

Giới thiệu Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)

Thể loại: sắc hiệp, tiên hiệp, dị giới, huyền ảo, tu chân,

Theo bạn thì con đường nào tu luyện được vô địch

Khi có người nói rằng: Vương đạo chính là quá trình kiếm tu? Khiến trùng chỉ dành cho những kẻ không có thực lực? Song tu chỉ là con đường tà đạo? Qua tác phẩm này ta sẽ cho các đạo hữu thấy một chân trời mới của kẻ chơi trùng.

Ngày tình tay nắm thiên hạ, đêm say đầu gối mỹ nhân.

Hệ thống tu luyện gồm có:

- Luyện khí (cấp 1)
- Trúc cơ (cấp 2)
- Kim đan (cấp 3)
- Nguyên anh (cấp 4)
- .....

Mỗi cấp còn chia ra Bính, Đinh, Ất, Giáp (Bính thấp nhất) áp dụng cho đan dược, phù, thiên tài địa bảo, bảo khí...

Đây là tác phẩm đầu tay của ta mong các đạo hữu cho ý kiến

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiểu hài tử, đan điền vấn đề

Trong khu rừng rậm rạp có lão già ngồi trên tảng đá như lão tăng nhập định. Xung quanh được phủ kín bởi hăng hà sa số những cổ thụ có màu đen huyền cao rợp trời.

Rõ ràng là giữa trưa nhưng lại không có tia nắng nào xuyên qua tán lá, đây là điểm đặc trưng nhất của Hắc Lâm 1 khu rừng rậm tối tăm và ảm thấp quanh năm.

- Oe...oe...oe.

Tiếng khóc chột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh chung quanh.

- Quái lạ chẳng lẽ ta nghe nhầm?

Lão tự hỏi mà cũng không tin vào tai mình, giữa rừng rậm tràn ngập yêu thú lại xuất hiện trẻ con.

Lão phóng đi như con gió hướng về phía tiếng khóc thì thấy 1 hài nhi bị bấm còn đang được quấn trong khăn bông.

- Đây! Có ai ở đây không?

Lão vận chân khí hét lên, tiếng hét đinh tai nhức óc khiến yêu thú xung quanh hoảng sợ bỏ chạy.

Rồi có vẻ như để chắc chắn lão sử dụng thần thức quét xung quanh 100 dặm nhưng rõ ràng không thấy ai, lão xoay lưng bỏ đi.

- Ách giữa đường ai lại muốn quàng vào cổ chứ? Ngươi tự sinh tự diệt thôi.

Nhưng khi vừa quay đi thì lại có gì đó giữ lại.

- Quái lạ 1 ma tu như ta lại động phạm trần ư?

Rồi lão thở dài rồi bước lại gần hải nhi thì thấy 1 viên ngọc bội khắc chữ “Trần” đang đeo trên cổ đứa bé.

- Ta gặp ngươi xem như là duyên vậy thì đặt ngươi tên là Trần Duyên để nhắc nhở ngươi cũng như ta tránh xa duyên nợ phàm tục để có ngày vãn đĩnh cửu thiên.

Lão ôm lấy đứa bé rồi đáp mây. Mấy tức sau liền xuất hiện phía trên 1 ngọn núi mà đỉnh của nó như lưỡi kiếm đâm xuyên qua tầng mây.

- Đây là Ma Kiếm Tông là nơi ta tu luyện và cũng chính là nhà sau này của ngươi.

Lão thì thầm với đứa bé.

Xuân đi thu đến đứa bé năm nào đã trở thành 1 thanh niên khôi ngô. Nhưng lúc này hắn đang ngồi nhập định trên bờ đoàn từng giọt mồ hôi thấm đầm gương mặt. Bỗng dưng hắn phun ra 1 ngụm máu, mặt trở nên tái nhợt.

- Lại thất bại lần nữa, đây là lần thứ mấy rồi? Ông trời, tại sao ông lại bắt công đến vậy?

Trần Duyên hét lên trút bỏ cơn tức giận.

Thiên phú tu tiên quyết định bởi 2 thứ đầu tiên là kinh mạch, thứ 2 là đan điền. Kinh mạch như vòi nước linh khí lấy được càng nhiều phụ thuộc kinh mạch có lớn, dẻo dai hay không. Đan điền như hồ trữ nước đang điền lớn thì chứa được nhiều linh khí trong lúc sử dụng pháp quyết hay đột phá không dẫn đến tình trạng thiếu hụt chân khí.

- Bản thân ta có kinh mạch lớn so với người khác gần như gấp đôi mà đan điền thì lại quá nhỏ tích trữ chân khí không đủ. Thân là luyện khí tầng 3 mà Không Vật Quyết nhỏ nhỏ của luyện khí tầng 1 mà không thi triển được.

Trần Duyên trầm nghĩ. Rồi hắn đứng lên đi ra khỏi phòng tu luyện, bước đến trước động phủ thì thấy truyền tin phù. Bóp nát thì biết là của sư phụ hắn gọi hắn đến, lập tức phong bế động phủ rồi mở ra huyền trận lấy tốc hành phù dán vào chân rồi phóng thẳng đến chỗ sư phụ.

- Duyên nhi vào đi

Trần Duyên vừa đến gần động phủ chưa kịp sử dụng truyền tin phù thì bỗng nghe tiếng của sư phụ vang lên trong đầu.

- Thịnh an sư phụ.

Trần Duyên từ từ tiến vào chấp tay cúi đầu thật sâu thể hiện sự kính trọng đối với sư phụ. Phía trước Trần Duyên là 1 lão giả ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn cũng chính là người đã mang hắn về từ rừng rậm. Kì lạ 1 điều lão giả gần như không thay đổi gì so với 15 năm trước.

- Duyên nhi ngươi lại hấp thu chân khí vượt quá đan điền nữa rồi đúng không?

Mặc dù Duyên Trần không nói gì nhưng nhìn vào ánh mắt quật cường của hắn thì lão giả đã hiểu được phần nào.

Lão thở dài, thân là Tứ trưởng lão 1 trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông mà lại bất lực không không chữa trị cho đệ tử của mình được.

- Ta gọi ngươi tới đây để nhắc nhở ngươi hôm nay là ngày tàng kinh các mở ra luyện khí tầng 3 trở lên được phép đi vào tuyền công pháp.

- Đệ tử đã rõ thưa sư phụ.

Trần Duyên cung kính. Hắn làm sao không biết sư phụ dụng tâm lương khổ muốn hắn luyện sức mà làm. Nhưng hắn không thể không liều mạng, lớn lên trong giới tu chân cũng là sự bi ai. Xung quanh ai cũng pháp lực cao cường, đẳng vận giá vũ thì làm sao có thể cam tâm chịu kiếp sống bình thường.

- Thôi được rồi ngươi đi đi.

Lão giả phẩy phẩy tay.

- Đệ tử cáo lui.

Đi ra khỏi động phủ, Trần Duyên hít hơi sâu lấy lại vẻ ngoài thản nhiên như thường ngày rồi bước nhanh đến tàng kinh các.

Trước sân có gần trăm đệ tử trước công chờ đợi, pháp quyết tu luyện mỗi cảnh giới chỉ nên chủ tu 1 pháp quyết nên số đệ tử đến cũng không nhiều.

Tàng kinh các về ngoài cửu kỳ không biết đã từng từng ở đây bao nhiêu năm có tất cả 4 tầng. Tầng 1 nhiều sách nhất đủ loại thiên kì bát quái do những tiên bối đi khắp nơi ghi chép lại, tầng này đệ tử được ra vào tự do để gia tăng kiến thức. Tầng 2 là công pháp tu luyện dành cho luyện khí kì, tầng 3 dành cho trúc cơ kì, tầng 4 là kim đan kì. Từ tầng 2 trở lên mỗi lần lên 1 đại cảnh giới sẽ được vào 1 lần tuyền 1 pháp quyết tu luyện và 1 công pháp ra, thì nếu muốn vào lần nữa thì phải nộp lên số lượng điểm công hiến nhất định.

Trần Duyên vừa bước đến bậc thềm thì nghe thấy tiếng trầm chọc từ phía sau.

- Tường là ai thì ra là Trần đại thiên tài xin cho Ngô này hữu lễ.

Từ đằng xa đi đến 1 thanh niên dáng ngoài cao lớn bước đi hữu lực đôi mắt sắc lẹm thể hiện rõ sự gian manh. Hắn là Ngô Thiên là cháu trai của Bát Trượng Lão, khác với Duyên Trần hắn từ nhỏ đã là thiên tài được nhiều người công nhận nhưng gia gia hắn thực lực lại yếu hơn Tứ Trượng Lão rất nhiều, ăn nhiều thiệt thòi nên đến đời con cháu quan hệ cũng không tốt đẹp gì.

Trần Duyên ngoảnh mặt làm ngơ xem như không thấy hắn vẫn bước đi hướng vào tàng kinh các.

- Hừ ta gọi người 1 tiếng thiên tài mà người nghĩ là thật à, 1 tên phế vật 15 tuổi mới bước vào luyện khí tầng 3. Tài nguyên người sử dụng hết cho heo ăn họa may nó còn mạnh hơn cả người.

Ngô Thiên hét lên, bởi vì gia gia hắn đâu không lại sự phụ của Trần Duyên nên có rất nhiều thiên tài địa bảo vốn dĩ có thể giúp cho hắn tăng cao cảnh giới thì lại rơi vào tay Tứ Trượng Lão dùng để bồi dưỡng tên phế vật này.

Hắn năm nay 13 tuổi mà đã luyện khí tầng 6 mà tài nguyên tu luyện lại không bằng Trần Duyên đúng là trời cao không có mắt mà.

Trần Duyên không mấy may để ý đến vì hắn biết Ngô Trần đang kiếm có để hắn kiếm nên không được mà chống lại cho tên kia có lí do ra tay, thậm chí là phế bỏ. Mặc dù Ma Kiếm Tông là ma môn đại phái các đệ tử huyết sát rất nặng, thường xuyên có trường hợp đệ tử đột nhiên biến mất. Nhưng Trần Duyên dù gì vẫn là đệ tử truyền của Tứ Trượng Lão nên không phải ai cũng dám không lí do gì mà đụng đến.

Thấy Trần Duyên không mắc mưu, 2 tay Ngô Thiên nắm chặt lại suy nghĩ điều gì đó rồi quyết định buông tha quay người rời đi.

- Trần Duyên người được lắm tông môn luận bàn dành cho luyện khí kì 3 năm 1 lần còn 2 năm nữa, đến lúc đó ta đã là luyện khí kì tầng 9 thậm chí là luyện khí kì nguyên mãn, ta sẽ cho người biết thế nào là đau khổ đến lúc đó dù ta có giết người thì lão gia hỏa kia cũng không làm gì được ta.

Thấy Ngô Thiên rời đi Trần Duyên biết tên đó sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Điều cần làm bây giờ là phải trở nên mạnh mẽ, có thực lực trong tay thì bao nhiêu nhần nhục hôm nay ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần.

Bước vào tàng kinh các trước cổng có 1 lão giả nằm trên chiếc võng đang đu đưa, nhìn lão đa nhãn nếp giống như đã bước nửa bước vào quan tài. Nhưng Trần Duyên không dám khinh thường bước tới trước chấp tay cung kính hô:

- Kính xin tiền bối cho phép đệ tử vào tàng kinh các lựa chọn công pháp và pháp quyết.

Trần Duyên chưa kịp ngẩn đầu thì có cảm giác có người sau lưng chạm nhẹ tay lên lưng mình. Đang muốn thoát ra thì lại nghe giọng nói ồm ồm của lão giả:

- Đứng yên không được cử động.

Trần Duyên nhìn phía trước chiếc võng còn đang đu đưa mà người thì đã không còn.

- Ừm...ừm thì ra là vậy.

Lão giả gạt đầu vai lần liền nói:

- Người là một thuộc tính thì hãy đến bên kệ chứa một pháp quyết ở cuối dãy tầng 2 mà lựa chọn. Luyện khí tầng 3 à, vậy người được lựa chọn 1 môn công pháp và 1 môn pháp quyết suy nghĩ cẩn thận đừng tham công bỏ gốc lấy ngọn.

- Đa tạ ý tốt của tiền bối.

Hắn chấp tay hành lễ rồi cất bước lên tầng 2. Đi thẳng 1 mạch đến dãy chứa một công pháp không cần để ý đến những kệ khác. Đây à học công pháp khác hệ các nguyên tố tương khắc lẫn nhau nhẹ thì tăng phế suốt đời, nặng thì thân vong đạo tiêu nên không ai làm những chuyện ngu ngốc thế cả.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hóa Một Quyết

Trần Duyên đi tới dãy sách để một công pháp, từng cuốn sách dày có mỏng có xếp ngăn nắp trên kệ sách gần trăm cuốn. Lật đi lật lại nhiều cuốn pháp quyết khác nhau, mỗi loại có đặc trưng riêng như: “Trường Xuân Quyết” tăng khả năng hấp thụ một linh khí nếu tu đến đại thành thì tốc độ hấp thụ linh khí sẽ tăng 2 thành so với công pháp bình thường khác. “Bách Thảo Quyết” tên như ý nghĩa làm bạn với cỏ cây tăng tốc độ tu hành khi ở nơi cây cỏ rậm rạp rất thích hợp với các tu sĩ hay trồng linh cốc hoặc linh dược.

Trần Duyên lật rất nhiều pháp quyết nhưng không có loại nào hợp với mình, chủ yếu là tăng tốc độ hấp thụ linh khí mà kinh mạch của hắn đã hấp thụ vượt mức cho phép của đan điền rồi nếu tu luyện những pháp quyết này chẳng khác gì lấy độc bồi độc.

Đang lúc nang giải thì giọng nói ồm ồm của lão già lại vang lên:

- Vẫn chưa tìm được pháp quyết thích hợp à?

Trần Duyên quay lại thì thấy lão già đứng gần đấy nhìn về phía mình.

- Vấn đề cơ thể của ngươi ta đã nghe tứ sư đệ kể lại, đúng là nan giải!

Lão già cười nhẹ bật than.

- Tiền bối người là...

Trần Duyên khẽ thốt.

- Ta là sư huynh của sư phụ ngươi, ngươi có thể gọi ta là nhị sư bá.

- Đệ tử bất kính xin kính chào nhị sư bá.

Trần Duyên cũng bất ngờ không thôi trong Ma Kiếm Tông, Tông Chủ không bàn thế sự tình tâm tu luyện thì Nhị Trưởng Lão là người có thực quyền thứ 2 chỉ sau Đại Trưởng Lão.

- Hôm nay ta ở trước Tầng Kinh Các cốt là để chờ ngươi.

- Thì ra mọi chuyện đều do sư phụ sắp xếp ai ngờ lão nhân gia người lại nhắc nhở mình đến đây.

Trần Duyên nghi thầm bỗng cảm giác cay cay khóe mắt.

- Nghĩ gì hà tiểu tử còn không lại đây, không nể mặt sư phụ ngươi là sư huynh đệ cùng ta vào sinh ra từ nhiều lần thì cần gì cái thân già phải cất công tới tận đây chứ.

Nghe thấy thế Trần Duyên liền cười hi hi trên mặt còn tia xấu hổ đĩa tới.

- Đa tạ nhị sư bá ân đức này đệ tử không bao giờ quên sau này sẽ dày công báo đáp.

- Xi... đợi ngươi báo đáp thì ta đã ở sau dưới 3 tác đất rồi.

Lão xi mũi cười.

- Mặc dù không báo đáp lão nhân gia ngài thì cũng có thể báo đáp con cháu của ngài a.

Trần Duyên ngại ngừng cười nói.

- Thôi không cần ngươi quan tâm hôm nay ta đến đây chủ yếu là giúp ngươi giải quyết vấn đề đan điền của ngươi.

- Mặc dù tứ sư đệ đã nhờ vả nhưng ta vẫn chưa tìm được cách giải quyết triệt để vấn đề.

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trần Duyên như ý muốn nói gì rồi lại thôi.

Trần Duyên cũng đắm chiều suy nghĩ chợt hần nhận ra:

- Nhị sư bá lão nhân gia ngài nói là “triệt đề” vậy thật ra là có cách đúng không?

Lão liền thờ dài.

- Ngươi đúng là rất nhạy bén đúng như những gì tứ sư đệ nói về ngươi. Đúng là ta có cách nhưng mà...

Thấy lão chần chừ Trần Duyên gấp muốn chảy nước rồi.

- Kính xin sư bá chỉ điểm chỉ cần có 1 tia hi vọng dù thân tử đạo tiêu đệ tử cũng không hối tiếc.

- Haiz!!! Thôi được rồi đừng nói là ta không cảnh báo cho ngươi biết, tu luyện pháp quyết này đến nay đã có không dưới 10 người mà người nào cũng bị pháp quyết phản phệ thân tử đạo tiêu. Ngươi đã nghe rồi đó ngươi còn muốn tu luyện nữa hay không.

Lão thờ dài rồi ngay sau đó là nét mặt thận trọng hần lên.

- Kính xin sư bá truyền thụ đệ tử thà chết bất hối.

4 chữ “thà chết bất hối” nói ra đã làm cho bản tâm Trần Duyên vững tựa Thái Sơn, một lòng cầu đạo vô kiên bất tồi.

Lão già chợt sững sốt rồi lại phá lên cười:

- Ha...ha...ha hay hay giỏi cho “thà chết bất hối” đúng là có thầy hay ắt có trò giỏi. Đây người cầm lấy đi bản pháp quyết này tên là “Hóa Mộc Quyết” một bản pháp quyết hiếm thấy được lưu truyền từ thời thượng cổ, được ta và sư phụ người tìm thấy trong một bí cảnh xa xưa. Mà sư phụ người hệ phong còn ta hệ hỏa nên không tu luyện được đem bán thì tiếc nên cất giữ, giờ đây thì truyền lại cho người hi vọng người không cô phụ bản pháp quyết này kiên trì tu hành ngày nhập đại đạo.

Trần Duyên hai tay run run nhận bản pháp quyết, bên ngoài như 1 cuốn sách bình thường không rõ chất liệu có vẻ như đã rất cũ nhìn không ra năm tháng. Chỉ nổi bật có 3 chữ lớn màu xanh ngoài bìa “Hóa Mộc Quyết”.

- Công pháp này tên “Hóa Mộc Quyết”, tên như ý nghĩa khi người tu luyện pháp quyết này thì cơ thể người như bị hóa mộc. Nếu người sai lầm trong lúc tu luyện thì cơ thể người dần bị mộc hóa thân từ đạo tiêu.

- Thế nào là sai lầm kính xin sư bá chỉ điểm.

Trần Duyên cẩn thận dò hỏi.

- Sai lầm ở đây cũng bắt nguồn từ lợi ích cực lớn mà pháp quyết này mang lại. Điều mà ai cũng thêm thường ở pháp quyết này là sự cô đặc chân khí.

Đang nói thì lão cố ý liếc nhìn Trần Duyên đang mang vẻ mặt hứng thú nóng lòng lắng nghe lão liền cười trộm rồi lập tức yên lặng.

Thấy vậy mặt Trần Duyên lập tức đen lại trầm nghĩ:

- Lão gia hỏa này đúng thật là lão ngoan đồng mà.

Thấy Trần Duyên nét mặt càng lúc càng khó coi thì lão cười phá lên:

- Ha...ha...ha có phải người đang trầm chửu ta phải không.

Trần Duyên như mèo bị đập đuôi vội nói:

- Không có đệ tử sao dám nghĩ như vậy chứ.

Nói thì nói như vậy, hần đã âm thầm hỏi han lão gia hỏa cả chục lần.

- Tu đạo là cầu trường sinh, là khoảng thời gian cô đơn, buồn tẻ người phải tự mình đồn ngộ không phải chuyện gì cứ thỉnh giáo tiền bối là có thể giải quyết.

Lão già trầm tư nói.

Trần Duyên như nhận ra điều gì mắt hần sáng lên vội cuối đầu:

- Tạ ơn nhị sư bá chỉ điểm đệ tử đã hiểu.

Lão già thỏa mãn cười nói:

- Người ngộ tính không sai, tiền Phật thì tiền đến Tây Thiên ta sẽ chọn cho người công pháp phù hợp.

Nói rồi lão liền phát tay 1 cuốn công pháp màu nâu cũ dày gần nửa đốt tay từ kệ sách bay ra lơ lửng giữa không trung trước mặt Trần Duyên.

Trần Duyên 2 tay đón lấy thì thấy công pháp có ghi “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

- Công pháp này là quyền thứ nhất của “Khô Mộc Công” là công pháp làm nên tên tuổi của Ngũ Trùng Lão, nhờ công pháp này mặc dù chưa tu luyện đến đại thành nhưng trong tông môn ngoài trừ sư phụ người, ta, Đại Trùng Lão và Tông Chủ ra ít ai thắng được hần. Dù có thắng được cũng không ai giết được hần.

Lão già chất lười thăm than.

- Công pháp này vừa phụ trợ vừa luyện thể có thể nói là một trong những công pháp toàn diện nhất của tông môn ta người cứ đem về từ từ suy ngẫm.

Trần Duyên liền thối mái.

- Thừa nhị sư bá công pháp mạnh như vậy tại sao tông môn lại ít người tu luyện đến vậy.

Trần Duyên thối mái như vậy cũng có lý của mình, chẳng lẽ công pháp này có gì thiếu sót hay phải cái giá quá đắt tương tự như “Hóa Mộc Quyết”.

- Cũng không có gì nguy hiểm chỉ là điều kiện tu luyện quá mức hà khắc, mới bước đầu tu luyện đã khiến hơn 9 thành người bỏ cuộc. Đó chính là chân khí phải tinh thuần hơn bình thường 2 thành, mà đó mới là bước đầu tiên càng lên cao điều kiện càng khắc khe. Mà phải tu luyện tầng thứ 2 trở lên thì công pháp này mới thật sự phát huy uy lực của nó.

Trần Duyên trắc lờn thẳm nghĩ: cũng đúng ngay cả pháp quyết làm tinh thuần chân khí mạnh nhất của luyện khí kì thi tu luyện đến đại thành cũng chỉ tinh thuần 2 thành, mà trúc cơ trở lên thì luyện công pháp của luyện khí kì để làm gì.

- Thôi được rồi người đi đi.

Lão già ngáp một hơi thật to tỏ vẻ buồn ngủ ý tứ trực khách rõ ràng.

- Đệ tử cáo từ, cảm tạ ơn truyền pháp hôm nay của sư bá.

Nói rồi Trần Duyên xoay người rời đi.

Trần Duyên vừa đi khỏi thì lão già chột lên tiếng:

- Còn nhìn gì nữa ra đi ta biết sư đệ đã đến đây từ đầu rồi.

Ngay lúc đó một người xuất hiện mặt áo bào màu tro không ai khác chính là sư phụ của Trần Duyên.

- Tại sao đệ không tự tay đưa pháp quyết cho hần chứ. Mặc dù pháp quyết để chỗ ta nhưng đó là 2 ta cùng tìm được, nếu đệ muốn cho đệ tử của mình tu luyện thì cứ tới lấy làm cục cái thân già này.

Lão già hỏi rồi cũng chột hiểu ra liền cười khổ.

- Người không muốn làm vậy bởi khác nào tự tay giết đệ tử của mình đúng không?

Trầm ngâm chút cuối cùng Tứ Trường Lão cũng lên tiếng.

- Ta nhìn Trần Duyên lớn lên nên biết rõ lòng nhập đạo kiên định đến mức nào. Cứ nhìn hần mỗi ngày đều đau khổ thu nạp chân khí vào đan điền nhỏ bé của hần để đột phá bình cảnh như thế thì ta cho hần toại nguyện.

- Một lần cố gắng còn hơn sống 1 kiếp bình phàm suốt đời.

Nói rồi hần đăng không bay đi.

- Rõ ràng ngoài lạnh trong nóng mà còn mạnh miệng. Ai ngờ rằng một Phong Ma giết người như ngóe lại cũng có lúc như thế này.

Vậy rồi lão cũng lững thững bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bước đầu khổ tu

Trần Duyên bước nhanh về động phủ mở ra hộ pháp đại trận rồi vào phòng tu luyện. Hần đã gấp đến mức không chờ được nữa.

Đầu tiên mở “Hóa Mộc Quyết”, tầng thứ nhất pháp quyết không nhiều nên chỉ sau nửa ngày đã học thuộc nhưng lại quá thâm ảo, Trần Duyên hầu như không hiểu gì.

“Hóa Mộc Quyết” chia làm chín tầng, tầng đầu đại thành có thể khiến chân nguyên cô đặc lại trở nên tinh thuần 5 thành. Còn những tầng khác thì khi nào đại thành thì tầng tiếp theo mới xuất hiện.

- Hừ lão gia hỏa này rõ ràng không có tu luyện nên không biết được tầng trên như thế nào mà lại giả đồ cao minh.

Trần Duyên thở dài hoàn toàn bất phục sự lưu manh của lão ngoan đồng này.

Tiếp theo đọc điều kiện để tu luyện pháp quyết thì chột ngớ người. “Hóa Mộc Quyết” cần tu luyện ở nơi mộc hệ linh khí nồng đậm, nhưng nồng đậm đến mức nào thì pháp quyết khá tốt bụng có ghi hần vào đó. Cần 1 cây linh thảo cấp 1 mộc thuộc tính Giáp đẳng, đọc tới đây thì Trần Duyên muốn hỏi thăm tổ tiên kẻ viết ra cuốn pháp quyết này vài lần.

- Sao không đi ăn cướp luôn đi 1 cây linh thảo cấp 1 thấp nhất là bính đẳng mà đã 5 khối hạ phẩm linh thạch, mà hàng tháng luyện khí đệ tử chỉ có 1 khối

hạ phẩm linh thạch. Còn hẳn có sư phụ chống lưng mỗi tháng cũng chỉ có 3 khối hạ phẩm linh thạch.

Mà phẩm chất được chia làm 5 cấp, mỗi cấp chia làm Bính, Đinh, Ất, Giáp (được áp dụng cho linh thảo, vũ khí, công pháp, yêu thú, thiên phú v...v...).

Cấp 1 dành cho Luyện Khí kì, cấp 2 dành cho Trúc Cơ kì, cấp 3 là Kim Đan kì, cấp 4 là Nguyên Anh kì, còn cấp 5 đó chỉ là trong truyền thuyết hẳn tình cơ từ trong 1 cuốn cổ thư biết được.

Mà mỗi lần từ Bính lên Đinh lên Ất lên Giáp thì tiêu tốn gấp 5 lần mà còn chưa tính đến sự quý hiếm của chúng có khi lên gấp 10 lần.

Một cây linh thảo cấp 1 Mộc thuộc tính Giáp đẳng đã gần bằng 1 Một cây linh thảo cấp 2 Đinh đẳng rồi ít nhất cần 600 khối hạ phẩm linh thạch. Với mỗi tháng 3 khối hạ phẩm nguyên thạch bỏ của Trần Duyên thì không biết năm nào tháng nào hẳn mới gom đủ tiền nữa.

Trong lúc Trần Duyên đang vô đầu bức tai không biết làm gì thì một ý nghĩ chợt hiện ra tiến vào Hắc Lâm cầu may, nhưng ý nghĩ vừa sáng lên liền bị dập tắt.

Đừng có giỡn chơi, với thực lực của Trần Duyên chơi đùa với 1 số mãnh thú thì còn được. Cấp 1 yêu thú đã có thực lực ngang với Luyện Khí kì đã tu luyện ít nhất là tiểu thành công pháp và pháp quyết rồi. Với cỡ như Trần Duyên 10 tên cũng không đủ cho 1 con yêu thú giết nữa.

Đang trong lúc rối rắm thì truyền tin phù bay tới đó là của sư phụ.

- Duyên nhi tới động phủ của ta.

Nghe vậy Trần Duyên cố gắng dẹp hết mọi suy nghĩ trong đầu lấy lại tư thái bình thản hằng ngày bước ra. Trần Duyên biết sư phụ vì lo chữa trị cho mình đã phải chạy hết Đông Tây Nam Bắc tìm đủ đường Trần Duyên không muốn mang bộ mặt uể oải tới gặp lão nhân gia.

Khi tới gần cửa động phủ vẫn là giọng nói quen thuộc, cũng tự động đi vào.

- Trần Duyên thỉnh an sư phụ.

- Ngươi có điều gì phiền não sao.

Lão cười như không cười.

- Sư phụ đồ nhi không có.

Trần Duyên thẳng thừng chối.

- Không cần phải chối vội.

Nói rồi lão ném 1 bụi cây về phía này.

Trần Duyên vội vàng nhận lấy. Hắn trở mắt nhìn.

- Sư phụ, cái này...

Lão phát tay ngắt lời hắn.

- Không cần phải nói, ta đã nghe nhị sư bá của ngươi nói hết rồi. Cây linh thảo này tài nguyên phụ trợ cuối cùng ta đưa cho ngươi, từ giờ cho đến Trúc Cơ kì ngươi tự lo đi ta sẽ không thêm bất cứ tài nguyên nào cho ngươi nữa.

Mặc dù là nói vậy Trần Duyên biết sư phụ không muốn tỏ ra mềm lòng trước mặt hắn.

Lần này nếu thành công thì sẽ có khả năng tự kiếm linh thạch, còn thất bại thì chết thôi những linh thạch sau đó còn cần sao?

- Được rồi ngươi đi đi.

Lão giả thờ dài ra lệnh trực khách.

Khoé mắt Trần Duyên cay cay, rồi bỗng nhiên quỳ xuống đầu đập mạnh xuống đất.

- Sư phụ! Đời này kiếp này nếu đệ tử không thể phụng hiếu cho lão nhân gia ngài thì nguyện kiếp sau cũng muốn trở thành đệ tử phụng hiếu cho sư phụ.

Lão giả quay mặt vào trong như không muốn ai thấy mặt mình vào lúc này, hồi lâu sau lão chỉ Ừm 1 tiếng.

Nghe vậy Trần Duyên đập đầu 3 lần xuống đất máu đỏ tươi rồi bước ra, trên mặt thể hiện rõ sự quyết tâm không thể lay chuyển.

- Duyên nhi, lần này là sinh hay tử thì tùy thuộc vào ngươi rồi.

Lão thờ dài thăm nói.

Bước nhanh về phía động phủ, Trần Duyên liền bước vào phòng tu luyện tẩy uế sạch sẽ trên cơ thể tinh lực tràn đầy rồi trồng bụi linh thảo xuống đất kế bên bờ đoàn.

Bụi linh thảo đó là Tam Diệp Thảo mỗi nhánh có 1 lá, khi đủ 3 nhánh thì sẽ trở thành Giáp đẳng. Là loại đứng đầu trong cấp 1 linh thảo có tác dụng bình tâm dưỡng khí trong lúc tu luyện.

Trần Duyên ngồi xuống tĩnh tọa nhưng không tu luyện ngay mà linh ngộ pháp quyết. Lần ngồi xuống này vậy mà đã 5 ngày trôi qua dù tu hành nhưng mới Luyện Khí kì thì chỉ giỏi chịu đựng hơn người thường thôi, vẫn phải ăn cơm uống nước mới sống được.

Trần Duyên mở mắt ra liền vội vàng lấy bình đan dược lấy ra 1 viên Ích Cốc đan cho vào miệng. Ích Cốc đan giúp cho tu sĩ nhin ăn uống trong 3 ngày.

Trừ thân phận lệnh bài, cấp 1 pháp bảo Bính đẳng và đạo bào chỉ phát 1 lần ra, thì mỗi tháng đệ tử luyện khí kì được nhận 1 viên hạ phẩm linh thạch và 1 bình 3 viên Ích Cốc đan

Trần Duyên nhờ có sư phụ được nhận gấp 3 bình thường. Mà còn có thêm túi trữ vật đồng thời được mở động phủ, 2 đặc quyền này chỉ có ở trên thân tu giả Trúc Cơ kì mới có, xung quanh chúng đệ tử đặt cho rất nhiều biệt danh như: quần là áo lược, tiểu bạch kiếm v...v....

Mỗi lần nghe vậy Trần Duyên cũng đều không tức giận nói lại: “đầu thai cũng phải có bản lĩnh, ai bảo các ngươi không bằng ta. Ta khuyên các ngươi về nhà tập luyện vài lần nâng cao bản lĩnh đi”.

Sau khi tĩnh tâm Trần Duyên đã hoàn toàn linh ngộ tầng thứ nhất của “Hóa Mộc Quyết”, hần vận công miệng lầm nhảm pháp quyết hút từ từ từng tia mộc linh khí Tam Diệp Thảo vào cơ thể.

Từng tia linh khí đi qua kinh mạch vào đan điền, chẳng mấy chốc đan điền của Trần Duyên trở nên căng tràn. Đây chính là lúc quyết định, chỉ khi đan điền hết chỗ chứa thì mới có thể áp súc linh khí. Hần liền vận pháp quyết bỗng nhiên đan điền ép chặt lại nén số linh khí nhỏ đi so với trước đây. Quá trình này đau đớn như chết đi sống lại, hần vẫn cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng cũng xong Trần Duyên có cảm giác như mình vừa dạo qua Quỷ Môn Quan 1 lần. Sau khi kiểm tra cơ thể thì không có bất kì điều gì xảy ra, khi kiểm tra đến đan điền thì thấy linh khí tinh thuần hơn rất nhiều.

Rồi Trần Duyên vui mừng chợt nhận ra chân khí bị cô đặc lại khiến đan điền chứa được nhiều linh khí hơn bình thường.

- Vậy khi “Hóa Mộc Quyết” tầng 1 đại thành thì đan điền của hần như là lớn ra 5 thành. Nhưng mà đây là chân khí vừa tinh thuần vừa cô đặc thì diệu dụng rất nhiều không phải lớn thêm 5 thành có thể so sánh.

Trần Duyên ngồi xuống cố vượt qua cơn đau tiếp tục nít đầy đan điền của mình, cho tới khi đan điền của hần ngập tràn linh khí tinh thuần mới thôi.

Trần Duyên đứng dậy thỏa mãn nhìn qua bụi Tam Diệp Thảo đang mừng thầm thì chợt phát hiện ra bụi cây đã xuống sắc, rõ ràng là do mình hút đi mộc linh khí của cây.

Mặc dù sự thay đổi đó là rất nhỏ, hần biết linh thảo cũng hấp thu linh khí, hần lấy trong túi trữ vật ra 2 viên hạ cấp linh thạch để dưới gốc cây.

Trần Duyên lấy “Khô Mộc Tiểu Pháp” từ trong túi trữ vật ra bắt đầu tu luyện. Lâu lắm rồi mới có tâm trạng thoải mái thế này, nhân lúc rèn sắt khi còn nóng Trần Duyên muốn luyện luôn công pháp.

“Khô Mộc Tiểu Pháp” công pháp loại luyện thể, khi sử dụng da dẻ bên ngoài co rút lại chia làm 2 tầng ngoại luyện và nội luyện. Ngoại luyện làm cho cơ thể cứng cáp tăng sức mạnh vật lí nắm đấm như búa tạ, ngón tay như mũi giáo, cơ thể như thiết giáp. Nội luyện tối luyện cốt cách cứng cáp, nội tạng trở nên đàn hồi chịu đựng nhiều đòn tấn công của đối thủ. Phụ trợ là tăng cảm ứng đối với mộc linh khí.

- Đây rõ ràng là công pháp hoàn mỹ đồng thời còn tuyệt phối với “Hóa Mộc Quyết” nếu như vậy thì ta không cần phải tu luyện thêm công pháp nào của Luyện Khí kì nữa.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Điều kiện để tu luyện “ Khô Mộc Tiểu Pháp” tiên quyết phải là chân khí phải tinh thuần hơn 2 thành, sau đó cần ngâm trong bồn pha Hắc Phong Độc.

- Quên mất phải đợi chân khí tinh thuần 2 thành mới có thể bắt đầu tu luyện.

Trần Duyên tự trách thăm.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp

Thế rồi 1 tháng sau đó Trần Duyên miệt mài khổ tu, bỗng nhiên cơ thể của hắn nóng lên là cảm giác vừa quen vừa lạ, đã bao nhiêu năm rồi hắn không có cảm giác này đó là đột phá.

Trần Duyên ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn rồi 1 tiếng nổ nhẹ phát ra từ trong cơ thể (ta biết các đạo hữu nghĩ gì mà, không phải vậy đâu ^_^). Luyện Khí kì tầng 4 cuối cùng cũng đột phá.

- Cái này rõ ràng là vô tình trông liễu liễu thành hoa ta chỉ muốn tinh luyện chân khí nào ngờ vô tình đột phá. Chân nguyên cũng tinh thuần 2 thành rồi đúng là song hỷ lâm môn.

Trần Duyên mừng thầm.

- Cũng đến lúc luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” rồi.

Nói là làm lấy trong túi trữ vật 1 cái thùng gỗ lớn sử dụng hóa thuật đun sôi nước. Trần Duyên xua đầu bằng tay chân khí của hắn cô đặc lại giúp hắn sử dụng chân khí ít hơn các tu giả khác. Hắc Phong Độc được chuẩn bị từ trước, Hắc Phong vốn là dã thú nên giá trị không cao được dùng chế thuốc chữa thương cho phạm nhân.

Sau khi pha thành 1 thùng lớn, bên trong toàn những thứ đen nhão nhệt bốc mùi khó ngửi. Trần Duyên liền nhảy vào thùng ngồi xếp bằng vận công pháp hấp thu thứ chất lỏng đen sệt kia. Việc còn lại để cho chân khí tinh thuần chạy dọc khắp cơ thể.

10 tức đầu vẫn không có gì xảy ra, bỗng 1 tiếng hét quái dị ré lên. Con đau làm cho mặt mũi Trần Duyên trở nên vặn vẹo, cơ thể liên tục co dật như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn vào xương tủy.

- Chịu...chịu...chịu đựng phải chịu đựng.

Trần Duyên hét lên nhưng cơn đau khiến miệng hắn co quắp lại nói không rõ lời.

2 canh giờ sau cuối cùng cơn đau đã qua, sự nhẹ nhàng, sáng khoái chạy trong cơ thể khiến Trần Duyên ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, 1 quyền hủ lực đánh vào không trung khiến không khí xung quanh tán ra.

Trần Duyên mừng thầm, chưa vận công pháp mà lực quyền đã mạnh hơn lúc trước. “Khô Mộc Tiểu Pháp” tầng thứ nhất ngoại luyện rốt cuộc gần đạt đến tiểu thành.

(tiểu thành, trung thành, đại thành, viên mãn là để chỉ độ thuần thực đối với công pháp và pháp quyết, ý chỉ 33%, 66%, 99%, 100%. Sẵn nói luôn cho các đạo hữu dễ hiểu)

Nắm 2 mắt, da dẻ của Trần Duyên bắt đầu khô lại. Vận sức hắn ra 1 quyền về phía trước, tảng đá vỡ thành trăm khối.

- Ha...ha...ha ít nhất cũng phải đạt 600 cân lực, lực lượng này phải đến Luyện Khí tầng 6 mới đạt đến.

Hắn hưng phấn cười rộ lên.

- Đã hơn 1 tháng trôi qua cũng là lúc báo bình an với sư phụ.

Nói rồi hắn đứng lên rời khỏi động phủ.

Đang đi trên đường Trần Duyên nghe thấy tiếng động từ xa truyền đến.

- Rõ ràng là tiếng đánh nhau, lại gần xem thử.

Trần Duyên thầm nghĩ rồi phóng qua. Nếu như là trước đây hắn chắc chắn sẽ đi thẳng không quan tâm đến những thứ không liên quan đến mình. Nhưng lần này thực lực có điểm tiến bộ nên lá gan biến lớn hắn tò mò tiến lại gần.

Từ xa đằng sau bụi cây không ai khác chính là Duyên Trần, hắn đang ẩn núp xem cảnh gần đó có 2 tên đang chiến đấu. 1 trong đó cũng chẳng xa là gì đó là Ngô Thiên, tên không ít lần muốn ra tay với hắn. Tên còn lại là Triệu Khiển đệ tử thiên tài mới quạt khởi gần đây.

- Triệu Khiển, người biết điều thì giao Thanh Lâm Quả ra, nể tình sư huynh đệ đồng môn ta tha cho ngươi 1 mạng.

Ngô Thiên cười gằn.

- Tên chó chết Ngô Thiên kia, người tưởng ta không biết người thèm thường Thanh Lâm Quả từ khi ở Đồi Bảo Điện sao?

Triệu Khiển cảm hận hết lớn.

Thì ra khi Triệu Khiển dùng điểm công hiến đổi lấy Thanh Lân Quả ở Đồi Bảo Điện thì bị Ngô Thiên nhìn thấy. Sau 1 hồi ép mua ép bán không thành, không thể ra tay ở chốn đông người, Ngô Thiên bám theo đến đây âm mưu cướp bảo vật.

- Người cân nhắc thật kĩ đi, ta và người đều là Luyện Khí 6 tầng nếu đấu tiếp sẽ lưỡng bại câu thương.

Triệu Khiển mạnh miệng.

Thật lòng hắn không muốn ra tay với Ngô Thiên chút nào nhất là trong tông môn. Hắn chỉ là 1 tiểu thiên tài không có ai chống lưng dù thắng hay thua thì hắn cũng là kẻ chịu thiệt. Triệu Khiển sử dụng kế hoãn binh để Ngô Thiên biết khó mà lui.

Nào ngờ Ngô Thiên cười to.

- Triệu Khiển ơi là Triệu Khiển, người nghĩ bản thân có thể so sánh với ta sao.

Ngô Thiên lao đến rút bảo kiếm từ túi trữ vật chém về phía trước. Đó là “Xích Họa Kiếm Pháp” 1 môn pháp kĩ cấp 1 hỏa thuộc tính Giáp đẳng, 1 đường hỏa diễm vạch không chém tới.

Triệu Khiển thấy vậy vội dùng pháp kĩ “Phong Thành Pháp” pháp kĩ cấp 1 phong thuộc tính Ất đẳng. Liên hóa giải chiêu kiếm của Ngô Thiên.

Ngay lúc đó Triệu Khiển bỗng nhiên ngã xuống, tường gió vỡ nát. Từ bã vai đi xuống hiện ra vết chém ghê người dài gần 2 gang tay.

Hắn vội vàng lấy từ trong người 1 lọ đan dược “Hồi Thương Đan” là đan dược cấp 1 Bính đẳng trút hết vào miệng, vài giây sau vết thương liền cầm máu.

Triệu Khiển hoảng sợ nhìn về phía Ngô Thiên, đây là bi ai của kẻ không có nội tình. Hắn ở ngoại môn làm nhiệm vụ kiểm điểm công hiến suốt 3 năm mới đổi được 1 môn Ất đẳng công pháp, gần như vô địch cùng cảnh giới ở ngoại môn mà không thể chống nổi 1 chiêu của đối thủ.

Ngô Thiên lại gần nói:

- Người đưa ta Thanh Lân Quả được rồi chứ, đừng nghĩ rằng ta không dám giết người.

Triệu Khiển không dám đánh cược với mạng sống của mình liền vội vàng lấy từ trong người ra Thanh Lân Quả ném qua.

Ngô Thiên hừ lạnh xoay người rời đi.

Trong bụi cây gần đó Trần Duyên vẫn bất động theo dõi diễn biến từ đầu đến cuối. Hắn đợi cho Triệu Khiển rời đi mới bước ra.

- Haiz... không ngờ ta còn cách xa người khác đến vậy. Ngay cả Triệu Khiển hắn cũng không phải là đối thủ thì sao mơ tưởng đến trả thù Ngô Thiên.

- Cũng may là ta chứng kiến trận đấu này, nếu không sau này ăn thiệt thòi lớn cỡ nào.

Trần Duyên thầm nghĩ.

“Khô Mộc Tiểu Pháp” dù hoàn thiện đến cỡ nào thì cũng là công pháp luyện thể. Dùng để bảo mệnh phút cuối thì được, tu giả có ai lại nhào tới cận chiến tay đôi không. Chỉ sợ người chưa xuất quyền thì đã bị pháp kĩ hành hạ đến chết rồi, hắn cần 1 môn pháp kĩ tấn công kẻ địch từ xa.

- Chuyện đó tính sau trước mắt là đi thỉnh an sư phụ rồi đi kiểm điểm công hiến đổi 1 pháp kĩ mới được.

Nghĩ rồi hắn tiếp tục đi tiếp.

- Duyên nhi à vào đi.

Giọng nói quen thuộc vang lên.

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

- Tu luyện pháp quyết không có gì bất thường chứ?

Lão nhìn hắn.

- Nhớ ơn sư phụ mọi chuyện tới hiện tại đều thuận lợi.

Trần Duyên cung kính nói.

- Ừm, các nghi vấn trong tu luyện người cứ hỏi đi hôm nay ta sẽ giải đáp cho người.

Cả ngày hôm đó 2 sư đồ người nói kẻ nghe, kẻ hỏi người giải đáp mới đó đã hết ngày.

Trần Duyên nhận được lợi ích hết sức to lớn.

- Tu hành là đi từng bước, chuyện gì cũng lượng sức mà làm.

Cuối cùng lão nói.

- Tạ ơn sư phụ, đồ nhi cáo lui.

Trần Duyên lui ra.

Trời đã tối, Trần Duyên cũng về động phủ của mình ngồi tu luyện.

Sáng hôm sau hắn đi từ rất sớm, đến Công Hiến Điện nhận nhiệm vụ. Nhiệm vụ cũng được chia làm nhiều loại khác nhau, Luyện Khí kì như hắn chỉ được nhận nhiệm vụ cấp 1.

Có Binh đẳng dành cho Luyện Khí tầng 3-4, Đinh đẳng dành cho Luyện Khí tầng 5-6, Ất đẳng dành cho Luyện Khí tầng 7-8, Giáp đẳng dành cho Luyện Khí tầng 9-viên mãn.

Mặc dù còn rất sớm nhưng cũng có vài tu giả ở đó, bọn hắn nhìn thấy Trần Duyên cũng rất bất ngờ, tên quần là áo lượt này mà cũng thiếu tài nguyên tu luyện sao? Mà dù có thiếu thì những nhiệm vụ này không phải là thứ hắn có thể hoàn thành được.

- Nay Trần phế vật ngươi cũng tới đây nhận nhiệm vụ sao? Bây giờ còn sớm những nhiệm vụ như cắt cỏ trong vườn linh dược hay cày đất trong ruộng linh mạch chưa có đâu.

Thạch Tân vốn là tên đệ tử Luyện Khí kì tầng 5 ghen ghét Trần Duyên từ lâu tìm được cơ hội lên tiếng.

Mọi người xung quanh liền cười theo, đây là ma môn là nơi chém giết chỉ có vài câu nói nhục nhã này mấy lão gia hỏa ngồi xung quanh không cần để ý tới.

- Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Trần Duyên không thèm nhìn hắn nhàn nhạt nói.

Mọi người xung quanh bất ngờ nhìn hướng Trần Duyên rồi lại nhìn sang Thạch Tân kia xem hắn sẽ làm gì.

Tên kia tức giận đến đỏ mặt trước mọi người lại bị 1 tên phế vật làm nhục. Hắn siết nắm quyền không báo trước lao đến 1 quyền hướng về phía Trần Duyên.

Mấy lão gia hỏa ngồi đó cũng bị giật mình trở tay không kịp, ai nghĩ rằng Trần Duyên sẽ đáp trả lại đồng thời tên đệ tử kia lại cục súc như vậy bị nói có 1 câu mà đã ra tay.

Mấy lão chuẩn bị ra tay, dù Trần Duyên có phế vật đi chăng nữa cũng là đệ tử thân truyền của Tứ Trượng Lão. Hắn có bề gì thì bọn họ cũng khó ăn nói.

Nhưng mấy lão chưa kịp ra tay thì có 1 bóng đen thước tha phóng tới trước tưng 1 cước lên mặt khiến tên Thạch Tân kia bay thẳng ra ngoài công hiến điện.

Thân ảnh đáp xuống là 1 tiểu nha đầu chỉ khoảng 12, 13 tuổi tóc còn búi tròn ở 2 bên, vừa đi lại có tiếng chuông ngân phát ra từ chiếc chuông nhỏ đeo bên hông trong rất vui tai.

Cô gái nhỏ vừa xuất hiện chứng đệ tử liền lui ra, nói giọng tiểu bà nương này là hòn ngọc trên tay của Thất Trượng Lão, là nữ trưởng lão duy nhất trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông độc công siêu quần. Mà tiểu bà nương này lại được chân truyền từ Thất Trượng Lão một thân độc công có chút thành tựu.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nhiệm vụ đầu tiên, kẻ theo dõi

Thân ảnh đáp xuống là 1 tiểu nha đầu chỉ khoảng 12, 13 tuổi tóc còn búi tròn ở 2 bên, vừa đi lại có tiếng chuông ngân phát ra từ chiếc chuông nhỏ đeo bên hông trong rất vui tai.

Cô gái nhỏ vừa xuất hiện chứng đệ tử liền lui ra, nói giọng tiểu bà nương này là hòn ngọc trên tay của Thất Trượng Lão, là nữ trưởng lão duy nhất trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông độc công siêu quần. Mà tiểu bà nương này lại được chân truyền từ Thất Trượng Lão một thân độc công có chút thành tựu.

Tiểu la lị nhảy chân sáo, đáng vẻ thiên chân vô tà đến gần Trần Duyên. Nàng tên là Hà Diệu, từ nhỏ được mang từ bên ngoài về. Xung quanh không có ai dám lại gần nàng vì sợ độc công của Thất Trường Lão, ngoại trừ Trần Duyên.

Từ nhỏ hắn đã chạy đi chơi khắp Ma Kiếm Tông, thường xuyên dắt tiểu la lị này đi phá làng phá xóm. Lúc thì nhỏ lông con sâm cầm quý của Thất Trường Lão, lúc thì bức râu tiểu Hà Miêu mà sư phụ hắn nuôi để trông chừng động phủ. Có thể nói là không việc ác gì không làm.

Kể từ khi bắt đầu tu luyện thì hắn và Hà Diệu không còn gặp nhau như trước nữa nhưng mỗi lần gặp lại tiểu la lị luôn làm nũng đòi hắn dẫn đi chơi.

- Tiểu nha đầu lâu rồi không gặp tu vi tiến rất nhiều đấy.

Trần Duyên nở nụ cười trên trọc.

- Nha đầu cái gì, muội sắp trở thành 1 thiếu nữ rồi đấy.

Tiểu la lị vừa nói vừa cố ý uốn ngực lên theo kiểu bà cô đây đã trưởng thành rồi.

Trần Duyên phì cười:

- Được rồi muội sắp trở thành thiếu nữ rồi.

- Khi nào lớn muội sẽ làm thê tử của sư huynh.(sướng quá rồi còn gì_ ^)

Trần Duyên mặt đen lại không ngờ tiểu nha đầu này vẫn còn nhớ lời hứa lúc nhỏ.

- Ca ca khi nào lớn thì muội sẽ làm thê tử của huynh.

1 tiểu nha đầu khoảng chừng 7 tuổi ngây thơ nói. (7 tuổi?? Ngây thơ VL)

- Được thôi, nhưng phải đợi muội trưởng thành đã.

1 đứa bé kháu khỉnh nói.

Kí ức tràn về trong đầu Trần Duyên như mới hôm qua. Hắn chợt ngừng người thì thấy Hà Diệu mở đôi mắt to tròn nhìn hắn, ho khan 2 cái hắn quyết định đổi chủ đề.

- Hôm nay sư muội tới đây để nhận nhiệm vụ à?

- Không muội muốn trả nhiệm vụ, muội đã xuống núi làm nhiệm vụ đã nửa tháng rồi cũng may là gặp sư huynh. Đợi muội nhận điểm cống hiến xong sư huynh dẫn muội đi chơi nhé.

Trần Duyên bắt đầu đi lắc đầu từ chối.

- Không được bây giờ ta phải nhận nhiệm vụ không dẫn muội đi chơi được.

- Nhưng đàn điền của sư huynh? Chẳng lẽ đã hoàn toàn bình phục rồi.

Hà Diệu suy đoán nhìn về phía Trần Duyên.

- Đã không có trở ngại gì nữa.

Tiểu nha đầu phòng má xoay đi chỗ khác.

- Thôi được rồi còn 4 tháng nữa là Tết Âm lịch đến lúc đó ta đưa muội tới Dạ Thành đi dạo được không.

Trần Duyên đành phải hứa với nàng.

Tiểu nha đầu quay phác lại mỉm cười lém lỉnh nhìn hắn, đầu còn chút gì về buồn bã ban đầu.

- Huynh đã nói rồi không được thất hứa.

Nói rồi Hà Diệu phóng đi như bay sợ hắn lại đổi ý.

Nhìn thấy cảnh này Trần Duyên mới biết hắn bị 1 tiểu nha đầu lừa. Cười khổ hắn tiếp tục tìm kiếm nhiệm vụ.

Các đệ tử xung quanh tản ra, chuyện vui đã hết ở lại cũng không có gì để nhìn.

- Tên tiểu bạch kiêu kia suốt ngày chỉ biết bám váy nữ nhân, nhận nhiệm vụ tông môn thì hết 9 thành là xuống núi. Đến lúc đó chính là từ kì của nguoi.

Thạch Tần ở sau bụi cây gần đó nghiêng răng ken két.

Nhiệm vụ cấp 1 là phong phú nhất từ Bình đẳng tới Giáp đẳng có mấy trăm loại khác nhau, có đơn đã độc hành nhiệm vụ, có đội nhóm nhiệm vụ đủ cả.

Trần Duyên đi tới bàn đề Bình đẳng nhiệm vụ thì thấy.

Nào là giữ vườn linh dược 1 tháng 2 khối linh thạch hạ phẩm, lóc xương linh thú 10 con 1 viên hạ phẩm linh thạch, thu hoạch linh thảo 1 tháng 3 viên hạ phẩm linh v...v....

Hắn trực tiếp bỏ qua mà chuyển sang bàn đề nhiệm vụ Đinh đẳng.

Có vài nhiệm vụ hợp ý hắn. Tìm Hồi Thương Thảo cấp 1 Đinh đẳng 5 viên hạ phẩm linh thạch 1 cây không giới hạn.

- Hồi Thương Thảo là linh dược chủ yếu để luyện thành Hồi Thương Đan đúng là cung không đủ cầu a.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Mang về 7 túi độc của Tam Đoạn Xà 30 viên hạ phẩm linh thạch, lưu ý đệ tử Luyện Khí tầng 3-4 nên đội nhóm từ 3 đệ tử trở lên.

Mang về 10 cái răng nanh của Hắc Bức 50 viên hạ phẩm linh thạch, lưu ý đệ tử Luyện khí tầng 6 trở lên đồng thời hành động 1 mình vì Hắc Bức rất nhạy dễ dàng phát hiện kẻ thù.

Sau 1 hồi suy nghĩ Trần Duyên quyết định chọn nhiệm vụ Tam Đoạn Xà.

Hắn đến bàn tiếp nhiệm vụ gặp nữ đệ tử trẻ tuổi.

- Cho ta tiếp nhiệm vụ mang về 7 túi độc của Tam Đoạn Xà.

Trần Duyên đạm mạc nói.

- Người đóng dấu vào tờ giấy này xác định nhiệm vụ.

Nữ đệ tử nói, nàng cũng không quan tâm tu vi của Trần Duyên là gì. Ma môn khôn sống mong chết, nếu hắn biết lượng sức mình đồng hành cùng đồng môn nếu không, dù chết cũng đáng.

Trần Duyên rời đi, về tới động phủ hắn chuẩn bị cho chuyến hành trình dài.

Hầu hết nhiệm vụ của Ma Kiếm Tông đều ở Hắc Lâm, đi đến nơi dù cưỡi ngựa cũng mất 5 ngày đường chưa tính đến thời gian hoàn thành nhiệm vụ thì dự tính cũng phải hơn nửa tháng là ít. Những thứ như Hồi Thương Đan, Ích Cốc Đan là không thể thiếu.

Trần Duyên lấy ra một cái áo mỏng hiện lên ánh bạc nhìn không tầm thường.

Đây là Nguyệt Nội Giáp pháp khí cấp 1 Giáp đẳng, được may bằng sợi lấy từ Nguyệt Mộc Đay loại cây dây leo chỉ có thể phát hiện khi trăng tròn.

Nội giáp này vốn là pháp khí bảo mệnh mà sư phụ tặng cho hắn, nhưng chưa ra ngoài lịch luyện lần nào nên vẫn nằm trong góc đến bây giờ. Lần này mới có dịp dùng tới.

Sau khi chuẩn bị hoàn thành, hắn bước ra phong bế cửa động, khởi động phòng thủ đại trận. Việc cuối cần làm là gửi truyền tin phù cho sư phụ báo về việc hắn phải ra ngoài lịch luyện.

Trần Duyên đi thẳng 1 mạch xuống chân núi, tới chuồng ngựa của tông môn mượn 1 con Xích Lân Mã. Tương truyền tổ tiên của loài Xích Lân Mã này là hỗn huyết giữa Xích Thố và Thủy Lân.

Mặc dù đã qua rất lâu không ai có thể chứng minh thực hư như thế nào nhưng Xích Lân Mã vẫn là phương tiện đi lại được tu sĩ Luyện Khí kì ưa thích. Ngoài trừ ngày đi ngàn dặm ra thì Xích Lân Mã có thể chạy 3 ngày 3 đêm không nghỉ.

Trần Duyên mượn 1 con Xích Lân Mã 10 ngày 1 viên hạ phẩm linh thạch, nếu làm mất thì phải bồi thường 200 viên hạ phẩm linh thạch. Mặt hắn đen lại trầm nghĩ.

- Dù có chuyện gì thì cũng không thể làm mất con ngựa này.

Trần Duyên lên ngựa phóng như bay về phía trước. Lần đầu xuất môn đi xa, hắn cảm giác bầu trời mặc chim bay, biển khơi mặc cá lặn.

Do quá hưng phấn Trần Duyên không hề nhận ra từ lúc rời khỏi tông môn luôn có 1 kẻ theo dõi hắn.

- Đúng là chim non mà, ta cứ nghĩ người sẽ chờ 1 thời gian tăng lên thực lực rồi mới xuất hành. Không ngờ là vội vã đi không những vậy mà còn xuất hành 1 mình nữa chứ. Đúng là ông trời giúp ta rồi.

Kẻ theo dõi Trần Duyên không ai khác chính là Thạch Tân, tên đệ tử vừa nằm bẹp dưới đất nhục nhũ trước cửa Cổng Hiến Điện.

Hắn bám theo Trần Duyên trả thù là thứ yếu, cốt là hắn đã thèm muốn tài sản của Trần Duyên từ lâu. Cát chứa của đệ tử thân truyền của Kim Đan trưởng lão giàu có tới bước nào.

- Chỉ cần giết người rồi hủy thi diệt xác thì ai biết là ta làm.

Hắn vừa nghĩ vừa cười thâm trong bụng như thể Trần Duyên đã là cá nằm trên thớt.

Cưỡi ngựa hết 2 ngày đường, Trần Duyên nghỉ chân ở quán trọ ven đường.

Khi hắn bước vào quán trọ thì 1 tên tiểu nhị đáng người thấp bé nhanh nhẩu chạy tới.

- Khách quan tới dùng bữa hay nghỉ lại ạ?

- Cả 2.

Trần Duyên không mặn không nhạt nói.

- Dẫn ngựa của ta vào chuồng chăm sóc cẩn thận, cho nó ăn thật no.

Tiểu nhị liền gọi ngựa phu dắt Xích Lân Mã đi rồi dẫn Trần Duyên đến nhận phòng. Bước đến phòng hắn liền móc ra mấy khối ngân lượng đưa cho tiểu nhị rồi căn dặn:

- Giờ thân mang com lên phòng ta.

Tiểu nhị mừng rỡ vội vâng vâng dạ dạ rồi xuống lầu tiếp tục công việc.

1 lúc sau có kẻ mặt hắc bào bước vào.

- Cho ta đặt phòng sát ngay phòng của tên mới vào.

Hắc bào nhân nói.

Tiểu nhị nghe liền biết có chuyện không ổn, trong lúc hắn đang do dự hắc bào nhân quát:

- Nhanh lên ta đang gấp.

Áp lực của Luyện Khí 5 tầng làm tên tiểu nhị không thờ nổi hốt hoảng dẫn hắn đi nhận phòng.

Vào phòng, Trần Duyên ngồi tĩnh tọa trên giường, không phải là hắn không muốn tu luyện mà ở đây làm gì có linh mộc Giáp đẳng mộc thuộc tính cho hắn tu luyện.

Giờ thân đến tiểu nhị rất đúng giờ mang com lên cho hắn. Trong lúc dùng com Trần Duyên phát hiện có mảnh giấy trên mâm com, hắn lật ra xem.

- Ở bên phòng khách quan có hắc bào nhân có vẻ là đang theo dõi ngài, cẩn trọng.

Trần Duyên nghĩ hoặc, ai lại theo dõi hắn. Rốt cuộc có mục đích gì.

Nghĩ mãi không ra hắn quyết định không suy nghĩ nữa.

- Tên kia chọn phòng sát bên thì đêm nay hễ có biến. Nếu hắn dám qua ta sẽ cho hắn điều bất ngờ.

Trần Duyên lấy trong túi trữ vật ra 1 bình nhỏ, đắp chặn lên gối rồi rắc cái thứ bột màu đen lên. Quá trình làm rất cẩn thận như sợ bị dính vào người.

Chuẩn bị xong mọi thứ hắn thối đèn chui xuống gầm giường.

Đêm hôm đó quả nhiên từ ngoài cửa sổ có bóng đen bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thần Khổng Vạn Trùng

Hắc bào nhân nhẹ nhàng đi vào, không tiếng động tiến lại gần giường. Hắn rút kiếm chém về phía giường Trần Duyên. “Loạn Kiếm Pháp” là pháp kỹ cấp 1 Bính giai không thuộc tính, là môn pháp kỹ rẻ nhất chỉ cần 10 điểm công hiến.

Chấn gối như bị phanh thủy, nhưng không có cánh đầu máu chảy như dự kiến. Trong lúc Thạch Tân đang ngây người, từng hạt phấn trắng bám vào người làm hắn càng lúc càng ngứa ngáy khó chịu.

- Chẳng lẽ trúng kế.

Ý nghĩ đó liền toát lên trong đầu làm hắn lạnh người.

Con ngựa càng lúc càng khó chịu, hắn gãi dữ dội. Đúng lúc đó 1 bóng người phóng tới 1 quyền nhắm vào tim hắn.

Mặc dù bị con ngựa hành hạ nhưng kẻ kiếm ăn trên lưỡi kiếm như hắn làm sao có thể không phân tâm theo dõi xung quanh. Ngay khi bóng quyền tới gần Thạch Tân dụng hết sức né qua tránh được nơi hiểm yếu, lực quyền mạnh mẽ làm gãy xương vai của hắn.

Thạch Tân tính bỏ chạy nhưng bóng đen nhất quyết bám theo không bỏ, làm hắn trật vật tránh né. Thương thế ngày càng nhiều, hết cách Thạch Tân liền gào lớn:

- Vị đạo hữu xin dừng tay tại hạ Thạch Tân đây là chuyện nội bộ của Ma Kiếm Tông, người ngoài không nên can thiệp tại hạ sẽ dày công báo đáp.

Thạch Tân đánh chết cũng không tin bóng đen đó là Trần Duyên, hắn hi vọng đại danh Ma Kiếm Tông làm cho đối thủ kiên kị mà không đối phó hắn.

Nhưng bóng người kia vẫn tấn công không ngừng. Cùng đường Thạch Tân liều mạng ra sức bú sữa mẹ thi triển “Loạn Kiếm Pháp” lần nữa hi vọng trọng thương địch thủ tìm đường sống trong chỗ chết.

Gần 10 bóng kiếm phóng thẳng tới Trần Duyên, trong đó có 1 hướng thẳng đến tim. Thạch Tân quá đổi vui mừng, nhưng chưa được bao lâu thì mặt hắn đen lại. Kiếm xuyên tim mà không chết Thạch Tân nghi hoặc.

Đúng lúc đó 1 quyền hướng đầu hắn đánh tới, cảm giác từ vong bao trùm làm hắn ngay người. Như trái dưa hấu bị bẻ nát, Thạch Tân ngã xuống chết đến không thể chết thêm.

Thu hồi “Khô Mộc Tiểu Pháp”, nhìn cái xác bệ bết máu Trần Duyên nói thầm.

- Giết người thì phải có tâm bị người giết. Lịch luyện của ta còn quá non kém bị người theo dõi suốt 2 ngày mà không phát hiện ra. Lần này may mà có tên tiêu nhị kia ngấm báo, nếu không hậu quả thật khôn lường.

Trần Duyên nhìn xuống thấy trên áo bào có vết thủng ngay tim thì lạnh người. Nếu không có pháp khí nội giáp của sư phụ thì mới là kẻ chết.

Trận tử chiến đầu tiên may mắn sống sót làm hắn cảm khái không thôi bước tới gần kiểm kê thu hoạch.

Thạch Tân mang trên người 2 viên Hồi Thương Đan, 5 viên Ích Cốc Đan, 1 thanh kiếm là pháp khí cấp 1 Bính đẳng, 1 viên “Hồi Khí Đan” là đan dược cấp 1 Ất đẳng có thể làm Luyện Khí 8 tầng phục hồi 5 thành chân khí hao tổn (đương nhiên là người sử dụng đẳng cấp càng cao thì được hiệu càng giảm và ngược lại).

1 quyển sách cũ kỹ tên là “Thần Khổng Vạn Trùng”, sau khi nhìn qua sơ lược Trần Duyên mừng như điên đây rõ ràng là một môn thần thông. Thần thông thật ra là 1 môn công pháp nhưng lại không giới hạn cấp bậc tu luyện, thần thông sẽ mạnh lên theo thực lực của tu sĩ.

Có thể nói đó là thứ mà mọi tu sĩ đều mơ ước, chỉ cần 1 môn thần thông xuất hiện đều gọi lên 1 trận gió tanh mưa máu. Cả Ma Kiếm Tông truyền lại cũng chỉ có 1 môn thần thông, mà đã bị thất truyền 500 trăm năm trước không rõ lý do.

Tiếp tục lục soát thì Trần Duyên phát hiện 1 vật hình thoi được giấu trong thắt lưng, dù không biết đó là gì nhưng hắn vẫn giữ lại. Vật được Thạch Tân giấu kỹ như vậy ắt hẳn không tầm thường.

Tìm kiếm xong xuôi Trần Duyên xóa hết dấu vết xung quanh, hủy thi diệt tích. Giết hại đồng môn không phải là tội nhẹ nếu âm thầm mà làm thì tông môn nhắm mắt cho qua nhưng chuyện vỡ lở thì dù có sư phụ bảo hộ thì cũng rất phiền phức.

Sau khi dọn dẹp Trần Duyên mang xác Thạch Tân vào khu rừng sau gần đó, đánh 1 đạo hỏa pháp thuật thiêu xác thành tro. Hắn ở lại quan sát để chắc chắn rằng không còn dấu tích gì để lại, Trần Duyên nhìn ra điểm kì lạ. Tại sao chỉ riêng đôi giày là không có hề hấn gì, hắn liền xem xét kĩ lại chợt nhận ra:

- Là ta nhìn lầm, đây rõ ràng là Tật Phong Hải pháp khí cấp 1 Ất đẳng, tầng 2 thành tốc độ di chuyển.

Trần Duyên mừng ra mặt, liền lấy mang vào.

- Của phi nghĩa ngu sao không lấy.

Sau khi trở về quán trọ, hấn vội vàng lấy “Thần Khổng Vạn Trùng” ra xem. Đây là thần thông điều khiển và chăn nuôi côn trùng, điểm độc đáo của thần thông này là sai khiến những con bọ bằng tinh thần lực thay vì bằng chân khí như những công pháp khổng trùng khác.

Vậy nghĩa là hấn có khả năng sai khiến những con bọ chiến đấu mà không sợ tiêu hao chân khí.

Vui mừng chưa được bao lâu thì Trần Duyên đã hiểu câu “trên đời không có bữa ăn nào miễn phí”, thần thông này tiêu hao tinh thần lực rất lớn.

Thì ra đây là lí do Thạch Tân giữ thứ này trong người chưa tu luyện, tinh thần lực là thứ khó rèn luyện nhất nếu không tìm thấy công pháp hay pháp quyết phù hợp thì đừng hòng mơ tưởng.

Hấn lật đi lật lại coi kĩ mấy lần, bỗng thấy kì lạ.

- Trang này rõ ràng dày hơn những trang khác, chẳng lẽ...

Nói rồi Trần Duyên lấy ra con dao nhỏ tách tờ giấy ra.

- Rõ ràng là tách được, thì ra là trong này có huyền cơ. Cũng may tên kia không thấy được lại trở thành tiện nghi cho ta rồi.

Trần Duyên mừng thầm.

Tờ thứ nhất xuất hiện dòng chữ.

- Bản tọa là Thiên Trùng Chân Nhân, còn tên thật thì đã quên từ lâu rồi. Một thần khổng trùng thuật đánh khắp thiên hạ.

- Bản tọa sinh ra đã là kẻ thiếu may mắn, kinh mạch khô héo không cách nào tu hành. Nhờ gặp nhiều cơ duyên, đặc biệt là cơ duyên nghịch thiên tìm được thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” này mà ta đã gần như vẫn định tu tiên Nguyên Anh viên mãn.

Đọc tới đây Trần Duyên rung mình, rõ ràng đây là truyền thừa của vị tiền bối Nguyên Anh kì. Đọc tới đây, hấn thấy 1 kí hiệu kì lạ, lấy tay chạm vào thì xuất hiện tia sáng thâm nhập vào cơ thể hấn.

Trong đại não Trần Duyên xuất hiện thân ảnh trung niên gương mặt không gian tự uy, khí thế ngút trời.

- Chẳng lẽ là thần hồn đoạt xác.

Hấn nhiều mảy, có lần hấn đọc được trong Tầng Kinh Các, những lão quái vật tu vi cao thâm có cách chiếm lấy thể xác của người sống trọng sinh.

Như thể đọc được suy nghĩ của Trần Duyên trung niên cười gằn:

- Tiểu bối ngươi không cần phải lo lắng, đây chỉ là tinh thần lạc ấn ta để lại, còn thần hồn chắc đã hồn phi phách tán từ rất lâu rồi.

Nói tới đây hấn cũng không nén nổi bi thương.

- Tiểu bối Trần Duyên ra mắt tiền bối.

Có trời mới biết lão quái tiền bối pháp lực thông thiên này đang nghĩ gì, hấn không thể không có tâm đề phòng.

- Gặp ngươi hôm nay coi như là có duyên, ta để lại truyền thừa cho ngươi nhưng phải có điều kiện.

Trung niên nhìn về phía Trần Duyên.

- Kính xin tiền bối nói rõ.

Trần Duyên cẩn trọng, sau trận chiến sinh tử vừa rồi hấn không dám sơ suất.

- Tiểu bối ngươi làm người cẩn trọng rất tốt, người yên tâm bản tọa muốn hại ngươi là chuyện dễ dàng không cần phải lừa ta gạt.

Trung niên trầm ngâm như đang nhớ lại kí ức xưa.

- Chuyện này nên bắt đầu lúc cách đây hơn 3000 năm trước, lúc bản tọa thu đệ tử bất nghĩa kia, hấn tên là Ngao Bá Thiên thiên phú thông thiên.

- Nhưng bản tọa mắt mù không nhìn thấy dã tâm của hấn, chỉ học 7 phần thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” mất hơn 1000 năm mà thực lực đã đuổi kịp bản tọa.

Nói tới đây sắc mặt hấn dữ tợn hẳn lên.

- Nhân lúc bản tọa sơ ý nghiệt súc kia đã hạ Thôi Hồn Thiên Tán vào rượu, cùng với thù nhân của bản tọa tên lừa trọc Đạo Đức Chân Nhân ép ta giao ra 3 phần còn lại.

- Thân là Nguyên Anh kì viên mãn mà vẫn bị “thuốc” sao.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Thấy vẻ mặt của hắn không đúng trung niên liền hiểu, đỏ mặt rít gào:

- Thôi Hồn Thiên Tán không màu, không mùi chuyên nhắm vào nguyên anh đồng thời còn chính tay đệ tử dâng lên thì sao bản tọa đề phòng được chứ.

- Tiền bối đã giao thần thông cho hắn?

Trần Duyên suy đoán nói, nếu không thì làm sao lão còn sống để lại truyền thừa này.

- Ngươi quá khinh thường rồi, bản tọa làm sao để 2 tên đó đạt được ý nguyện chứ.

Nói tới đây sự cao ngạo toát ra từ trung niên như thể khinh thường thiên hạ.

- Bản tọa tự bạo bản mệnh trùng lâm trọng thương 2 tên súc sinh đó rồi tẩu thoát.

- Trên đường đào mệnh bản tọa biết bản thân đã tận số nên đã đào 1 huyết động để lại truyền thừa này rồi bản thân lao ra tự bạo nguyên anh. Trước khi chết bản tọa phải làm gì đó để trả lại mối thù truy sát mấy ngàn vạn dặm chứ.

Nói xong trung niên cười lên ha hả.

- Lão gia hỏa này cũng rất có phong cách đấy.

Trần Duyên trầm nghĩ, thân là ma môn người hắn nhìn lão rất thuận mắt. Sát phạt quyết đoán, chuyện gì cũng theo bản tâm mà làm.

- Thần thông này có thể điều khiển vạn trùng, không tổn chân nguyên. Trong lúc ngươi cho lũ trùng tấn công địch thủ còn có thể rảnh tay thi triển công pháp khiến kẻ địch không kịp phòng bị.

- Thần thông giúp cho lũ trùng tiến hóa, chỉ cần ngươi có đủ thiên tài địa bảo ngươi muốn chúng mạnh bao nhiêu cũng được. Thậm chí có vài loại trùng đây nhanh tốc độ tu luyện, cải tạo thể chất.

Trung niên như quái thú thúc đang lấy kẹo dụ khi con nít.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lưu manh lão đầu

Lần này Trần Duyên đúng là không thể chịu được dụ hoặc.

- Tiền bối có thể cho ta biết điều kiện là gì không?

Nghe tới đây trung niên hiện lên nụ cười xảo trá, thứ không nên có ở vẻ ngoài tiên phong đạo cốt như hắn.

- Ngươi lập lời thề với thiên đạo rằng sau khi nhận truyền thừa của bản tọa, đời này kiếp này phải diệt sát hai tên súc sinh kia đem thần hồn của chúng tế bái ta nếu không cất đức thiên đạo mãi mãi không siêu sinh.

Trung niên hét lên giọng hùng hồn, nhìn thấy Trần Duyên ngoảnh mặt làm ngơ lão hỏi:

- Ngươi có nghĩ vẫn sao?

- Ta đời này kết đan được hay không vẫn còn chưa biết tiền bối ngài muốn ta diệt sát 2 Nguyên Anh viên mãn, vậy còn rút thần hồn. Ta không muốn tự dung lại bị thiên phạt không siêu sinh.

Trần Duyên nhìn hắn nói.

- Haiz... tuổi trẻ thời nay đúng là không có chí tiến thoái được bản tọa chân truyền sao suy nghĩ có thể dừng ở Kim Đan kì chứ.

- Phế mạch như bản tọa còn có thể kết anh, còn ngươi chân khí rất tinh thuần a, ồ kinh mạch cũng lớn hiếm thấy nha so với bản tọa khi xưa tốt hơn gấp trăm lần, còn đan điền thì e hèm... tuy có hơi nhỏ nhưng không sao. Nói chung dù ngươi có là heo khi được bản tọa chân truyền thì cũng là con heo mạnh nhất.

Trung niên hào khí nói.

Sắc mặt Trần Duyên đen lại, hần vậy mà đem so sánh với heo.

- Ngươi không cần phải lo, khi bốn tạo tự bạo nguyên anh hần vốn trọng thương lại bởi thêm thương sợ rằng tu vi chỉ lùi không tiến.

Trần Duyên cau mày suy nghĩ, bảo hần bỏ đi truyền thừa này là điều không thể. Đây là Nguyên Anh viên mãn a, tới giờ hần vẫn chưa nghe có cảnh giới nào cao hơn. Đây là trên đỉnh thiên hạ, nếu không tiếp nhận thì rất có thể hần chỉ là kẻ bình thường cả đời.

- Ta tiếp nhận, sống là cho kiếp này, nếu không đủ dũng khí đánh cược thì mơ tưởng gì đến kiếp sau mà đòi siêu sinh chứ.

Trần Duyên cắn răng nói.

- Ha...ha..ha nói hay lắm, kiếp này không dám liều mạng đánh cược thì chắc gì có dũng khí cố gắng ở kiếp sau.

Trung niên cười lớn nhìn Trần Duyên càng lúc càng thuận mắt, hần tiếp nhận truyền thừa chính là đã tự cắt đi đường lui của mình. Chỉ có kẻ dám tàn nhẫn với bản thân thì mới có thể trở thành cường giả.

- Được rồi ngươi nhỏ giọt tinh huyết của mình vào ấn kí này và đọc lời thề thiên đạo đi.

Trần Duyên làm theo, khi nhỏ giọt máu vào ấn kí hần cảm nhận có tia kết nối không rõ ràng, sau đó hần đọc lên lời thề thiên đạo. 1 tia sáng chói mắt trên trời phóng thẳng vào ni tâm Trần Duyên, đó là chứng nhận của kẻ lập lời thề thiên đạo.

- Ngươi ngồi xuống thả lỏng, tiếp nhận truyền thừa.

Trung niên giọng nói nghiêm túc hần lên.

Trần Duyên vừa ngồi xuống 1 luồng tin tức khổng lồ chui vào não hải của hần.

Hần ngồi đắm chìm trong lượng thông tin khổng lồ, nửa ngày sau mới từ từ mở mắt ra.

- Ngươi đã tiếp nhận đầy đủ truyền thừa, chắc sẽ mất khá lâu thời gian để tiêu hóa.

Trung niên nói.

- Truyền thừa thông qua não hải làm cho ta tiếp nhận truyền thừa trọn vẹn nhất. Tiền bối vậy còn quyển sách này?

- Ngươi nói nó hả? Quyển đó là nơi ta để thần hồn lạc ấn vào thôi, còn chữ trên đó là trong lúc rảnh rỗi viết nhảm ấy mà.

Trung niên không nhanh không chậm nói.

- Lão gia hỏa này chết rồi mà còn muốn âm người khác. Trước đây chắc chắn không phải là loại lương thiện gì.

- Bốn tọa mặt rồi ngươi đi ra đi, à từ giờ ngươi gọi ta là Chu lão được rồi không cần quá khách khí.

- Văn bối cáo lui.

Thấy có gì đó không đúng, Trần Duyên chợt nhận ra.

- Tiền bối tại sao ngài còn ở đây?

- Ta không ở nơi này thì ở đâu? À từ giờ ngươi gọi ta là Chu lão được rồi, người thân quen hết mà không cần 1 câu tiền bối 2 câu tiền bối đâu.

Chu lão hào sảng nói.

- Ở đây, người thân quen? Không phải tiền bối sẽ biến mất sao?

Sắc mặt Trần Duyên trở nên khó coi

- Biến mất? Ngươi biến mất thì có, ngươi không biết tinh thần lạc ấn là gì à?

Nhìn Trần Duyên, lão lại nở nụ cười hèn mọn.

- Tinh thần lạc ấn là gửi 1 phần thần hồn vào ấn quyết hiểu chưa.

Lão giải thích như đây là do Trần Duyên thiếu hiểu biết chứ lão không liên quan gì.

- Ta mới Luyện Khí kì làm sao biết được những thứ này chứ.

Trần Duyên mới biết mình bị lừa.

- Ta nghĩ là ngươi biết rồi.

Chu lão vô liêm sỉ nói.

- Vậy mời Chu lão ra khỏi não hải của ta.

Trần Duyên ý tứ trực khách rõ ràng.

- Không thể đi ra được, người vừa nhỏ máu lên Liên Thần Ấn thần hồn ta và ngươi đã liên kết với nhau. Nếu đi ra ngoài quá lâu thì ta sẽ bị tiêu biến, còn ngươi sẽ bị thương thần hồn nhẹ thì trở nên ngu ngốc nặng thì hồn phi phách tán.

- Nhỏ máu không phải là 1 phần của lõi thể thiên đạo sao?

Trần Duyên nói.

- Ta có nói thể ả? Sao ta không nhớ.

Trần Duyên triệt để im lặng rồi, so với lão quái Nguyên Anh kì hẳn chỉ là em bé không đáng nhắc tới (bị quay như quay dế ^ _ ^ các đồng đạo đừng lo lúc đầu main còn thiếu lịch luyện nên mới zậy thui).

- Ngươi đừng lo ta không ở không trong não hải của ngươi đâu, thiếp thân mang theo một tu sĩ Nguyên Anh kì viên mãn chỉ đạo tu luyện chắc chỉ có ngươi mới có đãi ngộ này.

- Ngươi chỉ nhận được truyền thừa “Thần Khổng Vạn Trùng”, ta thân là tu sĩ Nguyên Anh kì đại viên mãn pháp quyết, công pháp ngươi sử dụng cả đời không hết.

Sắc mặt Trần Duyên lúc này mới bắt đầu khôi sắc.

- Chu lão đã nói vậy thì lão nhân gia ngại cho ta vài môn công pháp Giáp đẳng hay thần thông gì đó cũng được.

Trần Duyên quyết tâm phải mài được thứ gì đó từ lão xem như tiền trợ chứ.

- Hừ ta có rất nhiều công pháp nhưng đều là cấp 2 trở lên có đưa ngươi cũng không luyện được. Còn thần thông tiểu từ ngươi nghĩ là củ cải trắng đầy ngoài đường sao, ngươi lo luyện tốt “Thần Khổng Vạn Trùng” đi.

- Công pháp không có, thần thông cũng không vậy lão giúp gì được cho ta.

Lúc này mặt mo của Chu lão cũng đỏ lên. Có trời chứng giám a, chưa bao giờ lão cảm thấy ủy khuất như hôm nay.

Lão nhìn Trần Duyên 1 lúc hỏi:

- Ngươi luyện thể ả?

- Ta có luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp”

Trần Duyên đáp.

- Nguyên lai là vậy, ta có công pháp này rất thích hợp với ngươi. Nhưng nó lại là công pháp cấp 2, dùng để bảo mệnh thì được còn nếu thi triển lung tung rất có khả năng bị phản phệ lại. Tên là “Nhất Chỉ Xuyên Tâm” cấp 2 Giáp Đẳng.

- Cấp 2 công pháp sao ta có thể tu luyện được?

Hắn nghi hoặc.

- Không sao công pháp này cấp 2 là do áp lực cho cơ thể quá lớn, Luyện Khí kì không cách nào thừa nhận được. Chỉ cần ngươi luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” đến đại thành thì có thể miễn cưỡng sử dụng.

- Không thể luyện bây giờ được sao?

Trần Duyên hơi chút hụt hẫng.

- Luyện khí kì luyện được công pháp cấp 2 ngươi còn than vãn sao, không muốn thì thôi coi như ta chưa nói gì.

Chu lão khì nói.

- Sao vậy được lời tiên bói nói ra như đinh đóng cột sao có thể rút lại chữ.

- Bây giờ chưa luyện được thì sau này luyện ta cũng không có thiệt thời gì.

Hắn trầm nghĩ.

- Chu lão ngài truyền cho ta đi.

- Hừ bây giờ đưa thì còn quá sớm sẽ làm ảnh hưởng đến bản tâm. Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” đến đại thành đi.

Hắn biết mình lại mừng hụt lần nữa, đến giờ bản thân chưa kiếm được chút lợi nào từ lão gia hỏa không có phong phạm tiên bói này.

Trả phòng, thưởng thêm cho tiểu nhị Trần Duyên tiếp tục cưỡi ngựa lên đường.

1 ngày sau cuối cùng hắn cũng đến nơi, nhờ có Xích Lân Mã hắn mới có thể đến nơi trong 3 ngày. Nhưng đến đây thì chỉ có thể đi bộ, dẫn ngựa vào Hắc Lâm không những không tăng tốc độ mà còn gây chú ý với các yêu thú xung quanh.

Trần Duyên đến quán trọ gần đó gọi lại Xích Lân Mã, đi vào quán mua địa đồ của Hắc Lâm.

Chủ quán thấy hắn thuận miệng nhắc nhở.

- Thiếu niên thực lực của ngươi còn thấp tốt nhất là kết đội nhóm hãy đi vào.

Hắn ở đây hơn nửa đời người chính mắt thấy rất nhiều thiếu niên tự mãn thực lực đơn thương độc mã đi vào rồi không bao giờ trở ra.

- Đa tạ tiên bói ta đã có bằng hữu đồng hành.

Người Trần Duyên nói không ai khác ngoài Chu lão. Nói rồi hắn bước ra tiến vào rừng rậm.

Đi khoảng 2 canh giờ, tiếng của Chu lão vang lên:

- Tiểu tử đối thủ đầu tiên đến rồi.

Ngay lúc đó từ trong bụi cây nhảy ra 1 con sói to lớn, cao gần bằng người trưởng thành. Thương Lang yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng.

- Yêu thú này có thực lực của Luyện Khí kì tầng 6, tiểu tử ngươi cẩn thận rồi.

Chu lão nói tiếp.

Thương lang nhảy tới, những chiếc nanh sáng quất chực chỉ hướng tới Trần Duyên.

Hắn lùi lại kịp thời tránh được hàm răng bén nhọn kia, không suy nghĩ thi triển “Khô Mộc Tiểu Pháp” khiến cho da dẻ trở nên nhăn nhéo.

Trần Duyên tiến lên áp sát, 1 quyền hướng vào đầu của Thương Lang. Huyết tính nổi lên, cuồng lang ngạnh kháng làm quyền của Trần Duyên bật trở lại.

- Lang loại có đầu như sắt thép, bụng như đậu hủ.

Tiếng của Chu lão vang lên.

Ánh mắt của Trần Duyên sáng lên, tiếp tục lại gần Thương Lang. Thấy vậy nó liền phóng lên vồ tới hắn. Ngay lúc đó, thời điểm Trần Duyên chò đã tới, hắn rút 1 cây trùy thủ bén nhọn đâm thẳng vào bụng rạch phá nội tạng con sói xấu số.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thu hoạch lớn, gian thương

Chúng chiêu con sói nằm thoi thóp.

- Đúng là yêu thú, sức sống rất mạnh. Bị thương thương tới vậy mà vẫn chưa chết.

Trần Duyên cảm khái tiến lên 1 đao ngay cổ kết thúc sinh mạng của nó.

- Trận chiến đầu tiên với yêu thú nguoi đã làm rất tốt. Nhưng chó tự năn, lang loại là loài huyết tính nên chỉ biết tấn công. Nếu như là mèo hoặc vượn thì trận đấu không dễ dàng như vậy.

- Tiểu bối thỉnh giáo.

Trần Duyên nghiêm túc nói, bây giờ hần mới biết có tiền bối ở bên chỉ dạy mang lại chuyện tốt đến nhường nào. Sư phụ hần là dạng người lãnh đạm lúc nào cũng nói rất ít, ngoại trừ thi thoảng chỉ điểm ra thời gian còn lại là hần tự tu luyện.

Lấy ra truy thủ bắt đầu phân tách tài liệu, mặc dù chưa thuần thục nhưng cũng không tới nỗi làm hư. Nửa canh giờ sau hần mới lấy ra được nanh và móng của Thương Lang, bán đi cũng kiếm được 5-6 khối hạ phẩm linh thạch. Những thứ còn lại không phải vô giá trị mà là kích thước quá lớn, túi trữ vật không thể chứa hết.

- Bây giờ là mùa xuân Tam Đoạn Xà chắc sẽ ra ngoài săn mồi, ta cứ đi dọc bờ sông tìm xem.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Khoảng nửa canh giờ sau, hần phát hiện có dấu vết bò trường của loài rắn liên bám theo. Dấu vết kéo dài đến 1 hang đá lớn gần vách núi, xung quanh che kín bởi những viên đá lồi lõm.

Trần Duyên ở ngoài cửa động xem xét, hần không đại đột tiến vào. Có trời mới biết bên trong đó có gì, lỡ đâu lại là cấp 2 trở lên yêu thú thì mạng hần quả thật ô hô ai tại.

Quả thật trời không phụ người có lòng, lúc sau từ trong hang đi ra 1 con rắn thân lớn cỡ 2 ngón tay. Đó chính là tam đoạn xà, trên thân chia làm 3 màu theo thứ tự là đỏ, vàng, xanh.(Trưa nay chạy xe ngoài đường thì gặp đèn giao thông bị hư vậy là đứng chờ đèn đỏ hơn 5p hên là mấy chú nhà gần đó nhắc vậy là lấy làm ý tưởng lun^_^)

Trần Duyên chưa kịp cao hứng thì theo sau đó là 1 đàn lúc nhúc những con khác, nào là 1-2-3-4-5 đoạn đủ cả. Đoạn Xà yêu thú này đàn, sống càng lâu thì càng mạnh, số đoạn trên người càng nhiều. 2 đoạn là Bính đẳng cho đến 7 đoạn là yêu thú cấp 2 Giáp đẳng khủng bố.

Nhiệm vụ của Trần Duyên là Tam Đoạn Xà, yêu thú cấp 1 Đinh đẳng.

- Số lượng đông đảo như vậy thì chỉ còn cách dẫn dụ từng con hay những con lạc bấy thôi.

Trần Duyên thờ dãi.

- Xà loại là loại linh trí không cao nguoi muốn dụ nó rất đơn giản, giống như nguoi lấy kẹo dụ dỗ con nít thôi.

Nghe vậy Trần Duyên lòng xục khắp nơi, cuối cùng kiếm được một con chuột tròn mập. Là Hôi Thử yêu thú cấp 1 Bính đẳng con mồi ưa thích của Đoạn Xà.

Hần ném con chuột vào giữa đàn rắn, như dự đoán cả đàn xâu xé lẫn nhau để dành Hôi Thử. Mà nạn nhân chủ yếu là Bính đẳng và Đinh đẳng Đoạn Xà, những con chết hoặc bị thương nằm la liệt.

- Ha...ha...ha... đại thu hoạch rồi, chỉ cần túi độc và nanh độc của chúng thì cũng đủ để ta lấp đầy túi trữ vật rồi.

Hần kinh hĩ như điên, ngoại trừ 7 túi độc nộp lên nhiệm vụ phần còn lại hơn 200 túi độc và nanh độc nếu bán đi thì cũng kiếm được vài trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Trần Duyên chờ đàn Đoạn Xà đi hần liền bước ra thu hoạch chiến lợi phẩm, con nào chưa chết thì cho 1 dao hóa kiếp, con nào chết rồi thì chỉ cần phân tách tài liệu là xong.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh, thấy không bỏ sót thứ gì Trần Duyên quyết định quay về Ma Kiếm Tông. Chuyến đi lịch luyện lần này có thể nói là về vang mà về, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ tông môn mà còn có thêm đại thu hoạch.

Không nói tới Đoạn Xà thì thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” đã là thu hoạch cực lớn, thậm chí còn khiến lão quái vật Nguyên Anh kì đỏ mắt. Hần cần phải về đóng cửa khổ tu 1 thời gian để tiêu hóa hết tạo hóa lần này.

Quay đầu Trần Duyên hướng ra khỏi Hắc Lâm nhưng lại chọn con đường khác. Đây là vì gợi ý của Chu Lão, hần lịch luyện còn quá non kém cần phải đi nhiều để gia tăng kiến thức.

Cuối cùng cũng ra khỏi Hắc Lâm rừng rậm, quãng thời gian vừa rồi đúng là địa ngục. Hần gặp phải 4 con yêu thú cấp 1, trong đó có 1 con Giáp đẳng khiến hần bỏ chạy thực mạng.

Tiến đến quán trọ ven Hắc Lâm rừng rậm, hần dẫn Xích Long Mã trước ánh mắt ngạc nhiên của chủ quán hần phóng ngựa lao đi trên đường.

3 ngày sau Trần Duyên đã tới được khu vực quản hạt của Ma Kiếm Tông, từ đằng xa cách gần ngàn dặm mà đã có thể thấy Ma Kiếm sơn mạch lúc nào cũng được mây mờ che phủ.

Dù là môn phái Ma đạo, nhưng cấp bậc đệ tử trong tông môn rất nghiêm túc. Đệ tử ngoại môn thấp nhất là Luyện Khí kì, trước 30 tuổi Trúc Cơ thành công trở thành đệ tử nội môn.

Sau 30 tuổi sẽ trở thành chấp sự phụ giúp công việc bề bộn trong tông môn để bồi lấy tài nguyên tu luyện. Kết đan thành công đương nhiên là trở thành trưởng lão, được tông môn cung phụng có quyền chọn ngọn núi để tu luyện và đệ tử.

Trong tông môn hiện nay có hàng trăm ngọn núi, nhưng trong đó chỉ có 11 ngọn núi có danh xưng và đông đảo đệ tử tu luyện. Được tu giả khắp nơi gọi là “Thập Nhất Chấn Tông Sơn” là nơi cư ngụ của Thập Đại Kim Đan Trưởng Lão và Tông Chủ.

Hắn phóng ngựa về phía Phong Ma Sơn nơi mà sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân đang trấn giữ. Sau khi trả lại Xích Lân Mã, Trần Duyệt bước lên núi hướng về phía Cống Hiến Điện để trả nhiệm vụ và đổi chiến lợi phẩm thành hạ phẩm linh thạch.

Khi tới bàn nhận nhiệm vụ, sau khi giao nộp vật phẩm nhận lấy 30 viên hạ phẩm linh thạch hắn tiến tới bàn đổi điểm cống hiến.

Mặc dù có thể đổi ra hạ phẩm linh thạch nhưng lấy điểm cống hiến vẫn tốt hơn. Tiện lợi khi đổi bảo vật của tông môn mà giá cả lại tiện nghi hơn rất nhiều so với bỏ ra linh thạch mua ở bên ngoài.

Đang ngồi đó là 1 lão già bụng phệ, mắt hiếp tên là Cao Hàn nổi danh trong đám đệ tử là Tinh Mục. Không có gì qua khỏi mắt lão, đừng nghĩ ăn lời từ hắn dù là nửa khối tinh thạch hạ phẩm nên được các chấp sự nội môn vừa mắt.

- Trần Duyệt gặp mặt Cao huynh.

Trần Duyệt nở nụ cười.

- Không dám không dám chẳng hay Trần huynh đệ đến hàn xá có việc gì?

Cao Hàn không dám lãnh đạm, giỡn à nhân gia dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Phong Ma Chân Nhân chủ nhân ngọn núi này. Đứng dưới mái hiên không thể không cuối đầu, cũng chỉ là nói cười vài câu biết đâu sau này lại có lợi ích không ngờ.

- Hôm nay tiểu đệ đến đây đương nhiên là để đổi điểm cống hiến, xin Cao huynh chiếu cố.

Vừa nói Trần Duyệt vừa nhét một cái túi nhỏ vào ống tay áo Cao lão.

- Ày ày ai lại làm vậy?

Lão lắc lắc túi vải trong tay tươi cười thỏa mãn.

- Vậy tiểu huynh đệ lấy vật phẩm ra đi, lão Cao ta chắc chắn định giá công bằng nhất.

Lão cười nói rất có phong phạm của gian thương.

Đổ 1 đấm ngỗng ngang lên bàn, Cao lão cũng có chút giật mình. Những thứ này là túi độc và nanh độc của Nhị Đoạn, Tam Đoạn Xà không lọt vào tầm mắt hắn nhưng ngạc nhiên là với thực lực của Trần Duyệt vậy mà có thể kiếm được chừng này.

Mặc dù nghi hoặc nhưng hắn không hỏi gì thêm, làm chấp sự ngoại môn hơn 50 năm hắn hiểu hiểu kì là cội nguồn của mọi chuyện. Sau khi kiểm tra xong, Cao lão quay lại mỉm cười với Trần Duyệt.

- Ha...ha...ha Trần tiểu huynh đệ lần này thu hoạch lớn a, trong này có 150 túi độc, răng nanh của Nhị Đoạn Xà định giá định giá 150 điểm cống hiến và 52 túi độc, răng nanh của Tam Đoạn Xà định giá 210 điểm cống hiến tổng cộng là 500 điểm cống hiến. Mời Trần tiểu huynh đệ kiểm tra.

Vừa nói lão vừa đưa thân phận bài mang theo nụ cười mà ai cũng hiểu hướng về Trần Duyệt.

- Đúng là gian thương mà.

Trần Duyệt tặc lưỡi vui vẻ nhận lấy thân phận bài, con số hiện lên 500 điểm.

Thân phận bài là để chứng minh thân phận đệ tử tông môn đồng thời là nơi chứa điểm cống hiến mà đệ tử tích lũy được.

Đây là 1 dạng pháp bảo đặc biệt không có bất kì trợ giúp nào cho việc chiến đấu hay phụ trợ tu luyện nhưng chỉ có chủ nhân sau khi tích máu nhận chủ sử dụng nếu không chẳng khác gì 1 miếng sắt tầm thường.

Nếu quy đổi ra thì cứ 5 viên hạ phẩm linh thạch được quy đổi sang 1 điểm tích lũy, vậy trong tay của Trần Duyệt hiện nay đã có hơn 2500 viên hạ phẩm linh thạch.

Trần Duyệt tiến tới Đổi Bảo Điện, do Mộc linh khí từ 1 bụi Tam Diệp Thảo không đủ cung ứng cho việc tu luyện nên hắn quyết định đổi thêm vài cây mộc linh thảo nữa.

Hắn quyết định mua thêm 3 bụi Tam Diệp Thảo làm tiêu tốn 300 điểm công hiến. 1 Thiên Lôi Phù là cấp 1 Giáp đẳng phù giá trị 150 điểm công hiến để phòng thân.

Từ 1 tên khất cái bỗng trở thành 1 tiểu phú hộ làm Trần Duyệt nói không nên lời. Sau khi cáo từ lão giả Cao Hàn, Trần Duyệt quay về động phủ.

Về tới nơi, 1 tháng trôi qua mà xung quanh không có chút gì thay đổi. Đây là lần đầu tiên Trần Duyệt rời xa cái ổ chó của hắn lâu đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bản mệnh linh trùng

Về động phủ, 1 tháng trôi qua mà xung quanh không có chút gì thay đổi. Đây là lần đầu tiên Trần Duyệt rời xa cái ổ chó của hắn lâu đến vậy.

Cảm thán xong bước vào mật thất tu luyện, Trần Duyệt quyết định biến nơi đây trở thành 1 vườn linh dược.

Không tạo luống, không cấy cây hắn muốn mọi thứ trở nên thật tự nhiên, Hắc Lâm chính là mục tiêu hướng tới nhưng nhìn vào vồn vện 4 cây linh dược hắn lắc đầu thở dài.

- Có vẻ mục tiêu còn quá xa xôi.

Thu lại suy nghĩ, Trần Duyệt tĩnh tâm ngồi xuống, lúc này Chu lão lại hiện ra.

- Đây là động phủ của tiểu tử ngươi à, cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận đi.

Chu lão thả thần thức kiểm tra xung quanh rồi cảm thán.

Mặt Trần Duyệt đen lại, rõ ràng là nhà của hắn không ngờ lão gia hỏa này mặt lại dày như thế.

- Ngươi lại đây, ta giúp ngươi nhập môn thần thông “Thần Khống Vạn Trùng”.

Trần Duyệt hứng khởi, hắn đã chờ giây phút này rất lâu rồi.

- Đầu tiên ngươi phải kiếm cho bản thân 1 con linh trùng để làm bản mệnh trùng, đây là bước rất quan trọng linh trùng đó sẽ quyết định tương lai thần thông của ngươi.

Trần Duyệt nghi hoặc.

- Ta kiếm đâu ra linh trùng mạnh mẽ để làm bản mệnh trùng bây giờ?

Chu lão liếc nhìn hắn.

- Không phải ta đã để 1 cái trùng đang kể bên cuốn thần thông (dorm) rồi sao?

Lão giả trợn mắt hỏi.

Trần Duyệt cười khổ kể lại ngọn nguồn cho Chu lão.

- Lúc ngươi xoát người hắn có phát hiện gì lạ không?

Trần Duyệt đắm chiêu suy nghĩ.

- Có phải vật này không?

Lấy ra vật hình thoi bí ẩn kia.

- Đúng là nó, đó chính là Tinh Thần Trùng là bản mạng linh trùng tuyệt phối với thần thông “Thần Khống Vạn Trùng”.

- Đáng tiếc thay lúc tìm được nó thì ta đã Kết Đan nên đành hối tiếc cất giữ bên người.

Chu lão thở dài.

- Nếu ta dùng nó làm bản mạng linh trùng thì được lợi ích gì? Kính xin Chu lão kể rõ.

Trần Duyên nghi hoặc.

- Đương nhiên là lợi ích to lớn, mấu chốt của thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” là tinh thần lực. Tinh thần lực càng mạnh thì khống chế càng mạnh linh trùng, càng nhiều linh trùng.
- Mà Tinh Thần Trùng lại xếp thứ 5 trên Bách Trùng Bảng, tiềm năng phát triển vô hạn.
- Xin Chu lão nói rõ linh trùng này có năng lực gì?

Trần Duyên hỏi.

- Muốn nói đến năng lực của Tinh Thần Trùng thì khi nghe cách mà người xưa gọi nó thì hiểu. Vương Giả Trùng tên như ý nghĩa, là loại linh trùng có khả năng điều khiển các linh trùng có thực lực yếu hơn nó.
- Vậy chỉ cần người ký kết khế ước với Tinh Thần Trùng thì không cần nghĩ tới việc thiếu hụt tinh thần lực nữa.
- Ký kết khế ước, không phải trích máu nhận chủ sao?

Trần Duyên nghi hoặc, bởi vì ký kết khế ước là cả 2 bên có mối quan hệ công bằng không phân cao thấp. Còn trích máu nhận chủ thì người giữ bản mệnh tinh huyết của đôi phương là chủ nhân.

- Điều này chính ta cũng không rõ, có lẽ là do sự tôn nghiêm của thiên địa dành cho các linh trùng linh thú cao quý hoặc pháp bảo mạnh mẽ.
- Nếu như người trích máu nhận chủ thì dễ dàng điều khiển chúng nhưng vô hình chung đã làm mất đi không gian phát triển của chúng, thậm chí là khả năng phản phệ rất lớn.

Chu lão trầm ngâm nói.

- Người mau ngồi xuống nhập định, ta liền vẽ ký kết khế ước.

Nói rồi ngón tay lão sáng lên vẽ loạn, trong không khí xuất hiện 2 đồ án một bên bay vào mi tâm của Trần Duyên, cái bên kia tiến vào trướng của Tinh Thần Trùng.

Hồi lâu sau Trần Duyên cảm nhận được tia liên kết nhỏ yếu giữa hắn và Tinh Thần Trùng.

- Khế ước chỉ là 1 tia hảo cảm nhỏ giữa người và Tinh Thần Trùng, nếu muốn điều khiển dễ dàng thì người hảo hảo bồi dưỡng mới được.
- Nhớ kỹ đã là khổng trùng giả liền phải xem linh trùng là hảo bằng hữu tốt nhất đặc biệt là linh trùng bằng mạng, nếu người không phản bội chúng thì chúng sẽ không phản bội người.

Lão vừa nói vừa thờ dài, nếu như lúc đó lão nói những lời này thì tên đệ tử kia...

- Người mau sử dụng chân khí bồi dưỡng để trướng nở đi.
- Không phải chỉ cần sử dụng linh thạch là đủ sao?

Trần Duyên nói, từ trước tới nay hắn thấy tu sĩ khác bồi dưỡng trướng linh thú liền sử dụng đủ loại thiên tài địa bảo hoặc tệ lắm cũng là linh thạch chứ chưa thấy ai dùng chân khí của bản thân cả.

- Bì ai cho kẻ tầm nhìn hạn hẹp, người không nghĩ tại sao có thể kích phát ẩn khí trong quyền thần thông (dorm) kia. Một chân khí trong cơ thể của người rất đặc biệt, không chỉ tinh thuần mà còn rất phù hợp cho việc bồi dưỡng linh trùng. Còn lý do gì thì người không nên hỏi ta, đó chỉ là cảm nhận của kẻ chơi trùng mấy ngàn năm mà thôi.

Càng nói thì vẻ tự đắc càng hiện trên mặt lão.

Trần Duyên nhất quyết không nói nữa, ngồi xuống xếp bằng lại để trướng Tinh Thần Trùng gần đan điền. Từng tia một linh khí tinh thuần, đậm đặc tiến vào.

Nửa ngày sau trướng bắt đầu có dị động, Trần Duyên vui mừng gọi Chu lão.

- Cái gì mà ồn ào ta mới chợp mắt mấy canh giờ.
- Cái gì? Tiểu tử người nói linh trùng sắp nở, đúng là tức cười. Với cái tia chân khí như thần lần đất kia của người thì không hơn 7 ngày thì đừng mơ trướng nữa.

Nói rồi lão nhìn về phía trướng linh trùng thì mắt mở to ra.

- Không thể nào chẳng lẽ ta còn coi thường chân khí của tiểu tử kia đến vậy sao?

- Không ngờ Mộc chân khí của ngươi lại thích hợp để bồi dưỡng linh trùng đến vậy. Xem như ta tìm được truyền nhân tốt rồi.

Lão kinh hi nói.

Chốc lát trứng nở ra, một con ấu trùng màu trắng thon dài nhìn như con sâu đang vươn mình chồm dậy.

- Con Tinh Thần Trùng này không được khỏe mạnh cho lắm, chắc là bị thương từ trong trứng. Quá khứ của nó khi còn trong trứng có lẽ cũng không may mắn lắm.

Chu lão trầm ngâm nhìn con ấu trùng ốm yếu kia.

- Ngươi đừng lo, mặc dù bị thương nhưng dù sao cũng là linh trùng đứng thứ 5 trên Linh Trùng Bảng. Sau này khi tìm được thiên tài địa bảo phù hợp thì vẫn có khả năng trưởng thành.

Lão nói như sợ Trần Duyên vì linh trùng bị thương mà ghét bỏ.

- Chu lão đừng lo dù cho có chuyện gì thì đây vẫn là t*ng trùng bản mạng của ta, bản thân ta cũng có khiếm khuyết nên cũng không có tư cách chê trách kẻ khác.

Trần Duyên hiểu ý nói.

- Ngươi đã thông tuệ như vậy thì coi như ta phí công giải thích rồi.

- Mặc dù bị thương bẩm sinh là vết thương khó trị nhất nhưng ta nghĩ Mộc chân khí kì lạ của ngươi kết hợp với các cơ duyên sau này thì mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi.

Chu lão cười nhẹ nói, cho thấy lão đối với linh trùng không phải là có hảo cảm thông thường.

Trần Duyên tiếp tục sử dụng chân khí bồi dưỡng linh trùng.

Tinh Thần Trùng như đắm chìm trong cảm giác vui sướng, vô tình 1 tia chân khí từ linh trùng hòa vào chân khí của Trần Duyên làm hắn kinh ngạc.

- Tại sao chân khí của ta và Tinh Thần Trùng lại hòa hợp đến vậy, trong chân truyền kí ức của Chu lão không có đề cập đến trường hợp này.

- Không có cũng không sao, hòa hợp như thế này không phải là chuyện xấu, cũng không cần nói với Chu lão.

Trần Duyên thầm nghĩ, dù sao hắn vẫn chưa biết mục đích thật sự của lão là gì. Nếu Chu lão muốn thần hồn đoạt xác thì cũng không chờ đến bây giờ, nhưng tâm hại người có thể không có nhưng tâm phòng người không thể không có.

Nửa canh giờ sau tình cảnh ốm yếu gầy nhom ban đầu không còn nữa mà thay vào đó là một con sâu trắng muốt thỏa mãn nằm ngửa ra khoe bụng căng tròn.

Lấp đầy bụng của Tinh Thần Trùng khiến chân khí của Trần Duyên gần như tổn hao phân nửa, hắn liền tĩnh tọa hấp thu Mộc linh khí từ 4 bụi Tam Diệp Thảo. Rõ ràng số lượng Mộc linh khí hấp thu nhiều hơn trước, qua nhiều lần tu luyện hắn đã quen dần với cơn đau không còn quặn quai như lúc ban đầu nữa.

- Quả là pháp quyết tuyệt phẩm, kẻ sáng tạo ra nó khẳng định là thiên tài thân kiêm tạo hóa. Đặc biệt hắn là 1 kẻ điên.

Chu lão trầm ngâm suy nghĩ rồi cười hắc hắc. Lão cũng vậy, có ai tu luyện mấy ngàn năm mà không phải kẻ “điên”.

- Pháp quyết này lấy đan điền ra đùa giỡn đòi lấy thực lực ta muốn xem tiểu tử ngươi có thể đi đến đâu.

- Tiểu tử ngươi mau phóng Tinh Thần Trùng vào não hải, đó mới là nơi thích hợp nhất với nó.

Trần Duyên đem Tinh Thần Trùng nhập vào não hải.

- Được rồi ngươi mau mau đi kiếm linh trùng về đây đi, mang danh là khổng trùng giả mà chỉ có 1 con linh trùng duy nhất nhìn rất khó coi.

Không phải hắn không muốn mà là linh trùng mà đặc biệt là phù hợp linh trùng không phải là dễ kiếm, tới đây hắn liền nhớ ra...

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tìm kiếm linh trùng

Trần Duyên thở dài, ra khỏi cửa động hướng tới một trong Thập Nhất Chấn Tông Sơn, Thiên Độc Sơn. Nơi tu luyện của Thất Trưởng Lão, Xà Độc Tiên Cô thanh danh lừng lẫy không ai dám động vào.

Trần Duyên lúc nhỏ mặc dù không sợ trời sợ đất nhưng vẫn rất kiên kị nằng, đùa nghịch gì thì đều âm thầm mà làm chứ không dám chơi trước mặt Thất Trưởng Lão.

Có lần Trần Duyên còn bị nằng bắt lại nói là cần người thí độc làm cho hấn sợ vãi ra quần (he he) may mà có tiểu la lị khóc lóc sụt sướt cầu xin thì mới tránh thoát 1 mạng.

Bước đến chân Thiên Độc Sơn Trần Duyên lấy ra truyền tin phù lẩm nhẩm rồi phóng lên không trung, nửa canh giờ sau 1 thân ảnh quen thuộc xuất hiện không ai khác chính là tiểu nha đầu Hà Diệu.

Thiên Độc Sơn được xưng là 1 trong những ngọn núi nguy hiểm nhất Ma Kiếm Sơn Mạch, nếu không có người dẫn đường thì dưới Trúc Cơ Kỳ tự mình đi vào khác nào tự tìm đường chết.

- Chuyện lạ à nha không ngờ hôm nay sư huynh chủ động tìm đến muội, lúc nhận được truyền tin phù muội còn tưởng mình nghe nhầm.

Hà Diệu nhảy chân sáo tiến tới.

- Thật sự là ta có chuyện quan trọng cần nhờ, ta muốn sư muội dẫn ta lên Thiên Độc Sơn kiếm ít linh trùng.

Trần Duyên ngược ngừng cười nói.

- Sư huynh không nhớ sự việc lần trước? Xem chút nữa thành độc nhân rồi.

Tiểu la lị lém linh cười.

Mặt Trần Duyên biến sắc.

- Không sao chỉ là kiếm ít linh trùng thôi mà ta nghĩ sẽ không kinh động tới Thất Trưởng Lão đâu.

Hấn cắn răng nói.

- Nếu sư huynh đã nói vậy thì mời đi theo muội sẽ dẫn đường.

Nói rồi Hà Diệu quay người bước lên Thiên Độc Sơn.

Trần Duyên nhanh chóng bám theo.

Trên đường đi cả 2 khẳng định không thể thiếu chuyện trò, đương nhiên người nói chủ yếu là tiểu nha đầu. Nàng vừa đi vừa nói riu rít như chú chim, xung quanh khắp nơi đều là độc vật có vẻ không phong tình cho lắm.

Đường đi là 1 lối mòn do người đi lâu ngày hình thành tương đối dễ đi, nếu không có thỉnh thoảng xuất hiện nào là rắn độc, bọ cạp... khiến người khác rùng mình.

Bỗng xuất hiện con cóc xanh to hơn bàn chân người nằm sượt nắng giữa đường, đó là Lục Thiềm Thừ yêu thú cấp 1 Ất đẳng. Thực lực không mạnh nhưng độc tố dính phải thì Luyện Khí Kỳ khẳng định lành ít dữ nhiều nên không mấy ai ăn no rửng mỡ đi trên trời.

Tiểu nha đầu lấy ra cây linh thảo kì lạ có mùi thơm thoang thoang tiến lại gần thì Lục Thiềm Thừ liền bỏ chạy.

Trên Thiên Độc Sơn độc vật khắp nơi nhưng cũng xuất hiện rất nhiều thiên địch của chúng, nếu khôn ngoan sử dụng thì những thiên địch này có rất nhiều công dụng.

- Sư huynh muốn kiếm loại linh trùng nào, đẳng cấp gì để muội dẫn sư huynh tìm kiếm.

- Có cả khu vực linh trùng nữa à?

Trần Duyên bất ngờ, bình thường yêu thú không có trí tuệ cao thường sống ở bất kì đâu chúng thấy thoải mái chứ không phân chia khu vực.

- Đương nhiên, những độc vật này đều là sư phụ muội chăn nuôi, sử dụng bí pháp đặc biệt dẫn dụ chúng tới sinh sống để dễ bề nghiên cứu độc dược.

Hà Diệu khoe khoan, trên mặt hiện lên vẻ tự đắc.

- Có thể điều khiển độc vật mà không hề thuần phục chúng không hổ là tu sĩ Kim Đan Kỳ.

Trần Diệu cảm thán.

- Ta cần Ất đẳng linh trùng, là trùng càng tốt. Mà tốt nhất là loại có thực lực cao linh trùng.

Hắn yêu cầu.

- Trùng linh trùng, chẳng lẽ sư huynh muốn nuôi linh trùng.

Tiểu nha đầu đoán mò.

Hắn quay lại gương mặt già đồ hung ác nói:

- Tiểu nha đầu chuyện này là bí mật giữa ta và muội không được kể cho ai biết chưa, nếu không...

Nhìn đáng vẻ hung ác của Trần Duyệt, Hà Diệu cười khanh khách:

- Huynh đừng hù làm muội sợ, được rồi đây là bí mật giữa 2 ta.

Nói tới đây gương mặt tiểu nha đầu chợt đỏ ửng, vội quay mặt đi chỗ khác không cho hắn trông thấy.

Cả 2 tiếp tục đi, không khí có vẻ hòa hợp hơn. Dù sao đã mấy năm không thường xuyên gặp mặt dần dần có khoảng cách nay đã rút ngắn đi rất nhiều.

2 canh giờ sau dừng trước 1 khu đất nhỏ bao xung quanh là những cây cỏ quái dị mà Trần Duyệt chưa thấy bao giờ. Chưa kịp nghỉ hoặc thì Hà Diệu tới bên cạnh nói:

- Đây là nơi ở của cấp 1 linh trùng từ Bính đẳng tới Giáp đẳng số lượng rất phong phú cho huynh thoải mái lựa chọn.

Nhìn tứ phía đủ loại thiên trùng bát quái làm cho Trần Duyệt kinh hãi:

- Quả là thủ đoạn của Thất Trưởng lão cao minh. Ta không hiểu biết nhiều loại độc trùng ở đây làm phiền muội giải thích nghỉ hoặc rồi.

Nghe vậy, tiểu nha đầu sung sức hẳn lên ưỡn ngực tỏ vẻ ta đây nghiêm giọng nói:

- Nơi đây có hàng trăm loại linh trùng khác nhau nhưng nói về thực lực thì có 2 loại phù hợp với yêu cầu của huynh.

- Đầu tiên là Lục Đường Lang linh trùng cấp 2 Giáp đẳng gần như không có địch thủ cùng cấp, khi mới nở chỉ có thực lực cấp 1 đỉnh đẳng thời gian trưởng thành rất dài.

- Nhưng có điểm yếu là không thể nuôi với số lượng lớn, chúng vốn là loài đơn độc tối đa tu sĩ có thể bồi dưỡng 1 cặp uyên ương. Nếu con thứ 3 xuất hiện hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nghe tới đây, Trần Duyệt gật đầu hài lòng nói:

- Vậy còn loại thứ 2 là gì?

Hà Diệu suy nghĩ hồi lâu sau trầm ngâm nói:

- Loại này còn đặc biệt hơn Lục Đường Lang rất nhiều muội không kiến nghị huynh bồi dưỡng nó.

- Là gì muội nói nhanh đi.

Nghe vậy càng kích thích trí tò mò của hắn.

Thở dài Hà Diệu nói tiếp:

- Đó là loại linh trùng rất kì lạ mà sư phụ muội tình cờ phát hiện, thực lực chỉ có Bính đẳng nhưng sức sống rất khỏe mạnh, tính mạng gần như sánh ngang với Đỉnh đẳng linh trùng. Không những vậy mà còn rất phàm ăn, tốc độ sinh sản rất nhanh.

- Sư phụ đã 1 lần ra tay để khống chế số lượng của chúng.

Nói tới đây giọng điệu của tiểu nha đầu nghiêm trọng hẳn lên.

Đang suy nghĩ thì giọng nói lại xuất hiện trong đầu Trần Duyệt:

- Nay tiểu tử, Lục Đường Lang rất thích hợp với ngươi, mặc dù là Giáp đẳng nhưng tương lai phát triển rất lớn.

- Nếu ngươi tìm được Bạch Ngọc Dịch Tủy kết hợp với thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” sẽ có tỉ lệ nhất định khiến chúng trở thành Bạch Ngọc Đường Lang linh trùng cấp 3 Giáp đẳng khủng bố. Khi xưa ta đã từng nuôi 1 cặp.

- Còn linh trùng kì lạ kia người nói tiểu nha đầu dẫn đi lấy luôn đi, lúc này ta đang không có gì làm sắp chán chết đến nơi rồi coi như là để chơi đùa một chút.

Trần Duyên nghe vậy quyết định thật nhanh, hẳn biết đạo lí tham thì thâm nhưng có Chu lão bảo chứng thì không phải lo lắng quá nhiều.

- Muội dẫn huynh lấy trứng cả hai loại linh trùng đó đi. Muội không cần phải lo lắng, ta chỉ bồi dưỡng Lục Đường Lang còn loại linh trùng kì lạ kia chỉ nghiên cứu cho biết thôi tuyệt không bồi dưỡng.

Nói tới đây gương mặt Trần Duyên hơi đỏ, không ngờ hẳn lại đi lừa tiểu nha đầu này:

- Là Chu lão bồi dưỡng đâu phải ta.

Hắn nghĩ thầm.

Vừa đi Hà Diệu vừa nói:

- Loại linh trùng thứ 2 ở phía trước, thực lực không mạnh nên muội dẫn huynh đến lấy.

Cả 2 đi được 1 lúc bỗng nghe thấy tiếng rì rào càng lúc càng lớn, mặt đất run lên nhè nhẹ. Trần Duyên đỏ mặt hỏi:

- Số lượng bao nhiêu mới đủ làm ra tràng cảnh cỡ này?

Hà Diệu đi phía trước về mặt bình tĩnh cho thấy đây không phải lần đầu tiểu nha đầu tới đây.

Tốc độ cả 2 chậm dần, tiếng rì rào lớn tới nỗi khiến người thường không thể nào chịu nổi. Mặc dù hẳn và Hà Diệu là tu sĩ nhưng cũng thấy khó chịu. Tiểu nha đầu về mặt nghiêm túc quay lại nhìn hẳn nói thầm:

- Chút nữa huynh phải đi theo sát muội, mặc dù là linh trùng cấp 1 Bính đẳng nhưng số lượng hàng ngàn hàng vạn thì dù có là tu sĩ Trúc Cơ Kì cũng phải bỏ mạng.

Nói rồi tiểu nha đầu lấy ra từ trong túi trữ vật 2 viên đan dược màu tím về bắt phàm.

- Huynh nuốt đi đây là Tịnh Độc Đan, đan dược cấp 2 Giáp đẳng do sư phụ luyện chế.

Nhận lấy đan dược Trần Duyên nghi hoặc:

- Linh trùng ở đây là loại độc trùng à?

Hà Diệu lắc đầu phủ nhận:

- Không phải nhưng đan dược này rất cần thiết huynh cứ phục dục đi lát nữa mọi chuyện sẽ minh bạch.

Tiểu nha đầu cứ úp úp mở mở làm hẳn tò mò, không do dự Trần Duyên nuốt đan dược vào bụng, Hà Diệu là 1 trong số rất ít người mà hẳn tin tưởng trên đời này nên không phải nghi ngờ.

Thấy hẳn dứt khoát như vậy Hà Diệu nở nụ cười ngọt ngào không nói gì, đi được 1 lúc thì cảnh tượng trước mặt đã làm Trần Duyên choáng ngợp. Khắp 1 dặm trên bầu trời là màu đen ngịt, không có tia sáng nào xuyên qua được.

Đàn linh trùng dày đặc bay trên trời đang cắn nuốt lẫn nhau, nào là cánh, chân, đầu... rơi rớt xuống đất như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đàn linh trùng khát máu

Trong não hải của Trần Duyên Chu Lão cũng bật thốt:

- Đây quả là cảnh tượng hiếm thấy, lão phu sống mấy ngàn năm mà cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng này. Lần này coi như tiểu tử người nhật được bảo rồi, thử tưởng tượng xem cả đàn tấn công cùng lúc thì ai còn là đối thủ của người nữa.

- Điều kiện tiên quyết là phải tăng đẳng cấp của chúng lên, cấp 1 Bính đẳng thì chỉ cần 1 pháp quyết hệ hỏa của tu sĩ Trúc Cơ Kì thì cũng gần như tiêu diệt toàn bộ rồi.

Thấy vẻ mặt đang hưng phấn của hán Hà Diệu khẽ mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ chân chân nhìn hán. Thấy có vẻ không đúng tiểu nha đầu vội vàng quay mặt lại cố chân tình nói:

- Phía trước đã được sư phụ muội lập trận kì phong ấn chúng trong không gian 2 dặm xung quanh, loại linh trùng này rất phàm ăn nếu để chúng tự do thì xung quanh đây không có sinh linh nào có thể tồn tại.

Nhìn thấy lũ linh trùng đang ăn thịt lẫn nhau Trần Duyên cũng hơi cảm thấy trùn bước, đừng nói là hán dù là 100 hán cũng không đủ để hàng vạn linh trùng này xoi tái.

Biết được nghi hoặc của Trần Duyên tiểu nha đầu cười hi hi lấy ra 1 viên tròn tròn rồi lấy tay kết ấn, những lá bùa bao xung quanh bay ra để lộ viên ngọc bên trong.

Viên ngọc màu tím sậm, làn khói màu tím cũng từ đó bay lên bám vào cây cỏ xung quanh, ngay tức khắc chúng liền héo rũ xuống. Nhìn chằm chằm viên ngọc trên tay Hà Diệu chợt nói:

- Đây là nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô linh trùng cấp 2 Át Đằng sư phụ giao cho muội để phòng thân mỗi khi tới đây lấy linh trùng. Viên Tịnh Độc Đan lúc này là để 2 chúng ta không bị trúng độc từ viên nội đan này.

Chu lão nhìn viên nội đan kia chợt nói:

- Tứ Dực Hồng Ngô là 1 con rết khổng lồ có màu hơi đỏ kịch độc, nội đan của nó thì không phải nói dù là yêu thú cấp 2 Giáp đẳng nuốt phải cũng vô phương cứu vãn.

- Nhưng mà đó là loại thú cười rất phong cách a, nhớ hồi trẻ ta cũng từng cười 1 con bay khắp nơi khiến bao nữ tu sĩ ngưỡng mộ.

Trần Duyên quyết định làm ngơ không để ý tới lão.

- Khi bước vào pháp trận huynh không được cách muội quá 5 bước chân nếu không sẽ bị đàn linh trùng xé nát.

Hà Diệu vẻ mặt nghiêm túc căn dặn.

Khi 2 người vừa tiến đến như viên đường rơi vào giữa đàn kiến, nghe mùi sinh vật sống cả đàn linh trùng lao đến như điên. Lúc này Trần Duyên tinh thần cũng trở nên căng thẳng, biết là có nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô nhưng đứng trước cảnh tượng khủng bố như vậy thì nói như không có gì xảy ra thì đúng là không hợp thói thường.

Đàn linh trùng thêm khát bay tới xé xác con mồi thưởng thức huyết nhục, thứ mà chúng thêm khát bấy lâu nay nhưng không biết rằng đó là lần cuối chúng thấy ánh mặt trời.

Xung quanh Hà Diệu như có tấm chắn che chở, từng con linh trùng chết đồ rập rời là tả xuống. Chúng như những con thiêu thân lao vào lửa, con phía trước rơi xuống thì phía sau ừ ừ tiến tới. Ngoại trừ khu vực 5 bước chân quanh đó xác linh trùng phủ đen mặt đất.

Tiểu nha đầu và Trần Diệu bước tới hang động gần đó, Hà Diệu phóng Âm Vang Phù cấp 1 phù Bính Đằng vào trong. Tiếng vang lớn từ trong hang vọng ra, lát sau thấy không có chuyện gì Hà Diệu gật gù nói:

- Muội không thể vào được nếu không sở trướng linh trùng sẽ bị độc chết nên sẽ ở lại đây thủ cửa hang. Huynh đừng lo có vẻ lũ linh trùng đều đã ra ngoài kiếm ăn, sau khi vào đó lấy trướng linh trùng ra thật nhanh tránh đêm dài lắm mộng.

Trần Diệu gật đầu bước vào, đánh đạo pháp thuật tạo lửa đơn giản hán tiến sâu vào lòng đất.

Đi được mấy bước khắp nơi đều là xương động vật, những vệt máu đen đầu đầu cũng có, mùi tanh hơi khó chịu bốc lên nồng nặc. Trên vách hang là những lỗ nhỏ dày đặc như tổ ong nhìn vào bên trong còn thấy nào là nhộng, trứng linh trùng.

Khi Trần Duyên định thu thập thì Chu Lão lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu tử, trứng linh trùng ở đây rất bình thường không muốn nói là yếu ớt dù người đem về ấp nở thì dù có bồi dưỡng cỡ nào thì chúng cũng không mạnh lên được. Người cứ đi sâu vào trong biết đâu có kinh hi bất ngờ.

Nghe thấy có lí, hán tiếp tục tiến vào. Càng đi sâu xuống dưới lòng đất, mùi tanh hơi càng nồng, những lỗ trên vách hang càng lúc càng lớn. Lúc đầu chỉ như đầu ngón tay thì gần cuối hang động sâu trăm trượng dưới lòng đất thì đã có những lỗ lớn bằng nắm tay.

Trần Duyên tiến lại gần kiểm tra thì thấy bên trong chứa những trứng linh trùng số lượng rất ít, kích thước không lớn hơn những lỗ khác bao nhiêu nhưng lại rất sẫm màu, cảm lên có thể dễ dàng cảm nhận nhịp đập sự sống bên trong.

Chu Lão cũng ngạc nhiên:

- Thật không ngờ chỉ là loại linh trùng cấp 1 Bính đẳng nhỏ yếu mà sức sống lại mạnh mẽ không bình thường đến vậy.

Không đợi nhắc nhở, Trần Duyên nhanh chóng thu thập toàn bộ trứng linh trùng thu vào túi. Sau khi thu thập toàn bộ hấn tiếp tục bước tiếp thì phát hiện 1 lỗ to hơn bàn tay người có lớp màn trắng che phía trước.

Quá kinh hi, Trần Duyên vội vàng tiến lại gần thì bị Chu Lão cảnh báo:

- Khoan đã tiểu tử ta cảm nhận được khí tức kì lạ, ở bên trong có thể là linh trùng còn sống, để ta dùng thần thức tra xét kĩ lưỡng.

Hồi lâu sau Chu Lão lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi đúng là tốt số mà, bên trong có 1 con linh trùng Đỉnh Đẳng đang lột xác. Nếu thành công sẽ có khả năng trở thành Ất Đẳng linh trùng.

Trần Duyên nghe vậy cười to.

- Ha...ha...ha đúng là trời giúp ta, đây chính là thời điểm tốt nhất để thuận phục nó.

Chu Lão cũng nhuئن miệng cười.

- Đây đúng là thời cơ hiếm có, lột xác là lúc linh trùng hư nhược nhất. Nhìn qua cũng thấy con linh trùng này tư chất không tệ, có thể đào tạo.

Trần Duyên lại gần xé màn trắng ra nhưng vô hiệu, hấn châm hỏa ý định đốt ra tro rớt cuộc cũng không có hề hấn gì.

- Đây là gì? Rắn chắc, thủy hỏa bất xâm chẳng lẽ là thiên phú của loài linh trùng này? Nhưng rõ ràng những con ở ngoài đó không hề có.

Hấn nghĩ mãi không ra liền quyết định không nghĩ nữa, bây giờ phải đem linh trùng này về từ từ nghiên cứu mới là vương đạo. Trần Duyên liền vận “Khô Mộc Tiểu Pháp”, da dẻ trở nên khô lại ngả màu xanh xám, cơ thể bỗng như gãy nhom lại.

- Hừ, đừng tưởng ta không làm gì được ngươi.

Nói rồi hấn duỗi bàn tay ra rồi cong lại như chiếc xẻng xúc toàn bộ đất đá xung quanh lỗ linh trùng, làm cho màn trắng dính trên đá rơi xuống lộ ra miệng hang lớn bằng bàn tay.

Trần Duyên phát hiện bên trong là cái kén trắng tinh thoàng ánh lên chút ánh sáng ảm đạm.

- Chấn động do ngươi gây ra đã cắt đứt quá trình lột xác của nó, con linh trùng này sắp chịu không nổi rồi. Ngươi nhanh chóng dùng “Thần Không Vạn Trùng” lập kế ước nhận chủ rồi sử dụng chân khí bồi dưỡng.

Trần Duyên làm theo, dấu ấn hình con linh trùng kì lạ tiến vào trong kén. Không có sự phản kháng nào, Trần Duyên đã khắc thành công ấn chú lên linh trùng. Sau khi truyền chân khí, thấy linh trùng khởi sắc liền thu vào túi linh thú mà hấn đã chuẩn bị trước khi tới đây.

Túi linh thú là pháp bảo giống như túi trữ vật nhưng lại chứa được vật sống, nên mắc hơn túi trữ vật rất nhiều. Túi này của hấn chỉ là pháp bảo cấp 1 Bình đẳng có thể chứa 2 con voi mà vẫn còn chỗ. Tiêu tốn hơn 50 viên hạ phẩm linh thạch mắc gấp 5 lần pháp bảo khác.

Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng xung quanh lấy hết những gì lấy được, hấn liền rời khỏi động sợ đêm dài lắm mộng.

Vừa quay người thì tiếng của Chu Lão vang lên trong đầu.

- Khoan đã, tiểu tử ngươi có thấy hòn đá lớn bên kia không?

Trần Duyên nghi hoặc nhìn qua hòn đá xù xì trong góc hang động.

- Nó chỉ là hòn đá bình thường thôi không có gì lạ.

- Ngươi nhìn kĩ bên ngoài đi.

Chu Lão mỉm cười kiên nhẫn nói.

- Hòn đá chắc ở nơi này rất lâu rồi, bên ngoài còn mọc rêu xanh rờn. Cái gì? Rêu

Trần Duyên liền thấy kì lạ, trong hang không hề có sự sống ngoài trừ lũ linh trùng ra mà lại có rêu.

Chu Lão cười khà khà nói.

- Đúng vậy hòn đá ngươi thấy không khác gì bình thường, dù có tu vi cao tới đâu cũng không cảm nhận được điều khác thường.

- Nó là Phù Sa Thạch nhìn kích cỡ hấn là cấp 2 Đỉnh đẳng, bản thân chỉ có công dụng duy nhất là làm màu mỡ đất bồi dưỡng linh thảo. Do không có linh khí thoát ra nên rất nhiều tu sĩ bỏ qua.

Nghe vậy Trần Duyên liền ném vào túi trữ vật, đây đúng là thứ hấn cần. Sau này việc bồi dưỡng linh thảo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tiểu nha đầu kiên cường

Khi đi ra, Trần Duyệt thấy tiểu nha đầu vẫn vững vàng đứng đó che chắn cửa động. Mặc dù có nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô Công nhưng áp lực từ hàng vạn con linh trùng lao tới cũng không thể xem thường.

Hà Diệu mở hời nhể nhại nhưng vẫn cắn răng đứng đó không hề di chuyển thủ chắc cửa hang. Trần Duyệt chợt xúc động, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự che chở của ai khác ngoài sư phụ hắn.

Trần Duyệt tiến lại gần, thấy hắn Hà Diệu chỉ mỉm cười nhẹ. Rồi Trần Duyệt cũng nhẹ cười đầy ảm áp nhìn tiểu nha đầu, lại gần cầm lấy nội đan từ trong tay nàng nhẹ nhàng nói.

- Muội cứ nghỉ ngơi đi, có ta ở đây bảo vệ muội.

Chỉ 1 câu nói ngắn ngủi mà làm cho vẻ kiên cường lúc trước hầu như không còn, tiểu nha đầu chợt ngất đi vào lòng ngực của Trần Duyệt về mặt mỉm cười an tâm.

Trần Duyệt bắt đầu đi, ảm áp mỉm cười.

- Tiểu nha đầu này rõ ràng đã vượt qua giới hạn từ lâu rồi mà còn cố chèo chống đến giờ, mà không biết mơ thấy gì mà lại mỉm cười nhỉ?

Hắn đoán đúng, trong giấc mơ của Hà Diệu rõ ràng là hình ảnh 2 đứa bé khoảng 7 tuổi đối diện với con chó rất lớn.

Mặc dù sợ hãi tiểu hài tử vẫn cầm cành cây đứng thủ thế che chắn phía trước, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt nhưng vẫn kiên cường chống trả.

- Muội đừng lo có ta ở đây ta sẽ bảo vệ muội.

Hình ảnh tấm lưng mặc dù run lên vì sợ hãi vẫn đứng đó che chắn cho nàng đã in sâu vào tâm trí của tiểu nha đầu như mới xảy ra hôm qua.

Biết đây là nơi không thể ở lâu, Trần Duyệt lưng chống Hà Diệu, tay cầm nội đan trực chỉ phía trước rồi khỏi khu vực nguy hiểm này.

Hà Diệu tuy là tiểu nha đầu nhưng cũng đã phát triển hơn các nữ hài cùng tuổi, chỗ lồi chỗ lõm chỗ lồi chỗ lõm làm Trần Duyệt cống nàng trên lưng hưởng cảm giác mỹ diệu.

- Chà tiểu tử nguoi thật tốt số nha, có nữ hài sinh đẹp làm bạn lại còn thanh mai trúc mã nữa chứ.

- Mà nguoi cũng thâm độc thật, âm mưu nuôi vợ từ nhỏ chỉ chờ trái chín rồi thu hoạch thôi phải không? Thật tội nghiệp cho tiểu nha đầu đơn thuần, ngày thơ bị tiểu sắc lang như nguoi lừa gạt.

Chu Lão vừa nói vừa mang về mặt của quái thú thúc trên chọc. Trần Duyệt mặt xạm lại không nói gì, không phải là hắn không muốn nói mà bây giờ hắn không thể cất tiếng.

- Hừ không ngờ áp lực do đàn linh trùng này gây ra lại khủng khiếp tới vậy, ta đã vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” lên hết mức tiếp cận 600 cân lực mà vẫn cảm thấy rất khó chịu. Không ngờ tiểu nha đầu này lại có thể chống chịu lâu đến vậy.

Hắn vừa đi vừa nghiêng răng, vết chân đã in hằn lên mặt đất. 2 canh giờ sau rốt cuộc hắn cũng rời khỏi khu vực có trận kỳ phong ấn, vừa định ngã xuống thiếp đi thì tiếng nhắc nhở của Chu Lão vang lên:

- Tiểu tử không được, nơi đây rừng thiên nước độc, xung quanh đều là độc trùng độc vật nếu ngất xỉu ở đây thì nguoi lẫn tiểu nha đầu kia chắc chắn mất mạng.

Nghe vậy Trần Duyệt cắn chóp lưỡi chảy máu, dùng con dao khiến bản thân tỉnh táo lại. Hắn chống Hà Diệu hướng về phía trước, dựa theo trí nhớ từ thời ấu, men theo con đường nhỏ tới căn nhà gỗ nơi mà hắn và tiểu nha đầu thường chơi đùa lúc nhỏ.

Khi vừa tới nơi không có thời gian để ôn lại kí ức đẹp, đặt tiểu nha đầu trên giường rồi 3 chân 4 cẳng bỏ chạy. Nơi đây rất gần động phủ tu luyện của Thất Trưởng Lão tốt nhất là rời khỏi đây càng sớm càng tốt, hắn không muốn dính dáng đến người tính khí thất thường như bà ấy.

Trần Duyệt chạy thục mạng xuống núi, sau khi đã rời xa khỏi Thiên Độc Sơn hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Sao tiểu tử nguoi chạy thục mạng vậy?

Chu Lão thắc mắc.

Sau khi nghe rõ ngọn nguồn thì lão cũng ồ lên:

- Ý ngươi nói là tiểu nha đầu dùng thần thức dò xét ngươi đó hả?

Trần Duyên bỗng tái mặt:

- Hà dò xét gì, ài, khi nào?

Chu Lão cười gian mãnh nói:

- Từ từ để ta nói.

- Từ lúc tiểu thê tử của ngươi tới thì có luôn thần thức bám theo tới dò xét ngươi rồi.

Trần Duyên bực tức:

- Sao lão nhân gia ngài không dặn dò ta trước.

Lão khi mũi coi thường,

- Hừ ta nói trước thì ngươi làm được gì? Dù sao luôn thần thức này không ẩn chứa sát khí nên không cần lo lắng.

- Tiểu nha đầu cũng rất khá, chỉ mới hơn 150 tuổi mà đã kết đan cũng coi như là 1 tiểu thiên tài rồi.

Trần Duyên cũng không biết nói gì hơn, hần liền quay về động phủ còn việc Lục Đường Lang thì chờ lúc thích hợp thì lại làm phiền tiểu nha đầu.

Khi về động phủ Trần Duyên liền ngã lên giường ngủ 1 giấc thật sâu, hết cách hần chưa bao giờ mệt mỏi như vậy, cơ thể đã bị ép tới mức giới hạn từ lâu, về được tới đây là hoàn toàn phụ thuộc vào tinh thần cứng cỏi chèo chống.

Khi Trần Duyên tỉnh dậy là chuyện của 3 ngày sau, thả lỏng không chỉ làm cho cơ thể hồi phục hoàn toàn mà tu vi còn tinh tiến làm hần mừng rỡ khôn xiết.

- Có vẻ do áp lực của đàn linh trùng đã làm nghiền ép tiềm lực của bản thân, bây giờ ta đã là Luyện Khí kì tầng 4 đỉnh phong chỉ cách 1 bước là bước vào Luyện Khí kì tầng 5.

Hần bước tới phòng tu luyện, không gian xung quanh đã tràn ngập một linh khí mặc dù không nồng đậm nhưng cực kì thích hợp cho pháp quyết “Hóa Mộc Quyết” khiến hần mừng khôn xiết.

- Mộc linh khí tràn ngập hần là từ 4 bụi Tam Diệp Thảo này, vậy là càng nhiều linh thảo, linh mộc thì tu vi của ta tiến triển càng nhanh. Sau này chỉ cần hấp thu mộc linh khí xung quanh là đủ, không cần trực tiếp từ linh thảo như trước.

Hần vui mừng cũng là có lí, so với việc hấp thu mộc linh khí từ linh thảo thì hấp thu mộc linh khí từ linh khí xung quanh vẫn tốt hơn. Trên đời đâu ai muốn làm chuyện mồ gả lấy trứng.

Trần Duyên lấy ra Phù Sa Thạch, ban đầu hần tính nghiền nát ra rồi rải xuống đất (main làm giống như bón phân ấy ^-^) nhưng bị Chu Lão ngăn lại. Lão nói:

- Ngươi đừng là phí của trời mà, thiên tài địa bảo hiếm thấy như vậy đưa vào tay ngươi không khác gì phân bón. Nhanh đem các vật cần thiết trong danh sách này về đây, ta sẽ chỉ ngươi cách sử dụng của nó.

Nói rồi lão đọc ra danh sách trên dưới 10 vật liệu cần thiết, thứ khó nhất trong đó chỉ có phân của Động Địa Tượng, yêu thú cấp 3 Đỉnh đẳng có sức mạnh ngang với lão quái Kim Đan sơ kì.

Nhưng hần cũng không lo lắng nhiều trong tông môn cũng có Động Địa Tượng, là vật cưỡi yêu thích của Ngũ Trường Lão. Cứ cách 6 tháng lại đều đặn phát nhiệm vụ vệ sinh chuồng trại 1 lần từ giờ tới đó còn 4 tháng nữa, nhưng việc này cũng không gấp, dù sao 4 cây Tam Diệp Thảo vẫn dư sức cho hần tu luyện.

Nhắc tới 4 tháng thì hần lại nhớ tới ước hẹn đi dạo phố cùng tiểu nha đầu, lần này không thể thất ước với nàng được. Dù sao người ta cũng liều mạng giúp hần tìm linh trùng.

Nói tới đây, nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp pha chút ngáy thơ của nữ hài tử làm hần bỗng chốc mỉm cười.

Sau khi dẹp bỏ suy nghĩ trong đầu Trần Duyên liền ngồi xuống tĩnh tọa, khi hần rời khỏi mật thất tu luyện đã là chuyện của 7 ngày sau đó.

Gương mặt tự tin, đôi mắt sắc bén, dáng đi hữu lực người ngoài nhìn vào cũng dễ dàng phát hiện được tu vi của hần đã tăng trưởng. Trần Duyên nhìn

vào mặt hấn phản chiếu qua mặt nước lấm bẫm

- Không ngờ chỉ hơn 2 tháng mà ta đã là Luyện Khí Kỳ tầng 5, tốc độ gần như vượt qua những tên thiên tài kia rồi. Các người cứ chờ đi ngày trả thù của ta sẽ không còn xa nữa, ta sẽ cho các người thấy dù là thiên tài cũng bị ta dẫm dưới chân mà thôi.

Nói tới đây gương mặt của hấn xuất hiện sát khí tràn ngập, nếu có ai từng gặp hấn dám chắc sẽ nghi ngờ bản thân nhìn lầm. Không thể ngờ rằng tên phế vật lưu manh không dám động tay động chân lại có nhiều sát khí như vậy.

Dù sao Trần Duyệt cũng là đệ tử thân truyền của Phong Ma Chân Nhân kẻ bị thiên hạ gọi là đại ác nhân, khi còn trẻ lão từng đồ sát toàn thành vạn người để luyện công pháp thành danh của lão “Huyết Phong Kiếm Pháp”.

Chỉ sau khi kết đan thành công thì lão mới bị môn phái triệu tập phong làm Tứ Trưởng Lão trấn giữ tông môn đồng thời tu tập tâm tính bước lên cảnh giới cao hơn.

Trần Duyệt đã được chính tay Tứ Trưởng Lão dạy dỗ giết người, tra tấn. Lão dạy hấn rất nghiêm khắc như là thấy hình ảnh bản thân lão lúc nhỏ trong hấn, mãi tới năm 10 tuổi khi hấn bắt đầu tu luyện thì lão mới không ngó ngàng tới.

Che đây sát khí, không để kẻ khác phát hiện rồi ra tay bắt ngờ đó chỉ là điều cơ bản mà hấn biết.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tu luyện thần thông

Trần Duyệt bước ra khỏi động phủ, khởi động trận pháp hộ phủ tới cổng hiến điện nhận bùa 2 nhiệm vụ đến Hắc Lâm rừng rậm, hấn liền xuống núi thuê Xích Lân Mã trực chi Hắc Lâm rừng rậm.

Hấn có vẻ vội vàng cũng dễ hiểu, dù sao chỉ còn 3 tháng nữa là tết âm lịch còn hẹn ước với tiểu nha đầu không thể trễ hẹn được. (các đồng đạo nhớ nha đã hẹn gái là không để gái chờ^-^)

3 ngày sau Trần Duyệt đã tới Hắc Lâm rừng rậm, hấn tới đây chủ yếu không phải là để kiểm điểm cống hiến. Thật ra Trần Duyệt đã đột phá luyện khí kỳ tầng 5 chỉ sau 1 ngày bế quan, những ngày còn lại hấn quyết định lập khế ước nhận chủ linh trùng đan.

Trần Duyệt đem đàn linh trùng hơn trăm con vào túi sủng vật, quyết định tới Hắc Lâm rừng rậm tìm kiếm tinh huyết để bồi dưỡng chúng.

Khi hấn tới vùng ngoài của rừng thì Chu Lão lên tiếng.

- Ở đây được rồi, tiểu tử ngươi mau thả Thực Huyết Trùng ra.

Thực Huyết Trùng là tên do Trần Duyệt đặt, do loài linh trùng này mỗi khi gặp huyết nhục là như nổi điên tấn công ào ạt.

Hấn thông qua khế ước câu thông với bản mệnh linh trùng Tinh Thần Trùng, tiểu tử này gần đây được Trần Duyệt nuôi nấng ngày càng béo tròn. Suốt ngày chỉ biết nằm ườn trong nảo hải mà ngủ, chỉ khi nào tới giờ ăn mới tỉnh dậy nùng nịu đòi hấn.

Trần Duyệt nhìn con “sâu mập” kia cứ lẩn qua lẩn lại chứ không thể nào bỏ được thì tức cười. Hấn nghiêm mặt lại đe dọa:

- Tiểu tử kia ngươi suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ nếu hôm nay không làm nên việc thì ta đem ngươi làm mồi cho chim.

“Sâu Mập” rất nhân tính hóa, nó hiểu những gì Trần Duyệt nói thì như khịt mũi coi thường nó liến lẩn mấy vòng rồi lại ngủ tiếp mặc cho Trần Duyệt đe dọa hay dụ dỗ.

Hết cách hấn đành nhờ Chu Lão ra tay dù sao lão cũng là tay chơi trùng mấy ngàn năm có kinh nghiệm hơn hấn.

Chu Lão đành thân chinh ra trận, lão tới gần Tinh Thần Trùng nở nụ cười như gió xuân từ từ dịu ngọt.

- Tiểu hài tử à lại đây nói cho gia gia nghe tại sao ngươi không giúp hấn...

Sau 3 canh giờ dụ dỗ đàm phán thì Trần Duyệt mới hiểu ra là do gần đây hấn cố ý giảm 1 phần lương thực của Tinh Thần Trùng để đủ chân khí tu luyện.

Hấn cứ nghĩ tiểu gia hỏa này mới nở ra không lâu sẽ không nhận ra hành động mờ ám của hấn, ai ngờ... nghe tới đây ngay cả Chu Lão cũng ném cho hấn ánh mắt khinh bỉ.

Trần Duyệt lúc này da mặt cũng đỏ lên không ngờ có lúc mình lại bị xem là kẻ đánh ăn với tiểu hài tử. Cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, hấn phải thề không

được rút bớt lượng nguyên khí cho con sâu mập kia đồng thời phải tăng 5 thành xem như là đền bù tổn thương tinh thần.

Nói tới đây thì Trần Duyên cũng rụng rời tay chân, đúng là mất cả chì lẫn chài, cứ kiểu này còn gì giấc mơ đạp lên đầu lũ thiên tài kia. Sau 1 hồi mặc cả thì hẳn như được tha bổng chỉ cần tăng thêm 2 thành.

Tinh Thần Trùng xem như cũng có lương tâm, sau khi đạt thành hiệp nghị với sự làm chứng của Chu Lão thì nó cũng rất bỏ tâm ra làm việc.

Dựa theo thần thông “Thần Không Vạn Trùng” Trần Duyên như hòa làm một với Tinh Thần Trùng, chỉ khi tinh thần hòa làm một thì tu sĩ mới có thể sử dụng thần thông của bản mệnh trùng.

Chỉ sau vài lần thử nghiệm cuối cùng cũng thành công khiến cho Chu Lão giật mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra được nguyên nhân lão chỉ đành đổ lỗi cho Tinh Thần Trùng chê nó là một con linh trùng dễ dãi.

Lần đầu sử dụng thần thông hẳn mới hiểu ra, không chỉ điều khiển linh trùng, hẳn có thể dò xét xung quanh hay sử dụng các công pháp liên quan tới tinh thần lực. Đây đúng là tin vui bất ngờ, hẳn có thể cảm nhận mọi vật ở xung quanh bán kính hai trượng điều mà chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì sau khi mở ra thức hải mới có thể làm được.

Hắn đang vui mừng thì lại bị Chu Lão xối gáo nước lạnh.

- Không ngờ thần thông của tiểu hài tử kia khiến người dùng được thần thức.

- Mà người tốt nhất không nên sử dụng, ta có thể cảm nhận được thần thức của người thì các tu sĩ khác chỉ cần có giác quan tương đối mẫn cảm hay có tu vi cao hơn người đều sẽ phát hiện ra. Đến lúc đó...

Chu lão nói tới đây thì dừng lại thâm thúy nhìn Trần Duyên khiến hắn cũng nhận ra.

- Tiểu phu vô tội hoài bích có tội, ta bị hưng phấn nhất thời che mắt. Thứ có thể khiến tu sĩ Luyện Khí kì dùng được thần thức thì ngay cả tu sĩ Kim Đan kì cũng thèm muốn.

- Đa tạ Chu Lão rồi.

Trần Duyên nghiêm túc nói.

Lão cũng cười ha hả:

- Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Sau đó Trần Duyên bắt đầu luyện tập cách khống trùng, lần đầu hẳn chỉ có thể khống chế từ 10 tới 20 con Bính đẳng linh trùng, sau 3 ngày hẳn đã có thể điều khiển một trăm con.

Nhưng một trăm con linh trùng có lẽ là một tầng ngăn cách, dù có cố gắng đi chăng nữa thì số linh trùng cũng không tăng thêm.

Tới đây Chu lão cũng nói:

- Đó là do tu vi của người còn quá thấp chưa phát huy hết tác dụng thần thông của Tinh Thần Trùng. Tu vi của tu sĩ và bản mệnh linh trùng phải tương đương thì mới có thể phát huy sức mạnh của thần thông “Thần Không Vạn Trùng”.

Trần Duyên chỉ còn biết chấp nhận.

- Về sau tinh tiến tu vi mới là vương đạo.

Trần Duyên thở dài, ngay sau đó liền trở nên hưng phấn. Bây giờ hẳn khác nào có đoàn quân hàng trăm tu sĩ Luyện Khí sơ kì làm tùy tùng chứ.

Trần Duyên đi tới đâu thì gieo rắc sự chết chóc tới đó, hàng trăm con Thực Huyết Trùng như đàn châu chấu kéo tới thôn phệ bất cứ thứ gì trên đường đi, từ dã thú tới cây cỏ, đặc biệt hẳn còn cắn cắn tiểu mập mập gặp mộc linh thảo hoặc linh mộc thì ra lệnh cho lũ Thực Huyết Trùng thông báo lại ngay.

Nửa tháng trôi qua, trăm con linh trùng chỉ sống sót hơn phân nửa, nhưng nhìn bề ngoài có thể thấy rõ ràng sự khác biệt. Chúng lớn hơn gấp rưỡi, màu sắc rõ ràng đen bóng hơn trước. Chỉ cần hai mươi con Thực Huyết Trùng bao vây thì dù là yêu thú Đỉnh đẳng cũng ôm hận bỏ mình.

Sau khi dọn dẹp một khu vực, hẳn liền thu bọn linh trùng vào túi linh thú. Thực huyết trùng khi bay gây ra tiếng động lớn rất dễ gây chú ý, khu rừng này nếu may mắn có khi còn gặp yêu thú cấp ba cũng không chừng, à không là xui xẻo mới đúng.

Trần Duyên hiểu được đây không phải nơi để một tên tu sĩ Luyện Khí trung kì như hắn cùng mấy chục con Bính đẳng linh trùng có thể đi ngang.

Đó là bài học hắn rút ra sau khi liều mạng vây công Liệt Diễm Hồ yêu thú cấp 1 Giáp đẳng, thành công thì không thấy đâu mà thay vào đó là hơn hai mươi con linh trùng bị thiêu thành tro khiến Trần Duyên bỏ chạy thực mạng. Cũng may là nhờ số lượng lớn linh trùng phân tán sự chú ý của Liệt Diễm Hồ nếu không hẳn mới là kẻ bị thiêu cháy.

Theo bản đồ Trần Duyên đi men theo khu rừng đến một nơi gọi là Thạch Lâm. Đây chỉ là núi đá nhỏ cao gần 50 trượng, nhưng đặc biệt ở chỗ là nó rất rộng, có nhiều tháp đá thẳng đứng xếp thành rừng.

Hắn tới đây để thu hoạch vật phẩm nhiệm vụ Thạch Nhân Vượn.

Trong nhiệm vụ có ghi rõ yêu thú Thạch Nhân Vượn cấp 1 Đỉnh đẳng, sống thành bầy, rất thông minh. Chỉ cần thu hoạch mười cặp mắt của chúng nhận được hai mươi điểm công hiến.

Nếu chỉ có một mình thì Trần Duyên còn lâu mới nhận nhiệm vụ này, có thêm đàn linh trùng trợ giúp thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Mặc dù sống bầy đàn Thạch Nhân Vượn vẫn đào hang gần nhau theo từng nhóm nhỏ khoảng sáu tới bảy con, sau hai ngày thăm dò Trần Duyên quyết định phục kích một cái hang ngoài rìa. Hắn phát hiện những con già yếu thường bị đẩy ra vòng ngoài sinh sống.

Đêm hôm đó Trần Duyên vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” nhẹ nhàng tiến lại gần hang đá. Hắn chọn không chỉ là do lũ Thạch Nhân Vượn đã già yếu mà cái hang này là nơi xa nhất, xung quanh không hề có cái nào.

Trần Duyên quyết định trấn giữ phía trước ra lệnh cho đàn Thực Huyết Trùng xông vào, độ khoảng một chum trà xuất hiện tiếng rên la thảm thiết. Rồi một bóng đen xuất hiện, con Thạch Nhân Vượn đã mất một bên cánh tay, đang phóng thẳng ra phía cửa hang.

Phía sau đó là đàn linh trùng giận dữ do để xổng con mồi. Trần Duyên đã phục kích sẵn bên ngoài, con Thạch Nhân Vượn già yếu vừa lao ra khỏi hang thì bị Trần Duyên phục kích. Hắn khép bàn tay lại thành mũi giáo từ sau núi đá phóng ra đâm xuyên qua tim vượn.

Con vượn đứng đó không ngã do bị cánh tay của Trần Duyên xuyên qua cơ thể, mắt vẫn mở to mặc dù tim đã bị xuyên thủng. Trên gương mặt vẫn còn mang theo vẻ bất ngờ. Rõ ràng nó không hề cảm nhận thấy bất kì khí tức của ai xung quanh đây không ngờ lại có kẻ phục sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Yêu thú cấp hai khủng bố

Trần Duyên rút ra lau sạch vết máu trên tay, đào đi cặp mắt của Thạch Nhân Vượn. Khi bình thường cặp mắt của chúng cũng không quá đặc biệt, nhưng trước khi chết nếu bị sợ hãi tột độ, đôi mắt khi bị đào ra sẽ giống như viên đá dùng để làm tài liệu luyện khí rất tốt. Đó cũng là lí do tại sao loài vượn này có cái tên như vậy.

Sau khi hoàn thành xong Trần Duyên quyết định mò vào hang kiểm tra thu hoạch. Bên trong, trần hang rất thấp gần như phải bò mới di chuyển được.

Một lúc sau đứng như hán dự kiến, bên trong vẫn còn bốn cái xác của Thạch Nhân Vượn bị cắn nham nhở không nhận ra. Trần Duyên lại gần đào đi bốn cặp mắt rồi ra lệnh cho Thực Huyết Trùng giải quyết chỗ còn lại, về phần hắn liền đi ra khỏi hang chờ đợi.

Ở đây khắp nơi đều là mùi tanh của máu với lại hắn cũng không có sở thích chứng kiến cảnh đàn linh trùng thôn phệ huyết nhục.

Sau đó Trần Duyên thu lại Thực Huyết Trùng, cứ mỗi đêm hắn đều làm như vậy với những cái hang xung quanh. Đàn linh trùng sau khi bổ sung đầy đủ trăm con mỗi ngày đều được thôn phệ huyết nhục yêu thú liền trở nên dữ tợn hơn trước, thực lực cũng tăng lên thấy rõ.

Trước đây chúng có thực lực yếu nhất, luôn chiến đấu nhờ số đông. Giờ đây Thực Huyết Trùng đã lớn bằng gang tay, đơn đã độc đấu cũng thắng được yêu thú Bính đẳng tầm thường cộng với sức sống mạnh mẽ kì lạ thì đồng cấp đã ít có đối thủ.

Kiểm kê túi trữ vật thì hắn đã có gần bảy trăm cặp mắt, điều đó có nghĩa là gần bảy trăm Thạch Nhân Vượn đã bị đàn linh trùng của hắn thôn phệ.

Trần Duyên quyết định rời đi, một phần không muốn tận diệt đàn vượn này (anh main nhà ta rất biết bảo vệ môi trường vỗ tay vỗ tay -_-), một phần hắn cảm nhận được sự nguy hiểm. Tuy không rõ ràng nhưng hắn vẫn rời đi, nơi này không còn gì cho hắn ở lại mạo hiểm nữa.

Khi Trần Duyên đi khỏi, đêm hôm đó phá vỡ sự yên tĩnh của Thạch Lâm là tiếng hét chói tai. Một con vượn cao gấp mười lần người thường đứng trên tháp đá cao nhất thị uy, xung quanh nó là hàng ngàn Thạch Nhân Vượn nằm rạp xuống không dám ngược nhìn.

Con vượn khổng lồ này rõ ràng là vua ở đây, nhờ may mắn ăn được kì hoa dị quả mà kích hoạt huyết mạch vượt qua giới hạn của đồng loại. Vị vua đang rất bức tức, đã gần nửa tháng mà có rất nhiều Thạch Nhân Vượn không cống nạp thức ăn cho nó.

Sau khi đập nát hang đá thì xuất hiện trong đó chỉ là những khúc xương nằm ngổn ngang làm nó nổi giận. Có kẻ cả gan tới khu vực của nó giết hại đồng loại, vượn vương lại gần đánh hỏi thì chỉ thấy mùi linh trùng khắp nơi trong đàn, nhưng tuyệt đối không thấy mùi của Trần Duyên. Mắt dấu kẻ thù, vượn vương phát tiết phá phách khắp nơi.

Khi đó kẻ thù ác thì lại nhàn nhã nằm trên cây chơi đùa với tiểu mập mập. Hết cách, trong rừng rậm nếu không tìm thấy mộc linh thảo thì hắn không có

mộc linh khí tu luyện.

Với lại chơi đùa với tiểu mập mập cũng không tệ, mỗi lần hấn trên chọc thì Tinh Thần Trùng quá mập chỉ có thể lăn qua lăn lại trốn tránh nhưng làm sao thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hấn, chỉ có thể ủy khuất mặc cho hấn tùy ý khinh bạc.

Đang chơi đùa Trần Duyên lên tiếng hỏi:

- Chu lão biết cách nào để Thực Huyết Trùng tiếp tục lột xác không?

Lão nghe vậy liền không cần suy nghĩ nói:

- Tiểu tử ngươi chỉ cần tìm được thiên tài địa bảo thích hợp hoặc thôn phệ huyết nhục có thực lực càng mạnh thì chúng càng dễ lột xác.

Hấn nghi hoặc hỏi:

- Lão nhân gia ngài nói thiên tài địa bảo nào đồng thời huyết nhục có thực lực cao bao nhiêu?

Lúc này mặt mo của lão cũng đỏ lên, cao giọng quát:

- Hừ! Mỗi loài linh trùng đều khác nhau, Thực Huyết Trùng này của ngươi là loại hiếm thấy làm sao ta biết được.

- Có giỏi thì ngươi kiếm huyết nhục của cấp 2 yêu thú hay là cấp 2 thiên tài địa bảo xem nó có lột xác không.

Tới đây Trần Duyên cũng phục sát đất bản tính lưu manh của lão rồi. Có những thứ đó thì hấn cần gì hỏi lão.

Đang ngồi suy tư thì từ xa những tiếng nổ lớn vọng lại làm Trần Duyên giật mình. Chu lão nhìn về hướng phát ra tiếng động rồi quay lại mỉm cười nhìn hấn:

- Tiểu tử điều ước của ngươi thành sự thật rồi, mau đi theo phương hướng phát ra tiếng động vừa rồi, nhớ đi nhẹ thôi.

Hấn nghe lão nói cũng tò mò, vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Trần Duyên núp vào bụi rậm gần đó phía trước là một hồ nước rộng gần một dặm. Trên hồ là trận chiến long trời lở đất của một con cá chép và chim ưng, cả hai đều to lớn bất thường.

Thấy Trần Duyên nghi hoặc Chu lão giải thích:

- Con cá chép lớn kia là Thủy Hồng Ngư yêu thú cấp 2 Bỉnh đẳng, còn chim ưng là Tứ Chảo Ưng yêu thú cấp 2 Đỉnh đẳng.

Đây là lần đầu hấn thấy yêu thú cấp hai tranh đấu làm không tránh khỏi sự ngỡ ngàng.

- Thủy Hồng Ngư rõ ràng là chỉ là yêu thú Bỉnh đẳng không ngờ lại dựa vào địa hình ao hồ đấu ngang sức với Tứ Chảo Ưng yêu thú Đỉnh đẳng.

Thấy Trần Duyên đang suy đoán thì Chu lão lại hỏi:

- Theo tiểu tử ngươi thì tại sao chúng tranh đấu với nhau.

Biết Chu lão đang thử hấn, Trần Duyên cũng không dấu dốt liền nói:

- Khi yêu thú tranh đấu thì chỉ có ba trường hợp. Đầu tiên là tranh giành tình nhân, thứ hai là tranh giành địa bàn, thứ ba là tranh giành thiên tài địa bảo.

- Trường hợp này thì điều thứ nhất không cần phải nói đến, chỉ còn thứ hai hoặc thứ ba thôi.

Chu lão gật gù:

- Ngươi rất khá, vậy theo tiểu tử ngươi thì là thứ hai hay thứ ba?

Trần Duyên cười giả hoạt nhìn lão rồi chắc như đinh đóng cột nói:

- Chắc chắn là điều thứ ba, hai con yêu thú này đang tranh giành thiên tài địa bảo nào đó.

Lão bất ngờ nhìn hấn nói:

- Hừ, ngươi đánh rắm. Chỉ có hai câu trả lời ti lệ đúng rất cao nên ngươi mới chắc chắn như vậy đúng không?

Chu lão bức tức, không ngờ tiểu tử này lại lỗ mãng như vậy, dăm qua mặt lão. Sống mấy ngàn năm chỉ cần nhìn qua thì lão đủ hiểu xung quanh đây thiên tài địa bảo không phải một tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ như hấn có thể cảm nhận được.

Thấy Chu lão thật sự nổi khี้, Trần Duyên vội cười giải thích:

- Ai bảo ta nói chuyện không căn cứ, Chu lão nhớ trước khi tới đây lão nhân gia ngài nói gì với ta không?

Lão suy nghĩ một hồi rồi chợt nhớ ra hình như lão có nói: "tiểu tử điều ước của người thành sự thật rồi".

Nghĩ tới đây lão chợt xụ mặt lại, không ngờ có ngày tự lấy đá đè chân mình.

Trần Duyên cười thâm liến nói:

- Hồi nãy điều Chu lão muốn nói là gì, tại sao lại bảo ta tới đây?

Biết Trần Duyên cho mình bất thang leo xuống lão cũng nghiêm nghị nói:

- Hai con yêu thú này đều là yêu thú cấp 2, không phải là điều mong ước của người sao. Chỉ cần đem huyết nhục của chúng cho Thực Huyết Trùng thôn phệ thì ta bảo đảm lũ linh trùng của người sẽ lột xác.

- Còn thiên tài địa bảo bên trong kia là Địa Linh Sâm linh thảo cấp 2 Giáp đẳng. Lần này người nhặt được món hời rồi, một tên trùng hai con nhận.

Nghे Chu lão dụ dỗ làm Trần Duyên cũng nổi lên tham muốn, nhưng hần chợt cười khỏ. Trên đời dù thứ tốt đến đâu cũng cần có mạng mới hưởng thụ được, hai con yêu thú cấp hai kia dù bị thương nặng cũng dư sức tiêu diệt mười tên như hần.

Đoán được suy nghĩ của Trần Duyên, Chu lão cười hà hà nói:

- Người đừng lo, Thủy Hồng Ngư là yêu thú hiếm có. Tương truyền là trong người nó có ẩn chứa long huyết mạch, cho nên có bản tính rất cao ngạo. Trận chiến này nếu ta đoán không sai thì sẽ là trận chiến một mất một còn, tới lúc đó...

Nói tới đây Chu lão nhìn qua làm Trần Duyên hiểu ra, bây giờ là lúc ngư ông đắc lợi. Chờ cho cả hai từ thương thì đó chính là lúc hần ra tay.

Đúng như Chu lão tiên đoán, Thủy Hồng Ngư càng về sau càng yếu thế. Dù có lợi thế sân nhà nhưng đẳng cấp chênh lệch không thể bù đắp dễ dàng như vậy được.

Khi Thủy Hồng Ngư vừa nhảy khỏi mặt nước, Tứ Chảo Ưng như phục sẵn ở đó liền lao tới dùng bốn chảo như kim sắc bén nhọn găm sâu vào cơ thể Thủy Hồng Ngư khiến nó văng lên bờ gần chỗ ẩn nấp của Trần Duyên vài chục bước chân, ổ bụng bị mở, nội tạng vỡ nát.

Thấy con cá lớn nằm im bất động Tứ Chảo Ưng lao xuống, dù sao một con mồi là cấp hai yêu thú không phải lúc nào cũng dễ dàng tìm được. Vừa lao tới gần thì một chuyện xảy ra làm Trần Duyên kẻ cả Tứ Chảo Ưng đều không ngờ.

Thủy Hồng Ngư phun ra từ miệng một viên cầu màu xanh. Thấy vậy Chu lão liền la lên trong đầu của Trần Duyên:

- Tiểu tử chạy ngay đi (trước khi mọi chuyện dần tới tệ hơn ^-^).

Không kịp suy nghĩ, Trần Duyên theo phản xạ phóng thẳng ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nữ nhân thần bí, bảo vật bất ngờ

Về phía hai con yêu thú, viên cầu màu xanh kia bỗng nhiên phát nổ. Ngay lúc đó có thể thấy được tia sợ hãi của Tứ Ưng Chảo.

Nhưng mọi chuyện đã không kịp, ánh sáng trắng gần như bao phủ trong vòng trăm bước chân quanh đó nuốt chửng hai con yêu thú.

Còn về phần Trần Duyên mặc dù được Chu Lão nhắc nhở, nhưng mọi việc diễn ra quá nhanh không thể nào chạy kịp. Nhìn thấy vụ nổ đang tới, hần cắn răng lấy ra Thiên Lôi Phù ném về phía sau.

Thiên Lôi Phù nổ tung, vụ nổ tạo sức ép đẩy hần ra khỏi cái thứ ánh sáng chết chóc kia. Sau khi tia sáng vụt tắt, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên làm cho những yêu thú gần đó hoảng sợ bỏ chạy.

Còn Trần Duyên do ở gần vụ nổ bị âm thanh lỗ tai chảy máu ngất xỉu. Khi mở mắt ra mặc dù đầu còn rất đau nhưng vẫn nhìn xuống cổ lấy sự tỉnh táo. Hần cố nhớ lại chuyện xảy ra vừa nhìn xung quanh, rõ ràng đang trong rừng rậm không ngờ lúc này hần lại ở trong một cái lều.

Nhìn đau Trần Duyên ngồi dậy bước ra khỏi lều. Trước mắt hần là một nữ nhân quyến rũ, làn da hơi ngăm, ngực tròn lẳn, kết hợp với y phục xẻ cao bên dưới làm lộ ra cặp đùi mượt mà hoàn mỹ.

Giương mặt xinh đẹp, nụ cười quyến rũ khi nàng bước đi làm cho phong cảnh núi rừng xung quanh cũng e thẹn không bằng.

Thấy Trần Duyên say mê nhìn mình, nữ nhân không bức bối vì có lẽ đã quen với những ánh mắt này. Nàng bước tới gần hần miệng cười quyến rũ, hơi thở như lan cất tiếng:

- Công tử, công tử, công tử...

Trần Duyên chợt tỉnh người, hần ngượng ngừng cười chấp tay nói:

- Xin thứ tội, đây là lần đầu ta thấy người xinh đẹp như cô nương đây làm cho ta hơi bất ngờ.

Đây là hần nói thật, từ trước tới nay ở trong tông môn các nữ tu sĩ nếu không mặc đạo bào rộng thùng thình thì che kín mặt. Mặc dù có tiểu nha đầu Hà Diệu khả ái hứa hẹn tương lai cũng là một mỹ nhân bại hoại, nhưng đó cũng chỉ là tương lai thôi không thể nào so với vóc dáng kiều mỵ này được.

Lần này lại tới lượt nữ nhân này ngạc nhiên, không ngờ tiểu tử này lại thẳng thắn đến vậy. Trước đây nàng gặp rất nhiều nam nhân, có người công tử quyền quý, có người hào hần hào sảng nhưng không ai lại thật lòng nói ra bản thân say mê trước mặt nàng.

- Công tử thấy cơ thể như thế nào, còn gì bất tiện hay không?

Thấy nàng ân cần hỏi Trần Duyên mới chợt nhớ ra:

- Đa tạ cô nương, ân cứu mạng hôm nay ta sẽ không quên.

Nàng mỉm cười khẽ nói:

- Công tử không cần bận tâm ta chỉ tình cờ đi ngang qua thấy công tử bất tỉnh liền mang về thôi.

- Sao lại vậy được, ân cứu mạng này ta sẽ dày công báo đáp. Mà chẳng hay cô nương tên là gì để ta dày công báo đáp.

Thấy hần khẳng khái một mực thì nàng cũng không nói thêm chỉ nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nữ họ Bạch, tên chỉ một chữ Văn công tử gọi ta là Bạch cô nương là được rồi.

- Thì ra là Bạch cô nương tại hạ Trần Duyên xin hữu lễ.

Trần Duyên cũng nói ra tên cho nàng biết.

- Trần Duyên, duyên nợ trần thế, tên của công tử rất hay.

- Lúc này khi đưa công tử về thì ta thấy vật này xin trả lại cho công tử.

Nàng đưa ra, đó là thân phận lệnh bài mà hần luôn đeo ở thắt lưng.

- Đa tạ, không biết cô nương là người nơi nào.

- Ta đang ra ngoài lịch luyện, còn về thân phận xin thứ lỗi ta không thể nói cho công tử biết được.

Trần Duyên nghe thấy vậy cũng không ép, mỗi người đều có bí mật riêng, đôi khi biết quá nhiều cũng không hẳn là tốt.

- Đây là tín vật của ta, khi nào cô nương có chuyện gì cần thì chỉ cần tới Ma Kiếm Tông đưa tín vật này thì sẽ có người đưa cô nương đến gặp ta.

Hần đưa ra lệnh bài màu vàng khắc chữ Phong là tín vật chỉ có đệ tử chân truyền mới có, mà cả Ma Phong Sơn chỉ có mình hần là đệ tử chân truyền. Vậy mới biết lệnh bài này nặng tới mức nào.

- Vậy tiểu nữ xin đa tạ.

- Có việc này làm phiền công tử không biết công tử có thể giúp tiểu nữ được không?

- Cô nương cứ việc nói.

Hần cười hào sảng.

Nàng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho hần rồi mỉm cười.

- Công tử hãy giữ lấy vật này.

- Đây là...

Trần Duyên tò mò, lúc hần định kiểm tra chiếc nhẫn thì bị cô nương kia ngăn lại.

- Khoan đã công tử khoan hãy kiểm tra, đợi ta rời khỏi đây thì làm gì tùy công tử.

Mặc dù thấy lạ nhưng hần cũng không nói gì bởi vì Trần Duyên có thể nhận ra nàng không có ý xấu.

- Bạch cô nương đừng lo ta nhất định sẽ giữ kĩ vật này.

Nghe tới đây nàng liền nở nụ cười yên tâm.

- Cáo biệt công tử, khi nào tiện đường tiểu nữ nhất định sẽ tới Ma Kiếm Tông gặp mặt.

- Cáo từ ta nhất định sẽ chờ ở Ma Kiếm Tông đợi xa giá của cô nương.

Khi hần vừa dứt tiếng thì vị Bạch Vân cô nương kia đã không thấy đâu làm hần cũng đôi chút ngỡ ngàng.

Khi hần vẫn còn đang kinh ngạc thì Chu lão lại hiện lên:

- Sao rồi hả tiểu tử có phải mỹ nhân vừa đi làm cho lòng người còn nhớ không.

Nghe thấy Chu lão trêu chọc, Trần Duyên mặt không đổi sắc liền đổi chủ đề:

- Ta tính lâu rồi mà bây giờ Chu lão mới hiện lên.

Nghe thấy lời lẽ có mùi trách móc lão liền cười hề hề nói:

- Đương nhiên là có nguyên nhân, người có biết nữ nhân vừa rồi có lai lịch như thế nào không?

Thấy vẻ mặt ngờ ngác của hần lão liền nói tiếp:

- Ta mà xuất hiện thì ả ta liền lập tức nhận ra.

Trần Duyên hoảng hốt:

- Chẳng lẽ cô nương kia là tu sĩ Nguyên Anh kì.

Chu lão vuốt vuốt cằm râu ngắn của lão làm vẻ đạo mạo nói:

- Người suy đoán gần đúng.

- Gần đúng tức là sao?

Thấy Trần Duyên sắp hết kiên nhẫn Chu lão cũng không dây dưa thêm.

- Haiz! Tiểu tử người đúng là thấy sắc quên sự phụ nữ. Cô nương kia của người thật ra là một con yêu thú cấp bốn có thể hóa thành hình người.

Trần Duyên ngớ ngẩn.

- Nàng ta là yêu thú gì?

Chu lão thấy vẻ mặt hần cũng cảm thấy kì lạ.

- Người không thất vọng khi biết ả ta là yêu thú sao?

Hần mặt thán nhiên:

- Yêu thú với người mặc dù là hai bên không cùng chủng tộc nhưng không có nghĩa thấp kém hơn nhân loại, ta nghe sư phụ nói khi tu vi tới Nguyên Anh kì thì nhân loại và yêu thú hầu như không có gì khác biệt.

Chu lão ngớ ngẩn:

- Không ngờ người lại thông suốt như vậy, mặc dù nhiều người biết vậy nhưng họ vẫn không chấp nhận được.

- Con lai hỗn huyết giữa người và yêu thú luôn bị tu sĩ khắp nơi dè bỉu, có khi còn đuổi giết.

Thấy hần không nói gì Chu lão cũng lách qua chuyện khác.

- Ta chỉ cảm nhận được yêu khí phát ra từ trên người vị cô nương kia thôi, còn bản thể thật sự thì không nhìn thấy.

Đẹp bỏ suy nghĩ trong đầu, Trần Duyệt chợt nhớ ra liền đem chiếc nhẫn do Bạch Vân tặng ra xem xét. Trần Duyệt nhận ra đây rõ ràng là nhẫn trữ vật, thứ đặc quyền chỉ có tu sĩ Kim Đan kì mới có tư cách sử dụng.

Trần Duyệt nhỏ máu nhận chủ xong thì dùng thần trí dò xét bên trong. Hắn liền ngỡ ngàng, đây không chỉ là nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật giống như túi trữ vật, chỉ khác nhau ở chỗ nhẫn trữ vật có không gian rộng lớn hơn, chỉ có chủ nhân sau khi trích máu nhận chủ mới được sử dụng. Cả hai đều chỉ chứa vật chết, vật sống không thể đưa vào.

Nhưng rõ ràng hắn lại thấy bên trong như một phương thế giới thu nhỏ, có núi sông, thực vật, chim chóc làm hắn ngỡ ngàng.

Sau khi kể lại cho Chu lão, lão cũng giật bắn người:

- Người nói thật chứ, có một phương thế giới trong chiếc nhẫn trữ vật đó sao?

Khi được Trần Duyệt xác định thêm lần nữa thì Chu lão liền hít thật sâu.

Thấy lão làm vẻ nghiêm trọng hắn cũng nhẫn nại ngồi chờ giải đáp.

- Đây tiểu tử người có biết thứ đó trân quý ra sao không? Chiếc nhẫn đó thật ra là một phương thế giới được các tu sĩ vạn năng thời thượng cổ sử dụng pháp lực thông thiên nén nhỏ lại rồi đưa vào chiếc nhẫn này.

Nghe vậy Trần Duyệt cũng giật mình, tuy lịch luyện không cao nhưng hắn cũng nghe sư phụ kể rằng dù lão nhân gia ngài có hao hết thọ nguyên thì cũng không bay được hết thế giới này. Vậy mà các tu sĩ có thể thu nhỏ lại thì quả nhiên là thần tham tạo hóa.

- Thứ này nếu người để lộ ra ngoài chỉ sợ kẻ cả tu sĩ Nguyên Anh kì cũng không bảo vệ được người.

Chu lão nghiêm mặt căn dặn.

Trần Duyệt cũng không phải kẻ ngốc, thứ tốt thì không nên lộ ra ngoài đạo lí này hắn cũng hiểu. Đeo trên tay sợ bị lộ, hắn lấy một sợi dây luôn qua nhẫn làm dây truyền đeo vào giấu trong áo.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tồn tại không tưởng tượng nổi, nhân tâm khó dò

(chương sau ta định viết có nội dung 18+ không biết các đạo hữu nghĩ sao???? Xin ý kiến ở phần bình luận.)

Sau khi làm xong mọi thứ, Trần Duyệt không vội rời đi ngay. Thương thế trong người vẫn còn, đây lại là nơi chữa thương không tệ.

Hắn ngồi xuống bắt đầu kiểm tra túi linh thú, bất ngờ là bên trong lại có gần trăm cái kén trắng nằm một góc.

Trần Duyệt chưa kịp hỏi thì Chu lão đã nói:

- Khi người ngất đi ta đã bảo tiểu mập mạp ra lệnh cho bày Thực Huyết Trùng thôn phệ xác của hai con yêu thú kia rồi. Mặc dù vụ nổ rất lớn nhưng huyết nhục của yêu thú cấp hai không thể coi thường.

- Ngoài ra còn chuyện này người muốn nghe tin vui hay tin buồn trước nào?

Hắn nghe vậy liền không cần suy nghĩ:

- Ta muốn nghe tin vui trước.

Lão cười hà hà nói:

- Tin vui là con Thực Huyết Trùng đầu tiên người kí kết khế ước nhận chủ đang lột xác trở thành linh trùng Ất đẳng.

- Còn tin buồn?

Trần Duyệt hỏi hộp lắng nghe.

Chu lão chân chừ một hồi rồi nói:

- Cây linh thảo hai con yêu thú kia tranh dành đã không thấy đâu nữa.

Trần Duyên nghi hoặc suy đoán:

- Chẳng lẽ Địa Linh Sâm đã bị vụ nổ kia cuốn theo không còn cận bã.

Chu lão lắc đầu nói:

- Không phải, dù cho có tan thành tro thì khí tức của linh thảo không thể nào biến mất như vậy được. Dù sao ta cũng là tu sĩ Nguyên Anh kì không thể nào ta không nhận ra. Trừ khi...

- Trừ khi gì? Lão nhân gia ngài cứ úp mở làm ta cũng nôn nóng theo.

Trần Duyên đã gấp không chịu được.

Lão suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Trừ khi đó không chỉ là Địa Linh Sâm mà là linh thảo đã sinh ra linh trí.

Thấy gương mặt Trần Duyên vẻ ngờ nghệch lão đành giải thích:

- Tiểu tử ngươi cũng biết linh thảo cấp bốn chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kì mới có tư cách sử dụng thì khi vượt qua cấp bốn thì linh thảo sẽ sinh ra linh trí và có khả năng tu luyện.

Hắn cũng hoảng hốt:

- Vượt qua cấp bốn chẳng lẽ thực lực của nó...

Chu lão gật đầu nói tiếp:

- Ngươi suy đoán không sai, cũng may là có vụ nổ lớn đó nếu không thì ngươi đã sớm gặp diêm vương rồi.

Trần Duyên cũng hồi hộp không ngờ hắn dám đánh chủ ý tới tồn tại vượt qua cả tu sĩ Nguyên Anh.

Chu lão cũng thở dài:

- Qua lần lịch luyện này ngươi cũng đã thấy, cho dù là Nguyên Anh kì nếu quá tự mãn thì cũng có khả năng ngã xuống. Trên đời này không có kẻ mạnh nhất mà chỉ có kẻ mạnh hơn, tương sinh tương khắc.

Trần Duyên cũng ngộ ra, tầm nhìn trước đây của hắn quá hạn hẹp. Tu luyện là không điểm dừng, Nguyên Anh kì cũng không phải là vô địch thủ.

Lần này đã thay đổi tâm cảnh của Trần Duyên rất lớn. Sau gần mười ngày thì thương thế đã khỏi hẳn, hắn lại tiếp tục tiến sâu vào Hắc Lâm rừng rậm.

Khi đêm tối xuống, Trần Duyên ngồi tĩnh tọa trước lửa trại thì bỗng nghe tiếng động. Hắn mở mắt đứng dậy nhìn về phía màn đêm hắt lớn:

- Cho hỏi là đạo hữu nào ở ngoài đó, nếu không có địch ý thì xin mời rời xa chỗ này nếu không đừng trách tại hạ không nương tay.

Trần Duyên vừa nói vừa nhìn chân chân về phía phát ra tiếng động. Qua hơn một tháng rèn luyện trong rừng sâu dưới sự chỉ bảo của Chu lão thì hắn chỉ cần nghe tiếng bước chân đã có thể phân biệt được yêu thú hay con người.

Trước đây hắn cũng gặp các tu sĩ khác vài lần nhưng để tránh hiểu lầm gây ra xung đột thì hai bên tự nhiên không chào hỏi, không hẹn trước mà cùng quay đầu lại rồi đi. Dù sao thứ nguy hiểm nhất trong rừng sâu heo hút này không chỉ là yêu thú hay động vật mà là tu sĩ khác. Giết người cướp bảo, phi tang chứng cứ không phải là điều hiếm khi xảy ra.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần thì Trần Duyên lấy từ trong túi trữ vật một thanh kiếm là pháp khí cấp một Giáp đẳng. Dù sao đã là kẻ có tiền, không thể chỉ xài pháp khí Bính đẳng được.

Thanh Kiếm này đã tiêu hao của hắn gần một trăm điểm công hiến còn phải bỏ ra thêm hạ phẩm linh thạch để trừ nợ nhưng nói về chất lượng thì không cần phải bàn cãi, nói riêng về độ cứng rắn thì một trăm thanh kiếm Bính đẳng cũng không bằng.

Trần Duyên vừa rút kiếm thì trong đêm tối có tiếng nói vọng lại:

- Đạo hữu xin dừng tay, ta cùng tiểu muội tới đây lịch luyện. Bây giờ trời đã tối xin ở cùng đạo hữu một đêm sáng mai khẳng định sẽ rời khỏi không dám làm phiền.

Nói rồi trong bóng tối bước ra một thanh niên vẻ ngoài nho nhã, gương mặt phúc hậu. Theo sau đó là một nữ nhân mặc dù không quá xinh đẹp nhưng

bên ngoài cũng rất đầy đủ.

Trần Duyên nhìn qua liềm nhận ra tên tu sĩ trung niên có tu vi Luyện Khí tầng sáu, còn nữ nhân kia chỉ có tu vi luyện khí tầng bốn làm hắn đề phòng. Hắn không tin hai kẻ này tự mình đi được tới đây mà không hề có vết trầy xước nào, y phục lại gọn gang như vậy.

Trần Duyên liếc nhìn hai người rồi ra lệnh trực khách rõ ràng:

- Xin hai vị đạo hữu thứ lỗi, tại hạ độc lai độc vãng đã quen không muốn bị người khác làm phiền.

Nghe vậy trung niên nhăn mặt lại, còn nữ nhân bên cạnh thì chống tay nói:

- Hừ hai chúng ta tới chỗ này nghỉ qua đêm là cho ngươi mặt mũi mà không biết điều.

- Xin thứ lỗi tiểu muội ta từ nhỏ đã bị nuông chiều làm hư xin đạo hữu đừng để bụng.

Trung niên nở nụ cười làm hòa nói.

Trần Duyên khoát tay:

- Không sao, ta không để tâm chuyện này. Nhưng mời hai đạo hữu rời đi khỏi đây nếu không ta sẽ không lưu tình.

Trần Duyên vừa nói tay cầm kiếm giờ về phía hai huynh muội.

- Hừ ngươi nghĩ rừng này là của ngươi trông? Có tin ta...

Nữ nhân đang nói thì bị trung niên ngăn lại, hắn chấp tay về phía Trần Duyên:

- Vậy huynh muội bản đạo xin rời khỏi đây. Hi vọng hữu duyên gặp lại.

Nói tới đây sắc mặt trung niên nhân đã lạnh lại hắn phất tay áo rời đi.

- Không tiễn.

Trần Duyên cũng nói vọng lại.

Khi hắn vừa ngồi xuống thì Chu lão cũng lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi làm rất đúng, tu sĩ chúng ta làm việc chỉ cần không thẹn với bản tâm là được. Mà tại sao ngươi lại từ chối hai huynh muội kia? Dù sao tu sĩ Luyện Khí kì tầng bốn với tu sĩ luyện khí kì tầng sáu cũng không phải là đối thủ của ngươi.

Nghe Chu lão hỏi hắn cũng liền nói ra suy đoán của mình:

- Hai huynh muội kia rõ ràng chỉ có thực lực Luyện Khí kì tầng bốn với tầng sáu mà có thể đi tới đây mà quần áo không hề xây xát. Mà nếu như đã có thực lực có thể vượt cấp khiêu chiến thì tại sao lại cần tới chỗ ta nhờ tá túc chứ.

Chu lão mỉm cười suy đoán:

- Biết đâu bọn chúng thấy ngươi thực lực không tầm thường muốn tới tạo quan hệ, dù sao kẻ có bằng hữu tứ phương vẫn tốt hơn độc lai độc vãng. Hay là bọn chúng thật sự cần tá túc lại đây dù sao Trong Hắc Lâm rừng rậm này vòng ngoài thỉnh thoảng cũng có yêu thú cấp hai xuất hiện.

Trần Duyên nghe vậy liền suy tư, nhưng chỉ lúc sau hắn lại tự tin nói:

- Lời Chu lão nói cũng chỉ là suy đoán mà thôi, ở nơi nguy hiểm như Hắc Lâm rừng rậm thì ta càng phải đề phòng. Không thể vì những suy đoán không có căn cứ đó mà ta mạo hiểm để kẻ không quen biết lại gần lúc ngủ.

- Với lại là bằng hữu thì sao chứ, thứ ta tin nhất là thực lực của bản thân ta. Chỉ có thực lực mới có được những gì mình muốn, bảo vệ những gì mình muốn bảo vệ không bị kẻ khác ức hiếp.

- Còn sinh tử chi giao thì không phải chỉ cần tá túc một đêm thì có thể có được.

Trần Duyên vừa nói toác lên về tự tin. Bản tâm của hắn đã cực kì chắc chắn, có lẽ do khoảng thời gian đau đớn do đan điền và tuổi nhục suốt năm năm mang lại đã trui rèn hắn khó bị lung lay.

Hắn chỉ cần tri kỉ, bằng hữu sinh tử chi giao chứ không cần phải giao hảo tứ phương đi đâu cũng quen biết.

Thấy biểu hiện của hắn Chu lão mỉm cười hài lòng đạo:

- Bản tâm của ngươi đã rất vững vàng, có vẻ như ngươi đã có sự phụ rất khá.

- Điều người nói không sai chỉ có thực lực mới là chỗ dựa vững chắc nhất.

- Việc người làm cũng không sai, hai huynh muội vừa rồi không tới đây một mình. Có chính xác mười tên cách đây ba dặm, có vẻ chúng chia nhau ra dò xét xung quanh. Kẻ mạnh nhất chỉ có tu vi Luyện Khí kì tầng sáu.

Trần Duyên nghe vậy thì sắc mặt liền lạnh xuống.

- Có mười người đồng hành mà lại tới đây xin tá túc rõ ràng là không có dụng ý tốt. Chắc chắn là muốn nhân lúc ta bất cẩn mà phục kích, đã vậy thì...

Thấy Trần Duyên cười lạnh Chu lão cũng cười nói:

- Người muốn đánh chủ ý tới chúng đúng không?

Hắn ngược mặt lên cười nhỉnh hót:

- Tất nhiên chúng đánh chủ ý tới ta thì tại sao lại bỏ qua cho chúng chứ. Lần này đành phải nhờ đến lão nhân gia ngài rồi.

Nói rồi một già một trẻ nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thiên Hạ Hồng Lô, 17+

Ở bụi cây cách đó không xa là nữ nhân đánh đá lúc nãy, ngồi tựa lưng vào thân cây gương mặt giận dữ:

- Cái tên Ninh Hạ kia không ngờ lại sai ta ở lại đây canh tiểu tử kia, hại ta phải thân nữ nhân phải một mình ở chốn hoang vu này. Tất cả là do tiểu tử kia, lần này bắt được người ta sẽ cho người biết thế nào là sống không bằng chết.

Vừa nói vừa suy nghĩ cách làm sao tra tấn Trần Duyên làm ả cười rung cả người.

Trong lúc đó Trần Duyên đã ở đằng sau, mặc dù hắn không lên tiếng nhưng hơi thở nam nhân chạm vào vai làm nữ nhân cả người rung rẩy. ả liền xoay người lại không nói không rằng lấy từ trong túi trữ vật một sợi roi màu xanh lục hướng tới Trần Duyên.

Hắn không động đậy để sợi roi trói mình. Khi thấy đã bắt được Trần Duyên ả đang cười đắc ý thì thấy da dẻ của hắn khô lại, chỉ dùng sức lực của cơ thể mà kéo đứt sợi roi thoát ra.

Không đợi nữ nhân kịp hoảng hốt thì Trần Duyên phóng tới đâm thẳng vào ngực ả không thương hoa tiếc ngọc.

Nữ nhân phun máu bay thẳng vào vách núi. Trần Duyên lại gần tay nắm cổ ả siết chặt thì mới nhìn rõ, nữ nhân này mặc dù không xinh đẹp xuất trần như Bạch Vân cô nương nhưng cũng xem như là nữ tử hiếm thấy cộng thêm đáng ghét lỗi lẫm đúng là dụ người mà.

Thấy Trần Duyên muốn giết mình ả ta sợ xanh mặt liền cầu khẩn:

- Đạo hữu đừng giết ta, người muốn gì chỉ cần nói ra là được.

Trần Duyên nghe vậy nhìn ả liền nói:

- Người là ai tới đây có mục đích gì?

- Chỉ cần ta nói ra người sẽ tha cho ta chứ?

Nữ nhân run rẩy nói.

Trần Duyên thần sắc khó xem

- Hừ người không có quyền ra điều kiện với ta. Nếu không nói ta liền giết người.

Nữ nhân sợ hãi lắp bắp nói:

- Đừng mà ta nói ta nói.

- Tiểu nữ tên là Tú Hạ Thảo là phu nhân áp trại của trại chủ Độc Nhân Long cách đây ba mươi dặm.

- Ngươi là phu nhân tại sao lại tới đây?

Trần Duyên nghi hoặc hỏi.

- Ta tới đây để... để... khảo sát tình hình.

Thấy ả ta áp ứng Trần Duyên liền nhận ra ả nói dối hấn giận dữ tay xiết chặt hơn.

Nữ nhân kia khó thở hét lên:

- Đừng mà ta nói. Thật ra tiểu nữ với Ninh Hạ có tư tình nên... nên...

Trần Duyên hiểu ra liền cười lạnh:

- Thì ra là ngươi cho tên Độc Nhân Long kia đội mũ xanh.

Nữ nhân hét lên:

- Tên kia không việc ác nào không làm giết người, cướp của. Tiểu nữ trước kia cũng bị hấn cướp về. Ninh Hạ hứa là sẽ giúp tiểu nữ giết hấn nên tiểu nữ mới... mới...

- Ta chỉ muốn trả thù cho toàn gia hơn năm mươi người bị tên súc sinh Độc Nhân Long giết hại. Mong công Tử thương xót bỏ qua cho ta lần này.

Nhìn vào mắt nàng hấn biết đó là sự thật. Nhưng sự việc này không liên quan gì đến hấn. Bản thân hấn không phải chính nhân quân tử lo nghĩ cho kẻ khác. Nữ nhân này dám đánh chủ ý hấn thì không thể tha được.

Trần Duyên ném nàng xuống muốn một chiêu giết chết nàng không đau đớn.

Nữ nhân nhận ra ý nghĩ của hấn liền lấy tay xé áo lộ ra bộ ngực tròn lẳn cân đối dính trên đó là hạt đậu tròn hồng hồng, nàng lao tới ôm chân, đôi gò bồng đảo đè nén hết cỡ lên hấn, liếc ánh mắt quyến rũ nhìn hấn lưỡi liềm liềm môi dâm đãng hướng tới hấn thò thè:

- Chỉ cần đạo hữu tha cho tiểu nữ thì đêm nay... đêm nay tiểu nữ sẽ cho chàng được sung sướng như lên thiên.

Nàng vừa nói vừa cố gắng cúi thấp người xuống cố ý làm cho cặp mông phì nộn đưa cao lên muốn làm hấn chú ý. Mặc dù được lớp y phục che lại nhưng từ bên ngoài nhìn vào có thể dễ dàng đoán được độ đàn hồi của chúng làm người khác không thể kiềm nén được dục vọng xoa bóp chúng.

Trần Duyên ánh mắt trong veo không vẫn đ-c ý định tiếp tục ra tay thì Chu lão ngăn lại.

- Khoan đã tiểu tử ngươi mau dừng tay. Ngươi không thấy tiểu nữ này rất được sao, muốn lồi có lồi, muốn lõm có lõm lại còn được thoải mái nữa chứ. Kinh nghiệm mấy ngàn năm của ta thấy thì nữ nhân này phải công phu không phải bình thường đâu, đảm bảo ngươi sẽ hài lòng.

Thấy đáng vẻ đáng khinh bỉ của lão Trần duyên quyết định không thêm quan tâm. Tay đưa lên không có ý định dừng lại thì Chu lão lại nói tiếp:

- Nếu như ta nói nữ nhân này sẽ giải quyết phiền phức hiện nay của ngươi thì sao?

Lão vừa nói vừa cười chắc thắng, chắc chắn rằng chỉ cần liên quan tới tu luyện thì tên tiểu tử này nhất định không bỏ qua.

Đúng như lão dự đoán, Trần Duyên liền khựng lại quay ra hỏi:

- Ý của Chu lão là gì, nữ nhân này lại giúp được ta sao?

Lão cười hắc hắc nói:

- Đương nhiên, hiện nay đàn điền của ngươi đã được giải quyết nhưng lại phát sinh ra vấn đề khác. Kinh mạch của ngươi lại không hấp thu đủ linh khí để bổ sung, chưa nói tới là nuôi linh trùng đúng chứ?

Chu lão nói không sai, mặc dù kinh mạch của hấn lớn hơn người khác nhưng vẫn chưa đủ để hấn vừa tu luyện vừa nuôi linh trùng. Nếu không thì hấn đâu cần phải lén lút cắt bớt phần lương thực của Tinh Thần Trùng.

Thấy hấn ngầm đồng ý thì Chu lão nói tiếp:

- Ta đã có cách giúp ngươi.

- Đây là thứ ngươi cần, thần thông này là “Thiên Hạ Hồng Lô” là một môn phụ trợ thần thông. Khi ngươi song tu với tu sĩ khác mà nói trắng ra là giao hợp đó, thì tốc độ hấp thu linh khí của ngươi sẽ bằng cả hai cộng lại.

- Nếu ngươi song tu với nhiều nữ nhân cùng lúc thì hà... hà... tốc độ hấp thu linh khí của ngươi sẽ bằng tất cả cộng lại.

Lão vừa nói vừa liếc nhìn Trần Duyệt như quái thú thúc thúc vừa cho kẹo vừa dạy hư tiểu hài tử.

Trần Duyệt đắm chiêu suy nghĩ thì nhận ra điều gì đó không đúng liền nói:

- Chu lão đừng quên pháp quyết của ta rất đặc thù, chỉ có một linh khí ta mới hấp thu được.

Chu lão cười nói:

- Ngươi đừng lo, nếu ngươi chỉ hấp thu được một linh khí thì chỉ cần tìm nữ nhân có Mộc Linh Thể là được.

Trần Duyệt nghe vậy liền ngã ngửa.

Mộc Linh Thể hắn đã nghe qua, khi mỗi người sinh ra không ai giống ai. Có những kẻ được trời ưu ái khi sinh ra có khả năng cảm nhận thuộc tính nổi trội hơn bình thường được gọi là thiên tài.

Nhưng có những kẻ vượt qua cả những thiên tài đó, mà khi xuất hiện luôn đẩy lên một hồi tranh giành giữa các môn phái thậm chí là làm ra một trận gió tanh mưa máu. Những kẻ đó được trời ưu ái cho thứ gọi là Nguyên Tố Linh Thể.

Nguyên Tố Linh Thể có rất nhiều lại không giống nhau, Hỏa Linh Thể, Kim Linh Thể, Phong Linh Thể... mà Mộc Linh Thể chỉ là một trong số đó.

Các loại Nguyên Tố Linh Thể cũng chia ra Bình, Đinh, Ất, Giáp. Mặc dù vậy thì chỉ Bình đẳng Linh Thể đã có thiên phú gấp mười lần kẻ khác. Tương truyền rằng tông chủ hiện nay của Ma Kiếm Môn cũng là Nguyên Tố Linh Thể, những chuyện khác thì không ai biết gì thêm.

Có qua cũng có lại, Nguyên Tố Linh Thể mặc dù rất lợi hại nhưng lại rất hiếm có. Trong cả vạn tu sĩ may ra mới có một người điều đó cho thấy nó quan trọng biết chừng nào.

Hắn cũng không biết ai ngoài tông chủ sở hữu loại linh thể này. Dù sao đây cũng là chuyện đương nhiên, nếu xuất hiện loại đệ tử này thì tông môn sẽ cố gắng giữ bí mật để hắn không bị chết non bởi vì môn phái khác ra tay.

Trần Duyệt chợt ngăn người:

- Chu lão nói nàng giúp được ta giải quyết rắc rối hiện tại chẳng lẽ...

Chu lão cười khắc khắc tiếp lời:

- Ngươi suy đoán không sai nữ nhân này nắm giữ Mộc Linh Thể. Là Bình đẳng Mộc Linh Thể hiếm có. Ngươi quyết định nhanh đi, giữ lại hay giết nữ nhân này?

Hắn đắm chiêu suy nghĩ hồi lâu sau lại hỏi Chu lão:

- Môn thần thông này song tu thần thông lấy âm bổ dương đúng không?

- Không phải, môn thần thông này chỉ đơn giản là thông qua song tu kết hợp khả năng hấp thu chân khí của tu sĩ lại thôi. Chỉ cần một người tu luyện là đủ, chỉ có người tu luyện thần thông mới quyết định nữ nhân song tu với hắn có hấp thu được linh khí hay không.

Chu lão nghiêm túc nói.

Thấy hắn không ra tay, nữ nhân tìm được đường sống trong chỗ chết nàng càng ra sức phục vụ hắn. Cơ thể lồi lõm mềm mại như rần nước của nàng bám chặt lấy hắn, đầu lưỡi liếm láp phần da thịt lộ ra khỏi y phục. Tiếng thở hổn hển kèm tiếng rên rỉ đủ làm chính nhân quân tử ngã quy. (Muốn coi tiếp thì xin mời chư vị đạo hữu chờ ngày mai hehehe)

Trần Duyệt sẽ làm gì? Liệu có ăn luôn nữ nhân này hay không? Liệu bản tâm của hắn có cho phép các vị độc giả gắng chờ phần sau sẽ rõ.

Đây là chuyện đầu tay của ta, kính mong chư vị đạo hữu ủng hộ và góp ý nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tú Hạ Thảo 18+

Trần Duyệt nhìn nàng liền nắm y phục giờ nàng lên. Trong lúc nữ nhân cảm thấy tuyệt vọng vì bản thân không đủ quyến rũ hắn thì Trần Duyệt liền hôn

thật sâu vào đôi môi chín mọng của nàng. Đột kích bất ngờ làm Tú Hạ Thảo không kịp phản ứng. Mới vừa rồi còn đang trong cơn tuyệt vọng thì hơi thở nam nhân ập tới.

Nàng đưa đầu lưỡi đáp trả, ra sức phục vụ hắn. Lưỡi của Trần Duyên găt gao cuốn lấy lưỡi Tú Hạ Thảo, đầu lưỡi của hắn du hành khắp trong miệng nữ nhân khiến nàng run rẩy cả người.

- Không ngờ chỉ hôn thôi mà ta đã sung sướng như vậy.

Tú Hạ Thảo trầm nghĩ, nàng mặc sức cho đôi tay của hắn du hành khắp người mình. Cặp đào chín mọng căng tròn kia đã bị bàn tay tham lam xoa nắn đủ mọi hình dạng. Khi nàng đang trong cao trào thì Trần Duyên đột nhiên dừng lại, cao trào cắt đứt Tú Hạ Thảo như ai oán nhìn Trần Duyên.

Mặc dù môi nàng đã tê đi vì hôn quá lâu, ngực nàng lúc này lại đang căng cứng hai viên ngọc phấn hồng trên đỉnh cũng cứng lại, một bên mặc dù được y phục che lại nhưng hạt đậu nho nhỏ tròn tròn vẫn in rõ ràng đằng sau lớp áo. Còn bên kia đã bạo lộ ra bên ngoài từ bao giờ.

Thấy vẻ mặt ai oán của nữ nhân Trần Duyên vẻ mặt tà ác mỉm cười, hắn luồn tay vào hạ thể của Tú Hạ Thảo thấy nơi đó đã ướt nhẹp, làm ướt cả tay hắn. Trần Duyên đưa bàn tay dính đầy d*nh thủy đưa lại gần mặt nàng hắn nghiêm mặt nói:

- Liếm sạch cho ta.

Nàng không muốn nếm cái thứ nước tiết ra từ hạ thể của mình. Nhưng trước khí thế mãnh liệt của Trần Duyên nữ nhân đành khuất phục. Nàng ôm chặt lấy cánh tay hắn chiếc lưỡi non mềm đưa ra kèm theo đó là hơi thở nặng nhọc.

Tú Hạ Thảo từ từ liếm tay hắn. Nhưng bất ngờ Trần Duyên lại đưa hai ngón tay vào miệng nàng, kẹp lấy cái lưỡi nhẹ nhàng đưa đẩy qua lại. Nàng không dám phản kháng, cố gắng dùng chiếc lưỡi đỉnh hương của mình vừa mút liếm tay hắn, ánh mắt vũ mị kèm theo đó là thỏa mãn nhìn hắn.

Trần Duyên hài lòng lấy tay còn lại xoa nắn khắp người nàng. Bàn tay tham lam du hành khắp nơi, khi xuống tới hạ thể thì phát hiện nơi này đã ẩm ướt hơn trước.

- Không ngờ nữ nhân này lại tiết ra khi đang liếm tay ta.

Hắn khoái chí trầm nghĩ, ngón tay liền đâm sâu vào bên trong liền một cảm giác nồng ấm che phủ khắp bàn tay hắn. Không ngờ nàng đã lên cao trào không chịu nổi vừa tiết thân vừa tiểu lên tay hắn.

Trần Duyên cười tà ác đưa tay lên cho Tú Hạ Thảo tiếp tục liếm múc. Lúc này nàng đã bị dục vọng xâm chiếm toàn bộ không biết bất cứ thứ gì. Chỉ cần thứ hắn đưa là tốt nhất, ngon nhất. Mặc kệ mùi khai của thứ nước kia của chính nàng, nữ nhân cứ tiếp tục công việc của mình. Khi bàn tay của hắn đã sạch sẽ nàng còn cố ý liếm cả những giọt nước chảy xuống dưới cánh tay hắn.

Khi xong xuôi nàng dùng ánh mắt nhìn nọt nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên nàng mới cảm nhận được sự khuất nhục như vậy, nhưng lại thấy sung sướng thỏa mãn khiến nàng muốn mình ở mãi trong đó không muốn thoát ra.

Trước đây tên Độc Long Nhân chỉ biết đề nàng ra hưởng thụ, hắn thỏa mãn xong liền lăn ra ngủ mà không ngó ngang đến nàng. Tối hôm nay nàng mới cảm nhận được niềm hạnh phúc của nữ nhân.

Trần Duyên hài lòng lấy tay bóp lấy khuôn mặt dâm dăng của nàng ra lệnh:

- Thè lưỡi ra nào để ta xem nàng đã nuốt hết chưa.

Tú Hạ Thảo ngoan ngoãn thè lưỡi ra đôi mắt hiện ra vẻ phục tùng.

Hắn không ngờ một nữ nhân xinh đẹp có vóc dáng mê người như vậy lại quỳ dưới chân mình biểu hiện vẻ dâm dăng, làm hắn có cảm giác thành tựu. Không một nam nhân nào lại không muốn có nữ nhân dâm dăng hầu hạ.

Trần Duyên nhìn nàng khuôn mặt bá đạo nói:

- Từ hôm nay trở đi là nữ nô của ta hoặc là chết nàng hãy chọn đi.

Như không cần phải suy nghĩ nàng hướng tay lên trời thề độc:

- Tiểu nữ Tú Hạ Thảo thề với trời từ nay trở đi sẽ là nữ nô trung thành nhất của Trần Duyên nếu phản bội lời thề sẽ bị trời chu đất diệt.

Vừa nói xong từ trên bầu trời đêm một tia sáng phóng xuống nhập vào mi tâm của nàng. Điều này cũng làm hắn bất ngờ, không ngờ nàng dám thề lời thề thiên đạo. Nhưng ngay lập tức hắn liền trở nên vui mừng, điều này chứng tỏ nàng sẽ mãi mãi không thể phản bội hắn.

Tú Hạ Thảo không phải là nữ nhân ngu ngốc, nàng biết là đã không còn đường lui. Nàng không muốn chết, nàng phải sống để còn trả thù cho hơn năm mươi nhân mạng, một phần là cái cảm giác thỏa mãn vừa rồi nàng không muốn mất đi.

Trần Duyên nhìn nàng với ánh mắt khác xưa, thèm muốn pha vào đó là chút thương tiếc. Mặc dù hắn là kẻ lãnh đạm không quan tâm tới kẻ khác nhưng đối với người của mình thì hắn luôn gắng sức che chở.

Nhìn thấy ánh mắt của hán Tú Hạ Thảo òa khóc như tiểu nữ hải ngã vào lòng hán. Phát tiết mọi cảm xúc xong nàng lau khô nước mắt, chỉnh chu lại đầu tóc lấy lại vẻ vũ mị lúc trước nhìn hán cười dâm đãng nói:

- Chủ nhân đã cho tiểu nô được sung sướng nhưng tiểu nô lại không làm gì được. Chủ nhân hãy để tiểu nô được phục vụ người thỏa mãn.

Nàng vừa nói đôi bàn tay ngó sen len lỏi vào hạ thể của Trần Duyên. Khi nàng vừa tóm được mệnh căn của hán thì bị bàn tay hữu lực chặn lại. Tú Hạ Diệu ánh mắt ai oán nhìn hán.

Trần Duyên cười nhẹ nói:

- Bây giờ thì không được, ta còn chính sự phải làm. Khi nào xong việc ta sẽ từ từ hưởng thụ nàng.

Nói xong bàn tay của hán đánh mạnh vào bờ mông phì mĩ của Tú Hạ Diệu khiến nữ nhân rên lên, nàng bây giờ đã rất mất cảm. Chân run run xém tí nữa ngã xuống đất, nàng đã phún xuất lần nữa. Trần Duyên cười xấu xa rồi sử dụng thần thông “Thần Không Vạn Trùng” hòa tinh thần làm một với Tinh Thần Trùng sử dụng thần thức đưa Tú Hạ Diệu vào Tiểu Phương Thế Giới.

Nàng mở mắt ra thì kinh ngạc, đây không phải là nơi lúc nãy nàng ở cùng hán. Sau một hồi hỗn loạn, nàng nghe thấy tiếng Trần Duyên vọng lại thì cũng yên tâm, dựng một ngôi nhà ở tạm.

Sau khi giải quyết việc của Tú Hạ Diệu, hán liền phóng vào màn đêm truy tìm tên Ninh Hạ kia. Trần Duyên không lo, hán từ miệng nàng biết được khi trời sáng thì bọn chúng mới tập hợp trở về. Đó cũng là lí do nàng ở lại để phòng hán rời khỏi.

Biết được địa điểm, Trần Duyên lén lút tới gần. Quả nhiên là Ninh Hạ đang ở đó, hán đang phóng đi truyền tin phù có vẻ như đang kêu gọi đồng bọn.

Nhân lúc hán không để ý, Trần Duyên vận thần thông “Thần Không Vạn Trùng” tay vỗ vào túi linh thú thì hàng trăm Thực Huyết Trùng phóng tới vây công Ninh Hạ.

Sau khi giao việc không chế lũ linh trùng cho tiểu mập mập thì Trần Duyên cũng vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” ẩn núp gần đó.

Mặc dù bị tập kích bất ngờ, Ninh Hạ vẫn kịp lấy từ trong túi trữ vật một quyển sách ném lên trời. Những hán tự từ trong quyển sách bao bọc khắp người giúp hán tránh được đòn tập kích bất ngờ.

Ninh Hạ cười lạnh, hán tiếp tục lấy ra một cây bút lớn biến chân khí trong cơ thể thành mực viết ra chữ “Hỏa” giữa không trung. Chữ vừa hiện ra thì bỗng nhiên biến thành viên cầu lửa bay vào đám linh trùng.

Nhưng sự việc tiếp theo đã làm cho hán không nói nên lời. Những con linh trùng này rõ ràng không sợ hãi, những con phía trước vừa ngã xuống thì phía sau liền lấp vào. Có những con mặc dù bị lửa thiêu nhưng vẫn xông vào nhằm xé xác hán.

Ninh Hạ vừa chật vật né tránh vừa phóng hỏa đốt chúng. Khi gần ba mươi con linh trùng bị thiêu rụi thì sắc mặt của hán cũng đã trở nên nhợt nhạt. Hết cách, chân nguyên của hán đã gần như khô cạn.

Ngay khi vừa quay người âm mưu bỏ trốn thì một nhát kiếm chém thẳng về phía Ninh Hạ, hán né ra nhưng nhát kiếm đã lấy đi cánh tay phải. Cổ nén đau đớn, hán nhìn về phía kẻ cầm thanh kiếm thì liền nhận ra.

- Thì ra là người không ngờ ta chưa tìm tới người thì người đã tự tìm tới đây rồi.

Trần Duyên cười khinh bỉ.

- Hừ sắp chết tới nơi rồi mà người còn mạnh mẽ, ta sẽ cho người hưởng thụ cảm giác bị linh trùng thôn phệ xem sẽ đau đớn chừng nào.

Ninh Hạ nghe vậy liền rụng rời tay chân, hán ngàn vạn lần không muốn bị đám linh trùng khát máu kia thôn phệ từng chút một vội vàng nói:

- Xin đạo hữu nương tay, ta và đạo hữu vốn không có sinh tử cừu hận gì, không cần phải quyết liệt như vậy.

Trần Duyên cũng giả bộ gật gù.

- Muốn ta tha cho người một mạng cũng dễ thôi, người nghĩ thử có thứ gì đáng giá mua mạng sống của người không?

Thấy Trần Duyên có vẻ muốn thương lượng Ninh Hạ mừng rỡ.

- Chỉ cần đạo hữu tha mạng ta sẵn lòng dâng lên tiểu nương bi lúc nãy đi chung với ta.

- Đó không phải tiểu muội của người sao?

Trần Duyên nghi hoặc.

Ninh Hạ vội vàng nói:

- Không phải, à ta là phu nhân của trại chủ Độc Nhân Long của chúng ta. Tại hạ vẫn chưa hưởng dụng lần nào, lần này kính xin dâng cho đạo hữu. À ta xin đẹp động lòng người, da thịt mềm như nước khiến cho trại chủ của ta không màng tu luyện suốt ngày đi theo à.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nho tu

Trần Duyên nghe vậy phì cười móc ra từ túi trữ vật một cái yếm màu hồng phấn đưa lên mũi hít thật sâu rồi nhìn về phía Ninh Hạ trên tít:

- Ý ngươi là cái này.

Lúc này nhân lúc chơi đùa cùng Tú Hạ Thảo hần lấy luôn cái yếm của nàng để vào túi trữ vật, không ngờ lúc này lại cần dùng đến.

Thấy hần cầm trên tay chiếc yếm của Tú Hạ Thảo, Ninh Hạ hiểu ra bản thân bị Trần Duyên đùa giỡn. Hần tức đỏ mặt nhưng chưa kịp suy nghĩ thì đàn Thực Huyết Trùng đã hồi phục số lượng ồ ạt tấn công hần.

Lúc này Ninh Hạ nhận ra hần đã bị lừa. Nếu lúc này hần bỏ chạy thì đã có thể tẩu thoát. Không còn cách nào khác hần đành dùng những tia chân khí cuối cùng điều khiển cây bút pháp khí hồng mở đường máu.

Trần Duyên đầu thế để cho hần hoàn thành mục đích, ra lệnh cho Thực Huyết Trùng tấn công dữ dội hơn. Nửa canh giờ sau thì Ninh Hạ cũng ngã xuống, Trần Duyên lục soát khắp người hần lấy đi túi trữ vật liền sai linh trùng thôn phệ hần. Khi Ninh Hạ chỉ còn bộ xương khô thì Trần duyên thành thực ném mồi lửa tiêu hủy toàn bộ, núp vào bụi cây gần đó chờ đợi những tu sĩ khác quay lại.

Trời dần sáng, chín tên tu sĩ còn lại chỉ là tu sĩ Luyện Khí kì tầng bốn tầng năm nên không một tên chạy thoát khỏi tay hần. Tất cả đều nằm gọn trong bụng Thực Huyết Trùng. Trần Duyên cũng thu hoạch được một ít hạ phẩm linh thạch và pháp khí không đáng nhắc tới.

Lúc này Chu lão lại hiện lên tặc lưỡi nói:

- Không ngờ chỗ rừng sâu nước thẳm này lại gặp một tên nho tu, tiểu tử ngươi số mệnh không tệ, tên nho tu này chỉ học được đạo pháp Hóa nếu không khó toàn mạng rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt ngu ngơ của hần Chu lão đành bắt đất dĩ nói tiếp:

- Lũ nho tu này chỉ toàn là quân tử rơm, miệng thì suốt ngày nói nào là chính nghĩa, trừ yêu diệt ma nhưng mà số sinh linh chúng giết để "trừ ma vệ đạo" thì không hề kém ma đạo bao nhiêu. Thậm chí còn có rất nhiều tên cuồng sát nhân.

Nghe lão nói Trần Duyên khẳng định trước đây lão với tu sĩ nho tu có khắt mắt. Hần quyết định im lặng không nói gì.

Ban đầu Trần Duyên còn muốn tới sơn trại của tên Độc Long Nhân kia giết người cướp bóc một phen nhưng sau khi nhận được tin tức từ miệng bọn tu sĩ kia thì hần quyết định bỏ ngay suy nghĩ đó.

Tên Độc Long Nhân có tu vi Luyện Khí kì viên mãn, dưới trướng còn có hai tên phó trại chủ Luyện Khí kì tầng chín. Hần không muốn mạo hiểm mạng sống của mình.

Trần Duyên chỉ vừa mới xuất môn lịch luyện được hơn một tháng, thời gian tuy ngắn nhưng thu hoạch phải nói là cực lớn. Ngoại trừ báu vật vạn năm có một Tiểu Phương Thế Giới ra thì các linh trùng của hần hơn trăm con đang trong quá trình lột xác. Mà còn một tiểu nương bì chờ cùng hần hưởng thụ à không khu... khu... là tu luyện chứ.

Nghỉ rồi Trần Duyên xuất phát về môn phái. Bảy ngày sau, hần đã tới chân của Phong Ma Sơn. Hần tới cổng hiến điện báo hoàn thành nhiệm vụ nhận hai mươi điểm công hiến. Trần Duyên bước tới bàn đổi điểm công hiến, tên Cao mập mập vẫn ngồi đó khuôn mặt mỉm cười hiệp cả mắt lại nhìn hần.

Thấy Trần Duyên đi tới lão liền đứng dậy hào sảng cười:

- Ha ha Trần huynh đệ hôm nay lại phát tài rồi đúng không.

Trần Duyên cũng mỉm cười đáp lễ:

- Đâu có đâu có việc lại làm phiền Cao huynh rồi.

Hần nói rồi móc trong tay áo ra một cái túi nặng trĩu đưa qua cho Cao Hần.

Lão nhận lấy rồi mỉm cười thỏa mãn:

- Hôm nay Trần huynh đệ lại thu hoạch được gì nào? Mau cho Cao mỗ mở mang tầm mắt.

Trần Duyên lấy ra túi trữ đưa cho lão. Cao Hàn nhận lấy mở ra xem xét thì ngờ ngàng vừa buộc miệng định hỏi thì Trần Duyên khẽ đưa ngón tay lên miệng ý bảo im lặng thì lão mới nhận ra mình thất thố cười khổ nói:

- Trần huynh đệ à người đem về nhiều mất của Thạch Nhân Vượn như vậy nếu ta ghi chép lại thì làm sao có thể tránh được tai mắt của họ đây. Lần trước số lượng không nhiều nên cũng không ai để ý, còn lần này thì...

- Chắc Trần huynh đệ cũng biết muốn đổi điểm công hiến thì phải ghi chép lại nếu không ta có mười cái mạng cũng không đủ xài.

Thấy Trần Duyên vò đầu bức tai thì Cao Hàn chợt lên tiếng:

- Cao mỗ có ý kiến này không biết tiểu huynh đệ có muốn nghe không?

Trần Duyên nghe vậy liền nói:

- Mời Cao huynh chỉ giáo.

Lão vội vàng phẩy tay:

- Chỉ giáo thì không dám nhưng Cao mỗ có chủ ý này.

- Trần huynh nhờ ai đó có thực lực mạnh mẽ hay là tới đây nhiều lần để trao đổi.

Hắn nghe vậy cũng thấy có lí, điều thứ nhất thì không cần bàn đến vì hắn không muốn ai biết thực lực của hắn. Không cần suy nghĩ Trần Duyên quyết định.

- Mỗi tháng tiểu đệ sẽ tới đây một lần, tới lúc đó lại làm phiền Cao huynh rồi.

Sau khi nộp lên năm mươi cặp mất nhận được một trăm bốn mươi điểm công hiến nhân tiện bán luôn những thứ lấy từ người những tên tu sĩ kia, bán cả túi trữ vật của chúng Trần Duyên Thu được hơn năm trăm điểm công hiến. Chỉ riêng túi trữ vật đã là ba trăm điểm công hiến rồi.

Cao Hàn nhìn thấy những vật này thì dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra. Nhưng lão cũng làm như không thấy, sau khi cáo từ Cao lão Trần Duyên đổi thêm ba cây linh mộc Giáp đẳng nữa thì quay về động phủ.

Về tới nơi hắn bước vào mật thất tu luyện, thấy bên trong không có gì khác bốn bụi Tam Diệp Thảo vẫn ở đó phát triển mạnh mẽ. Trần Duyên lấy ra ba cây linh mộc lúc này, chúng chính là Hồng Thiên Đào theo truyền thuyết thì khi đủ trăm vạn tuổi sẽ trở thành Thọ Đào, chỉ cần ăn một trái sẽ thọ vạn năm nhưng cũng không ai sống lâu đến mức chứng thực điều này.

Sau khi trồng linh mộc xong hắn nhờ Chu lão truyền thụ thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” đương nhiên là không thể thiếu mấy câu khách sáo nịnh nọt rồi.

Chu lão cười khoái trá, từ tay lão một tia sáng chiếu thẳng vào não hải của Trần Duyên khiến hắn đau đớn. Nhưng không hề gì, chút khó chịu này đổi lấy một môn thần thông vẫn còn lời chán.

Một luồng tin tức không lồ khắc sâu vào não hải của hắn “thiên, địa, huyền, hoàng chỉ duy ta hồng lô” chín chữ như khắc sâu vào tâm khảm làm Trần Duyên cảm khái:

- Đúng là môn thần thông bá đạo. Vạn vật trên thế gian này chỉ là lô đỉnh của ta. Có lẽ đây không chỉ là thần thông phụ trợ đơn giản như vậy, sau này ta cần phải bỏ công nghiên cứu thêm.

Trần Duyên từ Tiểu Phương Thế Giới gọi ra Tú Hạ Thảo. Nữ nhân tự nhiên thấy bản thân đột ngột xuất hiện trước mặt Trần Duyên liền hoảng hốt khom người quỳ xuống:

- Tiểu nô bái kiến chủ nhân.

Nàng khom người, do áo yếm bên trong đã bị Trần Duyên lấy đi cặp núi đôi căng tròn kia lộ ra sừng sững rú xuống. Rõ ràng nàng cố ý kéo cổ áo xuống để hắn nhìn rõ hơn.

Hắn khoái chí bước lại gần, hai tay đỡ nàng đứng dậy mà không biết vô tình hay cố ý mà đáng lẽ là phải nâng vai thì bàn tay lại nâng tòa núi đôi của nàng. Nữ nhân mỉm cười quyến rũ đứng lên mặc cho hai tiểu bạch thỏ cho hắn chạm vào.

Trần Duyên một tay xoa nắn còn tay kia ôm nàng vào lòng nói:

- Tiểu nữ nô của ta, chủ nhân người từ lúc ở Hắc Lâm rừng rậm tới giờ vẫn chưa tắm rửa qua người đi cùng ta chứ.

Tú Hạ Thảo tự nhiên hiểu ý hắn, nàng gạt đầu mỉm cười tựa vào người hắn tới phòng tắm.

Trần Duyên nở nụ cười cùng nàng bước đi. Chợt hắn nhớ ra chuyện quan trọng vội vàng phong bế não hải, bên trong một già một trùng đang căn mắt theo dõi diễn biến thì bỗng nhiên tối sầm lại.

Chu lão tức giận rít rào chửi hần:

- Hừ tên này đúng là không có lương tâm uống công ta xem hần như đệ tử mà hần lại không hiểu cho ta là nam nhân mà phải kiềm nén mấy ngàn năm.

Tiểu mập mập bên cạnh cũng gật gù tỏ vẻ đồng ý, nó lẩn qua lẩn lại như ý muốn nói:

- Tên Trần Duyên này đúng là không có cốt khí, lúc cần thì mở miệng nịnh nọt, lúc hưởng thụ thì đóng cửa giữ một mình.

Trần Duyên lúc này đang nghĩ tới chuyện hưởng thụ đầu nghe được những lời than oán đó. Hắn một tay ôm mĩ nữ tay còn lại đánh ấn quyết tạo thêm một mật thất. Khi thấy nơi này đủ rộng, Trần Duyên đào một cái hố lớn rồi cho mạch nước ngầm chảy vào tạo thành bồn tắm.

Là tu sĩ thì không cần phải nhiều phiền phức, khi nào muốn thì chỉ cần một đạo ấn quyết đơn giản là cả người lại sạch sẽ. Đó là lí do tại sao mà động phủ của hần vốn không có mật thất tắm rửa.

Tu luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” không chỉ đơn giản là giao hợp song tu, còn phải thực hiện rất nhiều tư thế (ta biết các đạo hữu nghĩ gì mà!!!!), chỉ khi cả hai lên đỉnh vu thiên thì năng lực thật sự của “Thiên Hạ Hồng Lô” mới thể hiện rõ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Song tu 18+

Khi mọi việc hoàn thành, Tú Hạ Thảo bước xuống hồ. Nước làm cho y phục dán chặt vào cơ thể của nàng làm cho những đường cong mê người hiện rõ.

Tú Hạ Thảo ánh mắt quyến rũ nhìn hần ý tứ mời chào rõ ràng, Trần Duyên cười ha hả liền đi xuống. Thân là người trong nà giáo thì đây cũng không phải là lần đầu, chỉ là từ khi phát hiện đan điền vẫn đề thì tinh thần của hần hoàn toàn bị đè nặng.

Nay mọi việc đã được giải quyết cũng đã đến lúc thả lỏng tinh thần. Tu luyện là một quãng đường dài, cứ thuận theo tâm cảnh mà đi. Gò bó bản thân chỉ làm hẹp đi con đường tu luyện.

Hần lại gần kĩ lưỡng ngắm nghía cơ thể nữ nhân. Cặp núi đôi căng tròn kia do không có chiếc yếm ngăn cản đã được y phục ôm sát tạo ra hình dáng rõ ràng. Mà bất ngờ ở chỗ y phục thấm nước vốn nặng nhưng cũng không làm xệ xuống tiền vốn ngạo nhân kia của nàng đủ cho thấy sự săn chắc của nó.

Cặp mông phi mĩ được chiếc quần màu hồng phấn ôm chặt cứ vênh lên. Thấy Trần Duyên cứ đứng đó ngắm nhìn làm nữ nhân cảm thấy ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên có nam nhân ngắm nhìn nàng lâu đến thế, nhìn thấy cặp mắt mê say của hần làm nàng xúc động. Tú Hạ Thảo biết hần mới chính là nam nhân mà nàng có thể nương tựa.

Một lúc sau, Tú Hạ Thảo chủ động cong chiếc lưng ong xuống làm cho bao nhiêu đường cong đều hiện rõ, ném ánh mắt mê say về phía hần môi mấp mấp mời chào:

- Tiểu nô ở trong nước cảm thấy da thịt lạnh lẽo, chỉ mong chủ nhân lại gần đây ủ ấm cho tiếp.

Trần Duyên thấy nàng chủ động như vậy liền không chịu thua, hần tiến đến ôm vu vật quyến rũ kia vào lòng trao cho nàng nụ hôn nồng cháy.

Trong khi lưỡi của cả hai đang chơi trò đuổi bắt, lúc thì trong miệng hần lúc thì chạy khắp nơi trong miệng nàng thì đôi tay kia cũng không chịu yên phận. Bàn tay xấu xa của hần rong ruổi khắp cơ thể nàng, từng lớp y phục được nhẹ nhàng cởi xuống làm lộ ra làn da trắng trẻo.

Khi tay của Trần Duyên vừa chạm vào da thịt thì cơ thể nàng khẽ run lên, không ngờ sau lần mưa móc lần trước cơ thể nàng đã không có sức kháng cự tới vậy.

Trần Duyên như thấy được điều đó đôi tay thủ càng lúc càng làm loạn. Lúc thì xoa nắn cặp tiểu bạch thỏ săn chắc kia, lúc thì xoa lưng ong của nàng. Tay hần lần theo da thịt xoa chiếc eo thon xuống cặp mông phi mĩ, rồi từ đằng sau tập kích tiểu cô nương bên dưới.

Lúc này Tú Hạ Thảo đã không còn bình tĩnh được nữa, nàng không đủ sức lực chống đỡ ngã vào lòng hần. Sau một hồi chơi đùa cuối cùng nàng cũng phúng xuất, đôi tiểu mĩ phụ phục hồi sức khỏe hần ngồi trên thành bờ hai chân nhúng vào nước.

Lúc này Tú Hạ Thảo nửa người trong nước giúp hần cởi y phục. Thân thể hần hiện ra trước mặt nàng, cơ thể mặc dù hơi ồm ồm nhưng góc cạnh rõ ràng, những khối cơ ở khắp nơi cho thấy sự rắn rỏi. Trong lúc nàng còn đang say mê ngắm nhìn thì chiếc quần được hần cởi ra, tiểu đệ to dài, những sợi gân hiện rõ như những con rồng quấn quanh cột trụ.

Đột ngột xuất hiện làm cho tiểu phụ ngỡ ngàng. Đây là lần đầu thấy dương v*at lớn bằng này làm nàng lo sợ không biết tiểu cô nương bên dưới của mình có chịu nổi hấn hay không.

Thấy vẻ ngỡ ngàng của Tú Hạ Thảo, Trần Duyên cười đắc ý:

- Tiểu nô của ta nàng còn chần chờ gì nữa, muốn chủ nhân chờ nàng sao?

Nghe lời thúc giục của hấn tiểu phụ mới giật mình, hai tay run run cầm lấy cột chống trời kia. Tiền vốn của hấn quả thật rất lớn, nàng dùng hai tay mới có thể cầm hết. Hai tay nàng lên xuống nhịp nhàng làm cho Trần Duyên thoải mái không thôi, hết rên lên hừ hừ nói:

- Đúng là tiểu nữ nô của ta làm rất giỏi, mau dùng miệng của nàng khiến ta lên thiên nào.

Được hấn khen ngợi, tiểu nữ phụ mừng rỡ ra sức phục vụ hấn. Đôi môi chín mọng quyến rũ đưa cự long vào miệng, nàng cố gắng nuốt hết vào tận sâu bên trong. Chiếc lưỡi đình hương bên trong khoang miệng uốn éo như rắn cứ cuốn lấy cự long của hấn mà chà sát.

Vừa thôn phệ mất nàng hương về phía hấn tràn ngập vẻ say mê, phục tùng khiến Trần Duyên cảm thấy thành tựu. Có thể thuần phục nữ nhân dâm đảng như thế này làm hấn rất sáng khoái.

Hấn vừa hưởng thụ vừa xoa khuôn mặt, mái tóc nàng. Tiểu nữ phụ vừa liếm múc nhưng khuôn mặt lại cố gắng chà xát tay hấn như con cún con lâu ngày thấy chủ.

Thấy nàng phục tùng Trần Duyên khoái chí ôm lấy đầu nàng mà nhấp hồng. Cự long của hấn ra vào miệng, những cú nhấp vào tận cổ họng làm nàng khó chịu.

Càng làm con khó chịu liền biến mất, Tú Hạ Thảo cảm thấy nổi khoái cảm dâng trào. Nàng chủ động ôm eo hấn khiến cự long tiến vào sâu hơn.

Nửa canh giờ sau khi miệng nàng đã tên rần Trần Duyên rút cuộc cũng phúng xuất. Tinh hoa của hấn tràn ngập miệng tiểu nữ phụ chảy cả ra ngoài, nhưng nàng lấy tay hứng lại liếm mút sạch sẽ bởi vì hấn đã nghiêm lệnh là không bỏ phí giọt nào.

Trần Duyên nhìn nàng cười dâm đảng nói:

- Tiểu nô của ta có phải tiểu cô nương bên dưới của nàng rất không thoải mái đúng không? Nếu muốn không còn khó chịu nữa thì phải làm sao?

Nàng nghe vậy liền nở nụ cười quyến rũ ngồi lên thành bờ đưa chân thành chữ M (là sao nhỉ ta không giỏi tưởng tượng cho lắm) để lộ hạ thể của nàng trước mặt hấn rồi lẳng lơ nói:

- Tiểu nô dù nằm mơ cũng muốn chủ nhân ban ơn mưa móc, xin chàng hãy cho cự long tiến vào tiểu cô nương của ta, khiến ta trở thành nữ nô dâm đảng nhất của chàng.

Nàng vừa nói bàn tay đồng thời đã ra vào hạ thân, đôi mắt phượng chỉ còn sự thèm khát.

Thấy Tú Hạ Thảo lẳng lơ mời gọi, Trần Duyên cũng đã đợi không kịp vận thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô”. Xung quanh người hấn liền lộ ra khí tức kì lạ, hấp dẫn chí mạng đối với nữ tử.

Khi hấn tới gần thì nàng trở nên điên cuồng hơn, thấy vậy Trần Duyên liền đưa cự long sát vào hạ thể nàng. Hấn chỉ chà xát bên ngoài muốn tự nàng đưa vào.

Tú Hạ Thảo đã không còn chịu được nữa, đôi tay trắng múp tóm lấy tiểujj rồi từ từ nhét vào bên trong. Trần Duyên đột ngột đẩy mạnh hồng làm cho cự long của hấn xông thẳng đâm vào hoa tâm làm nàng sướng muốn chết đi sống lại.

Hấn ôm nàng đứng lên, cự long vẫn ở trong tiểu huyết tiến đến mật thất tu luyện. Từng bước đi hoa tâm của nàng bị mệnh căn của hấn hôn mạnh làm cho Tú Hạ Thảo sung sướng muốn ngất, khi tới nơi không biết đã tiết thân mấy lần.

Trong mật thất tu luyện, Trần Duyên ngồi ngay ngắn còn Tú Hạ Thảo ở phía trên hấn, chỗ kia vẫn còn dính chặt không hề tách rời.

Trần Duyên vận thần thông, linh khí xung quanh với tốc độ mắt người thấy được xâm nhập vào cơ thể hấn rồi được dẫn dụ qua cơ thể nàng. Cả hai cứ như thế tu luyện tròn một ngày, tiểu nữ phụ không biết đã cao trào bao nhiêu lần nàng chỉ biết hôm nay là ngày mãn nguyện nhất từ trước tới nay.

Thấy Tú Hạ Thảo đã như tàn binh bại trận Trần Duyên cũng không nỡ tiếp tục phá hư mà để nàng nằm ngủ như mèo con trong lòng, bản thân tiếp tục tu luyện.

Hấn mở mắt ra xem xét kĩ cơ thể liền cảm khái:

- Không ngờ chỉ tu luyện một ngày mà đã gần bằng một tháng ta tu luyện trước kia. Chân khí trong cơ thể đã tinh thuần hơn trước, có lẽ đã tiếp cận ba thành.

- Mộc Linh Thể quả là danh bất hư truyền, tốc độ hấp thu linh khí còn nhanh hơn lời đồn đại. Có lẽ đám con cưng của ông trời kia còn giấu diếm rất

nhieu thứ.

Trần Duyên suy nghĩ một hồi rồi nhìn xung quanh liền cười khò:

- Có vẻ như số linh thảo này không chịu nổi tiến trình tu luyện của ta được nữa.

Nhìn số linh thảo, linh mộc hẳn vừa trồng mới một ngày trước còn căng tràn đầy sức sống mà bây giờ trở nên gầy gò, bụi Tam Diệp Thảo đã xuất hiện lá vàng.

Rồi nhìn qua Tú Hạ Thảo cơ thể vẫn trần truồng đang gối đầu lên chân hắn. Hôm qua hắn quá mạnh mẽ làm cho nàng ăn không tiêu, không biết đã phải tiết thân bao nhiêu lần tới khi hắn nhận ra thì nàng đã bất tỉnh từ khi nào.

Trần Duyên dùng ánh mắt thương xót nhìn nàng, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra bộ y phục tất nhiên là của nam nhân rồi mặc tạm cho nàng.

Hắn đứng lên bước tới mặt thất lớn nhất, mở ra não hải ý định luyện tập thần thông "Thần Khống Vạn Trùng". Não hải vừa mở chào đón hắn là ánh mắt khinh bỉ của một già một trùng nhìn hắn.

Sau một hồi cười gượng làm lành thì mọi chuyện tạm lắng xuống, nhưng làm Trần Duyên đau đầu nhất vẫn là tiểu mập mập.

Không ngờ hắn lại bị một con tiểu trùng bắt tẹt, ngoài lời xin lỗi chân thành ra thì con sâu mập kia còn muốn hắn tăng thêm ba thành chân khí nữa xem như là đền bù cho việc hắn tái phạm làm tiểu mập mập giận dữ.

Trần Duyên sáng khoái đáp ứng nhưng với điều kiện ngược lại là Tinh Thần Trùng khi chiến đấu phải trợ giúp hắn. Cả hai bên đều đồng ý dưới sự làm chứng của Chu lão rớt cuộc mọi chuyện được giải quyết êm thấm.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiểu nữ nô động chân tình, xông vào Ma Kiếm Lâm

Trần Duyên đi tới đồi bảo điện tiêu tốn gần ba trăm điểm cống hiến đổi lấy thêm bốn cây linh thảo cấp một Giáp đẳng khác.

Trở về mặt thất thì thấy Tú Hạ Thảo đã tỉnh lại bất động đứng đó. Nhìn nàng có vẻ như chưa phát hiện hắn từ phía sau tiến tới ôm chầm lấy nàng.

Tú Hạ Thảo hoảng hốt nhưng lại liền nhận ra mùi hương quen thuộc từ người hắn thì hồi phục lại.

- Tiểu nô của ta cơ thể nàng thật mềm mại, ta muốn ôm nàng mãi không rời.

Trần Duyên không dễ dàng để yên cho nàng tay heo mò mẫm khắp nơi nói.

Thấy Tú Hạ Thảo vẫn đứng yên bất động Trần Duyên lấy ra trong túi trữ vật một bình Kim Sang Dược, mặc dù không phải linh đan gì nhưng lại chữa trị những vết thương nhẹ rất tốt.

Tú Hạ Thảo ngẩn ngơ nhìn hắn hỏi:

- Tại sao chủ nhân lại đưa thứ này, tiểu nô đâu có bị thương gì?

Trần Duyên nhìn nàng lưu manh cười:

- Có phải nàng không thể bước đi đứng không?

Tú Hạ Thảo nghe thấy liền hiểu ra hắn muốn nói cái gì nhưng vẫn ngượng ngừng chối bỏ:

- Tiểu nô không biết chủ nhân muốn nói gì, thân thể tiểu nô hoàn toàn lành lặn.

Trần Duyên cười cười.

- Ý ta là ở đây.

Vừa nói tay đã luồn qua y phục tiến tới hạ thể của nàng. Trần Duyên đoán không sai, do hắn quá mạnh mẽ mà tiểu cô nương của nàng đã sưng lên như hai cái bánh bao nhỏ. Khi tay hắn vừa chạm vào Tú Hạ Thảo kèm không được rên lên đau đớn.

- Ta làm tiểu nô của ta đau à?

Trần Duyên ân cần hỏi.

Nàng cố gắng kiềm chế cơn đau trả lời:

- Không...không có chỉ là tiểu nô bất ngờ thôi.

Thấy nàng kiên cường như vậy Trần Duyên liền nghĩ ra ý tưởng mới trong đầu liền cười xấu xa nói:

- Nàng nằm xuống đây để ta bôi thuốc cho.

Vừa nghe lời hần nói Tú Hạ Thảo đỏ mặt ồm ồm gật đầu.

Nàng nằm xuống đôi mắt nhắm thật chặt, mỗi lần Trần Duyên đụng vào cơ thể thì nàng run lên. Hần cũng thấy điều đó quái lạ thầm nghĩ:

- Tiểu nương bì cũng thật khác người, mới hôm qua còn dâm dăng phục vụ trên cơ thể nàng có chỗ nào ta chưa nếm qua vậy mà hôm nay lại ngượng ngùng.

Trần Duyên nghĩ cũng không sai. Hôm qua dâm dăng phục vụ nàng chỉ đơn giản nghĩ là làm hết sức hầu hạ khiến hần thỏa mãn dù gì bản thân cũng chỉ là nữ nô.

Trên thế giới này việc tra tấn, buôn bán nữ nô không phải việc hiếm. Nàng sợ rằng bản thân cũng bị đưa ra làm công cụ trao đổi nên gắng sức làm hần hài lòng.

Thật ra nàng tỉnh dậy từ rất sớm, khi thấy Trần Duyên đang tu luyện sợ làm hần nổi giận nên vẫn giả vờ ngủ. Khi Trần Duyên mặc y phục cho nàng bàn tay ấm áp đó đã làm cho trái tim băng hần tan chảy.

Trước đây Tú Hạ Thảo nghĩ rằng nam nhân chỉ muốn sắc đẹp, cơ thể quyến rũ của nàng. Độc Nhãn Long cũng vậy, Ninh Hạ cũng không khác gì. Chỉ có Trần Duyên mới thương xót cho nàng như vậy.

Nàng đã yêu hần, đứng trước người yêu về lẽ lẽ ban đầu đã không còn mà thay vào đó là sự e thẹn, sợ hãi. Sợ một ngày hần không cần nàng nữa.

Nghĩ tới đây Hạ Thảo liền ôm cổ hần òa khóc miệng cứ thì thào bên tai hần:

- Tiểu nô sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, chỉ cần chủ nhân đừng vứt bỏ thiếp, để thiếp mãi mãi phục vụ chàng.

Thấy nàng như vậy Trần Duyên cũng bất ngờ, hần nhẹ nhàng xoa đầu nàng mỉm cười nói:

- Ngoan nào ngoan nào! Nàng là của ta, suốt đời này nàng sẽ là tiểu nô ngoan ngoãn của ta. Bây giờ mau nằm xuống để ta bôi thuốc.

Lời Trần Duyên nói cũng là lời thật lòng, từ trước tới nay hần chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ từ bỏ nữ nhân của mình.

Sau khi bôi thuốc, Trần Duyên đưa Tú Hạ Thảo vào trong Tiểu Phương Thế Giới. Dù sao nàng vẫn còn thương thế trong người không chịu nổi hần dày vò.

Kiểm tra mọi chuyện hoàn tất, Trần Duyên bấm đốt ngón tay lâm lâm:

- Không ngờ còn tới một tháng nữa mới tới tết Âm lịch, bây giờ bề quan tu luyện thì cũng không thể nào đột phá được hay là ra ngoài tiếp tục lịch luyện tìm kiếm cơ duyên.

Nói là làm, Trần Duyên liền đứng lên chuẩn bị. Hần để Tú Hạ Thảo ở lại, dù sao trong sách có ghi lại Mộc Linh Thể có khả năng ôn dưỡng linh thảo, linh mộc.

Sau khi chu toàn mọi chuyện Trần Duyên liền rời khỏi động phủ, hần phát động hộ phủ đại trận làm cho khung cảnh xung quanh biến đổi.

Trần Duyên xuống núi mà ngạc nhiên là hần không muốn Xích Lân Mã như mấy lần trước mà chỉ chạy một mạch hướng thẳng tới khu rừng gần đó.

Lần này mục tiêu của hần không phải là Hắc Lâm rừng rậm mà là Ma Kiếm Lâm bao quanh Ma Kiếm Sơn Mạch.

Đệ Tử Ma Kiếm Tông khi ra vào Ma Kiếm Sơn Mạch bình thường đều đi theo đường mòn qua từng trạm nhất định, có thể là một thôn trang hay thậm chí là một tiểu thành dân cư đông đúc.

Tất cả đều dưới sự quản lý của Ma Kiếm Tông, mỗi năm đều cất cử đệ tử tới tọa chấn thông qua nhiệm vụ hoặc hình phạt.

Đệ tử Luyện Khí Kỳ bình thường đều không dám đơn thương độc mã đi loạn. Có lần một sư thúc vừa đột phá Trúc Cơ Kỳ lòng tin bành trướng một thân một mình xông vào, tới nay vẫn chưa thấy đi ra làm cho chúng đệ tử sôi nổi bàn luận một phen.

Còn Tông Chủ và Thập Đại Chương Lão thì không nói gì nên sự việc cũng dần chìm vào quên lãng. Ngày nay chúng đệ tử chỉ biết truyền tai nhau không

đám một mình xông loạn, bình thường đều đồng hành từ ba, bốn tu sĩ trở lên.

Trần Duyên tới ven rừng nhìn những tán lá xum xuê mọc chia ra ngoài liền tự tin tiến vào. Hắn bên người có hàng trăm Thực Huyết Trùng, mỗi con gần như đã vô địch cùng cảnh giới, do hắn thay phiên điều khiển chúng thôn phệ yêu thú mặc dù không bằng trăm con linh trùng còn trong kén kia nhưng cũng không thể coi thường.

Với lại còn có Chu lão thì nếu không bước nhầm vào lãnh địa của yêu thú cấp hai thì không có gì nguy hiểm tính mạng cả.

Khi đi sâu vào, nhìn phong cảnh xung quanh Trần Duyên gật đầu cảm thán:

- Ở đây một linh khí tràn ngập nhưng so với một linh khí từ linh thảo thì khác hẳn, dù có ở đây tu luyện ở đây cả năm trời cũng không bằng ta đã tọa một tháng trong động phủ.

- Có đi cũng có lại, chỉ có ở nơi một linh khí tràn ngập như thế này thì mới có thể dễ dàng sinh ra linh thảo, linh mộc.

Đi được gần nửa canh giờ thì yêu thú đầu tiên xuất hiện, đó là một con Hắc Miêu Trảo yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng.

Thấy Trần Duyên yêu thú liền phóng tới, những chiếc vuốt đen nhánh vươn ra trảo về phía hắn. Đã đề phòng từ trước, Trần Duyên liền lùi lại vỗ túi linh thú. Hàng trăm con Thực Huyết Trùng khát máu ào ạt phóng ra, nhưng điều không ngờ tới là con tiểu miêu kia bỗng tăng tốc độ phóng xuyên qua đám linh trùng một trảo vào giữa ngực hắn.

Nhờ có nội giáp hộ thể nên hắc vuốt không găm vào da thịt nhưng cũng đủ làm Trần Duyên nội thương. Thấy một kích thất bại tiểu miêu theo bản năng liền lùi lại, nhưng đằng sau đó lại là những con linh trùng đói khát liều mạng tiến đến.

Sau nữa nén hương giây dựa thì Hắc Miêu Trảo chỉ còn lại bộ xương khô. Nhưng sắc mặt Trần Duyên thì lại không tốt chút nào, nội thương là chuyện nhỏ nhưng đồng thời cũng phát hiện ra điểm yếu chí mạng.

- Ta đã quá khinh địch rồi, nếu lúc này không có nội giáp thì ắt hẳn là bỏ mạng tại đây. Chỉ lũ linh trùng mạnh là không đủ, bản thân ta cũng phải không ngừng mạnh lên.

Nghe Trần Duyên thì thảo Chu lão liền phá lên cười:

- Ha...ha...ha cuối cùng ngươi cũng hiểu, khi lũ linh trùng tấn công thì điểm yếu duy nhất chính là bản thân ngươi.

- “Chỉ cần giết kẻ đứng sau không chế thì lũ linh trùng liền không còn đáng sợ”. Đó là câu nói nằm lòng của bất kì tu sĩ nào khi đối phó với kẻ điều khiển linh trùng hay linh thú.

Trần Duyên nghe thấy liền lĩnh ngộ, chấp tay xin chỉ giáo:

- Nhờ có Chu lão mà tiểu bối đã hiểu, vậy có cách nào để điểm yếu này biến mất?

Thấy hắn lễ phép lĩnh giáo, lão cười khà khà nói tiếp:

- Có rất nhiều cách, nhưng có ba cách thông dụng nhất là ẩn núp, né tránh và chống đỡ.

- Ở đây ta có ba môn công pháp phù hợp với ba điều kiện trên ngươi chỉ có thể chọn một, với tu vi của ngươi bây giờ không thể quá tham lam được. Phải lấy tu vi làm trọng.

Trần Duyên gật đầu liền suy nghĩ:

- Chống đỡ sao? Ta làm sao biết được đối phương còn có con bài sát thủ nào mà chống đỡ.

- Còn ẩn núp thì bản lĩnh của ta đã không tồi rồi.

- Chỉ còn né tránh, đúng rồi lúc này ta đang thiếu một môn thân pháp.

Sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng Trần Duyên quyết định chọn né tránh. Chu lão không nói gì liền truyền cho hắn.

Đúng như Trần Duyên dự đoán, đây là một môn thân pháp cao siêu. “Tam Trọng Phân Thân” công pháp cấp 1 Giáp đẳng. Khi tu luyện tu sĩ ngoại trừ gia tăng ba thành tốc độ thì khi luyện đến viên mãn thì sẽ xuất hiện thêm ba ảnh ảo giống hệt, rất có lợi cho việc chạy trốn hay làm hoa mắt kẻ địch.

Trần Duyên quyết định vừa đi vừa tu luyện, mặc dù có Chu lão chỉ điểm nhưng hắn cũng trọc chân mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mộc Linh Quả chi tranh

Sáng hôm sau Trần Duyệt đứng trên một thân cây lớn, nhìn xuống là một đàn hươu lớn là Mộc Thảo Lộc yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng. Chúng rất nhạy cảm với mộc linh khí thường tập hợp số lượng lớn khi phát hiện linh thảo.

Cách đây hai canh giờ Trần Duyệt phát hiện một đàn nhỏ nên bám theo cầu may. Ai ngờ vận khí của hắn không tệ, ở đây quả nhiên có linh mộc không chỉ vậy, nhìn từ xa cây linh mộc khổng lồ kia đẳng cấp hẳn không tệ.

Nhưng điều làm hắn đau đầu là xung quanh linh mộc không chỉ có đàn Mộc Thảo Lộc hơn trăm con mà còn rất nhiều yêu thú khác chờ đợi. Có vẻ như chúng đang chờ đợi điều gì đó.

Trong lúc hắn đang suy tư thì Chu lão lại hiện ra hưng phấn nói:

- Không ngờ tiểu tử nguoi lại tìm ra Mộc Linh Thụ, bình thường linh thụ này mọc ở những nơi kín đáo chỉ có yêu thú có giác quan nhạy cảm mới phát hiện được.

Thấy Chu lão biết về linh mộc kia Trần Duyệt vội hỏi:

- Cây Mộc Linh Thụ kia có lợi ích gì mà khiến nhiều yêu thú quay xung quanh đến vậy?

Lão vuốt vuốt chùm râu giải thích:

- Lợi ích lớn nhất của Mộc Linh Thụ là Mộc Linh Quả. Khi ăn vào không chỉ mộc chân khí trong cơ thể trở nên tinh thuần hơn nếu vận khí của nguoi đủ lớn thì thậm chí là tu vi đột phá.

Trần Duyệt nghi hoặc hỏi:

- Chu lão nói vận khí là sao?

Lão cũng trầm ngâm nói:

- Mộc Linh Thụ là vật chí mộc, tác dụng đối với kẻ ăn nó không thể nào biết trước được. Thậm chí trong sách cổ có ghi lại Mộc Linh Quả còn trao cho họ thần thông hoặc khả năng đặc biệt mà điều này lại không bị ảnh hưởng bởi thiên phú.

- Cây Mộc Linh Thụ này chỉ là cây con nên trái của nó tác dụng không lớn lắm.

Trần Duyệt hít một hơi thật sâu, thân cây đã ba người ôm không hết kia mà chỉ mới là cây non thì khi trưởng thành sẽ lớn thế nào.

Hắn quyết định án binh bất động, dù sao Chu lão cũng nói ít nhất là ba ngày nữa Mộc Linh Quả mới thành thực. Tới nay chính là thời cơ tốt để bồi dưỡng Thực Huyết Trùng. Dù sao hắn vẫn còn mấy trăm con chưa đến kì lột xác.

Đêm đến quả nhiên những con yêu thú đầu phân chia khu vực rõ ràng, không con nào gần con nào. Dù sao ngoại trừ yêu thú sống bầy đàn ra thì phần lớn chỉ sống đơn độc.

Trần Duyệt lén lút chọn những con yêu thú Đỉnh đẳng đơn độc mà tấn công. Dù chúng có đề phòng cỡ nào thì với khả năng che dấu khí tức của hắn thì cũng rất khó phát hiện.

Mục tiêu đầu tiên của Trần Duyệt là một con gấu đen lớn. Hắn tới gần, ẩn thân kiểm tra thử. Thấy hắc hùm không có động tĩnh Trần Duyệt liền thông báo tiểu mập mập khổng chế đàn linh trùng vây công. Đến khi phát hiện ra thì xung quanh đã bị bao vây bởi Thực Huyết Trùng.

Hắc hùm dù có lực lượng lớn cỡ nào thì cũng không thể đấu lại hàng trăm con linh trùng. Sau nửa canh giờ đau đớn thì hắc hùm cũng ngã xuống, Trần Duyệt liền thành thực lấy đi túi mật và tay gấu phần còn lại thì giao cho đàn linh trùng xử lí.

Vậy rồi đêm đó không ít hơn trăm con yêu thú đã nằm gọn trong bụng Thực Huyết Trùng, thậm chí tài liệu của yêu thú Bính đẳng hắn cũng lười không thèm lấy để cho đàn linh trùng xơi tái.

Nhưng mọi việc cũng không thuận lợi như Trần Duyệt tưởng tượng, khi hắn đánh chủ ý lên đàn Phệ Thi Cầu chỉ là yêu thú Bính đẳng nhưng khứu giác lại mẫn tiệp lạ thường. Khi vừa lại gần Trần Duyệt liền bị phát hiện, hơn hai mươi con xông tới khiến hắn không kịp trở tay.

Trần Duyệt không có thời gian sử dụng thần thông “Thần Không Vạn Trùng” thấy không còn đường lui liền vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” xông lên hòng mở đường máu.

Hắn vỗ túi trữ vật lấy ra kiếm pháp khí chém về phía đàn Phệ Thi Cầu. Đúng là pháp khí Giáp đẳng, lưỡi kiếm đi đến đâu thì máu văng ra đến đấy. Mặc dù không tu luyện công pháp về kiếm nhưng nhiều năm đi theo sư phụ Phong Ma Chân Nhân cũng giúp hắn ít nhiều.

Những con Phệ Thi Cầu không sợ chết điên cuồng tấn công, có con cắn trúng tay Trần Duyên làm hấn không thể nào gỡ kiếm được. Bị giữ lại Trần Duyên dường như đã không còn đường thoát. Xung quanh là những con chó khát máu thêm thường nhìn hấn.

Biết không còn đường thoát Trần Duyên cắn răng quyết liệt.

- Nếu các ngươi đã muốn giết ta thì ít nhất cũng phải để lại thứ gì đó.

Nói rồi Trần Duyên về mặt điên cuồng vỗ túi linh thú, hơn trăm con linh trùng bay ra tấn công ào ạt. Chỉ một lúc sau thì đàn Phệ Thi Cầu bị tận diệt.

Chưa dừng ở đó đúng như Trần Duyên lo ngại, do không có “Thần Không Vạn Trùng” không chế nên đàn linh trùng bay tán loạn tấn công khắp nơi làm cho những con yêu thú gần đó phát hiện.

Hết cách Trần Duyên liền gọi ra tiểu mập mập không chế trăm con linh trùng khác xuất hiện cùng hấn mở đường máu rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Trần Duyên tay cầm kiếm xông về phía trước, đàn Thực Huyết Trùng dưới sự khống chế của tiểu mập mập bao quanh bảo vệ hấn.

Mặt trời vừa lên mọi việc đã rõ ràng hơn, khung cảnh xung quanh đúng là chỉ có thể nói là tràn ngập máu tanh xác linh thú tràn ngập khắp nơi. Trần Duyên lúc này đang ngồi nhập định trong một hang đá đào nham nhỏ, tiểu mập mập cũng bị gọi ra hộ pháp cho hấn.

Lần này Trần Duyên đứng là ngàn cân treo sợi tóc, hàng ngàn con yêu thú giận dữ tấn công lẫn nhau. Bị lạc trong trận hỗn chiến đó cũng không dễ dàng gì, nhờ Chu lão chỉ điểm tránh được những nơi có linh thú thực lực mạnh Trần Duyên mới có thể toàn mạng nhưng đôi lại hấn bị nội thương khá nặng. Có lẽ đành phải bỏ qua cơ hội tranh đoạt Mộc Linh Quả.

Sau khi cắn Hồi Thương Đan Trần Duyên đã tọa chữa thương. Bởi vì xung quanh không có linh thảo nên khi hoàn toàn bình phục thì đó đã là chuyện của bảy ngày sau đó.

Khi trở lại đúng như Trần Duyên dự kiến, yêu thú đã rời khỏi chỉ còn lại vài con bị thương hay hang ổ của chúng vốn gần đây là ở lại.

- Có lẽ ta với ngươi vốn không có duyên.

Nhìn Mộc Linh Thú hấn thở dài trầm nghĩ.

Thấy vậy Chu lão hiện lên tiếp lời:

- Tiểu tử ngươi không cần phải nản chí, dù sao Mộc Linh Quả ngàn năm liền thành thực, nếu lúc này mà ngươi phục dụng thì tỉ lệ nhận được lợi ích lớn là rất hiếm.

- Ngàn năm sau có khi thứ ngươi nhận được liền tốt hơn nhiều, dù sao thì Mộc Linh Quả chỉ có tác dụng lần đầu tiên, dù ngươi có ăn thêm cả trăm cả ngàn quả thì cũng chỉ là giải khát mà thôi.

Nghe Chu lão nói Trần Duyên cũng trở nên tươi tỉnh hẳn lên, ngàn năm đối với tu sĩ mặc dù rất lâu nhưng vẫn chờ được. Chỉ cần hấn vừa lên cấp Kim Đan Kỳ thì đã có hai ngàn năm thọ nguyên.

Không suy nghĩ nhiều Trần Duyên tiếp tục lên đường. Lần này Trần Duyên gọi ra tiểu mập mập để khống chế Thực Huyết Trùng dò đường. Lũ linh trùng này ồn ào là do đi với số lượng lớn nếu chỉ có một hai con thì phải tập trung mới nghe thấy tiếng động.

Hấn lần này muốn sử dụng tiểu mập mập một cách triệt để. Con sâu mập này đã ăn chân khí của hấn nhiều hơn năm thành so với ban đầu rồi mà không làm gì quả thật có lỗi với bản thân.

Quả nhiên là sử dụng linh trùng dò đường là quyết định không sai. Đặc biệt là tiểu mập mập rất nhạy cảm với mộc linh khí, Trần Duyên phát hiện ra tổng cộng tám cây linh thảo trong đó có hai cây Giáp Đẳng làm hấn mừng rỡ không thôi.

Còn đàn linh trùng mặc dù đã thôn phệ vài trăm con yêu thú nhưng vẫn dậm chân tại chỗ khiến Trần Duyên đau đầu. Chẳng lẽ thật sự phải kiếm huyết nhục của yêu thú cấp hai cho chúng thôn phệ.

Nghĩ tới sự khủng bố của yêu thú cấp hai thì Trần Duyên liền lác đầu. Đây không phải là lúc làm chuyện ngu ngốc.

Sau khi kiếm thêm được mười cây linh thảo Trần Duyên quyết định quay lại, phía trước đã là khu vực của yêu thú Át đẳng trở lên. Hấn vẫn chưa đủ thực lực để tiến vào.

Hấn đổi tài liệu yêu thú và linh thảo cấp thấp được hơn hai ngàn điểm cống hiến, Trần Duyên liền đổi lấy mười cây Giáp Đẳng linh thảo cộng với hấn thu thập trong Ma Kiếm Lâm đã là mười lăm cây, chuyến đi này cũng coi như không tệ.

Trần Duyên quay về động phủ, đón chờ hấn tất nhiên là yêu tinh mê chết người Hạ Thảo. Nàng càng lúc càng quyến rũ, đôi thỏ ngọc có vẻ đã to hơn trước, móng cũng vểnh hơn nhưng điều làm hấn bất ngờ là tu vi của nàng đã đột phá Luyện Khí Kỳ tầng năm làm hấn cảm kháng không thôi.

- Quả nhiên là Mộc Linh Thể chỉ có nửa tháng mà đã đột phá.

Nghĩ tới đây Trần Duyên liền cảm thấy nguy cơ, tiểu phụ này tu luyện quá nhanh tương lai sẽ vượt qua hẳn. Mặc dù nàng sẽ không phản bội lại hẳn nhưng tương lai Trần Duyên không thể muốn gì được đó như bây giờ.

Nghĩ là làm hẳn liền tiến tới ầm nàng tiến vào phòng tu luyện.

(ta biết các đạo hữu mong chờ điều gì nhưng mà phải đợi ngày mai rồi ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tú Hạ Thảo song tu 18+

Bước vào mật thất tu luyện, linh thảo bên trong đều xanh tốt. Không ngờ Hạ Thảo tu luyện đột phá mà chúng không có hề hấn gì, Mộc Linh Thể quả nhiên có tác dụng ôn dưỡng linh thảo.

Sau khi trông xuống linh dược Trần Duyên liền ngồi xuống giường, chiếc giường bằng đá này là hẳn vừa mới gọt ra bên trên là da thú mềm mượt. Không thể lúc nào hẳn và Hạ Thảo đều đã chiến hay tu luyện trên bờ đoàn được.

Tú Hạ Thảo tiến lại gần quỳ xuống cúi gầy cho Trần Duyên thì bị kéo lên ôm vào lòng. Ôm lấy thân thể mềm mại tràn đầy xúc cảm khiến Trần Duyên thoải mái. Hẳn một tay sờ soạn, chiếc lưỡi liếm mang tai nàng rồi thì thầm:

- Tiểu nô của ta không ngờ tu luyện nhanh đến vậy, mới có nửa tháng mà nàng đã đuổi kịp ta rồi.

Hạ Thảo từ ngày được hẳn mưa móc thì cơ thể cực kì miễn cảm, chỉ cần ngã vào lòng hẳn thì nàng liền xụi lơ, thờ hờn hển khó khăn nói:

- Du tu vi có cao bao nhiêu thì thiếp vẫn là tiểu nữ nô của chủ nhân chàng, hằng ngày chỉ chờ mong được ban ơn mưa móc.

Nghe nàng nói khiến hẳn rất cao hứng liền hôn thật sâu. Sau khi màn đuối bắt của lưỡi kết thúc thì Trần Duyên xông tới xé nát y phục nàng.

Hạ Thảo lúc này không khác gì con cừu non chờ lão sói ăn thịt. Trần Duyên liền tấn công đôi thỏ ngọc của nàng, đây là nơi hẳn rất thích.

Còn Chu lão và tiểu mập mập thì hẳn đã đóng nảo hải trước khi vào động phủ rồi, chuyện tốt của mình thì ai lại muốn cho kẻ khác thấy chứ.

Thấy hẳn như con sói háo tình Hạ Thảo nũng nịu cất giọng:

- Đừng mà chủ nhân, nếu chàng xoa nắn nhiều vậy thì sau này chúng sẽ rất lớn tiểu nô khi đi lại sẽ khó khăn.

Nghe nàng nói vậy Trần Duyên cười khà khà tay vừa nắn miệng thì lưu manh nói:

- Không sao ta rất thích nữ nhân ngực lớn, nàng ngực càng lớn ta càng thích.

Trần Duyên bắt đầu rong ruổi trên người Hạ Thảo, nàng hiểu ý hẳn cố gắng thả lỏng người miệng thì dâm dăng rên lên:

- Tiểu nô sướng quá cầu xin chủ nhân mạnh tay thêm nữa ah... ah... đúng là chỗ đó mạnh nữa lên ah... ah...

Thấy nàng rên ri hẳn càng kích thích tay ra vào tiểu huyệt của nàng càng lúc càng nhanh.

Lúc sau Hạ Thảo phún xuất, thấy cơ thể nàng run lên do vừa cao trào Trần Duyên nghĩ ra ý tưởng mới. Hẳn bắt nàng quỳ gối tay chống trên giường kiểu đôn hướng về phía hẳn.

- Đúng rồi cao nữa lên, cho chủ nhân của nàng thấy toàn bộ cặp mông tròn lẳn của nàng đi nào.

Mặc dù đã không còn sức lực, lời nói của hẳn như có ma lực lôi kéo làm nàng không thể không nghe theo. Thấy hẳn đang chăm chú ngắm nhìn phía sau của mình nàng càng cảm thấy kích thích rên lên:

- Xin chủ nhân hãy làm thiếp đi, tiểu nô của chàng đã không chịu nổi nữa rồi.

Trần Duyên nghe vậy liền xảo trá cười dùng lưỡi thăm thú đồn bộ vĩnh cao kia.

Lưỡi hẳn như con rắn du hành, từng xúc cảm nhẹ nhàng trên bờ mông trắng nõn, trơn trượt làm cơ thể nàng co giật. Biết Hạ Thảo đang rất miễn cảm Trần Duyên liền bắt ngờ đánh mạnh vào, bàn tay đánh mạnh vào mông nàng cảm giác đàn hồi này khiến Trần Duyên sung sướng không thôi.

Còn Tú Hạ Thảo thì run lên bần bật sau từng cú đánh của hẳn, từng giọt nước mắt chảy ra, nàng cắn chặt răng không kêu thành tiếng. Chỉ một lúc sau

con đau liền biến thành khoái cảm nặng không còn kìm nén nữa rên rỉ nói:

- Ah...ah...Mạnh lên nữa chủ nhân hãy...hãy trừng phạt tiểu nữ nô dân dâng của chàng đi.

Trần Duyên biết tâm trí nàng đã trong con dục vọng không thể nào thoát ra được. Hắn khoái trí cỏi hết ý phục, cự long to lớn chạm vào tiểu cô nương của nàng mà không tiến vào. Hắn cố ý làm ước tiểu nữ cho việc tiếp theo dễ dàng hơn nhưng Hạ Thảo đã không chịu nổi nữa, nàng tự đẩy kiều đồn về phía sau làm cự long chui thẳng vào tiểu điền loa.

Trần Duyên giả bộ giận dữ húc mạnh vào trong trừng phạt nàng.

- Tiểu nô của ta, nàng quá tự ý rồi lần này ta phải dạy dỗ nàng thật nghiêm khắc.

Nói rồi Trần Duyên đẩy hông, tay thì đánh mạnh vào kiều đồn co giãn của nàng. Tới khi Hạ Thảo không còn chịu nổi nữa, hai tay không còn sức lực chống đỡ thân thể hắn mới tha cho nàng.

Tú Hạ Thảo đã phóng xuất bốn lần mà hắn vẫn chưa lên đỉnh lần nào Trần Duyên vỗ nhẹ vào lưng nàng thì thầm nói:

- Tiểu nô của ta, chủ nhân nàng còn chưa thỏa mãn nàng không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Tiểu phụ nghe thấy liền đỏ mặt, nàng liền vội lấy tay tóm lấy mệnh căn của hắn miệng liền liếm mát.

Thấy nữ nhân đang say sưa thì Trần Duyên liền lùi lại. Thấy vật yêu thích tự nhiên vụt khỏi nàng dùng ánh mắt thêm khát ngược nhìn. Thấy hắn gật đầu đồng ý tiểu phụ hưng phấn bỏ tới đưa cự long vào miệng dường như đó là thứ ngon nhất mà nàng từng nếm được.

Thấy nữ phụ dâng như chó cái thêm khát cự long làm Trần Duyên rất hài lòng. Hắn từ từ lùi lại thì nàng liền tiến tới nhất quyết không cho tiểu Trần Duyên kia rời khỏi miệng mình.

Một hồi chơi đùa cơ thể của nàng Trần Duyên mới phóng xuất, chất lỏng trắng đục kia vào trôi thẳng vào trong cổ họng nàng rồi tràn ngập lên miệng. Hạ Thảo lấy tay hứng từng giọt tinh hoa đang trào ra liếm cho bằng sạch mới thôi.

Sau khi dùng miệng rửa sạch cự long của Trần Duyên thì hắn ôm nàng ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Tú Hạ Thảo như con mèo nhỏ nằm trong lòng, lúc này nàng không còn vẻ lẳng lơ lúc nãy mà mặt nguyên thương thức khoảng thời gian yên bình.

Hạ Thảo không cần phải tốn công thu thập linh khí, thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” chỉ cần tu sĩ hấp thu rồi truyền sang cho đạo lữ của mình là được.

Mỗi ngày Trần Duyên đều giao hoang với Hạ Thảo, hắn không dám mạnh tay sợ làm nàng ăn không tiêu. Còn nàng thì mỗi ngày đều chờ đợi cơn mưa móc làm khoảng thời gian này Trần Duyên đều sống trong hương diễm.

Một tháng trôi qua, tốc độ tu luyện của bản thân cũng khiến hắn gật mình không thôi. Hiện nay hắn và tiểu nữ phụ đều đã là Luyện Khí Kỳ tầng sáu, đó là do Trần Duyên đã chia một nửa linh khí cho Hạ Thảo. Đối với nữ nhân của mình hắn không keo kiệt bao giờ.

Với tốc độ tu luyện hiện giờ thì trong vòng hai năm tới Trần Duyên cơ hội bước chân vào Trúc Cơ.

Mỉm cười thỏa mãn vỗ nhẹ lên đầu tiểu miêu đang nằm ngủ trong lòng. Hạ Thảo đang say giấc thì bị gọi dậy đôi mắt buồn ngủ nhìn hắn

Trần Duyên về yêu chiều nắn bóp kiều đồn của nàng rồi nói:

- Tiểu nữ lười biếng của ta, tới lúc đi thôi. Chủ nhân có việc trọng yếu phải đi giải quyết nàng ở lại trông nhà chờ ta trở về.

Nghe thấy phải rời xa Trần Duyên nàng thật sự không muốn, một tháng ở bên hắn làm nàng mê đắm không dứt ra được.

Nhìn thấy ánh mắt không nở của nàng Trần Duyên liền bắt đầu dỗ dành. Hắn đi hẹn ước với Hà Diệu không thể dặt theo nữ nhân đi được với lại hắn muốn Hạ Thảo ở lại đây tu luyện giúp hắn ôn dưỡng linh thảo.

- Ngoan nào chờ ta trở về sẽ đền bù mọi thứ cho nàng.

Hạ Thảo ai oán nhìn hắn rồi đôi tay búp non luồn vào hạ thể nắm lấy mệnh căn của hắn rồi lờ lờ nói:

- Chủ nhân đã đi lâu vậy thì trước khi đi hãy cho tiểu nô lần cuối để nhớ mong vui đi một chút.

Thấy nàng cầu xin Trần Duyên mừng còn không kịp liền đè nàng xuống tiếp tục xâm nhập.

Ba ngày sau Trần Duyên rời khỏi động phủ, Hạ Thảo đã thỏa mãn ngắt đi. Hắn không muốn đánh thức nàng liền yên lặng rời khỏi.

Trần Duyên một đường thẳng tiến Thiên Độc Sơn. Tới chân núi cũng như lần trước mặc dù thực lực đại tăng nhưng hắn cũng không xúc động tiến vào mà phóng đi truyền tin phủ.

Một lúc sau một bóng dáng khả ái xuất hiện, không ai khác chính là tiểu nữ lệ Hà Diệu. Nàng vừa xuất hiện khung cảnh xung quanh thay đổi hẳn, Hà Diệu

như một nữ hài vô lo nhìn hấn mỉm cười trong sáng.

Từng bước nhảy chân sáo kết hợp với khuôn mặt xinh xắn của nàng làm Trần Duyên như quên đi phiền muộn. Thấy hấn nhìn chăm chăm Hà Diệu đỏ mặt bẽn lèn nói:

- Mặt muội có dính lọ à? Sao mà huynh cứ nhìn chăm chăm vậy?

Trần Duyên chột giựt mình phát hiện bản thân thất thố liền cười ngượng nói:

- Chỉ là lâu ngày thấy mới thấy muội nên ta muốn ngắm lâu một chút

Lúc này sắc mặt tiểu la lệ đã như trái táo chín đỏ ngượng ngừng đi tới. Vừa mới lại gần nàng liền bất ngờ không thôi như chú chim nhỏ rồi rít hỏi:

- Tu vi của huynh, không ngờ mới có hơn ba tháng mà huynh đã là Luyện Khí Kỳ tăng sáu chẳng lẽ đan điền của huynh đã...

Nhìn nàng rỏ rít hỏi Trần Duyên phì cười gật đầu ra hiệu mọi thứ đều đã ổn thỏa.

Thấy hấn thật sự xác nhận tiểu nha đầu mừng rỡ đôi mắt hiện lên tia nhu hòa.

- Thật là tốt quá, vậy là huynh không còn bị hành hạ trật vật khi tu luyện nữa.

Tiểu nha đầu vẫn còn nhớ như in lần đầu thấy hấn tu luyện, một hải tử cắn răng cơ thể run run đau đớn. Đối với kẻ khác mỗi lần hấp thu linh khí là mỗi lần hường thụ còn đối với hấn mỗi tia linh khí vào đan điền như những con dao găm đâm vào người.

Nàng nhìn hấn liền òa khóc đối xông vào cứu Trần Duyên nhưng bị sư phụ hấn ngăn lại. Khi tỉnh lại Trần Duyên biết được mọi chuyện liền cấm tiệt nàng tới gần khi hấn tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dạ Thành chi dạ

Nghe tiểu nha đầu thắm thía nói tìm hấn chột thất lại quay mặt qua chỗ khác cố nén xúc động.

- Vậy hôm nay huynh tới đây là muốn dẫn muội đi chơi Dạ Thành đúng không?

Trần Duyên gật đầu, hấn đoán không sai tiểu nha đầu vẫn còn nhớ. Nếu như hấn thất hứa thì sao này còn mặt mũi đâu mà nhìn nàng.

- Đúng vậy, lần này huynh sẽ dẫn muội đi thăm thú tới khi nào muội chán mới thôi.

Hấn vỗ ngực nói làm tiểu nha đầu cuồng hỉ, nàng như chú chim nhỏ không thể kiên nhẫn được nữa kéo tay giục hấn. Trần Duyên mỉm cười cung chiêu đi theo.

Dạ Thành là một trong tam đại thành lớn nhất nằm trong địa phận quản lý của Ma Kiếm Tông có hơn trăm vạn người sinh sống. Ở đây có rất nhiều thứ vui chơi nhưng nổi tiếng nhất vẫn là chợ đêm.

Buổi tối nơi đây tập hợp đủ loại người khắp nơi đổ về, đủ thứ thiên kì bát quái đặc biệt nơi đây cũng là chỗ trao đổi mua bán của tu sĩ nhất là tán tu.

Khi Trần Duyên và Hà Diệu tới trước cổng thành, tường thành không biết làm bằng chất liệu gì mà đen nhánh, cao sừng sững quả là hợp với cái tên Dạ Thành.

Do Hà Diệu vội vàng chạy đi nên cả hai tới nơi rất sớm, còn hơn nửa ngày mới tới chợ giao dịch. Hết cách Trần Duyên tới khách điểm gần đó thuê phòng nghỉ ngơi.

Hấn và Hà Diệu vừa bước vào tiểu nhị liền chạy ra đón tiếp. Thấy Trần Duyên mặc y phục của Ma Kiếm Tông tiểu nhị khom người lễ phép:

- Mời nhị vị tiên sư vào, chẳng hay tiểu dân có thể giúp gì được hai vị.

Thấy hấn lễ phép Trần Duyên rất hài lòng liền ném ra một khối bạc nhìn hấn dặn dò:

- Ngươi chuẩn bị cho chúng ta hai phòng thượng hạng nhất, còn thức ăn thì không cần mang lên.

Tiểu nhị nghe thấy liền cười khỏ, hấn lo sợ khép nép nói:

- Hiện nay trong khách điểm chỉ còn một phòng nhị vị tiên gia có muốn ở trọ không ạ?

- Chỉ còn một phòng?

Trần Duyên nhìn về phía hắc nghị vấn hỏi.

Tiểu nhị sợ làm Trần Duyên nổi giận liền tự động quỳ xuống:

- Đúng vậy ạ mong tiên gia tha mạng do hôm nay là tết Âm Lịch, đêm nay sẽ mở hội giao dịch một năm mới có một lần nên có rất nhiều tiên gia ở khắp nơi tới.

Trần Duyên chợt hiểu ra, ngay lúc đó phía sau hắc xuất hiện ba người cùng đồng hành hai nam một nữ tiến vào. Thấy tên tiểu nhị đang quỳ dưới chân Trần Duyên nữ nhân che mặt liền bước tới đỡ hắc dậy quay qua khinh bỉ nhìn:

- Ta có nghe thiên hạ đồn đại ma tu cùng hung cực ác, không chuyện ác nào không làm. Hôm nay thấy được thì ra chỉ là trò bắt nạt phàm nhân báỉ phục báỉ phục.

Trần Duyên liền ngớ người, đúng là oan uổng mà tên tiểu nhị này tự quỳ chứ hắc chưa hề nói điều gì.

Hà Diệu bên cạnh đã tức giận khó kiềm nén, tự nhiên có kẻ xông vào mắg chửi Trần Duyên làm nàng thật sự động sát cơ.

Sát khí từ người tiểu là lị tuôn ra làm mọi người xung quanh chú ý, không khí cũng nặng nề hẳn lên. Hai tu sĩ đi theo nữ nhân kia cũng chuẩn bị động thủ. Nàng vừa định vỗ túi trữ vật thì bị Trần Duyên ngăn lại.

- Không sao đâu, mọi chuyện cứ để huynh.

Một câu nói nhẹ nhàng khiến Hà Diệu dừng lại khép nép sau lưng hắc như tiểu hài nữ vô tri. Mọi người xung quanh cũng thở phào, dù sao ở đây phần lớn đều là tán tu, không nên dính vào chuyện thị phi không mang lại lợi ích này.

Lúc này mọi sự chú ý đều đổ dồn vào Trần Duyên, mọi người to nhỏ bàn luận xem lai lịch của hắc là ai mà khuất phục được tiểu ma nữ kia.

Trần Duyên không cần để ý xung quanh mà cũng lười giải thích. Hắc bình sinh không thích gây chuyện với ai không có nghĩa là quả hồng mềm tùy cho kẻ khác xoa nắn.

- Ta không cần biết các đạo hữu là ai nhưng dám xông vào lãnh địa Ma Kiếm Tông nhục mạ đệ tử của Ma Kiếm Tông nếu như không có câu trả lời thích đáng thì ta đành phải cho các đạo hữu nằm lại đây rồi.

Lời này từ miệng hắc nói ra nhưng có sức chấn nhiếp rất lớn. Nơi này quả thật là Ma Kiếm Tông, là ma môn đại phái. Bọn họ có thể ở đây tu luyện tất cả đều là Ma Kiếm Tông cho phép.

Lúc này hai nam tu sĩ kia cũng bắt đầu chùn bước, bọn hắc ra tay bởi vì thấy Trần Duyên còn rất trẻ hắc là tu vi không cao nhưng động đến danh môn đại phái thì đây không phải là chuyện bọn hắc có thể giải quyết.

- Sư muội chúng ta rời khỏi đây trước đã.

Nam tu khôi ngô nói. Nữ nhân cắn răng tỏ vẻ không cam tâm nhưng nàng cũng phải rời đi. Nam tu chấp tay về phía Trần Duyên.

- Tại hạ là Cao Thiên Thu đệ tử của Chính Nhân phái, sự việc vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Do sư muội của ta thường ngày chỉ bế quan khổ tu ít lịch luyện mong đạo hữu lượng thứ.

Nhìn Cao Thiên Thu biết thời thế Trần Duyên cũng không muốn làm khó dễ liền chấp tay đáp lễ.

- Nếu mọi việc chỉ là hiểu lầm thì ta cũng không giữ lại đạo huynh, thượng lộ bình an.

Mọi chuyện kết thúc quá dễ dàng làm chúng tu sĩ xung quanh kinh ngạc. Ngay cả người trong cuộc như Cao Thiên Thu cũng chợt ngẩn người, nhưng hắc cũng rất nhanh liền rời đi chốn thị phi này.

Thấy ba người rời đi tiểu nhị liền sợ hãi quỳ xuống đập đầu liên tục nước mắt đầm đìa.

- Xin tiên nhân tha mạng, xin tiên nhân tha mạng vừa rồi không pháy ý của tiểu nhân.

Trần Duyên thở dài lắc đầu đây là nỗi bi ai của phàm nhân, cũng là lí do để hắc liều mạng tu luyện.

- Người đứng lên đi, mau dẫn chúng ta lên phòng.

Tiểu nhị như được vừa thoát khỏi địa ngục, vui sướng dẫn hắc lên phòng nghỉ ngơi.

Chờ tiểu nhị rời khỏi Hà Diệu liền nói ra nghi vấn với Trần Duyên:

- Tại sao huynh lại dễ dàng tha cho đám người đó như vậy, có muối ở đây thì giữ chúng lại cũng không phải là chuyện khó.

Thấy Hà Diệu vì mình mà tức giận Trần Duyên nở nụ cười ảm áp nhìn nàng giải thích:

- Đêm nay là buổi buôn bán trao đổi một năm mới có một lần, huynh không muốn vì xung đột này mà bỏ lỡ. Vội lại tên tự xưng là Cao Thiên Thu kia thực lực không tầm thường nên đành bỏ qua.

Hà Diệu liền biểu mô nói:

- Có phải huynh không muốn làm lộ thực lực cho kẻ khác biết hay không? Huynh nói thật hay nói dối thì cũng không thể qua mặt được muối đâu.

Trần Duyên mặt biến sắc cố lấy lại vẻ điềm đạm không mặn không nhạt nói:

- Muối đã nghi quá rồi.

Thấy hấn không muốn nói tới chuyện này Hà Diệu cũng không thêm để ý ngồi xuống nhập định. Một lúc sau không có chuyện gì xảy ra nàng hí mắt liếc nhìn thì thấy hấn cũng ngồi nhập định bên cạnh. Hà Diệu cũng bó tay rồi, tên này đúng là không biết tâm tình thiếu nữ.

Tiểu nha đầu phòng má mặt hơi đỏ không thêm nói đến hấn nữa. Trần Duyên bình thường chỉ bẻ quan tu luyện làm sao hiểu được suy nghĩ nữ nhân chứ. (cả ta còn không hiểu nữa ^-^)

Màn đêm cuối cùng cũng bao phủ, tiếng náo nhiệt cũng lớn dần. Trần Duyên và Hà Diệu cùng rời khỏi khách điểm.

Vừa bước ra khỏi cửa không khí náo nhiệt làm hấn mở rộng tầm nhìn, từng gian hàng nhỏ mọc lên khắp nơi khác hấn về yên ắng ban ngày.

Những cửa hàng lớn thì bày biện, trang hoàng đủ thứ, còn kẻ nghèo thì chỉ cần vài miếng vải thành một sạp hàng nhỏ là đủ.

Hà Diệu thì không cần phải nói, nàng như chú ngựa nhỏ phóng thẳng về phía trước gian hàng nào cũng dáo dác nhìn vào. Thấy vẻ hứng thú nồng đậm trên gương mặt của nàng Trần Duyên mỉm cười cất bước theo sau.

Cả hai bước tới một gian hàng nhỏ chủ nhân là một tu sĩ râu quai nón tu vi chỉ có Luyện Khí tầng ba. Thử hấn bày bán cũng chỉ là một ít liệu thương đan, một vài pháp khí hư hỏng không lọt vào tầm mắt của Trần Duyên.

Hấn ghé vào vì được Chu lão chỉ điểm trong đây có bảo vật, Trần Duyên liếc mắt nhìn qua một viên đá đen bóng, nó rõ ràng chỉ là Hắc Thiết Thạch khoáng thạch cấp một Bình đẳng thông thường nhất. Nhưng Chu lão đã quả quyết như vậy thì hấn cũng không hỏi nhiều.

- Ông chủ viên đá này ta muốn ông cứ ra giá.

Tu sĩ râu quai nón liền cười ha hả tiến tới bắt đầu múa lưỡi:

- Đạo hữu quả là người có mắt, viên đá này là bảo vật truyền đời của nhà ta, nếu không phải việc tu luyện cấp bách thì ta cũng không muốn đem bán đâu.

Trần Duyên cũng hết cách, rõ ràng chỉ là một viên khoáng thạch bình thường mà tên kia lại thổi phồng lên thành bảo vật gia truyền.

- Không cần phải nhiều lời, viên Hắc Thiết Thạch này bao nhiêu mời đạo hữu ra giá.

Tên tu sĩ râu quai nón thấy Trần Duyên nói ra tên của Hắc Thiết Thạch liền biết không thể dùng trò hết giá được liền đánh mắt với đám tu sĩ gần đó.

Việc này làm sao qua khỏi mắt của Trần Duyên, nhưng hấn không nói gì, vờ như không biết tiếp tục đứng xem vở kịch diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Âm mưu lật tẩy

Khoảng ba bốn tên tu sĩ giả bộ như đi ngang qua vào xem hàng, có một tên trong đó cầm viên đá lên ngắm nghía về mặt trầm trồ nói:

- Ông chủ, viên đá này bao nhiêu cứ nói, giá gì ta cũng mua.

Lời hấn nói khiến cho mọi người xung quanh bắt đầu chú ý tới, ở đâu chẳng có loại người ôm tâm lý dùng giá dưới đất để mua bảo vật chứ.

Hà Diệu đứng kế bên tức giận phồng mang trợn má quát:

- Viên đá này rõ ràng là sư huynh ta đã chọn trước các người từ đâu mà chen ngang.

Tên tu sĩ nhìn nàng trào phúng nói:

- Sư huynh người chọn là việc của hắn, viên đá này rõ ràng là chưa được bán ra. Ông chủ nói đi cái này giá bao nhiêu.

Những tên tu sĩ gần đó cũng lưu manh cười hét lớn

- Đúng vậy bảo vật chỉ dành cho kẻ có tài, có bản lĩnh thì người ra giá cao hơn thì cứ việc lấy.

Hà Diệu á khẩu không biết nói gì, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nữ hài thực lực tuy mạnh nhưng lịch luyện còn quá kém không thể nào đấu võ mồm với lũ cáo già này được.

Thấy mọi việc diễn ra tron tru tên tu sĩ râu quai nón mừng thầm nói tiếp:

- Hai vị đạo hữu xin hãy bình tĩnh, nơi này của ta chỉ là một sạp bán hàng nhỏ không thể chịu nổi cơn tức giận của hai vị.

- Ta thấy vị đạo hữu này nói rất đúng bảo vật ai trả giá cao thì được. Vậy đi viên đá này vốn là đồ gia bảo của nhà ta, nên ta định giá là hai... à không là ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Mọi người xung quanh hít một hơi mạnh, không ngờ viên đá nhỏ này lại bằng mấy cái pháp khí Giáp đẳng cộng lại. Chúng nhân nhìn sang Trần Duyệt và tên tu sĩ mới chen vào kia bằng ánh mắt hứng thú nồng đậm.

Tên tu sĩ kia lúc này cũng nhìn hắn bằng đôi mắt xảo quyệt hết lớn:

- Ba ngàn linh thạch ta mua, tên tiểu tử kia nếu không có tiền liền rút đứng ở lại đây làm phiền bọn đại gia.

Hà Diệu tức giận muốn ra tay, lại một lần nữa Trần Duyệt lại ngăn nàng lại.

Hà Duyệt tức giận nhìn qua đang tính mở miệng thì hắn giơ tay ngăn nàng lại nhìn hướng đám người kia mỉm cười nói:

- Chư vị đạo hữu nếu không liên quan xin mời rời khỏi đây, nếu không thì...

Nói tới đây sát khí từ người Trần Duyệt thoát ra làm không khí xung quanh chợt nặng xuống, ngay cả Hà Diệu đứng kế bên cũng bất ngờ. Nàng không nghĩ rằng sát khí của Trần Duyệt lại nồng nặc như vậy, ở bên cạnh hắn từ nhỏ thì đây là lần đầu nàng chứng kiến. Đôi mắt của nàng đắm say nhìn hắn.

Những tên tu sĩ đang xem đồ gần đó cũng lật đật cáo từ không muốn ở lại lâu thêm chút nào. Bốn tên tu sĩ kia cũng định đào tẩu bọn chúng thật sự hoảng sợ, không biết phải giết bao nhiêu người thì sát khí mới nhiều như thế?

- Các đạo hữu muốn đi đâu có cần ta tiễn một đoạn không?

Tên tu sĩ áo bào trắng có vẻ cầm đầu vội vàng đáp lại:

- Không cần, ta với viên đá kia có không có duyên nên nhường lại cho đạo hữu.

Hắn khép nép trả lời đầu còn cái vẻ hùng hồn lúc ban đầu khi khiêu khích Trần Duyệt.

- Muội ra ngoài lượt trận giúp ta.

Nghe Trần Duyệt hờn nói Hà Diệu liền đi ra cửa không cho bất kì kẻ nào xen vào, ánh mắt hứng thú nồng đậm ngược nhìn. Dù sao đây cũng là lần đầu nàng thấy hắn ra tay.

Trần Duyệt làm sao không biết ý nghĩ của nàng hắn phát tay, từ trong tay áo một lá phù bay ra. Đó là kết giới phù, cấp một Bỉnh đẳng phù chú. Chỉ có tác dụng ngăn chặn thị giác và thính giác. Cả gian phòng bị một tấm màn đen bao lại.

Tiểu nha đầu miệng phồng ra tức giận lắm lắm:

- Không ngờ huynh lại nhỏ mọn như vậy, dùng tới thủ đoạn này để không cho ta chứng kiến sao?

- Không cho thì ta đây không cần.

Nói rồi nàng tức giận liếc nhìn xung quanh, người đi đường thấy vậy đều tránh xa. Lỡ đâu xui xẻo lại trở thành bao cát cho tiểu nha đầu hà giận thì đúng là xui xẻo mà.

Bên trong kết giới sát khí từ người của Trần Duyệt vẫn không giảm, đôi mắt sắc bén nhìn vào bọn hắn.

Tên tu sĩ cầm đầu cổ nển run sợ, đứng lên quát:

- Ta với đạo hữu không có cừu hận gì, không cần làm quyết liệt như thế. Mặc dù đạo hữu là tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng sáu nhưng ta và ba đạo hữu đây đều là tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng năm.

- Nếu ra tay thì cả hai bên đều bị thiệt. Chi bằng chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Điều hần nói không sai, Luyện Khí Kỳ năm và tầng sáu cũng không mạnh hơn bao nhiêu mà bên hần có tới bốn người dù có ra tay bất ngờ thì cũng không bên nào thua bên nào.

Có điều đứng trước mặt hần lại là Trần Duyệt, kẻ không thể lấy thường thức bình thường mà suy nghĩ được.

Trần Duyệt mỉm cười làm kẻ khác phải nổi gai óc, tay vỗ vào túi linh thú. Một đàn linh trùng bay ra bao ra, Thực Huyết Trùng đã bao vây bốn tên tu sĩ kia lại.

Tiên đoán của Chu lão không sai, sau khi đột phá Luyện Khí Kỳ tầng sáu Trần Duyệt đã điều khiển được hơn hai trăm con linh trùng. Số Thực Huyết Trùng nhiều gấp đôi làm cho thực lực của hần gia tăng một cách đáng kể.

Thấy khắp nơi đều là linh trùng bốn tên tu sĩ không hèn mà gấp đều nhìn thẳng về phía Trần Duyệt. Trận chiến này đã không thể tránh khỏi, Trần Duyệt đã giăng kết giới hòng không muốn cho bên ngoài biết thì không có lý do gì để bọn họ sống sót rồi khỏi đây.

Nguyên tắc bất di bất dịch khi gặp tu sĩ dùng linh trùng là tấn công kẻ khống chế chúng. Trần Duyệt biết điều này nên đã để lũ linh trùng bay trước mặt hần nhằm ngăn cản kẻ địch tấn công.

Tên tu sĩ cầm đầu đột nhiên cười lạnh, Trần Duyệt liền thấy không đúng thì từ đằng sau một cái bóng to lớn cầm đại đao chém thẳng vào đàn linh trùng nơi mà hần đang đứng.

- Ha...ha...ha tiểu tử dù tu vi cao tới đâu thì cũng là tiểu tử. Kiếp sau nếu được làm người thì nên biết kẻ nào có thể chạm vào, kẻ nào không nên chạm vào.

Bóng đen ấy không ai khác chính là tên tu sĩ râu quai nón chủ nhân của sạp hàng này.

Trong lúc bọn chúng đang hả hê cười thì một bàn tay từ phía sau đâm xuyên qua lồng ngực tên chủ gian hàng, do cố ý không đánh chúng yếu điểm nên hần không chết ngay mà nhìn lại. Trước mắt là Trần Duyệt đang nở nụ cười tà mị.

Bọn chúng dùng ánh mắt không tin nhìn Trần Duyệt.

- Rõ ràng là ta đã...

Nói tới đây hần nhìn vào chỗ thanh đại đao chém vào lúc nãy, không hề có một tí máu nào. Tới lúc này những tên tu sĩ kia mới biết bản thân bị lừa.

Hần liền tắt thở nhưng mắt vẫn tròn lên tỏ vẻ không cam tâm.

Trần Duyệt rút tay ra khỏi lồng ngực phui cho máu chảy xuống nhìn về phía những tên còn lại âm trầm nói:

- Các ngươi nói quả là không sai hoàn toàn, chỉ có điều kẻ đầu thai là các ngươi chứ không phải ta.

Tên tu sĩ kia liền cảm thấy không ổn hết lớn:

- Các đạo hữu còn không mau ra tay, hần không để chúng ta còn sống rồi khỏi đây đâu.

Ba tên kia nhìn nhau bất đắc dĩ liền xông tới, không ngờ chỉ nhận lời của tên râu quai nón kia nhận chút lợi nhỏ nhỏ mà giờ lại phải liều mạng.

Cả bốn tên cùng xông lên, có tên cầm chiếc rìu, tên cầm kiếm, từng lá phù bay tới tấn công Trần Duyệt.

Lũ linh trùng liền bao vây bốn tên, Thực Huyết Trùng cả tháng đói khát nhìn bốn tên tu sĩ chực chờ xông vào. Trần Duyệt hạ lệnh đám mây đen xông tới tấn công dồn dập, từng con linh trùng to hơn nắm tay thay nhau xé xác con mồi.

Sức sống của chúng quá mạnh mẽ, mặc dù bị kiếm xuyên thân nhưng những con linh trùng này quyết không lùi bước thay nhau tấn công.

Cuối cùng bọn chúng đành thất thủ, những tiếng kêu rên, van xin phát ra thể thảm. Trần Duyệt mặt lạnh đứng đó mặc cho những tên tu sĩ kia cầu khẩn. Cuối cùng không chịu nổi tình trạng bị trùng nhấm nuốt từng mảng thịt trên cơ thể cả bốn tên như không hèn mà cùng cắn lưỡi tự sát.

Lúc này Trần Duyệt mới ra lệnh cho Thực Huyết Trùng dừng lại, bước tới đóng huyết nhục không ra hình thái kia lục tìm chiến lợi phẩm. Sau khi tìm thấy vài trăm khối linh thạch, đặc biệt là tên cầm đầu kia có một lệnh bài kỳ lạ hần liền ném hết vào túi trữ vật rồi khống chế đàn linh trùng làm tiếp công việc còn lại.

Sau khi chỉ còn xương trắng Trần Duyên thu Thực Huyết Trùng, thu lấy Hắc Thiết Thạch cho vào túi trữ vật hấn phá giải kết giới bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thiên Hạ Khách Điểm, đấu gia hội

Tiểu nha đầu thấy Trần Duyên trên người không có xay xác gì thì lòng yên tâm nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra giận dỗi.

Thấy tiểu nha đầu còn chưa hết giận Trần Duyên lại gần yêu chiều nói:

- Muội sao vậy? Vẫn còn giận ta sao.

Thấy nàng không nói gì Trần Duyên đành chịu thua.

- Thôi được rồi từ nay huynh thề sẽ không giấu muội bất kì chuyện gì nữa.

Thấy nàng vẫn chưa quay mặt lại Trần Duyên lại nói thêm:

- Chút nữa chỉ cần muội thích ta sẽ mua cho muội.

Ngay lập tức nàng liền quay phác qua dùng ánh mắt to tròn nhìn hấn.

- Huynh nói thật chứ.

Lúc này Trần Duyên mới biết đã bị tiểu nữ hài này lừa lần nữa, nhưng nhìn vào mắt nàng hấn lại không thể từ chối bất đắc dĩ thở dài.

- Đương nhiên chỉ cần muội thích là được.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của hấn Hà Diệu biết nàng đã thắng liền đắc ý cười tiếp tục đi xem xét xung quanh.

Đi đến gần trung tâm tòa thành là một tòa tháp sừng sững án ngữ, đó chỉ là một chi nhánh nhỏ tới không thể nhỏ hơn của Thiên Hạ Khách Điểm nơi sẽ tổ chức buổi đấu giá đêm nay.

Thiên Hạ Khách Điểm là một tổ chức cực kì to lớn, còn lớn tới đâu cả Trần Duyên cũng không rõ. Hấn chỉ biết nơi đây chuyên buôn bán thiên tài địa bảo, có thể nói là không gì không có. Thậm chí trong giới tu sĩ cũng truyền tai nhau “nếu người có tiền thì chỉ cần yêu cầu là được”.

Nhưng thứ làm cho Thiên Hạ Khách Điểm trở nên đặc biệt lại nằm trong tên gọi. “Khách Điểm” là nơi cung cấp chỗ tu luyện cho tu sĩ, đương nhiên là giá cả ít ai có thể trả nổi. Có lời đồn rằng ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải thuê nơi này tu luyện.

Trần Duyên tới gần thì túi trữ vật cũng đã gần đầy. Tiểu nha đầu này đúng là không kiên nhẫn gì mà, chỉ cần thấy thứ gì đẹp thì nàng đều chọn rồi ném hết vào túi trữ vật làm hấn lắc đầu ngao ngán.

- Nữ nhân đúng là sát thủ mua sắm mà, chỉ cần hợp mắt thì quyết tâm lấy bằng được.

Tới trước cổng tòa tháp, hai tên cao lớn đứng đó Trần Duyên nhìn thấy liền giật mình. Hấn không thể nhìn thấy thực lực của hai tên này.

- Quả không hổ là Khách Điểm Thiên Hạ, ngay cả gác cổng mà đã là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ rồi.

Đi lại gần thì Trần Duyên bị chặn lại, một tên giọng ồm ồm cất tiếng:

- Mau lấy ra giấy mời nếu không thì rời khỏi đây.

Trần Duyên hiểu ý lấy từ bên hông lệnh bài thân phận đưa cho hấn.

Nhận lấy lệnh bài xem xét xong đưa lại rồi nhứt người cho Trần Duyên đi qua. Đó là giao ước giữa Ma Kiếm Tông và Khách Điểm Thiên Hạ, nếu là đệ tử của bản môn thì được phép ra vào Khách Điểm Thiên Hạ.

Bên trong từng tia sáng nhu hòa phát ra từ những viên dạ minh châu được đính vào tường toát lên vẻ cao quý. Các bảo vật được đặt trên bàn sắp xếp rất lịch sử, ngăn nghía xung quanh hồi lâu Trần Duyên thờ dài cảm khái.

- Không hổ danh là tổ chức lớn nhất thiên hạ, mới có khu vực mua bán của Luyện Khí Kỳ mà đã rộng lớn như vậy.

Trần Duyên và Hà Diệu tiếp tục đi thẳng vào bên trong, mục đích của hắn không phải là những thứ đồ này mà là buổi đấu giá hàng năm. Tối trước phòng đấu giá, sau khi đưa ra lệnh bài thân phận hắn và Hà Diệu được một thiếu nữ dẫn vào căn phòng chữ Thiên. Đây không phải đài ngộ mà đệ tử bình thường của Ma Kiếm Tông nhận được.

Trong căn phòng xa hoa nhìn xuống là sân khấu rộng lớn được làm từ đá cẩm thạch, thậm chí là chiếc ghế hắn đang ngồi cũng làm từ da yêu thú. Chuyển đi lần này có thể nói là giúp hắn mở rộng tầm mắt.

Khi Trần Duyên như tên ngốc rùng què mùa hiếu kì quan sát xung quanh thì trên khán đài một mỹ nhân quyền rũ xuất hiện. Nàng có dáng đi uyển chuyển kết hợp với chiếc váy được xẻ cao hơn bắp đùi lộ ra đôi chân thon thả dài miên man khiến cho đám tu sĩ huyết khí phương cương gào thét.

- Tiểu nữ Lưu Thủy hôm nay rất vinh dự được chọn làm chủ sự cho buổi đấu giá quan trọng này, tiểu nữ hi vọng các vị đạo hữu ở đây đều may mắn cảm về bảo vật.

Nụ cười kiều diễm của nàng khiến cho không biết bao nhiêu tên tu sĩ dưới kia phải ngẩn người.

- Thôi không dài dòng nữa tiểu nữ tuyên bố buổi đấu giá hàng năm bắt đầu. Xin mời món bảo vật đầu tiên.

Lưu Thủy vừa cất tiếng thì bên trong một thiếu nữ cảm ra một chiếc khay nhỏ để trên bàn được che bằng tấm vải lụa.

- Món đầu tiên được đấu giá trong buổi tối hôm nay là Thăng Thiên Đan đan được cấp một Giáp đẳng. Phục dụng sẽ giúp cho tu sĩ tăng lên một tầng tu vi, nhưng lưu ý là chỉ có tu sĩ Luyện Khí trung kì trở xuống mới có tác dụng.

- Tiểu nữ biết các đạo hữu tu luyện không phải là chuyện dễ, có người cả đời do không đủ thực lực tranh giành bảo vật đành ngậm ngùi đứng nhìn cơ duyên rơi vào tay kẻ khác. Phục dụng viên Thăng Thiên Đan này khiến thực lực tăng trưởng, gia tăng tỉ lệ cơ hội tu luyện. Vậy viên đan được này có giá là hai ngàn hạ phẩm linh thạch.

Lời vừa dứt cả không khí trong hội trường nóng hổi lên, mặt ai cũng hung phấn đỏ như gà chọi.

- Ta ra hai ngàn một trăm viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra hai ngàn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Trên lầu Trần Duyên cũng gấp gáp hẳn lên, hắn đã là Luyện Khí Kì tầng sáu chỉ cần phục dụng viên Thăng Thiên Đan này có thể tiết kiệm hai tháng khổ tu một bước thăng tiến tới Luyện Khí hậu kì.

Nhưng hắn vẫn chưa lập tức kêu giá, tình hình xung quanh chưa có dấu hiệu dừng lại, giá chắc chắn sẽ còn đẩy cao hơn nữa.

Đúng như Trần Duyên dự đoán, Thăng Thiên đan đã được một tên tu sĩ mập lùn ra giá năm ngàn viên hạ phẩm linh thạch. Lúc này những tu sĩ xung quanh đã bắt đầu im lặng, năm ngàn viên hạ phẩm linh thạch đã gấp mấy lần giá trị của thiên tài địa bảo Giáp đẳng.

Lúc này Trần Duyên từ trên lầu nói vọng xuống:

- Ta ra giá sáu ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Trong khi chúng tu sĩ còn đang ngỡ ngàng thì từ phòng chữ Thiên khác cũng có tiếng nói vọng ra:

- Bản công tử ra giá bảy ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

- Tám ngàn viên

Trần Duyên cũng không yếu thế hét lớn.

- Chín ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Giọng nói mang vẻ bức tức.

Trần Duyên cười lạnh không quan tâm tiếp tục nâng giá:

- Một vạn viên linh thạch hạ phẩm.

Lúc này tên công tử kia đã không giữ vẻ bình tĩnh trầm giọng nói:

- Ngươi biết bản công tử là ai không? Nếu còn xen vào ta liền khiến ngươi không thấy mặt trời ngày mai.

Lời nói đe dọa rõ ràng làm mọi người xung quanh bỗng nhiên mỉm cười, Trần Duyên cũng không ngoại lệ. Hắn cũng không nói gì, ánh mắt thương hại nhìn tên công tử ngu ngốc kia.

Điều Trần Duyên chờ đợi cũng đã tới, hơn mười tên tu sĩ đập pháp khí lẳng không bay tới. Không cần nhìn cũng biết, những tu sĩ này tu vi ít nhất cũng là Trúc Cơ kì. Đập pháp khí bay lượng là đặc quyền riêng của tu sĩ Trúc Cơ Kì, khi tu vi đạt tới mức độ nhất định sẽ mở ra thần thức có khả năng lẳng không nhiếp vật.

Trong chớp mắt gian phong bị phong kín, một tu sĩ trong số đó ném một sợi dây pháp khí kì lạ trói tên công tử quần là áo lượt kia lại. Mặc dù bị trói chặt tên kia vẫn cố gắng kêu gào:

- Các ngươi biết ta là ai không? Ta là con trai của gia chủ Huru gia Huru Viễn, cha ta Huru Chính là tu sĩ Kim Đan kì chỉ cần các ngươi dám làm rụng một sợi lông của ta thì Huru gia sẽ tiêu diệt các ngươi.

Nghe tới đây ngay cả Trần Duyên cũng đổ mồ hôi lạnh, hấn thật sự bất ngờ nhưng không phải là do Huru gia mạnh mẽ mà là nể phục sự ngu ngốc của tên công tử kia. Không ngờ có kẻ dám mở miệng nói sẽ tiêu diệt Thiên Hạ Khách Điểm, điều mà Ma Kiếm Tông có tu sĩ Nguyên Anh kì cũng không làm nổi.

Mọi người xung quanh đều trở mắt nhìn hấn, một người áo bào đen bước ra lên tiếng nói:

- Cha ngươi Huru Chính có phải là kẻ vừa đột phá Kim Đan kì cách đây mười năm không?

Huru Viễn thấy tên tu sĩ kia biết cha mình hấn liền ngông nghênh nói:

- Thì ra ngươi cũng biết danh của cha ta, còn không mau thả bản công tử rồi quỳ xuống tạ lỗi. Biết đâu ta thương tình tha ngươi tội chết.

Nghe tới đây những đường gân đã nổi đầy trán của hắc bào tu sĩ, một đạo hóa cầu cực lớn bay tới nuốt lấy Hạ Viễn hấn liền quay đi mặc cho tên kia gào hét. Một tu sĩ trong số đó trầm giọng nói:

- Thiên Hạ Khách Điểm tuyên bố, từ nay trên thế gian sẽ không còn nơi gọi là Huru gia nữa.

Nghe tới đây Trần Duyên chỉ lắc đầu, Huru Viễn đe dọa hấn khác nào cắt đứt đường tài lộ của Thiên Hạ Khách Điểm. Đã vậy còn ngông cuồng hại thân mà còn kéo theo cả gia tộc.

- Một vạn viên linh thạch hạ phẩm còn ai ra giá cao hơn nữa hay không?

- Một vạn lần thứ nhất, một vạn lần thứ hai, chúc mừng đạo hữu ở phòng chữ Thiên thứ hai đã đấu giá thành công. Thặng Thiên Đan sẽ được đưa tới tận nơi cho đạo hữu.

Nàng mỉm cười nhìn về phía hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trần Duyên thổ lộ

Một hồi sau, có tiếng gõ cửa phòng kèm theo một giọng nói ngọt ngào vang lên:

- Thặng Thiên Đan đại nhân đấu giá đã được mang tới.

Trần Duyên mở ra mùi đan dược xộc lên mũi, linh khí từ viên đan phát ra mạnh mẽ. Hấn gạt đầu hài lòng từ trong túi trữ vật lấy ra một vạn viên linh thạch ném đưa tới. Thiếu nữ cất linh thạch vào túi trữ vật rồi cáo lui.

Vì chuyến đi này Trần Duyên đã đem theo gần như đem tất cả gia sản đổi thành linh thạch. Nhưng thu hoạch lại khiến hấn rất hài lòng, có Thặng Thiên Đan này xem như đã nắm chắc đột phá Luyện Khí hậu kì trong tay.

Trần Duyên về mặt cao hứng ngồi chứng kiến buổi đấu giá diễn ra, từng bảo vật tiếp tục mang lên nhưng không có thứ gì hợp với hấn. Riêng tiểu nha đầu lại rất hứng thú với bảo khí hình dạng chiếc trâm cài tóc.

- Đây là bảo vật áp đáy hòm của buổi đấu giá đêm nay, trước mắt các vị là bảo khí Hoa Mộc Trâm. Rất thích hợp với các nữ tu sĩ, ngoài công dụng bình thường thì chiếc trâm này là một bảo khí phòng ngự. Có khả năng chặn một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung kì trở xuống.

- Nếu các đạo hữu mua về tặng cho vị cô nương trong mộng của mình thì lo gì không nắm giữ được trái tim nữ nhân chứ.

- Lời tiểu nữ đã nói hết cây Hoa Mộc Trâm định giá là mười vạn hạ phẩm linh thạch.

Lưu Thủy vừa dứt lời thì không khí bên trong hội trường đầu giá bỗng im lặng, không một ai kêu giá làm nàng cũng gấp gáp. Mười vạn linh thạch đối với tu sĩ Luyện Khí kì không phải là con số nhỏ chứ không muốn nói là con số thiên văn. Nhất là đa số người ngồi đây đều là tán tu, bản thân còn lo chưa xong ai lại bỏ ra mười vạn linh thạch mua về tặng nữ nhân chứ.

Bất chợt một tiếng nói vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

- Ta ra giá mười một vạn linh thạch hạ phẩm.

Trần Duyên cất tiếng làm cho chúng tu sĩ xung quanh đều chú ý về phía hắn. Không ngờ có tên giàu rũng mỡ như vậy, dám bỏ mười vạn linh thạch mà giọng nói này là nam nhân vậy rõ ràng hẳn mua để tặng nữ nhân của hắn.

Từng đôi mắt pha lẫn sự khâm phục, ghen ghét, tham lam nhìn Trần Duyên xem hắn như con lợn béo.

Trần Duyên thì không cần để ý, chiếc trâm cài tóc kia đương nhiên thuộc về hắn.

Cầm lấy trâm cài Trần Duyên mỉm cười nhìn Hà Diệu, hắn biết nàng rất thích cây trâm cài này.

- Muội lại gần đây, ta cài chiếc trâm này lên tóc cho muội.

Hà Diệu đỏ mặt ngượng ngùng, nàng bèn lên lại gần mắt nhắm chặt không dám nhìn hắn. Chiếc trâm cài lên tóc không khác gì thêu hoa trên gấm, làm cho vẻ đẹp mang chút ngây thơ càng khiến cho người ta thương tiếc.

Thấy Trần Duyên mãi mê ngắm nhìn mình nàng càng xấu hổ hơn, lấy đôi tay mềm mại đánh liên tục vào ngực hắn. Lúc này Trần Duyên mới sực tỉnh, hắn không dùng lại mà còn ôm chặt lấy nàng. Lúc này thì tới lượt Hà Diệu ngẩn ngơ, thấy nàng không chống cự Trần Duyên liền liếc mắt cuối đầu xuống hôn thật sâu.

Nụ hôn đầu đời của nàng bị Trần Duyên cướp đi, lưỡi hắn tham lam cuốn chặt lấy lưỡi Hà Diệu mãi một lúc lâu mới chịu thả ra.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, cuối cùng buổi đấu giá cũng kết thúc. Về tới phòng trọ thấy nàng vẫn chưa lên tiếng Trần Duyên tiếng lại gần hỏi:

- Muội không muốn làm đạo lữ của ta?

Nghe câu hỏi của hắn Hà Diệu sợ hãi miệng nhỏ lắp bắp:

- Không ... không phải.

- Chỉ là công pháp của muội chưa tu luyện tới đại thành không được để mất nguyên âm nên...

Nghe tới đây Trần Duyên mỉm cười ôm nàng vào lòng thì thầm nói nhỏ:

- Không sao, muội còn nhỏ nên ta cũng không định sẽ song tu cùng muội.

Hà Diệu nghe vậy liền mừng rỡ.

- Thật chứ.

- Đương nhiên, tu sĩ chúng ta thọ nguyên rất dài. Một trăm năm, hai trăm năm, hay thậm chí một ngàn năm ta vẫn sẽ chờ, khiến muội trở thành đạo lữ của ta.

Trần Duyên hùng hồn nói.

Nàng cảm động tới rơi nước mắt, chủ động ôm hôn Trần Duyên. Cả hai cứ như vậy không nói gì ngồi bên nhau ngắm bình minh của ngày đầu năm mới.

Mặt trời đã lên cao Trần Duyên trả phòng dất tay nàng rời khỏi Dạ Thành. Hà Diệu nhìn tay trong tay với Trần Duyên làm nàng hạnh phúc. Suốt quãng đường cả hai cố ý đi thật chậm để khoảng thời gian ở bên nhau được kéo dài.

Đúng lúc này tiếng vó ngựa từ đằng xa truyền tới phá vỡ bầu không khí yên bình khiến hắn tức giận, nhìn thấy một làn khói bụi tiến lại gần. Trong đó có một tên Trần Duyên nhận ra, bởi vì hắn chính là kẻ chú ý tới Trần Duyên nhiều nhất trong buổi đấu giá tối qua.

Đoán được mục đích của chúng hắn nháy mắt với Hà Diệu, nàng hiểu ý lấy ra từ trong túi trữ vật một cái bình nhỏ. Thứ chất lỏng màu trắng vừa chảy ra liền tan vào không khí được gió thổi bay về phía bọn tu sĩ kia.

Nàng mỉm cười nhìn hắn rồi cất bước Trần Duyên cũng tò mò theo sau. Quang cảnh khắp nơi khiến hắn cũng không tránh nổi bàn hoàn, người ngựa nằm la liệt mặc dù không chết nhưng nhìn bọn hắn đau đớn đến nỗi ước gì bản thân được chết sớm hơn.

Nghe tới độc Trần Duyên liền nghi hoặc:

- Ta và muội rõ ràng chưa uống thuốc giải độc tới gần chỗ này chẳng may bị nhiễm độc thì sao?

Biết điều hần lo nghĩ nàng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Huynh đừng lo, Vô Hình Độc này mặc dù lợi hại nhưng cũng có hai yếu điểm. Đầu tiên là rất dễ giải, chỉ cần một viên tịnh độc đan thông thường cũng có thể giải được. Thứ hai là loại độc này chỉ tồn tại trong không khí mười hơi thở, nếu qua khoảng thời gian này thì độc tự động tiêu tán.

Nghe nàng nói hần cũng yên lòng. Đúng lúc này một tên còn tinh táo nghe được lời của nàng nhanh tay ném một viên tịnh độc đan vào miệng. Đan vừa vào đúng như lời nàng nói chất độc trong cơ thể hần liền tan biến.

Hần xoay qua dùng ánh mắt căm thù nhìn Hà Diệu, khoảng thời gian vừa rồi cơ thể bị chất độc hành hạ sống không bằng chết. Nhưng do tu vi đã là Luyện Khí kì tầng chín nên hần vẫn còn giữ được tỉnh táo.

Thực lực bản thân chưa khôi phục hần quyết định nằm phục kích, chỉ chờ cả hai vừa đi qua liền lập tức ra tay. Khi Trần Duyên vừa bước tới gần hần liền vỗ túi trữ vật lấy ra một thanh chủy thủ dài cỡ gang tay trực chỉ đầu lâu đâm tới.

Hà Diệu như biết trước cũng nhanh tay lấy ra một cây roi màu tím hồng nhưng không kịp ra tay thì cả nàng và tên tu sĩ kia đều sưng sốt. Một con linh trùng từ tay áo của Trần Duyên bay ra cắn đứt bàn tay cầm trùy thủ khiến hần đau đớn.

Nén cơn đau hần biết với thực lực hiện giờ bản thân không làm được gì liền xoay người chạy trốn. Trần Duyên đâu dễ dàng cho hần toại nguyện, một bầy linh trùng hơn hai trăm con bay ra ngăn chặn đường lui của hần.

- Chờ đã đạo hữu...

Lời chưa dứt bầy Thực Huyết Trùng như bầy kiến lao vào gặm nát thân thể hần. Sau khi giải quyết tên tu sĩ kia Trần Duyên cho bầy linh trùng thôn phệ hết những tên còn lại ngay cả ngựa của chúng cũng không tha.

- Dù sao mười hơi thở đã qua, chất độc chắc đã sắp hết tác dụng, chờ đám người này tỉnh dậy cũng không ít phiền toái không bằng hóa kiếp cho các người.

Đàn Thực Huyết Trùng đói khát giành nhau xâu xé con mồi tạo thành cảnh tượng đầm máu. Trần Duyên cũng không cần quan tâm, ngoài trừ tên Luyện Khí kì tầng chín kia thì những tên còn lại cũng không có gì cho hần hứng thú.

Khi mọi chuyện kết thúc Trần Duyên nắm tay Hà Diệu tiếp tục hành trình. Được một hồi nàng không kiềm được tính hiếu kì của mình liền ngăn hần lại, hai tay chống hông đe dọa:

- Huynh mau nói cho muội biết làm sao huynh biết được tên tu sĩ kia sẽ tấn công, còn những con linh trùng kia nữa chúng có phải là sinh ra từ trứng của loại linh trùng kì lạ mà muội dẫn huynh đi lấy không?

Thấy nàng như tiểu hài nữ tìm mọi cách đe dọa làm Trần Duyên bật cười nắm tay nàng đi tới hòn đá lớn bên đường ngồi xuống còn nàng thì ngồi trong lòng hần.

Hà Diệu không nói gì, một phần vì tình huống Trần Duyên, một phần vì tối qua nàng đã ngồi trong lòng hần cả đêm. Cảm nhận cơ thể thiếu nữ mềm mại làm Trần Duyên khoái chí, hít thật sâu mùi thơm từ cơ thể nàng mới từ từ nói:

- Lúc này muội nói công dụng của Vô Hình Độc không cần thiết phải nói lớn như vậy đúng không? Nếu ta không làm muội có ý làm vậy để kiểm tra xem bọn hần có chúng độc hay chưa, chỉ còn một chút ý thức thì dễ dàng giải được độc. Dù sao tịnh độc đan cũng không phải thứ khó kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhiệm vụ khó hiểu

Thấy hần nói ra hết suy nghĩ của mình Hà Diệu mặt đỏ ửng nhưng cố làm vẻ không phục.

- Thì ra là huynh biết trước rồi, vậy mà vẫn không nói gì có phải muốn ta mất mặt hay không? còn đàn linh trùng kia không phải huynh nói chỉ muốn nghiên cứu thôi sao.

Thấy nàng vẫn còn giận dỗi Trần Duyên ôm nàng chặt hơn tỏ vẻ:

- Ta đâu cố ý làm muội mất mặt, chỉ là nói ra thì còn gì bất ngờ nữa. Còn chuyện linh trùng thì ta cũng không còn cách nào khác, vì gia tăng thực lực nên đành phải liều mạng vậy.

Hà Diệu cũng không nói gì, nàng biết hần không có chủ ý lừa gạt nàng chỉ là khát vọng thực lực của hần quá lớn.

Thấy nàng trầm mặt Trần Duyên nói tiếp:

- Không phải muối đã là đạo lữ của ta rồi sao?

Nghe tới đây nàng liền giật mình nhớ lại câu nói đêm qua hấn "huynh thế sẽ không giấu muối bất kì chuyện gì nữa". Nghĩ tới đây nàng chợt hiểu ra lúc đó là do Trần Duyên cố ý để lộ linh trùng cho nàng thấy.

Hà Diệu mỉm cười ngọt ngào nắm lấy tay hấn bước đi. Hai ngày sau đứng dưới chân Thiên Độc Sơn cả hai lưu luyến không rời.

Hà Diệu từ trong túi trữ vật lấy ra hai quả trứng màu xanh đưa Trần Duyên mỉm cười.

Hấn nhận lấy trên mặt không dấu được vẻ nghi hoặc nhưng chợt nhận ra liền vui mừng.

- Chẳng lẽ đây là trứng của Lục Đường Lang?

Tiểu nha đầu gật đầu nói:

- Đúng vậy muối vất vả lắm mới trộm từ phòng sư phụ ra được đây.

Vừa nghe tới Thất Trưởng Lão Trần Duyên liền xanh mặt, hấn không muốn bị nữ la sát kia nhớ đến chút nào.

Biết Trần Duyên e ngại nàng lém lỉnh cười:

- Huynh đừng lo, sư phụ đã đi thăm đạo hữu của người rồi, hai tháng sau mới trở về.

Nghe vậy Trần Duyên cũng an tâm phần nào, sau một hồi trò chuyện hấn cùng nàng đành phải lưu luyến chia tay.

Tiểu nha đầu vừa rời khỏi Chu lão liền hiện ra trên mặt xuất hiện tia nghiêng ngẫm.

- Hai quả trứng Lục Đường Lang này đều là nhất phẩm trong trăm chọn một, tiểu nha đầu này đúng là bỏ không ít công sức mà.

Nói rồi lão lại quay ra trách mắng Trần Duyên.

- Tiểu tử ngươi không ngờ lại dễ dàng chiếm được trái tim thiếu nữ như vậy, nói mau các người đã làm những gì?

Quyết tâm không để ý tới lão hấn nhanh chân tới cổng hiến điện, Trần Duyên nôn nóng muốn nhận nhiệm vụ mỗi năm một lần của Ngũ Trưởng Lão.

Nếu ai mà biết được ý nghĩ của Trần Duyên đều cho là hấn thần kinh có vấn đề, người bình thường ai lại muốn nhận cái nhiệm vụ bản thiếu đó.

Bước tới nơi thông báo nhiệm vụ, đúng như hấn dự đoán nhiệm vụ dọn vệ sinh chuồng của Động Địa Tượng đã phủ bụi ở đây nửa tháng mà không có đệ tử nào thèm nhận.

Kính hi nhận lấy tờ giấy ghi rõ nhiệm vụ:

- Dọn vệ sinh chuồng trại của Động Địa Tượng yêu thú cấp ba Đinh đằng, cấp nhiệm vụ không có, yêu cầu thực lực không có.

Trần Duyên liền cảm thấy kì lạ, tờ giấy ngoài việc giới thiệu ra thì không có gì cả. Mặc dù hấn đã hỏi đệ tử giao nhiệm vụ nhưng chỉ nhận được câu trả lời:

- Ta không biết, lúc Ngũ Trưởng Lão đưa tới cũng không nói gì.

Hấn càng cảm thấy nghi hoặc:

- Vậy trước giờ có ai từng nhận qua nhiệm vụ này không?

- Sư đệ quên ý nghĩ đó đi, từ trước tới nay ta chưa nghe bất kì ai tiếp nhận.

Hấn thờ dãi nói làm Trần Duyên cũng không biết phải làm sao. Chuyện này nhất định có uẩn khúc gì, các đệ tử khác chắc chắn cũng nghĩ như hấn cho nên không ai dám nhận.

- Hừ ta liều mạng, có gì thì còn có sư phụ ta không tin Ngũ Trưởng Lão dám giỡn trò.

Trần Duyên cắn răng nhận lấy, dù sao sức hấp dẫn của phân Đại Động Tượng à không phải là Phù Sa Thạch quá lớn.

Trần Duyên quyết định thay đổi kế hoạch đã định trước dù sao còn Thăng Thiên Đan chưa phục dụng.

Quay về động phủ thân ảnh Hạ Thảo vẫn quen thuộc đứng đó chào đón hấn. Gặp lại nữ phụ nóng bỏng này hấn đương nhiên không thể thiếu những màn vuốt ve. Biết thói quen của Trần Duyên nàng cố ý mặt áo trễ nải xuân quan lộ ra cho bàn tay của hấn dễ dàng di chuyển.

Sau một hồi mây mưa Trần Duyên phục dựng Thăng Thiên Đan vận thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” cùng Hạ Thảo hấp thu linh khí. Việc này đã như một thói quen, trong lòng hắn năng hưởng thụ dư âm của cao trào ban nãy vừa nhận chân khí từ Trần Duyên.

Nửa ngày sau không ngoài dự đoán Trần Duyên đột phá trở thành tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, nhưng điều làm hắn bất ngờ là Hạ Thảo cũng đột phá.

- Rõ ràng nàng vừa đột phá Luyện Khí cấp sáu không bao lâu, cho dù là song tu thì ít nhất cũng phải ba tháng nữa mới có thể đột phá Luyện Khí hậu kỳ. Chẳng lẽ là do thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô”

Phát hiện này làm Trần Duyên kinh hãi, từ trước tới nay các tu sĩ sợ nhất là đạo lữ của mình không theo kịp tốc độ tu luyện trở nên già yếu rồi hao hết thọ nguyên. Môn thần thông này có thể giúp hắn cùng đạo lữ không phải lo nghĩ, cùng hắn chu du thế giới.

Sau khi vững chắc tu vi Trần Duyên tiến về phía Bình Địa Sơn, nơi đây là ngọn núi đặc biệt nhất trong Thập Nhất Trấn Tông Sơn do Ngũ Trường Lão trấn giữ.

Nghe chúng đệ tử đồn đại ngày xưa Bình Địa Sơn cũng bình thường như bao ngọn núi khác nhưng từ khi Ngũ Trường Lão tới nơi này không khác gì bình địa.

- Nơi này thú vị đây, tiểu tử ngươi cứ bước tới liền minh bạch.

Thấy vẻ mặt thần bí của Chu lão hắn rất hiếu kỳ nhưng không dám lỗ mãng, từ trong tay áo truyền tin phù hướng thẳng Bình Địa Sơn phóng đi.

Nửa canh giờ sau một thiếu niên cường tráng đôi mắt hữu thần đi tới chấp tay.

- Thì ra sư huynh đây là tới nhận nhiệm vụ của sư phụ, ta là Viên Thành Lực xin mời đi gặp lão nhân gia người.

Hắn đưa tay về phía trước ý nói “mời” trên mặt hiện lên vẻ mong chờ. Trần Duyên cũng chấp tay hữu lễ rồi tiến về phía trước, chân vừa đặt vào trong lãnh địa của Bình Địa Sơn thì hắn liền cảm giác được cơ thể cực kỳ nặng nề ít nhất cơ thể hắn hiện nay đã hơn ngàn cân.

Trần Duyên ánh mắt sắc bén nhìn về phía tên đệ tử kia khiến hắn rùng mình. Lúc này Viên Thành Lực mới cảm giác được tên sư huynh này không phải hạng người lương thiện liền mỉm cười.

- Sư huynh đừng trách ta, quy định của Bình Địa Sơn là chỉ có kẻ tự thân đi vào thì mới có tư cách gặp mặt Ngũ Trường Lão.

Trần Duyên không quan tâm lời đó là thật hay giả dù sao đây không phải là Phong Ma Sơn nơi hắn có thể làm loạn. Bây giờ hắn mới hiểu tại sao Chu lão lại cười bí hiểm như vậy.

Vừa định vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” thì tiếng Chu lão lại vang lên:

- Khoan đã ta muốn tiểu tử ngươi không sử dụng công pháp luyện thể, chỉ sử dụng nhục thân chịu đựng.

Nghe Chu lão nói làm hắn cười khổ không thôi.

- Nếu ta sử dụng nhục thân thì chừng nào mới tới nơi nếu để Ngũ Trường Lão chờ đợi thì đúng là mang tội bất kính.

Lão xì mũi khinh miệt nói:

- Ngươi không cần phải lo tên tiểu tử kia mời ngươi đi trước rõ ràng là hắn không hỏi thúc ngươi, với lại nơi này thật sự là bảo địa tu luyện nhục thân. Chỉ cần tu luyện ở đây thì “Khô Mộc Tiểu Pháp” có cơ hội đột phá.

Trần Duyên kinh hãi, luyện thể cần một thời gian dài đằng đẳng chịu nỗi khổ nhục hình nhưng tiến triển lại vô cùng chậm. Bốn tháng đã qua mặc dù tu vi tiến triển thần tốc nhưng “Khô Mộc Tiểu Pháp” vẫn dậm chân tại chỗ.

Nghe được điều này làm hắn phấn chấn hẳn lên, gồng người Trần Duyên dậm bước tiếp theo xuống đất. Hắn cảm giác như vừa đi vừa phải chống theo bốn năm người trên lưng.

Bước thứ tư, bước thứ năm mồ hôi đã ướt đầm khắp người, cơ thể Trần Duyên gần như đã kiệt sức. Chống chọi với trọng lực ở đây đã là không dễ chứ chưa nói tới chuyện bước đi.

Khi con mệt mỏi đã thấm nhuần vào trí óc Trần Duyên đổ rạp người xuống, lúc này một chân khác lại dậm thật mạnh làm mặt đất lún xuống in dấu chân. Trần Duyên ghì gào gần mặt lên trông mắt đỏ như máu lúc này hắn trở nên kỳ lạ gần như không còn tỉnh táo, cổ cắn khẻ miệng lấy sự đau đớn để giữ vững tinh thần.

- Không được ta không thể gục ngã tại đây ta phải tiếp tục tiến lên. Nếu như chịu thua sự rèn luyện thể xác này làm sao ta có thể gia tăng thực lực, làm sao có thể giẫm lên những thiên tài kia mà bước tiếp, làm sao còn đủ dung khí bước đi trên con đường đại đạo.

Trần Duyên như bị tẩu hỏa nhập ma tất cả khí tức bao lâu nay bị hắn cố ý kiềm nén không muốn để lộ đều thoát ra ngoài, nói đúng hơn hắn đã không còn tâm trí đâu mà kiểm soát chúng. Bây giờ trong đầu Trần Duyên chỉ còn suy nghĩ là tiến lên phía trước.

Chương 29: Từng bước gian nan

Viên Thành Lực lúc này đã không dám đứng quá gần Trần Duyên, từ xa nhìn Trần Duyên như thể hắc là ác ma.

- Tên kia thật sự là Trần Duyên? Không phải tin đồn là hắc là phé vật sao?
- Sát khí nặng như vậy nếu lại gần thì rất có thể hắc sẽ ra tay với ta. Không ổn.

Lúc này Viên Thành Lực nhớ ra điều gì đó mặt hoảng hốt chạy vòng qua Trần Duyên tiến lên phía trước.

- Lúc này trên núi còn có các sư đệ tu luyện, nếu bọn chúng thấy hắc đằng đằng sát khí như vậy thì thế nào cũng xảy ra chuyện.

Hắc chạy tới một khoảng sân lớn ở đó có năm thanh niên đều có điểm chung là cơ thể cường tráng, chỉ nhìn từ bên ngoài liền đoán được những người này đều luyện thể. Thấy Viên Thành Lực chạy tới cả năm người đều dừng lại chấp tay:

- Bái kiến Viên sư huynh.

Thành Lực không quan tâm phát tay căn dặn:

- Các người mau tránh xa khỏi chỗ này, nếu như có gì bất thường thì xem như chưa thấy gì.

Năm người ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì nhưng cũng không dám nghi vấn, Viên Thành Lực là một trong những đệ tử chân truyền của Ngũ Trưởng Lão, còn là kẻ được lòng người nhất nên cũng không cần phải hỏi quá sâu.

Ngay khi quay lưng bỏ đi, thì một tia khí tức nguy hiểm làm cả người lạnh rét run. Không hẹn mà cả năm người cùng quay lại thì trước mắt là một thiếu niên trẻ tuổi mặc đạo bào màu đen tóc bay toát loạn. Đôi mắt đầy tơ máu nhìn nhìn ra không nóng lạnh.

Trần Duyên nặng nhọc đi tới, từng bước lún vào mặt đất tạo thành những vết chân hằn trên đường. Hắc bước tới gần không ai bảo ai tất cả đều tự động lui ra nhường đường.

Chờ Trần Duyên đi xa những tên đệ tử kia mới bắt đầu hoàn hồn, bọn chúng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia quá lâu, sợ hãi phát ra từ nội tâm không thể hiểu nổi.

- Viên sư huynh tên kia là...

Một đệ tử không kiềm được lòng hiếu kì.

Thành Lực lắc đầu cười khổ:

- Chuyện này ta không thể nói được, các sư đệ nhớ kĩ chuyện hôm nay không được nói với ai rõ chưa.

Cả năm người đồng loạt gật đầu như gà mổ thóc, trong đầu nghĩ thầm:

- Ai lại muốn dính dáng tới người điên kia chứ.

Hơn nữa ngày bước đi trong rừng trước mắt hắc là một khu vực bằng phẳng Trần Duyên lúc này gần như không còn nhận thức, đi được tới đây tất cả đều do chấp niệm không buông bỏ của hắc.

Vừa đặt chân tới thì áp lực xung quanh đột nhiên biến mất, cơ bắp vốn đã cứng của Trần Duyên được thả lỏng cơ thể mềm nhũn ra ngã xuống đất còn bản thân hắc đã ngất đi từ lâu.

Mở mắt Trần Duyên thấy bản thân đang nằm trên giường, khắp nơi không có chỗ nào là không đau nhức. Cổ chống đỡ thân thể hầu như không còn chút sức ngồi dậy kêu lớn:

- Có ai ở đây không?

Lúc này một thanh niên bước vào, không phải ai xa lạ hắc chính là Viên Thành Lực. Thấy thần sắc Trần Duyên đã ổn định trở lại khiến hắc cũng bất ngờ không nhỏ. Nhớ tới lần đầu tới đây phải mất gần hai tháng thân thể hắc mới trở lại bình thường, mà Trần Duyên chỉ cần ngủ ba ngày liền gần như hồi phục.

- Thương thế trên người sư huynh chắc có khôi sắc?

Thành Lực mở miệng thăm hỏi nhưng trong giọng vẫn không giấu được vẻ kinh nghi.

Trần Duyên biết bản thân được hấn đưa tới đây liền thật lòng cảm tạ.

- Nhờ có sư đệ mà thương thế trong người ta đã đỡ hơn rất nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng thêm vài ngày là hoàn toàn hồi phục.

Nghe tới đây Thành Lực đứng là phục hấn sát đất, không ngờ khả năng hồi phục của Trần Duyên lại ghê gớm tới vậy.

- Viên sư đệ ta có chuyện này mong đệ chỉ giáo.

- Chỉ giáo thì không dám, có gì sư huynh cứ hỏi.

Thành lực thần nhiên.

Thấy vậy Trần Duyên cũng không khách sáo nói ra nghi hoặc:

- Khấp Bình Địa Sơn tại sao lại có áp lực lớn như vậy, nhưng riêng nơi đây thì hoàn toàn không có.

Nghi hoặc của Trần Duyên không ngoài dự đoán của Thành Lực, hấn cười nói:

- Ngọn núi này được sư phụ tốn không ít công sức mời hơn mười vị trận sư thiết lập Áp Súc Đại Trận biến nơi này trở nên phù hợp với tu sĩ luyện thể.

Trần Duyên nghe nói liền kinh nghi, ngọn núi này bán kính ít hấn phải hơn mười dặm không ngờ trận kì này lại lớn đến vậy.(1 dặm = 500m)

Thấy Trần Duyên đang trầm tư Thành Lực tiếp tục nói:

- Sư huynh tới đây nguyên nhân có phải là nhiệm vụ do sư phụ yêu cầu không?

- Đúng là như vậy chẳng hay Viên Sư đệ có cao kiến gì hay không?

Trần Duyên chấp tay nói.

Thành Lực lắc đầu thờ dãi.

- Việc này ta không thể giúp được rồi, ta khuyên sư huynh nên rời khỏi đây. Nhiệm vụ này buồn bỏ cũng không sao, ta nghĩ các chấp sự cũng không làm khó.

- Sự việc ra sao sư đệ mời nói rõ.

Hấn nghi hoặc.

- Đây cũng không phải lần đầu có đệ tử nhận nhiệm vụ này, nhưng yêu cầu lại quá khắc khe cho nên hơn hai mươi năm nay không có bất kì đệ tử nào tới thử sức.

Trần Duyên cả kinh, không ngờ đằng sau lại có câu chuyện sâu xa tới vậy. Nhưng hấn làm sao cam lòng rời khỏi đây, dù sao mọi chuyện cũng nên hỏi rõ ràng.

- Điều kiện là gì mà lại khiến nhiều đệ tử buông bỏ như vậy?

Thấy Trần Duyên có vẻ chưa buông tha Thành Lực cũng đành nói ra uẩn khúc.

- Điều kiện để tiếp nhận nhiệm vụ này là phải đi lên đỉnh núi báỉ kiến sư phụ. Người nói chỉ có kẻ làm được điều này thì mới có tư cách thực hiện.

Trần Duyên ngất, không ngờ Ngũ Trường Lão lại là người cá tính như vậy, chỉ là dọn chuồng hốt phân cho vật cưỡi của lão mà cần tư cách.

Như hiểu được suy nghĩ của hấn Thành Lực cười mĩa.

- Bây giờ ta không cần nói lí do, đợi Trần sư huynh đi được tới đó thì sẽ hiểu. Ta từng nghe sư phụ nói rằng phần thưởng của nhiệm vụ này không tầm thường đâu.

Trần Duyên nghe tới đây thì mắt sáng rực, mặt dù hấn không phải hạng người tham mê tài lộc nhưng chính miệng tu sĩ Kim Đan kì nói không tầm thường thì ít hấn phải là báu vật.

- Đa tạ Viên sư đệ rồi, trong khi tịnh dưỡng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ.

Trần Duyên chấp tay nói lời khách sáo.

- Vậy được sư huynh cứ nghĩ ngơi, ở đây vốn được xây lên cho đệ tử thả lỏng cơ thể nên không có áp lực. Ta xin cáo từ.

Thấy hấn có ý tứ trục khách Thành Lực cũng không tiện ở lâu liền cáo từ đi ra.

Lúc này Chu lão hiện lên đôi mắt nhìn về kẻ vừa ra khỏi phòng kia mang theo tia nghiền ngẫm.

- Tên kia có vấn đề à?

Thấy Chu lão suy tư Trần Duyên cũng cẩn thận dò hỏi.

- Hấn không phải nhân loại, nói đúng hơn trong người hấn chỉ có phân nửa dòng máu của nhân loại.

Trần Duyên cả kinh.

- Ý của Chu lão chẳng lẽ hấn là...

Lão gật đầu.

- Nhưng chuyện đó không quan trọng, người thấy lời nói của hấn ra sao?

Trần Duyên trầm tư rồi cũng đưa ra ý kiến:

- Ý Chu lão là trong lời nói của hấn ý tứ rất mâu thuẫn?

Lão gật gù nói tiếp:

- Ban đầu là hấn muốn ngăn người lên núi, nói ra đủ loại khó khăn nhưng khi gần thành công thì lại nhắc tới phần thưởng chứ rõ ràng là đánh trước xoa sau kích thích lòng tham của người.

Trần Duyên không phản bác.

- Ta cũng nhận ra điều này nhưng hấn chắc chắn không có ý xấu, nếu không khi ta ngắt đi thì không phải mọi chuyện dễ giải quyết hơn sao?

Lão lắc đầu cười:

- Người đã có chủ ý rồi thì lão phu cũng không miễn cưỡng, tiểu tử người cứ ở đây tu luyện, tên kia rõ ràng không có ý tứ trục khách.

Đây cũng là ý định của Trần Duyên, chỉ sau nửa ngày đẩy cơ thể tới cực hạn mà “Khô Mộc Tiểu Pháp” có dấu hiệu buông lỏng làm hấn kinh hi không thôi.

Ngay ngày hôm sau Trần Duyên liền xuống giường, hấn bước ra khỏi phòng. Mặc dù có chuẩn bị từ trước nhưng áp lực vẫn khiến hấn khó chịu không thôi.

Từng bước đi khiến toàn thân Trần Duyên như rã rời, hấn mất gần hai canh giờ mới đi được một vòng quanh khuôn viên nhỏ.

Mười ngày như một, Trần Duyên chỉ đi lại trong khuôn viên rộng chưa đầy nửa dặm. Tới ngày thứ mười “Khô Mộc Tiểu Pháp” tiến bộ rõ rệt, hấn một đám nặng hơn ngàn cân điều mà tu sĩ Luyện Khí kì tầng chín khó mà thực hiện.

Thấy áp lực nơi đây đã không còn tác dụng Trần Duyên tiếp tục bước lên đỉnh núi, dù không biết thực hư ra sao nhưng bỏ cuộc giữa chừng không phải tác phong của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ngũ Trưởng Lão

- Thừa sư phụ Trần sư huynh đã tới rất gần đỉnh núi.

Viên Thành Lực cúi người thể hiện rõ kính ý đối với trung niên trước mặt. Hấn chỉ khẽ ừm cũng không nói gì.

Không kiềm được nghi hoặc Thành Lực bèn hỏi:

- Đây cũng chỉ là nhiệm vụ bình thường nhưng sao lần này sư phụ lại quan tâm như vậy? Còn sai đệ tử chú ý tới hấn.

Trung niên ném ra một truyền âm phù cho Thành Lực.

- Đệ tử được phép?

- Không sao, chỉ cần ngươi không nói ra là được.

Hắn kiêu về bất cần phẩy tay.

- Đây là...

Thành Lực cả kinh, người phóng tới truyền âm phù này lại là Tứ Trưởng Lão Phong Ma Chân Nhân.

Lúc này trung niên cũng đã đứng lên hướng cửa động đi tới nói với Thành Lực:

- Hấn đã tới rồi ngươi đưa hấn tới Luyện Tâm Thác chờ ta.

Thành Lực nhận lệnh phóng ra ngoài.

Trần Duyên đã gần như không còn sức lực, cố gắng kéo thân thể nặng trĩu lên đỉnh núi. Lúc này Thành Lực xuất hiện nhìn Trần Duyên không khỏi bội phục.

- Không ngờ có kẻ chỉ sử dụng nhục thân leo lên tận đỉnh của Bình Địa Sơn, quả là không hổ danh đệ tử thân truyền của Tứ Trưởng Lão.

- Sư đệ không cần phải trêu chọc ta, mặc dù tu vi của cao hơn nhưng không thể nào nhẹ nhàng đi lại như Viên sư đệ được.

Trần Duyên lắc đầu cười khổ.

- Nguyên nhân là do ta được sư phụ cho tắm trong chất lỏng của Trọng Căn Thảo làm quen dần với áp lực nơi đây chứ không được như Trần sư huynh chỉ dùng ý chí mà đã được như vậy quả thật cả ta cũng khâm phục không thôi.

Nói tới đây không muốn kéo dài thời gian hấn liền vô luôn vấn đề chính.

- Sư huynh mau theo ta sư phụ đang đợi ở Vãn Tâm Thác, không nên để người chờ lâu.

Nghe Thành Lực nói hấn liền nhanh chóng bước theo. Nửa canh giờ trôi qua trước mắt Trần Duyên là một ngọn thác cao hẹp, bọt nước tung lên trắng xóa.

Dưới ngọn thác là trung niên mặc áo bào trắng, nước da trắng trẻo kết hợp với vóc dáng gầy guộc làm Trần Duyên nghĩ tới hình tượng một thư sinh nho nhã đang đưa mắt nhìn ngắm thác nước dữ dội rồi xuất khẩu thành thơ.

Thành Lực bước tới khom người kính cẩn nói:

- Đệ tử đã đưa Trần sư huynh tới đây theo lệnh sư phụ.

Nghe tới đây Trần Duyên cả kinh, không ngờ gã thư sinh này lại là Ngũ Trưởng Lão nổi danh trâu bò nhất Ma Kiếm Môn dùng thân thể ngạnh kháng pháp khí.

Tuy vậy Trần Duyên cũng không dám lơ đãng, trên đời này thiên kì bát quái mặc dù hấn có thói quen xem xét người khác nhưng đứng trước trung niên thần bí này không phải lúc cho bản thân làm càn.

Nén lại vẻ nghi hoặc Trần Duyên cũng khom người cung kính thưa:

- Đệ tử Trần Duyên tham kiến Ngũ Trưởng Lão.

Trung niên vẻ mặt bình thản liếc nhìn Trần Duyên nhưng trong mắt hấn hiện lên vẻ ngạc nhiên.

- Ngươi cũng tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” à?

Trần Duyên biết bản thân khẳng định không thể giấu được cũng đành nói:

- Bẩm trưởng lão, đệ tử quả thật có tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

- Ngươi lại gần đây.

Ngũ Trưởng Lão không mặn không nhạt nói.

Không còn cách nào Trần Duyên đành tiến tới, khi lại gần hẳn mới nhận ra khắp nơi đều là bọt nước trắng xóa nhưng y phục của trung niên nhân lại không hề ướt chút nào.

Trong lúc Trần Duyên đang suy tư một bàn tay gầy gò đặt lên vai lúc nào không hay, nhưng không dám chống cự hẳn đành đứng yên trong lòng căn thẳng.

- Không ngờ tiểu tử nguoi chân nguyên lại tinh thuần như vậy, đúng là tuyệt phối với “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

- Đa tạ trưởng lão khen ngợi.

Trần duyên khom người nói.

Khuôn mặt của trung niên hiện lên vẻ khinh thường.

- Nhưng nguoi lại tu luyện quá chậm chạp đúng là phí của trời mà.

Trần Duyên không dám cãi lại liền nói ra nghi vấn của mình.

- Đệ tử cũng không rõ, mặc dù đã ngâm trong Hắc Phong Độc nhưng công pháp vẫn không tiến triển.

Trung niên khi mũi coi thường.

- Hắc Phong Độc đó thậm chí còn không được xếp phẩm cấp thì làm sao có thể cho nguoi đột phá chứ.

- Trưởng lão dạy chỉ phải, mong ngài chỉ ta con đường sáng.

Trần Duyên nghiêm túc thỉnh giáo.

- Thôi được, dù sao nguoi đã tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” thì không thể để nguoi quá phế vật. Dù sao đây cũng là công pháp chủ tu của ta không thể để kẻ khác xem thường.

Trần Duyên đỏ mặt nhưng cũng không nói gì.

- Tiểu tử nguoi tới đây không phải là vì nhận nhiệm vụ sao?

- Thành Lực nguoi mau dẫn hẳn tới chuồng Động Địa Tượng để dọn dẹp đi.

Nói tới đây trung niên xoay qua Trần Diệu nói tiếp:

- Nếu tiểu tử nguoi trong vòng một tháng mà chưa hoàn thành thì cắt ngay cho ta.

- Đệ tử tuân lệnh.

Thành Lực liền đưa Trần Duyên đi.

- Viên sư đệ, rõ ràng chỉ là dọn chuồng thôi mà cần gì tới một tháng.

Thành Lực nghe tới đây liền mỉm cười bí hiểm:

- Chút nữa khi tới nơi sư huynh sẽ biết nguyên nhân thôi.

Trần Duyên nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, sau gần nửa canh giờ cả hai tới khu vực bằng phẳng tựa như đồng cỏ rộng bạt ngàn, đứng một chỗ mà có thể thấy đường chân trời. Trên đồng cỏ là những hố lớn nhỏ, hố nhỏ nhất cũng phải lớn hơn người trưởng thành.

- Tới nơi rồi.

Thành Lực mỉm cười.

- Ở đâu, rõ ràng ta đâu thấy cái chuồng nào?

Trần Duyên nghi hoặc.

Thành Lực bình thản nói:

- Nơi sư huynh đang đứng chính là chuồng của Động Địa Tượng.

Hắn ngỡ ngàng, từ đây phóng tầm mắt mà không thấy giới hạn mà là chuồng của Động Địa Tượng thật sự khó tin.

Thành Lực nói tiếp:

- Tuy Bình Địa Sơn là nơi thấp nhất trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông nhưng lại là ngọn núi rộng lớn nhất. Mà hai phần ba trong số đó lại là lãnh địa của Động Địa Tượng.

- Công việc của sư huynh là phải lấp đầy những hố sâu này, phát hoang và thu dọn phân của Động Địa Tượng.

Hắn đúng là suy nghĩ nông cạn mà, làm gì có chuyện tu sĩ Kim Đan kì lại đưa ra nhiệm vụ dễ dàng được.

- Nếu gặp Động Địa Tượng sư huynh cần phải lễ phép gọi là Tượng sư thúc.

- Cái gì ta mà lại gọi một con yêu thú bằng sư thúc.

Trần Duyên hét lên bất bình.

Thành Lực hoảng hốt che miệng hắn lại mắt đảo đảo nhìn xung quanh, thấy không có chuyện gì liền thở phào nhẹ nhõm căn dặn:

- Sư huynh không biết rồi, Động Địa Tượng này tuy là vật cưỡi của sư phụ nhưng đã nhiều lần cùng người vào sinh ra tử nên tình như thủ túc.

- Các đệ tử ở đây gặp nó đều dùng lễ tiền bồi mà đối đãi, dù sao Tượng sư thúc cũng có thực lực của tu sĩ Kim Đan kì nên linh trí đã không kém gì nhân loại.

Trần Duyên cũng đành gật đầu, dù sao tự dung gây chuyện với tồn tại ngang với tu sĩ Kim Đan kì cũng không phải là ý hay.

Thành Lực lấy từ túi trữ vật một cây cuốc đưa cho hắn.

- Ta phải cuốc đất thật à?

Trần Duyên nghi vấn.

- Khi nào dụng phải yêu thú sư huynh mới được sử dụng chân nguyên, cuốc đất thì chỉ dùng thân thể chèo chống.

Trần Duyên bất đắc dĩ xách cuốc tới cái hố gần nhất bắt tay làm việc, Ngũ Trưởng Lão chỉ cho thời hạn một tháng nếu không gắng sức mà làm thì đảm bảo không kịp.

Ban đầu công việc khá nhẹ nhàng hắn mừng thầm có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng từng ngày trôi qua chiếc cuốc như dần nặng thêm.

- Kì lạ rõ ràng ta đã quen dần với áp lực của Bình Địa Sơn tại sao mà lại mệt mỏi như vậy.

Chu lão kể bên có vẻ nhận ra điều gì, lão chỉ mỉm cười không nói.

Đã mười ngày trôi qua việc đào đất của hắn có vẻ rất thuận lợi, ngoài trừ việc áp lực càng lúc càng nặng nề thì cũng không có ngăn trở gì.

Hôm nay Trần Duyên sẽ lấp hố đất rộng hơn mười thước, đứng trước hố sâu hắn lẩm nhẩm:

- Không biết con voi kia làm gì mà để lại dấu vết lớn thế này, chỉ khổ dân đen như ta phải đi theo dọn bãi cho nó.

Nói rồi hắn tung người nhảy xuống. Trần Duyên ngỡ ngàng, không ngờ hắn rơi này giờ mà vẫn chưa trạm đáy. Khi tới nơi ngửa mặt lên đã không thấy ánh sáng trên miệng hố làm Trần Duyên lắc đầu ngao ngán.

- Cái hố này lớn như vậy thì kiếm đâu ra đủ đất để lấp đây.

Trong lúc Trần Duyên đang đau đầu suy nghĩ thì những tiếng động kì lạ phát ra từ trong màng đêm.

- Đây không phải là tiếng bước chân nhân loại.

Hắn phóng ra một hỏa cầu về phía phát ra tiếng động, đồng thời vỗ túi linh thú khổng lồ chế đàn Thực Huyết Trùng che chở xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Lấp lỗ, hốt phân

Ánh sáng từ hóa cầu làm cho không gian xung quanh rõ hơn, trước mắt Trần Duyên là một hang động lớn sâu không thấy đáy. Đang lúc hần phân vân không biết làm thế nào thì Chu lão lại xuất hiện.

- Không sao, lão phu không có cảm nhận được nguy hiểm nào tiểu tử ngươi cứ đi vào trong biết đâu tìm được cơ duyên gì đó.

Lời nói của Chu lão rất hợp ý Trần Duyên, lấy ra viên Dạ Minh Châu soi sáng đường đi hần trực chỉ hang động tiến vào. Điều làm Trần Duyên cảm thấy kì lạ là bên trong còn rất nhiều hang nhỏ, có hang lớn cho người đi qua.

- Thật không ngờ, lần đầu tiên ta thấy có nhiều hang như vậy. Nếu kiểm tra từng cái thì không biết năm nào tháng nào mới xong.

Hần liền vỗ túi linh thú, một đàn Thực Huyết Trùng bay ra. Nay đã là tu sĩ Luyện Khí hậu kì số linh trùng hần không chế đã hơn năm trăm. Mặc dù chúng chỉ là linh trùng Bình đẳng nhưng mỗi con đều là vô địch cùng cấp không thể coi thường.

Trần Duyên không chế đàn linh trùng thâm nhập vào những hang tương đối nhỏ, không phải là hần không chú ý tới những hang lớn bằng ngại trưởng thành kia nhưng có trời mới biết trong đó có yêu thú lớn cỡ nào.

Nửa canh giờ trôi qua, Trần Duyên liền cảm nhận được có hơn mười con Thực Huyết Trùng đã chết. Sinh vật kia có vẻ rất tức giận đang từ trong hang bò ra.

Trần Duyên liền không chế tất cả linh trùng bay trở về bao quanh lấy hần, tay lấy từ trong túi trữ vật ra ba tấm Thiên Lô Phù phòng thân. Tiếng động càng lúc càng lớn, rõ ràng có vật gì đó từ lòng đất tiến lại gần hần.

- Cái gì một con trùng đất khổng lồ.

Trần Duyên dụt nảy mình, đây là lần đầu hần thấy con trùng đất lớn đến vậy thân thể một người ôm mới hết.

- Tiểu tử ngươi không cần phải lo lắng, đây Động Địa Trùng linh trùng cấp một Ất đẳng. Loại linh trùng này chỉ sinh sống trong lãnh thổ của Động Địa Tượng, sống nhờ đào hang trong những cái hố do Động Địa Tượng làm ra.

Nghe Chu lão giải thích nghi vấn hần mới biết bản thân còn nông cạn tới chừng nào.

- Ngươi đừng lo, loại linh trùng này ngoài việc đào đất ra thì thực lực không mạnh nên mới sống gần Động Địa Tượng để dễ bề trốn tránh kẻ thù.

Nghe tới đây hần liền thở phào nhẹ nhõm, thu đàn linh trùng vào túi linh thú sau đó thả ra đàn linh trùng khác lần này chỉ có hơn trăm con. Chúng chính là đàn Thực Huyết Trùng lột xác trong kén kia. Một tháng trôi qua rồi cuộc những con linh trùng này đã trở thành linh trùng Đỉnh đẳng.

Hình thể của Thực Huyết Trùng gần như không đổi, chỉ có màu đen trên cơ thể đã bắt đầu nhạt dần. Riêng con linh trùng Ất đẳng mà Trần Duyên đặt tên là Tiểu Huyết kia rõ ràng lớn hơn một vòng, màu sắc đã chuyển sang hơi bạc.

Trần Duyên không chế Thực Huyết Trùng vây công con trùng đất khổng lồ kia. Hơn một tháng trong kén đói khát chúng trở nên hung tàn hơn khi vừa nhận được lệnh liền bay vào sâu xé huyết nhục.

Tiểu Huyết dẫn đầu tấn công trực diện, đôi càng lớn từ miệng cắm sâu vào đầu Động Địa Trùng ngăn cản nó di chuyển thừa dịp hơn trăm con Thực Huyết Trùng lao vào thôn phệ.

Con trùng đau đớn quằn quại, dường như biết không thể thoát khỏi gọng kiềm của Tiểu Huyết nó liền kéo đứt thân thể nhắm tới hang gần nhất.

Trần Duyên sao cho Động Địa Trùng tẩu thoát, hần không chế Thực Huyết Trùng phóng tơ che kín các lỗ gần đó chặn hết đường trốn chạy. Đó là thần thông thiên phú của Thực Huyết Trùng sau khi lột xác thành công có thể phun ra tơ trắng thủy hỏa bất xâm.

Mọi đường tẩu thoát đều bị chặn lại Động Địa Trùng như cá nằm trên thớt chờ đợi kết cục. Không tới nửa canh giờ trùng đất lớn cỡ một người ôm liền bị thôn phệ sạch sẽ.

Trần Duyên nhìn hàng trăm hàng ngàn hố trước mặt lắc đầu ngao ngán.

- Bao nhiêu đây thì cho ta một năm cũng không lấp đầy được, chưa nói là chọc giận đàn Động Địa Trùng kia cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Hết cách hần trèo lên phía trên, phóng ra ba lá Thiên Lô Phù. Tiếng nổ đinh tai nhức óc kèm theo đó là đất lở từng mảng lớn lấp đầy cái lỗ lớn hơn mười trượng kia.

- Hừ, nếu không tiêu diệt được thì ta liền chôn sống tất cả các ngươi.

Hần liếc nhìn xung quanh rồi xóa mọi vết tích, còn cố tình làm dấu để sau này quay lại.

- Nơi này có bầy Động Địa Trùng lớn như vậy mà bỏ đi thì thật lãng phí, khi nào hoàn thành nhiệm vụ thì ta sẽ dùng các ngươi làm lương thực nuôi nấng linh trùng.

Nói rồi Trần Duyên quay lưng rời đi, hần còn rất nhiều hố đất chưa lấp lại.

Qua ngày thứ hai mươi điều mà Trần Duyên chờ đợi rốt cuộc đã tới, phân của Động Địa Tượng. Đứng trước một thứ vừa tế nhị nhưng lại vừa vĩ đại theo chính nghĩa đen của nó làm Trần Duyên sửng sốt.

- Bà cha nó con voi này phải ăn cỡ nào mà đi nặng lại lớn như vậy? Thứ này lớn ít nhất cũng phải bằng cả ngôi nhà chứ chẳng chơi.

Chu lão xuất hiện nhìn thứ kinh tởm đó mà mở miệng khen lấy khen để.

- Không ngờ Động Địa Tượng này lại cho ra thứ chất lượng như vậy. Tiểu tử ngươi nhìn xem màu sắc này, hình dạng này, kích thước này mà còn cả hương vị nữa chứ thật là tuyệt mỹ.

Nói tới đây lão còn cố ý lại gần hít lấy hít để làm Trần Duyên đứng gần đó đã nôn khan mấy lần. Hẳn thật sự không hiểu nổi Chu lão này nghĩ gì, nhìn lão lúc này như con bọ hung vui mừng khi nhìn thấy thứ ưa thích.

Trần Duyên cũng hết cách, có lẽ là do khẩu vị của Chu lão quá nặng chảng? Hắn lấy ra một miếng vải bọt mũi thật chặt rồi mới dám lại gần. Thứ này quả thật quá nặng mùi, từ xa hắn đã không chịu nổi.

Cầm lấy cái xềng lấy hết can đảm tiến lại gần Trần Duyên vận lực xúc vào.

- Không ngờ thứ này lại nặng như vậy.

Tay hắn bắt đầu chùng xuống.

- Tiểu tử, ngươi nhẹ tay thôi thứ này đều là tinh hoa không đổ. Đứng rồi ở đó một ít, không không bên trái đứng rồi. Ngươi qua đối diện lấy thêm một ít nữa.

- Được rồi tiểu tử ngươi làm cũng không tệ, tới những nơi tiếp theo cứ tương tự mà làm, lão phu chọn mất một lúc đây.

Trần Duyên đứng là không còn gì để nói, cùng chung một đồng mà còn chia ra chỗ tốt chỗ xấu. Nghĩ như vậy nhưng hắn cũng nhất quyết làm theo, số còn lại thì đem tới mấy cái hồ kia sẵn tiện lấp luôn một thể.

Cuối cùng hắn cũng làm sao, bấm đốt ngón tay nhằm tính thấy còn tới ba ngày mới tròn một tháng, Trần Duyên quyết định tới giao nhiệm vụ cho Ngũ Trường lão dù sao hoàn thành sớm lúc nào cũng tốt hơn.

Nghĩ rồi Trần Duyên thu xếp rồi đi, nhưng hắn lại chợt nhớ ra:

- Nhưng ta đâu biết đường nào tới động phủ của Ngũ Trường lão, lần trước đều do tên Thành Lực kia dẫn đường.

Hết cách hắn liền nhắm phương hướng mà đi.

Bỗng nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội, áp lực hàng vạn cân đè lên cơ thể Trần Duyên khiến hắn nằm xuống đất. Tia máu chảy ra từ khóe môi, hắn đã bị ép tới trọng thương.

Bất lực nhìn về phía trước, một nguồn uy áp khủng khiếp đang tiến lại gần. Trần Duyên đã tới giới hạn của bản thân hắn vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” cố gắng chống đỡ cơ thể.

Áp chế nội thương Trần Duyên gắng gượng đứng thẳng người lê từng bước về phía sau hòng thoát khỏi nguồn áp lực này. Hai canh giờ trôi qua rốt cuộc Trần Duyên đã thành công rời khỏi cảm giác bản thân như hồi sinh.

Nhìn lại quãng đường mình đi qua tất cả thực vật bị ép nằm rạp xuống đất, hầu như không có sinh mạng nào sống sót. Biết đây không phải là nơi có thể ở lâu hắn liền nhanh chân rời khỏi theo hướng ngược lại.

Hết cách Trần Duyên đành quay lại Vãn Tâm Thác hi vọng có người nào ở đó. Trời không phụ lòng người, Ngũ Trường Lão đúng là đang ngồi tĩnh tâm cạnh thác nước. Hắn cười khổ lẫn bầm:

- Biết vậy thì ta tới đây từ đầu rồi, đúng là làm chuyện ngoài dự định thì luôn rước họa vào thân mà.

Hắn bước lại gần, khom người hành lễ:

- Đệ tử bái kiến Ngũ Trường Lão, nhiệm vụ người giao cho đệ tử đã hoàn thành.

Lão khẽ mở mắt nhìn hướng Trần Duyên môi mấp máy:

- Ngươi bị nội thương, chẳng lẽ lũ Động Địa Trùng kia có thể làm khó dễ ngươi sao?

Trần Duyên bất đắc dĩ kể lại.

- Ta đã hiểu, thì ra ngươi đặt chân vào lãnh địa của Động Địa Tượng. Vị đạo hữu này của ta rất khó chịu khi kẻ khác vào lãnh thổ của hắn, cũng may đó

chỉ là một cái giẫm chân hăm dọa thôi nếu không nguoi đã trở thành phân bón luôn rồi.

Lão cười khà khà trên nỗi đau khổ của hân.

- Dù sao nguoi cũng đã tới đây rồi, thử ngồi dưới ngọn thác này mau.

Nói rồi không đợi Trần Duyên dò hỏi lão phất tay một sức mạnh vô hình bắt lấy hân ném vào thác nước. Từng giọt nước tưởng nhẹ nhàng nhưng rơi xuống từ thác nước chọc trời như những viên đạn pháo bắn thẳng lên cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Vấn Tâm Thác

Lại một lần nữa cả người bị ép xuống đá, mặc dù áp lực không lớn bằng cú dậm chân của Động Địa Tượng nhưng cũng không phải là thứ mà hân có thể chịu đựng.

Khó khăn ngồi dậy Trần Duyên biết đây là thử thách của Ngũ Trưởng Lão đưa cho nên không dám tùy tiện đi ra. Hai chân xếp lại ngón giữa chạm vào ngón cái, hai tay để lên đùi bắt đầu hô hấp. Hân thở từng nhịp sắc mặt trở nên hồng hào hơn không còn vẻ mặt nhợt nhạt như ban đầu.

Một tháng trôi qua đối với Trần Duyên như một giấc mộng. Hân mơ thấy bản thân là con nhà một phú hộ quyền quý, cha hân thi bằng hữu khắp nơi từ giang hồ cho tới chốn quan trường. Bản thân Trần Duyên cũng trở thành một công tử quần là áo lượt muốn gió có gió muốn mưa có mưa, bức hại dân lành.

Có lần hân sai người đánh tới chết một tên thư sinh bên đường vì tội dám cản trở hân của gái (^-^), cứ nghĩ mọi chuyện cũng sẽ êm xuôi như những lần trước nhưng không ngờ bằng hữu của tên thư sinh đó lại là một tu sĩ.

Muốn trả thù cho bằng hữu, tên tu sĩ kia đe dọa nếu không giao nộp Trần Duyên thì cả nhà sẽ bị chôn cùng. Cha hân làm sao có thể giao nộp đứa con duy nhất của mình liền khắp nơi kêu gọi bằng hữu giúp đỡ. Nhưng khi nghe nói đắc tội với tu sĩ pháp lực cao cường tất cả liền quay mặt làm ngo, có kẻ còn giả như không quen biết cha hân đuổi ngay ngoài cửa.

Đêm hôm đó chuyện gì tới cũng sẽ tới, tên tu sĩ kia tiến vào thăm sát toàn gia. Hân được cha giấu dưới mật thất bí mật, từ khe hở nhìn thấy từng người trong nhà bị giết thảm thương. Cha mẹ của hân bị ngọn lửa thiêu rụi, trước khi ngã xuống mẹ hân quay người nhìn lại như là đang mỉm cười.

Trần Duyên hai tay nắm chặt, môi bị răng cắn vỡ từ khi nào. Từng giọt máu rơi xuống nếu bình thường có lẽ hân đã la ầm trời nhưng giờ phút này ngoài đau khổ ra thì không còn gì trong tâm trí hân.

Nhớ kỹ khuôn mặt tên tu sĩ kia Trần Duyên lê người ra khỏi đám tro bụi, cả nhà hân, nơi đã sống từ khi mới chào đời, cha mẹ người đã nuôi nấng hân tất cả đều đã thành tro tàn.

Trần Duyên đau khổ cùng cực, những giọt lệ huyết chảy ra nhuộm đỏ cả khuôn mặt. Hân cứ khóc, cứ khóc dằng xé lương tâm. Vì hân mà cả nhà đều phải chết, vì hân mà cha mẹ bị kẻ khác thiêu cháy. Trong cơn đắng vật Trần Duyên nắm lấy thanh sắc nhọn còn sót lại đâm thẳng vào tim.

Con đau thấu trời xanh khiến Trần Duyên tỉnh giấc, lại một lần nữa hân phun ra một ngụm máu cơ thể suy yếu cực kì. Ngũ Trưởng Lão đang ngồi tĩnh tọa gần đó liền phóng tới ném một viên đan dược vào miệng hân.

Thấy sắc mặt Trần Duyên đã khỏi sắc lão liền kêu Thành Lực mang hân đi.

- Mặc dù cơ thể suy yếu nhưng chân khí trong cơ thể không tổn hao nhiều, chắc chỉ cần tĩnh dưỡng một hai tháng mới hồi phục.

Trần Duyên nghĩ thầm.

Lúc này Thành Lực lên tiếng:

- Không ngờ Trần sư huynh có thể ngồi dưới Vấn Tâm Thác hơn một tháng, đạo tâm của huynh chắc chắn sẽ vững vàng hơn trước.

Hân nghi hoặc hỏi:

- Vấn Tâm Thác là gì? Ngọn thác kia không phải là dùng để rèn luyện nhục thân sao?

Tới lượt Thành Lực ngó người hét lớn:

- Cái gì sư huynh không biết đó là gì mà vẫn dám xông vào sao?

Trần Duyên mặt mo sấp méo tới nơi rồi, đầu phải hẳn tự tiện xông vào là do vị trưởng lão đáng khinh kia ném hẳn vào chứ.

Thấy Trần Duyên về mặt ngu ngơ Thành Lực liền thở dài.

- Đó là Ván Tâm Thác nơi chúng đệ tử rèn luyện bản tâm, vững chắc đạo tâm đi trên con đường tu luyện. Chỉ có đệ tử đạo tâm cực kì vững chắc mới được tông môn đề cử ngồi dưới đó để cũng cố đạo tâm. Nếu như kẻ tinh thần yếu nhót thì không chừng sẽ hóa điên.

- Không ngờ Trần sư huynh lại là người can đảm như vậy, không chuẩn bị gì mà dám trực tiếp nhảy vào. Thật khiến ta không muốn khâm phục không được mà.

Lời khâm phục của Thành Lực vào tai làm sắc mặt Trần Duyên như đen lại, hẳn thâm chử.

- Bà nội nó chứ, không ngờ ta lại bị ném vào thứ nguy hiểm như vậy. Ta đâu đắc tội với hẳn khi nào mà lại chơi hèn như vậy.

Trong khi Trần Duyên đang âm thầm hỏi thăm Ngũ Trưởng Lão thì Thành Lực dừng lại quay lưng nhìn tới làm hẳn giật mình.

- Chẳng lẽ tên này lợi hại như vậy biết ta đang thăm rủa sư phụ hẳn.

Khi Trần Duyên đang lúng túng thì Thành Lực đưa tay vào túi trữ vật.

- Cái gì? Chưa gì đã muốn ra tay rồi, có gì ta lại nói mấy câu với lão ấy không được sao?

Nghe Trần Duyên nói Thành Lực tỏ vẻ khó hiểu lấy ra một lọ đan dược nghi vấn hỏi:

- Trần sư huynh có việc gì à?

Thấy mọi việc không như hẳn nghĩ, mặt mo cũng đỏ lên phẩy tay liên tục nói:

- Không, không có gì đâu Viên sư đệ đừng để ý.

Thành Lực cũng không muốn hỏi nhiều cảm lọ đan dược hướng về phía Trần Duyên nói:

- Đây là Rèn Thể Đan mặc dù chỉ là đan dược cấp 1 Giáp đẳng chỉ dùng cho tu sĩ Luyện Thể kì nhưng lại thích hợp với sư huynh. Loại đan này rất hiếm có là do sư phụ đặc biệt ban thưởng sau khi sư huynh ngồi dưới Ván Tâm Thác.

Trần Duyên nhận lấy mở nắp ra thì dược lực liền bay lên, hẳn vội vàng đóng lại nheo miệng cười:

- Thật tốt quá cho ta gửi lời đa tạ tới Ngũ Trưởng Lão.

- Việc của sư huynh ở đây đã xong bây giờ ta đưa huynh rời khỏi Bình Địa Sơn.

Thành Lực nói.

Trần Duyên bắt ngờ.

- Nhưng ta còn muốn ở lại đây tu luyện thêm một thời gian mong Viên sư đệ chấp nhận yêu cầu này.

Thành Lực lắc đầu thẳng thừng từ chối.

- Xin sư huynh thứ lỗi, Bình Địa Sơn bình thường rất ít đón tiếp người ngoài. Vì huynh có nhiệm vụ trên người nên mới được sư phụ cho phép tiến vào, giờ đây nhiệm vụ cũng đã hoàn thành mời rời khỏi. Đây chính là mệnh lệnh của sư phụ.

Nghe tới Ngũ Trưởng Lão Trần Duyên không còn cách nào đành phải rời khỏi. Đứng dưới chân núi Trần Duyên tiếc nuối nhìn lại, Chu lão xuất hiện nói:

- Ngươi cần gì phải tiếc nuối chứ tuy nơi này là bảo địa luyện thể nhưng trên thế giới có rất nhiều nơi tốt hơn như vậy nhiều không cần quá để trong lòng.

- Không phải đàn Động Địa Trùng kia bỏ đi thật là quá phí, giờ biết đi đâu tìm yêu thú đẳng cấp cao mà thực lực yếu như vậy cho linh trùng thôn phệ đây.

Nghe hẳn nói Chu lão liền bật ngửa, không ngờ tên này làm vẻ mặt buồn như vậy là do tiếc của.

- Tiếp theo ngươi dự tính làm gì, tiếp tục về động phủ du hí với tiểu nữ nô của ngươi nữa à?

Nghe lão nhắc tới Tú Hạ Thảo làm hẳn cũng thêm muốn, nam nhân phương cương hơn tháng nay chỉ toàn luyện thể đã làm dương khí trong cơ thể hẳn đã tới cực hạn.

Trần Duyên xoay người muốn nhanh chóng trở về động phủ thì bỗng nhiên có hai bóng người từ sau đi tới chặn hẳn lại.

Hắn nhìn lại rõ ràng là hai nữ nhân ăn mặc bạo lộ, bên hông mang lệnh bài màu hồng phấn không phải là đệ tử của Ma Kiếm Tông. Hai nàng một người tinh thuần ngây thơ nàng kia thì thân thể bạo mãn áo muốn xê sâu xuống rốn. Điểm chung duy nhất là cả hai đều rất xinh đẹp, tuy không phải sắc nước hương trời nhưng cũng là ngàn dặm khó tìm.

Thấy Trần Duyên nuốt nước bọt nhìn chân chân tiền vốn của mình nữ nhân bạo mãn quyến rũ mỉm cười:

- Trên tí có thứ gì thu hút tiểu đệ à?

Nữ nhân bên cạnh thì nói lời trêu chọc:

- Mẫu thân à tên tiểu tử này miệng còn hôi sữa hắn biết gì về phong tình chứ mau hỏi hắn đường rồi chúng ta đi thôi.

Nghe thấy hai nàng là mẹ con bỗng nhiên trong đầu Trần Duyên nảy ra một âm mưu đen tối (đen tối gì thì các đạo hữu tự hiểu đi) hắn tiến lại.

- Thì ra là hai nười là mẹ con làm tiểu đệ tưởng nhầm là hai tỉ muội chứ.

Thấy hắn dè miệng như vậy nữ nhân quyến rũ cười rung người làm cho những thứ khác cũng rung theo nhịp cười của nàng làm Trần Duyên lóa mắt.

- Hừ, nữ nhân này quả là yêu tinh chuyên mê chết nam nhân mà.

- Không biết hai vị tỉ đây là ai tại sao đi lại trong Ma Kiếm Tông.

Trần Duyên dò hỏi.

Không muốn làm lớn chuyện nữ nhân bạo mãn lấy ra lệnh bài giờ lên liền nói.

- Tỉ với nữ nhi đều là đệ tử của Hợp Hoang Môn ngày hôm nay tới quý tông muốn lên Bình Địa Sơn có chút việc cần bàn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Mẫu, nữ. Linh Diệu, Linh Diệp. suýt 18+

Trần Duyên nhìn thấy phẫn hồng lệnh bài trong đầu thầm nghĩ:

- Hợp Hoang Môn không phải là môn phái nhỏ phụ thuộc Ma Kiếm Tông chuyên tu luyện song tu công pháp sao?

- Hai vị tỉ tỉ tới đây theo lệnh của vị tiền bối nào?

Trần Duyên nghiêm mặt hỏi.

- Không phải a tỉ tới đây chỉ muốn bàn chút chuyện cá nhân thôi.

Mĩ phụ phân bua.

- Vậy có thông báo cho Ngũ Trưởng Lão biết chưa?

Nghe tới đây nữ phụ sinh ra nghi ngờ, Trần Duyên tại sao phải hỏi nhiều như vậy.

Thấy vẻ mặt của nàng hắn liền đính chính:

- Hiện nay Bình Địa Sơn không tiếp khách, dù là đệ tử của núi khác cũng không thể xâm nhập tiểu đệ sợ hai vị sư tỉ đây đành phải đi không một chuyến rồi.

Nghe hắn nói sắc mặt nàng liền trầm trọng có ý hỏi lại.

- Thật sự là không cho bất kì ai lên à?

- Đương nhiên, đệ vừa hoàn thành nhiệm vụ tông môn thì bị Thành Lực sư đệ đuổi xuống không cho nán lại.

Trần Duyên chắc như đinh đóng cột nói.

Thấy sắc mặt nàng càng lúc càng xuống sắc hẳn lại hỏi:

- Sư tì tới đây không biết có chuyện gì, nếu có vấn đề gì thì nói ra biết đâu tiểu đệ lại giúp được.
- Chuyện của tì đệ không thể giúp gì được.

Nàng thờ dài nói rồi quay lưng rời đi.

- Ta là đệ tử chân truyền của Tứ Trường Lão tì nghĩ việc gì làm khó dễ được?

Hắn nói không sai là đệ tử của tu sĩ Kim Đan kì chi cần Trần Duyên nhờ vả thì ai dám từ chối. Chỉ là từ trước tới nay hắn vốn lười làm cái việc cáo mượn oai hùm kia, không ngờ lần làm này lại là đệ đệ đồ nữ nhân.

Nữ nhân nghe thấy liền quay đầu lại nhìn hắn, Trần Duyên mỉm cười ra hiệu cho hai nàng đi theo. Không còn cách nào hai nữ nhân đành đi theo hắn, dù sao hai nàng đúng thật sự là hết cách rồi.

Hai nàng rụt rè theo phía sau Trần Duyên, mặc dù đánh cược đi theo nhưng không thể nào không đề phòng.

Tới động phủ Trần Duyên mời hai nàng tiến vào, như thường lệ Hạ Thảo luôn đứng ở đó chào đón hắn. Nhưng hôm nay lại có hai nữ nhân xinh đẹp không kém gì mình đi theo chủ nhân làm nàng cảm thấy nguy cơ.

Trông thấy Hạ Thảo đứng cúi chào hai nàng cũng đoán ra nàng là hầu nữ nhưng nhìn thấy y phục bạo mãn không kém gì mình nữ phụ liền dùng ánh mắt đề phòng nhìn hắn nhưng đã tới đây rồi không lí nào lại tay không ra về nắm chặt tay nữ nhi đi theo.

Do Trần Duyên bình thường cũng không có bằng hữu tới thăm nên trước giờ cũng không có phòng khách đành mời các nàng vào phòng tu luyện.

Bước vào tới nơi hai nàng như mê mải cái không khí nơi đây, khắp nơi đều là một linh khí rất phù hợp với thuộc tính của các nàng. Đó cũng chính là điều khiến Trần Duyên để ý tới hai nữ nhân này.

Thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” không chỉ thích hợp với hắn khi tu luyện với nữ nhân có Mộc Linh Thể, chỉ cần là có thuộc tính mộc là được chỉ có điều là tác dụng không bằng nhưng Trần Duyên không quan tâm, thứ hắn cần lúc này là càng nhiều nữ nhân để nâng cao tốc độ tu luyện.

- Mời hai vị tì tì ngồi xuống đây có gì thì cứ thông thả nói.
- Hạ Thảo mau lấy trà cho hai vị tì tì đây.

Trần Duyên đưa tay ra hiệu mời ngồi, bàn ghế là hắn vừa dùng pháp khí đào ra từ đá tảng lớn.

Nữ nhân xinh đẹp kia khéo léo ngồi xuống, eo thon của nàng không chút mỡ thừa cứ lấp ló đằng sau chiếc áo vải mỏng như khiêu khích Trần Duyên.

Mẫu thân của nàng cũng không chịu thua kém, nữ phụ đẩy đà ngồi xuống nhưng lại như con mèo nhỏ lười biếng nằm rạp lên bàn cặp núi đôi kia như thái sơn áp đỉnh đè nén lại làm Trần Duyên muốn phun máu mũi.

Lúc này Hạ Thảo từ trong mang trà ra, nàng nhìn hai nữ nhân kia cũng thầm chất lưỡi không thôi, tiểu cô nương kia mặc dù chắc bằng tuổi nàng nhưng đã hiện ra vẻ quyền quý mà đặc biệt là nữ phụ kia tiền vốn còn bảo đảm hơn nàng một chút.

Thấy Trần Duyên cứ chăm chăm nhìn vào hai nữ nhân đó làm Hạ Thảo hơi chút ăn dấm chua nhưng cũng không nói gì. Dù sao nàng cũng chỉ là nữ nô của Trần Duyên, chỉ cần hắn thích thì nàng cũng chỉ nhận định số mệnh.

Nhìn Hạ Thảo đi tới Trần Duyên có vẻ nhận ra điều gì nhưng hắn cũng không nói, đây không phải là lúc thích hợp.

Cầm lên li trà uống một hớp cho trơn giọng Trần Duyên bắt đầu nói.

- Từ nãy giờ đệ quên hỏi hai vị tì tì tú danh là gì?

Thấy hắn dẻo miệng như đang du dỗ tiểu nữ hài nữ phụ quyền rũ nở nụ cười.

- Tì là Linh Diệu, còn nàng là tiểu nữ của tì Linh Diệu.
- Hai vị tì tì đây không biết có chuyện gì mà phải lạng lách từ Hợp Hoan môn tới đây.

Trần Duyên quyết định vô thưởng vô phạt, hai nữ nhân này hắn đã định rồi không nên kéo dài quá lâu. (nhất khoảng cách nhì tốc độ mà he he he)

- Tì tì nếu không có chuyện quan trọng thì cũng không dám lên tận Ma Kiếm Tông xin trợ giúp.

Nói tới đây nàng thờ dài.

- Tì tì cứ nói đi có tiểu đệ đây có gì sẽ gánh vác giúp tì.

Thấy Trần Duyên tự tin nói nàng liền kể lại.

- Tí với trượng phu vốn là song tu đạo lữ tu luyện ở Hợp Hoan Môn.

Nghe tới nàng có đạo lữ mặt Trần Duyên xụ xuống.

- Nhưng cách đây ba năm hắn ra ngoài thực thi nhiệm vụ đã bị giết chết.

Nghe tới đây nội tâm hắn liền vui mừng nhưng về mặt lại hiện lên vẻ thông cảm điệu dàng an ủi.

- Chuyện đã qua xin tí bớt đau buồn.

Vừa nói tay heo của hắn vừa xoa vai nàng, thấy Linh Diệu không có phản ứng gì Trần Duyên mừng thầm trượt tay xuống lưng ong của nàng mà vuốt ve.

Có lẽ do bàn đá khá cao nên Linh Diệu ngồi đối diện không thể nào biết được, thấy nàng vẫn ngồi vẻ mặt buồn bã khi nghe mẫu thân kể lại hắn liền yên tâm.

- Lần đó ra ngoài thực hiện nhiệm vụ còn có một tên đệ tử khác hắn là Lương Dạ, vốn là hảo hữu tốt với trượng phu của tí.

- Lần đó đi ra khỏi môn phái được hai tháng thì hắn quay về nói trượng phu của tí bị yêu thú giết chết chỉ còn hắn liều mạng chạy thoát được. Nhưng tí biết hắn chính là kẻ đã ra tay.

Nghe nàng vừa khóc vừa kể lại Trần Duyên nghi hoặc hỏi:

- Làm sao biết hắn ra tay chứ tí có bằng chứng gì không?

Nghe tới đây nàng liền thất vọng:

- Nếu tí có bằng chứng đã không chạy tới đây, nhưng tên Lương Dạ khôn kiếp kia vốn đã thèm muốn tí từ lâu, mỗi khi chờ trượng phu tí không có ở thì hắn liền tới đưa lời ngon ngọt dụ dỗ.

- Sau khi tướng công chết hắn còn nhiều lần tới nói tí cái giả theo hắn.

Nói tới đây Linh Diệu khóc nức nở, nhưng nếu nghe kĩ thì trong tiếng khóc đó có tiếng nấc rất nhỏ. Thì ra tay heo của hắn đang xoa eo nàng, một ngón tay lại đang mân mê phía dưới đôi gò bồng đảo. Nếu không phải do vóc dáng nàng thon dài phần nửa bộ ngực cao hơn bàn thì chắc chắn hai cái mần thầu vĩ đại kia không thể nào thoát khỏi tay hắn.

Vừa mân mê Linh Diệu hắn vừa cảm thán không thôi.

- Nữ nhân này đúng là bạo mãn mà có vẻ như trước đây tên trượng phu kia chăm sóc cơ thể nàng rất tốt. Người đừng lo, cứ nhắm mắt đi nữ nhân của người đã có ta hưởng dụng.

Nghĩ tới điều xấu xa trong đầu khiến Trần Duyên không khỏi mừng thầm.

- Tên Lương Dạ kia có huynh ruột là đệ tử của một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kì nên không ai dám trái ý hắn.

- Gần đây Lương Dạ có vẻ như không chờ được nữa cứ tới động phủ của tí hối thúc, lo sợ hắn làm liều nên đành chạy tới quý tông xin nương nò.

Trần Duyên lúc này hiểu ra, ở Hợp Hoan Môn chỉ có môn chủ là tu sĩ Kim Đan kì. Ngoài ra thì tu sĩ Trúc Cơ kì chính là trưởng lão, chẳng trách tên kia có thể một tay che trời.

- Không sao Diệu tí và Diệu tí cứ ở lại đây, có đệ ở đây không tin bọn chúng dám tới đây đòi người.

Vừa nói tay hắn càng lộ lộng hành khiến cơ thể nàng run rẩy, đôi mắt đắm đuối nước mắt kia che giấu từng tia thoải mái khi cơ thể nàng được hắn vuốt ve.

- Nhưng nếu tí ở lại thì tông môn sẽ xử phạt đệ với lại tí không thể ra ngoài tìm tài nguyên tu luyện.

- Tí đừng lo nghĩ tới những chuyện đó, ở đây ngoài sư phụ ra đệ là lớn nhất, ai dám tổ cáo chứ. Còn về vấn đề tài nguyên tu luyện thì tí nghĩ một đệ tử chân truyền như ta còn thiếu sao.

Nghe Trần Duyên ngọt ngào dụ dỗ Linh Diệu mềm lòng, vốn dĩ nàng và nữ nhi tới đây là để tìm kiếm nơi có thể nương tựa.

- Hai vị tí cứ tạm thời ở lại đây, động phủ này của ta rất rộng lớn.

Hắn quay qua nói với Hạ Thảo.

- Nàng dẫn hai vị tí đi mở một thất thích hợp đi.

Mặc dù rất không bằng lòng nhưng Hà Diệu liền vâng dạ rồi đi.

- Mời hai vị khách nhân đi theo tiểu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mẫu nữ lén lút, 18+

Nhìn ba nữ nhân xinh đẹp cùng rồi đi Trần Duyên xấu xa mỉm cười trong đầu đang nghĩ tới ước mơ trái ôm phải áp.

- Hai vị muốn kiến tạo mật thất ở đâu.

Thấy Hạ Thảo cơ thể cũng phong trần không kém gì mình Linh Diệu cũng đoán ra nàng Trần Duyên thường xuyên tưới tắm, tu vi của nàng cũng không hề thua kém đủ thấy hẳn thường ngày yêu chiều tiểu nữ nô này như thế nào.

Dù sao thì thời gian sau này bản thân cùng con gái cũng ở lại đây không thể nào đắc tội được.

- Kia Hạ Thảo muội đầu cần phải xưng hô nghiêm trọng như vậy, dù sao thì sau này ba chúng ta cũng coi như người một nhà cứ xưng tí muội cho thân mật.

- Nhưng... nhưng..

Thấy Hạ Thảo ấp úng Linh Diệu liền tiến tới cầm tay nàng.

- Không sao đâu, ta nghĩ Duyên tiểu đệ cũng không chấp nhất.

Thấy Linh Diệu cương quyết như vậy nàng cũng không nói gì.

Thấy nàng im lặng Linh Diệu tươi cười nói chuyện như cả hai đã quen biết từ lâu.

- Mật thất của muội ở đâu có gì ti qua nói chuyện thân mật làm bằng hữu khuê phòng.

Mĩ phụ thắc mắc, bởi vì khi xem qua thì không hề thấy phòng của Hạ Thảo.

- Bình thường muội ngủ ở phòng tu luyện cùng với chủ nhân.

Nói tới đây nàng liền đỏ mặt.

Linh Diệu cùng Linh Diệp nghe thấy liền hiểu ra ngay. Nàng quyết định chỉ đào một căn mật thất, từ khi trọng phụ mất tới nay hai mẹ con nàng đã quen đi đâu cũng có nhau.

Sau khi tạm biệt hai nữ nhân kia Hạ Thảo liền thở phào quay về phòng tu luyện. Thấy nam nhân đêm ngày nhớ mong ngồi đó mỉm cười nhìn nàng làm cho cõi lòng Hạ Thảo như tan chảy.

Nàng chạy tới nhảy vào lòng Trần Duyên, lúc này có hai nữ nhân kia làm nàng không thể ôm chầm lấy hẳn như mọi lần.

Nghe tiếng thút thít bên tai Trần Duyên nuông chiều xoa đầu nàng ân cần hỏi:

- Tại sao tiểu nữ nô của ta lại khóc, có phải xảy ra chuyện gì không?

- Không phải, thiếp cứ tưởng chủ nhân không cần tiểu nô nên... nên...

Nàng vừa khóc vừa nói không nên lời.

- Ngoan, ngoan không phải ta đã nói rồi sao, nàng chính là nữ nô ta yêu thích nhất, là nữ nô tâm đắc nhất của ta.

Nói rồi hẳn lấy hai ngón tay đưa tới trước mặt nàng xấu xa cười.

Hạ Thảo hiểu ý liền dậm dậm liếc mắt nhìn hẳn đôi môi chín mọng hé ra đưa ngón tay của hẳn vào miệng.

Hai ngón tay của Trần Duyên thoải mái trêu đùa chiếc lưỡi dính hương của nàng. Cảm giác trong miệng có thứ gì đó trêu đùa lưỡi mình làm nàng có cảm

giác lâng lâng.

Trần Duyên muốn rút tay ra nhưng không thể, nàng đã ôm chặt lấy tay hắn mà liếm mát.

- Nàng muốn tiếp tục đúng không.

Thấy nàng như con chó nhỏ dùng ánh mắt tội nghiệp sợ làm mất thứ đồ chơi của mình hắn liếc nhìn lên bàn nói:

- Vậy thì mau trèo lên bàn đi.

Nàng liền làm theo, do chiếc áo quá vướng víu nên Hạ Thảo cởi luôn ra ngoài. Nàng chống hai tay quỳ lên bàn tiếp tục liếm ngón tay kia.

Nhìn thấy nàng chỉ mặc độc mỗi chiếc quần dài còn song nhũ thì theo trọng lực rũ hẳn xuống (mình giới vật lí VL). Trong lòng Trần Duyên đại động lấy ngón tay ra khỏi miệng nàng. Trong lúc nữ nhân còn ai oán nhìn hắn liền thì thào vào tai nàng.

- Tiểu nô của ta nàng có biết bò được vắt sữa ra sao không?

Thấy nàng lắc đầu khó hiểu Trần Duyên cười dâm tiến lại gần bên hông Hạ Thảo hai tay nắm lấy song nhũ bạo mãi kia mà kéo xuống. Hắn làm cứ như nàng là con bò cái thật sự làm cho nàng vừa đau vừa xúc cảm lạ thường.

- Ah... ah... chủ... chủ nhân nhẹ tay thôi, thiếp thật sự không có sữa đâu mà.

Mặc cho Hạ Thảo cầu xin nhưng hắn vẫn không buồn thả tay. Xoa nắn hồi lâu tới khi song nhũ kia đã đỏ ửng Trần Duyên liền tạm thời buông tha.

Hắn cỡi y phục đứng trên bàn đá tiểu đệ không biết đã cứng ngắc từ khi nào. Trần duyên đưa cự long cạ lên mặt Hạ Thảo cho nàng ghi nhớ cái mùi của hắn.

Không có sự cho phép của Trần Duyên nàng chỉ dám thè lưỡi ra cố gắng liếm lấy cự long kia trong khi hắn cứ di chuyển qua lại trên trục nàng.

- Có phải nàng rất thèm muốn nó rồi không?

- Phải phải đêm nào thiếp có nằm ngủ cũng mơ thấy cự long của chủ nhân. Mong chàng hãy ban cho thiếp.

Nghe nàng lẳng lơ cầu xin như vậy làm Trần Duyên khoái trá. Đúng lúc này hắn cảm nhận được có kẻ đứng ngoài cửa, cố ý liếc mắt nhìn thì ra là tiểu cô nương Linh Diệp. Không biết mẫu thân của nàng đang làm gì mà nàng lại ở đây nhìn lén hắn. Có nữ nhân nĩ miều đứng nhìn trộm hắn đang thao nữ nhân khác làm Trần Duyên bốc lên khoái cảm mới.

Hắn nhanh chóng đưa vào miệng Hạ Thảo, cự long như bittong ra vào miệng nàng. Trần Duyên còn cố ý xoay người lại cho Linh Diệp dễ dàng trông thấy.

Bên ngoài người Linh Diệp nóng rang, gương mặt đỏ bừng. Mặc dù lí trí bảo không được xem nhưng nàng không thể rời mắt. Nam nhân kia sao lúc này lại trở nên bá đạo như vậy, hắn như một ông vua ra lệnh cho tiểu nô kia không thể kháng cự.

Cái kia của hắn không ngờ lại lớn như vậy, bất giác nàng sờ xuống hạ thể của mình như muốn kiểm chứng tiểu cô nương bên dưới có chịu nổi cự long kia không.

Nhưng vừa chạm vào tay Linh Diệp không thể nào buồn ra được. Lúc này cự long của Trần Duyên đã ra vào hạ thể của Hạ Thảo, cự long của hắn càng nhanh thì tay nàng ra vào tiểu cô nương cũng nhanh theo.

Tới khi cả nàng lẫn Hạ Thảo bên trong cũng đã phóng xuất. Nhưng làm Linh Diệp không ngờ là Trần Duyên vẫn đứng sừng sững như kim thương bất bại.

Hạ Thảo hiểu chuyện có nên mệt mỏi vì khoái cảm nàng quỳ lên ôm hắn cho cự long còn cứng chắc kia vào miệng.

- Không ngờ tên tiểu tử kia lại mạnh như vậy.

Nhìn Hạ Thảo say xưa với thứ kia thì nàng cũng đã cho tay vào miệng mình liếm mát mà không biết rằng mẫu thân đã ở phía sau.

Đang trong cơn dục vọng từ đằng sau bàn tay che miệng nàng lại. Linh Diệp giật mình rồi lại ngượng ngùng, thấy mẫu thân đưa tay lên miệng làm giấu hiệu im lặng.

Linh Diệp thấy nữ nhi mình như vậy không trách mắng mà lại cùng nàng ghé mắt xem. Trước mắt nàng là một cảnh tượng ngập tràn mùi dâm dục, một nữ nhân quỳ xuống với ánh mắt khuất phục đang chăm sóc nam nhân kia.

Thấy cự long của Trần Duyên nàng cũng bất ngờ không kém, không ngờ nó lớn gấp đôi so với trượng phu của nàng. Chỉ cần nghĩ tới việc cái thứ đó tiến vào cơ thể thì hạ thân nàng đã ướt đầm. Thấy nữ nhi của mình bản thân đã tràn đầy dục vọng nàng biết nơi này không thể ở lâu liền kéo Linh Diệp về mặt thất.

Bên trong Trần Duyên cũng đã phóng xuất bên trong miệng nhỏ của Hạ Thảo, hân ngồi xuống ôm nàng thì thầm:

- Lúc này nàng đã lên đỉnh bao nhiêu lần rồi?
- Thiếp cũng không thể nhớ rõ, xem chút nữa tiểu nô liền ăn không tiêu bị chàng chơi chết.

Hạ Diệu nũng nịu nói.

- Vậy nàng không muốn bị ta chơi tới chết à?
- Có chứ, thiếp muốn chủ nhân chơi thiếp tới chết.

Nói tới đây nàng chủ động ôm hôn hân thật sâu sau đó cả hai cùng tu luyện.

Qua ngày hôm sau Trần Duyên lại phải tiếp tục ra ngoài lịch luyện, trước khi đi hân gọi các nàng căn dặn kĩ lưỡng.

Gặp mặt Trần Duyên hai mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp không dám nhìn thẳng có lẽ sự việc trông thấy hôm qua còn khiến hai nàng ngại ngùng.

Trần Duyên tức cười nhưng cũng không nói gì, hân nhanh chóng rời khỏi. Lần đi lịch lãm này là chính sư phụ hân Phong Ma Chân Nhân bàn giao không thể nào chậm trễ được.

Y theo lời Trần Duyên tới trước công Cống Hiến Điện đợi tập hợp đủ người nhiệm vụ sẽ được thông báo, trong truyền tin phù sư phụ hân cũng không nói rõ làm Trần Duyên tò mò.

Mặc dù xuất phát từ rất sớm nhưng có lẽ hân không phải người tới đầu tiên. Thấy ba người hai nữ một nam đã ở đó chờ sẵn, Trần Duyên bước tới chấp tay.

- Bái kiến các vị sư huynh, sư ti ta được Tứ Trường Lão phái tới thực hiện nhiệm vụ do tông môn giao phó.

Thấy Trần Duyên chấp tay hành lễ ba người cũng đáp lễ. Trong đó một thanh niên dáng người mảnh khảnh nước da hơi đen đứng ra nói:

- Thì ra là Trần Duyên sư đệ, ta tên La Hùng là đội trưởng dẫn đội cho nhiệm vụ này.
- Tiểu muội áo tím kia tên Tử Hà được Cửu Trường Lão giao phó.
- Còn tiểu sư muội áo hồng là Giang Tiểu Tiểu, đệ tử chân truyền của Lục Trường Lão.
- Tiểu sư đệ đằng kia là Cao Bá đệ tử đi theo Thập Trường Lão.

Trần Duyên không ngờ lần nhiệm vụ này lại tập hợp bốn tên đệ tử chân truyền của bốn trường lão Kim Đan kì. Hân liếc qua La Hùng, không cần phải giới thiệu đạo bào đen này chỉ có đệ tử của Đại Trường Lão là người của Chấp Pháp đội trên Hành Pháp Sơn do chính Đại Trường Lão tọa trấn.

Nơi đây chỉ có hai loại người là không muốn tới một là kẻ vi phạm luật lệ tông môn, kẻ thứ hai lại càng muốn tránh xa. Phản bội. Kẻ phản bội tông môn sẽ bị Chấp Pháp đội bắt lại đem về Hành Pháp Sơn xử tội.

- Hôm nay tên này làm đội trưởng e rằng nhiệm vụ lần này không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bạch Lang Thôn nghi vấn

Nhìn quanh La Hùng nói:

- Còn một người nữa chưa tới, dù sao vẫn còn nữa canh giờ chúng ta tiếp tục chờ đợi.

Nói rồi hân ngồi xuống mặt vẫn lạnh như tiền đứng với thương hiệu Chấp Pháp đội.

Nửa canh giờ sau một bóng người từ đằng xa đi tới, hân không ai xa lạ chính là Ngô Thiên cháu trai của Bát Trường Lão.

Vừa chạm mặt hân liền đưa Trần Duyên ánh nhìn đầy “chịu mến”. Trần Duyên thì nhất quyết không quan tâm, tên này giờ đây đã không phải đối thủ của hân. Dây dưa với kẻ yếu hơn mình chỉ làm giá trị của hân bị hạ thấp.

Thấy Trần Duyên kinh thường hấn tức giận vừa định tiến lên gây chuyện thì La Hùng chen vào giữa họ khề. Ngô Thiên mặc dù là cháu của Bát Trượng Lão nhưng không có nghĩa là có thể vô pháp vô thiên, đặc biệt là Chấp Pháp Đội. Không ai muốn dây dưa với bọn người này.

Thấy Ngô Thiên im lặng hấn gật đầu hài lòng rồi nói:

- Nhiệm vụ lần này do chính sư phụ ta Đại Trượng Lão yêu cầu. Coi như là chút thử thách trước khi bắt đầu tông môn luận bàn sau một năm nữa.

Nhắc tới đây trong mắt của bốn người còn lại ánh lên tia hưng phấn, đặc biệt là Ngô Thiên hấn đã chờ dịp này lâu lắm rồi.

Thấy không ai có ý kiến gì La Hùng nói tiếp:

- Nhiệm vụ là phải tới Bạch Lang thôn tìm hiểu nguyên nhân tại sao dân làng gần đây biến mất không lí do.

Nữ tử áo tím Từ Hà liền đưa ra nghi vấn:

- Bạch Lang thôn không phải là địa điểm nghỉ chân của đệ tử chúng ta khi xâm nhập Ma Kiếm Lâm sao.

- Thì ra là nơi đó, ta nhớ không lầm Bạch Lang thôn luôn có đệ tử tông môn ta trấn giữ sao.

Cao Bá cũng lên tiếng.

La Hùng gật đầu thờ dãi đạo:

- Đúng như lời sư đệ nói, nhưng đã hai tháng nay không hề nhận được truyền tin phù của bọn hấn.

- Lẽ nào bọn chúng đã bị...

Ngô Thiên tiếp lời, sắc mặt hấn cũng đen lại. Không ngờ lần này lại xâm nhập lại là Ma Kiếm Lâm.

- Đệ tử mạnh nhất trấn giữ nơi đó không ai khác chính là sư huynh của ta tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn.

Nghe Ngô Thiên nói mọi người cũng trở nên khó coi.

Thấy không khí trùng xuống La Hùng ho khề lần nữa.

- Các người đừng lo, có ta ở đây thì không cần phải lo lắng như vậy.

Từ trong túi trữ vật hấn lấy ra một tờ giấy màu đỏ khiến cả bốn người ngỡ ngàng.

- Các người yên tâm rồi chứ.

Hấn nở nụ cười tự tin trình trọng cất tờ giấy vào túi trữ vật.

- Thì ra La sư huynh đã chuẩn bị từ trước vậy thì còn kẻ nào có khả năng cản đường chúng ta.

Thấy Cao Bá cười nịnh nọt La Hùng làm hai nữ nhân kia nhìn hấn khinh bỉ.

Thấy mọi chuyện đã êm xuôi La Hùng liền tiến về phía trước.

- Chúng ta mau chóng xuất phát, đi sớm về sớm.

Trần Duyên và bọn người kia cũng không còn cách nào khác đành bám theo. Trong lúc đang chạy đi mọi người cũng tranh thủ trò chuyện, mặc dù là Ma Kiếm Lâm nhưng khu vực bọn họ đứng chỉ có yêu thú cấp một không cần quá lo lắng.

Giang Tiểu Tiêu lại gần hỏi Trần Duyên:

- Không biết Trần sư huynh đã tới Bạch Lang thôn chưa.

- Đây là lần đầu ta tới đó.

Hấn quay lại mỉm cười trả lời nàng.

- Hừ hấn thực lực yếu nhót thì làm sao có thể xông vào Ma Kiếm Lâm để tới Bạch Lang thôn chứ.

Ngô Thiên chạy gần đó hừ lạnh góp lời chọc tức.

Trần Duyên đưa mắt nhìn qua Ngô Thiên, hấn là người không thích phiền phức nhưng không có nghĩa hấn sợ phiền phức. Tên này dám gây chuyện thì nên dạy dỗ hấn một chút.

Thấy Trần Duyên sắp ra tay Ngô Thiên mừng thầm, đây đúng là cơ hội hiếm có ngay trước mặt những người khác phê bỏ hắn. Nhưng ngay lúc này.

- Bạch Lang Thôn cách đây hơn hai ngàn dặm, với tốc độ hiện giờ thì nội trong ba ngày chúng ta liền đến nơi.

Trong lúc nói La Hùng không biết vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Ngô Thiên. Nhiệm vụ lần này chính hắn dẫn đầu, nếu như thất bại thì kẻ đầu tiên chịu tội chính là hắn.

Trần Duyên xoay người tiếp tục đi như không có chuyện gì xảy ra. Riêng Ngô Thiên thì răng cắn chặt ánh mắt căm thù bao quát thêm La Hùng.

Bỗng nhiên Trần Duyên hét lên:

- Dừng lại.

Mọi người xung quanh không hiểu gì nhưng cũng theo phản ứng mà dừng bước.

- Có chuyện gì xảy ra?

Từ Hà nghi vấn.

- Có yêu thú đang đi tới đây nhưng không chỉ có một.

Trần Duyên sắc mặt căng thẳng.

- Làm gì có yêu thú nào, tại sao ta không cảm nhận được. Có phải ngươi muốn gây rối không.

Ngô Thiên chọc tức nói nhưng không có ai phản bác hắn bởi vì những người ở đây không cảm nhận được bất kì khí tức của yêu thú nào.

- Trực giác của ta nhận thấy.

Trần Duyên cũng hết cách, hắn không thể nói là do Chu lão chỉ điểm.

- Chê cười, ngươi nghĩ chỉ vì trực giác của mình mà chắc chắn phía trước có yêu thú sao?

Mọi người xung quanh đều không tán thành, Trần Duyên lắc đầu cười khổ liền chọn một hướng khác lao đi.

La Hùng phía trước cũng ngỡ ngàng, không ngờ tên sư đệ lại quyết tuyệt như vậy, chỉ vì trực giác mà sẵn sàng tách ra khỏi đội một mình trong Ma Kiếm Lâm.

- Nếu Trần sư đệ đã quyết tâm như vậy ta sẽ không ngăn cản, nhưng chuyện tự ý rời bỏ nhiệm vụ ta sẽ nói lại cho Cháp Pháp đội.

Nghe tới đây cả ba người đều biến sắc, nếu chạm vào Cháp Pháp đội thì Trần Duyên lành ít dữ nhiều rồi. Riêng Ngô Thiên cười lạnh:

- Trần Duyên ơi là Trần Duyên hi vọng ngươi tốt nhất nên chết trong Ma Kiếm Lâm đi, rơi vào tay Cháp Pháp đội đúng là sống không bằng chết.

Nhưng hà hệ không được bao lâu không chỉ hắn bốn người sắc mặt đều rất khó coi. Trước mặt là một đàn kiến đen cực lớn, đó chính là Hắc Thiết Nghĩ linh trùng cấp một Đỉnh đẳng.

- Tất cả lui lại.

La Hùng hét lớn, nhưng tốc độ của nhân loại làm sao có thể so sánh với yêu thú nhất là trong rừng sâu. Không quá nửa canh giờ bốn người đã bị đàn kiến bao vây.

Nếu chỉ hai ba con thì chỉ cần một người trong số những kẻ ở đây liền nhẹ nhõm giải quyết. Nhưng ở đây lại có hơn ngàn con Hắc Thiết Nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tiểu Thú Triều

Khi hai nàng còn đang thần thờ trước uy lực của tu sĩ Kim Đan kì thì bị tiếng hét của La Thành làm giật mình. Hắn phun ra một búng máu tươi, do phải sử dụng phù chú nên La Thành tất nhiên là kẻ đứng mũi chịu sào. Mặc dù không bị đánh trúng nhưng áp lực từ chiêu thức vừa rồi không phải là thứ một tu sĩ Luyện Khí kì có thể chịu đựng.

Cao Bá vội vàng chạy tới đỡ hấn dậy rồi tất cả liền tẩu thoát.

- Chuyến đi lần này thật không suôn sẻ, chưa tới nơi mà tất cả đã bị thương mà còn mất đi con át chủ bài bảo mệnh.

La Hùng cười khổ nghĩ thầm.

Ở một nơi khác cách đó khá xa Trần Duyên cũng không khá hơn là bao, hấn đang bị một đàn Hôi Thử bao vây. Mặc dù chỉ là yêu thú cấp một Bính đẳng nhưng số lượng thì hàng ngàn hàng vạn con khiến hấn đau đầu.

Không còn cách nào khác Trần Duyên chỉ còn cách thả ra hết số Thực Huyết Trùng đang có khoảng hơn hai ngàn con, bọn chúng nở từ số trứng mà hấn lấy được lúc đi cùng tiểu nha đầu Hà Diệu. Từ trước tới nay do thấy được sự hung hăng của bầy linh trùng này nên hấn chưa tìm được Phong Ấn Trận phù hợp để giam giữ chúng nên không dám cho Thực Huyết Trùng sinh sản.

- Lần này về phải cho bọn chúng sinh sản rồi, nếu không cứ tiêu hao kiểu này thì ta không còn đủ linh trùng nữa.

Trần Duyên thở dài để cho tiểu mập mạp khổng lồ chế đàn Thực Huyết Trùng Đình đẳng cùng hấn huyết chiến.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ hấn cũng không muốn thả tất cả Thực Huyết Trùng ra. Tu vi của Trần Duyên chưa đủ để khống chế tất cả bọn chúng.

Đã nhận chủ nên linh trùng sẽ không tấn công Trần Duyên nhưng sẽ không chừa bất cứ thứ gì xung quanh, thậm chí là lôi kéo tới những tồn tại đáng sợ khác. Nhưng thời điểm này xung quanh đều là Hôi Thử hấn không cần phải đáng đo suy nghĩ, giết càng nhiều càng tốt.

Cơ thể được trui rèn tới mức tận cùng, Trần Duyên vận công pháp “Khô Mộc Tiểu Pháp” cả người khô khốc nứt nẻ. Những ngón tay khép lại như một mũi giáo xuyên thủng thân thể Hôi Thử.

Đàn Thực Huyết Trùng cũng như chủ nhân của chúng, con khát máu chưa bao giờ dừ dội như vậy. Như cỗ máy nghiền thịt lao vào sâu xé, những xác chuột bị cắn nham nhở rải rác khắp nơi.

Sau nửa ngày đàn Hôi Thử đã giảm đi gần một nửa trong khi số lượng Thực Huyết Trùng không xê xích bao nhiêu. Dù sao sinh mạng của Thực Huyết Trùng của ngang bằng yêu thú Đình đẳng.

Đang say sưa trong chém giết Trần Duyên được Chu lão nhắc nhở.

- Dừng lại tiểu tử, ta cảm nhận chúng đang tập trung lại gần núi đá đằng kia, có lẽ có thứ gì đáng giá.

Vừa nghe có báo vật mắt hấn như sáng lên, vội vàng thu hồi Thực Huyết Trùng chỉ để lại hơn trăm con Đình đẳng bảo vệ xung quanh. Dù sao Hôi Thử đã bị tàn sát quá nhiều, chúng có vẻ như bắt đầu sợ hãi không còn tấn công ồ ạt như ban đầu.

Đúng như lời Chu lão mấy ngàn con Hôi Thử ở chung một chỗ, phía trên là một con chuột màu bạc to lớn như con bò.

- Thì ra là con chuột đầu đàn phát lệnh tập hợp.

Hấn thất vọng, đã ba ngày từ khi tách khỏi nhóm người ngoài trừ chém giết ra thì hấn không hề thu hoạch được gì.

- Thật kì lạ, bình thường yêu thú đầu tập trung nhiều như vậy. Đây đã là đàn thứ tư ta trông thấy rồi. Chu lão nghĩ sao.

Nghe Trần Duyên hỏi lão không cần suy nghĩ liền nói:

- Thú triều. Chắc chắn chỉ có thú triều mới làm ra hiện tượng lớn như vậy.

Trần Duyên hoảng hốt, hấn có đọc trong sách biết được ở Ma Kiếm Lâm cứ năm trăm năm là tiểu thú triều, năm ngàn năm là đại thú triều. Nếu theo lời nói của các tiền bối đời trước thì còn phải tới hơn mười năm nữa mới có thú triều mới hợp lí.

Không cần nghĩ nhiều, Trần Duyên liền quay đầu bỏ chạy. Hiện tại mới có giai đoạn đầu nên chỉ có yêu thú cấp một, đợi một thời gian nữa không chừng có cả yêu thú cấp hai, cấp ba.

Đường trở về gấp cũng không ít khó khăn, có lúc đi cả ngày không gặp yêu thú nào. Nhưng có một đêm hấn đang ngủ thì bị một đàn Dạ Miêu yêu thú Đình đẳng tập kích.

- Không thể nào ta đã để rất nhiều tín hiệu báo động xung quanh rồi mà.

Trần Duyên nhìn đám mèo trên mặt khó mà tin nổi. Lại một trận huyết chiến xảy ra, nhưng lần này mọi chuyện không dễ dàng. Hơn năm trăm con Thực Huyết Trùng bị tiêu diệt, riêng Trần Duyên cả người đầy thương tích từ xa nhìn lại hấn như một huyết nhân.

Sau hơn bảy ngày lần mò trong Ma Kiếm Lâm hấn rút cuộc cũng về tới Phong Ma Sơn. Không chờ nghỉ ngơi Trần Duyên một đường đi thẳng tới động phủ của sư phụ.

Sau khi được sự cho phép của sư phụ hấn tiến vào nghiêng người thật sâu.

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

Phong Ma Chân Nhân vẫn như vậy, lão cứ như là không hề động đậy từ lần Trần Duyên gặp trước đây

- Không phải ta sai người làm nhiệm vụ sao lại quay về sớm như vậy, còn thương tích trên người tại sao mà có?

Lão không mặn không nhạt nói.

Sau khi nghe Trần Duyên thuật lại câu chuyện thì gương mặt ngàn năm bình thản kia lại có một chút cau mày.

- Ý người là thú triều đang tới.

- Đệ tử không dám chắc chắn nhưng khắp nơi yêu thú đều kết bầy, trở nên hung hăng hơn trước rất giống trong Tàng Thư Các ghi lại.

Miệng thì không chắc nhưng những điều hấn nói ra sau đó như thảm khảm định.

- Được rồi lần này người làm rất tốt mau trở về dưỡng thương, phần thưởng thì đợi tông môn ban xuống.

- Tạ ơn sư phụ đệ tử cáo lui.

Hấn vừa định rời đi.

- Khoan đi đã.

Lão gọi hấn quay lại.

- “Hóa Mộc Quyết” người tu luyện có gặp bất trắc gì không?

Biết sư phụ vốn là người trong nóng ngoài lạnh hấn cũng thành thật nói:

- Cho tới giờ thì mọi việc tu luyện của đệ tử đều suôn sẻ.

- Người đừng có xem thường, “Hóa Mộc Quyết” nguy hiểm thật sự là khi đột phá lên Trúc Cơ kì. Hơn mười tên đệ tử trước đây tu luyện đều hóa mộc chết ngay tại lúc này.

Lão căn dặn.

- Đệ tử đã rõ, xin sư phụ đừng quá lo lắng đi được tới giờ phút này đã không còn gì hối tiếc.

- Người lui ra đi.

Lão thở dài phát tay.

- Đệ tử cáo lui.

Sau khi rời khỏi hấn quyết định quay về động phủ, thương thế trên người thật sự quá nặng. Ngoại thương nội thương đều có đủ, lần này mà không tỉnh tâm tu dưỡng thì chắc chắn sẽ để lại tai họa ngầm.

- Sư phụ của người không tệ.

Chu lão hiện lên cười khà khà nói.

- Lão nhân gia ngài đừng có hiện lên bất ngờ được không? Sẽ hù chết người đấy.

- Sư phụ của ta đương nhiên là lợi hại hơn người rồi.

Nhìn vẻ mặt tự ki của hấn lão không thèm đếm xia.

- Mặc dù là mới là Kim Đan hậu kì nhưng từ người hấn ta có thể cảm nhận được Thiên Đạo. Nếu ta không làm thì trong trăm năm tới sư phụ người có hai thành nắm chắc phá Đan thành Anh.

- Chỉ có hai thành.

Nghe Trần Duyên nói Chu lão liền tức giận quát:

- Tiểu tử người thì biết cái gì. Đột phá từ Kim Đan kì trở thành tu sĩ Nguyên Anh kì thì chỉ cần một thành cơ hội bọn chúng đã tranh nhau sức đầu mẻ

trán.

Thấy lão tức giận Trần Duyên cố ý lách qua chuyện khác.

- Lúc này Chu lão nói cái gì Thiên Đạo, vậy Thiên Đạo là gì?

Lão khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

- Người không cần hỏi, con kiến Luyện Khí kì như người biết quá nhiều chỉ làm hỏng đạo tâm thôi.

Nói rồi lão liền biến mất, Trần Duyên chỉ đành cười khổ.

- Đúng là người già mà, tính khí thất thường.

Hắn cuối cùng cũng chèo chống thân thể trở về, trước động phủ Hạ Thảo như thường lệ chào đón nhưng lần này còn thêm hai mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp cùng ở đó.

Nhìn thấy hân huyết dịch đầy mình Hạ Thảo đôi mắt đầm lệ chạy tới ôm chầm lấy. Trần Duyên cảm động cố gắng dỗ ngọt nàng rồi cùng trở vào song tu trị thương.

Một tháng trôi qua rồi cuộc Trần Duyên thương thế cũng đã hồi phục hoàn toàn khiến hắn cũng phải tác lỗi:

- Không ngờ thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” này lại có tác dụng chữa thương mạnh mẽ như vậy, với thương thế này cứ nghĩ cần ít nhất ba tháng mới có khả năng khỏi sắc không ngờ ta chỉ mất một phần ba thời gian mà đã bình phục hoàn toàn.

- Môn thần thông này còn quá nhiều điều bí ẩn mà ta không biết sau này nên dành thêm thời gian tìm tòi nhiều hơn.

Vừa cảm thán Trần Duyên hưởng thụ ôm tiểu nữ nô trong lòng, lúc này vừa bị hắn hành hạ lên bờ xuống ruộng giờ đã kiệt sức không mảnh vải che thân hạnh phúc chờ đợi hắn âu yếm.

Trần Duyên thỏa mãn vuốt ve mỹ phụ thì một tia sáng bay tới, đó chính là truyền tin phù của sư phụ.

Trong đó có nói tin tức hắn truyền về đã được xác thực, tiểu thú triều đang tới. Còn bốn tên đệ tử kia thì đã được sư phụ bọn hắn cứu về khắp người đều bị trọng thương nhưng nặng nhất vẫn là tên Cao Bá luôn đi theo võ mông ngựa kia, hắn bị mất một cánh tay con đường tu luyện sau này khẳng định không suôn sẻ.

Trong thư sư phụ còn nhắc nhở bản thân hắn trong ba tháng tới tốt nhất là ngoan ngoãn chữa thương, trong danh sách tham gia trường săn bắn thú triều lần này có tên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Phù Sa Thạch tác dụng

Thấy sư phụ quan tâm làm cho Trần Duyên cảm thấy ấm áp.

- Sư phụ không ngờ rằng ta hồi phục sớm như vậy, nhưng lần này chắc phải ngoan ngoãn ở trong động phủ thôi.

Trần Duyên thầm nghĩ. Hắn nghĩ như vậy cũng không phải không có lí, bốn tên kia tuy sống sót trở về nhưng đều bị thương rất nặng thậm chí là mất một cánh tay. Mặc dù chuyện này không liên quan tới hắn nhưng Thập Trưởng Lão vốn nổi tiếng là nóng tính và bao che, bây giờ xuất hiện khẳng định sẽ biến thành nơi để lão ta trút giận.

Thấy hắn cảm thấy tin phù Hạ Thảo trong lòng lo lắng, nàng sợ rằng hắn sẽ lại rời xa nàng. Một tháng trước nhìn Trần Duyên thương thế khắp người trở về nàng khóc suốt mướt tới nỗi gần như ngất đi. Nàng rất sợ hắn đi rồi sẽ không quay về nữa.

- Chủ nhân, chàng lại phải rời đi nữa sao?

Nhìn thấy ánh mắt không nở của nàng Trần Duyên mỉm cười nhẹ nhàng xoa mặt nàng nói:

- Tại sao phải đi? Ở đây ta có tiểu nữ nô dâm đẳng như nàng còn chưa hưởng hết lạc thú thì ta sẽ không rời bỏ nàng.

Nghe Trần Duyên nói Hạ Thảo bỗng ôm trằm lấy hắn gương mặt hạnh phúc.

Đang ôm mĩ nhân trong lòng chợt nhớ ra điều gì hần liền vỗ nhẹ vào kiềng đờn của nàng.

- Tiểu nữ nô của ta mau mặc y phục vào hôm nay ta sẽ biến nơi này trở thành thiên đường của linh dược.

Nghe thấy phải rời khỏi lòng của Trần Duyên làm nàng không muốn nhưng lại không thể cãi lời hần liền buồn bã đứng dậy.

- Hãy để tiểu nô hầu hạ chủ nhân mặc y phục.

Vừa giúp Trần Duyên mặc y phục cơ thể trần truồng của nàng liên tục va chạm vào hần. Sau đó nàng không ngần ngại liền ở trước mặt hần mặc y phục vào, những lần uốn éo cơ thể của Hạ Thảo làm hần hưng phấn không thôi nhưng Trần Duyên đã thao nàng nửa ngày rồi nếu như làm nữa hần sợ nàng ăn không tiêu.

- Nhưng cũng phải làm chút gì đó.

Nghĩ rồi hần xấu xa cười rồi từ từ tiến đến, từ đằng sau ôm trằm lấy nàng mà vuốt ve.

Hạ Thảo mừng thầm thì ra cơ thể nàng còn làm hần mê mẩn như vậy.

- Tiểu nô của ta hôm nay đã kiệt sức rồi không cần phải cố để ta thỏa mãn đâu. Nàng cũng phải chăm sóc bản thân cẩn thận để ta còn chơi nàng lâu dài nữa chứ.

Nghe hần nói nàng liền đỏ mặt, ở chung với Trần Duyên thời gian qua nàng biết hần tuy lời nói dâm dăng nhưng tất cả đều muốn tốt cho nàng. Ngay cả chân khí khi song tu Trần Duyên đều chuyển năm thành sang cho nàng nếu không thì tu vi của Hạ Thảo cũng không tiến triển nhanh như vậy.

Nàng vâng dạ rời khỏi mật thất tu luyện để Trần Duyên lập trận pháp. Nàng vừa đi hần phóng mở não hải gọi ra Chu lão.

Biết tính Trần Duyên lão cũng không trêu chọc hần như lần trước mà chỉ hừ lạnh nói:

- Tiểu tử ngươi cần gì ở lão già như ta.

Thấy Chu lão có vẻ chưa quên chuyện lần trước Trần Duyên mỉm cười nịnh nọt.

- Ai nói Chu lão già, ngài đường đường là tu sĩ Nguyên Anh kì viên mãn có vạn năm tuổi thọ. Như Chu lão đây cũng chỉ là tráng niên thôi.

Hần nói không hề sai, nhìn vẻ trung niên của Chu lão cũng đủ hiểu lúc còn sống thọ nguyên của lão còn rất dài.

- Hừ không cần tiểu tử ngươi nịnh hót, có gì mau nói.

Tuy giọng nói còn vẻ lạnh lùng nhưng đã đỡ hơn ban đầu rất nhiều.

Trần Duyên cố nhịn cười tính cách trẻ con của Chu lão.

- Trước đây không phải Chu lão nói chỉ ta cách sử dụng triệt để Phù Sa Thạch sao, bây giờ nguyên liệu đã thu thập đủ đành nhờ lão nhân gia ngài ra tay rồi.

- Ta chỉ hướng dẫn thôi, việc còn lại phải chính tay tiểu tử ngươi làm.

Lão nhìn hần nói.

Thấy hần ngỡ ngàng Chu lão liền quát:

- Còn chờ gì nữa mau mang tất cả ra đây.

Y theo lời, hần lấy tất cả mang ra.

- Đứng rồi thứ đó đặt ở đây, đưa qua bên phải một chút. Ngươi bị ngốc à ta bảo là bên trái. Thứ đó để phía trên, cao nữa bộ chưa ăn cơm sao, đập mạnh lên. Ngay cả nữ nhân còn mạnh hơn ngươi.

Hơn nửa ngày dưới sự chỉ bảo “tận tình” của Chu lão mọi việc đã hoàn thành phân nửa, bước tiếp theo là thứ hần không muốn nhìn thấy nhất.

Đứng dưới đồng phân Động Địa Tượng cao qua đầu Trần Duyên ngoa ngán lấy ra xềng xúc vừa định ra tay thì Chu lão ngăn lại.

- Ngươi đang làm gì vậy hả? Ai cho phép ngươi dùng xềng.

- Không dùng xềng thì làm bằng cách nào, ta đâu có thần thức.

Trần Duyên nghi vấn hỏi.

Tới đây bỗng nhiên Chu lão mỉm cười khiến hấn cảm giác có gì không ổn.

- Tay của người đầu, nhớ là phải dùng tay trần thì cảm giác mới chính xác được.

Nghe tới đây Trần Duyên liền ngã ngửa, hấn hét lớn:

- Ta không ngờ Chu lão lại là người như vậy, lấy chuyện công trả thù riêng chuyện này ta nhất quyết không làm.

- Hừ một tu sĩ Nguyên Anh kì như ta lại sử dụng thủ đoạn đê hèn đó để chèn ép người sao. Chỉ có bàn tay trần mới có động tác chính xác được, nếu người không làm thì tùy coi như công sức hốt phân của người đúng là phí công rồi.

Thấy Chu lão không hề thương lượng hấn đành chịu thua, từ bỏ sao? Nói dễ hơn làm. Dù bất kì cơ hội nào gia tăng thực lực hấn phải nắm lấy.

Sau hai canh giờ ngáp ngưa trong thứ kia không biết hấn đã nôn mửa bao nhiêu lần cuối cùng mọi chuyện đã gần như hoàn tất.

Cầm Phù Sa Thạch trong tay tiên lại gần mắt xích của trận pháp Trần Duyên mừng muốn khóc. Cuối cùng qua bao gian khổ thì hấn cũng đã hoàn thành, nơi đây đã bước đầu trên con đường trở thành Hắc Lâm rừng rậm rồi.

Phù Sa Thạch vừa được đặt xuống liền chìm xuống đất. Một hơi thở sau thổ nhưỡng bỗng nhiên tràn đầy linh khí, còn những cây linh dược xung quanh cũng trở nên tràn đầy sinh lực.

Nhìn mọi thứ xung quanh Trần Duyên gạt đầu hải lòng, một linh khí giờ đây đã trở nên tinh thuần hơn trước. Không chỉ trong mật thất tu luyện mà tràn ngập ra cả động phủ khiến ba nữ nhân ở bên ngoài cũng bất ngờ.

Từ giờ chuyện thiếu hụt linh khí tu luyện đã không còn nữa, hấn có thể toàn tâm toàn ý cho việc tu luyện nâng cao cảnh giới.

Tam nữ bước vào cảm nhận thấy một linh khí khắp nơi liền mừng rỡ ra mặt nhất là nhị nữ Linh Diệu, Linh Diệp. Một tháng gần đây do Trần Duyên bị thương nặng ngày nào cũng cùng Hạ Thảo song tu trong mật thất. Mặc dù hấn không cảm các nàng tiến vào nhưng mẹ con nàng đầu thể tĩnh tâm tu luyện khi gần đó có kẻ đang làm đại sự.

Bây giờ trong động phủ đã tràn ngập một linh khí thì ở trong mật thất của mình thì nhị nữ cũng có thể tu luyện.

Thấy tam nữ đi vào Trần Duyên bước tới ôm Hạ Thảo vào lòng và cung chiêu rồi quay qua nhị nữ hỏi:

- Thời gian gần đây làm cho nhị vị tỷ tỷ chịu thiệt thòi rồi.

Hai nàng hằng ngày đều đã quen nhìn hấn âu yếm Hạ Thảo nên cũng không lạ gì, thậm chí thỉnh thoảng mọi người dùng com Hạ Thảo luôn ngồi trong lòng hấn dâng lên thực vật. Lúc thì dứt cho hấn ăn thậm chí còn dùng miệng của nàng đưa rượu vào miệng hấn, mỗi lần như vậy hấn đều ôm nàng hôn thật sâu.

Trần Duyên thân mật với Hạ Thảo dường như không quan tâm tới sự chứng kiến của nhị nữ. Đối với hấn hai nàng đã là sóc trong lọ chỉ cần thời gian thì hai nàng sẽ chấp nhận hấn.

Trần Duyên đâu biết rằng nhị nữ cũng rất muốn ở cùng hấn, nhưng Linh Diệu sợ là hấn nghĩ nàng không còn trinh tiết, sợ nữ nhi sẽ khinh thường bởi vì nàng thấy được tình ý của Linh Diệp đối với Trần Duyên.

Còn Linh Diệp thì lại sợ mẫu thân bị tổn thương, dù sao phụ thân nàng đã tạ thế được ba năm. Ba năm trống vắng giờ đây mới tìm được nam nhân phù hợp biết chiều chuộng thương yêu mẫu thân nên nàng không muốn mẫu thân buồn phiền.

Từ khi tới đây nhị nữ cũng thấy được Trần Duyên cung chiêu nữ nhân của hấn tới mức nào. Hạ Thảo không chỉ có tài nguyên tu luyện phong phú mà tốc độ tu luyện cũng tiến bộ thần tốc. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn hạnh phúc của nàng khiến cho nhị nữ phải ghen tỵ.

- Hai vị tỷ tỷ.

Trần Duyên nói lần nữa khiến nhị nữ từ trong suy nghĩ tỉnh táo trở lại. Linh Diệu bối rối nói:

- Mong đệ thứ lỗi, một linh khí trong đây quá dày đặc làm cho bản thân kinh hãi nên không lắng nghe.

Thấy nàng đỏ mặt Trần Duyên cũng không để ý nói lại:

- Gần đây đã làm cho nhị vị tỷ tỷ phải thiệt thòi rồi.

Nàng vội vàng nói:

- Đâu có đâu có, đệ không chỉ cho hai mẹ con tỷ tá túc mà còn cho chúng ta tài nguyên tu luyện nữa chỉ sợ cả đời này chúng ta không thể nào trả hết nợ cho đệ.

- Nếu vậy hai vị tỷ tỷ có thể dùng cả đời trả nợ cho đệ, bản thân đệ còn vui mừng khôn xiết.

Nghe lời nói mập mờ của hán Linh Diệu đỏ mặt chạy về mặt thất trong ánh mắt của nàng còn ẩn chứa vẻ ước mong. Thấy mẫu thân rời đi Linh Diệu mặc dù không muốn, nhìn Trần Duyên ánh mắt không dứt rồi cũng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hành Pháp Sơn

Nhìn thấy vẻ mặt của nhị nữ Hạ Thảo đang ngồi trong lòng hán cũng nhận ra được.

- Chủ nhân có muốn thu hai mẹ con đó không?

Nghe Hạ Thảo gắng hỏi Trần Duyên lưu manh cười nhìn nàng nói:

- Có phải tiểu nữ nô của ta đang ghen không?

Vừa nói tay heo của hán vừa xoa bóp đồn bộ của nàng. Cố gắng kiềm nén khoái cảm do Trần Duyên mang đến nàng vừa rên rỉ vừa nói:

- Không... không có ah... ah tiểu nô chỉ... chỉ muốn chủ nhân được sung... sung sướng hơn thôi.

- Thiếp biết bản... bản thân không thể ah... ah nào thỏa mãn chàng.

Nghe nàng nói Trần Duyên cũng rất hứng thú, chỉ cần nghĩ tới việc được hai mẹ con nàng cùng rên rỉ dưới cự long đã làm Trần Duyên hưng phấn không thôi.

Lúc này Hạ Thảo lại cảm nhận được phía dưới của hán có điều quen thuộc, đó là cội nguồn hạnh phúc của nàng. Cự long lúc này đã nóng hổi chạm vào hạ thân Hạ Thảo.

Nàng đứng dậy khom người xuống bàn tay trắng trẻo thon dài tóm lấy sinh vật hung dữ kia ánh mắt lẳng lơ mỉm cười liếc nhìn hán.

- Chủ nhân thấy chưa, chỉ có vật này là không biết nói dối thôi.

Trần Duyên đỏ mặt ngại ngùng, không ngờ hán bị nữ nhân bắt thóp. Hán lao tới ôm lấy Hạ Thảo cùng nàng tu luyện.

Ba tháng trôi qua, do mỗi ngày đều cùng nàng tu luyện nên tu vi đã sớm đột phá Luyện Khí kì tầng tám đương nhiên Hạ Thảo cũng cùng hán đột phá.

Hôm nay là ngày hiếm hoi Trần Duyên rời khỏi mặt thất, hán nhận được truyền tin phù từ sư phụ liền tức tốc lên đường. Vừa bước tới động phủ Phong Ma Chân Nhân đã đứng ngoài đợi hán.

Trần Duyên vừa tới chưa kịp hành lễ lão liền tóm lấy hán đạp không bay đi.

- Tại sao người lại gấp như vậy, chẳng lẽ có chuyện không hay xảy ra?

Trần Duyên nghi vấn.

- Sự việc lần này nếu người vượt qua được không chừng sẽ có tạo hóa lớn.

Nghe sư phụ nửa úp nửa mở làm hán cũng lo lắng.

Mấy hơi thở sau Phong Ma Chân Nhân đem Trần Duyên đáp xuống một ngọn núi. Khung cảnh xung quanh đều là rừng lá hoang sơ như ngàn năm không ai đặt chân tới. Ấn phía sau tảng đá là những ngọn tháp cao chọc trời đâu đâu cũng có hắc bào đệ tử canh gác. Lúc này Trần Duyên liền nhận ra hán đã được sư phụ đưa tới Hành Pháp Sơn.

- Bị đưa tới Hành Pháp Sơn khẳng định là liên quan tới nhiệm vụ vừa rồi. Sợ là lần này lành ít dữ nhiều.

Nghĩ như vậy Trần Duyên vẫn tiến vào, có sư phụ ở đây hán không tin những lão gia hỏa kia dám đụng tới hán.

Bước vào đại điện, không khí tràn đầy sát tính bên trong làm hơi thở trở nên dồn dập hơn, áp lực tinh thần cũng bị đè nặng. Xung quanh hàng trăm đệ tử mặc hắc y nghiêm trang, từ bọn chúng phát ra khí tức dọa người. Phía trên thềm cao có năm người, bốn lão giả, một trung nhân nhìn xuống hán.

Chỉ cần nhìn sơ qua Trần Duyên liền nhận ra những người này là ai. Từ bên trái qua đầu tiên không ai khác là sư phụ của hán, thứ hai chính là Nhị Trưởng Lão người đã truyền cho hán công pháp và pháp quyết tu luyện.

Ngồi ở giữa là lão già cao, gầy gò khuôn mặt không giãn mà tự uy đặc biệt là một con mắt bị mù không ai khác chính là Đại Trưởng Lão. Thời trẻ lão còn được giới tu sĩ chỉ cần nghe danh là sợ hãi Độc Nhân Lão Ma nhưng đó là chuyện của hơn ngàn năm trước.

Người thứ tư là một lão già thân thể thấp lùn nhưng khuôn mặt lại đỏ như huyết hắc chính là Bát Trưởng Lão.

Trung niên cuối cùng chính là Thập Trưởng Lão vừa được phong hai trăm năm trước.

- Đệ tử kia bước vào Hành Pháp Điện tại sao không quỳ?

Đang mãi suy nghĩ Trần Duyên bị tiếng quát của hắc bào đệ tử làm bừng tỉnh. Hắc liếc mắt nhìn nghi vấn:

- Người là ai?

- Ta là Lí Hữu đệ tử của Đại Trưởng Lão được người tin tưởng giao việc xét xử vụ án lần này.

Lí Hữu vẻ mặt kêu ngoao.

- Ah thì ra là Lí sư thúc tiểu bối ngưỡng mộ đã lâu.

Thấy vẻ cười cợt nịnh nọt của Trần Duyên lòng hư vinh trong hắc nỗi dậy liền hừ lạnh nói:

- Còn không mau quỳ xuống tiếp nhận xét xử.

Lí Hữu trong lòng khoái trá, thật ra hắc rất quen thuộc Ngô Thiên. Lần này còn được Bát Trưởng Lão đánh tiếng nhất định phải gáng tội thật nặng cho Trần Duyên khiến hắc thân tàn ma dại đó là lí do tại sao hắc chủ động cầu xin sư phụ cho xét xử vụ này. Việc đầu tiên phải làm là hạ nhục Trần Duyên khiến tinh thần hắc suy sụp.

Đột nhiên Lí Hữu chợt lạnh cả người, ánh mắt của Trần Duyên sắc bén như dã thú trực muốn ăn tươi nuốt sống hắc.

- Lí sư thúc đã quá coi trọng bản thân rồi, ngay cả sư phụ ta Tứ Trưởng Lão còn chưa bảo ta quỳ xuống lần nào người nghi bản thân đủ tư cách sao.

Lí Hữu chợt ngậm miệng lại, hắc không dám nói cớ. Phong Ma Chân Nhân nổi tiếng hiếu sát kia mà nổi giận thì e rằng cả sư phụ cũng không che chở được hắc.

Đuối lí hắc đỏ mặt hét lớn:

- Trần Duyên người dám phạm thượng, trên Hành Pháp Điện dám chống lại lệnh của bản sư thúc. Ta phạt người trăm trường người có chịu phục hay không.

- Đương nhiên là ta... không phục.

Trần Duyên cười cợt, nhưng không đợi tên Lí Hữu kia lên tiếng quát nạt hắc liền nói tiếp:

- Hôm nay chấp pháp đối diện kiến ta là có chuyện gì?

- Là thẩm tra vụ án đúng không? Chưa thẩm tra ta chưa phải phạm nhân tại sao lại phải quỳ. Trong tông môn không hề quy định đệ tử phải quỳ lạy khi diện kiến tiền bối, hay là Lí sư thúc muốn thay đổi luật lệ tông môn, hay là sau này tất cả đệ tử chỉ cần quỳ lạy sư thúc là đủ.

Từng câu từng chữ đều ép Lí Hữu vào con đường phạm thượng, bây giờ hắc mới cảm thấy việc này không dễ như hắc nghĩ.

- Tên Ngô Thiên khôn kiếp kia cái gì là tên Trần Duyên chi biết nhẩn nhẩn, tinh thần yếu nhót không dám chống lại kẻ khác chứ? Chuyện này nếu làm không hợp lí thì ngay cả ta cũng bị hắc kéo xuống nước mất.

Lí Hữu đâu biết rằng chỉ vì thèm muốn chút tài nguyên tu luyện còn con mà Bát Trưởng Lão hứa hẹn mà bản thân thật sự đã bị chìm trong vũng lầy. Nếu xử tội Trần Duyên thì sẽ lọt vào tầm ngắm của Nhị Trưởng Lão và Tứ Trưởng Lão, còn nếu không xử được hắc thì khác nào đắc tội với Bát Trưởng Lão và Thập Trưởng Lão.

Lấy lại bình tĩnh Lí Hữu không muốn dây dưa với Trần Duyên thêm nữa, hắc không muốn lại bị ra thêm vài tội danh khác.

- Ngày hôm nay Chấp Pháp Đối diện kiến người bởi vì người đã phạm phải đại tội từ bỏ nhiệm vụ không có lí do đẩy các sư huynh đệ đồng môn vào hiểm cảnh. Người có nhận tội hay không?

- Sư thúc quả là người vui tính mà, hôm nay không phải chấp pháp đối diện kiến ta là để tông môn ban thưởng sao?

Ngồi trên cao Nhị Trưởng Lão há miệng cười ha hả không để ý hình tượng bậc tiền bối.

Lí Hữu giận dữ, không ngờ tên đệ tử này lại là kẻ bất trị như vậy hắc thấy được trong mắt Trần Duyên không xem hắc ra gì. Ngay cả nói chuyện cũng

không thèm nhìn thẳng.

- Trần Duyên to gan người dám không nhận tội lại còn tự đại không để tiền bối vào trong mắt. Ta phán xét người có tội là bản thân người có tội.

Nghe tới đây ngay cả Đại Trưởng Lão luôn nhắm mắt dưỡng thần cũng chợt động dậy, hần đưa mắt nhìn bốn vị trưởng lão rồi mỉm cười như nhắc nhở chưa tới lúc phải nhúng tay.

Nhị Trưởng Lão và sư phụ Trần Duyên xem như không có chuyện gì riêng Bát Trưởng Lão thì đã gấp không chờ được nữa.

- Thật không ngờ tên Lí Hữu này ngày thường luôn tỏ ra điềm đạm mà lúc này lại bị tiểu tử kia khiêu khích tới mức không giữ được lí trí. Chuyện này sợ rằng không đi tới đâu rồi.

Bát Trưởng Lão thở dài.

- Hừ người phán ta có tội thì sao chứ, Lí Hữu sư thúc người nên nhớ bản thân chỉ là một chấp sự ngồi chờ chết trong tông môn thôi lấy đâu ra tư cách mà phán xét ta.

- Người... người dám...

Trần Duyên đã chạm tới nỗi đau của hần, hơn 50 tuổi mới Trúc Cơ thành công nhưng lại dừng ở Trúc Cơ tầng 2 hơn 100 năm nay. Nếu không có đột biến xảy ra thì khẳng định đây chính là giới hạn của hần, tư chất tu tiên đã hết Lí Hữu chỉ có thể làm chấp sự chờ đợi thọ nguyên hao hết. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến hần giúp Bát Trưởng Lão đề đổi lấy thiên tài địa bảo nhằm đột phá.

- Người không chỉ làm nhiệm vụ thất bại mà khiến sư huynh đệ trọng thương trong đó ngay cả sư chất Cao Bá bị phế đi một tay ảnh hưởng tới con đường tu luyện của hần đó không phải là trọng tội sao?

- Hừ sư thúc quá lời rồi, ta không chỉ cứu mạng họ còn mang về tin tức giúp cho tông môn thoát khỏi tồn thất cực lớn. Còn lí do bọn chúng bị thương nặng như vậy là không nghe lời cảnh báo của ta chưa chết đúng là nhân tính bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tứ Trưởng Lão khủng bố

Hai tên này kẻ nói trắng người nói đen làm cho vụ án không hề tiến triển gì. Thập Trưởng Lão lạnh lùng đứng dậy, khiến một kẻ nóng nảy như hần phải kiên nhẫn ngồi xem vở kịch nhảm chán này tới tận bây giờ đã là kì tích. Hần chấp tay sau lưng nhìn thẳng về phía Trần Duyên.

Áp lực từ tu sĩ Kim Đan kì đè lên cơ thể khiến Trần Duyên cả người nằm rạp xuống đất. Lại gần liền phát hiện nền gạch phía dưới đều đã rạn nứt nếu gặp phải tu sĩ Luyện Khí kì bình thường xương cốt khẳng định sẽ bị nghiền nát.

Đại Trưởng Lão ngồi đó cũng không dự tính trước, lão không ngờ tên thập sư đệ này lại không sợ mất mặt ra tay với tiểu bối như vậy. Nhưng điều lão lo lắng nhất cũng không phải việc này, nhìn qua thấy Ma Phong Chân Nhân cũng động thân lão tính đứng lên ngăn lại. Không thể vì một tên đệ tử Luyện Khí kì mà dẫn tới cuộc chiến giữa hai trưởng lão được.

Bỗng nhiên Nhị Trưởng Lão đặt một tay lên vai làm lão không thể đứng lên dễ dàng, liếc mắt nhìn qua thì thấy Nhị Trưởng Lão mỉm cười lắc đầu. Không thể làm gì hơn Đại Trưởng Lão chỉ có thể thở dài ngồi coi diễn biến.

Thập Trưởng Lão cũng nhận ra có gì không đúng uy áp trên người Trần Duyên rõ ràng bị chặn lại, lúc này lão mới chú ý Tứ Trưởng Lão về mặt lạnh nhạt nhìn hần.

- Thập sư đệ đột phá Kim Đan kì mới 200 năm mà lòng tin đúng là bành chướng, không ngờ ngay tại trước mặt chèn ép đệ tử của lão phu phải chăng sư đệ đã không coi lão phu ra gì?

Nghe tới đây trong lòng Thập Trưởng Lão cũng nổi lên tia bất an, nhưng vì mặt mũi hần không thể nào nhượng bộ được.

- Ta không tin bản thân đứng trước người lại không có sức hoàn thù.

Nghi trầm, lòng tin trong lòng hần chợt tăng vọt, Thập Trưởng Lão lạnh lùng cười.

- Thì sao chứ? Vì hần mà đệ tử ta mất đi một cánh tay đời này không thể nào tiến xa được, hôm nay ta chỉ một ít giáo huấn nho nhỏ xem như là thay mặt sư huynh dạy dỗ đệ tử.

Hần vừa nói xong không chỉ Đại Trưởng Lão cùng Bát Trưởng Lão biến sắc ngay cả Nhị Trưởng Lão ngày thường luôn cười cợt nhưng lúc này đưa gờn

sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Đại Trưởng Lão hét lớn.

- Thập sư đệ còn không mau...

Lão chưa nói xong cánh tay trái của Thập Trưởng Lão đã rơi xuống đất, máu bắn ra khắp nơi. gương mặt hắn lúc này đã tím ngắt miệng không nói một lời.

- Có vẻ như Thập sư đệ rất yêu thương đệ tử vậy ta cho ngươi cũng giống như hắn.

Thập Trưởng Lão bây giờ trong lòng hối hận không thôi, hắn không ngờ thực lực lại chênh lệch như vậy. Cùng là tu sĩ Kim Đan kì nhưng lại cách biệt một trời một vực. Giờ đây mất đi cánh tay tuy tu sĩ Kim Đan kì có thể chặt chỉ trọng sinh nhưng thực lực lại giảm một mảng lớn, không biết phải thắng nào năm nào mới khôi phục chứ chưa nói tới tăng tiến tu vi.

Bát Trưởng Lão đứng lên muốn nói thì.

- Bát sư đệ phản đối hành động của ta sao?

Nghe Tứ Trưởng Lão gằng từng chữ lão cũng không nhịn được ngồi xuống quyết định nhắm mắt cho qua. Mọi chuyện xảy ra chỉ có Đại Trưởng Lão cùng Nhị Trưởng Lão thấy rõ, cả hai lão mừng ra mặt.

- Trời đúng là chiều cô Ma Kiếm Tông ta, không lâu nữa tông môn liền sinh ra một tu sĩ Nguyên Anh kì. Thời đại mà lịch đại tiền bối mơ ước sớm thành hiện thực rồi.

Đại Trưởng Lão nghĩ thâm kinh hi đứng ra tuyên bố.

- Sự việc ngày hôm nay ta kết luận Trần Duyên không chỉ vô tội mà còn lập được đại công cho tông môn được ban thưởng ba thứ chỉ cần hợp lí là được.

- Còn về Cao Bá là đệ tử có thiên phú tuyệt đỉnh được ban thưởng Trọng Sinh Thảo có thể mọc lại cánh tay không ảnh hưởng tới căn cơ.

- Riêng Lí Hữu trong khi thẩm tra vụ án gây ra sai sót phạt diện bích trăm năm không được bước chân ra khỏi Luyện Ngục Động.

Nghe tới Luyện Ngục Động mà còn phải ở trong đó trăm năm khiến chân của Lí Hữu mềm nhũn không còn sức lực để đứng.

- Các vị sư đệ có nghi vấn về quyết định của ta không?

Cả bốn người đều im lặng xem như ngầm đồng ý. Thập Trưởng Lão liền thu thập huyết nhục cho vào những trữ vật lập tức rời đi. Bát Trưởng Lão miễn cưỡng nở nụ cười rồi cũng cáo từ, Ma Phong Chân Nhân thì lấy lí do chữa thương cho Trần Duyên cũng mang hắn đi không mà đi. Chỉ còn lại Nhị Trưởng Lão ở lại, dù sao hai lão cũng là đối thủ đánh cờ với nhau nhiều năm không gặp.

Đại Trưởng Lão lúc này mới phá lên cười ha hả.

- Sư đệ nghĩ sao nếu ta nói với tông chủ cùng nhị vị Thái Thượng Trưởng Lão việc này?

- Đương nhiên là mấy lão bắt từ đó cũng không thể nào ngậm miệng được.

Nhị Trưởng Lão cũng hưng phấn đáp trả.

Về tới Phong Ma Sơn Trần Duyên cũng vội vàng cáo lui, thương thế trên người hắn không phải nhẹ.

- Hối... không ngờ vừa mới bình phục giờ đây lại thương thế đầy mình.

Một tháng trôi qua, cuối cùng phần thưởng tông môn cũng được chấp sự mang tới. Đầu tiên hắn muốn xác của 3 yêu thú cấp 2 nhưng hình thể của chúng phải cực lớn, không nói cũng biết thứ này dành cho lũ Thực Huyết Trùng. Phần thưởng thứ 2 Trần Duyên yêu cầu một cây linh dược cấp 2 Giáp đẳng. Phần thưởng thứ 3 là một bộ phong ấn trận đương nhiên là dùng để chặn thả Thực Huyết Trùng.

- Cũng nên bắt đầu được rồi.

Trần Duyên lăm lăm, hắn đảo một mắt thất cực lớn rồi lấy ra một trận bàn tay bắt quyết, phía trên liền hiện ra thân ảnh tứ tượng khổng lồ di chuyển về bốn phía của mặt thất tạo ra không gian hình lập phương bao trùm lấy mọi thứ bên trong. Đó chính là Tứ Tượng Phong Ấn Trận trận pháp cấp 2 Giáp đẳng.

Từ trong túi trữ vật lấy ra xác của hai con yêu thú cấp 2, đây là Tam Vĩ Ngư yêu thú Đỉnh đẳng khá phổ biến. Sau khi ném xác 2 con cá khổng lồ vào bên trong phong ấn trận Trần Duyên gạt đầu hải long liền vớ túi linh thú thả ra Thực Huyết Trùng. Linh Trùng ngửi thấy mùi máu tươi liền như ong vỡ tổ thi nhau xông tới, hơn ngàn con linh trùng tranh nhau tạo ra một trường hỗn loạn. Trần Duyên không quan tâm đóng trận pháp quay về mặt thất tu luyện, có vấn đề quan trọng hơn cần hắn lo liệu.(không phải là cái đạo hữu luôn nghĩ đâu ^-^)

Lấy ra hai quả trứng màu xanh lục để trên đùi, Trần Duyên kiểm nén hưng phấn trong lòng bắt đầu chuyển chân khí nuôi dưỡng linh trùng bên trong. Hắn đã sớm muốn làm việc này nhưng phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ thích hợp.

Nguyên nhân đầu tiên là trứng của Lục Đường Lang tiêu tốn quá nhiều chân khí mà tu vi của hắn trước đây không thể nào đáp ứng nổi. Nguyên nhân thứ 2 chính là thực vật, khi linh trùng ra đời bữa ăn đầu tiên cực kì trọng yếu, điều đó quyết định thực lực của linh trùng.

Khi vừa nở ra nếu được ăn thức ăn dồi dào linh khí thì linh trùng có khả năng vượt xa những con khác cùng loại nên Trần Duyên mới kiên nhẫn chờ đợi tới ngày hôm nay.

Ngay khi trứng linh trùng có dấu hiệu sắp nở Trần Duyên liền vận thần thông “Thần Không Vạn Trùng” tay bắt quyết, hai dấu ấn hình linh trùng kì lạ tiến vào bên trong. Việc còn lại chỉ là chờ đợi Lục Đường Lang nở ra.

Sau một canh giờ chúng cũng từ từ phá bỏ vỏ trứng, xuất hiện trước mắt Trần Duyên là hai con bọ ngựa mảnh khảnh cao hơn bàn tay. Chúng lại gần cuốn quýt bên Trần Duyên như thể hắn là thân phụ mẫu của chúng. Lúc này tiểu mập mập lại đột ngột xuất hiện thân hình như con sâu to béo cổ găng ngắn đầu dầy như thị uy với cặp đường lang kia chứng tỏ nó mới là chủ nhân ở đây.

Chỉ tội nghiệp cặp đường lang mới chào đời tâm trí còn ngây thơ bị tiểu mập mập dụ dỗ, không biết con trùng béo kia nói gì mà hai con đường lang gạt đầu lia lịa rồi cùng nhau ném ánh mắt chán ghét về phía Trần Duyên.

- Cái gì nguoi kiếm thêm đồng minh nhằm cô lập ta.

Hắn nhìn ra âm mưu của tiểu mập mập liền hét lên. Tinh Thần Trùng uốn éo cơ thể như muốn nói mau cho nó thêm năm thành chân khí nếu không Trần Duyên đừng hòng không chế cặp linh trùng kia.

Trần Duyên ngất ngây, hắn không ngờ tiểu mập mập lại thủ đoạn như vậy. Rõ ràng ngày thường được hắn cung như cung trứng húng như húng hoa suốt ngày chỉ có chơi đùa một rồi ăn, ăn xong rồi lại ngủ cứ như một vòng tuần hoàn khiến hắn cũng không biết bản thân đang nuôi trùng hay nuôi heo. Giờ đây lại muốn tăng thêm 5 thành chân khí đúng là muốn Trần Duyên tức chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Linh trùng xảo quyết

- Hừ, nguoi bắt nhân thì đừng trách ta bắt nghĩa.

Hắn vỗ túi trữ vật một con cá khổng lồ xuất hiện, đó chính là con Tam Vĩ Ngư cuối cùng được tông môn ban thưởng. Cắt lấy một miếng thịt cá Trần Duyên nở nụ cười âm áp nhìn về cặp đường lang.

- Tiểu bảo bảo lại đây thúc thúc có thức ăn nguoi cho các nguoi đây.

Như hiểu ý hắn cặp đường lang dùng ánh mắt thêm khát nhìn khối thịt kia, thấy tình thế không ổn tiểu mập mập vội vàng bò ra trước mặt chúng uốn éo nói gì đó. Cặp đường lang sắc mặt khổ sở hết nhìn tiểu mập mập rồi quay sang chăm chú nhìn khối thịt kia.

Cuối cùng tình thế bị đảo ngược hai tiểu đường lang bỏ qua con sâu mập kia vội vàng chạy tới chỗ Trần Duyên đáng vẻ nịnh hót. Sau khi được Trần Duyên cho phép cả hai nhào tới sâu xé tăng thịt gấp đôi người chúng. Thấy Lục Đường Lang ăn ngấu ngiến Trần Duyên cười thỏa mãn rồi ném ánh mắt khinh bỉ hướng tới tiểu mập mập.

- Hừ, ta nghĩ sau này nguoi nên giảm cân đi.

Vừa nghe tới đây tiểu mập mập hoảng hốt, nó cảm thấy hối hận vô cùng. Như một con sâu mập cổ găng trường thân thể nặng nề của mình leo lên vai Trần Duyên. Nó cố ý cạ thân thể tròn trĩnh của mình lên vai hắn lộ vẻ nịnh nọt hồng xin Trần Duyên khoan hồng độ lượng.

Trần Duyên làm sao bỏ cơ hội hiếm có này, hắn búng tiểu mập mập xuống đất quay mặt làm ngơ. Biết không thể nào lung lay được hắn Tinh Thần Trùng không còn cách nào khác đành cầu cứu Chu lão.

Nhìn thấy con sâu mập kia khóc lóc nài nỉ làm sao Chu lão có thể làm ngơ, dù sao tiểu mập mập khi còn trong trứng cũng theo lão mấy ngàn năm còn thời gian gần đây cũng chỉ có nó trò chuyện cùng lão.

- Hầy, tiểu tử nguoi nhìn xem tiểu mập mập dù sao cũng chỉ là hài tử ra đời không lâu nguoi là đại nhân không nên chấp nhất với nó.

- Người nhìn tiểu hài tử này đáng thương biết bao, mới sinh ra cũng không biết mặt phụ mẫu còn bị thương từ khi còn trong trứng, mới ra đời đều rất yếu ớt. Bây giờ ngay cả nguoi cũng không quan tâm thì thử hỏi nó sẽ ra sao đây.

Lời Chu lão cảm động tới tận mây xanh làm Trần Duyên cũng chợt suy nghĩ lại, ở bên kia Tinh Thần Trùng cũng tỏ vẻ đáng thương như tiểu hài tử sợ sệt núp sau lưng lão.

Rốt cuộc Trần Duyên cũng mềm lòng, dù có hơi chút lấu cá nhưng khi hấn chiến đấu tiểu mập mập luôn sát cánh kề bên. Mỗi lần hấn trọng thương bên ngoài thì cũng chính con sâu mập mập hộ pháp.

- Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, ta sẽ không giảm lương thực nhưng đổi lại mỗi ngày ngươi phải chạy một canh giờ do Chu lão tận mắt giám sát nếu không ta liền cắt đi một nửa khẩu phần của ngươi.

Sắc mặt tiểu mập mập như tro tàn, ngày thường hết ăn rồi lại ngủ nhiều lắm thì lần vài vòng bây giờ lại bắt phải chạy mà lên đến hai canh giờ không khác nào đòi mạng. Không đợi tiểu mập mập phản kháng Trần Duyên ném nó vào não hải.

Bên đây Lục Đường Lang vẫn còn đang ngầu ngẩn, linh trùng khi nở ra càng hấp thụ nhiều tinh hoa thì con đường phát triển sau này càng rộng mở nhưng nếu hấp thu quá nhiều thì cơ thể sẽ không chống đỡ nổi bạo thể mà chết.

Lục Đường Lang mới nở đã là linh trùng Đỉnh đẳng nên hấp thụ tinh hoa từ yêu thú cấp 2 Đỉnh đẳng là vừa đến giới hạn của thân thể. Nhưng điều Trần Duyên không dự tính trước lại xảy ra, sau khi ăn hết tâng huyết nhục của Tam Vĩ Ngư cấp lục đường lang liền ngủ thiếp đi mặc cho hấn đánh thức cũng không động dậy.

Trần Duyên lo lắng liền thỉnh giáo Chu lão.

- Tiểu tử ngươi không cần lo về nghiêm trọng, chỉ là chúng đang lột xác thôi.

- Làm sao chúng lột xác nhanh như vậy được, dù có hấp thụ tinh hoa trời đất thì chỉ làm căn cơ vững chắc hơn bình thường mà thôi.

Chu lão lắc đầu cười khà khà:

- Ngươi nói không sai nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ, nếu bản thân linh trùng đã có sẵn thiên phú tuyệt đỉnh thì chuyện lột xác sớm chỉ trong lòng bàn tay.

Trần Duyên kinh hãi, không ngờ cấp Lục Đường Lang này lại có thiên phú cao như vậy.

- Ha ha ha sau này các ngươi chính là át chủ bài để ta tung hoành thiên hạ.

Chu lão nhìn hấn biểu mới quyết định xối cho hấn một chậu nước lạnh.

- Ngươi nói không sai nhưng có điều phải chờ hai năm thì quá trình lột xác mới có thể hoàn tất.

Nghe tới đây cảm giác hưng phấn của Trần Duyên tuột hẳn, thú triều sắp tới nếu thực lực không tăng tiến thì rất có khả năng hấn sẽ chui vào bụng yêu thú đầu thai mất.

- Hai năm như vậy là quá lâu, tình thế bây giờ ta không thể nào chờ được.

- Hừ ngươi có biết tồn tại càng lợi hại thì thời gian trưởng thành càng kéo dài. Ta đã thấy tồn tại mất ngàn năm mới hoàn toàn trưởng thành, còn Lục Đường Lang này nếu để bản thân tự vượt qua quá trình lột xác thì mất 2 năm đã rất không tệ.

Lúc này mắt Trần Duyên liền sáng lên.

- Ý của Chu lão là ta có thể giúp chúng trưởng thành nhanh hơn?

- Không phải lão phu đã từng nói là chân khí của ngươi rất thích hợp để nuôi dưỡng linh trùng sao?

Chu lão hừ lạnh nói.

- Việc này ta đã biết nhưng hiện nay chỉ có con sâu mập kia mới cần ta cung cấp chân khí, Thực Huyết Trùng thì chỉ cần huyết nhục yêu thú.

Trần Duyên nghi vấn nói.

Lão hừ lạnh.

- Là do một phần bản tính thiết huyết của là linh trùng này khiến chúng ham mê huyết nhục, còn lí do khác là chân khí của ngươi quá ít, ít tới nỗi không đủ để chúng xia răng.

Nghe tới đây mặt hấn cũng đỏ lên, hiện nay mặc dù song tu đẩy nhanh tốc độ thu nạp linh khí nhưng cũng chỉ đủ bồi dưỡng tiểu mập mập phần còn lại không đủ cung cấp cho toàn bộ linh trùng của hấn.

- Ngươi không cần phải lo lắng, với tu vi hiện tại tiểu tử ngươi đủ sức bồi dưỡng cấp Lục Đường Lang này. Nhưng cũng phải mất hơn 6 tháng chúng mới

hoàn tất quá trình lột xác.

Bao nhiêu đó cũng đã khiến hắn thỏa mãn, 6 tháng khẳng định có thể kiên nhẫn được, dù sao Trần Duyên cũng là đệ tử chân truyền dù có chậm trễ cũng không ai dám kiến nghị.

Việc linh trùng xem như tạm hoàn tất, Trần Duyên lấy ra cây linh dược cấp 2 Giáp đẳng được tông môn ban tặng trồng gần mắt xích nơi chôn Phù Sa Thạch. Đây là Bạch Diệp Thụ linh thụ cấp 2 Giáp đẳng, tương truyền rằng đây là nơi Bạch Xà sinh sống. Thậm chí còn được rất nhiều tu sĩ dùng độc chào đón vì rất được các loại linh xà ưa thích.

Cảm giác linh khí nồng đậm từ Bạch Diệp Thụ tán ra làm Trần Duyên cảm thấy khoái trá, thiên tài địa bảo cấp 2 chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể nhận đủ điểm công hiến có nhiều tới đâu thì tông môn cũng không cho phép trao đổi. Bỏ gốc lấy ngọn ánh mắt cao hơn đầu không phải là chuyện hiếm gặp.

Khi mọi việc hoàn tất Trần Duyên liền gọi Hạ Thảo tiến vào mật thất, khi thấy Bạch Diệp Thảo tiểu mĩ phụ cũng kinh ngạc không thôi. Đây là lần đầu trong đời nàng thấy được linh thụ dồi dào chân khí như vậy.

Trong khi Hạ Thảo còn đang ngớ ngàng hắn từ phía sau ôm nàng vào lòng thì thầm

- Tiểu nô của ta, nàng thấy sao? Chỉ cần có linh thụ này thì sau này một linh khí ở đây luôn dồi dào dư dả cho chúng ta tu luyện.

Nghe hai chữ “tu luyện” Hạ Thảo hiểu ý lắng lơ mím cười tự cời y phục chỉ còn lại tiểu yếm liếc nhìn hắn. Thấy tiểu mĩ phụ hiểu chuyện như vậy Trần Duyên khoái trá liền cùng nàng song tu.

Thời gian trôi qua thật nhanh Trần Duyên đã khổ (sướng) tu hơn nửa năm, cuối cùng hắn cũng chờ được ngày Lục Đường Lang hoàn thành lột xác. Thật ra cách đây 2 tháng Trần Duyên đã nhận được truyền tin phù báo cáo tin tức, các đệ tử trong tông môn dưới Trúc Cơ kì tập hợp tiến thẳng tới Bạch Lang Thôn nhằm chiếm lại quyền thống trị của nhân loại ở nơi có vị trí chiến lược quan trọng.

Nghe tới đây hắn có thể khẳng định đây là một cuộc chiến dài hạn giữa tu sĩ và yêu thú. Tu sĩ thì mong muốn mở rộng khu vực kiểm soát nhằm có thêm tài nguyên tu luyện, còn yêu thú thì muốn mở rộng lãnh thổ sinh sống. Thú triều là biểu hiện rõ ràng số lượng yêu thú gia tăng đột biến (đúng là không biết kế hoạch hóa gia đình mà ^-^) phải di chuyển để tìm nơi trú ngụ.

Cấp Lục Đường Lang mặc dù bên ngoài không có gì thay đổi nhưng Trần Duyên cũng không dám coi thường, lột xác thành công chứng tỏ chúng đã là linh trùng Ất đẳng.

- Ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, tới lúc Trần Duyên này đại phát thần uy. Thú triều này tới rất đúng lúc đây mới là chiến trường phù hợp cho linh trùng của ta.

Thu Lục Đường Lang vào túi linh thú đương nhiên là túi khác, hắn làm sao có thể để cặp bảo bối này chung sống với bọn khát máu kia. Bước tới mật thất chăn nuôi Thực Huyết Trùng đúng như Trần Duyên dự đoán số lượng Thực Huyết Trùng đã tăng lên đáng kể, gần như gấp đôi trước kia. Số lượng linh trùng Đinh đẳng đã gần 1000, riêng Tiểu Huyết đã thành công trở thành linh trùng Ất đẳng bảo vệ thành công vị trí thủ lĩnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Sơ nhập thú triều

Thu lấy Thực Huyết Trùng hắn gọi tam nữ căn dặn một số chuyện quan trọng rồi lập tức rời khỏi. Bước ra khỏi động phủ không khí xung quanh khiến Trần Duyên cũng không quá bất ngờ. Quang cảnh tĩnh lặng khác hẳn ngày thường, ở những nơi như Cổng Hiến Điện, Đồi Bảo Điện hầu như đệ tử ra vô không ngớt mà giờ đây chỉ có mấy tên chấp sự ngồi ngáp lên ngáp xuống.

- Thật kì lạ, rõ ràng chỉ là thú triều 500 năm tại sao lại phải huy động nhiều đệ tử như vậy, Ma Phong Sơn có hơn 5000 đệ tử vậy mà hầu như bị triệu tập toàn bộ.

Lúc này hắn đã đứng dưới chân Ma Phong Sơn, không chút do dự Trần Duyên một thân một mình tiến vào Ma Kiếm Lâm điều mà tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn cũng không dám thực hiện nhất là khi thú triều đang diễn ra.

Đi được một đoạn Trần Duyên liền sử dụng thần thông “Thần Không Vận Trùng” không chế cấp Lục Đường Lang cùng hắn đồng hành. Dù sao Thực Huyết Trùng di chuyển gây quá nhiều tiếng động mà điều hắn cần bây giờ là sự im lặng hòng tránh khỏi những đàn yêu thú lên tới hàng ngàn hàng vạn kia.

Dựa vào địa đồ tông môn ban phát Trần Duyên lần mò trong rừng sâu tìm đường tới Bạch Lang Thôn.

Một buổi sáng bầu trời trong xanh những chú chim nhỏ bay lượn ca hát làm hiện ra khung cảnh thanh bình nhưng ở dưới mặt đất thì như là luyện ngục. Hàng ngàn hàng vạn xác Hôi Thử tràn ngập, những con còn lại ánh mắt đỏ như máu những tiếng chít chít vang lên khắp nơi.

Đàn Hồi Thử thật sự phần nộ, không biết đã có bao nhiêu đồng loại của chúng bị cắn xé không còn hình dạng. Sự điên cuồng đó hầu như tập trung vào thanh niên mặc đạo bào màu đen đứng chấp tay cách đó không xa. Mặc dù gần chục vạn Hồi Thử bao vây xung quanh nhưng vẫn không làm gì được tên nhân loại kia.

Kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyệt, cách đây 2 ngày hắn bị rơi vào bẫy phục kích của đàn Hồi Thử. Điều làm hắn không ngờ tới là đàn Hồi Thử này lại có con đầu đàn, điều này chứng tỏ nơi đây có số lượng gấp hàng chục lần bình thường.

Không chút do dự, Trần Duyệt vỗ túi linh thú hàng ngàn con Thực Huyết Trùng lao ra ngăn cản đàn Hồi Thử.

- Đây đúng là thời cơ thích hợp để ta bồi dưỡng số Thực Huyết Trùng mới nở này.

Với tu vi Luyện Khí kỳ tầng 8 Trần Duyệt đã khống chế được hơn 2000 con linh trùng Bính đẳng. Hồi Thử vốn là loài yêu thú dùng số lượng để tấn công, với số lượng hàng vạn con chúng rõ ràng chiếm được rất nhiều lợi thế. Nhưng điều đó cũng không tiếp diễn quá lâu sau 2 ngày thôn phệ huyết nhục Thực Huyết Trùng đã trở nên mạnh mẽ hơn trước.

- Được rồi, tiểu tử nguoi đã nán lại đây đủ lâu mau giải quyết dứt điểm rồi nhanh chóng rời khỏi đây, mùi huyết nhục có thể lôi kéo nhiều tồn tại mạnh mẽ hơn.

Trần Duyệt gạt đầu đồng tình tay vỗ túi trữ vật khổng lồ chế đàn Thực Huyết Trùng Đỉnh đẳng ra thay thế, trao quyền khống chế cho Tiểu Mập Mập đích thân dẫn cùng Lục Đường Lang cùng xông về phía con Bạch Thử đầu đàn kia.

Thấy Trần Duyệt tự lao đầu vào lưới đàn Hồi Thử điên cuồng muốn xé xác hắn nhưng chúng vừa lao tới liền bị đàn Thực Huyết Trùng xung quanh đó ngăn cản. Lục Đường Lang huy động hai cặp chân trước như cánh quạt, chúng chịu trách nhiệm tiên phong hầu như chỉ cần chạm nhẹ những con Hồi Thử liền trở thành thịt vụn.

Cuối cùng hắn cũng tới nơi, con Bạch Thử kia ngạo nghễ đứng trên cột đá cao nhìn xuống. Xung quanh là hơn trăm con Hồi Thử khác, bọn chúng đều là yêu thú Đỉnh đẳng lớn hơn đồng loại rất nhiều. Thấy Trần Duyệt lao tới bọn chúng liền rít lên dữ tợn cũng đồng loạt xông lên nhưng lại bị đàn linh trùng cản bước.

Trần Duyệt hừ lạnh một quyền đánh nát cột đá Bạch Thử lớn hơn lão nguoi tiếp đất giật dữ. Bạch Thử lao thẳng tới nhưng điều nó không ngờ là tên nhân loại kia không hề cử động mặc cho hai chiếc răng sắc như dao cạo kia cắm vào cơ thể.

Chưa kịp vui mừng thì Bạch Thử liền ngừng, không ngờ hai chiếc răng cửa sắc bén không kém gì pháp khí Át đẳng kia mà chỉ để lại vết hằn nhỏ nhỏ trên thân thể tên nhân loại. Sau khi phục dụng Rèn Thể Đan “Khô Mộc Tiểu Pháp” của Trần Duyệt đã đạt tới cực hạn, pháp khí dưới Giáp đẳng không thể nào khiến hắn bị thương.

Không để vụt thời cơ Trần Duyệt giữ chặt đầu Bạch Thử bàn tay như lưới giáo xuyên qua con mắt đang hốt hoảng kia đâm thủng đầu của nó. Một đòn dứt điểm hắn hừ lạnh ném xác con Bạch Thử về phía đàn Hồi Thử dữ tợn kia, thấy đầu lĩnh đã chết đàn Hồi Thử bắt đầu hoảng loạn có con điên cuồng tấn công có con thì quay đầu bỏ chạy. Chúng thậm chí còn đạp lên nhau tẩu thoát.

Trường thám sát nghiêng về một phía đã diễn ra, Thực Huyết Trùng đẳng cấp càng cao sức ăn càng nhiều, chúng như một cỗ máy nghiền thôn phệ tất cả huyết nhục trên đường đi.

Nhìn thấy Hồi Thử đã bỏ chạy tứ tán Trần Duyệt quyết định không truy sát thu lại linh trùng liền rời khỏi. Ngày thứ 8 trôi qua cuối cùng hắn cũng đã tới rất gần Bạch Lang Thôn, nhìn thấy cột khói xanh bay lên Trần Duyệt liền chú ý.

- Đó không phải tín hiệu triệu tập của Ma Phong Sơn sao? Đã hơn 2 tháng không ngờ Bạch Lang Thôn vẫn chưa bị công phá.

Thực chỉ vị trí khói triệu tập Trần Duyệt tiến đến, khi tới nơi trước mắt hắn là một khu đất nhỏ từng chiếc lều nhỏ được dựng lên tạm bợ xung quanh có từng tốp đệ tử canh phòng cẩn mật.

Thấy Trần Duyệt một nhóm đệ tử gần đó thấy hắn tiến tới cũng không cần để ý, dù sao Trần Duyệt cũng là đệ tử chân truyền duy nhất của Ma Phong Sơn chỉ cần liếc sơ qua ai cũng nhận ra hắn.

- Lều của đệ tử dẫn đội ở đâu?

Nghe Trần Duyệt hỏi bọn hắn khinh thường trả lời, xem hắn như con chó bên đường không cần quan tâm.

- Nguoi còn không mau tránh ra, đừng tưởng là đệ tử chân truyền thì có thể ngăn chặn chúng ta thi hành nhiệm vụ. Nếu nguoi còn không biến đi thì chính là gây rối cản trở dù ta có đánh gãy chân nguoi thì không ai nói được gì.

Tên đệ tử dẫn đầu hồ hê trong lòng rất khoái trá, thử hỏi những tên đệ tử của ngọn núi khác có tên nào thoải mái hồ hê trước mặt đệ tử chân truyền hay không, bọn kia nếu có gặp thì cũng phải khép nép cuối đầu một tiếng đại sư huynh 2 tiếng đại sư huynh.

Đắc ý chưa được bao lâu hắn liền hết thăm ngẫm xuống đất trước cái nhìn kinh dị của những tên đệ tử khác, thì ra đôi chân hắn đã bị Trần Duyệt một kiếm chém đến tận bắp đùi.

- Tên phé vật kia người dám..

Lời còn chưa nói xong tên đệ tử vừa nói đã bị bàn tay Trần Duyên chụp lấy đầu lâu, bàn tay hấn nhưng gọng kiềm siết chặt. Từng tiếng răng rắc do hộp sọ vang lên làm những tên khác lạnh cả người.

- Các người chỉ lều của đệ tử dẫn đội cho ta được chứ?

Lúc này không ai dám coi thường Trần Duyên nữa, tấm gương đi trước đã quá rõ ràng. Một tên trong số chúng đứng ra run sợ nói.

- Đại... đại sư huynh lều của Bạch sư thúc hướng này, cứ việc đi thẳng là thấy.

Nghe tới tên này Trần Duyên cũng không xa lạ gì, Bạch sư thúc hấn nói không ai khác chính là đệ tử quan môn của của sư phụ hấn. Bạch Nhiên này đã nhập đạo hơn trăm năm, có thiên phú rất cao nên được sư phụ hấn chú ý. Ngày thường đều chấn giữ Dạ Thành khiến cho đám tán tu kia khiếp sợ không thôi.

- Không ngờ Bạch Nhiên sư huynh lại tới tận Bạch Lang Thôn này, nơi đây không phải là nhiệm vụ của đệ tử Luyện Khí kì sao?

Đẹp bỏ suy nghĩ trong đầu Trần Duyên một đường đi thẳng, những đệ tử trên đường đều khiếp sợ tránh đường không ai muốn mình giống như hai tên thê thảm kia.

Trung tâm là một lều vải lớn có hai đệ tử canh gác không cần nói cũng biết đây là nơi hấn cần tìm. Trần Duyên vừa định hô lớn thì một tên đệ tử canh gác gần đó liền chạy tới khom người chấp tay nói.

- Đại sư huynh, sư thúc cho mời vào lều.

Nghe hấn nói Trần Duyên cũng không quá ngạc nhiên, tu sĩ Trúc Cơ kì đã sinh ra thần thức nên việc hấn bị phát hiện cũng là điều dễ hiểu.

Trần Duyên gật đầu rồi bước đi tới, nhìn bóng lưng hấn tên đệ tử còn lại cũng nghi vấn:

- Người cần gì phải khách khí với hấn, tên Trần Duyên này chỉ là phé vật thôi ngay cả Tứ Trường Lão cũng đã ngó lơ không quan tâm đến hấn.

Bọn chúng có suy nghĩ như vậy cũng hợp tình hợp lí, mấy năm nay dù chúng đệ tử có sĩ nhục Trần Duyên thế nào thì sư phụ hấn cũng không ra mặt.

- Tại người không biết đó thôi, chính Bạch sư thúc đã can ngăn nếu không muốn chết thì đừng làm cản trước mặt hấn. Nếu có gì xảy ra thì không ai dám bước ra làm chủ cho ta đâu.

Nghe tên này nói xong hấn cũng ngó người rồi cũng khinh thường không quan tâm đặc ý mỉm cười xoay người lại hét lớn:

- Tên phé vật kia người còn chưa an phận làm phạm nhân sao?

Nói xong hấn quay qua nhìn tên đệ tử kia về mặt đặc ý, đây không phải là lần đầu tiên hấn gọi Trần Duyên như vậy. Nhưng lần này có sự khác biệt, một bóng đen thon gầy bay tới, xoẹt... chiếc đầu lâu kia bay lên cùng nụ cười đặc ý vẫn còn đó.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bạch Lang Thôn

Tên đệ tử kia hoảng hốt nhìn đầu lâu của đồng bạn mình rớt xuống lẫn đến chân hấn. Đôi chân như nhũn ra ngồi phịch xuống đất, bên kia Trần Duyên coi như không có gì xảy ra vẫn dạo bước bình thản đi tới căn lều.

Bước vào trong, trước mắt hấn là một trung niên thấp bé vẻ ngoài vô hại mỉm cười. Trần Duyên bước tới trước chấp tay nói.

- Trần Duyên bái kiến Bạch Nhiên sư huynh.

- Ha ha ha Trần Duyên sư đệ không cần phải khách sáo như vậy, dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ đồng môn mà.

Bạch Nhiên ha hả cười phát tay nói.

Biết tính cách ngày thường vô âu vô lo của vị sư huynh này Trần Duyên cũng không nhiều lời vào thẳng vấn đề.

- Không biết sư huynh không chấn giữ Dạ Thành mà lại phải đích thân tới nơi này không phải dùng dao mổ trâu giết gà sao?

- Sư đệ quả thật không hề thay đổi tính tình vẫn trực tiếp như vậy, việc ta tới đây chính là lệnh của sư phụ ban ra. Còn Dạ Thành đã được một vị sư huynh khác thay ta chân giữ.

Lời nói của Bạch Nhiên tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến Trần Duyên kinh nghi:

- Nơi này thì có chuyện gì mà khiến đích thân sư phụ yêu cầu một người bạn rợn như sư huynh chứ?

Hắn lắc đầu cười khổ.

- Sư đệ lại trêu chọc ta nữa rồi, ngồi ru rú ở cái thành kia khiến toàn thân ta muốn mọc rêu lên đây, vừa nhận được lệnh sư phụ ta liền hưng phấn rồi khỏi không hề lưu luyến khoảng khắc nào.

- Có điều mới tới đây có lẽ sư đệ chưa biết chuyện gì xảy ra, khi vừa tới đây mỗi đêm đều có rất nhiều đệ tử mất tích, con số đó đã tăng lên hơn 100 người.

Nói tới đây hắn cũng chú ý về mặt của Trần Duyên.

- Sư huynh tới đây không phải là để khám phá việc này chứ?

Trần Duyên dò hỏi.

- Đệ nghĩ ta sẽ sao?

Thấy điệu cười của hắn cũng đủ hiểu, Bạch Nhiên tới đây vốn để trấn an chúng đệ tử chưa hề có ý định ra tay.

- Nếu sư đệ tới đây ta cũng yên lòng, việc này đành phải làm phiền sư đệ rồi.

- Sư huynh quá lời, ta làm sao có đủ bản lĩnh chứ.

Trần Duyên thoái thác, hắn ghét nhất là mang thêm những việc phiền phức bên người.

- Sư đệ quá khiêm tốn rồi, việc sư đệ một mình đi lại trong Ma Kiếm Lâm này đã là việc không dễ dàng gì. Với lại ở Dạ Thành không phải đệ còn nợ ta sao?

Nghe tới đây Trần Duyên nghi vấn rồi đành cười khổ, thì ra việc hắn giết người ở Dạ Thành không qua mắt được vị sư huynh này. Lúc đầu Trần Duyên cũng thấy lạ, rõ ràng hắn đã phạm phải điều cấm kỵ nhất Dạ Thành nhưng lại không bị chúng đệ tử truy đuổi.

Bất đắc dĩ Trần Duyên đành phải nhận lời. Cáo từ đi ra hắn dạo quanh khu vực các đệ tử dừng chân, các túp lều có ý dựng sát men theo một con đường lớn thông thoáng (kiểu như nhà mặt tiền ấy) di chuyển rất thuận lợi. Còn có đài cao quan sát luôn có đệ tử túc trực xung quanh luôn có từng tốp đệ tử tuần tra có thể nói nghiêm cẩn khó xâm nhập.

Muốn qua mắt được những đệ tử này chỉ có thể là tồn tại có thực lực ngang bằng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Nhưng nếu tồn tại như vậy xuất hiện thì rất khó qua mắt được Bạch Nhiên với lại chúng cũng khinh thường mấy trò lén lút này, cứ việc xông tới là được.

Hắn phát hiện ra các đệ tử mất tích do lều trại đều nằm khá xa trung tâm và hoang vu nếu có sự việc xảy ra thì rất khó phát hiện. Đi nhiều vòng nhưng cũng không tìm ra thêm được manh mối nào, hết cách đành phải thu lại ý nghĩ chỉ cần một ngày liền tìm ra nguyên nhân.

Trần Duyên phóng người về phía rừng rậm trực chỉ Bạch Lang Thôn mà đi, theo lời các đệ tử xung quanh thì nơi đó giờ đây đã trở thành một tổ kiến đúng theo nghĩa đen. Một đàn Hắc Thiết Nghi không lồ số lượng ngàn vạn làm tổ lớn 5 dặm quanh đó làm bọn hắn không còn cách nào khác phải dựng lều trại cách đó trăm dặm.

Hắc Thiết Nghi linh trùng cấp 1 Đỉnh đẳng thường sống bầy đàn số lượng cực lớn da dày thịt béo thực lực khá cao nhưng trí lực lại rất thấp. Vừa nhớ lại thông tin của chúng từ Yêu Thú Giám hắn đứng trên cây cổ thụ to lớn nhìn xuống mà da đầu tê rần.

Trước mắt Trần Duyên là từng hàng đen nhánh những con Hắc Thiết Nghi nối đuôi nhau di chuyển khắp nơi. Những con có chiếc đầu to lớn cứ đi lại xung quanh như đang tuần tra.

Nhìn thấy khung cảnh trước mắt Trần Duyên đã hiểu tại sao hơn 2 tháng nay chúng đệ tử bất động không tiến công. Đừng nói là 5000 dù có một vạn đệ tử dù có thắng cũng là tử thương vô số.

Nhưng điều khiến Trần Duyên đau đầu là chỉ có một lối duy nhất đi vào khiến hắn rất khó xâm nhập. Trong lúc Trần Duyên đang đau đầu suy nghĩ thì Chu lão xuất hiện cầm lấy khúc cây gần đó đánh mạnh vào đầu hắn quát.

- Thật uổng công ta chân truyền thần thông cho tiểu tử ngươi, đúng là tức chết lão phu mà.

- Thần thông ta truyền thụ ngươi quên rồi sao? Còn không mau lập khế ước khống chế để chúng dẫn ngươi đi vào trong.

Lúc này Trần Duyên bừng tỉnh không ngờ hắn lại quên điều quan trọng nhất quay người cười xoa ngượng ngùng.

- Hừ nếu chuyện đơn giản như vậy mà người không giải quyết được thì cứ việc ở trong đó làm phân bón luôn đi.

Nói rồi Chu lão bực dọc rời đi.

- Bây giờ số lượng Hắc Thiết Nghi còn rất đông đúc nếu ra tay chắc chắn sẽ bị phát hiện, cần kiên nhẫn chờ đợi thời cơ phù hợp.

Hắn như lão tăng tọa thiền, trên cây nhìn xuống cổ gắng quan sát bảy kiến đồng nghịt bên dưới. Cuối cùng điều Trần Duyên chờ đợi đã tới mặt trời dần xuống núi màu vàng buồn bã bắt đầu bao trùm cánh rừng, từng con Hắc Thiết Nghi bắt đầu quay về tổ.

Khác với lúc này chúng ồ ạt chạy về có vẻ như rất sợ bóng tối nuốt chửng, không bỏ qua cơ hội Trần Duyên bắt đầu nhắm tới những con chậm chân ở phía sau.

Trần Duyên tự thân phóng tới sử dụng tay trần tóm lấy cổ đề con kiến to bằng nửa người trưởng thành xuống đất. Hắc Thiết Nghi hoảng loạn lục chi giãy giụa làm bụi mù bay khắp nơi, nó cố gắng rít lên báo hiệu cho những con kiến gần đó nhưng cổ họng đã bị bàn tay cứng như thép nguội của Trần Duyên xiết chặt.

Nửa canh giờ trôi qua Hắc Thiết Nghi đã dần kiệt sức cả người buông lỏng nhưng Trần Duyên không dám xem thường, thời gian vừa qua hắn đã tận mắt chứng kiến sức sống của các loài linh trùng kinh khủng đến mức nào. Ngay khi Trần Duyên vừa buông một tay để bắt quyết thì Hắc Thiết Nghi liền động đậy dữ dội.

Hắn làm sao để cho con kiến đen này được như ý, cánh tay siết chặt hơn tay còn lại nhanh chóng bắt quyết. Ấn quyết hình côn trùng nhập vào đầu Hắc Thiết Nghi, nửa canh giờ sau Trần Duyên mới chậm rãi thả tay. Nhận thấy Hắc Thiết Nghi đã hoàn toàn thân phục Trần Duyên ra lệnh nó quay về tổ.

- Bước thứ nhất xem như đã hoàn thành, không ngờ chỉ thuần phục một con linh trùng Đỉnh đẳng đã làm mất nhiều thời gian tới mức này.

Trần Duyên phóng lên ngọn cây gần đó tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, khi vừa thấy được một con Hắc Thiết Nghi bị bỏ lại phía sau hắn liền vọt tới. Lần này Trần Duyên cũng siết cổ nhưng lại làm cho nó ngất đi chứ không thuần phục.

Khi bóng đêm đã bao quanh Trần Duyên thay một bộ hành phục màu đen có vẻ giống thích khách mắt nhìn hướng Hắc Thiết Nghi kia bàn tay liền đâm xuyên qua thân thể làm chất lỏng từ con kiến bám lên người hắn.

Sau khi kiểm tra thật kỹ xung quanh Trần Duyên thông dong đi tới hang động. Trước cửa hang chỉ còn một vài con kiến có chiếc đầu to lớn chịu trách nhiệm canh phòng. Lại gần Trần Duyên chống hai tay xuống bắt trước dáng đi của Hắc Thiết Nghi tiến đến chỗ Hắc Thiết Nghi lính canh. Ban ngày hắn đã quan sát rất kỹ, những con kiến này nhận ra nhau bằng mùi nên mới nảy ra ý tưởng mạo hiểm này.

Phát hiện có gì đó tiến lại gần Hắc Thiết Nghi lính canh liền báo động, ngay lập tức hơn trăm con lao tới bao vây lấy kẻ khả nghi kia. Đứng giữa vòng vây của hàng trăm cặp hàm khổng lồ bản thân không thể nào thư giãn được, mặc dù chúng chỉ là linh trùng Đỉnh đẳng nhưng chỉ nói riêng về thực lực rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với Hắc Thiết Nghi hắn thuần phục lúc này. Nếu như bị phát hiện, nguyên vẹn thoát ra khỏi đây là chuyện không thể nào.

Sau một hồi hết ngắm nghía lại ngửi ngửi trăm con Hắc Thiết Nghi lính canh rút cuộc cũng thả Trần Duyên đi qua. Thở phào nhẹ nhõm hắn đi thẳng vào hang.

Trước mắt Trần Duyên là một cảnh tượng nếu không tận mắt nhìn thấy thì hắn cũng không thể nào tin nổi, cái gì là Hắc Thiết Nghi là linh trùng chỉ hoặc động vào buổi sáng, ban đêm quay trở về hang nghỉ ngơi. Hắc Thiết Nghi là linh trùng có linh trí thấp, tất cả Trần Duyên muốn làm bây giờ là tìm bằng được cái tên ghi chép quyển sách kia hung hăng đánh cho hắn một trận.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Kim Thiết Nghi

Trước mắt lúc này là một hang động rộng lớn với nhiều ngõ ngách, bên trong không hề bị bóng tối bao phủ như hắc nghì. Khắp nơi đều là những tia sáng nhẹ nhàng làm Trần Duyên ngỡ ngàng, rõ ràng là ban đêm nhưng trong không hề tối.

Bên dưới là hàng trăm hàng ngàn Hắc Thiết Nghi đang di chuyển khắp mọi ngõ ngách. Ban đêm chúng không hề thụ động chút nào, thậm chí là vì ở trong hang không có bất kì nguy hiểm nên hoạt động thậm chí là nhiều hơn.

- Bây giờ không phải lúc để ta có thể thăm dò, tốt nhất là nhẫn nại tới khi chúng rời khỏi đây trước đã.

Nghĩ thầm, Trần Duyên nhẹ nhàng phóng tới vách hang vắng vẻ đào một lỗ vừa người, chui vào trong hắn lấp miệng lỗ ngồi tĩnh tọa khôi phục chân khí.

Ba canh giờ trôi qua phía trên Trần Duyên cảm nhận được rất nhiều tiếng bước chân cùng duy chuyển về một hướng, hắn liền nhận ra thời cơ đã tới. Chờ

tới khi âm thanh biến mất Trần Duyên liền xuất hiện, đúng như dự đoán Hắc Thiết Nghi hầu như đã rời đi khỏi hang động.

Cảm nhận vị trí linh trùng của mình Trần Duyên điều khiển Hắc Thiết Nghi đi trước dò đường.

- Hang động này đúng là một mê cung mà, nếu để ta tự tìm đường thì không mất vài năm dùng hồng khám phá hết.

- Cái này là rêu phát sáng? Thì ra chính là nhờ thứ này mà xung quanh đây luôn có ánh sáng êm dịu, tốt nhất nên lấy về động phủ, thứ này rõ ràng tốt hơn đèn dầu nhiều.

Trong hang có rất nhiều lối đi, trên vách còn được đào thêm các hang động nhỏ để chứa thực vật. Trần Duyên còn phát hiện rất nhiều trứng linh trùng nhưng khịt mũi coi thường bỏ qua. Hiện nay hắn đã là tu sĩ Linh Khí hậu kì Hắc Thiết Trùng không còn tác dụng nhiều, một nguyên nhân khác là tiềm năng phát triển của chúng không hề có. Yếu kém hơn rất nhiều Thực Huyết Trùng và Lục Đường Lang.

Đi tới một gian mật thất rộng lớn đủ cho cả ngàn người ở lại, cảnh tượng bên trong mặc dù là kẻ thiết huyết như hắn cũng phải biến sắc. Huyết nhục, huyết nhục khắp nơi. Yêu thú, nhân loại, Trần Duyên còn thấy cả mảnh y phục của đệ tử Ma Kiếm Tông rải rác.

- Thì ra sự tình đệ tử mất tích gần đây là do Hắc Thiết Nghi gây ra, ban ngày thì ra ngoài săn mồi đêm tới thì đào hang khắp nơi phục kích đây đúng là loại linh trùng thâm độc.

Tức giận nghĩ thầm bồng Trần Duyên nghe thấy tiếng động, hắn phóng người hai tay bám vào trần hang. Có năm con Hắc Thiết Nghi đi vào thu gom huyết nhục vo thành những viên cầu to lớn làm hắn nôn mửa không thôi rồi nhanh chóng rời khỏi.

- Nơi này cũng không có gì để ở lại, tốt nhất là bám theo chúng.

Hắn nhẹ nhàng đi theo, đường đi khá ngoằn ngoèo càng lúc càng tiến sâu xuống lòng đất. Đi tới một con đường rộng lớn số lượng Hắc Thiết Nghi càng lúc càng đông làm Trần Duyên tò mò.

- Không ngờ nơi đây lại có nhiều Hắc Thiết Nghi thực lực không tồi, canh phòng cẩn mật như thế này ắt hẳn đây là phòng của nữ hoàng rồi.

Trần Duyên láo liết nhìn xung quanh thì thấy có rất nhiều Hắc Thiết Nghi lính canh điều mà chỉ có thể thấy ở ngoài cửa động. Theo sát 5 con Hắc Thiết Nghi kia đi vào quả nhiên hắn bị chặn lại, lại một lần nữa những con Hắc Thiết Nghi lính canh bao quanh lấy hắn.

Nhưng lần này có khác biệt rất lớn, chúng không hề ngửi mùi xác định đồng loại mà không ngần ngại tiến công.

- Có vẻ như đi vào đây đã là tử tội, chúng không cần biết ta là ai liền xông tới giết chóc.

Trần Duyên nghĩ thầm khó miệng cũng nhếch lên nụ cười hiếm thấy, hắn đã chờ đợi giờ phút này từ lúc thấy được đồng huyết nhục của các sư đệ đồng môn kia. Ngay lúc đó Trần Duyên sát khí đã nổi lên nhưng hắn phải kiềm nén lại, vẫn còn đại sự trước mắt không thể để cảm tình lấn át.

Lúc này đôi mắt Trần Duyên đã đỏ như máu, trong tâm trí bây giờ chỉ có giết chóc. Sát khí quanh thân hắn lan ra khắp nơi khiến cho lũ linh trùng kia cũng phải chùn bước.

Như một mũi tên lao tới, cả người Trần Duyên xuyên qua thân thể Hắc Thiết Nghi lính canh trước về ngõ ngách của những con kiến xung quanh. Không bỏ lỡ thời cơ hắn phóng về phía mật thất, cánh tay như đao trăm sát tất cả chướng ngại phía trước.

Hơn mười con Hắc Thiết Nghi lấy thân lấp lối đi bị Trần Duyên một trăm đứt làm hai, không có gì có thể ngăn cản, hắn như là chiếc máy chém khắp nơi đều là các thi thể rải rác của Hắc Thiết Nghi cùng với chất lỏng từ người chúng làm xung quanh bốc lên mùi khó ngửi.

Không quan tâm quá nhiều tới xung quanh mục tiêu duy nhất của hắn lúc này chính là mật thất đằng kia, sau một hồi chém giết nơi đây đã không còn một con Hắc Thiết Nghi nào Trần Duyên rào bước đi vào bên trong.

Trước mắt hắn lúc này là một thứ có vẻ giống như một con nhộng khổng lồ, to lớn tới mức sợ rằng dù có năm người ôm cũng không thể nào hết được. Thứ gớm ghiếc này đang thỏa thích thôn phệ từng viên huyết nhục do những con Hắc Thiết Nghi kia mang tới khiến cho hắn tức giận. Phía sau có một cái lỗ nhỏ liên tục nôn ra từng quả trứng Hắc Thiết Nghi, tới đây Trần Duyên có thể khẳng định đây chính là Hắc Thiết Nghi nữ hoàng.

Ngay khi tiến lại gần thì một con Hắc Thiết Nghi toàn thân vàng óng thân thể to lớn cứng cáp nhảy xuống làm cho cả hang rung động, tiếng hét của nó làm cho những con Hắc Thiết Nghi xung quanh nằm rạp xuống về thân phục.

- Đây chắc hẳn là Hắc Thiết Nghi vương, thực lực của nó đã tiếp cận linh trùng Giáp đẳng, chỉ sợ tốn một ít thời gian nữa liền đột phá.

Trong lúc Trần Duyên đang nghĩ thầm thì Chu lão lại hiện ra hưng phấn nói:

- Người đứng là vận cửrt chó mà, không ngờ cả Kim Thiết Nghi gần như tuyệt tích cũng tự động bò tới trước mặt.

- Kim Thiết Nghi.

Trần Duyên về mặt ngây ngô nhìn lão.

Không cần nói cũng biết tiểu tử này không biết gì lão chỉ đành thở dài nói:

- Kim Thiết Nghị là linh trùng biến dị từ Hắc Thiết Nghị, không chỉ thực lực tăng tiến nhiều lần thậm chí cả trí lực cũng càng lúc càng nâng cao. Cho dù trong ức vạn Hắc Thiết Nghị cũng chưa chắc có thể sinh ra một Kim Thiết Nghị.

Nghe tới đây Trần Duyệt cũng kinh ngạc không thôi, yêu thú khác biệt lớn nhất đối với nhân loại chính là linh trí. Chỉ khi nào đột phá cấp ba thì linh trùng yêu thú mới thật sự bước vào con đường tu luyện, trước đó chúng chỉ làm theo bản năng để nâng cao tu vi.

Trong số linh trùng của Trần Duyệt chỉ có Tinh Thần Trùng Tiểu Mập Mập là mở ra linh trí, còn lại cũng chỉ có cặp Lục Đường Lang kia có một chút trí lực.

- Tiểu tử nguoi mau chóng thuận phục Kim Thiết Nghị này, công dụng của loại linh trùng này cực kì to lớn. Thôi thượng cổ vì muốn săn tìm chúng thậm chí Hắc Thiết Nghị gần như bị diệt tuyệt, giờ đây chỉ có Ma Kiếm Lâm này là một trong rất ít nơi loại linh trùng này có thể tồn tại.

Nghe lời Chu lão nói lúc này trước mắt hắc Kim Thiết Nghị như là một núi vàng khổng lồ (ừ thì nó vốn màu vàng mà ^-^), không kìm nén lòng tham Trần Duyệt chính diện xông tới ngạnh kháng đôi càng to lớn kia.

Điều khiến hắc không ngờ tới là cơ thể sánh ngang với pháp khí Giáp đẳng lại chịu thua thiệt ngay trong lần giao phong đầu tiên. Cánh tay thường ngày có thể xuyên qua cơ thể yêu thú lại dễ dàng xuất hiện tia máu.

Sự hưng phấn hiện rõ trên khuôn mặt, từ khi “Khô Mộc Tiểu Pháp” đại thành tới nay không có yêu thú nào chịu được sức mạnh nhục thể của hắc. Đúng lúc này Kim Thiết Nghị chủ động tiến công, đôi càng to lớn mở rộng kẹp lấy hắc.

Chuyện không ngờ lại xảy ra, Trần Duyệt mà Kim Thiết Nghị kẹp chặt kia lại là hư ảnh, đó chính là “Tam Trọng Phân Thân” công pháp Chu lão đã truyền lại cho hắc.

Trần Duyệt làm sao có thể khinh địch, trong lúc Kim Thiết Nghị còn đang ngỡ hắc phóng người về phía sau lấy tay làm đao nhắm chân mà chém tới.

Tiếng keng... chói tai vang lên kèm theo là tiếng rít đau đớn cùng giận dữ, Kim Thiết Nghị mặc dù cơ thể cứng cáp, lực lượng mạnh mẽ có thể sánh ngang với linh trùng Giáp đẳng nhưng do tốc độ quá chậm, hình thể thì lại không lỏ trong nơi chật hẹp như mật thất này nó chỉ đành làm cá cho Trần Duyệt tùy ý chặt chém.

Một canh giờ trôi qua, Kim Thiết Nghị đã không còn gắng gượng nổi, hình thể to lớn cuối cùng cũng ngã xuống sức nặng làm cho hang sâu rung chuyển. Thân thể lúc này chỉ có thể dùng một câu để diễn tả, thương tích đầy mình. Không chỗ nào Trần Duyệt bỏ sót, chỉ có thể trách con linh trùng này quá trâu bò. Trên tay hắc lúc này đã cầm kiếm pháp khí Giáp đẳng, còn đôi tay kia đã tê dại từ lúc nào.

Không bỏ lỡ thời cơ Trần Duyệt liền xông tới một tay giữ chặt Kim Thiết Nghị tay còn lại bắt ấn của thần thông “Thần Không Vạn Trùng”.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Không đề

Hai canh giờ trôi qua, cuối cùng Kim Thiết Nghị cũng phải thuận phục. Trần Duyệt lập tức thu vào túi linh thú dưỡng thương, dù sao đây cũng là linh trùng mà cả tu sĩ thời thượng cô khát khao có được, không thể vì thương thế mà để lại ám tật trên người.

Nhìn xung quanh còn hàng ngàn hàng vạn Hắc Thiết Nghị Trần Duyệt không còn cách nào khác đành phải tiêu diệt bọn chúng. Nơi này là lãnh địa của Ma Kiếm Tông không thể để rơi vào tay yêu thú. Trần Duyệt vỗ túi trữ vật, hơn ngàn con Thực Huyết Trùng hung dữ lao ra trong đó còn có Tiểu Huyết và cặp Lục Đường Lang. Trần Duyệt không chế bọn chúng huyết tẩy nơi đây, như chỉ chờ có vậy Thực Huyết Trùng đói khát liền xông tới.

Nửa ngày trôi qua Hắc Thiết Nghị gần như bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn số lượng rất nhỏ may mắn trốn thoát. Điều khiến Trần Duyệt bất ngờ là những con Thực Huyết Trùng Bính đẳng đã có dấu hiệu tiến cấp.

- Thì ra sau khi thôn phệ ngàn vạn con Hắc Thiết Nghị rốt cuộc bọn chúng cũng bắt đầu tạo kén, sau này ngoài trừ thôn phệ yêu thú cấp cao ra thì ta có thể lấy số lượng bù đắp.

Điều này làm hắc vui mừng khôn xiết, mặc dù tìm được ngàn vạn yêu thú không phải là điều dễ dàng nhưng trọng yếu chỉ cần thực lực đều có thể làm được.

Đại lục Trần Duyệt đang sinh sống tuy nói là do hai thế lực nhân loại và yêu thú cùng nhau phân chia nhưng đó là chuyện của các bậc tiền bối đỉnh phong của hai bên ngang bằng. Số lượng yêu thú đông gấp ngàn vạn lần nhân loại là điều không ai có thể phủ nhận, những cánh rừng rộng lớn như Ma Kiếm Lâm thì càng không thể thiếu, nếu không thì làm sao có chuyện một tông môn có thể sở hữu nguồn tài nguyên lớn như vậy.

Mang theo tâm tình sáng khoái trở về nơi tập trung của chúng đệ tử, Trần Duyên liền thoải mái ngã lưng xuống đất. Trận chiến vừa rồi đã tiêu hao của hắn quá nhiều sức lực, chân khí cũng như tinh thần. Không chế lĩnh trùng quá lâu làm tinh thần hắn như bị đè nặng thứ duy nhất hiện nay để hồi phục chính là ngủ một giấc thật sâu.

Ngày hôm sau Trần Duyên liền bị tiếng huyền não của chúng đệ tử xung quanh làm tỉnh giấc. Chưa kịp định hình suy nghĩ thì ngoài lều đã có tiếng gọi.

- Kính thưa đại sư huynh chúng ta có tin vui.

Từ khi ba tên đệ tử bất kính kia bị Trần Duyên xử lý chúng đệ tử xung quanh nhìn hắn như thể ác ma, trong ánh mắt luôn có tia kính sợ. Thậm chí bên trong chúng đệ tử còn lưu truyền biệt hiệu Trần Huyết Ma bởi vì mỗi lần hắn ra tay là mỗi lần máu nhuộm mặt đất.

- Có chuyện gì mau nói.

Hắn lãnh đạm nói. (dù sao cũng là đệ tử chân truyền cách nói chuyện cũng phải ra dáng không thể làm mất mặt được ^-^).

Nghe tiếng đáp lại của Trần Duyên tên đệ tử bên ngoài chột căng thẳng, hắn nhận ra bản thân vừa làm phiền giấc ngủ của tên ác ma này.

- Thưa... thưa đại sư huynh, sư thúc có cần dặn huynh tới đó gặp người.

Trần Duyên nghe nhắc tới sư thúc hắn liền bước ra, chúng đệ tử xung quanh liền cảm nhận được áp lực vô hình từ phía hắn. Thì ra Trần Duyên mới vừa trải qua cuộc giết chóc nên sát khí từ người vẫn chưa tiêu tan hết làm chúng đệ tử xung quanh chột căng thẳng không dám ngẩng mặt lên, còn riêng tên đệ tử đứng gần nhất cả người run rẩy tưởng mình đã chọc giận tới hắn.

Nhận ra điều đó Trần Duyên liền thu liễm sát khí, thấy không khí xung quanh đã bớt nặng nề hắn mới quay ra mỉm cười hỏi:

- Vị sư đệ kia chẳng hay Bạch Nhiên sư huynh sự việc gì cần gọi ta gấp như vậy.

Thấy vẻ mặt tươi cười bình thản của Trần Duyên hắn mới vững tâm tiếp tục nói.

- Bẩm chuyện là không biết tại sao đàn Hắc Thiết Nghi bao vây Bạch Lang Thôn không biết vì có gì mà đã bị tiêu diệt toàn bộ. Bạch sư thúc muốn mời sư huynh tới đó đàm đạo.

- Thì ra là vậy, không ngờ tình báo lại tới sớm như vậy. Bạch Nhiên sư huynh chắc đã nhìn ra manh mối gì rồi. Nhưng thì sao chứ, chỉ cần ta không thừa nhận là được.

Nghĩ rồi Trần Duyên vẻ mặt vui mừng đáp lại.

- Thì ra là có chuyện tốt như vậy sao. Sư đệ mau thông báo với Bạch sư huynh ta sẽ tới ngay.

Tên đệ tử thở phào nhẹ nhõm liền mau chóng rời khỏi, đứng gần tên nóng lạnh bất thường này làm hắn không thể yên lòng.

Nhìn thấy tên đệ tử kia thực mạng rời khỏi Trần Duyên cũng nhanh chóng đi theo. Bước vào trong lều, trung niên bạch bào đứng đó mỉm cười như chờ hắn. Trần Duyên chấp tay cúi chào.

- Bạch Nhiên sư huynh.

- Trần Duyên sư đệ, ta không ngờ đệ lại tới đây sớm như vậy.

Bạch Nhiên ha hả cười.

- Đương nhiên là phải tới sớm rồi, nếu không nhờ Bạch Nhiên sư huynh ra tay thì làm sao chúng ta lại có chiến thắng lớn như vậy.

Nghe tới đây Bạch Nhiên liền im bặt, hắn không ngờ tên sư đệ này lại lẻo mép tới vậy. Bản thân hắn chưa kịp nói ra nghi vấn thì bị tên này chặn lại.

- Sao sư huynh có gì không vừa lòng? Có phải lời ta nói có gì không đúng.

- Đương nhiên là không đúng rồi, đây là nhiệm vụ tông môn bàn giao cho đệ tử Luyện Khí kì, cho dù ta có mười cái mạng cũng không dám tự tiện ra tay.

Nói tới đây Bạch Nhiên khoé miệng hiện ra nụ cười.

- Sự việc thần bí này tới cả ta cũng không biết được, chẳng hay sư đệ có cao kiến gì chăng?

Nghe giọng điệu Trần Duyên đã đoán ra được tên sư huynh này nghi ngờ hắn.

- Làm sao ta biết được, chắc là có vị tiền bối nào đó vô tình đi ngang qua chột thấy trong lòng không thoải mái liền ra tay trút giận hay là bị yêu thú mạnh mẽ nào đó trong lúc đói bụng đi ngang qua.

Bạch Nhiên khi mũi xem thường, không ngờ lí do vô lí như vậy mà tên này cũng không biết xấu hổ nói ra.

- Cách đây hai ngày không biết sư đệ đã đi đâu?

Lúc này trong lòng Trần Duyên rối loạn, hấn bỏ qua một chuyện quan trọng. Tu sĩ Trúc Cơ kì có thần thức có thể quan sát xung quanh.

- Sư huynh theo dõi ta.

- Đâu có, sư đệ đâu cần phải nghiêm trọng như vậy, chỉ là việc ngay trước mắt không thể nào xem như không có được.

Bạch Nhiên ha hả cười.

- Ta chỉ đi dò xét xung quanh thôi. Không phải sư huynh nghĩ việc này do một đệ tử Luyện Khí kì như ta làm chứ.

- Ta đâu có nói như vậy, chỉ là hướng của sư đệ rồi đi lại trùng hợp với phương hướng đi tới Bạch Lang Thôn thôi.

Hắn luôn miệng nói không phải nhưng trong đầu đã khẳng định do Trần Duyên gây ra. Nhìn vào sát khí ban đầu trên người Trần Duyên hắn biết được thứ sát khí đó không thể hình thành từ việc giết một hai đệ tử. Nhìn tên sư đệ này Bạch Nhiên cũng hiểu lí do tại sao chính sư phụ yêu cầu hắn tới đây trao nhiệm vụ bất khả thi này cho Trần Duyên. Còn lí do thì Bạch Nhiên cũng không thêm hỏi tới, ai cũng có bí mật của riêng mình, kẻ nhàn nhả như hắn chỉ ước càng nhẹ thân càng tốt hơn đầu để ý chuyện xung quanh.

- Nhiệm vụ tông môn giao cho Phong Ma Sơn chúng ta đã hoàn thành, ngày hôm nay tất cả đệ tử sẽ di dời tới Bạch Lang Thôn chân giữ.

- Ngay cả ta cũng phải đi theo sao?

Trần Duyên thất vọng, thú triều cỡ nhỏ này là thời gian vàng cho hắn tăng cường thực lực, nếu đi cùng các sư huynh đệ khác thì rõ ràng là cầm chân hắn.

Thấy vẻ mặt thất vọng của hắn Bạch Nhiên cười xòa:

- Lệnh này sư phụ ban ra chỉ dành cho đệ tử không đủ khả năng tự thân xông xáo Ma Kiếm Lâm thôi, ta nghĩ sư đệ có thực lực tự bảo vệ mình nên có thể toàn quyền quyết định, chỉ cần không đi tới địa phận nguy hiểm được đánh dấu trên địa đồ là được.

Nghe tới đây Trần Duyên vui mừng đón lấy địa đồ Bạch Nhiên ném tới, vừa định cáo từ rồi đi thì chợt nhớ ra.

- Bạch Nhiên sư huynh, không biết đệ tử Thiên Độc Sơn hiện giờ đang nghỉ chân ở đâu?

- Sư đệ muốn hỏi tiểu tình nhân ở đâu đúng không?

Việc hắn và Hà Diệu cùng nhau chơi đùa phá phách ở Ma Kiếm Sơn không ai không biết. Nhìn thấy vẻ không muốn nói của hắn Bạch Nhiên phì cười.

- Nếu sư đệ muốn đi tới đó thì thật đáng tiếc, đệ tử Thiên Độc Sơn được ra cấm lệnh không được rời khỏi, phải ở lại khống chế độc trận bảo vệ tông môn.

Trần Duyên thất vọng, hắn nghĩ rằng đây sẽ là cơ hội tốt để cùng tiểu đạo lữ đồng hành.

- Vậy sư huynh có biết đệ tử Bình Địa Sơn đang ở chỗ nào?

- Không phải sư đệ muốn tới đó gây phiền phức chứ?

Bạch Nhiên liếc một mắt nhìn Trần Duyên, hắn nhận thấy tên sư đệ này không phải là kẻ lo chuyện bao đồng không thể nào có chuyện tự nhiên đi hỗ trợ sư huynh đệ đồng môn.

- Sư huynh không cần quá đa nghi, Lục Trường Lão có ân với ta nên đệ sẽ không gây chuyện thị phi.

Bạch Nhiên bán tín bán nghi nhưng vẫn chỉ đường cho hắn.

Trần Duyên sau đó liền cáo từ rời khỏi, vẫn một thân một mình tới khi khuất dần sau tán lá.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bình Địa Sơn đệ tử

Bầu trời trong xanh bỗng nhiên xuất hiện những con chim hót hoàng cất cánh bay lên, từ trong bụi rậm một dã nhân bước ra. Đầu tóc thì rối bù, y phục xộc xệch không còn nguyên vẹn, khắp người đầu đầu cũng là vết máu khiến người khác nhìn vào cũng không nhận ra được đây là mẫu nhân loại hay của yêu thú nhưng chỉ có đôi mắt hữu thần kia vẫn không hề có một tia chán chường mệt mỏi, ánh nhìn sáng quắc khiến dã thú xung quanh khiếp sợ.

Tên dã nhân kia không ai khác chính là Trần Duyệt, hôm nay đã là ngày thứ mười hắc lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm. Số yêu thú hắc tiêu diệt trong những ngày qua đã không ít hơn đàn Hắc Thiết Nghi kia, số lần suýt mất mạng cũng không nhớ nổi. Cũng nhờ Chu lão chỉ hướng mà Trần Duyệt nhiều lần tránh thoát những mối nguy hiểm trực chờ.

Phía trước chính là nơi Trần Duyệt đang tìm kiếm, đây là trại của chúng đệ tử Bình Địa Sơn. Nhìn thấy hơn trăm lều trại xếp cạnh nhau sang sá hắc cũng đoán được nhiệm vụ của đệ tử Bình Địa Sơn cũng không đơn giản.

Từ xa trông thấy có kẻ lạ mặt đang tiến lại gần thì hai đệ tử cầm giáo dài chĩa về phía hắc hết lớn:

- Nơi đây là địa phận của đệ tử Ma Kiếm Tông đạo hữu là ai mà dám tiếp cận.

Vừa thấy Trần Duyệt đưa ra thân phận lệnh bài đệ tử chân truyền hai tên kia bất ngờ nhìn nhau, một tên chạy vào trong còn tên còn lại chấp tay nói:

- Thì ra là sư huynh đồng môn, không biết sư huynh tới đây có phải do tông môn có gì dặn dò.

- Không có gì, chỉ là ta với Thành Lực sư đệ là hảo hữu nhân tiện đi ngang ghé vào thăm hắc.

Giọng nói thân nhiên của Trần Duyệt cất lên, nghe thấy tên đệ tử kia cũng ngỡ ngàng. Cái gì mà nhân tiện, hắc đã quan sát rất kĩ từ xa chỉ có một mình vị sư huynh này độc hành trong Ma Kiếm Lâm điều này đã quá khủng bố rồi mà hắc còn nhân tiện ghé qua đúng là bất khả tư nghị.

Trong lúc hắc không biết phải hành sự ra sao thì tên đệ tử kia quay trở lại, đi cùng với hắc là một trung niên cao lớn. Hắc mừng rỡ chấp tay nói:

- Đại sư huynh, vị sư huynh này...

- Được rồi, sư đệ làm tiếp nhiệm vụ của mình đi.

Không để hắc nói hết trung niên giờ tay bước tới ánh mắt dò xét hướng về phía Trần Duyệt:

- Ta là Kim Vãn đại đệ tử của Lục Trường Lão, không biết danh tánh sư đệ là ai, chẳng hay tới đây có chuyện gì?

Thấy Kim Vãn lễ độ nói chuyện Trần Duyệt cũng không muốn làm mất mặt chấp tay nói.

- Sư đệ là Trần Duyệt, đệ tử của Tứ Trường Lão lần này tới là muốn tới đây gặp mặt hảo hữu Thành Lực.

Nhận lấy lệnh bài đệ tử thân truyền của Trần Duyệt xác nhận danh tánh của hắc Kim Vãn liền mỉm cười đón tiếp.

- Thì ra là Trần sư đệ, mau vào mau vào ta đã nghe sư phụ nói qua, không ngờ sư đệ lại là người gần đây nhất có thể chịu đựng một tháng dưới Luyện Tâm Thác.

Trần Duyệt miễn cưỡng nở nụ cười.

- Không biết sư đệ đồng hành cùng ai, các sư huynh đệ khác tại sao không thấy mặt?

- Kim sư huynh không cần phải bận tâm, ta một mình tới đây.

Kim Vãn biến sắc chăm chú quan sát Trần Duyệt nhưng lại không nói gì, cả hai cùng nhau đồng hành tới căn lều lớn đặt ở trung tâm.

- Thành Lực sư đệ chúng ta có khách quý tới chơi.

Tiếng của Kim Vãn vang lên làm Thành Lực bất ngờ:

- Khách quý nào lại quá cố tới đây ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này?

Nghĩ thầm Thành Lực liền bước ra đón tiếp, nhìn thấy Trần Duyệt hắc cũng ngỡ ngàng.

- Thì ra là Trần Duyệt sư huynh không ngờ chúng ta gặp lại trong hoàn cảnh này.

Thành Lực nhìn về ngoài như dã nhân của hắc bất chợt cười lớn.

- Là lỗi của ta, đáng lẽ phải đưa Trần Duyệt sư đệ đi tẩy rửa thân thể làm tiệc tẩy trần cho sư đệ mới phải.

Kim Vãn cười ha ha.

- Đúng là không hổ danh đệ tử Bình Địa Sơn, người nào cũng nói cười hào sảng.

- Hai người không cần phải quá khách sáo, tiệc tẩy trần thì xin miễn cho, chỉ cần tắm rửa là được. Không giấu gì đã ta đã lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm nhiều ngày nay chưa được nghỉ ngơi.

Thấy Trần Duyệt cũng không khách sáo nói cũng khiến Kim Vãn và Thành Lực hợp ý liền dẫn hắn tới căn lều trống gần đó.

- Sư đệ cứ nghỉ tại đây, ngày mai chúng ta sẽ tấn công vào Mãnh Ngưu Thôn lúc đó đành nhờ sư đệ lược trận rồi.

Kim Vãn ha hả cười, không muốn làm phiền Trần Duyệt cũng nhanh chóng cáo từ.

Trần Duyệt đã rời đi khỏi lều trại lúc mặt trời còn chưa lên, hấn phóng người trên những cành cây như một tiểu hầu tinh ranh. Một canh giờ sau, trước mắt là một bình địa rộng lớn. Không hề có một cỏ cây nào tồn tại, nói đúng hơn là tất cả những thứ ngáng đường đều đã bị những dấu chân to lớn dẫm đạp.

Trong lúc còn đang đánh giá tình cảnh xung quanh Trần Duyệt bỗng cảm nhận được tia nguy hiểm liền phóng người về phía trước, chỗ hắn đứng ban đầu xuất hiện ba cây hắc thiết phi châm bay tới.

- Ha...ha...ha... không ngờ Trần Duyệt sư đệ lại gấp gáp như vậy, Mãnh Ngưu Thôn còn đó chứ không thể nào chạy mất được.

Trần Duyệt biến sắc vội vàng lùi lại dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn lại.

- Không thể nào, không ngờ kẻ này lại có thể áp sát ta như vậy mà không gây ra bất kì tiếng động nào.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh Trần Duyệt gằn giọng nói:

- Có gì mà Kim Vãn sư huynh theo dõi ta tới tận đây?

- Sư đệ quá đa nghi rồi, do tình cờ đi ngang qua thì thấy sư đệ rời khỏi nên ta tò mò bám theo mà thôi.

Kim Vãn vừa nói trên mặt vẫn giữ nụ cười sáng lạng.

Có đánh chết Trần Duyệt cũng không tin, việc hắn tới đây hoàn toàn là do ngẫu hứng không hề có tính toán trước. Không thể nào có sự trùng hợp được, khẳng định là bản thân đã bị theo dõi từ khi rời khỏi.

Hừ lạnh, Trần Duyệt vận công pháp “Khô Mộc Tiểu Pháp”, chân đạp “Tam Trọng Phân Thân” xuất hiện ba thân ảnh cùng xông tới. Kim Vãn không hề bối rối, từ đằng xa lấy ra vô số châm phóng tới.

- Ngày hôm nay ta sẽ cho sư đệ thưởng thức tuyệt kĩ của ta “Bạo Vũ Hoa Châm”.

Vô số phi châm rơi xuống như mưa, hai phân thân che chắn phía trước liền trở thành bàn kim di động tự nhiên tan biến làm lộ ra hắn phía sau.

- Trần Duyệt sư đệ dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ đồng môn chỉ cần đệ giao ra túi trữ vật ta đảm bảo sẽ tha cho đệ một mạng.

Nghe thấy thì ra đối phương thêm muốn bảo vật của mình Trần Duyệt hừ lạnh nói.

- Kim Vãn ngươi thân là đệ tử chân truyền mà còn thiếu bảo vật sao?

- Hừ ngươi thì biết cái gì, trên Bình Địa Sơn chỉ riêng đệ tử chân truyền đã gần mười người, tài nguyên tu luyện làm sao có thể phong phú chứ.

Nói tới đây Kim Vãn nhìn tới Trần Duyệt như thấy một núi bảo vật.

- Còn ngươi thì khác, cả Phong Ma Sơn chỉ có mình sư đệ ngươi là đệ tử chân truyền bảo vật, tài nguyên khẳng định không thể thiếu. Đặc biệt là từ một tên phế vật mà không đầy hai năm đã có bản lĩnh độc hành trong Ma Kiếm Sơn đúng là Tứ Trưởng Lão bỏ vốn gốc.

- Kim Vãn ngươi nghĩ bản thân có khả năng giữ ta lại đây sao?

Nói tới đây Trần Duyệt hừ lạnh nhưng tâm trí hắn cũng đang dò xét cẩn thận xung quanh.

- Đương nhiên là ta không tới đây một mình, dù sao ngươi cũng là đệ tử chân truyền chắc hẳn phải có thủ đoạn bảo mệnh.

Kim Vãn lấy ra một tấm phù lục bót nát, ngay lập tức hơn hai mươi bóng đen hiện lên bao vây Trần Duyệt ở giữa.

- Sư đệ nghĩ bao nhiêu người ở đây có đủ bản lĩnh giữ ngươi ở lại hay không?

Thấy mọi chuyện đều thuận lợi như dự định hắn cao hứng cười to. Trong lúc khoái trí bỗng nhiên có điều gì đó làm nội tâm hắn cảm giác không lành, lúc này liền nhìn qua Trần Duyệt gương mặt không hề có ý lo lắng hay sợ sệt.

Ngay khi Kim Vãn muốn lên tiếng thì Trần Duyệt đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng khiến hắn nổi giận. Không ngờ trong hoàn cảnh này tên kia vẫn

không hề để hấn trong mắt. Ngay khi vừa muốn lao tới thì mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, mặt dù không rõ ràng nhưng không thể nào qua mặt được hấn.

- Chuyện gì xảy ra? Không lẽ...

Kim Vãn không dám tin nhìn qua thanh niên đang nở nụ cười thâm độc.

- Không biết sư huynh có ngửi được mùi hương quen thuộc xung quanh đây?

Nghe Trần Duyệt nhắc nhở hấn mới nhận ra, mùi này không chỉ với hấn mà còn với tất cả đệ tử trên Bình Địa Sơn. Đó chính là mùi của phân Động Địa Trượng, mùi rất nhẹ nhưng hấn khẳng định chính là nó. Thứ này quen thuộc tới nỗi khi ngửi thấy Kim Vãn lại nghĩ đây là chuyện đương nhiên mà quên mất rằng đây là Ma Kiếm Lâm chứ không phải Bình Địa Sơn.

- Tiểu tử nguoi giờ trò gì mau nói ra.

Mặt đất càng lúc càng rung lắc dữ dội khiến chúng đệ tử Bình Địa Sơn đã không còn giữ được bình tĩnh. Lúc này, từ phía xa kia là những bóng đen hình thể khổng lồ đang tiến lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Âm mưu bại lộ

Màn đêm tối đen bao phủ không gian nhưng làm sao có thể ngăn cản thị lực của tu sĩ, hình ảnh rõ mồn một xuất hiện trước mắt bọn hấn.

Một đàn Hắc Miêu điên cuồng lao tới, đó chính là Nguyệt Miêu yêu thú cấp một Giáp đẳng nổi tiếng là sát thủ bóng đêm. Chúng linh hoạt nhất là đêm trăng tròn, như một bóng ma thoát ẩn thoát hiện.

Đàn Nguyệt Miêu này chính là yêu thú đã đánh chiếm Mãnh Ngưu Thôn. Nhìn hơn trăm con hắc miêu dáng hình thon gầy xông tới làm cho chúng đệ tử Bình Địa Sơn hoảng sợ, Kim Vãn cố lấy bình tĩnh hết lớn:

- Không được rối loạn, các sư đệ mau theo ta mở đường máu lui ra khỏi đây.

Hấn quay qua Trần Duyệt khuôn mặt miễn cưỡng cắn răng nói:

- Trần Duyệt sư đệ, tình hình hiện giờ chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện cũ, đồng tâm hiệp lực cùng tìm đường sống trong chỗ chết.

Lời đệ nghị hấp dẫn kia vậy mà không lay động được Trần Duyệt, hấn chấp tay sau lưng vẻ mặt lạnh nhạt như thể là kẻ ngoài cuộc.

- Tên ngu xuẩn không biết trời cao đất dày kia, hiện nay nguoi chỉ có hai lựa chọn một là đi theo bọn ta, hai là chết. Nguoi mau chọn đi.

Một tên đệ tử khác tức giận, hấn lấy ra pháp khí như chỉ chờ Trần Duyệt trả lời không hợp ý liền ra tay.

Bỗng nhiên Trần Duyệt nở nụ cười khinh miệt làm cho hấn điên tiết rút kiếm xông tới.

- Lam sư đệ hãy khoan...

Con phần nô đã làm hấn điên cuồng, tình hình hiện giờ khiến hấn không thể nào bình tĩnh nghe Kim Vãn ngăn cản. Có người đi đầu liền có kẻ tiếp bước, hơn mười đệ tử khác cũng cùng nhau xông tới vây công Trần Duyệt.

- Các nguoi nghĩ bản thân có thể giết ta.

Nói rồi hơn ngàn con linh trùng xông ra ồ ạt tiến đến khiến cho bọn chúng hoảng sợ. Chớp mắt trôi qua ba bộ xương cốt rơi lả tả xuống đất trước ánh mắt kinh dị của những kẻ xung quanh.

Lúc này ngay cả Kim Vãn cũng phải run rẩy môi mấp mấp nói:

- Nguoi... nguoi dám giết đồng môn đúng... đúng là tội ác tày trời ta sẽ báo cáo việc này lên chấp pháp đội xử tử nguoi.

Bây giờ trong mắt bọn hấn Trần Duyệt như thể ác ma, không muốn hoảng sợ cũng khó, có kẻ nào tận mắt chứng kiến đồng bạn bị thôn phệ từng khối huyết nhục chết một cách đau đớn mà không kinh hãi.

Không để ý tới bọn chúng Trần Duyệt nhắm tới một hướng phóng nguoi đi trong bóng đêm. Phương hướng này chính là lỗ hổng của đàn Nguyệt Miêu

do chính Chu lão mạch bảo, đây cũng là lí do khiến hấn bình tĩnh như vậy.

Vừa rời đi Chu lão cũng hiện lên không kiềm được vẻ nghi hoặc nói:

- Tiểu tử làm sao ngươi biết phân của Động Địa Tượng lại có sức hấp dẫn với yêu thú như vậy.

Trần Duyên mỉm cười:

- Làm sao ta biết thứ này có tác dụng hay không? Chỉ là trong hoang dã phân voi thường làm cho dã thú săn mồi chú ý tới nên ban nãy mới thử dùng cách này.

Chu lão ngần ngừ một hồi cũng liền thờ dài thán phục:

- Lão phu không ngờ ngươi có thể nghĩ ra được diệu kế này, bình thường Động Địa Tượng có lãnh thổ rộng lớn yêu thú khác không dám xâm nhập nên điều này không có ai ghi chép lại.

- Ta cũng chỉ là thử nghiệm thôi, nếu chính tay giết chết bọn chúng có khả năng để lại dấu vết, dù sao những đệ tử này cũng là của Bình Địa Sơn thậm chí còn có một tên đệ tử chân truyền. Nếu để lộ ra khẳng định Bát Trượng Lão sẽ không bỏ qua cơ hội này mà trừ khử ta.

Về mặt hấn lúc này hiện lên vẻ e dè.

- Chính vì vậy nên ngươi mới phải tìm cách dụ dỗ bọn Nguyệt Miêu tới đây xóa sạch mọi dấu vết.

- Thật ra ta cũng chỉ đánh cược thôi, nếu như không có tác dụng thì đành phải đích thân ra tay nhưng không ngờ là thu hoạch ngoài mong đợi.

Lúc này Trần Duyên đã rời xa khỏi bọn chúng, hấn dừng lại rồi giả như đang tìm kiếm thứ gì đó xung quanh. Trong lúc chu lão cũng đang khó hiểu thì lúc này có hàng trăm bóng người lao tới.

- Trần Duyên sư huynh, là ta Thành Lực đây.

Thành Lực dẫn đầu đi theo sau chính là chúng đệ tử Bình Địa Sơn, Trần Duyên trong lòng thầm nghĩ:

- Đúng là không uống công ta chờ đợi mà.

- Thì ra Thành Lực sư đệ cũng đã tới, khi nãy nghe tiếng động lớn ta liền phóng thẳng ra đây kiểm tra xem thực hư thế nào.

Nghe Trần Duyên nói hấn cũng tạm thời tin tưởng.

- Thì ra là vậy, lúc nãy có tới lều tìm sư huynh nhưng không thấy đâu thì ra là đã đi trước ta một bước.

- Đâu đâu, chỉ là do sư đệ tốn thời gian chờ nhân số tập hợp cho nên không thể bằng ta một thân một mình rồi.

Bỏ qua màn chào hỏi rườm rà Thành Lực gấp gấp nói:

- Sư huynh có tìm thấy manh mối gì ở quanh đây không, lúc nãy ta đi qua chỗ của đại sư huynh nhưng không thấy hấn ở đâu, ngay cả những đệ tử thân cận nhất cũng biến mất.

- Ta cũng không biết, khi nãy nghe tiếng động liền tức tốc tới đây không hề thấy kẻ nào qua lại. Chẳng lẽ tiếng động phát ra vừa rồi là do...

Nghe tới đây Thành Lực cũng gật đầu, chính hấn cũng có suy nghĩ như vậy. Cảm giác không lành xuất hiện trong đầu hấn.

- Các sư đệ nghe lệnh, mau chóng tản ra xung quanh tìm kiếm tung tích của đại sư huynh nhưng không được gây ra âm thanh lớn, ban đêm trong Ma Kiếm Lâm không phải là nơi chúng ta có thể tùy tiện.

- Tuân lệnh sư huynh.

Chúng đệ tử nhận lệnh liền như con gió biến mất trong màn đêm trước sự ngỡ ngàng của Trần Duyên. Thấy vẻ nghi ngại của hấn Thành Lực cũng cười nói:

- Tốc độ như vậy tuy có nhanh nhưng chắc không thể nào sánh bằng Trần Duyên sư huynh đúng không?

- Đúng như sư đệ nói nhưng mà mấy trăm đệ tử cùng có tốc độ nhanh như vậy thật khó tưởng tượng.

Thân pháp vốn là thứ rất khó luyện, nhất là đối với các đệ tử trẻ ngày thường chỉ biết lao đầu vào những công pháp uy lực mạnh nên hiếm ai đi rèn luyện thứ mất thời gian này. Lúc này Kim Vận cũng dùng thân pháp này để bám theo khiến hấn không thể nào phát hiện ra.

- Đây là “Thất Thái Bộ” công pháp Giáp đẳng cấp một, chỉ có công dụng duy nhất là khiến thân pháp nhẹ nhàng. Đây là một bước quan trọng trong quá trình luyện thể do chính sư phụ nghiêm lệnh phải làm theo nên tất cả đệ tử đều phải tu luyện.

Hai người vừa tìm kiếm vừa trao đổi, chẳng bao lâu dưới sự dẫn dắt của Trần Duyên hấn đã tới gần khu vực lúc này.

Thành Lực kiểm tra dấu vết xung quanh về mặt biến sắc lấy ra phù lục báo hiệu bóp nát. Ba hơi thở sau tất cả đệ tử đều tập hợp, trước mắt bọn họ là cảnh tượng không thể nào thể thảm hơn. Thậm chí có một tiểu sư đệ lần đầu ra ngoài lịch luyện liền chịu không được mà nôn mửa.

Trên mặt đất, thân cây cỏ thụ khổng lồ, những viên đá tảng rắn chắc đâu đâu cũng là dấu vết tranh đấu. Huyết nhục văng ra tứ tán khắp nơi, một người can đảm tiến lại gần kéo ra một cái xác có vẻ nguyên vẹn nhất nhưng cũng đã bị phá hoại gần như không thể nhận diện được.

Không khí lúc này đã trở nên nặng nề hơn, Thành Lực đi ra kiểm tra xung quanh xác nhận không ai còn sống sót. Về mặt hấn càng lúc càng âm trầm quan sát mọi dấu vết xung quanh nói:

- Dấu vết ở đây tất cả đều là do Nguyệt Miêu gây ra, có lẽ đại sư huynh rơi vào ổ phục kích của chúng.

Suy đoán của Thành Lực cũng được số đông đệ tử ủng hộ đặc biệt là Trần Duyên. Mọi thứ diễn ra đúng như những gì hấn đã sắp xếp, bỗng nhiên tên tiểu sư đệ về mặt hoảng sợ ban này lại đứng ra nói:

- Sư huynh, đệ không tin đại sư huynh lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Thành Lực quay ra hỏi:

- Ý của sư đệ là...

- Đại sư huynh đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn thân kinh bách chiến không thể nào lại đưa sư huynh đệ ra ngoài vào ban đêm như vậy, vả lại đây không phải lãnh thổ của Nguyệt Miêu không thể có chuyện tất cả bọn chúng đều tập trung một chỗ được.

Lời hấn nói chắc nịch làm cho chúng đệ tử xung quanh cũng dần tán thành, Thành Lực cũng chậm chậm lắng nghe.

- Theo đệ đại sư huynh không phải bị rơi vào vòng vây yêu thú mà bị kẻ khác mưu hại bằng cách lôi kéo Nguyệt Miêu tới đây hòng vừa tiêu diệt tất cả vừa xóa dấu vết.

Nghe tới đây sự nghi ngờ trong lòng những đệ tử xung quanh cũng bắt đầu dấy lên, tất cả đồng loạt nhìn về phía Trần Duyên. Dù sao hấn cũng là người đứng gần hiện trường nhất.

Lúc này ngay cả Thành Lực cũng bắt giác nhìn về phía Trần Duyên trong lòng nổi lên nghi kị.

- Hừm chẳng lẽ ngay cả Thành Lực sư đệ cũng nghi ngờ ta là hung thủ sát hại Kim Vãn sư huynh sao?

Nghe Trần Duyên hỏi lại Kim Vãn cũng trở nên chần chừ, ngay lúc này tên đệ tử kia cũng hô hào.

- Thành Lực sư huynh, lúc này không phải lúc yếu mềm, đại sư huynh không thể nào chết oan uổng như vậy. Cầu Thành Lực sư huynh lấy lại công bằng cho tất cả các sư huynh đệ đã chết.

- Cầu Thành Lực sư huynh lấy lại công bằng cho tất cả các sư huynh đệ đã chết.

Hấn quỳ xuống khẩn thiết cầu xin khiến cho chúng đệ tử xung quanh cũng không kìm được xúc động cũng đồng loạt quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đánh cược sai lầm

Trong lúc Thành Lực do dự Trần Duyên mỉm cười hiền nhiên bước tới gần tên đệ tử kia khiến hấn lo sợ lùi bước. Trong hàng những đệ tử tu vi cao cường cũng đứng ra ngăn cản.

- Không cần phải căng thẳng như vậy, ta chỉ muốn hỏi vị sư đệ can đảm này tên gì thôi.

- Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ Văn Lâm chính là tên ta.

Thấy các vị sư huynh che chở phía trước Văn Lâm thờ phào nhẹ nhõm không nghi kị hét lên, ánh mắt liếc nhìn như khiêu khích hấn.

- Sư đệ không được vô lễ với Trần Duyên sư huynh, nên nhớ bản thân ngươi chỉ là đệ tử ngoại môn kiến cỏ không được xúc phạm đệ tử chân truyền.

Thành Lược giận dữ hết lớn, điều hấn vừa làm chủ yếu là muốn bảo vệ Văn Lâm. Xúc phạm đệ tử chân truyền không phải là tội nhẹ, nếu Trần Duyên nổi giận thậm chí có thể đi hấn Thành Lược cũng không có thực lực ngăn cản.

Nhưng bọn hấn đâu có nghĩ được như vậy, Văn Lâm dùng ánh mắt tức giận liếc nhìn Thành Lược nhưng cũng không nói gì cúi đầu.

- Ý của Văn sư đệ là ta đã hại chết Kim Văn sư huynh?

- Điều này ai cũng đã tự rõ không cần ta phải nói.

Trông thấy hầu như tất cả đệ tử đều ủng hộ bản thân làm cho lòng tin của Văn Lâm tăng vọt không cần phải xem mặt mũi của Thành Lược, dù sao hấn cũng không phải là đệ tử chân truyền duy nhất, sau chuyện này khẳng định bản thân sẽ được một đệ tử chân truyền khác đối nghịch với Thành Lược thu làm dưới trướng thậm chí là được Lược Trưởng Lão đề ý thu làm đệ tử không chừng.

Suy nghĩ trong đầu càng làm hấn khoái trí mà không biết bản thân đã làm ra chuyện ngu ngốc tới mức nào.

- Các người đều nghĩ rằng bản thân ta không đủ thực lực nên phải dẫn dụ đàn Nguyệt Miêu vây công bọn hấn?

Thấy mọi người xung quanh không nói gì như thằm khắng định, chỉ có Thành Lược đứng gần đó vội vàng lao ra ngăn cản.

- Trần Duyên sư huynh, sự việc này vẫn chưa có bằng chứng xác thực không ai dám khẳng định, mọi việc chỉ là suy đoán. Việc này cần đợi về tới tông môn xem xét lại.

- Thành Lược sư huynh, những người nằm đó có phải là sư huynh đệ chúng ta không. Nếu như chuyện này đem về tông môn dưới sự che chở của Tứ Trưởng Lão ai có thể là gì được hấn. Mối thù của họ ai có thể trả.

Văn Lâm hét lên, nếu như việc này đem về tông môn có khả năng công lao của hấn sẽ đổ sông đổ biển. Vì lần lập công này hấn đã không tiếc mọi thứ thậm chí là đắc tội với hai đệ tử chân truyền nên không thể cho qua dễ dàng như vậy được.

- Văn Lâm sư đệ nói không sai, thù của họ chúng ta phải báo. Nếu như Thành Lược sư huynh e ngại thì cứ việc đứng một bên quan sát ta không tin chúng ta không tiêu diệt được hấn.

Nhìn thấy hơn mười tên đệ tử che chở cho Văn Lâm hét lên Trần Duyên cũng đoán ra được bọn hấn không phải là phe phái của Thành Lược muốn tìm cơ hội hạ bệ hấn.

- Ha ha ha có vẻ sư đệ trong sơn phong cũng không được nhiều người ưa thích.

Thành Lược xụ mặt, dù sao hấn cũng là đệ tử chân truyền nhỏ tuổi nhất lại được sư phụ vừa ý nên khiến các vị sư huynh gai mắt luôn muốn tìm cách hãm hại.

- Ta sẽ cho sư đệ biết là tu sĩ đệ thiếu điều gì.

Trần Duyên thì thầm vào tai Thành Lược ngay tức khắc hấn liền xuất hiện phía sau Văn Lâm bàn tay chộp lấy đầu hấn.

Lúc này Văn Lâm và hơn mười tên đệ tử kia mới chợt tỉnh người, thì ra kẻ đứng phía trước mặt chúng chỉ là ảo ảnh còn bản thân Trần Duyên đã sử dụng “Tam Trọng Phân Thân” biến ra ảo ảnh còn thực thể thì lên vào đám đông đi ra phía sau bọn chúng lúc nào không hay.

- Người có biết buồn lời xúc phạm đệ tử chân truyền mang tội gì không? Người có biết âm mưu sát hại đệ tử chân truyền mang tội gì không?

Trần Duyên gắng từng chữ bàn tay của hấn cũng dần dần xiết chặt hơn theo lời nói. Đầu của Văn Lâm bị xiết mỗi lúc một chặt khiến hấn la thảm thiết:

- Ah ah cứu... cứu ta, các vị sư huynh mau... mau lại đi tiêu diệt hấn đau... đau quá.

Mỗi tiếng hét thảm thiết của hấn như thứ gì đó khiến chúng đệ tử xung quanh ám ảnh nhưng không ai dám tiến lên. Sát khí quanh người Trần Duyên càng lúc càng bao trùm không gian xung quanh, những dã thú thậm chí là yêu thú thực lực không cao gần đó thì nhau bỏ chạy.

- Cái gì thế này? Sát khí lần này còn nồng đậm hơn lần trước, không biết thời gian qua sư huynh đã giết bao nhiêu sinh linh để tích trữ lượng sát khí nhiều như thế này.

Bàn tay kia càng lúc càng xiết lại, đầu lâu của Văn Lâm lúc này đã thấm đẫm huyết dịch. Từ trong mắt, mũi, miệng thậm chí là lỗ tai từng dòng huyết dịch chảy ra làm cho những tên đệ tử xung quanh dù là thiết huyết nhất cũng bắt chợt run rẩy.

Thứ duy nhất có thể nghe được trong màn đêm im lặng chỉ còn lại tiếng gào thét của Văn Lâm, mặc cho hấn đau đớn tuyệt vọng bàn tay vô tình kia từ từ xiết chặt. Bỗng ầm... như một trái bóng được cắn đứt dây hơi (chỗ này không biết diễn tả ra sao nên mới lấy thứ từ thời hiện đại miêu tả cho dễ hiểu), diễn cảnh sau đó không phải ai cũng có thể can đảm quan sát. Dịch trắng hòa cùng huyết dịch vurun vãi khắp nơi.

Cả mười tên hùng hổ ban đầu giờ đây cũng bắt gặp hoảng sợ lùi lại, bây giờ bọn chúng mới nhận ra bản thân đã chọc phải một tên sát thần giết người không gớm tay.

- Mười vị sư đệ, các ngươi có biết bản thân đã mắc phải sai lầm gì không?

Trong đó có một tên cố lấy lại bình tĩnh đứng ra giọng run run nói:

- Đó chỉ là hiểu lầm, thì ra tất cả đều do tên Văn Lâm kia dùng miệng lưỡi dụ dỗ nên chúng ta mới nghi ngờ. Bây giờ sư huynh đã chứng tỏ thực lực bản thân cao cường thì chắc chắn sư huynh không phải hung thủ.

- Đúng đúng tất cả chỉ là hiểu lầm.

Những tên còn lại cũng vội gật đầu đồng ý.

- Ý các ngươi là nếu ta không đủ thực lực liền bị các ngươi tiêu diệt.

Lời nói từ miệng hắn làm mười tên hoảng sợ.

- Trốn.

Không hẹn mà gặp, bọn chúng nhìn nhau mỗi tên một hướng phóng vào trong màn đêm.

Trần Duyên hừ lạnh cũng không buồn đuổi theo, ngay từ đầu mục tiêu duy nhất của hắn là Văn Lâm. Với lại bọn chúng độc hành mỗi tên một hướng trong Ma Kiếm Lâm sợ rằng sau này về lại tông môn cũng không còn đủ một nữa.

- Ý của ta chắc sư đệ đã hiểu rồi chứ, ngửa hiên thì bị người cười. Chỉ có tâm tính kiên định mới có khả năng tồn tại trên thế giới tu tiên khắc nghiệt này.

Không đợi Thành Lực trả lời Trần Duyên trực chỉ cánh rừng biến mất, chỉ còn lại đó số đệ tử do hoảng sợ mà đã không còn tinh thần chiến đấu.

Nhìn thấy gương mặt hũ bại của các sư đệ Thành Lực thở dài ra lệnh rút đi, nhiệm vụ lần này e rằng thất bại, dù có miễn cưỡng tấn công thì chỉ nắm chắc toàn quân bị diệt.

Trần Duyên lại một thân một mình lao đi giữa màn đêm, mục tiêu của hắn không đâu khác chính là Mãnh Ngưu Thôn kia.

- Nguyệt Miêu thường ra khỏi chỗ trú vào ban đêm, đợi lúc mặt trời lên tới đỉnh là lúc ta ra tay.

Hắn nhảy lên thân cây lớn gần đó tọa thiền chờ đợi. Hai canh giờ trôi qua là lúc mặt trời sáng nhất trong ngày, không bỏ lỡ cơ hội Trần Duyên từ từ di chuyển tới Mãnh Ngưu Thôn.

Bình địa nơi đây vẫn không hề thay đổi so với tối qua, thậm chí cảnh tang thương ở đây hiện lên rõ mồn một. Nhà cửa người ngựa không có gì là nguyên vẹn, xác những đệ tử nằm la liệt nhiều ngày dòi bọ cũng đã đục khoét khắp nơi.

Trần Duyên nhẹ nhàng tiến vào trong thăm dò, đương nhiên là không thể nào đi một mình. Hắn gọi ra Tiểu Mập Mập cùng cặp Lục Đường Lang đồng hành, nhưng lần này còn có thêm sự thay đổi, Tiểu Kim chính là Kim Thiết Nghi hắn thu phục cách đây không lâu ở trong túi linh thú trị thương cũng bị Trần Duyên gọi ra.

- Tiểu Kim đây là lần đầu chúng ta cùng chiến đấu hi vọng ngươi không làm ta thất vọng.

Kim Thiết Nghi chỉ nhắm mắt gật đầu cho qua, Trần Duyên cũng hết cách linh trùng cũng là sinh linh như nhân loại, mỗi con có cá tính khác nhau. Không thể bắt Tiểu Kim có tính tình trẻ con như cặp Lục Đường Lang kia được.

Một người bốn trùng cùng đồng hành trên con đường cái hoang sơ đồ nát. Nửa canh giờ sau cuối cùng điều hắn mong đợi đã tới, trước cửa của tòa biệt viện sập xệ không ai khác chính là một con Nguyệt Miêu như là mèo nhà nằm ngủ lim dim.

- Chu lão xung quanh đây có còn yêu thú nào không?

Lúc này Chu lão mới hiện lên đôi mắt cũng lim dim không khác gì con tiểu miêu kia.

- Tiểu tử ngươi không cần phải lo lắng, Nguyệt Miêu vốn là loài sống cô độc do thú triều xảy ra nên mới miễn cưỡng tụ hợp lại. Dù cho trong lãnh thổ cũng ít khi bọn chúng sống gần nhau cho nên cứ việc ra tay đi.

Đúng như Chu lão nói, xung quanh cực kì tĩnh lặng. Bây giờ hắn đã hiểu tại sao chỉ có vài trăm con Nguyệt Miêu lại chiếm cứ lãnh địa lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mật Thất che dấu

Tiểu Kim cùng Trần Duyên cùng xông lên trước tấn công bất ngờ, dù sao chỉ có hấn và Kim Thiết Nghi mới có thực lực cứng chọi cứng với yêu thú Giáp đẳng.

Tiểu Kim dùng đôi càng to lớn kẹp tới, không gian xung quanh không bị gò bó giúp cho tốc độ tăng lên hẳn. Trần Duyên cũng không thua kém lấy ra kiếm pháp khí chém xuống.

Hai đòn tấn công tổng lực đã khoét trên mặt đất một vết lõm lớn nhưng không hề có bóng dáng Nguyệt Miêu ở đó. Lúc này con tiểu miêu kia thân hình yếu ớt không xương từ trên mái nhà vurun vai sau giấc ngủ, sau vài tiếng ngáp đôi mắt nhỏ nhỏ kia mang đầy vẻ dừ tợn không ngờ lại có kẻ dám phá hỏng giấc ngủ của nó.

Nhìn thấy Nguyệt Miêu không hề hấn gì né tránh cũng không làm Trần Duyên bất ngờ, dù sao đây cũng là yêu thú Giáp đẳng nghiêng về phía tốc độ làm chủ nên di chuyển nhanh nhẹn cũng là điều đương nhiên.

Nhìn thấy bản thân không thể bắt kịp tốc độ thần tốc này Trần Duyên quyết định không thăm dò nữa tay vỗ túi linh thú khổng chế đàn Thực Huyết Trùng bay tới.

- Hừ không thể theo kịp tốc độ thì chỉ còn cách vây công nguoi thôi.

Gần vạn con linh trùng đói khát bao vây tiến công liên tục không chừa một kẻ hở, nhưng không hề là yêu thú Giáp đẳng Nguyệt Miêu nhẹ nhàng tránh né.

Nhìn thấy vẻ chơi đùa tự đắc của Nguyệt Miêu hấn không hề nổi giận khõe mới còn nhếch lên. Lúc này hai bóng đen từ phía sau xông tới khiến nó không kịp trở tay, hai lưỡi đao nhỏ trảm trúng người vết chém cắt sâu vào tận xương làm Nguyệt Miêu rơi xuống đất. Không bỏ lỡ cơ hội Tiểu Huyết xông tới điều gì diễn ra phía sau chắc không cần phải nghĩ, đàn Thực Huyết Trùng thi nhau sâu xé tiểu miêu xui xẻo kia.

Trận chiến đầu tiên thành công làm Trần Duyên phấn khích, hấn còn phát hiện ra mặc dù Nguyệt Miêu tốc độ rất nhanh nhưng lực lượng chỉ như yêu thú Ất đẳng.

- Thì ra yêu thú kia chỉ biết tránh né cho nên mới chọn cách ám sát con mồi chứ không hề trực tiếp cứng đối cứng.

Điều Trần Duyên suy nghĩ không sai, kết hợp với ban ngày Nguyệt Miêu không thể lẫn trốn giữa đàn linh trùng đông đảo khiến nó chỉ có thể nhẫn nhục né tránh.

Thực Huyết Trùng vừa ném được mùi huyết nhục hưng phấn không thôi luôn miệng rít rào, thấy vậy Trần Duyên cũng không còn điều gì nghi kị khổng chế bọn chúng tiếp tục săn lùng.

Trước mắt lúc này là hơn mười con Nguyệt Miêu đang giận dữ vì hấn dám xâm phạm lãnh địa của chúng. Như những mũi tên lao tới, Nguyệt Miêu đứng là những sát thủ thật sự, tiểu trào cảo về phía hấn. Những vị trí yếu nhược như yết hầu, bụng... đều có dấu vết bọn chúng để lại. Trần Duyên làm sao có thể khinh địch, hấn vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” khiến cơ thể rắn chắc như kim loại làm cho những vết cào cấu kia chỉ để lại vết trắng nho nhỏ.

Thấy tấn công thất bại Nguyệt Miêu liền lập tức lui lại nhưng như đã biết trước một trông số chúng bị Trần Duyên nhanh tay bắt được. Mặc cho tiểu miêu kêu gào thảm thiết bàn tay kia vẫn lạnh lùng siết chặt khiến máu văng tứ tung. Trần Duyên cười găng ném xác miêu về phía trước, đúng như dự tính nhìn thấy xác đồng loại thì thảm lắm những con Nguyệt Miêu còn lại bản thân trong tức khặc. Chỉ chờ thờ cơ đó hấn liền khổng chế linh trùng vây công ồ ạt, mặc dù tốc độ khó bì kịp nhưng hơn mười con Nguyệt Miêu cũng không thể tránh né mãi được cuối cùng cũng phải ôm hận mà ngã xuống.

Nhìn thấy mặt trời đã xuống khuất sau núi đồi biết đây không phải là thời điểm thích hợp để săn tìm yêu thú nhanh nhẹn vào ban đêm như Nguyệt Miêu hấn liền tiến vào tòa biệt viện bỏ hoang gần đó.

Bên trong do bỏ hoang hơn nửa năm nay khắp nơi đều bần thui, mạng nhện giăng khắp lối đi. Mỗi gian phòng đều có bỏ đoàn tu luyện ất hấn nơi đây vốn được cất lên cho tu sĩ tu luyện.

Trần Duyên không thu lại Tiểu Mập Mập, Tiểu Huyết, Tiểu Kim và cặp Lục Đường Lang kia. Dù sao chúng cũng đang khai mở linh trí Chu lão có nói qua khổng nên quá gò bó linh trùng, tốt nhất là cho chúng chút tự do sẽ giúp linh trùng nhanh chóng khai mở linh trí.

Tiểu Mập Mập thì vẫn vô lo cùng cặp Lục Đường Lang chơi đùa khắp nơi, Tiểu Kim vẫn im lặng như tượng đá tìm cho mình một góc nằm xuống, còn Tiểu Huyết thì có vẻ cô đơn có lẽ do không thấy đồng loại của nó. Hết cách hấn không dám thả đám linh trùng khát máu kia ra, ít nhất là tới khi chúng bắt đầu khai mở linh trí.

Mặc cho linh trùng dò xét nơi đây, Trần Duyên tìm cho mình một cái bỏ đoàn tương đối nguyên vẹn ngồi xuống tọa thiền. Đêm còn dài đây là lúc hấn khôi phục chân khí tiêu hao, có lẽ ban ngày đã sử dụng “Thần Khổng Vạn Trùng” quá nhiều khiến cho đầu óc hấn có chút xây xảm. Lo sợ rằng môn thần thông này còn hệ quả ngoài ý muốn Trần Duyên liền thỉnh giáo Chu lão.

- Hừ chỉ là do não hải của nguoi vận động quá sức thôi, thần thông này vốn chỉ dành cho tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên. Còn tiểu tử nhà nguoi do có Tinh Thần Trùng làm linh trùng bản mệnh nên mới có thể ngoại lệ sử dụng đương nhiên gánh nặng đè lên tinh thần thì không phải nói. Sau này nguoi đột phá lên tu sĩ Trúc Cơ kì sinh ra thần thức thì con đầu đầu này sẽ thuyên giảm.

Nghe được lời tuyên bố chắc nịch của Chu lão cũng khiến hần yên tâm phần nào, não hải là phần trọng yếu của cơ thể, không cần thận thậm chí bản thân có thể trở thành kẻ ngu ngốc.

Đang tỉnh tọa Trần Duyên cảm nhận được Tiểu Mập Mập kêu gọi có vẻ rất phấn khích, đi qua hai gian phòng thì ra Tiểu Mập Mập cùng cặp Lục Đường Lang tìm ra một mật thất được giấu kĩ dưới chân giường không nên được tâm trí tò mò, hần quyết định đi xuống xem xét. Thì ra đây chỉ là một hầm chứa rượu cực lớn, hàng trăm hàng nghìn vò rượu sắp xếp ngay ngắn sợ rằng nếu có tên sâu rượu nào rót vào đây khẳng định dù có uống đến chết cũng không thể nào hết được.

Đáng tiếc Trần Duyên không phải như vậy, hần dò xét xung quanh thấy không có thứ gì ngoài rượu liền chán nản muốn rời đi. Nhưng Chu lão lại đứng ra ngăn cản.

- Khoan đi đã tiểu tử, ngươi mau chóng ném hết số rượu đằng kia ra ngoài.

Mặc dù đầu đầy nghi vấn nhưng Trần Duyên vẫn làm theo, trước tới nay Chu lão chưa bao giờ phóng mũi tên mà không trúng đích cả.

Nhìn thấy số rượu chất cao như núi khiến hần biếu môi, Tiểu Mập Mập hiểu ý liền khổng chế Tiểu Kim như một chiến xa lao tới khiến cho những vò rượu kia bể nát. Dòng rượu chảy ra bắn tứ tán làm cho cả mật thất ngập trong biển rượu.

Tiểu Mập Mập lúc này trông thật khổ sở, nó vốn là vệt cạn lần đầu trôi nổi trong nước cứ ngo ngoáy không thôi. Nhưng có vẻ như thân thể quá mập nên không bị chìm xuống.

Trần Duyên bắt đắc dĩ cả người nồng nặc mùi rượu tiến lại gần vớt con sâu mập kia lên. Có vẻ do uống quá nhiều nên dù có bị la hét cỡ nào Tiểu Mập Mập cũng không hồi đáp lại, bắt đắc dĩ hần đành phải để con sâu mập này lên vai tìm cách giải quyết tình trạng trôi nổi này.

Kim Thiết Nghi hừ lạnh lại một lần nữa dùng thân thể rắn chắc tông thẳng vào vách tường Trần Duyên liền hiểu ý thả ra Thực Huyết Trùng khổng chế chúng thi nhau đục khoét. Gần vạn con linh trùng khiến vách hang thành như tổ ong, nửa canh giờ trôi qua cuối cùng số rượu kia cũng theo những lỗ thủng thành dòng trôi đi mất.

Thấy mọi chuyện đã được giải quyết Trần Duyên quay ra vừa định tân bóc thì Tiểu Kim đã nhanh chóng rời khỏi, nằm nhắm mắt chờ đợi ở cửa mật thất không thèm ngo ngàng gì tới hần.

Biết rõ tính tình của tên cứng đầu này Trần Duyên cũng chỉ cười cho qua, hần đi tới nơi Chu lão vừa chỉ liền thấy thêm một cầu thang đi xuống.

- Thì ra là mật thất trong mật thất, nếu không có Chu lão chỉ điểm thì ai lại nghĩ rằng phía dưới những vò rượu tầm thường lại có đường đi xuống.

Nội tâm mừng thầm Trần Duyên liền nhanh chóng đi xuống, lúc này Chu lão lại hét lớn.

- Dừng lại tiểu tử, nếu ngươi còn muốn sống thì dừng lại gần.

Nghe Chu lão cảnh báo hần cũng phải dừng lại dùng ánh mắt dò xét hướng tới lối đi kia.

- Hừ ngươi có cố gắng ra sao đi nữa cũng không phát hiện ra bất kì thứ gì đâu.

Chu lão hừ lạnh.

Trần Duyên xấu hổ cười, thận trọng thỉnh giáo.

- Chuyện này lại làm phiền tới Chu lão rồi.

- Trước cửa mật thất đã được cài phong ấn trận, chỉ cần chạm vào thì dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng bị giam cầm không thể thoát ra.

Trần Duyên dùng ánh mắt khó tin nhìn hướng về phía mật thất, cảm lấy một viên đá ném tới. Điều kì lạ xảy ra, rõ ràng là viên đá kia đột ngột biến mất không để lại dấu vết.

- Viên đá kia không hề biến mất, mà chỉ bị phong ấn giam cầm đồng thời ảo trận quanh đó khiến cho ngươi bị lầm tưởng.

- Nếu bị giam cầm thì làm cách nào thoát ra được.

Hần nghi vấn, nếu không có Chu lão thì số phận của hần chắc cũng không khác viên đá kia là bao.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bí ẩn thượng cổ

- Muốn thoát ra chỉ cần ngửi phá giải trận pháp này là được, chỉ có điều kẻ lập nên nó đã có tu vi Kim Đan kì cho nên không cần phải nghĩ nữa.

Nghe Chu lão nói khiến hắn từ bỏ ý định thử nghiệm với trận pháp này.

Lão lơ lửng bay tới, hai tay múa may khó hiểu bỗng một tia sáng lóe lên nơi cửa mật thất. Trước vẻ ngu ngơ của Trần Duyên Chu lão nhắc nhở:

- Còn không mau tiến vào, mật thất này khẳng định là của tu sĩ Kim Đan kì bên trong đối với ngươi toàn là bảo vật.

Nghe nói vật do lão quái Kim Đan kì để lại làm vẻ bản thân trên gương mặt hắn biến mất, kinh hãi bước vào. Bước lên bậc thang không biết làm bằng chất liệu gì dẫn đến gian mật thất nhỏ, trên đường đi khắp nơi đều là xương cốt không còn nguyên vẹn.

Trần Duyên lại gần chú ý tới đạo bào hài cốt kia đang mặc, không xa lạ gì hắn chính là đệ tử Trúc Cơ kì của Ma Kiếm Tông. Thở dài, dù sao cũng là đồng môn không thể để hắn nằm phơi thây như vậy.

Bước tới gần thu hài cốt vào trong túi trữ vật, dù sao cũng là đệ tử Ma Kiếm Môn tốt nhất là được chôn cất trong tông môn. Vừa nhắc lên, Trần Duyên phát hiện những dòng chữ được khắc trên đá.

- Đây khẳng định là di nguyện của hắn.

Trần Duyên nghĩ thầm.

- Ta tên Vũ Thành đệ tử chân truyền của Đại Trưởng Lão Ma Kiếm Tông. Từ khi sinh ra đã mang tiếng thiên tài, mười tuổi Luyện Khí kì viên mãn, mười hai tuổi liền đột phá Trúc Cơ khiến cho người người khiếp sợ.

Đúng như hắn nói, đọc tới đây ngay cả Trần Duyên cũng khiếp sợ. Những tên tự xưng tụng là thiên tài trong tông môn kia mười hai tuổi đạt Luyện Khí kì tăng chín đã là vạn hạnh rồi.

- Khi còn là đệ tử Luyện Khí kì ta đã vô địch thủ cùng cấp trong tông môn khi vừa đột phá Trúc Cơ kì khiến cho lòng tin càng bành chướng một thân một mình tiến vào Ma Kiếm Lâm. Hơn nữa năm xông pha số yêu thú cấp hai chết trên tay ta đã gần trăm còn yêu thú cấp một nhiều không kể xiết.

- Khi bị yêu thú cấp ba đuổi giết cuối cùng ta cũng đã tinh tường trước đây mình ngốc nghếch tới mức nào. Nhưng điều ta không ngờ là cái chết lại tới gần như vậy, hơn trăm năm hắn là nơi đây đã bị quên lãng. Nay viết lại lời trần chối này nếu như ra khỏi đây thì hãy đem hài cốt của ta trở về Ma Kiếm Tông bảo vật trong nhẫn trữ vật này coi như là trả công cho ngươi.

- Vũ Thành chấp bút.

Tới đây Trần Duyên thở dài, không ngờ thiên tài trăm năm hiếm gặp lại ngã xuống ở nơi bí mật như vậy. Theo lời trần chối hắn đào xuống lớp đất bên dưới bộ hài cốt kia thì đúng là có một chiếc nhẫn màu đen tuyền bên ngoài không có gì đặc biệt. Sau khi nhờ Chu lão xem xét kĩ lưỡng hắn mới an tâm nhét vào đai lưng.

- Không ngờ chưa tới nơi để bảo vật kia mà đã có thu hoạch cực lớn rồi, đúng là không hổ danh đệ tử của Đại Trưởng Lão mà, vừa Trúc Cơ thành công mà đã có được nhẫn trữ vật.

Mừng thầm Trần Duyên cẩn thận đi tiếp, dù sao đây cũng là động phủ của lão quái Kim Đan kì có cạm bẫy hắn là điều dĩ nhiên.

Nhưng có vẻ như điều hắn làm là dư thừa, hơn nữa canh giờ Chu lão không hề lên tiếng báo động.

- Tới nơi rồi, không ngờ mật thất tu luyện của tu sĩ Kim Đan lại khủng bố như vậy.

Trước mắt hắn là khung cảnh khiến kẻ khác phải choáng ngợp, thập bát pho tượng la hán không rõ chất liệu trôi lơ lửng trong không trung. Xung quanh tỏa ra hào quang mê hoặc tâm trí, chỉ cần là kẻ tinh thần yếu nhược hắn là sẽ bị siêu độ dần thân của phật. Tiếng phạn âm khó hiểu như có sinh mạng tìm đường chui vào tai khiến Trần Duyên mê mang.

Nhận thấy tình thế không ổn Chu lão lại hiện ra, chiêu thức quen thuộc nhưng kết quả lại cực kì hữu hiệu. Một cành cây khô không rõ lấy từ đâu vụt xuống đầu khiến Trần Duyên trượt dài. Ngay tức khắc hắn liền bật dậy về mặt khó hiểu có lẽ ngoài cực u lớn trên đầu ra Trần Duyên không hề biết gì.

- Ngươi còn ngẩn người? Còn không mau phong bế não hải.

Nghe Chu lão tức giận hét lớn Trần Duyên liền làm theo. Đôi khi cảm giác khó chịu kia không còn nữa hắn mới kinh nghi.

- Không ngờ thứ âm thanh kì lạ kia lại có thể mê mui đầu óc ta.

Chu lão hừ lạnh.

- Mặc dù tâm trí ngươi cứng rắn nhưng đó cũng là so với cùng thế hệ, âm thanh này nếu như không đề phòng ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kì cũng có khả năng

tâm thần thất thủ.

- Chúng chính là Thập Bát La Hán trận nhưng chỉ là bản đơn giản, những tên lừa trọc kia khẳng định trấn áp yêu ma bên trong sử dụng Phạn âm để luyện hóa chúng.

Nhắc tới yêu ma Trần Duyên càng không muốn ở lại lâu, thứ mà lão quái Kim Đan kì cầm cố khẳng định là phải tránh xa. Ngay khi Trần Duyên xoay người tỉnh rồi đi Chu lão lại hỏi:

- Ngươi đi đâu?

- Đương nhiên là rời khỏi đây, bên trong giam cầm khẳng định là thứ chẳng lành.

Chu lão hừ lạnh.

- Tiểu tử ngươi lá gan đúng là quá nhỏ, có lão phu ở đây còn phải lo lắng sao?

- Ở đây ngoài Thập Bát La Hán trận ra thì còn gì để lấy chẳng lẽ Chu lão muốn ta phá vỡ phong ấn này.

Nói tới đây trên gương mặt lão xuất hiện nụ cười nhẹ.

- Hahaha đúng là tiểu tử ngươi bắt đầu hiểu ý lão phu, còn chần chờ gì nữa, mau tránh ra để lão phu ra tay.

- Khoan... khoan đã, trong này còn chưa biết là quỷ vật gì không may ta chết mất xác ở đây thì sao?

Trần Duyên lo lắng, dù sao đây cũng là yêu vật do đích thân tu sĩ Kim Đan kì phong ấn, với thực lực của hắn chắc chắn là chết không toàn thây.

- Bên trong phong ấn này không hề có bất kì yêu vật nào, nếu không ta cũng không dám để tiểu tử ngươi vào trong này.

- Nhưng không phải Chu lão có nói Thập Bát La Hán trận dùng để trấn áp yêu vật sao?

Trần Duyên nghi vấn.

- Đúng là lão phu từng nói điều đó, nhưng bên trong này khẳng định là không hề có bất kì yêu vật nào vì đây là một trong tam đại Thập Bát La Hán Trận.

Trong câu nói của lão không che dấu được vẻ hưng phấn.

- Tam, ý của Chu lão là còn hai trận pháp phong ấn này nữa?

- Đúng như ngươi nói, thật ra Thập Bát La Hán Trận phải là cấp bốn Giáp đẳng, nhưng sao ngàn vạn năm trận pháp này đã suy yếu dần.

Đúng là bất khả tư nghị ngay cả hộ pháp đại trận của Ma Kiếm Tông cũng chỉ là trận pháp cấp bốn Bính đẳng không ngờ đây lại là trận pháp Giáp đẳng mà còn được lưu truyền từ thời thượng cổ.

- Thời thượng cổ tu sĩ không nhiều nhưng thực lực của mỗi một người đều mạnh gấp trăm lần tu sĩ hiện nay. Lúc đó muốn được tông môn chấp nhận thì kẻ đó phải có tư chất hơn người. Tông môn lớn mạnh nhất thời bấy giờ là Kim Cang Tự là Phật môn tu sĩ công lực phi phàm.

- Tiểu tử ngươi có biết thế lực nào đang nắm giữ thế giới nơi chúng ta đang sống?

- Không phải là nhân loại và yêu thú sao?

Trần Duyên ngạc nhiên thẹn miệng đáp, điều này ngay cả phạm nhân cũng biết được chứ không riêng gì hắn.

- Đúng như ngươi nói, nhưng thời thượng cổ không chỉ là chỉ nhân loại chúng ta và yêu thú mà còn có cả Ám Ma Nhân tạo thành thế chân vạc chia nhau cai quản đại thế giới lớn gấp mười lần hiện nay.

Trần Duyên bản thân, không ngờ mãnh lực đại rộng lớn này nơi mà không tính tới các đại tông môn thì những môn phái nhỏ hơn đã không thể kể xiết nhưng vẫn lọt thỏm vào trong rừng cây cùng yêu thú mà chỉ bằng một thành trước kia.

Chờ cho hắn bình tĩnh trở lại lão mới bắt đầu nói tiếp.

- Nhưng Ám Ma Nhân lại được trời cao ưu ái, hạ sinh ra Tu La Huyết kẻ có thiên phú ngắt trời tàn bạo khát máu. Hắn dẫn theo Ám Ma tộc đánh đuổi nhằm tận diệt nhân loại chúng ta. Lúc đó đứng đầu trong Nhân tộc là La Hán Kim Phật trụ trì của Kim Cang Tự cùng với hảo bằng hữu là Thái Tổ Kim Long lúc đó cũng là người đứng đầu trong yêu thú đã dùng thần thông siêu cường đưa mãnh lực địa nhỏ bé này trở thành một tiểu không gian vào trong khoảng hư không nhằm bảo vệ nhân loại và yêu thú rơi vào cảnh diệt vong.

- Sau đó Kim Cang Tự lại đi ra ba vị tu sĩ pháp lực cao thâm có tham vọng trở lại hòng chiếm lại mãnh đất của tổ tiên nhưng nhìn thấy sự yếu nhược của chúng tu sĩ đành ngậm ngùi bỏ đi ý định. Họ cùng nhau lập phong ấn đại trận có truyền lời sấm rằng: “chỉ khi cả ba phong ấn trận đều được gỡ bỏ thì đó

chính là lúc chúng ta lấy lại những gì đã mất.”

- Điều này đã được lịch đại tông môn thời bấy giờ ghi chép lại, hắc Ma Kiếm Tông người cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thú triều giai đoạn 2

Trần Duyên ngớ ngàng, đứng trước bí mật to lớn nhất hơn ngàn vạn năm qua làm hắn đắm chìm suy nghĩ không dứt. Bỗng nhiên con đầu quen thuộc lại ập tới, một đường tròn tuyệt đẹp được vẽ giữa không trung (đang viết tới đây tự nhiên nhớ tới cú sút của Phan Văn Hậu nên cho vào lun ^-^) sau pha tiếp đất không được đẹp mắt hắn chưa kịp suy nghĩ đã bị Chu lão quát.

- Tiểu tử ngươi còn không mau tỉnh dậy.

Nhìn ánh mắt hắn đã lấy lại sự thanh tỉnh ban đầu Chu lão mới thở dài tự trách.

- Hồi... đúng là lão phu không nên nói chuyện này cho ngươi, chỉ chút nữa thôi ngươi liền bị đánh mất bản tâm của chính mình.

Hắn lúc này mới biết được bản thân vừa chịu nguy hiểm chừng nào, đánh mất bản tâm nếu không bị bắt tỉnh cả đời thì cũng sống trong điên dại uất ức.

- Được rồi tiểu tử, còn không mau tránh ra để lão phu ra tay, thời khắc để chúng ta lấy lại niềm vinh quang của nhân tộc đã gần kề.

Không đợi lâu, sau hai canh giờ miệt mài cuối cùng những pho tượng Thập Bát La Hán kia đều đã mất đi kim quan rơi xuống mặt đất. Luồn ánh sáng nhu hòa cùng tiếng Phạn âm kia cũng không còn nữa, Trần Duyên cắn răng chờ đợi chuyện gì xảy ra sau đó nhưng hắn lại thất vọng, có vẻ như Thập Bát La Hán trận này không hề gây ra bất kì động tĩnh gì.

- Tiểu tử ngươi còn chần chờ điều gì, không mau đánh sập nơi này xóa bỏ mọi dấu vết. Đừng nói là ta không nhất nhờ ngươi trước, chuyện xảy ra hôm nay nhất quyết không thể để cho kẻ nào biết nếu không thì... chắc ngươi cũng hiểu.

Chu lão không cần nhắc nhở hắn cũng dư sức hiểu, tình tức khủng bố này nếu liên quan tới hắn thì dù là sư phụ cũng không thể nào đảm đương nổi.

Nhanh tay thu lấy Thập Bát La Hán pho tượng Trần Duyên đánh ra đạo pháp thuật làm sập trần hang rồi nhanh chóng rời khỏi. Như muốn bảo đảm hắn còn tiêu hủy cả tòa biệt viện, hầm rượu kia cũng bị san lấp tấp cả việc đó chỉ để che dấu việc hắn đã tới đây.

Thấy đáng vẻ cẩn thận của hắn Chu lão phì cười nhưng cũng rất hài lòng, lần này lão đã giúp nhân loại tiến gần hơn tới mãnh đại lục kia, nơi mà chính bản thân lão có cơ hội phục sinh.

Chờ đợi tới ban trưa Trần Duyên tiếp tục hành động của mình như đã dự tính trước, ngay cả những linh trùng kia ngoài trừ Tiểu Mập Mạp thì bọn chúng cũng không hề hay biết gì. Không phải là Trần Duyên quá đa nghi nhưng trên đời này có một thứ gọi là sư hồn, nếu không đề phòng thậm chí cả hắc hắc Ma Kiếm Tông cũng bị lên luy.

Ngày qua ngày, Trần Duyên cứ đề phòng xung quanh ngay cả ban đêm hắn đều không ở một tòa biệt viện cố định mà di chuyển liên tục. Nhìn thấy vẻ thấp thòm của hắn Chu lão phì cười:

- Tiểu tử ngươi đang làm gì mà trông giống là kẻ bất lương?

- Đương nhiên là tạo ra nhiều bằng chứng là ta không phát hiện ra mật thất kia.

Nghe tới đây lão không thể nhịn được cười.

- Hahaha tiểu tử ngươi tuy đầu óc linh hoạt nhưng tiểu tử cũng chỉ là tiểu tử, trên mảnh lục địa rộng lớn này còn tới hai phong ấn trận chưa được khai mở thì kẻ nào rảnh rỗi tới mức truy tìm kẻ làm ra nó chứ. Dù ngươi có phí công sức cỡ nào thì không thể thoát được sự truy xác của tu sĩ Nguyên Anh kì đầu. Chẳng lẽ ngươi muốn sống trong sợ hãi dè chừng, ta nghĩ rằng nhìn thấy vẻ mặt lấm lét của ngươi không chừng càng khiến kẻ khác nghi ngờ.

Nghe lời chăm chọc của Chu lão Trần Duyên mới biết bản thân đã trẻ con biết nhường nào, do mặt nhưng hắn vẫn cúi đầu cảm tạ rồi quay mặt đi thẳng.

Sau khi tâm trí được khai thông, hắn phấn khích lên đường tìm diệt những con Nguyệt Miêu còn lại. Hơn mười ngày sau, ngay khi Mãnh Ngưu Thôn được hắn cùng đàn linh trùng tận diệt cũng là lúc mặt phủ lóe sáng. Đây chính là mặt phủ chỉ có đệ tử Ma Kiếm Tông mới được sử dụng, chỉ cần sáng lên tức là tất cả đệ tử không cần biết ở đâu liền quay về khu vực nơi sơn môn chiếm đóng.

- Giai đoạn thứ hai của thú triều sắp diễn ra rồi sao?

Hắn thầm nghĩ liền một đường nhanh chóng bước đi. Thân là đệ tử thân truyền việc hắn biết trước những điều này chỉ là chuyện đương nhiên. Từ trước tới nay mỗi khi thủ triều luôn có ba giai đoạn.

Thứ nhất là cho đệ tử xâm chiếm nhưng khu vực chiếm vị trí mang tính chiến lược, nếu như không thành công thì sẽ được các tiền bối tới thực hiện đương nhiên tương lai của chúng đệ tử cũng không tốt đẹp gì.

Thứ hai là các sư thúc bá trong tông môn sẽ được điều tới chấn giữ nói đúng hơn là sử dụng tiêu hao chiến cùng lũ yêu thú, việc này mất rất nhiều thời gian thậm chí là cả trăm năm không chừng.

Thứ ba đương nhiên là quyết đấu đỉnh cao, thậm chí từng xuất hiện cấp bốn yêu thú xuất hiện tàn sát chúng đệ tử, chỉ khi tông chủ xuất hiện thì mọi chuyện coi như là bình ổn nhưng tổn thương vô số là điều không thể tránh khỏi. Nhưng may mắn điều đó chỉ là hãn hữu, có vẻ tiền bối hai bên đã có thỏa thuận nên chuyện đó không hề được lặp lại.

Hai ngày trôi qua Trần Duyệt rút cuộc cũng trở lại Bạch Lang Thôn, từng đàn yêu thú đông đúc như ban đầu đã không còn được trong thấy, có vẻ chúng cũng cảm nhận được điều không ổn đã tự động rút lui về phía bên kia chiến tuyến, dù sao cảm nhận của yêu thú lúc nào cũng linh mãnh hơn nhân loại đó có lẽ là trời cao đền bù cho chúng do trí tuệ thấp kém.

Trước mắt hắn lúc này không phải là đồng đồ nát như ban đầu hay là từng căn lều lụp xụp mà đã trở thành một vùng chiến sự. Từng căn nhà được xây kiên cố khắp nơi đâu đâu cũng thấy tháp canh, xung quanh từng tốp đệ tử tay cầm binh khí ánh mắt ngờ vực quan sát xung quanh.

Như thường lệ, một thân hắc bào đường đường chính chính đi vào trước con mắt của hàng chục đệ tử canh gác gần đó. Trông thấy Trần Duyệt chúng đệ tử đều chấp tay cúi đầu thật sâu hết lớn:

- Kính chào đại sư huynh.

Tiếng hét làm rung động tới những đệ tử gần đó nhưng không ai dám nói gì, nhìn thấy có rất nhiều gương mặt lạ lẫm trong đây khiến Trần Duyệt tò mò gọi tên đội trưởng gần đó:

- Vị sư đệ đằng kia.

- Đại sư huynh cho gọi.

Hắn chấp tay cúi thấp đầu không dám ngẩng lên vẻ mặt hiện vẻ căng thẳng.

- Sư đệ không cần phải căng thẳng, ta là nhân loại chứ không phải yêu thú không thể nào ăn thịt người được.

Thấy dáng vẻ của hắn làm Trần Duyệt phì cười.

Nhận thấy vẻ thất thố của bản thân tên sư đệ kia lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu đứng đó chờ nghe Trần Duyệt ra lệnh.

- Sư đệ tên gì?

- Ta là Thành Lương.

Thành Lương nhanh nhẹn đáp.

- Tốt, vậy Thành sư đệ có thể nói cho ta biết tại sao ở đây lại có nhiều đệ tử ta không nhận ra được.

- Thưa đại sư huynh, bọn họ là đệ tử từ sơn phong khác được tông môn điều tới đây.

Thành Lương thành thật đáp.

- Hừm nơi đây là do chúng ta chiếm được tông môn cũng biết rõ điều đó tại sao lại cử bọn chúng tới chia bớt miếng canh chứ.

Nghe thấy vẻ tức giận trong giọng điệu của hắn Thành Lương vội vàng giải thích.

- Không phải như sư huynh nghĩ đâu, đệ tử Phong Ma Sơn chúng ta chiếm được Bạch Lang Thôn không mất một binh một tốt nào khiến tông môn rất hài lòng đã đưa khen thưởng tới cho chư vị sư huynh đệ, còn quyết định lấy nơi đây làm tổng bộ căn cứ của chiến trường phía Bắc nên nơi này mới có nhiều đệ tử từ sơn phong khác. Lúc này chỉ là bắt đầu, đệ khẳng định sau này sẽ còn nhiều đệ tử khác tới tiếp ứng.

Tới đây Trần Duyệt rút cuộc cũng hiểu ra, Ma Kiếm Tông bốn bề bị bao quanh bởi Ma Kiếm Lâm nên tông môn lọt vào vòng vây của yêu thú cũng là điều dễ hiểu.

Không nhiều lời Trần Duyệt hỏi đường tới nơi ở của Bạch Nhiên, không ngoài dự đoán nơi này đã được sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân tiếp quản. Còn tên sư huynh lười biếng kia thì bị đẩy ra chiến trường cách đây ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: 17+

Bước tới một gian nhà rộng lớn, bên trong phòng ốc có thể lên đến cả trăm. Nơi đây vốn được xây lên cho các đệ tử tu luyện trong thời gian lưu lại. Không dừng lại lâu Trần Duyệt đi tới phía sau vách núi, đó là nơi chực vị tiền bối tạo lập động phủ riêng của bản thân. Dù sao trận chiến này có thể lên tới cả trăm năm không thể đi đi về về được.

Bước tới động phủ đặt ở nơi hẻo lánh, Trần Duyệt phóng ra truyền tin phủ lập tức kết giới được mở ra. Bước vào thân ảnh quen thuộc vẫn bạch bào cùng với râu tóc bạc phơ khuôn mặt bất biến nhìn hần.

- Đệ tử kính chào sư phụ.

Ánh mắt lão nhìn hần trầm ngâm hồi lâu rồi cuộc cũng mở miệng:

- Nhiệm vụ lần này ngươi làm rất tốt, ngay cả Đại Trưởng Lão cũng rất hài lòng quyết định khen thưởng trọng hậu.

Nói rồi từ tay lão một túi trữ vật lơ lửng bay về phía hần.

Trần Duyệt đưa tay tiếp nhận, hần biết chuyện này không thể nào giấu kín được nữa.

Thấy hần tiếp nhận lão cũng trầm gật đầu lên tiếng.

- Dù sao ngươi cũng là đệ tử chân truyền ta cũng không áp đặt ngươi, muốn trở về tông môn hay ở lại tùy ở ngươi.

Biết lão nhân gia trước tới giờ vẫn không hề giới hạn hoạt động của hần, lời này giờ cũng chỉ là cho tông môn một câu trả lời thích đáng, Trần Duyệt ngẫm hiểu liền cáo lui.

Hơn ba tháng lang bạt trong Ma Kiếm Lâm thực lực của hần đã có bước tiến dài, ngoài trừ thu phục được Tiểu Kim thì đàn Thực Huyết Trùng đã lớn rất nhanh chóng gần như muốn tạo kén trở thành linh trùng Đỉnh đẳng. Trần Duyệt lúc này đã có thể xưng là vô địch cùng cấp nhưng điều đó lại không thể thỏa mãn hần. Điều hần muốn nhất là nâng cao tu vi nhưng với “Hóa Mộc Quyết” đó là điều không thể, hơn ba tháng nay là thời gian tu vi đình trệ không hề tiến thêm bước nào.

Nếu không trở về bế quan tu luyện thì không lâu sau Trần Duyệt sẽ bị chúng đệ tử vượt mặt, cái danh vô địch cùng cấp cũng trở thành trò cười.

- Lần này đành phải quay về động phủ khổ tu, dù sao thú triều diễn ra mấy chục năm là ít. Lúc đó ta đã là tu sĩ Trúc Cơ kì mọi việc không cần phải quá chú ý như bây giờ.

Ba ngày sau Trần Duyệt đã trở về động phủ, gặp lại ba nữ nhân xinh đẹp như hoa làm hần cảm thấy nhẹ nhõm. Như thường lệ, hần ôm Hạ Thảo trước ánh mắt ghen tị của nhị nữ, để tiểu mĩ phụ ngồi trong lòng cùng tam nữ hàn huyên.

- Thời gian gần đây hai vị tỉ tỉ tu vi kẻ về khởi sắc rất nhiều khiến cho nhan sắc càng trở nên lộng lẫy.

Hần vừa nói ánh mắt xâm lược như muốn xuyên qua y phục thẩm thấu vào từng lớp da thịt khiến mẹ con nàng vừa thẹn thùng vừa mừng rỡ.

Trần Duyệt nói không sai, thời gian vừa qua nhờ có hần cung cấp tài nguyên giúp cho hai nàng yên tâm tu luyện không cần phải suốt ngày âu lo đặc biệt là Linh Diệu gần đây cũng bắt đầu chăm sóc thân thể nhiều hơn, mỗi lần như vậy trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ mong chờ điều gì đó.

Trong lúc đó bàn tay cũng không hề che giấu du抚 trên người Hạ Thảo khiến y phục vốn hở hang trẻ nãi kia lại càng trượt xuống trên da thịt mịn màng.

Chính Hạ Thảo cũng không ngờ rằng trước mặt nhị nữ mà hần lại dám làm như vậy khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng.

- Ah... chủ nhân đợi... đợi đã, còn hai vị tỉ tỉ ở đây chút nữa chàng um... chàng muốn làm gì tiếp cũng sẽ chiều ý...

Những tiếng nói thôn thên kèm tiếng rên theo từng cơn của Hạ Thảo làm nhị nữ bên kia cũng ngứa ngáy khó chịu.

Về mặt hồng hào của nhị nữ làm sao qua khỏi mắt Trần Duyệt, hần đưa tay vuốt ve eo thon như xà nữ của Linh Diệu làm nàng run rẩy cả người. Vòng eo phẳng lì không một chút mỡ thừa cùng làn da mịn màng trắng trẻo khiến hần yêu thích mãi không thôi. Nàng ngồi đó mắt nhắm chặt tùy ý cho hần xâm lược.

Bên kia Linh Diệu cũng trông thấy nhưng không nói gì ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng, có vẻ như nàng trách hần tại sao đó không phải là nàng. Trần Duyệt không làm mĩ phụ thất vọng, tay heo còn lại bất ngờ xông tới chộp lấy tòa núi đồi mà hần thèm khát bấy lâu nay. Bộ phận nhạy cảm nhất trên người bị tập kích làm nàng giật nảy mình nhưng nhìn thấy Trần Duyệt nàng liền ôm ờ cho qua.

Ôm nữ nhân trong lòng hai tay lại chu du trên mĩ thể của hai nữ nhân khác làm hẳn xuất hiện cảm giác bá đạo không thể tả. Thấy hai nàng không hề chống cự khiến hẳn mừng rỡ, tay heo càng lộ lạng lách. Bên Linh Diệp bây giờ bàn tay kia sau khi vuốt ve eo thon của nàng giờ đây đã trượt xuống hạ thể chăm sóc vỗ về tiểu cô nương. Nàng chỉ là nữ nhi chưa biết mùi đời lần đầu được nam nhân làm như vậy khiến nàng ngượng ngùng.

Bàn tay còn lại đã trượt thẳng vào trong y phục của Linh Diệp, nhưng đúng là làm Trần Duyên thật sự bất ngờ:

- Không ngờ nữ nhân này bên trong lại không hề mặc thiếp thân áo yếm chẳng lẽ...

Như muốn kiểm chứng suy đoán của mình hẳn liền dò xét xuống hạ thể của nàng quả nhiên...

- Quả đúng như ta dự đoán, dưới đây nàng cũng không hề mặt tiết khô trong người.

Giọng nói của hẳn chứa đầy ý dâm làm Linh Diệp ngượng chín mặt nhưng cũng lấy hết dũng khí nói:

- Tại... tại vì Hạ Thảo muội muội cũng không hề mặt chúng trên người cho... cho nên tí ti nghĩ cũng không cần phải mặt.

Lời giải thích khó hiểu của nàng lại khiến Trần Duyên cười lớn hài lòng.

- Hahaha đúng, đúng là không mặt nội y là rất tốt.

Nói rồi hẳn dùng sức bá đạo kéo hai nàng vào lòng, Hạ Thảo thì ngồi ở giữa còn mẫu nữ Linh Diệp, Linh Diệp thì ngồi hai bên đùi, ôm cả ba nàng vào lòng.

Nhìn thấy chủ nhân đặc ý như vậy làm Hạ Thảo cũng mừng lây, dù sao tam nữ cũng đã ở đây một thời gian, trong lúc hẳn không có ở đây cũng thường xuyên hẳn huyền tâm sự khiến tình cảm thân thiết như tí muội. Giờ đây hai tí muội tốt của nàng cùng chung phần hưởng chủ nhân làm nàng vui mừng khôn xiết.

Thấy Hạ Thảo vẫn ngoan ngoãn ngồi khép nép trong lòng mà không hề tranh giành làm Trần Duyên rất hài lòng, hẳn thủ thủ vào tai khiến nàng đỏ mặt nhưng vẫn cắn răng gật đầu.

Nàng đứng lên lôi kéo Linh Diệp ra một góc, Trần Duyên đã từng nghĩ tới điều này rất nhiều lần nên chiếc giường này được hẳn cố ý làm ra cho cả mười người nằm cũng không hết được.

Thấy ở đây chỉ có mình nàng cùng hẳn Linh Diệp cũng đoán được chuyện tiếp theo là gì, mặc dù nàng từng có trọng phu nhưng đó là chuyện của ba năm trước. Gần đây không hề gần gũi nam nhân giờ đây trước mắt lại là kẻ khiến nàng từng đêm nhớ mong không dứt làm Linh Diệp ngượng ngùng tâm trí hỗn loạn.

Trần Duyên bá đạo ôm chặt lấy nàng, đôi môi dán chặt làm nữ nhân không thể nào thoát ra được. Cứ như vậy Linh Diệp buông thả tùy ý Trần Duyên, đôi tay nàng xiết chặt lấy hẳn. Nàng cũng chỉ là một nữ nhân, thời gian qua gồng gánh bản thân đồng thời còn chăm lo cho nữ nhi làm nàng thật sự mệt mỏi. Giờ đây có nam nhân sẵn sàng chống đỡ những áp lực đó cho tâm hồn mẹ con nàng rung động.

- Từ bây giờ nàng cùng nữ nhi của nàng sẽ là nữ nhân của ta, chỉ cần ta còn sống sẽ nhất quyết không để nữ nhân của mình chịu thiệt thòi.

Câu nói của hẳn làm dấy lên trong tim của Linh Diệp một niềm tin mãnh liệt rằng nam nhân này xứng đáng để trao thân cả đời. Nàng sung sướng gật đầu cùng hai hàng lệ long lanh chảy xuống.

Thấy nàng không phản đối Trần Duyên liền giúp nàng cởi y phục, thân thể đẹp như tạc của Linh Diệp hiện ra. Mặc dù nàng đã ba mươi lăm tuổi nhưng đúng thật là nữ nhân ba mươi như lang, cơ thể phong mãn đầy đặn, đôi gò bồng đảo sâu hoắm, cặp ngực căng tròn không hề chảy xệ khiến hẳn say mê ngắm nhìn.

Nhìn thấy Trần Duyên hẳn hưởng cơ thể của mình làm Linh Diệp rất đổi vui mừng, nàng chủ động cầm lấy tay hẳn dán chặt vào tiền vốn ngạo nhân của mình, đôi mắt thèm khát ngước nhìn miệng thỏ thè:

- Không phải chàng thích nữ nhân dâm đẳng sao, để tí ti trở thành đẳng phụ chỉ biết ngày đêm được trên giường phục vụ chàng.

Thấy vẻ mĩ diệu của nàng Trần Duyên cũng không cần thương hoa tiếc ngọc, y phục được thoát ra trong nháy mắt. Cự long to lớn sừng sững xuất hiện khiến nàng nhìn chăm chăm không rời mắt. Đôi bàn tay trắng nõn run run sờ lấy dương v*t kia cứ vuốt ve không rời.

- Không ngờ thứ này lại lớn đến vậy, ít nhất cũng lớn gấp đôi của trọng phu. Càng nhìn gần càng thấy thật đáng sợ.

Chứng kiến hai tay nàng di chuyển lên xuống ánh mắt lộ vẻ mong ước hẳn làm sao có thể chờ đợi, cự long tìm đường tới đôi môi chín mọng, đã nhiều lần chứng kiến hẳn và Hạ Thảo mây mưa làm sao nàng không biết ý hẳn. Đôi mắt vờ lộ vẻ giận dữ đưa thanh sắt nguội kia vào miệng nhắm nuốt. Điều hẳn không ngờ là nữ nhân này lại thành thực tới vậy, cự long được nàng đưa xuống tận cổ họng nuốt tới tận gốc.

Trần Duyên vui xuống đây hông càng mạnh, hẳn thích nhất là nữ nhân dâm đẳng thành thực như vậy, việc tiếp theo cần làm là biến nàng thành đẳng phụ chỉ biết tới mỗi mình hẳn. Nhưng làm được điều này đương nhiên là phải chịu bỏ công trong thời gian dài chỉ có điều đó là thứ hẳn luôn dư dả.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Tam nữ đồng sàng, 18+ (khuyến nghị không cho phụ nữ có thai cùng đàn ông đàn cho con bú)

Bên kia góc giường cũng có tình cảnh ướt át không kém, Hạ Thảo cùng Linh Diệp giờ đây đã không còn mảnh vải che thân nhìn Trần Duyệt hành sự đồng thời thỏa mãn cho nhau.

Nghe lời Trần Duyệt, khi Linh Diệp đang chăm chú nhìn hân cùng mẩu thân của mình mây mưa, cơ thể rạo rứt bàn tay đã không kiềm được mà đã chà xát hạ thể. Từ đằng sau Hạ Thảo ôm chăm lấy xoa nắn bộ ngực vẫn còn đang lớn kia nói nhỏ:

- Muội cũng không chịu được đúng không? Tí tí cũng vậy, hay là hai ta cùng nhau an ủi cho chủ nhân mở rộng tầm mắt.

Nhưng khiến nàng không ngờ là Linh Diệp không hề chống cự, còn chủ động cời hết y phục của mình ôm chăm lấy nàng. Hai cơ thể nữ nhân tràn chuồng da thịt tươi mát mềm mại cọ sát với nhau làm Hạ Thảo cảm thấy hoàn toàn khác khi làm cùng chủ nhân. Nếu Trần Duyệt mang lại cho nàng sự ảm áp bá đạo, chở che thì lần này lại là điệu dàng mềm mại.

Hai nữ nhân vừa trao cho nhau nụ hôn nồng cháy vừa đùa nghịch hạ thể đối phương làm cho không khí cũng trở nên nóng rực. Trần Duyệt nhìn thấy nữ nô đã hoàn thành nhiệm vụ liền cao hứng ra lệnh cho Linh Diệp quỳ xuống đưa kiều đồn về phía hân. Mĩ phụ nhất quyết làm theo, kiều đồn căng tròn được hân xoa nắn làm nàng sung sướng ngấn mặt lên. Trước mắt lúc này là cảnh nữ nhi được hảo tỉ muội của mình hết lòng chăm sóc làm cho hạ thể của nàng càng trở nên ẩm ướt.

Thấy thời cơ đã tới cự long liền một lần xông thẳng vào tiểu điền loa của nàng. Như là hỏa côn rắn chắt đâm mạnh chạm tới điểm sâu nhất khiến Linh Diệp không còn giữ được tỉnh táo dâm dăng rên rĩ:

- Ah...ah sâu... sâu quá chàng nhẹ thôi nếu không tí tí bị chàng chơi đã chết... ah nữa đâm nữa đi đừng dừng lại...

Trần Duyệt thấy nàng dâm dăng kêu là khiến hân càng muốn hành hạ nàng.

- Nàng thấy bảo bối của ta thế nào?

- Sướng lắm, thiếp bị chàng chơi thật sướng.

Tâm trí Linh Diệp mê muội chỉ còn biết hét lớn.

- Cự long của ta làm nàng có sướng hơn của trượng phu nàng không?

- Đừng mà xin chàng đừng nhắc tới... ah...ah trượng phu của thiếp.

Trần Duyệt hừ lạnh liền dừng lại bàn tay đánh mạnh vào kiều đồn của nàng.

- Không... không mau đưa cự long vào trong dâm nữ của chàng, thiếp thật sự không chịu nổi...

- Hừ ta không cần nữ nhân vẫn còn tâm trí nghĩ tới nam nhân khác.

Lời nói của hân như mũi dao cắm vào tim nàng, nữ phụ bật khóc quay lại cầu xin hân.

- Đừng mà Trần Duyệt thiếp... thiếp thật sự không thể sống thiếu chàng, chỉ có chàng mới tiếp nhận thiếp cùng nữ nhi. Từ khi có chàng chúng ta mới thoát khỏi tình cảnh sợ hãi, suốt ngày không còn phải trốn tránh mà còn có thể tu luyện. Giờ đây nếu như cả chàng cũng không ngó ngang tới thì thiếp cùng nữ nhi biết phải đi đâu.

Nàng vừa khóc rần vừa cố gắng chộp lấy cự long còn cứng rắn kia, nàng biết chỉ khi giúp Trần Duyệt thỏa mãn thì mẩu nữ nàng mới có cơ hội làm nữ nhân của hân.

Thấy nữ phụ nước mắt đầm đìa còn cố gắng nhún nhảy cơ thể cho tiểu điền loa của nàng thôn phệ cự long khiến Trần Duyệt mỉm lòng.

- Nàng thấy cự long của ta và trượng phu ai khiến nàng sướng hơn.

- Của chàng sướng hơn gấp trăm lần, giờ đây chỉ có chàng mới là trượng phu của ta, còn hân chỉ là kẻ đã chết, chỉ có chàng mới cho ta được thỏa mãn.

Nàng vừa khóc vừa khàn cổ kêu lớn khiến Trần Duyệt rất hài lòng. Hân ngồi dậy ôm chăm lấy Linh Diệp liếm từng giọt nước mắt của nàng cự long không hề tách rời mà vẫn cắm vào nơi sâu nhất.

- Nàng ngoan lắm, từ đây trở đi nàng chính là thể tử của Trần Duyên ta, mỗi ngày nàng sẽ được hạnh phúc. Nhớ rằng ta muốn nữ nhân của mình không chỉ đảm đang mà phải còn tu vi cao cường cùng ta chu du thiên hạ.

Linh Diệu òa khóc ôm lấy hân hứng chịu từng tia khoái cảm do từng cú nhấp của hân mang lại về mặt tràn đầy hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy thỏa mãn, cảm nhận được tình yêu thương mãnh liệt từ nam nhân.

- Ah ah thiếp không chịu được nữa, muốn... muốn phóng xuất...

Mỹ phụ đã đạt tới cao trào, lần đầu nàng đạt cao trào sau nhiều năm điều mà gã trượng phu yếu nhót kia không thể mang lại cho nàng.

Mặc dù chưa lên đỉnh nhưng Trần Duyên vẫn thán kinh ngạc, không ngờ Linh Diệu lại là nữ nhân nhu cầu cao tới vậy, nếu hân không luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” thì không chừng đã bị nữ nhân này ép khô.

Nhìn thấy Linh Diệu đã kiệt sức nhưng Trần Duyên vẫn còn sừng sững như kim thương bất bại Hạ Thảo liền hôn nhẹ Linh Diệu.

- Mẫu thân của muội đã không thể nào tái chiến được nữa, tới lúc tỉ muội ta hợp lực phục vụ chủ nhân.

Nhị nữ kéo lê thân thể mềm mại không xương tới chỗ hân đứng, cầm lấy dương v*t cứng ngắc kia Hạ Thảo như lão sư tận tụy chỉ dạy tiểu đồ. Chỉ một lúc sau, hai nàng đã cùng nhau chăm sóc hân. Không chỉ là dương v*t cả người Trần Duyên đều được hai chiếc lưỡi mềm mại kia không chỗ nào bỏ sót.

Quá phấn khích hân ôm lấy Linh Diệu muốn thao nàng thì được Hạ Thảo cảnh báo.

- Chủ nhân, Linh Diệu muội vẫn còn là trinh nữ khuê các xin chàng hãy nhẹ nhàng với tiểu muội của thiếp.

Trần Duyên ngỡ ngàng, không ngờ Linh Diệu đã tu luyện tới Luyện Khí kì tầng năm trong Hợp Hoang Môn mà vẫn còn trinh tiết.

Biết nghi vấn của Trần Duyên nàng cũng tự giải khai.

- Trong Hợp Hoang Môn không chỉ có nam nữ giao hợp mới có thể tu luyện, pháp quyết của thiếp là “Giả Long Thực Phượng Quyết” chỉ cần song tu với nữ...nữ nhân liền có thể tu luyện.

Đây cũng là lần đầu hân được nghe tới pháp quyết kì lạ như vậy.

- Vậy trước đây là nữ nhân nào cùng muội tu luyện?

Nàng ngượng ngùng nhìn tới mẫu thân nằm gần đó rồi nhìn sang Hạ Thảo.

- Ah thì ra lúc ta không có ở đây tiểu nô nàng dám cho ta đội mũ xanh sao?

Trần Duyên vẻ mặt tức giận ngón tay liền ra vào hạ thể của Hạ Thảo khiến nàng không thể nào đứng vững liền ngã vào trong lòng hân.

- Đừng đừng mà chàng đừng tức giận, chỉ do thiếp và mẫu thân dụ dỗ tí ấy.

Linh Diệu nghĩ rằng Trần Duyên thật sự tức giận liền quỳ xuống cầu xin. Nàng cũng như mẫu thân, muốn tìm kiếm nam nhân có thể nương tựa, giờ đây nàng thật sự hối hận, sợ rằng hân sẽ khinh bỉ nàng.

Thấy Linh Diệu vẻ mặt sợ hãi Trần Duyên phì cười ôm lấy nàng.

- Làm sao ta có thấy giận dữ, các nàng đều là tâm can bảo bối của ta. Ngoan ngoan nào nếu nàng khóc như vậy thì làm sao chăm sóc cho trượng phu của nàng.

Trần Duyên vừa an ủi vừa đưa bàn tay dính đầy mật dịch từ hạ thể của Hạ Thảo lên miệng nàng. Linh Diệu không hề lả lẫm liền chộp tới liếm mút sạch sẽ bàn tay của hân.

Nở nụ cười đảm đang, hai nữ nhân da thịt đẹp tựa bạch ngọc nằm xuống trước mặt hân. Hai tay ôm lấy đôi eo mềm mại của Linh Diệu cự long từ từ tiến vào. Xoẹt... từng tia máu chảy ra, con đau làm nàng hiểu rằng từ đây nàng đã thuộc về Trần Duyên. Từng hàng nước mắt hòa cùng nụ cười hạnh phúc, nhưng vừa bị phá trình khiến nàng cảm thấy đau đớn. Nằm bên cạnh Hạ Thảo không nỡ lòng nhìn hảo tỉ muội đau khổ liền chồm qua hôn nàng.

Bị tập kích ở hạ thân giờ đây đôi môi cũng bị chiếm trọn khiến Linh Diệu như mê say, bên dưới đã không còn đau đớn mà chỉ có khoái cảm. Chắc có lẽ hôn Linh Diệu cũng khiến Hạ Thảo phấn khích, trông thấy hạ thể của nàng đã bắt đầu rỉ nước Trần Duyên liền đưa lưỡi tới liếm mút.

Hạ Thảo sung sướng rên rỉ tay chân đã không còn sức lực đè lên Linh Diệu bên dưới. Nửa ngày trôi qua sau nhiều lần thay nhau tác chiến cùng tam nữ Trần Duyên mới thật sự phóng xuất. Đây là lần đầu tiên hạ thể của Hạ Thảo tiếp nhận tinh hoa của hân, cảm giác ấm áp trong bụng làm nàng thật hạnh phúc.

Nhân khi vừa thỏa mãn, Trần Duyên cùng các nàng bên nhau tu luyện, như đã hẹn sẵn từ trước vị trí trong lòng hân luôn là Hạ Thảo, còn nhị nữ thì chia nhau dựa thân thể mẹ người của mình tựa vào hân. Cả bốn người không mảnh vải che thân quấn quýt bên nhau khiến Trần Duyên cao hứng, đây là điều

hắn mong chờ bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Kiểm kê thu hoạch, Cung tiễn che mắt

Sau ba ngày tinh thần sung mãn trở lại Trần Duyên háo hức kiểm kê thu hoạch hơn nửa năm qua.

Ngoài trừ nguyên liệu lấy từ yêu thú không thể đếm xiết vút đầy ba túi trữ vật thì có gần trăm cây linh thảo. Trong đó có một cây cấp hai Bính đẳng linh mộc Hắc Thiết Mộc tìm thấy trong hang động Hắc Thiết Nghi, thân cây rắn chắc kim thiết, màu đen tuyền, lá cây tiết ra dịch thơm ngay cả Tiểu Kim cũng mê mị. Từ khi hắn trồng Hắc Thiết Mộc trong mật thất thì Tiểu Kim như hòn đá cứng rắn dù thế nào cũng quyết không đứng dậy cứ nằm dưới gốc cây.

Trần Duyên cũng không quan tâm, mật thất này được đào rất rộng lớn ngoài trừ đàn Thực Huyết Trùng khát máu ra thì Tiểu Mập Mập, Tiểu Huyết, Tiểu Kim và cặp Lục Đường Lang đều rất hưởng thụ đầm mình trong một linh khí tràn ngập.

Trần Duyên về mặt mong chờ nhìn lấy ra nhẫn trữ vật cảm trên tay. Đây là vật do Vũ Thành đệ tử của Đại Trưởng Lão để lại.

Trần Duyên chưa thể cho hắn nhập thổ vi an, tông môn hiện nay được phòng vệ rất nghiêm ngặt. Ngay cả đệ tử chân truyền như hắn cũng bị giữ lại tra hỏi nhằm phát hiện ra những yêu thú có thể hóa thân chà trộn vào tông môn. Trên không trung dễ dàng thấy được những sư thúc Trúc Cơ kì thường ngày bế quan tu luyện ít hỏi tới chính sự giờ đây lại rất dễ dàng bắt gặp. Nếu như sự việc hắn đem tròn hải cốt của Vũ Thành bị phát hiện thì bí mật kia rất khó để che dấu.

Tiểu Mập Mập đang nằm ngửa trên Bạch Diệp Thụ vẻ mặt như rất hưởng thụ, Trần Duyên đánh vào thân cây rung chuyển làm cho con sâu mập mề ngu kia lăn xuống đất. Đang trong giấc say nồng thì bị đánh thức bằng phương pháp bạo lực như vậy làm Tiểu Mập Mập thật sự giận dữ. Thân thể béo tròn cố gắng xoay lại muốn cho tên hỗn đản kia một trận thì hình ảnh Trần Duyên hiện ra. Tưởng rằng Trần Duyên lại nhắc nhở món nợ lần trước Tiểu Mập Mập hoảng hốt quay lưng chạy hồn hên như thể bây giờ mới thực hiện bài tập hằng ngày thì bị hắn tóm lấy.

- Tiểu Mập Mập ngươi nghĩ rằng qua mặt được bổn đại gia ta sao? Việc ngươi mỗi ngày đều hết ăn lại ngủ làm sao thoát khỏi mắt ta chứ.

Thấy bản thân đã bị Trần Duyên nhận ra Tinh Thần Trùng cố gắng uốn éo cuộn lấy ngón tay hắn lộ vẻ lấy lòng. Thấy thân thể chuyển động khó khăn kia làm Trần Duyên phì cười đặt Tiểu Mập Mập trên vai quay về tọa thiền.

Trần Duyên có vẻ buông tha làm Tiểu Mập Mập thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn làm sao dễ dàng bỏ qua, vận thần thông “Thần Khống Vận Trùng” bắt Tiểu Mập Mập phải làm chút gì đó nếu không thật là phí phạm chân khí nuôi dưỡng tiểu trư này.

Ngay khi tinh thần hắn và Tiểu Mập Mập kết hợp thì một tia thần thức xuất hiện len lỏi vào trong nhẫn trữ vật. Do Vũ Thành đã tạc thể nhẫn trữ vật này trở thành vật vô chủ nên Trần Duyên dễ dàng trích huyết nhận chủ không chế kiểm kê những thứ bên trong.

Điều làm hắn hưng phấn nhất là đúng như lời đồn đại, nhẫn trữ vật không hồ danh là vật phẩm dành cho tu sĩ Kim Đan kì. Không gian bên trong đã lớn gấp mười lần túi trữ vật mà hắn đang giữ, theo lời Chu lão nhẫn trữ vật này chỉ là hàng phế phẩm trong phế phẩm nhưng chỉ như vậy đã khiến hắn thật sự thỏa mãn. Kiểm nên nổi hắn hoang trong lòng Trần Duyên tìm tòi những thứ bên trong, đồ vật do thiên tài tông môn để lại ít hẳn cũng không tệ.

Bên trong không gian to lớn chỉ đặt vồn vẹn năm gương lớn cùng một giá sách. Chiếc gương đầu tiên cũng chỉ làm Trần Duyên hơi chút vui mừng.

- Là linh thạch hạ phẩm, trong này có ít nhất cũng phải hơn trăm vạn.

Tuy nhiều nhưng đối với kẻ kiểm linh thạch không khác gì ăn cơm uống nước như hắn thì giá trị cũng bị giảm đi rất nhiều.

- Đây là linh thạch? Không, không chỉ là linh thạch bình thường, đây là linh thạch trung phẩm.

Điều này khiến Trần Duyên thật sự mừng rỡ, linh thạch trung phẩm không chỉ hiếm có mà có thể mua được rất nhiều thiên tài địa bảo mà linh thạch hạ phẩm không làm được.

- Trong đây hẳn là hơn một ngàn linh thạch trung phẩm, đủ cho ta đổi một vài cây linh dược cấp hai.

Niềm vui sướng làm hắn càng lúc càng trông đợi, mở ra chiếc gương tiếp theo bên trong toàn là khoáng thạch kì lạ. Không phải là luyện khí sư nhưng hắn cũng thấy được những khoáng thạch này không tầm thường.

Chiếc gương kế tiếp càng làm hắn kinh hi, bên trong toàn là những bình đan dược và linh dược. Thậm chí còn có ba cây linh dược cấp hai Bính đẳng dược bảo toàn nguyên vẹn khiến Trần Duyên mừng rỡ không thôi. Còn đan dược thì đã không còn, có lẽ muốn duy trì tính mạng cho nên Vũ Thành đã phục dụng chúng.

Cuối cùng tuy nói là gương nhưng nhìn thấy giống một chiếc hộp dài hơn, mở ra bên trong là một linh khí nồng đậm thoát ra khiến ngay cả Chu lão cũng tấm tắc không thôi.

- Hahaha tiểu tử ngươi đúng là tốt số, không ngờ ngay cả bảo vật này cũng tới tay.

- Chu lão biết vật này?

Lão nhìn hắn khịt mũi xem thường.

- Thử hỏi trên thế gian này có bao nhiêu thứ ta chưa biết. Thứ ngươi cầm trên tay là Mộc Tâm, dù là tu sĩ Kim Đan kì cũng muốn có nó.

- Mộc Tâm?

Lão kiên nhẫn giải thích.

- Trong trời đất, tại những địa điểm đặc thù sẽ sinh ra những sinh vật đặc biệt. Chúng không phải nhân loại hay yêu thú mà hình thành từ những nơi nguyên tố nồng đậm.

- Nơi trung tâm của nguyên tố đó sau hàng ngàn hàng vạn năm sẽ hình thành tâm nguyên tố. Thứ ngươi cầm trên tay khẳng định là Mộc Tâm nguyên tố.

Mặc dù vẫn chưa rõ lời của Chu lão nhưng thời gian để hình thành dài như vậy thì thứ này khẳng định không tầm thường.

- Mộc Tâm là thứ tốt nhất để rèn luyện pháp bảo.

Câu nói này đã làm Trần Duyên sững sốt, pháp bảo cũng gần giống như pháp khí nhưng khác ở chỗ là pháp bảo có khả năng đặc biệt của riêng chúng đồng thời một thứ không thể thay thế là pháp bảo có khả năng trưởng thành theo chủ nhân của chúng. Hầu như rất ít tu sĩ thực lực thấp hoặc không có bối cảnh cầm tới pháp bảo trong tay.

Càng sớm có pháp bảo thì độ hòa hợp giữa chúng và tu sĩ càng lớn, đó là điều mà ai cũng biết. Nhưng để làm được điều đó thật sự không dễ dàng, không phải làm ra chúng khó khăn nhưng vật liệu thì không phải dễ, phải là thứ có nguyên tố nồng đậm.

- Có lẽ Vũ Thành tình cờ lấy được Mộc Tâm nhưng nguyên tố cơ thể lại không phải mộc hệ nên mới tiếc nuối cất giữ hòng đem ra trao đổi. không ngờ lại làm lợi cho ta.

Không cần chờ đợi lâu, Trần Duyên lập tức đem Mộc Tâm cho vào thể nội. Đưa thiên tài địa bảo vào trong thể nội dùng chân khí liên tục chui rèn tới khi pháp bảo hình thành rồi sử dụng tâm trí câu thông đợi chờ pháp bảo sớm ngày thành thực. Thời gian lâu dài cũng là lí do khiến cho pháp bảo trở nên chân quý, bình thường tu sĩ cả đời chỉ có thể rèn luyện một pháp bảo bản mệnh riêng cho mình. Những tên tâm trí không vững chắc luôn thay đổi pháp bảo khiến cho chân khí tiêu hao không thể đột phá ngay cả pháp bảo cũng không thể tùy tâm khống chế.

Trần Duyên vui sướng không ngờ cơ duyên lại dồn dập tiến tới, mặc dù vẫn chưa nghĩ ra hình dạng pháp bảo của bản thân nhưng việc dùng chân khí trui rèn sẽ khiến hắn không chế pháp bảo dễ dàng.

Bước tới giá sách, bên trên chỉ có hơn mười quyển phần lớn đều là hỏa hệ làm hắn ngẫm hiểu ra Vũ Thành là tu sĩ hệ hỏa. Ngoài trừ một quyển tiên pháp ra những thứ còn lại hắn không thể nào tu luyện.

Nhìn thấy môn tiên pháp này làm Trần Duyên nảy ra ý định.

- Hiện nay trong tông môn không nhiều kẻ biết ta là khiến trùng tu sĩ, nếu như rèn luyện tiên pháp này tới khi gặp đối thủ nguy hiểm mới triệu hồi linh trùng. Không những thuận tiện khi sẵn bắt mà còn giúp ta ẩn dấu thực lực.

Nghĩ tới ý định xấu xa trong đầu khiến hắn đắc ý không thôi. Sau khi thu thập tàn cuộc, Trần Duyên liền bước tới Đồi Bảo Điện dùng hơn ngàn viên linh thạch đổi lấy Thanh Nguyệt Cung pháp khí cấp một Giáp đẳng cùng hơn trăm mũi Tinh Thiết Tên thượng hạng khiến những kẻ ở đó cảm thấy kì lạ. Ma Kiếm Tông không cần nói ai ai cũng biết, hết chín thành chín đệ tử sử dụng kiếm giờ đây có một tên đệ tử chân truyền lại chọn cung không khỏi làm cho bọn chúng nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hóa Mộc Quyết viên mãn, 17+

Kể từ đó ban ngày hắn luyện tiên pháp còn đêm tới thì lại cùng tam nữ song tu. Nửa năm trôi qua, cuối cùng “Hóa Mộc Quyết” cũng đã viên mãn, chân khí trong người hắn đã tinh thuần và cô đặc lại năm thành làm cho thực lực gia tăng đáng kể.

Hội hộp mở ra “Hóa Mộc Quyết” tầng hai, đúng như ghi chép sau khi truyền chân khí thì pháp quyết tầng hai hiện lên.

“Tu luyện viên mãn chân khí hùng hậu” là câu nói ngắn gọn nhất Trần Duyên có thể nói ra. Không những giúp chân khí hùng hậu mười thành khi tu luyện sẽ đạt được khả năng có thể chủ động giao tiếp với các loại linh dược.

- Đúng là bất khả tư nghị mà, nếu như có thể trao đổi với chúng thì ta sẽ có khả năng thu thập tin tức khủng bố.

Lời Trần Duyên nói không sai, trên thế giới này thứ gì chiếm đa số thì không cần phải nói đương nhiên là thực vật. chỉ cần hần có thể câu thông được với chúng thì có thể nói là không gì không thông, không gì không biết.

Nhưng khi nhìn tới điều kiện tu luyện bên dưới thì thêm một lần nữa hần lại sầu khổ vì bản thân quá nghèo. Cần mười cây linh dược cấp hai Giáp đẳng, gấp mười lần điều kiện cùng cấp lúc ban đầu.

Trần Duyên thở dài, nhưng đây không phải lúc để hần suy nghĩ tới chuyện đó. Quan trọng lúc này là bản thân là người duy nhất chưa bị mộc hóa, hơn mười tên tu sĩ trước đây không kẻ nào còn sống nhìn thấy tầng hai của pháp quyết nhưng giờ đây hần đã tu luyện thành công nhưng ngoài đau đớn do đan điền gây ra thì không hề có hiện tượng kì lạ trên.

Không nghĩ ra Trần Duyên đành lãnh giáo Chu lão, dù sao tu sĩ Nguyên Anh kì có thể nhìn ra chút gì đó. Không phụ lòng Trần Duyên, sau khi xem qua ghi chép từ những tên trước đó thì Chu lão liền suy đoán.

- Có khả năng rất lớn là chân khí của bọn chúng không đủ tinh thuần để chống chịu tu vi. Kẻ sử dụng pháp quyết này để thi triển công pháp hần là sẽ chịu mạo hiểm nhất định, điều này ta cũng không rõ nhưng việc người ưu tiên tu luyện công pháp tới viên mãn hần là điều đúng đắn. Bằng chứng là giờ đây người vẫn còn sống nhưng bọn chúng thì không.

Nghe Chu lão giảng giải làm Trần Duyên thở dài ngao ngán, tu luyện đúng là không chỉ cần thực lực và trí tuệ, vận khí chính là thứ lớn nhất. Lấy chính bản thân hần để xem xét, nếu như không phải tu luyện thần thông “Thần Khống Vạn Trùng” cần nhiều chân khí thì ắt hẳn hần sẽ giống như mười tên kia chú trọng gia tăng tu vi nâng cao thực lực.

- Ất hẳn tên thần trí không bình thường kia khi sáng tạo ra pháp quyết này muốn những kẻ tu luyện phải đánh vỡ căn cơ không để chân khí phù phiếm. Còn những kẻ chỉ biết chạy theo cảnh giới tu luyện đều bị hần gạt bỏ.

Suy đoán của Chu lão cũng rất đúng, không thể tìm ra lời giải thích nào thích hợp hơn Trần Duyên đành để đó cứ vững bước mà tiến tới, thành hay bại còn phải trông chờ vào cơ duyên của hần.

Pháp quyết đã viên mãn, giờ đây Trần Duyên đã có thể tập trung vào nâng cao tu vi. Tam nữ suốt mấy tháng qua đêm nào cũng được Trần Duyên tưới tẩm khiến cho không chỉ cơ thể càng trở nên ướt át đặc biệt là đôi bầu sữa kia làm các nàng cảm giác chúng đã lớn hơn trước. Tu vi của tam nữ đã tăng tiến rất nhiều, nhất là Linh Diệp từ Luyện Khí tầng năm chỉ sau một thời gian đã là tu sĩ Luyện Khí tầng bảy, đó là do Trần Duyên không cho phép nâng tăng tu vi quá nhanh làm phá hỏng căn cơ.

Tiền pháp hần tu luyện là “Nhất Tiên Xuyên Tâm”, phụ thuộc vào chân khí kẻ sử dụng và chất liệu cung tiền một tiền bắn ra có thể đánh sập một ngọn núi. Ngay cả Chu lão cũng phải tán thưởng không dứt, do trời sinh cảm nhận hơn người tiền pháp của hần đã tiến bộ thần tốc.

Thấy Trần Duyên bước vào mật thất tam nữ liền hiểu ý, thời gian cùng hần đồng sàng làm cho các nàng không ai nhắc nhở ai đều tiến tới.

Hạ Thảo giúp chủ nhân cời y phục, còn Linh Diệu biết hần rất say mê đôi cự nữ của mình liền áp sát lại gần dùng chiêu Thái Sơn Áp Đình đè lên tay hần.

Trần Duyên khoái trá ngay khi Linh Diệp đang tiến tới hần liền mở lời.

- Khoan đã Diệp nhi, ta rất thích điệu nhảy của nàng, còn không mau giúp ta tận hưởng.

Linh Diệp nở nụ cười quyến rũ, gần đây vì muốn Trần Duyên thêm yêu thương nàng liền bỏ công tập những động tác múa quyến rũ. Không ngờ lại khiến hần say mê tới vậy, mỗi ngày đều muốn thưởng thức. Nàng vui mừng ánh mắt khép hờ lẳng lơ vừa liếc nhìn, cơ thể như xà nữ kết hợp chiếc eo thon tuyệt đẹp làm cho từng lớp y phục trượt xuống dễ dàng.

Nhìn thấy tình nhân say sưa ngắm nhìn nữ nhi khiến nàng phồng má ghen tỵ. Không chịu thua Linh Diệu quỳ xuống giữa hai chân hần đôi bàn tay cẩn thận nâng niu vật chí ái kia cho vào miệng ướt át của nàng. Trần Duyên lúc này như thổ hào mới nổi, ngắm nhìn nữ nhi múa thoát y, bên dưới lại thêm mỹ phụ phóng đảng đang hầu hạ, bên tay lại có nữ nhân kiều diễm buông thả để hần tùy ý xoa nắn.

Trần Duyên cùng tam nữ ngày ngày ái ân không biết rằng ngoài kia thú triều càng lúc càng dữ dội, yêu thú cấp hai trở lên thì luôn trong thế đẳng cơ với các bậc tiền bối trong tông môn nhưng yêu thú cấp một lại trở thành pháo hôi khiến các đệ tử Luyện Khí kì từ thương vô số. Sự việc lúc này không thể không động tới đệ tử chân truyền, cũng giống như hần đa số đệ tử chân truyền đều chọn ở lại tông môn bề quan tu luyện chỉ có một số ít cần lịch luyện mới xưng phong diệt trừ yêu thú.

Trong một đêm trăng thanh gió mát Trần Duyên đương nhiên là đang khiến tam nữ không thể nào nghỉ ngơi, trong lúc hần đang ngồi trầm trệ trên chiếc ghế lớn thì Linh Diệu như thiêu thân tự động nhún nhảy cho cự long ra vào tiểu điền loa của nàng còn nhị nữ đương nhiên đã không thể nào tiếp tục nằm an giấc bên cạnh hần. Lúc này một tia sáng màu xanh bay tới, Trần Duyên thuận tay bắt lấy, đây là Lục Tin Phù chỉ sử dụng khi tông môn muốn triệu tập đệ tử chân truyền.

Cầm lấy tin tức bên trong khiến Trần Duyệt phải nhú mày, phía trên mũi phụ đã không chịu nổi ngay khi Trần Duyệt vừa phóng xuất thì nàng cũng liền ngã vào lòng hắn.

- Thật là vất vả cho nàng rồi, mau nghỉ ngơi việc còn lại để cho trượng phu của nàng.

Linh Diệu mỉm cười hạnh phúc tóm lấy mệnh căn vừa phóng tinh hoa vào trong người nàng như thói quen liền dùng lưỡi của mình liếm sạch nó. Nhìn thấy Trần Duyệt có vẻ suy tư, thường ngày khi nàng làm vậy hắn đều hết lòng khen ngợi làm trái tim nàng thổn thức.

- Có phải hôm nay thiếp làm chàng không vui, chỉ cần chàng nói thì chuyện gì thiếp cũng làm cho chàng.

Trông thấy mũi phụ thật sự lo lắng làm Trần Duyệt càng yêu thương nàng, Linh Diệu như tiểu miêu ngã vào lòng hắn.

- Mũi phụ của ta nàng không phải suy nghĩ nhiều, thân thể nàng khiến ta rất hài lòng. Bây giờ việc duy nhất nàng cần làm là nghỉ ngơi thật tốt biết chưa.

Linh Diệu vui mừng như nữ hài hưởng thụ từng cái vuốt ve của hắn chợt nàng hỏi:

- Tại sao chàng lại về mặt đảm chịu, có gì khó chịu trong lòng cứ nói thiếp nhất định sẽ giúp chàng vui đi phần nào.

Vừa nói về lắng lo của đảng phụ đã quay lại, mấy tháng nay ngày nào tam nữ cũng cùng nhau tìm kiếm những thứ mới làm hắn vui sướng trong khoái lạc. Hiểu cách của nàng Trần Duyệt mỉm cười liền nói:

- Hôm nay Hành Pháp Sơn có đưa tới cho ta Lục Tín Phù nói rằng đệ tử của Ma Phong Sơn ta tử thương vô số, muốn ta nhanh nhất đi ra chiến tuyến chống lại lũ yêu thú kia.

Câu nói bất ngờ làm mũi phụ hết lớn khiến nhị nữ gần đó cũng tỉnh dậy, khi biết được tin tam nữ liền không muốn hắn rời đi. Thời gian vừa qua là thời khắc các nàng cảm thấy hạnh phúc nhất, muốn mãi mãi như vậy không muốn rời ra.

Trần Duyệt an ủi các nàng nhưng không thành đành phải sử dụng gia pháp. Sau khi tam nữ bị khuất bị dưới dâm uy của hắn mới trong cơn khoái cảm được hắn nhẹ nhàng vuốt ve kể rồi. Cuối cùng các nàng đành phải cho hắn rời đi với lời thề là phải luôn luôn cẩn trọng không làm điều gì nguy hiểm tới tính mạng.

Trần Duyệt đi tới mặt thất bồi dưỡng Thực Huyết Trùng, từ số lượng tới chất lượng đều làm hắn hài lòng. Nhìn những linh trùng to lớn mang vẻ khát máu làm hắn nóng lòng ra tay.

Ngày ngày hôm sau, trước vẻ sụt sướt không nỡ chia li của tam nữ cuối cùng hắn đã rời khỏi động phủ, phóng như bay tới Ma Kiếm Lâm. Đã hơn một năm từ khi Trần Duyệt rời khỏi nơi này, giờ đây hắn cũng đã là tu sĩ Luyện Khí tầng chín thực lực tăng tiến rất nhiều. Triệu hồi ra ngũ trùng cùng xông vào Ma Kiếm Lâm.

Trần Duyệt ngồi lên Tiểu Kim cùng cặp Lục Đường Lang phía trước dẹp đường, Tiểu Mập Mập thì đương nhiên là lưỡi biếng nằm trên vai hắn, Tiểu Huyết thì ở gần đó kiểm tra sinh vật sống tiến lại gần. Giờ đây ngũ trùng của Trần Duyệt ngoại trừ Tiểu Mập Mập không nói đến thì hầu như đã có chút linh trí, hắn đã có thể giao mệnh lệnh đơn giản cho chúng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Dạ Biên Bức

Điều khiến Trần Duyệt trở nên cẩn trọng là trong truyền tin phù có nhắc tới đệ tử đã phát hiện xác của yêu thú trong độc trận xung quanh tông môn. Mặc dù chỉ là yêu thú cấp một nhưng lại gây phiền phức không nhỏ cho các đệ tử và phạm nhân sinh sống trong thành.

Nhiệm vụ của Trần Duyệt là kiểm tra một lần cánh rừng xung quanh thành trì của phạm nhân khiến hắn phải lao lực di chuyển trong rừng sâu. Đúng như tin tình báo, chỉ trong ba ngày hơn trăm con yêu thú cấp một bị Trần Duyệt nhẹ nhàng tiêu diệt. Trong đó công lớn nhất không thể bỏ qua Tiểu Huyết, khả năng cảm nhận huyết nhục đã tăng lên đáng kể, có thể dễ dàng phát hiện yêu thú lẫn trốn gần đó.

Cặp Lục Đường Lang kia giờ đây cũng đã là linh trùng Giáp đẳng, nhờ chân khí tinh thuần của Trần Duyệt bồi dưỡng chúng đã thành công lột xác. Hắc Hùng Yêu vốn là yêu thú Giáp đẳng nổi danh da dày thịt béo nhưng lại không chịu nổi quá hai chung trà dưới lưỡi đao của chúng.

Ngay khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên Trần Duyệt nhắm hướng Bạch Lang Thôn thẳng tiến. Tới gần địa phận có đệ tử canh giữ hắn liền thu lại ngũ trùng một thân tiến vào trong.

Chúng đệ tử gần đó không xa lạ gì Trần Duyệt liền nghiêng mình cúi chào còn những tên ở sơn phong khác tuy không nhận ra nhưng lời đồn Trần Huyết Ma khiến bọn chúng cũng không muốn gây chuyện.

Một đường đi thẳng tới biệt viện lớn nhất ngay vị trí trung tâm, đây là nơi dùng cho đệ tử chân truyền nghỉ chân. Bước vào đại điện, ở đây đã có hơn mười đệ tử chân truyền chờ sẵn, có người quen kẻ lạ. Không cần quan tâm Trần Duyên khoan thai đi thẳng tới chủ tọa ngồi xuống ánh mắt nhìn xuống những đệ tử bên dưới.

Cuối cùng đã có kẻ không thể kiềm chế hét lớn:

- Tiểu tử kia ngươi là kẻ nào, đây là đại điện của đệ tử chân truyền không tới lượt kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi có thể tùy ý làm bậy.

Trần Duyên bình thản mỉm cười chấp tay nói:

- Ta tên Trần Duyên là đại sư huynh ở đây, từ giờ tất cả mọi thứ sẽ y theo lệnh ta chấp hành.

Lời hắn nói làm chúng đệ tử thật sự giật chân động không nhỏ, kẻ thì im lặng đứng xem màn kịch, kẻ nóng nảy đã đỏ mặt tía tai.

- Ngươi nghĩ rằng có thực lực để chúng ta nghe lời ngươi sao?

Một thiếu niên đeo sau lưng một thanh kiếm khổng lồ cao hơn chính bản thân hắn bước ra nói. Trần Duyên biết tên này, Tiêu Kiếm đệ tử đắc ý của Đại Trưởng Lão.

- Thì ra là Tiêu sư đệ hân hạnh hân hạnh, chẳng hay sư đệ tới nơi chiến trường này có điều gì chi bảo?

Mặc dù lời nói khách sáo nhưng Tiêu Kiếm nghe được Trần Duyên gọi là sư đệ chứng tỏ hắn vẫn chưa đủ lọt vào trong mắt Trần Duyên.

Tiêu Kiếm nổi giận, sát khí bốc lên. Đi theo sư phụ bao năm nay đây là lần đầu tiên có kẻ không khách sáo với hắn như vậy nhất là kẻ đó chỉ là đệ tử Luyện Khí kì tăng chín.

Uy áp từ Tiêu Kiếm tản mát ra làm chúng đệ tử xung quanh chỉ mỉm cười, ở đây có kẻ nào không phải là thiên tài được tông môn bồi dưỡng, họ chỉ chờ con chim đầu đàn xuất hiện để kiểm nghiệm thực lực của Trần Duyên.

Trên chủ tọa nhìn xuống sát khí như ẩn như hiện của Tiêu Kiếm làm Trần Duyên phì cười nhẹ nói:

- Hahaha Tiêu sư đệ cần gì phải nóng nảy có gì từ từ nói, chẳng may ta lỡ tay phẩy đi ngươi thì đúng là khó ăn nói với Đại Trưởng Lão.

Câu nói của Trần Duyên đã thật sự làm hắn tức giận, đúng lúc vừa định ra tay thì phía trên Trần Duyên đã lấy ra Thanh Nguyệt Cung tay vận thần lực. Mặc dù chỉ kéo một phần ba dây cung nhưng mũi tên đã lao đi với tốc độ cực nhanh hướng trái tim hắn phóng tới.

Tiêu Kiếm sợ hãi vội vàng xoay người tránh né nhưng mũi tên vẫn xuyên qua tay trái của hắn. Nhìn vết thương trên cánh tay khiến Tiêu Kiếm không kiềm được mà run rẩy, không ngờ tên này mới khác trước vẫn còn cười nói vui vẻ lúc này đã muốn giết hắn.

Nhìn thấy hạ tràng của Tiêu Kiếm chúng đệ tử xung quanh đều biến sắc, không ngờ hắn lại là một tên điên. Mũi tên vừa rồi khẳng định là nhắm điểm trí mạng nhất mà phóng tới, nếu như có điều sai sót thì Tiêu Kiếm hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của chúng sư huynh đệ Trần Duyên lại lần nữa mở miệng.

- Lần này thủ triều diễn ra phức tạp, số huynh đệ đã tử thương vô số. Chúng ta thân là đệ tử chân truyền không thể để tông môn mất mặt, cùng nhau quyết chiến bảo hộ tông môn.

- Cùng nhau quyết chiến bảo hộ tông môn.

Tiếng hét vang trời làm cho sĩ khí chúng đệ tử lên tới đỉnh điểm. Giờ đây bọn họ đã hiểu tại sao hắn lại được sư đệ gọi là Trần Huyết Ma, thiết huyết như hắn đúng là rất ít thấy trong hàng đệ tử Luyện Khí kì.

Mục đích Trần Duyên tới đây không phải để lãnh đạo những tên này, mục tiêu duy nhất của hắn là diệt sát càng nhiều yêu thú càng tốt. Sau khi lập uy danh lại quyền không chế của Ma Phong Sơn, Trần Duyên lại một mình du tẩu trong rừng già.

Sau ba ngày đường cuối cùng hắn đã tới địa điểm chỉ dẫn trong nhiệm vụ, núi đá cao sừng sững hình thù xấu xí. Đây là Dị Thạch Sơn vốn là nơi khai thác khoáng thạch của tông môn nhưng nay đã bị Dạ Biên Bức (biên là con dơi nhé) yêu thú cấp một Đỉnh đẳng chiếm giữ.

Theo như tin tức do những đệ tử sống sót kẻ lại thì số lượng bọn chúng đã lên tới ngàn vạn, bên trong từng con Dạ Biên Bức nhỏ bằng nắm tay treo ngược người phủ kín trần hang.

- Có vẻ sau nhiệm vụ ở Bạch Lang Thôn sư phụ đã để ý tới năng lực của ta cho nên người mới giao những nhiệm vụ như thế này.

Trần Duyên thờ dãi nhìn vào tờ danh sách dài mà ngao ngán. Biết sao được, dù sao hắn là đệ tử chân truyền duy nhất của Ma Phong Sơn trách nhiệm này đương nhiên hắn phải gánh lấy.

- Dạ Biên Bức là loại hoạt động mạnh vào ban đêm, mặt trời đang đứng bóng là lúc tốt nhất để ta ra tay.

Trần Duyên hưng phấn nhưng hần không ngu ngốc tới mức để bản thân bước vào trong.

- Nếu như vậy thì ta sẽ khiến các người rời khỏi đó.

Lấy ra Thanh Nguyệt Cung tay cầm lấy Tinh Thiết Tiễn vận toàn lực kéo dây cung tạo thành một hình tròn. Mũi tên lao tới cắm sâu vào mặt đá gồ ghề khiến cho một phần đá tảng trong hang sập xuống.

Ngàn vạn Dạ Biên Bức bị tiếng động lớn làm cho thức tỉnh hoảng hốt bay khắp nơi. Như dự tính, Trần Duyên cùng một vạn Thực Huyết Trùng phục sẵn ở miệng hang, chỉ một mệnh lệnh duy nhất ‘giết’. Ngoại trừ Trần Duyên cùng Tiểu Mập Mập đứng bên ngoài dõi theo, bên trong là một trường hỗn loạn.

Ngoại trừ Tiểu Huyết thì đàn Thực Huyết Trùng nay đã có thêm gần trăm linh trùng Ất đẳng cùng cạnh tranh ngôi vị đứng đầu của nó. Nhưng kì lạ là bọn chúng lại không có linh trí cao như Tiểu Huyết, bản tính giết chóc vẫn không hề thay đổi.

“hăng suất” nhất thì phải nói tới cặp Lục Đường Lang kia, chúng phối hợp ăn ý chém giết Dạ Biên Bức dễ dàng như không.

Số lượng Dạ Biên Bức nhanh chóng suy giảm, lúc này từ sâu trong hang động một cái bóng màu trắng to lớn lướt qua. Không cần quan sát kĩ Trần Duyên cũng có thể đoán được đó là Biên Bức Vương. Nhìn thấy từ tôn bị chém giết bạch biên liên động nộ lướt tới cầu xé bảy linh trùng.

Trông thấy sự hiện diện của yêu thú kia đàn Dạ Biên Bức ngay lập tức bình tĩnh lại lấy Biên Bức Vương làm đầu xông vào nghênh chiến. Ngay khi tình thế sắp xoay chuyển khiến Biên Bức Vương kiêu hãnh rống lớn thì từ xa một mũi tên bay tới xoắn nát đầu lâu chết tới mức không thể chết lại nữa.

Phía xa kia tay cầm Thanh Nguyệt Cung Trần Duyên hừ lạnh.

Xác của Biên Bức Vương rơi xuống huyết nhục bắn ra khắp nơi kiến đàn Dạ Biên Bức càng trở nên hoảng loạn. Không có kẻ cầm đầu những con dơi thì nhau bỏ chạy tứ tán.

Nửa ngày trôi qua cuối cùng bảy Dạ Biên Bức cũng tan rã, chỉ còn không tới một thành tàn nát trốn chạy. Mặc cho Thực Huyết Trùng thôn phệ huyết nhục xác của Biên Bức Vương kia đối với Trần Duyên cũng có chút giá trị. Cầm lấy tiểu chủy phân tách tài liệu lõi ra cặp vuốt màu trắng đây chính là thứ quý giá nhất trên người yêu thú này có khả năng chế tạo pháp khí.

Thấy mặt trời đã gần xuống núi Trần Duyên chỉ để lại ngũ trùng bên mình lập tức rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Hợp Hoang Môn

Bầm đốt ngón tay nhắm tính, đây đã là tháng thứ ba hần lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm đồng thời cũng đã ba ngày trôi qua từ khi bản thân mắc kẹt trong cự thạch này.

Cả cơ thể không chỗ nào lành lặn, vết chém khủng bố vạch trước ngực dài hơn hai bàn tay. Trần Duyên thờ dài cả người đau đớn chỉ còn biết vận pháp quyết chữa trị thương thế.

Mọi chuyện phải nói tới mười ngày trước...

- Cuối cùng ta đã có thể quay về trả nhiệm vụ.

Trần Duyên mừng thầm, thời gian vừa qua số yêu thú bị hần tiêu diệt đã không thể kể xiết nhưng linh trùng cũng đã tồn thất không ít.

Trong lúc đó tiếng động từ bụi cây làm hần cảnh giác. Lấy ra Thanh Nguyệt Cung ánh mắt chờ đợi thì có tiếng gọi vọng lại.

- Khoan...khoan đã đạo hữu xin dừng tay.

Bước ra là một đoàn hơn mười người tất cả đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kì, nhưng điều đó cũng không khiến Trần Duyên quá để tâm. Nhưng kẻ cầm đầu lại pháp khí đẳng không. Đó chính là tiêu chí rõ ràng nhất của tu sĩ Trúc Cơ kì.

Không dám manh động Trần Duyên thu lại pháp khí lễ độ chấp tay:

- Tiểu bối Trần Duyên ra mắt tiền bối.

Mỉ phụ nhân mặc dù khoát lên mình đạo bào, tóc búi cao nhưng lại có khí chất làm kẻ khác say mê. Mắt phượng mở to, nhìn thấy Trần Duyên độc hành du tẩu nơi đây làm nàng cũng bất ngờ.

- Hừ tiểu bối tông môn ở đâu mà lại xuất hiện ở đây.

Giọng nói oanh vàng nhưng không che được tia khinh miệt. Dù Trần Duyệt thực lực cao cường tới đâu thì cũng chỉ là tiểu bối Luyện Khí kì. Trong giới tu sĩ có lưu truyền câu nói: “không vào Trúc Cơ chưa phải tu tiên”. Câu nói này được đa số chúng tu sĩ ngầm đồng ý. Tu tiên chính là cầu trường sinh nhưng tu sĩ Luyện Khí kì thọ nguyên cũng không khác phàm nhân là mấy, nếu bảo dưỡng tốt thì chỉ sống hơn trăm năm. Nhưng khi đột phá Trúc Cơ liền có được năm trăm năm thọ nguyên dài đằng đằng.

Đối với tu sĩ Trúc Cơ kì thì Luyện Khí kì không khác gì phàm nhân cỏ kiến.

Trần Duyệt không dám động nộ chấp tay kính cẩn.

- Tiểu bối là đệ tử chân truyền của Tứ Trường Lão Ma Phong Chân Nhân của Ma Kiếm Tông. Nay được lệnh sư giao nhiệm vụ thanh tẩy yêu thú đang làm loạn.

Trần Duyệt không ngại ngừng nói ra, dù sao hi vọng nữ nhân kia kiên dè thế lực Ma Kiếm Tông mà bỏ qua hẳn. Đúng như dự tính, Ma Kiếm Tông là một trong Tứ Đại Ma Môn mà còn ở vị trí đứng đầu làm cho nàng phải cau mày.

- Không ngờ tiểu tử này lại là đệ tử duy nhất của lão ma kia, trên người hẳn là có thứ gì đó. Nếu như ta giết hẳn không may có bảo vật truyền tin thì cả môn phái sẽ bị đồ sát.

- Nhưng hẳn đã thấy ta ở đây ắt hẳn khi trở về sẽ báo lên Ma Kiếm Tông thì lúc đó kế hoạch Hợp Hoang Môn chờ đợi ngàn năm nay liền không thể hoàn thành.

Nàng cắn răng chỉ có thể cường bức Trần Duyệt đi theo. Thủ triều chính là lá chắn tốt nhất để nàng hành động, vì cơ duyên này các tiền bối trong bản phái đã phải hi sinh quá nhiều.

Không thể phản kháng Trần Duyệt bắt đắc dĩ đành phải cùng đồng hành. Nhìn thấy nam nhân chân khí thì phù phiếm, sắc mặt nhợt nhạt. Nữ nhân thì ăn mặc bạo lộ mặc dù chỉ vừa gặp mặt nhưng đã buồn lờ lờ kéo Trần Duyệt liền dễ dàng nhận ra bọn chúng là đệ tử Hợp Hoang Môn.

Nhìn các nàng làm hẳn nhớ tới tam nữ đang đợi chờ trong mật thất làm huyết khí dâng trào. Trần Duyệt là nam nhân phương cương còn tu luyện thần thông song tu làm ham muốn nữ nhân của hắn rất lớn. Thời gian vừa qua trong rừng rậm thanh tịnh Trần Duyệt còn có thể kiềm nén nhưng giờ đây ngoài tên trung niên sắc mặt nhợt nhạt thì chung quanh thiếu nữ, mỹ phụ đều không thiếu đúng là làm hắn không thể kiềm chế.

Từ khi tu luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” từ người luôn ẩn hiện khí tức làm say mê nữ nhân, đó chính là một phần nguyên nhân tam nữ không muốn rời xa. Đám nữ nhân này cũng không ngoại lệ, từ Trần Duyệt có gì đó khiến các nàng thật sự thoải mái khi đứng gần hắn không ngừng cố ý tiến lại gần.

Trần Duyệt khoái trá không ngần ngại đụng chạm vào cơ thể nữ nhân. Các nàng ai cũng xinh đẹp như hoa mị cốt tatan xương dù là trong Hợp Hoang Môn mỹ nữ như mây nhưng cũng là cực phẩm. Về tiêu xái của Trần Duyệt khiến các nàng kinh hỉ, trở thành đạo lữ đệ tử chân truyền Ma Kiếm Tông địa vị cao hơn rất nhiều so với khi bản thân là thiên tài ở Hợp Hoang Môn. Lúc này Trần Duyệt có thể nói là trái ôm phải ấp, chúng nữ không ngại ngừng dựa cơ thể ngọc nhân của mình vào hắn. Trần Duyệt có thấy được thậm chí các thiếu nữ cũng không hề thẹn thùng cố ý kéo áo y phục trễ nãi khiến hắn chú mục.

Đi đầu trung niên tái nhợt hiện lên vẻ căm ghét, đã hơn hai tháng lên đường những đấng phụ kia lại không hề tìm tới hắn mà lại không e dè lôi kéo tiểu bạch kiểm này.

Sát khí từ hắn làm sao qua mắt Trần Duyệt, từ những nữ nhân nũng nịu này biết được hắn tên là Lăng Hải, vốn là hậu nhân của một tiền bối Trúc Cơ trong tông môn nhưng tên tiền bối kia đã tọa hóa giờ đây Lăng Hải chỉ là chó nhà có tang. Thái độ khinh người của hắn trước đây khiến các nàng rất khinh thường ra mặt.

Cười nam hiểm hai tay khoát lên vai hai mỹ phụ đẩy đã ngoại trừ hết to lên ta là phú nhị đại thì xung quanh không ai không biết. Vì mỹ phụ tiền bối kia cũng làm như không thấy, Hợp Hoang Môn nếu không kể tới những nữ đệ tử tu luyện “Giả Long Thực Phượng Quyết” thì chúng đệ tử luôn muốn tìm nam nhân mạnh mẽ nương tựa tấm thân.

Nàng nữ danh Lương Tiểu Xuân vốn là Tam Trường Lão của Hợp Hoang Môn, lần này ngoài Lăng Hải ra thì chúng đệ tử chỉ biết môn phái cử đi thực hiện nhiệm vụ diệt trừ yêu thú. Bản thân nàng cũng không có hảo cảm với tên Lương Hải kia, nếu không phải bí mật cơ duyên này do tổ tiên hắn truyền lại thì nàng đã một tay chém giết hắn.

Cho dù bản thân là tu sĩ Trúc Cơ hậu kì nhưng Lương Tiểu Xuân cũng không muốn mạo hiểm di chuyển trong đêm tối. Cái gì là song thủ nan tứ địch bản thân nàng hiểu rất rõ. Bỏ đi tên Lương Hải tửu sắc quá độ đã hao hết tiềm năng kia thì những nữ đệ tử này đều là thiên tài được môn phái coi trọng.

Nàng lấy từ túi trữ vật bộ trận kì quái lạ phóng đi từ phía, tuy không thấy hiện tượng gì xảy ra nhưng nhìn vẻ mặt yên tâm của nàng cũng đủ khiến Trần Duyệt hiểu rằng âm mưu sử dụng truyền tin phù về tông môn của hắn đã bị ngầm nước.

Khuôn mặt chán trường chỉ còn cách chờ đợi thời cơ khác. Phóng người lên thân cổ thụ gần đó, không phải là hắn không muốn lấy lều trại như những đệ tử kia nhưng hắn không mang theo bên người. Độc hành trong rừng sâu ngập tràn yêu thú những thứ như lều trại chỉ làm cản trở cảm nhận của hắn, nếu như phát hiện yêu thú tới gần cũng chỉ còn cách bỏ lại chúng tẩu thoát.

Sau khi mặt trời khuất dần, trước ngọn lửa pháp phùng tất cả đều tụ họp nói về hành trình ngày mai. Trong nhóm người lại có phân chia lãnh địa rõ ràng, ngoại trừ Lương Tiểu Xuân tu sĩ Trúc Cơ kì khiến chúng đệ tử e ngại thì tên mặt trắng kia lại được chúng nữ xa lánh không thể rõ ràng hơn. Lăng Hải nghiêng răng nghiêng lợi ánh mắt căm thù không hề che dấu hướng về phía tên tiểu bạch kiểm đang trái ôm phải ấp bên kia.

Hơn mười nữ nhân nũng nịu bao quanh lấy Trần Duyệt luôn miệng nói ra lời đường mật dụ dỗ, ngay cả nữ phụ trưởng lão vốn lạnh lùng ngồi bên kia cũng không kiềm được thâm nghĩ:

- Quái lạ, dù tiểu tử kia là đệ tử chân truyền nhưng không thể nào có chuyện tất cả a đầu kia cùng say mê hắn như vậy.

Nàng trầm tư suy nghĩ, bản thân là tu sĩ Trúc Cơ kì đương nhiên là miễn nhiễm với khí chất yếu ớt của hắn. Nhưng chờ tới lúc Trần Duyệt đột phá thì đó đã là chuyện khác.

Mặt cho ánh nhìn đầy nghi vấn của nữ phụ hay ánh mắt thù hận của tên Lăng Hải kia, Trần Duyệt vẫn ngồi hưởng thụ cảm giác mềm mại này. Bất chợt nữ phụ lên tiếng hỏi:

- Trần Duyệt tiểu huynh đệ, ngày mai chúng ta sẽ vượt qua Hà Linh Sơn không biết bản thân ngươi có cao kiến gì?

Đang hưởng thụ trong vòng vây nữ nhân thì bị câu nói của nữ phụ làm hắn chợt tỉnh, lấy lại phong phạm đỉnh đạt thường ngày chấp tay nói:

- Hà Linh Sơn là sơn phong rất kì lạ, đỉnh núi không cao nhưng sườn núi dài như vô tận, địa hình như trường giang uốn lượn khắp nơi đều là đồng cỏ trống trải là lãnh địa của đàn Bình Thảo Lang hiếu chiến. Mặc dù chúng chỉ là yêu thú cấp một Giáp đẳng nhưng lại có tính bầy đàn rất mạnh mẽ, thậm chí có lời đồn đãi rằng Lang Vương thật sự tồn tại. Nếu như tiền bối độc hành đương nhiên sẽ không sợ hãi bọn chúng nhưng đưa chúng đệ tử đi theo e rằng không dễ dàng.

Lời hắn nói khiến nữ phụ cùng chúng nữ cau mày. Lúc này giọng nói âm trầm lại thốt ra:

- Hừ Tam Trưởng Lão muốn ngươi nói ra ý kiến chứ không phải dùng lời nặng nề hạ thấp chiến ý chúng ta. Thảo Bình Lang hay là Lang Vương thì sao chứ, chúng ta không phải kẻ hèn nhát như ngươi. Chỉ cần có Tam Trưởng Lão bảo hộ thì việc vượt qua Hà Linh Sơn này chỉ là việc trong tầm tay.

Lăng Hải vẻ mặt ngạo nghễ giọng nói hùng hồn như bậc chính nhân quân tử không sợ trời sợ đất. Hắn muốn trước mặt chúng nữ lật về mặt hèn nhát của Trần Duyệt đồng thời vô vọng ngựa nữ phụ kia khôi phục phần nào hình tượng của hắn với các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Song sinh nữ tử 18+ (e hèm trước khi đọc ta muốn đánh chính bản đạo không phải lolicon)

Ngay lúc đó Lăng Hải cảm nhận được mọi người xung quanh dùng ánh mắt kì lạ liếc nhìn hắn, ngồi bên kia Lương Tiểu Xuân sắc mặt trở nên khó coi. Trần Duyệt thì phì cười thâm nghĩ:

- Lăng Hải ơi là Lăng Hải, ta không biết phải nói ngươi là ngây thơ, ngu ngốc hay tự cao tự đại nữa.

- Thật sự không có cách nào tất cả chúng ta đều bình an vượt qua sao, Ma Kiếm Tông ngàn vạn năm khai tông lập phái hẳn là nắm giữ lãnh địa này như lòng bàn tay sao.

Nàng quyết định không nói lí với tên ngu ngốc kia nữa, bản thân ý vào bậc tiền bối ham chơi hưởng lạc hầu như không ra ngoài lịch luyện lại còn lẻo mép khiến nàng thật sự khó chịu. Nhưng có Trần Duyệt ở đây phải giữ thể diện cho môn phái nên nàng mới không ra tay.

Nhìn thấy chúng nữ không ngó ngang gì đến, bên kia Tam Trưởng Lão mặt lạnh như tờ khiến Lăng Hải như muốn nổi điên. Nhưng không dám bộc phát, con tức giận làm hàm răng cắn chặt ánh mắt càng trở nên điên cuồng.

Trông thấy vẻ mặt Lăng Hải, Trần Duyệt đã viết tên hắn vào danh sách những kẻ phải giết. Không lí nào hắn lại để một kẻ căm thù mình lại yên ổn tồn tại.

- Nếu như tiền bối đã mở lời thì tiểu tử cũng không tiện từ chối, thật sự là có cách để dễ dàng vượt qua Hà Linh Sơn.

- Thật sự sao?

Về vui mừng hiềm thấy trên mặt nàng.

- Nhưng chỉ là dễ dàng hơn khi đem so với đường chính thôi.
- Không sao, chỉ cần như vậy là được.

Chúng nữ cũng trở nên vui vẻ liền tiếp cảm tạ hân, có nàng liền can đảm hôn lên mặt Trần Duyên trước bao ánh nhìn. Nhìn thấy không khí hòa hợp chung quanh càng làm Lương Hải nghiêng rặng, kiềm nén phần nộ trong lòng hân xoay người bước về lều trại của mình trong góc khuất yên tĩnh kia.

Tiếng cười đùa cuối cùng cũng dừng nhường lại vẻ tĩnh lặng cho bóng đêm. Ngay khi Trần Duyên muốn quay lại thân cây thì có hai thiếu nữ gương mặt ngây thơ đơn thuần nhìn như hai giọt nước nhẹ nhàng từ đằng sau nắm lấy tay áo bảo nhẹ nhàng lôi kéo. Nhìn hai nàng về mặt ứng đối thẹn thùng cuối gằm xuống Trần Duyên liền hiểu chuyện gì xảy ra, hân cười ha hả ôm nhị nữ vào lòng cùng hai nàng tiến vào lều trước vẻ mặt nuôi tiếc của chúng nữ.

Bên trong chiếc lều rộng rãi, hai nàng vốn là song bào thai từ nhỏ luôn ở bên nhau nên có ý chọn lều thật lớn, không ngờ lại đủ chỗ cho năm người. Thấy hai thiếu nữ xinh đẹp thân thể hơi run Trần Duyên liền chủ động mở lời:

- Tâm ý của hai nàng ta đã rõ nhưng không phải mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu như ta chỉ chọn một trong hai sao?
- Không không, từ khi còn là tiểu nữ tử bọn thiếp đã thề rằng sau này hai ti muội chỉ hầu hạ cùng một trượng phu để mãi mãi được ở bên nhau.

Nghe thấy ti muội tình thâm khiến Trần Duyên cũng ngậm ngùi, hân đưa bàn tay vuốt ve khuôn mặt còn chút vương vấn vẻ thuần khiết làm nhị nữ càng run rẩy.

- Ta còn chưa biết nữ danh của hai nàng.
- Thiếp là Lệ Lệ còn đây là muội của thiếp nàng là Liễu Liễu.

Nhìn vẻ sợ hãi của các nàng Trần Duyên đã đoán ra hai ti muội đều là nữ nhân thuần khiết. Ý nghĩ bản thân sắp được hưởng thụ hai tiểu la lị khiến Trần Duyên hưng phấn không thôi.

Sau khi dùng lời lẽ ngon ngọt dỗ dành Trần Duyên nhẹ nhàng liền để nhị nữ nằm xuống, y phục mỏng manh không hề có dự cản trở trượt ra khỏi làn da bạch ngọc. Nhị nữ rặng ngà cắn chặt đôi tay hân trượt dài trên cơ thể trần truồng khiến kẻ khác muốn phạm tội kia.

- Tuy hơi nhỏ nhưng chỉ cần ta tận tình chăm sóc thì ngày nào đó chúng cũng sẽ nhanh chóng nảy nở.

Trần Duyên ý nghĩ xấu xa đôi tay không ngừng xoa nhẹ hai cặp búp măng mới nhú kia. Lưỡi hân tham lam du tẩu trên chúng, hương vị thanh tân của tiểu hài nữ làm Trần Duyên mê mẩn.

Cảm giác ấm áp Trần Duyên mang lại khiến nhị nữ không kiềm được sung sướng, từ miệng những âm thanh rên rỉ lớn dần, nếu Trần Duyên không đặt trước kết giới hân đêm nay sẽ là đêm khó ngủ.

Trước đây song tu “Giả Long Thực Phượng Quyết” hai nàng chỉ vụng về trao cho nhau từng chút một nhưng giờ đây dưới bàn tay điêu luyện của hân hai nàng liền tiết thân. Nhìn thấy tiểu cô nương căn đây trắng hồng bên dưới đã trở nên ẩm ướt Trần Duyên lấy ra cự long trước vẻ mặt sợ hãi của nhị nữ, hân đưa cự long chà xát hạ thân đã lây lị kia cười xấu xa nói:

- Lệ Lệ, Liễu Liễu hai nàng ai muốn tương công hảo hảo thương yêu trước đây?

Biết ý của hân là gì Lệ Lệ thẹn thùng mang theo đó là chút sợ hãi nhưng muội muội của nàng thì không. Liễu Liễu lấy hết dũng khí hai tay nắm lấy thứ kinh khủng kia, hơi ẩm từ vật tưởng rằng xấu xí đó khiến nàng như điên cuồng. Không còn vẻ ngại ngùng lúc ban đầu tiểu la lị cầm lấy cự long chà xát hai mép tiểu bánh bao ánh mắt mơ màng âm thanh dâm dăng:

- Cầu xin chàng hãy cho thiếp, để thiếp trở thành nữ nhân của chàng mãi mãi.

Nằm bên cạnh Lệ Lệ cũng không ngờ tiểu muội thường ngày bên lén ít nói mà giờ đây trở nên điên cuồng như vậy.

Không để tiểu la lị thất vọng, cự long đã dính đầy mật dịch của nàng từ từ tiến vào tiểu điền loa chưa hề bị khai phá kia. Nước mắt rơi xuống cùng tiếng la thảm thiết, nhìn thấy tia huyết men theo cự long chảy ra Liễu Liễu đã biết sự trong trắng của mình không còn, cảm giác hột hân vừa vui mừng đan xen khiến nàng bần thần.

Trần Duyên không hề động đây, dù sao đây cũng là lần đầu của nàng hân không muốn tiểu la lị để lại ám ảnh sau này. Một lúc sau cảm thấy tiểu điền loa nhỏ bé của nàng dần thích nghi với cự long Trần Duyên liền nhẹ nhàng đẩy hông, thanh thép dai nóng bóng kia hôn vào hoa tâm làm Liễu Liễu bất giác rên lên sung sướng.

Từng nhịp từng nhịp khiến nữ hài lần đầu như nàng không hề có sức phản kháng, chỉ còn biết cố sức rên rỉ sau từng cú nhấp hân gây ra. Bên kia Lệ Lệ cũng không thoát được khỏi bàn tay ma quỷ của hân, sau từng cái nhấp hông vào hạ thể của Liễu Liễu là từng cái ra vào của ngón tay hân trong hạ thể của nàng.

Hai nữ nhân như muốn tranh tài ai mới thật sự là người rên rỉ lớn hơn. Cuối cùng Liễu Liễu cũng không thể nào chịu được dằn vặt của Trần Duyên cũng đành tiết ra. Đương nhiên là Trần Duyên không thể nào gục ngã, cự long từ từ được rút ra khỏi hạ thể của nàng, từng cọng gân cọng vào thành âm đ*o khiến nàng run rẩy không thôi. Trần Duyên bước lại gần Lệ Lệ đưa dương v*t lên miệng nàng bá đạo nói:

- Nhanh liếm sạch sẽ để ta còn thao nằng.

Về bá đạo của Trần Duyên khiến Lệ Lệ khuat phục, đây không phải lần đầu tiên nằng nếm thứ nước kia nhưng lần này lại là trên dương v*t của nam nhân khiến nằng hồi hộp. Chặt vật một hồi Lệ Lệ mới khó khăn liếm sạch mặt dịch của tiểu muội, ánh mắt khuat phục của nằng khiến Trần Duyên dâm tính trở dậy.

Mặc cho sự thèm khát của nằng Trần Duyên liền nằm ngửa ra cự long như cột đình dựng thẳng như muốn thị uy. Hắn bắt buộc nằng phải ngồi lên dùng tiểu điền loa phục vụ hắn.

Lệ Lệ không thể chối từ, nằng dùng hai tay bành mép tiểu mần thầu ngay trên đỉnh cự long cắn chặt răng lấy hết dũng khí ngồi xuống. Con đau khiến nằng run rẩy nhưng vẫn cắn chặt môi không hề hé ra một lời. Không dám cử động, nằng chờ tới khi con đau trôi qua thì mới bắt đầu nhấp từng chút một. Ban đầu còn một chút con đau xen kẽ nhưng càng lúc con đau càng tan biến thay vào đó là từng cơn khoái cảm khiến cho mái tóc dài mềm mượt cũng trở nên rối bời. Nằng nhấp liên hồi nhưng cũng không được bao lâu cũng phún xuất. Nhìn hai tiểu la lệ hạ thể đã đỏ ửng làm Trần Duyên không nỡ hành hạ, hắn liền chỉ cách cho hai nằng dùng cơ thể mình phục vụ mình.

Nhìn thấy nhị nữ khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ giống nhau như hai giọt nước người thì vuốt ve kẻ thì liếm mút dương v*t to lớn đồng thời dùng ánh mắt đơn thuần như muốn khoe khoang khả năng của mình khiến Trần Duyên thỏa mãn không thôi. Cuối cùng Trần Duyên cũng phóng xuất, tinh hoa đặc sệt bắn lên ngực lên miệng của Lệ Lệ khiến tiểu muội nằng ghen tị. Trần Duyên có nói hắn thích nhất là nữ nhân thèm muốn tinh hoa của hắn, không để tí ti chiếm lấy tiên cơ Liễu Liễu cố gắng liếm lấy những giọt tinh hoa dính trên ngực, cuối cùng lại cùng tí ti chia sẻ tinh hoa trên miệng nằng.

Cảnh hai tiểu la lệ hôn môi trao nhau tinh hoa của hắn làm Trần Duyên thật sự hưng phấn, hắn ra lệnh cho hai nằng tiếp tục trao đổi cho nhau nhưng không được nuốt xuống. Hồi lâu sau dưới ánh nhìn van nài của nhị nữ Trần Duyên mới thật sự buông tha. Thỏa mãn, hắn ôm lấy hai tiểu la lệ làn da mềm mại chìm vào giấc ngủ.

(tổn máu quá rồi chu...mì..a)

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Bình Thảo Lang 16+

Mặt trời đã lên cao, chúng nữ nhân xung quanh nhìn thấy Trần Duyên bước ra lều cùng nhị nữ liền biết chuyện gì xảy ra. Các nằng mang vẻ mặt tiếc nuối khi nhìn thấy dáng đi kì lạ của hai tí muội liền trêu chọc.

Từ đằng xa Lăng Hải sắc mặt âm trầm, hắn không ngờ Trần Duyên lại dám nhúng trâm vào lãnh địa của hắn.

Nhìn thấy dáng đi buồn cười của nhị nữ Trần Duyên liền đoán được các nằng không thể dễ dàng tiếp tục cùng đồng hành. Từ túi linh thú Kim Thiết Nghĩ cao hơn người thường sừng sững hiện ra trước vẻ kinh nghi của các nằng.

Trần Duyên mỉm cười ôm nhị nữ vào lòng nhảy lên để hai tiểu la lệ ngồi trên thân thể Kim Thiết Nghĩ dưới ánh mắt ghen tị của nữ nhân xung quanh. Mặt dù ngượng ngập nhưng tí muội nằng lại không thể làm trái ý Trần Duyên chỉ có thể chịu những lời trêu đùa từ các sư tỉ.

Trần Duyên nhảy xuống tay xoa đầu Kim Thiết Nghĩ.

- Lần này phải nhờ vào Tiểu Kim người rồi.

Kim Thiết Nghĩ quay đầu không để ý tới hắn nhưng cũng không hề chối từ.

Mỹ phụ Lương Tiểu Xuân nhìn thấy dáng vẻ chịu đựng chăm sóc nữ nhân của hắn đối với nhị nữ cũng khiến nằng an tâm phần nào. Đêm qua những gì diễn ra bên trong làm sao tránh khỏi thần thức của tu sĩ Trúc Cơ kì. Tối giờ nằng nhớ lại tú nhan liền hơi phớt hồng, không ngờ tiền vốn của hắn lại ngao nhân tới vậy. Cả đêm không chỉ nhị nữ bị hắn dẫn vật mà chính nằng cũng không thể nào yên giấc. Cái thứ to lớn dữ tợn kia cứ hiện ra rõ mồn một trong tâm trí nữ phụ, cảm giác lén lút quan sát nhị nữ phủ phục dưới chân hắn khiến tim nằng đập nhanh. Ngay khi hai tiểu la lệ quy phục hắn thì chính nằng cũng tiết thân, bàn tay dính đầy mặt dịch được nằng liếm mút hương thụ, giờ đây không còn đạo bảo kín cổng cao tường nữa mà thay vào đó là váy dài phớt hồng để lộ cái cổ trắng hồng khiến cả nữ nhân cũng phải ghen tị.

Nhìn thấy mỹ phụ Trần Duyên tặc lưỡi không thôi, đáng người ngao nhân của nằng làm hắn suýt chút nữa thất thố. Nếu như Trần Duyên biết được mỹ phụ đoan trang kia cả đêm lén lút nhìn hắn thao nữ nhân rồi tự an ủi thì không biết phản kích dường nào.

Y theo kế hoạch đoàn người xuất hành vượt qua Hà Linh Sơn, nhị nữ ngồi trên Tiểu Kim khiến chúng đệ tử xung quanh hướng ánh nhìn ao ước, ánh mắt nhìn hướng Trần Duyên lại càng thêm khát nồng đậm. Nam nhân nhẹ nhàng chăm sóc nữ nhân của mình thì đối với các nằng không có gì thỏa mãn bằng.

Chúng nữ càng mãnh liệt hơn, thân thể nũng nịu càng lúc dán sát vào hắn. Trong đó làm Trần Duyên để ý nhiều nhất là mỹ phụ tên là Kim Liên, ngoài trừ

đáng vẻ ngạo nhân cùng ánh nhìn không hề che giấu vẻ thèm khát mong muốn được thỏa mãn của nàng hẳn còn cảm nhận được một linh khí nồng đậm từ đằng phụ này.

Vừa đồng hành hẳn vừa xoa nắn thân thể của nàng, cặp thủ ngọc tròn mập kia được Trần Duyên đặc biệt chiều chuộng. Bàn tay hẳn tàn bạo xoa bóp lại khiến nữ nhân rên lên từng tiếng rất nhỏ, nhưng làm sao có thể che giấu được chúng nữ xung quanh. Tên Lăng Hải gần như tách đàn kia thì không nói nhưng nữ phụ đi đầu cũng đã chú ý tới. Chúng nữ nhìn về ao ước, rốt cuộc một nữ nhân đã không thể nào kiềm nén dục vọng, nàng cố ý kéo nhẹ váy hồng phấn để hạ thân phơi bày trước mắt Trần Duyên. Nàng là Kim Nhu ngay cả hẳn cũng không ngờ nữ nhân sắc mặt lạnh lùng như nàng lại làm ra như vậy.

Về mặt nàng vẫn còn vẻ lạnh lùng như không có gì xảy ra, Trần Duyên cảm thấy rất hứng thú tay heo mò xuống tiểu cô nương bên dưới. Nàng không thể nào khép chân đi như bình thường, mặc cho Trần Duyên chơi đùa Kim Nhu vẫn cố giữ vẻ mặt băng sơn ngàn năm không đổi như không muốn cho chúng ti muội thấy vẻ dâm dăng của mình.

Mặt trời đã lên tới đỉnh, đồng cỏ bắt ngát làm cho không khí xung quanh nực nội, đoàn người Trần Duyên thì không phải nói, quan cảnh ướt át thật khiến nam nhân phải hâm mộ.

Phía đằng xa xuất hiện một cây cổ thụ mọc trơ trọi giữa đồng cỏ hoang vắng, đó chính là dấu hiệu cần tới. Thấy mọi chuyện có vẻ suôn sẻ như lời Trần Duyên nữ phụ rất hài lòng. Nàng quyết định cho đoàn người nghỉ lại dưới gốc cây chờ khi trời dịu mát hơn, đương nhiên điều này được sự ủng hộ của chúng nữ.

Thân cây cổ thụ cao lớn mười người ôm không hết, bóng cây tán mát rợp bóng suốt hai dặm xung quanh. Không khí dịu mát làm Trần Duyên cảm thấy nhẹ nhõm, hai tay một nữ phụ nũng nịu một thiếu nữ băng thanh lệ khiết hẳn tìm một chỗ băng phẳng ngồi xuống.

Có kẻ đi đầu đương nhiên liền có người tiếp bước, một tiểu cô nương dùng hạ thể của mình cọ sát lên chân Trần Duyên không hề che dấu vẻ rên rỉ. Hẳn thỏa mãn xoa nắn chúng nữ xung quanh, có thể nói bây giờ không có nữ nhân nào thoát khỏi tay hẳn. Trong lúc Trần Duyên đang thoải mái hưởng thụ sự phục thị của Lệ Lệ, Liễu Liễu thì chợt nhìn về một hướng, bên kia nữ phụ cũng nhận ra điều gì về mặt cũng đề phòng.

Trần Duyên yêu cầu vỗ đầu nhị nữ đang say mê chơi đùa cự long của hẳn, nhìn thấy Trần Duyên muốn dừng lại liền dùng ánh mắt hờn giận.

- Tôi nay ta sẽ chờ được hai nàng phục thị nhưng giờ không phải lúc.

Trần Duyên được chúng nữ chỉnh sửa y phục chỉnh tề, các nàng cố gắng thể hiện vẻ hiền thực trước mặt hẳn. Trần Duyên cười tà bàn tay to lớn bóp chặt vào kiều đồn nữ nhân khiến nàng giựt mình vì bị hẳn tập kích bất ngờ.

- Các nàng đều là bảo bối của ta, không cần cố làm cho ta thấy thuận mắt, chỉ cần cả đời này chỉ làm nữ nhân của Trần Duyên ta là đủ.

Câu nói của hẳn làm chúng nữ rung động, nhưng đúng như hẳn nói bây giờ không phải là thời điểm để phân tâm.

- Chúng đệ tử đề phòng có yêu thú tấn công.

Nghe thấy mệnh lệnh của Lương Tiểu Xuân chúng nữ nhân như đằng phụ ban nãy đã hoàn toàn biến mất, tay cầm pháp khí từ người tỏa ra luôn sát khí cũng đủ hiểu ngày thường các nàng cũng không phải tiểu thư đài các gì.

Trần Duyên nhìn chúng nữ càng lúc càng thuận mắt, hẳn không thích nữ nhân của mình chỉ như bình hoa để ngắm, chỉ có lịch luyện giết chóc mới mong bản thân có thể tiến xa trên con đường tu luyện.

Vỗ tay vào túi trữ vật lấy ra Thanh Nguyệt Cung cầm trên tay, Tinh Thiết Tiễn cũng đã được giải sẵn. Từng làn khói mù từ đằng xa đang tiến lại gần, đúng như hẳn dự đoán Bình Thảo Lang đã thật sự tìm đến, địa hình trống trải không có chỗ ẩn nấp chỉ có thể chiến đấu. Đừng nghĩ bỏ chạy, trên đồng cỏ này nếu người không phải tu sĩ Trúc Cơ kì có khả năng phi hành thì tốt nhất dẹp bỏ ý nghĩ đó. Trên Hà Linh Sơn này không có gì có thể trốn thoát khỏi chúng.

Đàn hôi lang to lớn thèm khát dùng ánh mắt điên cuồng nhìn tới, chúng nữ đồng loạt xông lên ngay cả Lương Hải sắc mặt trắng bệch kia cũng không thể khoanh tay đứng nhìn cầm lấy đại kiếm lao vào vòng vây.

Chúng nữ không độc thân tác chiến mà sử dụng trận thế kì lạ, các nàng như thể tiên nữ bay múa vừa chém giết vừa phòng thủ trước bày yêu thú. Nhưng số lượng hàng ngàn hôi lang cũng không thể giải quyết một sớm một chiều. Cuối cùng trận thế cũng để lộ nhược điểm một con hôi lang phóng tới mở miệng máu trực xé xác nữ đệ tử không đề phòng. Nhìn thấy bản thân đã không còn đường thoát thân nữ nhân đánh nhắm mắt chờ đợi tử vong, nhưng khi tuyệt vọng bao chùm lấy nàng thì một mũi tên từ xa bay tới cắm vào miệng khiến Bình Thảo Lang đau đớn quằn quại. Không bỏ lỡ thời cơ nàng liền một kiếm chém giết.

Các nàng nhìn lại, từ xa là hình ảnh nam nhân tóc dài buông xỏa ánh mắt sắc bén giương cung bắn vào những vị trí hiểm yếu của trận hình bảo vệ các nàng. Chúng nữ nhìn hướng Trần Duyên ánh mắt càng kiên định, chỉ có nam nhân như vậy mới khiến các nàng được cảm giác che chở. Lương Tiểu Xuân cũng gật đầu không thôi:

- Thì ra tiểu tử này lại có một tay cung rất khá chẳng trách có thể một thân một mình sống sót trong Ma Kiếm Lâm.

Trần Duyên thần lực kinh người, “Nhất Tiễn Xuyên Tâm” cũng được hẳn luyện ngày càng thuần thực. Từng mũi tên như từ thần đoạt mệnh, không hề có yêu thú nào tránh né.

Bên kia Lương Hải thì ngày càng trật vật, khắp người đầu đầu cũng là thương thế. Nhìn thấy Trần Duyên vẫn phong vân khinh đạm không chút tổn hao diệt sát yêu thú khiến hắn nghiêng rằng. Bỗng nhiên trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười xảo trá, hắn quay người không muốn tiếp tục giằng co để cho hơn mười con cự lang xông qua.

Cự lang to lớn hùng hổ xông tới, không hề bối rối hắn giương cung bắn chết ba đầu. Thấy bọn chúng không hề chùn bước Trần Duyên liền nhắc nhở chúng nữ lùi lại co cụm phòng thủ. Nhìn thấy trận thế đã ổn định vẻ cười điên cuồng trên mặt hắn lại hiện ra.

Như mảnh thú khát máu Trần Duyên vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” xông tới. Không lấy ra pháp khí bởi vì cơ thể hắn hiện nay đã cứng rắn hơn pháp khí Giáp裳, dưới ánh nhìn bất khả tư nghị của chúng nữ Trần Duyên tay không đâm tới. Năm đám hơn vạn cân lực lượng đẩy lui một đầu Bình Thảo Lang.

Cự lang say sẩm, năm đám có thể làm vỡ nát đá tảng kia không ngờ lại xuất phát từ thân thể vốn nhỏ yếu của nhân loại. Không bỏ lỡ thời cơ, Trần Duyên lấy tay làm đao đâm xuống cự lang gần đó. Tuy bị tấn công bất ngờ nhưng cảm tính nhạy bén của yêu thú không hề mất, ngay khi cảm nhận được nguy hiểm cự lang liền liều mình phóng tới tránh khỏi vết chém trí mạng. Nhưng cơn đau nhói khiến nó gục xuống, thì ra mặc dù đã liều mạng tránh thoát nhưng một chi sau lại không may mắn được như vậy bị nhát đao ban nãy của Trần Duyên trầm dứt.

Mất một chi cự lang chỉ như cá trên thớt Trần Duyên không phải là kẻ thích chờ đợi kẻ thù, ngay lập tức ngón tay hắn như chùy thủ sắc nhọn để lại trên cổ cự lang một lỗ máu. Nhìn thấy thảm trạng của đồng bạn làm huyết tính trên người chúng trở dậy, năm con cự lang cùng xông tới vây công Trần Duyên.

Hắn không hề sợ hãi, vẻ điên cuồng trên mặt càng nồng đậm. Trong tình cảnh này tốt nhất là chủ động tấn công. Cự lang bị Trần Duyên một cước đá văng xa hai trượng, chớp lấy thời cơ những con cự lang khác liền xông tới. Những chiếc nanh sắc bén toan cắn ngập vào da thịt kẻ thù, nhưng điều chúng không ngờ đã tới, những gì để lại chỉ là những vết xước nhẹ.

Trần Duyên xoay người đâm ngón tay vào mắt cự lang rồi xoắn chặt, nhãn cầu lẫn não bộ bị phá hủy, chỉ còn kịp chu lên tiếng thảm thiết.

Những đầu Bình Thảo Lang còn lại huyết tính đại giảm, nỗi sợ lẫn át làm đàn cự lang tỉnh táo hơn. Trước mắt chúng bây giờ không còn là nhân loại mà là ác quỷ tràn đầy huyết tính. Sát khí từ người hắn tỏa ra khiến yêu thú phải kiên đề, có lẽ Trần Duyên vẫn chưa thỏa mãn, hắn lại một lần nữa như bóng đen điên cuồng lao vào giữa bầy đàn.

Từng con cự lang ngã xuống thậm chí có những cái chết không toàn thây khiến huyết nhục xuất hiện khắp nơi. Mặt trời đã lưng chừng sau núi, ánh hoàng hôn phủ bóng khiến màu vàng buồn bã bao trùm lấy đồng cỏ tràn đầy huyết nhục. Đứng trước chúng nữ hiện giờ là thanh niên tóc đen xõa dài được cơn gió mang theo mùi huyết tính tanh nồng tung bay. Trên người chiếc áo đã bị xé nát từ khi nào lộ ra cơ thể rắn chắc từng bắp thịt hiện lên rõ ràng, cả người không chỗ nào là không dính máu nhưng đôi mắt hắn lại không hề mất đi vẻ sắc bén ban đầu. Những vết thương do yêu thú để lại chỉ tăng thêm khí chất hoang dã trong con người hắn.

Dưới chân Trần Duyên bây giờ là hàng chục xác cự lang, chính hắn cũng không biết được số lượng của chúng.

- Hahaha.....

Bỗng nhiên hắn cười lớn, tiếng cười vang vọng hoà cùng sát khí khiến lũ Bình Thảo Lang không tự chủ lùi lại.

Từ đằng xa một tiếng hú dài làm bọn chúng chú ý, như đã nhận được mệnh lệnh nào đó đàn cự lang tự động tháo chạy. Khung cảnh Trần Duyên đứng giữa hàng trăm cự lang cuồng tiếu đã để in sâu trong lòng thiếu nữ.

Cuối cùng không khí đã yên tĩnh trở lại vừa đúng lúc màn đêm kéo tới. Trần Duyên rảo bước lại gần nụ cười tràn đầy vẻ yêu chiều của hắn làm các nàng òa khóc xông tới ôm lấy Trần Duyên. Tam Trưởng Lão bên kia cũng rung động không kém, hình ảnh oai hùng của hắn cũng làm tâm tư của nàng xảo trợn, nhìn thấy vết thương trên người hắn cũng chỉ là ngoại thương không có gì chú ý nàng liền thăm hỏi vài câu ném cho hắn đan dược chữa thương rồi cũng vội vàng rời đi.

Tuy thương thế không nặng nhưng cũng sẽ ảnh hưởng tới căn cơ sau này nếu không chữa trị kịp thời. Nhìn thấy chúng nữ xinh tươi như hoa Trần Duyên cũng không còn lo lắng thương thế nữa, hắn cùng hai tiểu đệ đi vào trong lều.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Kim Liên mỹ phụ (18+)

Màn đêm buông xuống một dáng người thướt tha yếu điệu đi tới lều của hắn, trong lúc nàng còn đang bối rối không biết phải làm gì thì từ bên trong tiếng hắn vọng ra.

- Nàng đã tới còn không mau vào đây.

Mĩ phụ đó không ai khác chính là Kim Liên, nàng lấy hết dũng khí đi vào trong. Trước mắt nàng lúc này là hai tiểu la lệ Lệ, Liễu dùng khăn ướt nhẹ nhàng tẩy rửa vết máu trên người hắn.

Cơ thể tiểu nữ hài mềm mại không xương làm Trần Duyệt rất hưởng thụ, khi Lệ Lệ ngồi lên người hắn thì cảm giác được vật ở dưới đã trở nên cứng rắn liền lấy tay vuốt ve ánh mắt cầu xin.

Được Trần Duyệt cho phép nàng cởi quần dài của hắn lộ ra cựa long cứng rắn trước sự ngỡ ngàng của Kim Liên. Nhị nữ vốn thiên tư sáng suốt chỉ cần Trần Duyệt chỉ dạy một lần liền ghi nhớ rất kĩ, tay cầm lấy thanh sắc nóng hổi kia dùng lưỡi làm sạch tới tận gốc.

Tối qua hai nàng bị hắn hành hạ khiến thương thể còn chưa lành chỉ còn cách đứng đó phục thị trượng phu. Kim Liên đôi bàn tay vô cốt mịn màng tóm lấy hung khí của hắn như sợ có kẻ nào đánh mất. Thấy Trần Duyệt gât đầu mỹ phụ không ngần ngại thoát tất cả y phục, thân thể cân đối đầy đặn của nàng khiến hắn rất phấn khích. Hôm nay chém giết khiến hắn huyết tính không thôi, mặc dù đã cố ý đè xuống nhưng không thể nào áp chế được nữa. Nhìn thấy đấng phụ Kim Liên khiến Trần Duyệt không thể nào áp chế trở thành dã thú nhào tới.

Thấy vẻ thèm khát của hắn mỹ phụ dâm dăng hừ nhẹ cho qua thân thể mở rộng mời chào Trần Duyệt. Từng nụ hôn sâu đậm, từng cái vuốt ve xoa nắn của hắn khiến bao tháng nay trống vắng nam nhân của nàng cũng được đền đáp. Khi hạ thể đã trở nên ướt đầm, mỹ phụ bạo gan đẩy ngã hắn nhắm ngay cựa long mà ra vào.

Cựa long to lớn ra vào hạ thể đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được một thứ to lớn như vậy trong người khiến cho đấng phụ chỉ còn biết rên rỉ. Từng cú lên xuống làm cho hai đại bạch thỏ của nàng không thể đứng yên làm Trần Duyệt như được rửa mắt.

- Kim sư tì, cựa long của trượng công có làm cho tì sung sướng hơn so với tên trượng phu đang mong chờ ở môn phái không?

Đấng phụ đang trong cơn dục vọng nghe Lệ Lệ nhắc tới tên trượng công như gà chết kia khiến trong tâm trí nàng gọi lên khoái cảm lạ kì.

- Ah...ah chi...chỉ cần chàng thiếp không quan tâm bất cứ thứ gì nữa, mạnh nữa...nữa...

Kim Liên điên cuồng nhún nhảy, ánh mắt nàng đại ra không còn chút lí trí. Đây là lần đầu tiên nàng cảm giác hạnh phúc khi là nữ nhân.

- Thiếp không...không chịu được nữa, thiếp...thiếp muốn phóng xuất...

Sau tiếng hét lên khoái cảm, đấng phụ điên cuồng đã gục xuống trên bụng Trần Duyệt hơi thở nặng nhọc. Bàn tay to lớn của hắn vuốt ve trong lúc nàng đang hân hưởng cảm giác cao trào khiến tâm trí nàng rung động. Đây là lần đầu tiên nàng được nam nhân nhẹ nhàng xoa nắn thương tiếc, đây là lần đầu tiên nàng thật sự kiệt sức vì sung sướng. Trong cảm giác sung sướng mê mải thì Kim Liên mới nhận ra vật chí ái kia vẫn còn cứng rắn bên trong hạ thể khiến nàng hoảng sợ không thôi.

Từ nhỏ Kim Liên tình cờ được nữ nhân lạ mặt cho phục dục một linh quả kì lạ, thứ đó không chỉ khiến thiên tư tăng vọt đồng thời dục vọng của bản thân cũng khó lòng kiềm chế. Nhưng hạ thể của nàng lại rất kì lạ, là báu vật của nam nhân. Chỉ cần xâm nhập vào hạ thể của nàng hắn sẽ như lạc vào mê cung khoái cảm không tìm thấy lí trí. Nhưng đó cũng là nỗi bí ẩn của đấng phụ, nhiều năm qua chưa từng có nam nhân nào thật sự thỏa mãn dâm tính của nàng. Giờ đây nam nhân trước mắt không ngờ lại khuất phục thân thể nhiều năm khô hạn khiến nàng lần đầu được tưới tắm.

Nhìn thấy mỹ phụ muốn liều mạng ra vào Trần Duyệt liền nhanh tay ngăn cản nàng, ra hiệu nhị nữ đã đứng chờ sẵn ở đó. Hai tiểu la lệ hiểu ý mỉm cười tiến lại gần, cầm lấy cựa long vẫn còn đang giậm dừ kia mà xoa dịu.

Đấng phụ thấy Trần Duyệt kêu gọi nhị nữ thì nghĩ rằng hắn chán ghét thân thể đã bị vấy bẩn của mình thì cả người bắt chợt run rẩy lao vào lòng hắn òa khóc.

- Xin chàng đừng bỏ thiếp, chỉ cần chàng muốn điều gì thì đấng phụ này nhất định đều làm cho chàng.

Mĩ phụ bỗng nhiên òa khóc như nữ tử khiến Trần Duyệt phì cười pha chút thương tiếc. Hắn nâng gương mặt kiều diễm đã thấm đẫm nước mắt của nàng nhẹ giọng nói:

- Sao ta lại bỏ nàng, hạ thể của nàng khiến Trần Duyệt ta lần đầu cảm nhận khoái cảm to lớn tới vậy. Dù đấng phụ nàng muốn bỏ trốn cũng đừng mong chạy thoát.

Điều hắn nói không sai, hạ thể Kim Liên rất đặc biệt, nếu không phải tâm trí kiên định thì đã bị nữ nhân này đắm chìm trong dục vọng không thể nào thoát ra được.

Biết được Trần Duyệt không hề ghét bỏ mình, mỹ phụ vui sướng cố gắng đứng lên đi tới chỗ cựa long, nhị nữ hiểu chuyện liền tách ra nhường nàng vào giữa, mỹ phụ cùng hai tiểu la lệ dâm dăng phục thị hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Trần Duyên từ biệt

Mặt trời đã đứng bóng, trước mắt Trần Duyên lúc này là một cự thạch khổng lồ chu vi hàng trăm dặm.

- Không ngờ trong Ma Kiếm Lâm lại có thứ to lớn như thế này, càng kì lạ hơn là lại được tiểu phái như Hợp Hoang Môn tìm thấy được.

Hắn liếc ánh nhìn đầy hứng thú sang Lương Tiểu Xuân. Mĩ phụ này một đường đi tới nơi đây khẳng định là đã mưu tính điều này từ lâu.

- Chúng đệ tử nghe lệnh, nơi đây khí chất thần bí ắt hẳn là điều chẳng lành. Các người lập trại cách đây trăm dặm không được lại gần.

Ngoài trừ mĩ phụ cùng Lương Hải các nàng cùng Trần Duyên đều lùi lại, nhìn thấy hắn thập phần hiểu lí lẽ cũng làm nàng yên tâm phần nào.

- Chu lão, Chu lão có nghe ta gọi không?

Trần Duyên thăm hỏi.

- Hừ tiểu tử người đứng là tốt phước, đoạn đường đều là hương diễm. Giờ đây mới nhớ tới lão già ta sao?

Nghe giọng đều không được thân thiện của Chu lão Trần Duyên biết lão có ý trách móc hắn phong bế não hải, biết sao được trên hành trình đầy “xôi thịt” này Trần Duyên không muốn kẻ khác nhìn lên hắn. Nhưng mĩ phụ mĩ miều kia là ngoại lệ.

- Lần này có vẻ như bảo vật đã xuất hiện trước mắt chúng ta rồi.

Trần Duyên gượng cười suy đoán.

- Tiểu tử người nói không sai.

- Thật vậy sao, bên trong viên cự thạch kia thật sự có bảo vật?

Thấy Trần Duyên hưng phấn lão hừ nhẹ.

- Đương nhiên là có bảo vật, nhưng không nằm bên trong. Bảo vật lớn nhất là chính bản thân viên cự thạch kia.

Trần Duyên khó hiểu muốn đặt ra nghi vấn thì:

- Hừ tu vi tiểu tử người còn quá nhỏ yếu, tốt nhất là không cần mơ tưởng tới thứ kia. Dù sao nếu không phải kẻ có pháp lực cao thâm thì rất khó nhận ra.

Hiểu rõ con người Chu lão hắn quyết định không nghĩ tới nữa, quay lại bên chúng mĩ phụ nói lời từ biệt.

- Chẳng thật sự phải đi sao, chúng thiếp muốn được cùng chàng rời khỏi.

Chúng nữ trăm lời như một, thời gian vừa qua tuy chỉ có tam nữ thật sự cùng hắn ân ái nhưng các nàng đều cùng hắn ướt át đồng hành chưa bao giờ nghỉ tới việc phải rời xa Trần Duyên.

Thấy chúng nữ cầu xin cũng khiến Trần Duyên không nỡ, nhưng hắn không thể nào mang các nàng cùng đi. Không giống như hai mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp, nếu Trần Duyên làm như vậy hắn không thể nào qua mắt được mấy lão bất tử kia. Dù cho có là đệ tử chân truyền Trần Duyên không tin tông môn sẽ vì hắn mà xuất quân tiêu diệt Hợp Hoang Môn.

- Các nàng đều không phải là đệ tử chân truyền đúng chứ.

Thập nữ gật đầu, các nàng tuy là đệ tử thiên tài của môn phái nhưng chưa hề được báỉ sư. Lần rèn luyện này cũng chính là thử thách mà môn phái đề ra.

- Ở đây ai tu luyện “Giả Long Thực Phượng Quyết”?

Liền có năm nữ nhân bước ra đương nhiên là bao gồm hai tiểu la lệ, bên kia đương nhiên là đã cùng nam nhân khác song tu. Các nàng như rơi vào hố bẫy, chúng nữ đều hiểu thời đại bây giờ nam nhân đòi hỏi cao nhất phải là trinh tiết, không tên nào lại chấp nhận nữ nhân đã qua tay nam nhân khác.

Trần Duyên đoán được suy nghĩ của các nàng liền bước tới ôm năm mĩ phụ vào lòng. Cảm nhận hơi thở nam nhân mãnh liệt từ hắn chúng nữ liền òa khóc. Hành động của Trần Duyên như đã nói hắn không hề ghét bỏ các nàng.

- Ngoan nào nghe lời tướng công nói.

Nghe thấy Trần Duyên xưng tướng công khiến chúng nữ mỉm cười vui sướng, dùng ánh mắt ướt đẫm nhìn hắn.

- Vị tam sư thúc kia chủ tu công pháp gì?

- Tam sư thúc trước kia cũng cùng nam nhân khác song tu nhưng không biết lý do lại chuyển tu “Giả Long Thực Phượng Quyết”.

Kim Liên thân thể không xương dựa vào người hấn nững nịu nói.

Trần Duyên cười ha hả vuốt ve đấng phụ vẻ mặt mừng thầm, hấn đã tìm được cách vẹn cả đôi đường.

- Các nàng có yêu ta không?

- Đương nhiên chúng thiếp đời này chỉ tương tư mỗi chàng.

Kim Liên nhẹ giọng thổi vào tai Trần Duyên, bên kia chúng nữ cũng gật đầu đồng tình.

- Nếu đã như vậy thì các nàng hãy bái kiến xin làm đệ tử của Tam Trưởng Lão đồng thời đều chuyển tu “Giả Long Thực Phượng Quyết” đi.

Chúng nữ hiểu ý hấn nhưng chuyển đổi pháp quyết tu luyện cũng chính là khiến tu vi suy giảm, đây là điều không ai muốn. Nhưng ngũ nữ lại không hề do dự, cắn răng gật đầu. Nhìn thấy vẻ quyết tuyệt của các nàng làm Trần Duyên rất hài lòng, lấy ra túi trữ vật đưa tới.

Chúng nữ khó hiểu nhưng vẫn tiếp nhận, bên trong đều là tài nguyên tu luyện sợ rằng dù có cả trăm năm với thực lực bây giờ cũng không thể nào gom góp được. Trước vẻ mặt khiếp sợ của các nàng Trần Duyên chỉ mỉm cười gật đầu.

Chúng nữ phụ đã quyết tuyệt theo hấn thì không thể nào để nữ nhân của mình phải chịu thiệt thòi được, số tài nguyên tu luyện này tuy chỉ là chuyện nhỏ so với hấn nhưng lại giúp các nàng nhanh chóng lấy lại thực lực sau khi chuyển tu pháp quyết.

Cuối cùng Trần Duyên cũng thỏa mãn đứng lên, nhìn thập nữ ánh mắt không rời làm Trần Duyên cũng không muốn rời xa các nàng.

Như bóng đen lao vào rừng rậm, Trần Duyên biến mất hút trong sự mong chờ của chúng nữ. Hấn lao đi nhanh như tên bắn, trực chỉ viên cự thạch kia.

Nhìn thấy dấu vết do nữ phụ cùng tên Lăng Hải kia để lại Trần Duyên càng khẳng định suy đoán của mình.

- Không sai, hai kẻ kia khẳng định là đã biết trước sự tồn tại của viên cự thạch kia từ trước, lần này nhằm sự hỗn loạn của thú triều muốn che mắt Ma Kiếm Tông ta.

Lần theo dấu vết để lại, Trần Duyên từ từ bám theo. Dù sao nữ phụ kia cũng là tu sĩ Trúc Cơ kì đã sinh ra thần thức, hấn không muốn bản thân vì vội vàng mà để nàng phát hiện. Nửa canh giờ trôi qua, Trần Duyên phát hiện miệng hang trên cự thạch.

- Cây cỏ xung quanh đây đều nằm rạp xuống đất, khẳng định là nơi hai tu sĩ kia vừa đi vào.

Nhìn bên trong tối đen như mực, không khí ẩm thấp làm hấn cảm giác điều gì đó không lành, cắn chặt răng Trần Duyên quyết tâm tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cương thi lãnh địa

Sự u tối cùng ẩm thấp ở đây khiến Trần Duyên khó chịu, cảm giác ngột ngạt làm cảm nhận không còn tinh tường.

Như biết được điều đó Chu lão hiện lên vuốt râu vẻ mặt đầm chiêu:

- Không ngờ nơi đây âm khí lại dày đặc như vậy.

- Âm khí?

Trần Duyên nghi vấn.

- Hay, với tu vi thấp kém của tiểu tử nguoi không cảm nhận được cũng là điều dễ hiểu.

Mặc dù lão an ủi nhưng lại không khiến Trần Duyên cảm giác tốt hơn.

- Bản thân nguoi là nam nhân khí huyết phượng cương đồng thời tu luyện thần thông song tu dương khí mạnh mẽ đương nhiên là khó có thể thích ứng không khí nơi đây.

- Chu lão cho ta hỏi tại sao nơi đây lại ngập tràn âm khí?

Lão cười nghiêng ngả:

- Nơi đây khẳng định là tập trung số lượng không tương thi thể nhân loại lẫn yêu thú trải qua trăm ngàn năm bên trong cự thạch khiến nơi đây trở thành bảo địa tu luyện của tu sĩ tà tu.

Trần Duyên gật gù hiểu chuyện, tu sĩ tà tu mặc dù không nhiều nhưng cũng không phải là đã tuyệt tích. Khôi Lỗi Tông một trong tứ đại tà tông nổi danh là hang ổ của đám tu sĩ quái gở chuyên yêu thích thi thể này.

Trần Duyên liền trở nên đề phòng, nơi đây được phong bế lâu như vậy rất có thể sinh ra những tồn tại nguy hiểm, cương thi, oan hồn không phải là chưa từng xuất hiện.

Giữ tốc độ bình thản, Trần Duyên tiến lên theo chỉ dẫn của Chu lão. Đi được nửa đường trước mắt hắn là một ngã ba, trong lúc không biết phải chọn bên nào Chu lão lại cho cao kiến.

- Bên trái ta cảm nhận được luồng âm khí mạnh mẽ, còn bên phải chính đường là hai kẻ kia đã đi.

- Khoan đã tiểu tử nguoi mau dừng lại.

Thấy Trần Duyên đi về phía lối đi dày đặc âm khí kia Chu lão liền hét:

- Không phải lão phu đã nói bên đó âm khí dày rất dày đặc sao.

- Đương nhiên là ta nghe lời lão nhân gia ngài nhưng mà mục đích ta tới đây là để tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình chứ không phải là cạnh tranh báu vật với tu sĩ Trúc Cơ kì.

Trần Duyên không hề ngu ngốc, thời gian đồng hành vừa qua mỹ phụ không đụng tới hắn là do có tông môn phía sau. Giờ đây đứng trước báu vật khiến Hợp Hoang Môn phải liều lĩnh lén lút phía sau Ma Kiếm Tông khẳng định không phải thứ tầm thường. Nếu như nàng biết Trần Duyên phát hiện ra bí mật này ắt hẳn sẽ bị nàng tiêu diệt.

Thấy Trần Duyên tinh táo khiến lão rất hài lòng, mỉm cười lơ lửng bay theo.

- Một, hai, ba,... nơi này đúng là kì quái, đây là lần đầu ta thấy cảnh tượng này.

Phía bên dưới là một vùng rộng lớn từng chiếc quan tài được xếp ngay hàng thẳng lối, số lượng có thể lên tới hàng vạn. Từng chiếc quan tài độc mộc lớn có nhỏ có được xếp dài không thấy điểm tận cùng.

Về thần bí cùng không khí nặng nề nơi đây không thể khiến Trần Duyên trùng bước, hắn nhẹ nhàng tiến tới cố ý né tránh những chiếc quan tài thần bí kia. Đi chưa được bao lâu tiếng cọt kẹt mặc dù rất nhỏ nhưng không thể nào thoát khỏi tai hắn.

- Không phải chứ?

Trần Duyên cười khỏ nhìn bốn phía, điều hắn lo ngại nhất đã tới. Những tử thi nơi đây đã thật sự trở thành cương thi kinh tởm. Từng nắp quan tài từ từ chuyển động, những bàn tay lớn nhỏ đầy lông lá vươn lên như muốn níu kéo chút hơi ấm sau bao năm giá rét.

Từng thi thể bắt đầu bò ra khỏi quan tài, nhìn những con cương thi hình người da thịt đã không còn nguyên vẹn, trên người mọc ra từng mảng lông xanh khó hiểu. Cảnh tượng bị hàng ngàn cương thi (là zombie đó) vây quanh khiến Trần Duyên cũng không biết nên làm gì tiếp theo.

- Chà chà có vẻ tiểu tử nguoi gặp rắc rối lớn rồi.

Chu lão hiện ra vẻ mặt tươi cười trên nỗi đau của người khác. Thấy vẻ hưng phấn của lão ngoan đồng này Trần Duyên liền nhận ra.

- Có phải Chu lão cố ý cho ta đi vào đây đúng không?

- Ai nói, rõ ràng là nguoi tự nguyện đi vào nhớ chứ.

Lúc phát hiện ra mồ chôn tập thể này hắn khẳng định Chu lão đã thấy được điều gì đó nhưng không hề can thiệp. Nghiến răng biết bản thân không thể nào làm được gì lão hồ li này Trần Duyên chỉ còn cách tập trung đối phó những phiền toái kia.

- Tiểu tử nguoi nên thận trọng, cương thi này chỉ có thực lực của tu sĩ Luyện Khí kì nhưng lại không hề biết sợ hãi như yêu thú. Đặc biệt là chúng thích nhất là sinh vật sống, nhất là nam nhân huyết khí phương cương như nguoi.

- À quên nếu nguoi bị chúng gây ra thương tích sẽ có khả năng nơi đây lại có thêm một thành viên mới.

Chu lão nhàn nhả lơ lửng trên không trung, tuy mở lời nhắc nhở nhưng không hề che dấu vẻ chăm chọc trước cái nhìn căm tức của hắn.

- Không được chạm vào nhưng lại có thể tiêu diệt chúng không phải là năng lực mạnh nhất của ta sao.

Một lần nữa hắn vỗ túi linh thú, thời gian vừa qua đồng hành cùng chúng đệ tử Hợp Hoang Môn khiến Trần Duyên không hề bộc lộ thực lực của mình.

Đàn linh trùng nhiều ngày không được thôn phệ huyết nhục giờ đây càng điên cuồng. Hàng vạn cặp mắt đỏ như huyết nhìn chăm chăm vào đàn cương thi đầy lông lá kia.

Không cần chờ đợi lâu, Trần Duyệt liền tung ra toàn lực. Đây không phải là nơi ở lâu dài, hắn cảm nhận được từng khắc trôi qua âm khí nồng đậm càng xâm nhập sâu vào trong thể nội.

Mở đầu không ai khác là Tiểu Kim, như một chiếc chiến xa dũng mãnh cả cơ thể đầy kim quang lao tới húc bay hai đầu cương thi gần nhất. Đó như là tín hiệu bắt đầu cuộc chiến, Tiểu Huyết dẫn đầu phía sau là hàng vạn Thực Huyết Trùng đói khát xông tới.

Khung cảnh hỗn loạn lại diễn ra, Trần Duyệt đã quá quen thuộc với điều này hắn lấy ra Thanh Nguyệt Cung từ xa đặc biệt chiếu cố tới những đầu cương thi to lớn bất thường đáng sợ. Những đầu cương thi này quá hung tàn, cơ thể không chỉ như pháp khí hình người mà huyết dịch màu xanh lục của chúng chính là thi độc. Nếu dính quá nhiều nhân loại có khả năng trở thành cương thi, đây cũng chính là lí do hắn không xông lên huyết chiến như thường ngày.

Từng tinh thiết tiễn được Trần Duyệt bắn tới xuyên qua thân thể chúng. Đúng như hắn dự đoán, những đầu cương thi này tuy lực lượng mạnh mẽ, da dày thịt béo nhưng tốc độ lại quá chậm chạp chúng chỉ biết liều mạng tấn công những sinh mạng gần đó.

Trong lúc mải mê gạt hái từng chiếc đầu lâu kinh tởm kia thì lại xuất hiện sự việc ngoài dự kiến của hắn. Đầu cương thi hình thể cao hơn hai mét kia chỉ bị tiễn pháp của hắn đâm vào trong thân thể không hề xuyên qua. Như thể không biết đau đớn đầu đại hình cương thi tiếp tục cuồng sát xung quanh. Mặc dù tốc độ chậm chạp nhưng với số lượng đông đảo linh trùng thì chỉ một lần hất tay cũng đã lấy đi sinh mạng của chúng.

Trần Duyệt đầu thể dễ yên, hắn liên tục phóng tiễn nhắm tới những bộ vị dễ tổn thương nhất. Cuối cùng sau hơn trăm mũi tên cắm sâu vào người đầu cương thi kia cuối cùng đã ngã xuống. Không đợi nó kịp trở mình Tiểu Mập Mạp không chể lễ linh trùng gần đó tạm thời bỏ qua những cương thi khác mà lao vào xé xác đầu đại hình cương thi kia.

Đúng như Tiểu Mập Mạp dự tính, mặc dù bị Thực Huyết Trùng thôn phệ đầu đại hình cương thi vẫn tiếp tục điên cuồng, những tiếng rít rào ghê rợn kì lạ. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến Trần Duyệt nổi cả gai ốc, đây là lần đầu hắn chứng kiến điều kì lạ như vậy, kể cả Thực Huyết Trùng cũng không thể nào kinh khủng bằng.

- Người thấy sao, những cương thi này mới chỉ là bắt đầu. Chúng có thực lực cực kì yếu ớt nhưng lại không hề có sinh mạng, không sợ hãi, không đau đớn chúng chính là vũ khí mạnh mẽ nhất.

Trần Duyệt không kiềm được mà gạt đầu, Khôi Lỗi Tông nếu như không phải điều kiện thu đệ tử quá quái gở khiến cho tông đệ tử vô cùng thừa thớt thì không tới lượt Ma Kiếm Tông trở thành đệ nhất trong tứ đại ma môn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Cương thi kì lạ

Trần Duyệt thăm nghĩ tay của hắn không ngừng giương cung, may mắn là loại đại hình cương thi này không nhiều nên mọi chuyện vẫn còn trong tầm kiểm soát. Hàng ngàn lần kéo cung, hàng ngàn tinh thiết tiễn không ngừng phóng tới đoạt mạng những đầu cương thi kia.

Bỗng nhiên trong vô thức Tinh Thiết Tiễn như một mũi khoan nhanh chóng xuyên qua đầu lâu vốn vô cùng rắn chắc kia. Trần Duyệt cũng vô cùng bất ngờ, hắn vốn không hề suy nghĩ chỉ kéo Thanh Nguyệt Cung theo tiềm thức.

Bên kia Chu lão cũng không kiềm được mà thì thầm:

- Đã tới lúc rồi sao, đúng như ta dự đoán tiểu tử này đúng là thiên tài sử dụng cung tiễn mà.

Nhưng lão cũng không nói gì, cứ để mặc Trần Duyệt loay hoay luyện tập mũi tên vừa rồi.

Sau ba ngày số Tinh Thiết Tiễn hắn mang theo chỉ còn một nửa, đưa ánh mắt về phía đàn cương thi đang không ngừng tiến tới kia ánh mắt vô hồn. Từng mũi Tinh Thiết Tiễn xoay tít trên không trung hữu lực đâm xuyên qua thân thể đầu cương thi trước mắt thậm chí còn cắm thẳng vào đầu cương thi phía sau.

- Hahahahaha...

Bỗng nhiên hắn ngửa mặt cười điên cuồng.

- Cuối cùng Trần Duyệt ta đã nắm giữ được người. Giờ đây đã có thêm một con át chủ bài bảo mệnh, ta đặt tên cho người là Loa Toàn Tiễn.

Trần Duyệt hưng phấn, nhưng cũng không được lâu. Sau khi bắn được ba tiễn cả người hắn liền đau nhứt. Con thống khổ này tuy không dữ dội nhưng lại đặt áp lực lên cả tinh thần khiến hắn thập phần khó chịu.

- Có lẽ thứ gì cũng có giới hạn, với thân thể ta bây giờ chỉ có thể bán ra tam tiền. Nếu như liều mạng thì rất có khả năng tinh thần bị hao kiệt.

Trần Duyên đành tạm hài lòng với năng lực hiện tại, dù sao “Khô Mộc Tiểu Pháp” chỉ là khởi đầu. Tương lai tiềm lực luyện thể còn khả năng tiếp tục đào xới. Nỗi lo duy nhất lúc này là tinh thần lực, thứ khó tu luyện nhất đối với tu sĩ không đâu khác chính là não hải. Công pháp tu luyện không nói tới chuyện rất hiếm thấy thì nổi thống khổ là thứ khiến cho chín trên mười kẻ đã phải đầu hàng. Con đau tinh thần gấp trăm ngàn lần thể xác, chỉ có những kẻ tinh thần rắn rỏi, đạo tâm vững chắc mới có thể nếm thử.

Trần Duyên đã nhiều lần muốn trao đổi công pháp tu luyện thần thức nhưng đó lại là thứ dành cho tu sĩ Trúc Cơ kì nên hẳn không thể nào đụng tới.

Ở bên kia từ khi cặp Lục Đường Lang tham chiến thì cục diện đã nghiêng về một phía, từng nhát trăm chí mạng gặt hái đầu lâu khiến lũ cương thi ngã xuống không ngớt.

Đúng lúc này, trong đàn cương thi kia lại xuất hiện một đầu kì lạ. Cơ thể mặc dù nhỏ bé nhưng tốc độ lại không hề chậm, đồng thời cùng lực lượng mạnh mẽ một quyền đánh vỡ Tiểu Kim ra xa ba trượng.

Kim Thiết Nghị cơ thể kim khối lớn hơn năm mét đập mạnh làm những đầu cương thi gần đó bị đè bẹp. Trần Duyên nhú mày, không ai hiểu thực lực của Tiểu Kim bằng hắn. Cơ thể cứng hơn kim thiết cùng lực lượng khủng bố dù là yêu thú Giáp đẳng cũng khó đẩy lùi. Nhưng giờ thân thể lại bị một quyền làm bể cả lớp giáp rắn chắc đó đủ thấy thực lực không thua kém gì hắn.

Nắm chặt lấy Thanh Nguyệt Cung vận lực, từng sợi cơ như đại xà bò trường trên cánh tay hắn. Ánh mắt sắc nhọn khóa chặt lấy đầu cương thi kì lạ kia.

- Hayyyyyyyyyy.

Trần Duyên hét lớn. Loa Toàn Tiễn xoay cực mạnh khoan xuyên qua không gian nhắm chặt lấy mục tiêu lao tới.

Đầu cương thi kì lạ kia như có lí trí, hốc mắt trống rỗng hướng về phía mũi tên điên cuồng kia. Việc tiếp theo khiến Trần Duyên không ngờ tới, cánh tay đầy lông lá kia giờ lên như muốn che chắn đầu lâu.

Như một tia sáng chói nhòa, Tinh Thiết Tiễn cắm chặt vào hữu thủ cứng cáp kia. Nhưng không dừng ở đó, Loa Toàn Tiễn tiếp tục xoay tròn như muốn khoan sâu vào trong. Như thể là biết tính mạng sắp chấm dứt cương thi há rộng miệng hô thối, rằng trên đó cũng chiếc đực chiếc cái. Liều mạng đầu cương thi cắn chặt lấy, mặt cho Loa Toàn Tiễn cứ không ngừng xoay khiến khoang miệng như muốn bị xé toạc ra.

Tương chừng chiếc đầu lâu kia sẽ bị xuyên thủng thì loa toàn tiễn đã bị chặn lại trước ánh mắt ngỡ ngàng của Trần Duyên. Đầu lâu vốn đã dị dạng nay còn được đính thêm Tinh Thiết Tiễn, trên khuôn mặt vốn ngàn năm như thể không biến dạng giờ đây lại hiện lên vẻ căm thù.

Mặc dù biểu hiện đó chỉ thoáng qua nhưng làm sao có thể qua mắt khỏi Trần Duyên. Sát khí trong hân lúc này càng lúc càng thịnh, cương thi là một thứ vũ khí hình người mạnh mẽ nhưng không được chúng tu sĩ ưa thích sử dụng. Có kẻ nói là sẽ làm tổn hại âm đức, thậm chí khiến cho tâm chí kẻ sử dụng trở nên điên cuồng khiến nhiều kẻ lo sợ.

Nhưng đó chỉ là lời ngụy biện, chỉ cần là vũ khí mạnh mẽ thì đám tu sĩ tham lam ngoài kia kẻ nào dám vỗ ngực ta đây không cần chứ. Lí do lớn nhất chính là cương thi chỉ có bản tính hiếu sát, không thể nào khống chế một cách dễ dàng chứ chưa nói tới điều kiện khiến từ thi trở thành cương thi cũng không phải dễ dàng. Thay vì đem theo một con rồi hiếu sát thì một pháp bảo bản thân có thể tùy nghi sử dụng thì thuận tiện hơn nhiều.

Khiếm khuyết lớn nhất của đám lông lá này là không hề có lí trí, nhưng điều đó đủ để khiến đệ tử của Khôi Lỗi Tông gần như bất bại với các đối thủ cùng cấp. Nay Trần Duyên lại cảm nhận được sự căm thù, điều đó cũng đủ nói lên rằng đầu cương thi kia đã xuất hiện linh trí mặc dù chỉ là một tia le lói.

Cảm nhận được sát khí dày đặc từ hân đầu cương thi kì lạ kia quay đầu bỏ chạy, điều này càng khiến quyết tâm của Trần Duyên càng lúc mãnh liệt hơn. Cắn chặt răng, đôi tay như gong kiềm xiết chặt lấy Thanh Nguyệt Cung đôi mắt nhắm về một hướng.

Từ khoe môi máu đã tràn ra, cơ thể Trần Duyên đã bị nội thương. Đây đã là mũi Loa Toàn Tiễn thứ năm hắn dùng trong ngày. Trần Duyên là kẻ hiểu rõ điều đó hơn ai khác nhưng không thể dừng lại. Bị một cương thi bí ẩn xuất hiện lí trí ghi hận không phải là điều hắn mong muốn.

- Hừ chút nội thương này có là gì, súc sinh nguoi phải chết.

Trần Duyên gần từng chữ, Thanh Nguyệt Cung được kéo căng hơn bao giờ hết. Dây cung càng kéo căng cơ thể của hắn gần như bị căng cứng, từng tia máu xuất hiện trên cơ thể tương chừng như không thể nào phá hủy kia.

Nhìn thấy khí thế kinh khủng từ Trần Duyên đầu cương thi kia cảm thấy nguy hiểm tột độ. Biết tốc độ không thể nào chạy thoát liền lén vào trong đàn cương thi lẫn trốn.

- SÁT.

Trần Duyên hét lớn, Loa Toàn Tiễn như con lóc xoay xuyên qua đàn cương thi. Như một cối xay khổng lồ, nơi mũi tên đi qua chỉ để lại những mảnh cơ thể không đầy đủ.

Đầu cương thi kì lạ kia đứng như trời chổng, như chứng kiến khoảng khắc cuối cùng. Bỗng nhiên tiếng gào thét khó nghe xuất hiện, hắc phong kiếm từ đằng xa chém tới. Như đường lưỡi liềm cắt ngang hư không phá vỡ thế công của Loa Toàn Tiễn.

Trần Duyệt không tin vào mắt mình, đòn tấn công tổng lực vừa rồi đã chạm tới thực lực của tu sĩ Trúc Cơ kì nhưng không ngờ lại bị hóa giải một cách dễ dàng.

Trần Duyệt cũng không thoát khỏi bóng đen rợn người kia. Một đường máu xuất hiện như thể cắt ngang cơ thể hắn khiến cho hộ giáp sư phụ ban tặng trở thành phế phẩm. Diễn biến quá nhanh Trần Duyệt không thể nào phản ứng, cả người vô lực ngã xuống, thứ duy nhất còn sót lại là hình ảnh hắc bào sử dụng một dây thừng kì lạ cuốn lấy đầu cương thi kia mang đi.

Chứng kiến tình thế không ổn, Tiểu Mập Mập gần đó liền không chể tất cả linh trùng bao vây lấy Trần Duyệt. Cặp Lục Đường Lang hiểu ý liền xông về phía hắc bào kia.

- Xoạt...

Hắc bào cắt thành bốn mảnh nhưng kẻ mặc nó đã thoát ra được. Bạch phát thanh niên vẻ ngoài trắng nhợt nếu như không cảm nhận được hơi thở thì không khác gì một cương thi.

Ánh mắt lưỡng lự nhìn về phía Trần Duyệt đã bất tỉnh rồi nhìn lại đàn linh trùng xung quanh đặc biệt là cặp Lục Đường Lang chực chờ đành thờ dài bất đắc dĩ quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Nhất Tâm Đa Dụng bước đầu

Con đau ập tới, cơ thể hắn như bị xé rời. Gắng gượng chống đỡ cơ thể gần như đã kiệt sức trước mắt hắn lúc này là mặt hồ phẳng lặng, không hề có ngọn gió nào quét qua. Xung quanh là màu xanh của cây cỏ, những tiểu thú gần đó lấp ló sau ngọn cây.

Thấy Trần Duyệt tỉnh lại Tiểu Mập Mập quá đổi mừng rỡ cổ sức trào lên vai hắn kêu chi... chi... không ngớt.

Tinh Thần Trùng vốn là bản mạng linh trùng của Trần Duyệt sau hồi lâu câu thông tinh thần cuối cùng hắn cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi biết chuyện tên bạch phát thanh niên kia càng khiến Trần Duyệt đau đầu, nguy cơ từ đầu cương thi lạ lùng kia chưa được trừ khử nay lại có thêm kẻ địch mới.

‘Kì lạ, tại sao hắn không nhân lúc ta bất tỉnh mà ra tay trừ khử. Tên này ra tay đánh lên khẳng định không phải là thiện nam tín nữ gì’. Trần Duyệt nghi vấn.

‘Tiểu tử nguoi tưởng rằng hắn không muốn sao?’. Chu lão lại lần nữa hiện lên vẻ mặt như muốn nổi khí.

- Nếu như không phải kiên kị linh trùng xung quanh thì tiểu tử nguoi giờ đây đã thật sự xong rồi, không chỉ vậy mà còn suýt chút nữa kéo theo mạng già của ta.

Lão thật sự đã nổi khí quá lớn.

‘Nhưng chính ta cũng không ngờ phía sau lại có tiểu thân chờ đợi cơ hội’. Hắn cố gắng chống chế trước mặt lão.

- Hừ nguoi có biết tên bạch phát tiểu tử kia đã chực sẵn ở đó tích súc chân khí hơn ba chung trà không? Tâm chí nguoi chỉ nghĩ tới chém giết đầu cương thi kia không hề có một chút đề phòng nào.

Nghe Chu lão chỉ ra điểm chí mạng của bản thân khiến Trần Duyệt không thể phản bác lại. Đề cho kẻ thù tích súc chân khí hơn ba chung trà mà bản thân lại không hề hay biết, nếu như không có ngũ trùng đã hình thành linh trí thì mạng của hắn thật sự đã bị hái xuống.

Thấy vẻ mặt lâm li nghiêm trọng của hắn Chu lão cũng không tiếp tục nặng giọng, từ tốn nói:

- Nguoi tu luyện “Khống Trùng Quyết” nhưng bản thân lại quên mất đi điều quan trọng nhất, đó chính là ‘nhất tâm đa dụng’.

- Nhất tâm đa dụng.

Trần Duyệt lẩm bẩm như thể hắn đã ngộ ra điều gì.

- Đúng là nhất tâm đa dụng, tiền thuật của nguoi đúng là tiến bộ thần tốc, từng mũi tên đều tập trung chính xác điểm chí mạng của kẻ thù nhưng đó lại là điểm chí mạng của nguoi.

Chu lão nói ra, ánh mắt thông dong liếc nhìn hắn.

Thấy Chu lão im lặng hắn vốn đã quen cách nói mập mờ của lão cũng không hề tức giận mà nói ra chủ ý của mình.

- Ý Chu lão là do bản thân ta quá chú tâm tới một mục tiêu mà bỏ qua các mục tiêu khác.

Lão gật đầu đạo.

- Tiểu tử ngươi nói không sai nhưng lại chưa đủ, thứ ngươi cần phân tâm nhiều nhất chính là bản thân ngươi. Mặc dù được linh trùng bao quanh có thể nói là từ phía không lọt nhưng rơi vào tầm ngắm của những tồn tại nguy hiểm hơn thì cũng không thể nào thoát được việc phải ngã xuống.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hắn Chu lão khả khả cười lớn.

- Ngươi không cần phải làm vẻ nghiêm trọng, nếu như lão phu nói ra điều này hẳn phải có cách giúp tiểu tử ngươi giải quyết nỗi âu lo này.

Nghe tới đây hai mắt Trần Duyên sáng lên, theo thói quen hắn lại giờ trò nịnh nọt lão.

- Hi hi tiểu tử biết người có tu vi thông thiên như Chu lão tiền bối ngài nhất định có cách. Nếu Chu lão thật sự ra tay trên đời này chuyện gì cũng có chỉ là việc trong tầm tay.

‘Hừ ngươi không cần phải vỗ mông ngựa ta’. Lão hừ lạnh.

Tuy vẻ mặt tức giận nhưng Trần Duyên vẫn nghe được vẻ khoái chí trong lời nói của lão, giữ bộ mặt đệ tử ngoan hiền ngồi ngay ngắn chờ đợi thụ giáo.

Thấy vẻ mong chờ của hắn Chu lão lại cười gian xảo.

- Có phải tiểu tử ngươi đang âm mưu khiến lão phu đưa ra vài loại công pháp đúng không?

- Không, không hề. Tiểu tử chưa hề mang suy nghĩ đó.

Như mèo bị đập đuôi Trần Duyên không ngờ bị Chu lão nhìn thấu âm mưu nhưng thà chết không nhận. Đây là cơ hội hiếm có móc đồ từ lão keo kiệt này Trần Duyên không thể để lỡ phạt ý được.

Trần Duyên dù gian xảo tới đâu làm sao qua được lão già đã mấy ngàn năm hít thở khí trời này. Vẻ mặt trở lại thần thò như cao nhân đắc đạo, dùng hai ngón tay vẽ trên mặt đất. Một bên hình tròn, bên còn lại hình vuông liền hừ lạnh.

- Tiểu tử ngươi nếu như không làm được thì đường mơ tưởng tới công pháp của lão phu.

Trong lúc lão còn đang khoái trí muốn nhìn vẻ lóng ngóng của hắn thì Trần Duyên lại lần nữa khiến lão thất vọng, một hình tròn cùng một hình vuông rõ ràng xuất hiện không thua kém gì lão, nhưng bị làm cho tức chết là tên tiểu tử này chỉ cần làm lần đầu là thành công.

Chu lão ngỡ ngàng.

- Có phải tiểu tử ngươi trước đây từng chơi trò này?

- Không hề, đây là lần đầu ta điều kì lạ này. Chỉ là không hề khó như Chu lão ngài đã nói.

Thấy Trần Duyên thành thật lão cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ có thể thở dài tên tiểu tử này có thiên bẩm đặc biệt.

Lần này lão cũng dùng hai ngón tay vẽ xong nền cát, hai chữ hiện ra trước vẻ mặt kinh ngạc của Trần Duyên. Lão thật sự đã cùng một lúc viết hai chữ khác nhau bằng cả hai tay cùng một lúc.

- Được rồi, tiểu tử ngươi hiện nay đã bị thương khá nặng, từ giờ trở đi đến khi vết thương khỏi sắc không được rời khỏi nơi đây nữa bước. Chuyên tâm tập luyện bước đầu tiên của nhất tâm địa dụng, nhất tâm nhị dụng.

Nghe lời nói có bảy phần nghiêm túc của lão Trần Duyên biết đây không phải lúc hắn phản bác, ngoan ngoãn ngồi xuống vận “Hóa Mộc Quyết” khôi phục thương thể.

Kể từ đó, mỗi ngày Trần Duyên chỉ có thể dùng một canh giờ để khôi phục thương thể. Hắn liên tục đắm chìm trong việc tu luyện, nhất tâm nhị dụng tuy chỉ là bước đầu tiên nhưng lại không hề dễ dàng. Đã ba tháng nay không những thương thể khỏi sắc chậm chạp làm hắn thập phần mong nhớ tam nữ đang chờ đợi ở tông môn thì nhất tâm nhị dụng cũng không hề tiến triển. Những chữ tiêu vẹo lần lượt xuất hiện nếu như không cố gắng thì dù là trạng nguyên bút pháp tuyệt luân cũng khó nhận ra hắn đang viết gì.

Một ngày Chu lão mang về mặt ngái ngủ xuất hiện.

- Hà... đúng là sáng khoái, không bị tiểu tử kia làm phiền đúng thật là an nhàn.

Khẽ bấm đốt ngón tay miệng lẩm nhẩm.

- Đã một năm tròn từ lúc ta cho hấn thử thách. Hi vọng tiểu tử kia không khiến cho lão phu phải đau mắt vì đọc chữ của hấn.

Lão khoải trá thông dong bước tới, lúc này nhìn thấy Trần Duyên đang thoải mái nằm ngáy o o trong mật thất tự đào khiến lão tức giận. Bước vào trong chực ra tay dạy dỗ tên tiểu tử lười biếng kia thì đập vào mắt lão là hàng ngàn hàng vạn chữ được hấn được hấn lấp kín mật thất.

Điều làm lão bất ngờ là chúng không hề vô nghĩa, tất cả đều là những bài thi hay những án văn hàm chứa ý nghĩa bá đạo cùng nét chữ thẳng thớm khắc sâu vào vách đá.

Nghe thấy tiếng động Trần Duyên liền tỉnh dậy, nhìn thấy Chu lão đang ngậy ngươi đứng đó liền vội vàng đi tới.

- Chu lão, cả năm nay lão nhân gia...

Chu lão khoát tay làm hấn không thể nào nói được, miệng không thể mở ra làm Trần Duyên khó chịu vùng vẫy.

- Tiểu tử, những chữ ở đây có phải thật sự chính ngươi viết.

Về mặt kinh ngạc của lão khiến Trần Duyên càng tò mò hơn.

- Đương nhiên là ta chứ ai vào đây.

Tiến sát vách tường Trần Duyên dùng hai ngón tay thông dong khắc vào hai chữ khác nhau, từng nét đều cứng cáp không hề xiêu vẹo trước ánh nhìn bất khả tư nghị của Chu lão.

- Được rồi, coi như ngươi miễn cưỡng thông qua.

Lão xoay người rời đi. Trần Duyên bám theo rặng hỏi:

- Ta đã hoàn thành xong nhất tâm nhị dụng, lão nhân gia người mau nói tiếp theo cần phải làm gì.

Lão hừ lạnh cảm lấy cành cây gần đó gõ đầu hấn.

- Tiểu tử ngươi nên biết thế nào là đủ, với thực lực hiện giờ nếu như tiếp tục thì tu vi của ngươi mau chóng bị những tên khác vượt xa. Tuy nhất tâm đa dụng rất hữu ích nhưng không thể nào vượt qua tu vi.

Hấn liền ngộ ra đành cuối đầu theo lão rời đi.

Đường càng lúc càng rộng rãi, lần trước khi bất tỉnh được Tiểu Kim mang vào khiến Trần Duyên không ngờ rằng nơi đây lại rộng lớn như vậy. Bước ra cửa động không khí quen thuộc từ Ma Kiếm Lâm ập tới khiến hấn thở dài, đã hơn một năm từ khi nhận nhiệm vụ từ sư phụ Phong Ma Chân Nhân.

- Đã tới lúc quay trở về.

Nghĩ thầm, ánh mắt liếc qua cự thạch vẫn sừng sững nơi đó Trần Duyên trực chỉ Bạch Lang Thôn.

- Tiểu tử ngươi không nên nói chuyện này với tông môn, viên cự thạch kia là bảo bối rất chân quý. Khi ngươi đã là tu sĩ Kim Đan kì thì hãy quay lại đây.

Trần Duyên chỉ khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thú triều bất ngờ

Trong Bạch Lang Thôn lúc này không khí vẫn xam nghiêm không gì thay đổi, thú triều mới diễn ra được vài năm không có dấu hiệu chấm dứt. Nhanh thì mười bữa nửa tháng, chậm thì nửa năm từng bảy thú cứ thay nhau kéo đến công phá. Dưới sự dẫn dắt của chư vị tiên bối Trúc Cơ kì những đệ tử không ngừng chiến đấu tích lũy điểm công hiến.

Thú triều vừa là tai họa nhưng lại là cơ hội bằng vàng, nguy hiểm luôn đi kèm lợi ích. Những nguyên liệu từ yêu thú phong phú khiến cho những tên đệ tử kia suốt ngày âu lo không đủ tài nguyên tu luyện giờ đây đã thở phào nhẹ nhõm, thậm chí không ngừng hướng mắt lên trời cao ước nguyện yêu thú hãy mau mau tới đây.

Hôm nay, điều ước của chúng đã thành hiện thực. Hàng ngàn vạn Đoạn Linh Xà từ trong rừng rậm kéo tới.

- Mau... mau đánh chuông cảnh báo, xà... xà khắp nơi đều là xà đang kéo tới đây.

Những tên đệ tử canh gác gần đó tiến tới đỡ tên đệ tử quần áo xộc xệch trên người đầy vết thương đã thâm tím đang gắng sức kêu gào trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

- Không thể nào, không phải hôm qua đã có bảy Hối Thử ngàn vạn đầu đã tấn công rồi sao?

- Còn chần chờ gì nữa, mau đánh chuông báo hiệu nguy cấp mời các tiền bối Trúc Cơ kì ra trấn thủ.

Tên trung niên gần đó rất mau tính tảo lại hét lớn cảnh báo. Sức tĩnh người, tên đại hán vội vàng cầm lấy đại chùy khổng lồ đánh mạnh vào chuông đồng.

Tiếng chung đình tai nhức óc truyền xa trăm dặm khiến các đệ tử gần đó đều nghe thấy.

- Kì lạ, không phải cuộc chiến vừa kết thúc hôm qua sao?

Thanh niên về mặt thanh tú vuốt phẳng thanh bào đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Khắp sân đã trở nên nhộn nhịp hơn, nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của hàng ngàn đệ tử cũng đủ khiến hắn biết không hỏi được gì. Lúc này trên tường thành một trung niên bạch bào về mặt bình thản, mặc dù không hề lên tiếng nhưng áp lực từ hắn khiến chư vị đệ tử bên dưới phải yên lặng.

Kẻ này không ai khác chính là Bạch Nhiên tên sư huynh lười biếng của Trần Duyệt. Nhìn xuống bầu không khí trở nên tĩnh lặng khiến hắn hài lòng gật đầu đạo.

- Lần thứ triều tiền công này đúng là ngoài dự kiến.

Nghe lời từ chính miệng hắn làm cho chúng đệ tử càng lúc càng hoang mang. Trận chiến sống còn vừa mới kết thúc hôm qua khiến cho nhiều vị sư huynh đệ trọng thương còn chưa kịp hồi phục số lượng đệ tử có thể chiến đấu không nhiều.

Biết được nỗi lo lắng của chúng đệ tử Bạch Nhiên mỉm cười tiếp tục đạo.

- Lần này do yêu thú tấn công bất ngờ khiến chúng ta không thể đề phòng ta truyền lệnh cho tất cả đệ tử chân truyền đều phải ra tay giảm nhẹ thương vong của tông môn.

Lời này khiến cho chúng đệ tử bất ngờ không thôi, đệ tử chân truyền vốn là lực lượng được tông môn toàn lực bồi dưỡng bình thường đều không thiếu tài nguyên tu luyện hầu như rất ít xuất hiện. Không ngờ lần này lại triệu hồi tất cả đệ tử chân truyền quanh đây trở về.

Lời vừa dứt hơn hai mươi bóng người xuất hiện xung quanh Bạch Nhiên, từng ánh mắt ngạo nghễ nhìn xuống.

- Thành Lực sư huynh.

Thanh bào thanh niên khẽ gật đầu, từ trong đám đông phóng lên đứng cùng đội ngũ đệ tử chân truyền. Nhìn lướt qua hơn hai mươi gương mặt không thấy bóng dáng Trần Duyệt khiến Thành Lực thở dài, hơn một năm nay hắn không có cơ hội nói lời tạ ơn với Trần Duyệt. Ngoài trừ việc thanh trừ đám sư đệ gây rối kia thì Mãnh Ngư thôn bị dọn sạch khẳng định là do Trần Duyệt làm.

- Bạch Nhiên sư thúc, tiểu bối có lời này muốn nói ra kính xin sư thúc bỏ lỗi.

Thiếu niên gương mặt gầy gò, dáng người thấp lùn không có gì đặc biệt. Nhưng không ai muốn gây chuyện tới hắn. Thanh Viễn đệ tử chân truyền của Thất Trưởng Lão, một thân độc công không tệ.

- Thì ra là Thanh tiểu chất, có gì cứ nói ra không cần phải khách sáo.

- Không có gì chỉ là tiểu bối tới đây hơn nửa năm mà chưa được diện kiến Trần Duyệt sư huynh đệ tử chân truyền duy nhất của quý sơn nên chỉ hơi nghi vấn.

Lời nói của hắn không hề kiên kì, Bạch Nhiên tuy là tu sĩ Trúc Cơ kì nhưng cũng chỉ là đệ tử quan môn của Thất Trưởng Lão không thể vô duyên vô cớ giết hắn giữa chốn đông người.

Bạch Nhiên làm sao không nghe được ý tứ chăm chọc, hắn bình thường vốn vô âu vô lo hơi sức đâu mà phải tranh khí với tiểu tử vất mũi chưa sạch này chỉ về mặt làm ngơ không đối hoài đến.

Thấy Bạch Nhiên kia lộ vẻ xem thường trước bao nhiêu đệ tử khiến Thanh Viễn đỏ mặt tía tai, đứng trước tu vi Trúc Cơ kì của Bạch Nhiên hắn không tiện nói gì thêm nếu không dù bị diệt sát thì sư phụ hắn e rằng cũng không ra tay.

Những tên đệ tử chân truyền xung quanh thì không có kì cười lớn. Tên Thanh Viễn này tuy thực lực không cao nhưng thâm độc thì lại hiếm ai bằng, cộng thêm tính cách hèn nhát chỉ biết đứng sau sử dụng độc dược khiến cho danh tiếng của hắn cũng không tốt đẹp gì.

Bị chúng sư huynh đệ không hề nể nang gì Thanh Viễn chỉ còn biết nghiêng răng dòn tất cả mối căm thù lên Trần Duyệt.

- Hừ tên Trần Duyệt khôn kiếp, không chỉ dùng lời đường mật dụ dỗ Hà sư muội còn khiến ta mất mặt trước bao nhiêu người. Nếu không giết ngươi

làm sao ta có thể sống yên.

Những lời đó cũng chỉ có thể giấu trong lòng, âm mưu sát hại đồng môn nhất là đối với đệ tử chân truyền dù sao cũng là tử tội.

Mặc cho nghiêng răng nghiêng lợi, Bạch Nhiên dẫn đầu chúng đệ tử ra nghênh chiến. Đứng trước ngàn vạn Đoạn Linh Xà chen chúc nhau dày đặt tới mức không nhìn thấy được mặt đất khiến không ít kẻ chùn chân.

Nhìn chúng đệ tử sắc mặt trở nên khó coi Bạch Nhiên cũng không lấy làm lạ lắm, phần lớn trong số chúng đều chỉ là chim non rất ít khi ra ngoài lịch luyện.

- Các ngươi ai sẽ là kẻ đi đầu cô vũ chiến khí của chúng sư huynh đệ.

Bạch Nhiên ánh mắt chán nể làm chúng đệ tử chột ngây người. Không hổ danh đệ tử chân truyền, ngay lập tức hơn hai mươi bóng người không nao núng lao tới.

Đoạn Linh Xà tuy là yêu thú cấp một nhưng thực lực lại không đồng đều, từ Đinh đẳng tới Giáp đẳng đều không thiếu. Đại xà, tiểu xà giương nanh độc miệng không ngừng phát ra tiếng rít... chói tai như muốn ăn tươi nuốt sống nhân loại.

Lúc này sự khác biệt giữa đệ tử thông thường cùng đệ tử chân truyền càng được hiện rõ. Thành Lực tay không dễ dàng đâm bể nát nội tạng đại xà mà pháp khí bình thường khó có thể làm được. Hắn sử dụng bộ pháp quái dị dễ dàng di chuyển giữa những đầu linh xà cứ như chúng chỉ là những cây dây leo vô hại.

Bốn phía những đệ tử chân truyền khác cũng không hề thua kém. Tiêu Kiếm từng ăn thiệt thòi từ tay Trần Duyên cũng không phải là trái hồng mềm. Đại kiếm xích hóa không ngừng vạch ra từng đường hòa diễm thiêu đốt tất cả yêu thú tới gần.

Ngay cả tên Thanh Viễn luôn bị xem là kẻ có thực lực yếu nhót kia cũng không ngừng tàn sát độc được xung quanh. Tuy hắn là kẻ nhát gan nhưng không thể phủ nhận tư chất trên độc công. Xung quanh trăm bước chân hắn như đã trở thành tử địa dù là những tên lúc này không có kị cưỡi lớn cũng không muốn đụng vào.

Có kẻ đi đầu ắt hẳn phải có người tiếp bước. Chứng kiến tràng diện khốc liệt làm khí huyết trong người chúng đệ tử như sục sôi. Không ai bảo ai, tất cả như những con thiêu thân lao vào giữa vòng vây yêu thú.

Từ xa Bạch Nhiên đã không còn cô độc, xung quanh hắn là ba thiếu niên thiếu nữ sắc mặt tỏ vẻ mong đợi nhìn vào chiến trường.

- Bạch sư đệ đoán thử sẽ có bao nhiêu đệ tử phải bỏ mạng tại đây.

Thiếu niên đôi mắt sắc bén trong giọng nói không hề lộ ra âm tình, như thể nhân mạng dưới đó chỉ là cỏ kiến không phải thứ hắn cần suy xét tới.

- Ta nghĩ nếu như chúng ta không cứu viện kịp lúc thì ít nhất một nửa số đệ tử này phải ngã xuống tại đây.

Thiếu nữ cướp lời.

- Hừ các ngươi không cần phải ra tay, đối với Ma Kiếm Môn ta chỉ có đệ tử chân truyền cùng tu sĩ Trúc Cơ trở lên là đủ.

Câu nói của hắn như đã phán xét án tử lên đầu của những đệ tử đang sôi trào khí huyết dưới kia.

- Đây là...

- Là ý chí của Đại Trưởng Lão.

Nghe tới đây tất cả chỉ đành thở dài.

- Bạch Nhiên sư đệ, mọi chuyện ở đây ta giao cho đệ toàn quyền xử trí. Chỉ cần bắt tuân mệnh lệnh nếu không phải là đệ tử chân truyền thì chỉ cần diệt sát là được.

Nói rồi hắn quay lưng rời đi để lại ba người suy tư về quyết định kì lạ này.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Trở lại Bạch Lang Thôn

Hơn nửa ngày trôi qua, cuối cùng hỗn chiến đã chấm dứt. Tuy thành công giữ vững Bạch Lang Thôn nhưng cái giá phải trả không hề nhỏ, hơn ngàn đệ tử

Luyện Khí kì đã bỏ mạng, xác người cùng xà lẫn lộn bốc lên mùi thối rữa. Huyết khí đã đi qua nhìn thấy đồng bạn ngã xuống thậm chí là phan thấy khiến cho không ít đệ tử tái mặt. Có kẻ không chịu được mà nôn thốc tại chỗ.

Bạch Nhiên vẫn lạnh lùng nhìn xuống trông thấy đệ tử sau khi được huyết nhục tẩy rửa khắp người đã thay đổi rất nhiều. Từ tiểu tử tới hài nữ đã bớt đi về ngây ngô mà thay vào đó một chút ý chí sát phạt làm cho hắn rất hài lòng.

- Tất cả dừng lại.

Tiếng hô của hắn khiến chúng đệ tử muốn truy cùng đuổi tận Đoạn Linh Xà dừng bước.

- Bạch sư thúc, chúng ta không truy đuổi chúng sao?

Thành Lực lúc này đã là huyết nhân nhưng không hề tỏ ra xuống sức gào to nghi vấn.

- Đoạn Linh xà đột ngột tấn công khẳng định có âm mưu đằng sau. Các người đã không còn ở trạng thái đỉnh phong nếu truy đuổi sẽ rất nguy hiểm. Nên nhớ rằng bảo vệ Bạch Lang Thôn mới chính là nhiệm vụ mà tông môn ban giao.

Mặc dù tiếc hận nhưng không ai dám chống lại, chỉ có thể nghiêng răng quay về. Bạch Nhiên nhướn miệng cười gằn, làm sao hắn có thể để bầy Đoạn Linh Xà rời khỏi, trước tới nay không kẻ nào diệt sát đệ tử Ma Kiếm Tông mà không trả giá dù đó là yêu thú. Từ túi trữ vật lấy ra truyền tin phù phóng đi.

Sâu bên trong Ma Kiếm Lâm truyền tin phù đáp xuống hữu thủ hắc bào thanh niên. Bóp nát linh phù nụ cười quen thuộc của hắn hiện lên, kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên. Không ngờ chỉ đưa truyền tin phù xem xét tình hình thú triều lại nhận được tin tức Đoạn Linh Xà từ tay Bạch Nhiên.

Đương nhiên hắn vui vẻ tiếp nhận, đổi hướng trực chỉ vị trí bầy linh xà, Phệ Huyết Trùng đã lâu không được bồi dưỡng. Chỉ cần hai canh giờ bầy linh xà đã bị thôn phệ sạch sẽ, hắn quay lại Bạch Lang Thôn trước ánh mắt không ngờ của Bạch Nhiên.

- Sư đệ không phải đã nói tiêu diệt hết lũ súc sinh kia tại sao lại quay về.

- Đương nhiên là ta đã hoàn thành nhiệm vụ, phải quay lại lấy thù lao không phải sao?

Bạch Nhiên quả quyết không tin, đích thân hắn đạp kiếm phóng tới nơi Trần Duyên đã nói. Khắp nơi ngoài trừ dấu vết hỗn chiến để lại trên mặt đất thì không hề có dấu vết yêu thú đã đi qua, thậm chí cả mặt đất gần như bị xới tung lên hoàn toàn.

Xác nhận không hề có khí tức Đoạn Linh Xà xung quanh Bạch Nhiên chỉ còn biết quay về. Nhìn thấy vẻ mặt hả hê của Trần Duyên không còn cách nào đành phải lấy một bụi linh thảo cấp hai ném tới. Mặc dù chỉ là Bính đẳng nhưng đã tốn của hắn không ít công sức mới hồi đoái được từ tông môn.

- Sư phụ có cần dặn nếu người quay trở lại liền tới gặp người.

Bạch Nhiên xua tay nói.

Thu lại vẻ cao hứng Trần Duyên từ biệt một đường đi thẳng.

- Người đã quay trở lại rồi sao?

Lão nhân bắt động nhìn xuống.

- Đệ tử ra mắt sư phụ.

Trần Duyên như thường lệ cúi người hành lễ.

- Đây là yêu cầu của tông môn giao cho đệ tử đã hoàn thành.

Phong Ma Chân Nhân vẻ mặt bất biến gạt đầu từ tay áo lấy ra Lục Tin Phù ném tới.

- Sư phụ đây là...

- Là nhiệm vụ mới tông môn giao cho người.

Không ngờ vừa cửu tử nhất sinh trở về lại bị những lão gia hỏa kia tiếp tục vắt kiệt. Bất đắc dĩ thân là đệ tử chân truyền duy nhất của Phong Ma Sơn hắn chỉ có thể gánh lấy một mình. Tưởng chừng bản thân sẽ được thả lỏng, Trần Duyên mấy ngày nay trong đầu luôn tưởng niệm tới tam nữ đang chờ đợi làm hắn hăng hái không thôi.

Bản tính nhất việc của hắn làm sao qua mắt được vị sư phụ hơn ngàn năm đạo hạnh kia. Lại một túi trữ vật khác bay tới chỗ hắn.

- Đây là phần thưởng tông môn ban tặng, ta đã đổi hết thành linh thảo cấp hai cho người.

- Đệ tử tạ ơn sư phụ.

Lo nghĩ của sư phụ làm sao hẳn không thể không biết, lão nhân già ngày thường mặt lạnh như tiền nhưng đường đi nước bước của hẳn khẳng định không qua mắt được lão.

- Được rồi người mau quay về tông môn, ta đoán nhiệm vụ kia cũng sắp bắt đầu.

Tuy chưa biết thông tin trong Lục Tin Phù là gì Trần Duyên đành hành lễ cáo lui.

- Sư đệ.

Bạch Nhiên cố ý đợi sẵn từ trước.

- Không ngờ sư huynh cũng có nhã hứng ở đây nhìn ngắm phong thủy.

- Hừ ta không phải là loại người chán ngắt kia.

Bạch Nhiên ngay lập tức hừ lạnh. Không muốn dây dưa quá lâu với tên sư đệ xảo trá này hẳn lập tức mở lời.

- Sư huynh đây có vấn đề cần thỉnh an sư đệ đây.

Đột ngột thái độ thay đổi khiến Trần Duyên không kịp trở tay.

- Tên Bạch Nhiên này ngày thường nếu không có sự kiện quan trọng thì đừng mong thấy mặt hẳn mà lần này lại cố ý chờ sẵn rào trước đón sau khẳng định có vấn đề.

Nghĩ thầm ngay lập tức lấy lại vẻ tươi cười thường ngày chấp tay nói.

- Sao sư huynh lại nói những lời đó, đệ chỉ là tiểu bối sinh sau đẻ muộn làm sao có thể.

- Không không ta thật sự có việc quan trọng cần nhờ tới sư đệ.

- Thật đáng tiếc sư huynh tới không đúng lúc, đệ vừa được nhiệm vụ tông môn giao phó cần phải nhanh chóng rời đi.

Trần Duyên thở dài khéo léo từ chối.

- Ha ha sư đệ không cần phải đa nghi, việc này tuy là quan trọng với ta nhưng đệ khẳng định là dễ dàng làm được, thậm chí là liên quan tới nhiệm vụ được tông môn giao phó.

Bạch Nhiên ha hả cười.

- Sư huynh biết ta được giao nhiệm vụ gì sao?

Hắn nghi vấn, dù sao chính bản thân còn chưa hề mở ra Lục Tin Phù xem xét tin tức bên trong.

- Việc này cũng không có gì khó đoán, nếu ta không sai thì tông môn tuyển trạch mười năm một lần đã cận kề, khẳng định sư phụ muốn đệ trở về giám sát quá trình thu nhận đệ tử.

Lấy ra Lục Tin Phù đưa lên trán, quả thật không sai. Đại lễ thu nhận đệ tử của Ma Kiếm Tông mười năm một lần đã gần kề, nhưng lần này lại rất khác biệt. Số đệ tử thu nhận đông hơn gấp mười khiến cho tình hình vô cùng hỗn loạn, mặc dù đại lễ chưa được khai mạc nhưng hàng vạn tu sĩ long xà lẫn lộn đã xôn xao kéo tới bất chấp thủ triều đang diễn ra.

- Lời sư huynh nói không sai, nhưng thân là tu sĩ Trúc Cơ kì ta không tin sư huynh lại để tâm tới những việc này.

Xưa nay tu sĩ Trúc Cơ kì trong tông môn hầu như chỉ bế quan tu luyện hay ra ngoài tìm kiếm cơ duyên không ai có nhã hứng quan tâm tới đại lễ này ngoại trừ...

- Ta biết sư đệ đã đoán ra, lần này sư huynh muốn thu nhận đệ tử.

- Hẳn ắt hẳn phải là thiên tài hiếm gặp nếu không sư huynh đã không tới đây đúng chứ.

Biết không thể nào che giấu Bạch Nhiên đành nói ra.

- Đúng như lời sư đệ, hẳn không chỉ tư chất hơn người mà tâm tính lại rất khá, nếu như rơi vào tay các sư huynh đệ khác thì không biết tới khi nào ta mới kiếm được một tên đệ tử hợp ý.

Trong Phong Ma Sơn không chỉ riêng Bạch Nhiên có tu vi Trúc Cơ, khẳng định còn nhiều vị tiền bối khác đều ẩn cư tu luyện. Chuyện tranh giành đệ tử thường xuyên xảy ra, thậm chí không ít trường hợp sức đầu mẻ trán. Nếu không đi cửa sau Bạch Nhiên khẳng định không thể tranh giành lại những lão quái vật tiềm tu hơn trăm năm kia.

- Ấy da việc này thì...

Trần Duyên tỏ ra khó xử, nhưng làm sao Bạch Nhiên không hiểu. Ý của tên sư đệ này quá rõ ràng, nếu như muốn đi của sau thì phải lấy ra chút lòng thành.

- Ha ha ta biết sư đệ lần này là bắt đắc dĩ đương nhiên là đệ không đi tay không rồi.

Bạch Nhiên lén lút lấy ra một bụi linh thảo nhỏ như nắm tay đưa tới.

- Chẳng lẽ đây là Mộc Hà Thảo.

Trần Duyên bất ngờ lấp bắp.

- Sư đệ đúng là tuệ nhãn, đây chính là linh thảo cấp hai Át đẳng Mộc Hà Thảo rất hiếm thấy. Nếu như không phải vì tên đệ tử kia thì ta thật sự không nỡ lấy ra.

Bạch Nhiên trong giọng nói không giấu được vẻ nuối tiếc, ánh mắt nhìn về phía Trần Duyên híp mắt cười.

- Ấy da chúng ta là sư huynh đệ đồng môn không cần khách khí, chỉ cần sư huynh ra lệnh làm sao đệ dám không theo.

Tuy miệng nói nhân nghĩa nhưng hắn đã nhanh tay bắt lấy Mộc Hà Thảo từ tay Bạch Nhiên nhanh chóng cho vào túi trữ vật.

Bạch Nhiên kinh hãi, dù Mộc Hà Thảo có trân quý nhưng tên sư đệ cả ngày khắp nơi thu mua linh thảo giá cao kia khẳng định cất chứa không ít, hắn không dám khẳng định lần này lại dễ dàng thành công.

- Lần này thật sự nhờ vào sư đệ rồi.

- Ta chắc chắn sẽ làm hết khả năng.

Cả hai cùng cười lớn, sau một hồi hàn huyên cuối cùng cũng từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tam nữ nhớ nhung 18+

Đi ngang qua Dạ Thành, không khí ở đây Trần Duyên lần đầu trông thấy. Đại thành lớn nhất do Phong Ma Sơn chừng không luôn tấp nập người giờ đây lại đông hơn gấp trăm lần. Tin tức trong Lục Tin Phù khẳng định đã lỗi thời, từ phương xa người ngựa không ngừng kéo tới.

Rất nhiều đệ tử đã được rút từ chiến trường với yêu thú trở về nhằm không chế tình hình hỗn loạn ở đây. Không để tâm những chuyện phiền phức này, Trần Duyên phóng thẳng Phong Ma Sơn mới là nơi hắn thi hành nhiệm vụ.

Trong tín phù có nhắc tới đại lễ đã gần kề nhưng thật ra còn hơn mười ngày nữa tông môn mới mở đại môn tuyển nhận đệ tử, hắn nhân nhả trở về động phủ. Lần này ra ngoài lịch luyện xông vào hiểm cảnh nhưng thu hoạch cũng không ít, Trần Duyên cảm giác chân khí trong cơ thể đang rất xung mãn, đây là dấu hiệu tu vi của hắn đã đạt tới đỉnh phong có thể dễ dàng đột phá.

Đằng sau vách núi thẳng đứng Trần Duyên phóng người xuống đứng trước cửa động, hắn phát tay mở ra hộ pháp đại trận nhẹ nhàng tiến vào. Không có hình ảnh tam nữ chờ đón, Trần Duyên cố ý không muốn cho các nàng phát hiện hắn che dấu khí tức từ từ tiến vào bên trong.

Đứng trước mặt thất tu luyện, từng tiếng nữ nhân rên rỉ theo con gió nhẹ nhàng truyền vào tai. Đoán trước điều gì Trần Duyên nham hiểm cười lén lút đi vào bên trong. Không khí dâm loạn bao trùm bởi hai mẫu nữ Linh Diệp, Linh Diệp, hai cơ thể chín mọng không ngừng cọ xát.

Song thủ không ngừng vuốt ve an ủi đối phương, tiểu khẩu không ngừng rên lên, từng nhịp thờ đứt đoạn.

- Hờ... nữa Trần Duyên cho thiếp nữa đi.

- Thì ra là hai nữ nhân vừa an ủi lẫn nhau lại còn tưởng nhớ tới ta.

Trần Duyên mừng thầm, ngay khi hắn chực xông tới thỏa mãn nỗi nhớ mong của hai nàng thì chợt cảm giác có kẻ tiếng tới, không ai khác chính là bóng dáng của tiểu nữ nô Hạ Thảo.

Mĩ phụ thông dong đi tới mặt thất tu luyện, bỗng từ sau một bóng đen lao tới chộp lấy chiếc eo thon dài hắc thủ hữu lực che đi tiểu khẩu. Nàng không

ngờ bên trong động phủ ngoại bất nhập nội bất xuất này lại có kẻ tiến vào, nữ nhân cố gắng vùng vẫy hòng trốn thoát.

Nhưng mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, cùng cảm giác cả đời này nữ phụ không thể quên chợt ào về làm nàng bất giác buông bỏ giấy lụa mà òa khóc. Do Trần Duyên đã che miệng khiến âm thanh nữ nhân kia không thể nào thoát ra được, hẳn biết tiểu nô đã nhận ra cũng không đành lòng tiếp tục trêu đùa.

Đi ra phía trước lấy tấm vải đen phủ kín mặt xuống nhẹ nhàng lau đi dòng lệ đã lăn dài. Nhận ra hẳn Hạ Thảo vẻ hạnh phúc không hề che dấu lao tới ôm thật chặt như thể sợ rằng hẳn lại đi mất lần nữa.

Nam nữ đứng như trời chồng không tách rời, một hồi sau khi nàng đã lấy lại bình tĩnh Trần Duyên mới nhẹ nhàng hôn lên đôi má ửng đỏ song thủ nhẹ nhàng vuốt ve như trước kia đã từng làm.

Hạ Thảo làm sao không hiểu ý hẳn, cầm lấy tay Trần Duyên bước tới mặt thất. Bên trong không khí nóng bỏng vẫn chưa hề hạ xuống, Trần Duyên vừa bước vào nhị nữ vừa kinh hãi vừa ngại ngùng lập tức tách ra, khuôn mặt đỏ chót vội vàng lấy chân che chắn cơ thể.

Đưa tay ra ý khoan hãy rời khỏi, hẳn ôm Hạ Thảo vào lòng bước lại giường đá nơi hai mẫu nữ đang nương chín mật. Để tiểu nữ nô ngồi xuống Trần Duyên lại gần ôm lấy hai thân thể đầy đà kia.

Lâu ngày không được hẳn chạm vào làm cho cơ thể hai nàng như tê dại đi, cả người vô lực không còn sức chống trả. Từng nụ hôn cất chứa bao tình cảm, bao nhớ thương được hẳn lần lượt trao cho ba nàng. Hạ Thảo không quên nhiệm vụ của mình, nàng nhẹ nhàng giúp hẳn cỡi đạo bào. Cơ thể dửng mãnh rắn chắc được rèn luyện qua biết bao cuộc chiến sinh tử giờ đây như được thả lỏng, tam nữ thân thể như rắn nước không ngừng trơn trượt trên cơ thể hẳn.

Trần Duyên cao hứng không thôi, bắt nữ nhân của mình chống song thủ đỡ lấy cơ thể để kiều đồn nhô cao về phía mình. Nhìn thấy mỹ cảnh trước mắt cự long vốn đã cứng như huyết còn giờ đây lại càng khó chịu, chỉ có một cách duy nhất khiến thứ kinh khủng ấy dịu lại. Các nàng đương nhiên biết điều đó, trong người nôn nao khi cảm giác trống rỗng hai năm nay sắp được điền đầy.

Tam nữ dùng ánh mắt khát khao quay lại nhìn vào Trần Duyên trong khi cự long của hẳn chỉ chà xát mép của tiểu cô nương bên dưới khiến các nàng không ngừng rên rỉ cầu xin.

Biết tam nữ đã không thể nào chịu được nữa cự long dữ tợn xông tới, tiểu điền loa vốn trống trải của Hạ Thảo ngay tức khắc nuốt trọn lấy làm nàng kinh hãi, không ngờ chỉ ra vào lần đầu đã khiến nữ phụ phun xuất.

- Tiểu nô thật sự không ngờ lại... lại...

Thấy đăng phụ về mặt bản thân thất vọng, hẳn đưa cự long lại gần tiểu khẩu xinh xinh của nàng. Biết chủ nhân không hề giận dữ mà còn muốn bản thân tiếp tục chăm sóc hẳn khiến nàng vô cùng mừng rỡ càng ra sức liếm mát, vuốt ve cự côn cứng chắc của hẳn.

Không buông tha, cự long lại mạnh mẽ tiến vào tiểu điền loa của Linh Diệu khiến cho đại nữ phụ không kiềm được mà rên rỉ. Không muốn bước vào vết xe đổ của hảo ti muội nàng cắn chặt răng ngà kiềm nén từng tia khoái cảm hẳn mang tới.

Thấy mẫu thân muốn thất thủ Linh Diệu liều mạng xông tới, thân hình như xà nữ của nàng không ngừng quăn quýt bên hẳn, chiếc lưới đình hương như vô lực tùy ý cho nam nhân dày xéo.

Vừa hưởng thụ đại nữ phụ lại được tiểu dâm nữ không ngừng kích thích làm cho hẳn hưng phấn không thôi.

- Hừ dâm nữ không ngờ lại muốn cùng mẫu thân nàng hạ gục ta sao?

Không để hai mẫu nữ âm mưu được thực hiện, hẳn đẩy Linh Diệu xuống bên cạnh mẫu thân nàng. Cự long sau khi đẩy vào tận hoa tâm khiến đăng phụ tâm trí trống rỗng lại được kéo ra. Về mặt hẳn hưng ác đẩy mạnh hông khiến cự long tiến nhanh vào tiểu cô nương của Linh Diệu làm nàng vừa đau đớn vừa thỏa mãn. Bên kia Linh Diệu bị cảm giác trống rỗng truyền tới làm nàng thất vọng, chưa kịp liếc ánh mắt đầy ưu uất thì...

- Đừng... ah ah ah...

Một lần nữa hoa tâm của nàng rung động. Cứ như vậy mẫu nữ nàng lần lượt bị hẳn ra vào khiến cả hai cứ rên rỉ không thôi. Nhìn qua nữ nhi tóc tai rối bời, trên khuôn mặt ngây thơ ngày nào giờ đây chỉ còn nhục dục, nàng đã không kềm chế được bản thân dòng linh tuyến từ miệng cứ chảy ra không dứt. Bị cơn khoái cảm xâm chiếm tâm trí, tiểu khẩu tham lam tiến lại gần liếm lấy từng dòng linh tuyến kia.

Cảnh tượng hai mẫu nữ dùng chiếc lưới đình hương liếm láp lẫn nhau trông thật ma mị. phía trên Trần Duyên cũng không hề rảnh rỗi, Hạ Thảo nghĩ ngợi đã hồi phục thể trạng, nàng liền nhanh chóng lao vào dòng chiến.

Tiểu cô nương được hẳn dùng lưới tận tình chăm sóc làm cho ngọc cước của nàng run rẩy nếu như không có song thủ của hẳn ôm lấy kiều đồn căng tròn kia khẳng định Hạ Thảo đã khuất phục.

Cuối cùng tam nữ đã như quân bại trận, thấy nam nhân mà các nàng một mực yêu thương vẫn chưa hề phóng xuất liền cố gượng dậy. Tam đăng phụ đồng thời bắt lấy cự long mà vuốt ve, ánh mắt không che dấu được nỗi nhớ nhung nhìn hẳn không ngớt.

Tinh hoa hẳn cất trữ thời gian qua cuối cùng cũng đã được giải thoát, từng dòng dính đầy trên mặt, miệng cùng những quả đào tiên vốn triều nặng kia.

Lại một lần nữa cảnh tượng hương diễm lại diễn ra trước mắt Trần Duyên, hà hề nhìn xuống tam nữ đang giúp nhau nuốt sạch tinh hoa của mình, Linh Diệp ngượng ngùng khi bị ti ti cùng mẫu thân thay nhau liếm lấy khuôn mặt, bầu núi đôi của mình. Hạ Thảo cùng Linh Diệu thì đã quá quen, nhị nữ còn cố ý bạo lộ đường cong trên thân thể, không ngừng ném ánh mắt câu hồn về phía hắn.

Một lúc sau không khí đã trở nên diệu bót, hai tay ôm lấy hai mẫu nữ vào lòng còn Hạ Thảo vẫn không ngừng phục thị mệnh căn. Nhìn thấy tam nữ ngoan ngoãn chờ đợi Trần Duyên thờ dài thư sướng cùng các nàng hàn huyên.

(các đạo hữu cho ta hỏi “tổ ong” tiếng hán-việt là gì vậy???????)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đột phá Luyện Khí kì viên mãn, niềm vui ngoài ý muốn

Dòng người kéo tới Ma Kiếm Tông cứ kéo dài mà không hề có dấu hiệu ngừng lại, các đệ tử ngoại môn tay chân không ngừng nghỉ ngược xuôi lo liệu chờ ngày đại lễ diễn ra.

Tùng căn nhà tạm được dựng lên cho các tu sĩ từ khắp nơi kéo tới, đồng thời phải tổ chức canh phòng, bóng dáng của tu sĩ Trúc Cơ kì cũng thỉnh thoảng xuất hiện đã cho thấy điều này trọng yếu với tông môn ra sao.

Ngược với quang cảnh tấp nập ngoài kia thì bên trong mật thất, Trần Duyên lại vô cùng an nhàn. Xung quanh hắn đương nhiên là không thể thiếu tam nữ đang bỏ công hầu hạ.

Đã năm ngày trôi qua từ khi hắn quay về tông môn, đúng như dự đoán Trần Duyên đã dễ dàng đột phá. Giờ đây hắn đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn, mặc dù đã bước qua tuổi hai mươi nhưng nên nhớ rằng hắn chỉ tiêu tốn bốn năm để đột phá tám tầng tu vi. Với tốc độ hiện giờ, không bao lâu nữa hắn tự tin sẽ đập phá cánh cửa Trúc Cơ đột phá thọ nguyên năm trăm năm.

Đôi mắt sắc bén mở ra, đột phá tu vi viên mãn khiến hắn cảm nhận được linh khí rõ ràng hơn. Bàn tay nhẹ nhàng xoa mái tóc dài bồng bềnh của Linh Diệu, nàng đang ra sức chăm sóc thứ khiến nàng hạnh phúc không ngớt kia. Nhận thấy lang quân tình dục nàng liền nhả ra tiểu mệnh căn ngọc thể uyển chuyển đứng bên cạnh như thể chờ đợi mệnh lệnh hoàng đế của nàng. Hai bên Linh Diệp cùng Hạ Thảo cũng nhắc lên cơ thể mềm mại không xương cùng tí muội chờ đợi.

- Đây... đây là...

Bỗng nhiên tất cả mọi thứ xung quanh hắn như bị nhìn thấu, từng dòng linh khí mãnh liệt vốn như vô hình chỉ có thể cảm nhận kia giờ đây lại rõ ràng trong mắt hắn. Thậm chí không cần quay người những thứ ở phía sau đều không thể thoát khỏi hắn dò xét.

Khi ánh mắt dừng lại trên người chúng nữ các nàng dường như cũng cảm nhận được điều gì.

- Thiếp cảm thấy từng ngóc ngách trên cơ thể đều không qua được mắt của chủ nhân chàng.

Hạ Thảo ngượng ngùng.

- Nàng nói không sai, tất cả mọi thứ xung quanh mười bước chân đều không thể thoát được mắt ta.

- Hahaha đây chính là thần thức sao? Thứ chỉ có ở tu sĩ Trúc Cơ kì.

Trần Duyên mừng như điên, đây là thứ hắn mong chờ bấy lâu nay.

- Các nàng mau rời đi.

Hắn phát tay. Tam nữ không hề tỏ vẻ bất bình, chỉ cần là lời nói của hắn nàng nhất quyết làm theo.

- Chu lão có nghe ta nói không, Chu lão...

- Được rồi tiểu tử, muốn điếc chết lão phu à có rắm mau thả.

Lão khuôn mặt ngái ngủ không hề che dấu vẻ bức dọc hăm hực quát.

- Mời Chu lão chứng kiến.

Nói rồi một luồng sức mạnh vô hình từ người hấn tỏa ra xung quanh bán kính gần mười bước chân.

Lúc này vẻ ngái ngủ đã không còn nữa, thay vào đó là khuôn mặt kinh ngạc đứng như trời trồng.

- Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra.

- Chỉ khi đột phá Trúc Cơ kì nào hải mở rộng mới đủ khả năng xuất hiện thần thức, tiểu tử ngươi dù là thiên tài vạn năm có một thì chuyện này cũng không thể nào...

Tới đây lão chợt im bặt miệng lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ...

- Chu lão đã biết được đáp án.

Lão nhìn qua Trần Duyệt nhưng rồi cũng nói ra.

- Không phải là không có cách, thế gian này vạn vật sinh sôi còn rất nhiều thứ lão phu đây cũng không thể nào biết hết được. Rất có thể là người phục dụng thiên tài địa bảo nào đó.

Nói tới đây Trần Duyệt liền lắc đầu đảo thái, gần đây hấn chưa hề ném thử thứ kì lạ gì. Hấn không có thói quen đem bản thân ra đánh cược.

- Thứ hai là do thần thông tu luyện, tuy điều ta nói rất khó tin nhưng mỗi thần thông giống nhau nhưng được trăm kẻ khác nhau tu luyện thì sẽ có trăm loại công dụng không hề giống nhau, như khi người kết hợp màu vàng và màu đỏ chúng ta sẽ có màu cam. Thế chất nhân loại không ai giống ai nếu có xảy ra hiện tượng khác ngoài dự đoán thì cũng không phải là điều lạ.

Đây cũng là lí do tạm chấp nhận, hấn đã tu luyện hai thần thông một là “Thần Khống Vạn Trùng” còn lại là “Thiên Hạ Hồng Lô”. Có trời mới biết khi kết hợp lại chúng sẽ gây ra tác dụng gì với hấn.

Tới đây Chu lão hơi vẻ ngập ngừng nhưng lão quyết định im lặng, lắc người biến mất giữa không trung. Chu lão hĩ nộ thất thường khiến Trần Duyệt cũng không thấy điều gì lạ, hấn chỉ cần biết đây chính là thiên đại cơ duyên đủ thấy thiên phú của hấn trên con đường tu luyện thần thức.

Tâm trí đã được khai thông Trần Duyệt tất nhiên là lại cùng nữ nhân của mình hưởng thụ khoảng thời gian yên bình hiếm có này.

Ngọc thể của tam nữ khiến Trần Duyệt cực kì hài lòng, từ khi trở về động phủ hấn cùng các nàng chưa hề rời xa dù chỉ một bước. Y phục đối với các nàng giờ đây đã là thứ thừa thãi nhất, chỉ cần Trần Duyệt muốn là hấn có thể cùng nữ nhân của mình giao hoan bất kì đâu, từ giường đá, tới mộc thụ... không chỗ nào bỏ sót.

Đêm đêm tầm hoan dù tam nữ đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kì nhưng vẫn không tránh khỏi kiệt sức. Trần Duyệt ham muốn càng lúc càng mãnh liệt, trước đây các nàng hợp sức lại còn thỏa mãn được hấn nhưng giờ đây nhìn thấy nam nhân của mình không được tận hưởng ai lại không có chút thất vọng, tam nữ không còn cách nào chỉ liều mạng cố gắng, dù cơ thể đã mỏi nhừ nhưng cũng gồng mình phục thị.

Thấy hạ thể của tam nữ đã xung đỏ lên khiến Trần Duyệt đau lòng. Việc làm của các nàng làm sao Trần Duyệt không hay biết.

Đưa tay ra hiệu lại gần, ôm lấy ngọc thể mềm mại kia “Thiên Hạ Hồng Lô” lại được hấn vận chuyển nhưng lần lại không phải song tu. Từng tia linh khí tinh thuần tiến nhập mang theo công hiệu chữa thương cực lớn đang len lỏi vào từng thớ da thịt.

- Mấy ngày nay ta lại khiến các tiểu bảo bối khổ sở rồi.

Khiến một kẻ bình thường ít khi nổi ra những lời lẽ hoa mỹ như hấn lại nhi nhệ an ủi làm cho tam nữ ấm lòng.

Bên dưới bàn tay của hấn không ngừng nhẹ nhàng xoa nắn, vuốt ve hạ thể khiến cơ thể mềm mại, vô cốt run rẩy không thôi.

- Chỉ... chỉ cần chủ nhân ra lệnh thì dù có chết thiếp... thiếp cũng cam lòng.

- Thật là sướng ah... ha.

- Đúng... đúng chỉ cần có chàng chúng thiếp không cần bất cứ điều gì.

Tam nữ hưởng thụ được hấn vuốt ve, các nàng không ngừng nói ra những lời tận sâu trong thâm tâm. Cảm giác bình yên trong tay hấn có lẽ là thứ duy nhất mà các nàng khao khát.

Nhiệt độ xung quanh không ngừng nóng lên, chuyện gì tới cũng sẽ tới, sau khi thương thế lành lặn cuối cùng tam nữ lại đổ gục dưới hạ thể của hấn.

Sung sướng đã qua nhắm tính ngày mai chính là ngày đại lễ diễn ra. Trần Duyệt bước vào tiểu hồ, được tam nữ đồng thời tẩy uế cơ thể. Dưới sự hầu hạ của Hạ Thảo, Trần Duyệt mang trên người hắc đạo y, đầu đội ngọc quang, con ngươi sắc bén toát lên vẻ oai phong lẫm liệt.

Nhìn thấy tam nữ đang say mê ngắm nhìn làm Trần Duyên phì cười, hần lại gần đánh vào kiều đồn các nàng. Không một mảnh vải che thân bàn tay ấm áp của hần chạm vào da thịt khiến chúng nữ bất tỉnh lịnh nhệ rên. Nhẹ nhàng đặt lên trán các nàng nụ hôn từ biệt, Trần Duyên một đường bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tông môn đại điển

Bước ra động phủ, con đường thường ngày vốn heo hút không thấy một bóng người mà giờ đây đã tấp nập kẻ đi người chạy. Men theo dòng người cuối cùng hần đã đi tới đại thạch môn dưới chân Phong Ma Sơn nơi diễn ra đại điển thu nhận đệ tử.

Không hổ danh là đệ nhất ma môn, chỉ là một trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông của Ma Kiếm Tông mà không khí đã hoành tráng, uy nghiêm khó tả. Dưới kia là dòng người nối đuôi nhau dài không thấy điểm cuối mà không ai mở một lời. Ngoài tiếng gió rì rào cùng bước chân của đoàn người không khí tĩnh lặng một cách kì lạ.

Như hạc lạc giữa đàn gà khí chất từ Trần Duyên khiến kẻ khác phải kinh ngạc, chúng đệ tử tông môn cũng không tin vào mắt mình. Khí thế không gian tự uy, ánh mắt sắc bén như nhìn về phía con mồi làm cho những tu sĩ bên dưới không dám chính diện đối mặt cùng hần.

Áo mào chỉnh tề, phong thái của đại sư huynh kẻ đứng đầu chư vị đệ tử của Phong Ma Sơn không khỏi khiến kẻ khác phải nể sợ.

- Ta Trần Duyên là đại đệ tử của Phong Ma Sơn tuyên bố đại lễ thu nhận đệ tử “BẮT ĐẦU”.....

Giọng nói trầm thấp hữu lực vang xa hơn mười dặm khiến cho những tán tu bên dưới tinh thần sục sôi. Có kẻ đã nghiêng răng ken kết, hữu thủ siết chặt, cả đời người cơ hội chỉ tới một lần. Đây có lẽ là lần tham gia cuối cùng của bọn hần.

Bên trong một thanh niên đáng người mảnh khảnh bước ra đứng sau Trần Duyên cuối đầu không dám ngẩng mặt.

- Sư đệ là người được tiên bối trong tông môn giao phó?

- Đại sư huynh, chính là ta.

- Được rồi làm công việc của ngươi đi.

Trần Duyên quay lưng ngồi xuống mộc tọa gần đó quan sát tràng cảnh sôi nổi này.

Nhìn xuống hàng người còn chưa có dấu hiệu chấm dứt khiến Trần Duyên nghi hoặc không thôi.

- Kì lạ ta nhớ lần tuyển chọn đệ tử mười năm trước số lượng còn chưa bằng một nửa bây giờ.

Trong lúc hần đang suy tư thì đại điển đã diễn ra.

- Ta là Hữu Khí vinh dự được chư vị tiên bối trong tông môn tin tưởng giao trọng trách chủ sự cho đại điển lần này, hi vọng các vị đạo hữu xuất hết bản lĩnh biết đầu lọt vào mắt xanh của vị tiên bối nào đó một bước lên mây.

- Thử thách đầu tiên là trắc thí cốt cách, kẻ nào đã hơn hai mươi tuổi tự động rời khỏi.

Tin tức này khiến nhiều người không khỏi kinh hãi, không ngờ những năm trước chỉ lựa chọn hài tử dưới mười lăm không ngờ lần này lại thả lỏng nhiều như vậy. Từng người đặt tay lên thùy tình cầu, từng màu sắc hiện lên.

- Dương Bảo niên kỉ mười lăm hợp cách.

- Trùng Tấn niên kỉ... hai mươi hợp cách.

Tiếng nói của đệ tử kiểm chứng gần đó khiến cho thanh niên cuồng hỉ, mười năm trước thất bại gia nhập Ma Kiếm Tông cứ tưởng rằng hần sẽ an phận cả đời làm tán tu nhưng đúng là trời cao có mắt.

- Ngươi đã niên kỉ đã vượt qua hai mươi, dám lừa gạt Ma Kiếm Tông sao?

- Không... không ta còn chưa tới sinh thành ta vẫn chỉ hai mươi tuổi.

Thanh niên gào lên tuyệt vọng, không đợi lâu từ trên cao lưới kiếm lao xuống xuyên qua đầu lâu của hần. Cảnh tượng trên khiến không ít người ôm suy nghĩ cầu may cảm thấy sợ hãi, từ trong hàng người không ít kẻ lén lút rời khỏi.

- Hừ chi là tán tu thấp hèn mà dám múa rìu qua mắt thợ.

Từng tia sáng bắn tới như mưa, những tên mang ý nghĩ bỏ trốn kia lần lượt bỏ mạng. Nhìn những thi thể mi tâm bị hắc châm xuyên thủng khiến Trần Duyên lắc đầu không thôi.

- Có lẽ vị tiền bối Trúc Cơ kì nào đó trong bóng tối đã động nộ thật rồi.

Không biết hữu tình hay cố ý Trần Duyên cảm thấy sức mạnh vô hình tiến lại gần. Ngay lập tức theo phản xạ hần quay người nhìn tới góc khuất phía sau đại trụ.

- Có kẻ dùng thần thức dò xét ta sao?

Trần Duyên lăm bằm.

- Không ngờ tên Trần Duyên này lại phát hiện ra ta, rất khá. Lần này Phong Ma Sơn có cơ hội nở mày nở mặt rồi.

Trung niên dáng người cao to chấp tay sau lưng nghiêng ngẫm.

- Giờ tị đã tới, cửa ải đầu tiên kết thúc.

- Lần này Phong Ma Sơn có một vận tu sĩ vượt qua cửa ải thứ nhất. Những kẻ thất bại... à mà thôi dù sao các ngươi cũng đã không có cơ hội rời khỏi đây.

Hữu Khí ánh mắt sắc lạnh nhìn xuống số thi thể chất cao như núi kia.

Những tên tu sĩ may mắn vượt qua không khỏi rung mình, bây giờ bọn chúng đã biết được thế nào thiết huyết của ma môn.

- Cửa ải thứ hai bắt kiểm tra thiên phú bắt đầu.

Từng người bước lên phía trước kẻ đầu tiên là một bàn tử, thân hình như quả bóng tròn dù nhìn ở bất kì hướng nào. Thân thể hơn ba trăm cân của hắn khiến cho nhiều người khó chịu đó chính là lí do khiến hắn trở thành chim đầu đàn.

Tiểu bàn tử khuôn mặt ngây thơ không giấu được vẻ lo lắng, tay hắn run run đặt lên phiến đá. Một vầng sáng vàng yếu ớt hiện lên.

- Thổ hệ tu sĩ thiên phú Bính đẳng không hợp cách.

Ba chữ không hợp cách như mũi dao đâm vào tim khiến thân thể béo tròn không đứng vững ngã quỵ xuống đất. Hai vị đại hán đi tới xách lấy hơn ba trăm cân thịt kéo đi trước ánh mắt há hê của nhiều người.

Trong lúc tuyệt vọng nghĩ rằng số phận của mình đã chấm dứt thì...

- Khoan đã.

Giọng nói quen thuộc làm cho hần vận con người chú mục, kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên.

- Đại sư huynh có gì xin giao phó.

Hữu Khí mặc dù nghi vấn nhưng cũng không dám xằng bậy.

- Ngươi tên là gì, niên kỉ bao nhiêu, từ đâu tới?

Trần Duyên chỉ tay tới tên bàn tử như tiểu trụ bị lôi đi kia.

Nghe thấy hần tra hỏi tiểu bàn tử vội vàng quỳ xuống thành khẩn thưa.

- Trần... đại tiên thảo dân họ Bàn tên Thổ, năm nay vừa tròn mười tuổi người vùng Đại Cứu.

Tiểu Bàn Tử rung giọng nói.

- Được rồi, rất tốt. Từ nay ngươi sẽ là đệ tử của Ma Kiếm Tông ta.

Lời nói của hần không chỉ khiến những kẻ dưới kia bất ngờ ngay cả Hữu Khí cũng kinh nghi không dứt. Biết đây không phải là việc mình có thể làm chủ hần liền bước lại gần khom người nói.

- Đại sư huynh, mặc dù huynh là người giám sát đại lễ nhưng không được nhúng tay vào quyết định của tông môn.

Cứ nghĩ đem tông môn ra đủ để đè ép sĩ khí của Trần Duyên nhưng ngay lập tức cả người hần cứng đờ. Sát khí từ người Trần Duyên đã bao trùm đại điện, những kẻ bên dưới tu vi nhỏ yếu đã không thể nào đứng vững sắc mặt trắng toát ngồi bệt xuống.

Hữu Khí lúc này mới biết được bản thân quả thật đã quá nhiều, dù gì hắn cũng đã là tu sĩ Luyện Khí kì tầng chín nhưng bản thân lại không đủ dũng khí chống lại. Hai tay nắm chặt rì ra từng tia máu, hắn đang muốn dùng cơn đau để thoát khỏi nỗi sợ hãi do Trần Duyên mang lại.

Thấy mọi chuyện đã đi quá xa cuối cùng từ sau bên trong trung niên cao to lúc này xuất hiện, hắn phất tay đánh tan sát khí xung quanh làm mọi người thở phào nhẹ nhõm. Hữu Khí cũng tự động cáo lui.

- Thì ra là Mục sư thúc, không ngờ đại lễ lần này lại phải kinh động tới người đức cao vọng trọng như vậy.

Trần Duyên chấp tay kính cẩn nói. Dù sao trung niên này không phải là tu sĩ thông thường, hắn đã có tu vi Trúc Cơ viên mãn là một trong những người có cơ hội đột phá nhất trong Ma Kiếm Tông.

- Ha ha ha Trần sư đệ thật lực quả là không tầm thường, ta nghĩ trong số đệ tử chân truyền trong Ma Kiếm Tông ta kẻ có thể đấu pháp cùng tiểu chất đã không thể vượt qua một bàn tay.

Trần Duyên cũng không có ý kiến về nhận xét của hắn, chấp tay cảm tạ.

- Đa tạ Mục sư thúc khen tặng, người xuất hiện ở đây phải chăng là không đồng tình với lời nói của tiểu chất.

- Đúng như người nói, dù là đệ tử chân truyền cũng không thể thay đổi luật lệ của tông môn trăm vạn năm qua.

Trung niên lời nói không chút nhân nhượng khẳng định.

- Vậy nếu như quyết định này là do một tu sĩ Trúc Cơ kì nói ra thì ta nghĩ tông môn sẽ chấp nhận đúng chứ.

- Tu sĩ Trúc Cơ kì? Chẳng lẽ hắn muốn...

Trần Duyên gật đầu ngầm đồng ý. Trung niên nhìn kĩ tên bàn tử đang ngồi người quỳ dưới kia hồi lâu sau cũng đành lắc đầu cười khổ quay người biến mất.

Thấy sự việc đã đi xuống Hữu Khí tiếp tục để chứng tu sĩ tiếp tục trắc thí. Người vui đương nhiên là có kẻ buồn, những tên thiên phú quá kém cuối cùng đành phải rời đi, có kẻ dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Trần Duyên hi vọng phép lạ xảy ra nhưng sự thật đã làm chúng thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Tông môn đại điển (tt)

Thái dương đã ngã màu vàng nghệ dòng người trắc thí cũng đã gần dần, từ một vạn tu sĩ giờ đây chưa tới hai ngàn người lọt qua cánh cửa thứ hai trắc thí thiên phú.

Kẻ thành công thì kinh hỉ ra mặt không ngừng khăn vải mộ tổ tiên bốc khói xanh. Còn người thất bại thì vẻ mặt bần thần thậm chí còn cố gắng van xin được ở lại làm đệ tử thí luyện thấp kém.

- Cánh cửa trắc thí thứ hai kết thúc, mời 2565 đạo hữu thành công thông qua quay lại nghỉ ngơi. Những kẻ thất bại hãy mau chóng rời khỏi nếu không giết không tha.

Không ai dám nghi ngờ lời nói của Ma Kiếm Tông những kẻ thất bại kéo nhau nhanh chóng rời đi.

- Đại sư huynh trắc thí thứ ngày mai mới bắt đầu, xin mời đại sư huynh quay về nghỉ ngơi.

Hữu Khí thận trọng.

Trần Duyên gật đầu rời khỏi.

- Ngày mai rất đáng để mong chờ đây.

Hắn thì thầm, ánh mắt vô tình liếc qua những nơi có người ẩn núp. Trần Duyên vốn trời sinh nhạy bén hơn người nay trùng hợp xuất hiện thần thức mặc dù hắn không sử dụng nhưng lại có thể cảm giác được có kẻ hiện diện gần đó. Dù sao những tu sĩ Trúc Cơ kì kia cũng không phải cố ý che giấu bản thân chỉ là những tên kia tu vi quá thấp kém không thể nào phát hiện.

Đi tới căn phòng tồi tàn mà tông môn dựng lên cho tân tu ở lại, hắn gõ cửa.

- Rồi rồi ta không có điếc đặc.

Giọng nói ồm ồm phát ra, không ai khác chính là Tiểu Bàn Tử mà hần chính tay tuyển chọn vào tông môn.

Vừa mở cửa, nhìn thấy Trần Duyên tên Bàn Tử kia chợt cả người run lên quỳ rạp xuống đất.

- Là... là Trần đại tiên đã tới thảo dân không không...

Miệng hần lắp bắp nói không nên lời.

- Ngươi mau ngẩng đầu lên.

Cầm lấy phong thư ném tới trước mặt hần.

- Sư phụ của ngươi không ở tại tông môn, thử thách đầu tiên là tìm tới chỗ hần. Thất bại đồng nghĩa với cái chết.

Hần quay lưng rồi đi để mặc cho Tiểu Bàn Tử quỳ lạy.

Hoàn thành việc Bạch Nhiên nhờ vả Trần Duyên quay lại động phủ chờ bình minh lên.

- Hôm nay chính là ngày cuối cùng của đại điển thu nhận đệ tử mười năm một lần của Ma Kiếm Tông. Chư vị đạo hữu đã không quăng ngại đường xa, giữa thủ triều đang diễn ra tới được đây đủ chứng minh năng lực cùng vận khí không tầm thường.

- Trắc thí lần này sẽ kiểm chứng cả hai điều đó, chính là song đấu. từng người lên bốc thăm trên mười võ đài, không phân chia thực lực, niên kỷ chỉ đơn thuần là bốc thăm song đấu.

- Ma Phong Sơn lần này tuyển chọn năm trăm danh đệ tử đứng đầu, hi vọng chư vị sẽ thể hiện toàn bộ bản lĩnh của mình biết đâu lọt vào mắt xanh của một vị tiền bối nào đó không chừng.

Chúng đệ tử chia ra mười võ đài, thời gian rút thăm mau chóng trôi qua.

- Võ đài thứ nhất mời đạo hữu thứ 142 và 546 thượng đài.

- Mời đạo hữu 231 và 798 thượng đài...

Đa số chúng tu sĩ chỉ là tán tu thực lực nhỏ yếu không khiến hần chú ý, nhưng lại có một vài ngoại lệ.

- Trận đấu thứ mười tám mời đạo hữu số 621 cùng 147 thượng đài.

Nữ nhân thân hình mảnh mai, y phục để lộ đôi chân dài miên man, làn da trắng ngần cùng vẻ mặt lạnh lùng băng giá khiến nhiều nam nhân gần đó phải đứng ngồi không yên. Tính cách kiêu kỳ toát ra đủ thấy nữ nhân này khinh thường tất cả đàn ông gần đó, thậm chí khi thượng đài cũng dùng tiểu phiến che đi sợ rằng tên nam nhân kia làm ô uế ánh mắt của mình.

- Hữu Khí.

- Đại sư huynh.

- Nữ nhân kia là ai.

Thấy Trần Duyên có hứng thú với nàng làm hần cũng không có gì lạ.

- Nàng là Trương Lệ, trưởng nữ Trương gia một gia tộc tu tiên có thực lực rất khá trong lãnh thổ do tông môn quản hạt.

- Năm nay niên kỷ chỉ có 17 nhưng đã là tu sĩ Luyện Khí kì tầng sáu, nếu như được tông môn bồi dưỡng rất có khả năng sẽ là một tiểu thiên tài.

Trong lúc Hữu Khí giảng giải bên dưới trận đấu đã bắt đầu.

Thấy nữ nhân khinh miệt không hề che giấu khiến tráng hần động nộ, rút thanh đại đao trên lưng hùng hổ xông tới. Bỗng nhiên lưới đao phân làm ba trực chỉ Trương Lệ trầm xuống.

- Phân ánh đao sao, mặc dù chỉ là công pháp Bính đẳng nhưng hóa hầu rất khá.

Chỉ cần liếc sơ qua cũng đủ để hần nhìn thấu, hiểu kì của Trần Duyên bây giờ là nữ nhân về mặt lãnh tính kia. Lưới đao to lớn như người trưởng thành đang tới gần nhưng nàng không hề muốn né tránh.

- Không phải là quá sợ hãi nên không động đậy được chứ?

Rất nhiều nam nhân cùng suy nghĩ, tuy nàng cao ngạo nhưng không nam nhân nào lại đành lòng nhìn thấy nữ nhân như hoa như ngọc chết thảm.

- Kinh Cúc Gai.

Nàng thì thầm. Từ tay áo những cây dây gai kì lạ thô dày phóng tới quấn chặt lấy trắng hán. Lưỡi đao đã dừng lại cách đỉnh đầu nàng không quá một phân. Không ngờ hẳn lại bị những sợi dây leo tường chừng như yếu ớt kia trói chặt không thể di chuyển.

Tường Lệ ánh mắt lạnh băng đưa nhất chỉ về phía hán. Về mặt hoảng sợ lo lắng cùng cái nhìn cầu xin không khiến nàng mềm lòng. Ngay tức khắc trắng hán ngã xuống, giữa mi tâm xuất hiện lỗ máu rợn người.

- Hahaha nữ nhân này không tệ, sát nhân không một cái nhíu mày tương lai khẳng định khó lường.

Trần Duyên không kiềm được mà khen ngợi, bên cạnh Hữu Khí cũng gật đầu hài lòng. Nếu như chỉ có thực lực cao cường cũng chỉ khiến hán có chút coi trọng như giờ đây tâm tính của nữ nhân này vô cùng vững chắc là một viên đá quý cần gọt giũa.

Ngoài nàng ra Ma Phong Sơn còn thu hoạch thêm được ba tiểu thiên tài khác đều có niên kỉ không quá mười lăm đặc biệt là Lôi Lâm kẻ có Lôi mạch hiếm có. Đây đã là đại thu hoạch lớn nhất trong năm lần đại điển gần đây khiến mấy lão trong bóng tối kia cười to không ngớt.

Sau nửa ngày cuối cùng đã tìm ra năm kẻ đứng đầu, được sự chú mục của hàng ngàn ánh nhìn bọn hán như những vì sao sáng chói nhất trên bầu trời.

- Ha ha ha hôm nay đúng là ngày vui của Ma Kiếm Tông ta. Ngoài trừ năm trăm vị sư huynh đệ vượt qua tuyển chọn thì những đạo hữu còn lại cũng không nên quá thất vọng. Tông môn biết trong các đạo hữu có người không vượt qua được chỉ do vận khí chưa tới nên chư vị tiền bối đã đề ra thử thách chỉ cần hoàn thành ngay tức khắc trở thành đệ tử Ma Kiếm Tông ta.

Tiếng hoan hô ngợp trời vang lên.

- Ma Kiếm Tông không hổ là ma môn đại phái, ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội cuối cùng này, ta phải là nam nhân đội trời đạp đất.

Từng tiếng ca ngợi vang lên không dứt mãi một lúc sau Hữu Khí mới có thể tiếp tục nhiệm vụ của mình.

- Ta xin mời năm vị siêu tân tinh lần này Lôi Lâm.

Tiểu hài tử khuôn mặt khô ngô nhưng hàng long mày lại sắc lẹm như lưỡi dao không hề run sợ như thể đây không phải là lần đầu hán chịu sự chú mục của nhiều người.

Cảm giác thấy rụt rịt Trần Duyên cao giọng nói.

- Chư vị tiền bối, ta biết lòng ham mê đệ tử không ai không có nhưng lúc này không phải ý hay. Chỉ bằng để đại điển kết thúc chính tay ta sẽ dẫn chúng tới đại điện lúc đó tùy vào bản lĩnh mỗi người rồi.

Lão già đang định chuyển thân bỗng nhưng không tin vào tai mình, không chỉ có lão hơn mười bóng đen ẩn núp gần đó cũng bất ngờ không kém. Nhưng không ai nói gì, đúng như lời Trần Duyên đây không phải là thời điểm thích hợp để tranh giành.

- Vị thứ hai là Tường Lệ.

Chân dài miên man cùng đôi mắt phượng không hề làm giảm lòng nhiệt thành của chúng nam nhân mặc dù nàng luôn mang lớp màng mỏng che đi khuôn mặt.

- Vị thứ ba là Như Phong.

Thanh niên y phục rách rưới không khác gì thất cái cống trên lưng đại kiếm tay cầm bầu rượu dáng đi xiêu vẹo có thể té ngã bất kì lúc nào. Nhưng không ai dám coi thường hán, trải qua hơn mười trận đấu chưa ai ép hán rút đại kiếm ra để chống trả.

- Vị thứ tư là Bạch Long.

Lại một nữ tử hoa nhường nguyệt thẹn, mang trên người đạo bào trắng như tuyết, suối tóc sườn dài khiến kẻ khác phải ngất ngay. Chỉ tiếc hận là nữ nhân này cũng sử dụng màn che mặt khiến nhiều kẻ phải tiếc hận. Lai lịch của nàng cũng là điều bí ẩn, chỉ biết một vị tiền bối nào đó trong lúc lịch luyện nhân gian đã mang về tông môn tu luyện.

- Vị cuối cùng là Giang Kiều.

Thiếu niên vẻ mặt tái nhợt thâm trầm khiến người khác không muốn lại gần.

- Xin chúc mừng năm vị trở thành ngũ đại tân tinh mới nhất của Ma Phong Sơn ta. Giờ đây sẽ là trận đấu để tìm ra ai mới thật sự là kẻ mạnh nhất.

- Mời đại sư huynh chủ trì trận quyết đấu cuối cùng này.

Trần Duyên đứng lên bình tĩnh bước về phía trước.

- Ta tuyên bố...

- Khoan đã.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ma Huyết Tông đệ tử

Đúng lúc trận đấu quyết định chuẩn bị diễn ra thì từ đằng xa một nhóm người mang trên mình huyết bào chậm rãi bước tới.

- Bọn chúng chính là Huyết Ma Tông!

Ngay lập tức Trần Duyên nhận ra được, huyết bào chính là đặc điểm dễ nhận ra nhất của tu sĩ Huyết Ma Tông.

Huyết Ma Tông cùng Ma Kiếm Tông là hai trong số tứ đại ma tông, chỉ có điều nếu như Ma Kiếm Tông có thực lực mạnh nhất thì Huyết Ma Tông luôn xếp cuối bảng.

Làm kẻ theo đuôi suốt vạn năm sao có thể cam lòng, tu sĩ Huyết Ma Tông luôn nổi tiếng tàn bạo thiết huyết nhất là hầu hết công pháp tu luyện đều liên quan tới huyết dịch khiến kẻ khác kinh hoàng.

Không chỉ đối với môn phái chính đạo, tà đạo cũng không ưa nổi bọn người khát máu này. Nhiều tòa đại thành mấy trăm vạn dân trở thành thây khô không phải là điều hiếm gặp. Đồ sát một thành là cấm kị rất lớn dù là tu sĩ ma môn nhưng ở Huyết Ma Tông không phải là đại tội gì.

Hơn mười tu sĩ có nam nhân, nữ nhân không nể nang bất kì ai một đường đi tới. Nhìn sơ qua chỉ là tu vi Luyện Khí kì những lão tiền bối kia bất động xem xét tình hình. Giữa các tông môn có giao ước ngầm các tiền bối không được ra tay với đệ tử Luyện Khí kì nếu không chính đệ tử của môn phái đó sẽ bị tất cả môn phái khác vây công.

Bọn chúng xuất hiện ngay lúc này đủ thấy lại không có thiện chí nhưng hôm nay lại là đại điển đã chiêu đãi chúng tu sĩ từ khắp nơi không thể từ chối bọn chúng. Bất đắc dĩ đệ tử gác cổng phải để những vị khách không mời mà tới này đi qua.

- Hahaha thật là không ngờ, chỉ là đại điển chiêu thu đệ tử của Ma Phong Sơn nho nhỏ này lại được chư vị Huyết Ma Môn chiếu cố hữu hạnh hữu hạnh.

Trần Duyên hào khí tươi cười như bằng hữu nhiều năm không gặp.

- Không dám, không dám mặc dù thập đại sơn đều có đại điển nhưng chúng ta lại được chư vị tiền bối căn dặn phải tới đây để mở rộng tầm mắt.

- Huynh đệ đây ắt hẳn là Trần Duyên đại đệ tử của Phong Ma Sơn.

- Không dám huynh đệ là...

Trần Duyên khách khí.

- Ta là Huyết Nha nhị đệ tử của Nhị Trưởng Lão, hôm nay được lệnh gia sư tới đây cốt là để trung vui cùng quý tông.

Huyết Nha cũng tươi cười đáp lễ.

- Trần tiểu tử tên Nhị Trưởng Lão của Huyết Ma Tông kia trước đây ăn không ít thiệt thòi từ tay Tứ Trưởng Lão.

Mấy lão trong bóng tối truyền âm cho hắn.

- Thì ra là vậy, khẳng định bọn chúng tới đây không phải chuyện tốt lành gì.

Trần Duyên thâm nhũ.

- Thì ra đây chính là các tân đệ tử của Ma Kiếm Tông sao, đúng là khí chất hơn người khẳng định sẽ là rường cột của tông môn.

- Hahaha chư vị quá lời rồi.

Trần Duyên cười lớn.

- Nhưng đó là chuyện tương lai, không biết rường cột lúc này đủ vững trãi hay không.

Tiếng cười im bật, chúng đệ tử làm sao không nghe ra được lời hần nói là gì chứ.

- Có lẽ Huyết Nha huynh đệ ngày hôm nay tới đây không phải là để chung vui cùng bản tông.

Nụ cười trên miệng hần vẫn còn đó nhưng không khí lại trở nên nặng nề.

Thấy mục đích đã đạt được Huyết Nha không hề cố kị nói.

- Đúng như ngươi nói, ta tới đây cốt là để cho thiên hạ thấy đại đệ tử chân truyền duy nhất của Phong Ma Sơn chỉ là hữu danh vô thực.

Lời nói của hần khiến không ít kẻ tái mặt, đại diện lần này không chỉ có tán tu mà thậm chí là tu sĩ của những môn phái, gia tộc tu tiên trong địa bàn quản hạt của Ma Kiếm Tông tới đây chứng kiến. Những lời này không khác gì bôi nhọ danh dự của Ma Phong Sơn trước các thế lực khác.

- Hahaha nói rất hay, lời của nhị sư huynh đúng là không có gì thiếu sót. Không hổ là thiên tài trăm năm hiếm gặp.

Những tên đệ tử theo sau không ngừng reo hò thị uy.

- Tốt, nói rất hay. Chư vị đã không quăng ngại đường xa vạn dặm tới Ma Kiếm Tông ta không thể cứ thế mà quay về.

Ánh mắt Trần Duyệt trở nên sắc lẹm, giọng gằn từng chữ:

- Ít nhất cũng phải để lại vài người nếu không Phong Ma Sơn làm sao có thể còn chỗ đứng trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông chứ.

Hơn hai trăm đệ tử tu vi hậu kỳ gần đó xông tới vây công. Bọn họ đã kiềm nén rất lâu, chỉ cần Trần Duyệt đưa ra hiệu lệnh ắt hẳn hơn mười đệ tử Ma Huyết Tông này sẽ bỏ mạng.

- Lão nhị chưa tới lúc ngươi phải nhúng tay, đây là chuyện của tiểu bối. Nếu như chúng không giải quyết được sau này làm sao gánh vác trọng trách của tông môn.

Lão giả thấy sự việc không ổn liền muốn ra tay nhưng lại bị kiềm chế không thể cử động.

- Các ngươi dám tới đây phá rối đại diện mười năm một lần của Phong Ma Sơn tốt nhất là để mạng lại.

Chúng đệ tử xung quanh hô hào.

- Đại diện này không phải như quý tông nói mời chào chư vị tu sĩ trong thiên hạ sao?

- Chẳng lẽ vây công là cách các ngươi mời chào chúng ta.

Trần Duyệt bình thản bước lại gần, hần phát tay.

- Các ngươi mau lùi lại.

- Tuân lệnh đại sư huynh.

Hữu Khí dẫn đầu lui về phía sau, chúng đệ tử ở đây không ai ngoài hần hiểu rõ áp lực Trần Duyệt mang tới. Hữu Khí trong tông môn có danh khí không nhỏ, không phải không có lý do các tiền bối chọn hần chủ trì đại diện. Hơn trăm đệ tử lùi lại trăm bước chân để lại khoảng sân trống bên trong chỉ còn Trần Duyệt cùng thập đệ tử Ma Huyết Tông.

- Đại sư huynh không phải muốn độc thân độc đại chống lại mười tên tu sĩ kia chứ?

Ý nghĩ khó tin này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu các tên đệ tử, tiếng rì rầm của hơn vạn người đã không phải tiếng rì rầm nữa. Những đệ tử đứng gần đó cũng bất chợt có cảm giác không đúng nhưng không dám ra tay ngăn cản, dù sao hần cũng là đại sư huynh không thể trái lời.

- Hahaha các sư đệ của ta đã làm các vị phải hốt hoảng rồi. Đại diện của Ma Kiếm Tông đương nhiên là luôn chào đón bằng hữu tứ phương.

- Đúng là kẻ hiểu biết dễ nói chuyện, ta tới đây không có ý hạ thấp quý tông chỉ đơn thuần là muốn giao thủ một hai.

Lời hần nói khiến chúng đệ tử nghiêng răng ken két.

- Ta đương nhiên hoan nghênh nhưng cái gì cũng phải trả giá. Các ngươi đã tới đây ngay thời khắc quyết định này đã thật sự khiến ta phẫn nộ.

Trần Duyệt gằn từng chữ, sát khí trên người hần lại lần nữa không thể kiểm soát. Con người hần quá bá đạo, tới mức trong mắt không hề có kẻ hờ cho những tên không vừa ý. Bọn chúng tới đây rõ ràng là muốn hạ thấp uy danh của hần giữa chốn đông người.

Sát khí lan tràn, chúng đệ tử Ma Huyết Tông trở thành những kẻ đứng mũi chịu sào. Chỉ có Huyết Nha cùng hai vị sư đệ phía sau có khả năng chống trả.

- Hần sao lại có sát khí lớn tới nhường này, không phải tin tức truyền về đệ tử của Phong Ma Chân Nhân chỉ là hạn giá áo túi cơm sao?

Huyết Nha không ngừng nghi vấn, đây là lần đầu tiên hắn thấy một tu sĩ Luyện Khí kì lại có sát khí khủng khiếp như vậy, đủ khiến cho nhiều tiền bối Trúc Cơ phải hổ thẹn.

Chúng đệ tử đứng quanh đó trăm bước chân cũng bắt giác lùi lại, bọn người đó đã hiểu khoảng cách thật sự lớn tới mức nào.

- Tại sao cùng là tu sĩ Luyện Khí kì ta lại không có dũng khí tới gần hắn.

Về tuyệt vọng của chúng đệ tử gần đó làm sao thoát khỏi mắt của những lão giả kia.

- Sinh ra cùng thế hệ với tên Trần Duyên kia cũng là nỗi bi ai cho chúng.

- Nhưng ít nhất thì chúng ta đã kiếm được nhiều thứ đáng giá.

Mục sư thúc ném cái nhìn về phía Ngũ Tân Tinh kia, trong mắt chúng chỉ có chiến ý không hề run sợ.

- Các ngươi đang sợ hãi sao?

Trần Duyên nhìn lại chúng đệ tử.

- Hãy khắc ghi trong thâm tâm đệ tử Ma Kiếm Tông ta không có kẻ hèn nhát. Ngẩng mặt lên

Trần Duyên hét lớn khiến bọn chúng bắt giác nhìn lại, đúng như lời hắn nói, kẻ lẽ ra phải run sợ chính là mười tên đệ tử Ma Huyết Tông kia. Lấy lại dũng khí gần vạn đệ tử ánh mắt sùng bái nhìn tới hắc bào thanh niên đang chấp tay đối diện là mười kẻ ngông cuồng kia lúc này không khác gì tiểu thiềm thừ trông thấy đại mãng xà, cả người bất động.

- Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

- Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

- Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

Tiếng hô vang như sấm rền làm cả ma Phong Sơn như run lên, âm thanh vang xa tới những ngọn đại sơn khác. Trên bầu trời từng bóng người lần lượt xuất hiện, không thể tránh được, động tĩnh quá lớn đã khiến các tu sĩ gần đó động tâm muốn biết thực hư.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hiện lộ một phần thực lực

Trên đấu trường, xung quanh đã lấp kín bởi hàng hà tu sĩ bị kích động. Tin tức tu sĩ Ma Huyết Tông khiêu chiến đại đệ tử của Phong Ma Sơn đã lan truyền khắp Ma Kiếm Tông làm kinh động không ít tiền bối tiềm tu gần đó.

- Ngũ sư đệ ta không ngờ chỉ là tiểu bối giao thủ lại kinh động tới người.

Lão già râu tóc bạc trắng đang đằng không bay tới.

- Thì ra là Nhị sư huynh thật là hết cách, dù sao Bình Địa Sơn của ta cũng là nơi gần Phong Ma Sơn nhất. Phong thanh lớn như vậy ta chắc rằng cả Ma Kiếm Tông không ai không biết.

- Nhưng không ngờ rằng lại kinh động tới nhị sư huynh.

Một già một trung niên lơ lững giữa không trung kia không ai khác chính là Nhị Trưởng Lão cùng Ngũ Trưởng Lão.

- Hahaha ta đang đánh cờ cùng lão đại thì được nghe chúng đệ tử kể lại khiến hai lão già như ta tò mò không thôi. Lão đại ngại mặt mũi nên ta phải xách thần già này đi xem xét tình hình.

Lời vừa dứt thì cả hai đã tới nơi. Trên không trung có không ít tu sĩ chân đạp pháp khí đằng không trông thấy hai vị trưởng lão muốn hành lễ thì...

- Không cần, chúng ta tới đây chỉ muốn góp vui thôi.

Ngũ Trưởng Lão phát tay nói.

Thấy khắp nơi đều số lượng tu sĩ đã lên tới hàng vạn, trên bầu trời những chấm nhỏ li ti kia không cần nghĩ cũng biết là gì. Huyết Nha đã thấy tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát. Ban đầu hắn tới đây cốt là để bớp trái hồng mềm Trần Duyên kia nhằm hạ bộ thanh danh của Phong lão ma không ngờ...

Lúc này có đánh chết hắn cũng không tin kẻ tràn ngập sát khí kia lại là phế vật. Trong tình huống tiến thoái lưỡng nan nếu như tự động buông bỏ kháng định sẽ bị tông môn trừng phạt, tiến lên hắn không nắm chắc phần thắng rất có khả năng sẽ phải ngã xuống tại đây.

Trong lúc Huyết Nha đang tuyệt vọng thì Trần Duyên lại thấp cho hắn một tia hi vọng.

- Ngươi không phải muốn tỉ thí cùng ta sao, hay là đã suy nghĩ lại. Đừng nói là ta chủ nhà lại gây bất lợi cho khách nhân, tất cả các ngươi cùng xông lên đi. Nếu như chiến thắng ta đảm bảo người cùng mười vị đệ tử phía sau sẽ bình yên rời khỏi.

- Lời ngươi nói là thật.

Hắn nghi kị dò hỏi.

- Đương nhiên ta thân là đại đệ tử Phong Ma Sơn sao có thể nói hai lời.

- Chỉ có điều nếu ngươi thất bại thì phải để lại thứ gì đó.

Trần Duyên cười gằng.

- Không cần nhiều lời, ta không tin mười đệ tử chân truyền chúng ta lại không thể khắc chế được ngươi.

- Các sư đệ sư muội mau dàn trận.

Đồng thời mười tên đệ tử Ma Huyết Tông không hẹn mà cùng lùi lại, lấy ra huyết phù kì lạ dán trên mi tâm.

- Huyết Tế Trận.

Huyết khí thẩm thấu qua da trôi lơ lửng trên không trung khiến chúng đệ tử kinh ngạc. Trần Duyên cũng không ngoại lệ, đây là lần đầu hắn cảnh tượng kì lạ này thẩm nghĩ.

- Bọn chúng muốn dùng huyết khí tấn công ta sao?

- Téééé.

Sau tiếng hét dài, huyết khí như đại hà chảy vào người Huyết Nha. Con ngươi hắn đầy tơ máu, mắt, mũi miệng đâu đâu cũng là huyết dịch. Vẻ mặt trở nên điên cuồng nhưng không dấu được vẻ khôn khéo.

- Tiểu tử, ngươi đã khiến ta ra nông nỗi này, ngươi phải trả giá.

Thấy Huyết Nha trở nên cuồng loạn Trần Duyên cũng đoán được phần nào.

- Thì ra là tế trận, bọn Huyết Ma Tông này đúng là điên loạn. Không ngờ cả thứ để lại nhiều hậu quả này lại không nhiều mảy thi triển.

Mặc dù Trần Duyên không biết tác dụng thật sự của trận hình nhưng cảm nhận được chân khí của Huyết Nha không ngừng tăng lên. Bên kia mười tên đệ tử giờ đây sắc mặt cũng đã tái nhợt, nhưng về đặc ý lại không hề che giấu.

- Các ngươi có phải rất đặc ý vào tế trận này?

- Tiểu tử vô tri ngươi ta xem thử ngươi có gì để ngông cuồng.

Huyết Nha cả người đã thấm đẫm huyết dịch, từng mạch máu trong cơ thể đã căn phòng như tiểu xà ẩn hiện dưới da. Song thủ bắt quyết.

- Huyết Nhân Phân Thân.

Từ người hắn máu huyết như có sinh mạng chuyển động không ngừng dần hình thành huyết nhân.

Hơn trăm tên huyết nhân không kể cả người từ huyết dịch thì giống như trăm tên Huyết Nha như đúc.

- Tiểu tử, không phải ngươi rất ngông cuồng sao, ngươi muốn độc đấu chúng ta sao, lão tử giúp ngươi được như ý nguyện.

Lúc này ngay cả những lão nhân kia cũng bắt đầu động dung.

- Sư huynh đây là...

- Ừm là Huyết Nhân Phân Thân, công pháp cấp hai nổi danh của Ma Huyết Tông. Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể luyện thành, không ngờ tiểu tử này có thể lợi dụng tế trận cưỡng ép thi triển. Xem như là một tiểu thiên tài trăm năm hiếm gặp.

Nhị Trường Lão thở dài.

- Sur huynh hay là đệ diệt sát hần, tiểu tử này rất có khả năng là mối nguy hại cho tông môn ta sau này.
- Tùy ngươi nhưng không phải lúc này.

Lão cũng đã động dung, thiên tài này không thể để hần trưởng thành.

- Hahaha một mình ta thì không chắc đánh bại ngươi nhưng một trăm thì lại khác, tiểu tử còn không mau dập đầu tạ tội, ta từ bi sẽ không lấy mạng chó của ngươi nhưng phải để lại thứ gì đó.

Huyết Nha cuồng tiếu nhái lại những lời vừa rồi của Trần Duyên.

Chúng đệ tử xung quang sắc mặt cũng không khá hơn, nếu như chỉ một chọi một Trần Duyên chắc thắng không nghi ngờ nhưng đây lại là...

- Một, hai, ba, bốn... một trăm, một trăm linh một.

Lời cuối cùng chỉ tay vào Huyết Nha thực thể. Đứng trước trăm tên đệ tử chân truyền hần bình chân như vại, tiếng đếm của hần như đánh vào không khí trầm lặng.

- Một con kiến cùng một trăm linh một con kiến đối với ta cũng không có gì khác biệt.

Giọng hần trầm thấp từng chữ truyền vào tai khiến chúng đệ tử ngây người.

- Hahaha ngươi nói không sai, một con kiến cùng một trăm linh một con kiến cũng chỉ là kiến thôi.

Nhị Trường Lão cười lớn nhìn qua Ngũ Trường Lão.

- Chúng ta đi thôi.

Mặc dù trong đầu đầy nghi vấn nhưng Ngũ Trường Lão cũng không trái lời quay người cùng rời đi. Những tu sĩ Trúc Cơ kì gần đó cũng về mặt ngo ngác nhìn nhau.

- Sur huynh, đệ không cần phải ra ta diệt sát hần sao?

Ngũ Trường Lão không kiềm được hỏi.

- Hahaha chúng ta đã có mảnh hổ cần gì lo ngại bọn chúng sinh ra bày chuột chứ.

Bên kia đấu trường Huyết Nha về mặt ngẩn ngơ rồi chuyển qua giận dữ.

- Tiểu tử ngông cuồng đã vậy đừng trách ta phé tứ chi của ngươi.

Trăm huyết nhân cùng xông tới, áp lực từ chúng không hề yếu hơn Huyết Nhân tạo nên một trường kinh thiên.

- Hòiiiiii.

- Nếu Huyết Nha huynh đệ đã muốn phé bỏ tứ chi ta thì thân chủ nhà không thể không đáp lễ.

Vỗ túi trừ vật hàng vạn bóng đen lớn hơn nắm tay bay ra tạo thành hắc vân lơ lửng giữa không trung khiến cho “trường kinh thiên” vừa rồi kia không khác gì tiếng khóc của hải nhi.

- Ngươi... ngươi...

Lần này tới lần khác Trần Duyên luôn khiến các đồng môn phải kinh nghi, thấy đội quân hùng hậu kia làm không kẻ nào dám tưởng tượng có tu sĩ cùng cấp nào khả năng chống lại hần.

- Ngươi muốn chống lại ta, gấp trăm lần cũng chưa đủ.

Lời vừa dứt trùng vùn từ trên không trung đổ nhào xuống, máu huyết của tu sĩ Luyện Khí hậu kì có sức hấp dẫn trí mạng với chúng. Đứng trước cảnh tượng khủng bố đó Huyết Nha chỉ còn biết tuyệt vọng giương đôi mắt thất thần.

- Không, ta không thể nào thất bại dưới tay hần.

Huyết Nha cắn chặt răng, dưới sự vây công của hàng vạn Phệ Huyết Trùng hần khổng lồ chế bách huyết nhân lùi lại che chắn thực thể.

- Ta liều với ngươi.

Tiếng hét chói tai, Huyết Nha dùng những huyết nhân kia trở thành tấm chắn che chở từ phía nhằm chậm trễ Phệ Huyết Trùng đang điên cuồng thôn phệ kia. Hắn làm một chuyện mà bất cứ kẻ nào khi tranh đấu với khổng trùng tu sĩ, tấn công kẻ khổng chế chúng.

Mặc dù đàn linh trùng đông đúc hơn gấp ngàn lần nhưng mỗi huyết nhân là một tu sĩ hậu kỳ tuy không có linh trí thì pháp nhưng thực lực của chúng không phải là thứ mà một linh trùng Đỉnh đẳng có thể chống lại.

Đúng như hần dự kiến, Phệ Huyết Trùng nhất thời không thể đột phá tấm huyết khiên kia. Dưới sự che chở của huyết nhân, như mãnh thú Huyết Nha điên cuồng lao tới.

Trận chiến của đàn linh trùng cùng huyết nhân vô cùng thảm liệt, đấu vô trường như vừa phải hứng chịu sự phẫn nộ của thiên nhiên. Sa thạch vốn vô cùng cứng rắn ngày thường dù chúng đệ tử có cố ý tàn phá nhưng lực bất tòng tâm giờ đây lại như mảnh ruộng mới được nông dân cày xới.

Từng gã huyết nhân ngã xuống là lời theo số lượng linh trùng không kể xiết làm đậm lung. Huyết Nha thậm chí không ngần ngại để chúng lao vào giữa vòng vây Phệ Huyết Trùng mà tự bạo làm cho Trần Duyên hao binh tổn tướng không ít.

- Hahaha tên chuột nhất hèn nhất kia cuối cùng ta đã tìm được nguoi.

Ông trời không phụ lòng người đúng lúc tên huyết nhân cuối cùng ngã xuống hắn đã tìm được tới Trần Duyên đang lẫn trốn phía sau đàn linh trùng.

- Huyết Kiếm Trùng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đắm máu kết cục

Giữa chiến trường hỗn loạn đàn linh trùng hòa cùng huyết đỏ vurun vãi khắp nơi. Trong trường hỗn loạn đó một kẻ điên cuồng lao ra bất chấp đàn linh trùng đối kháng xung quanh.

Như mãnh hổ săn mồi trong mắt hắn bây giờ chỉ có kẻ thù không đội trời chung Trần Duyên cuối cùng đã lộ diện.

- Huyết Kiếm Trùng Thiên.

Đại kiếm làm từ huyết dịch xuyên không nhắm chặt Trần Duyên phóng tới.

- Chết đi tiểu tử.

Mặc cho nguy hiểm trước mắt hắn chấp tay sau lưng ánh mắt hững hờ. Huyết kiếm cắm vào cơ thể hắn trước vẻ kinh nghi của chúng đệ tử.

- Đại sư huynh.

- Hahaha cuối cùng nguoi đã trả giá vì dám khinh địch.

Tiếng cười của hắn bỗng nhiên im bật, nơi huyết kiếm xuyên qua không hề lưu lại vết máu. Vẻ mặt Trần Duyên vẫn hững hờ không một chút cảm xúc.

- Không... không thể được tiểu tử nguoi ở đâu mau ra đây mặt đối mặt với lão tử, ả núp chỉ là hành động của kẻ hèn hạ.

Huyết Nha điên cuồng, thân là đệ tử chân truyền hấp thu biết bao nhiêu lịch luyện từ các đời tiền bối mà đệ tử khác không thể tiếp cận làm sao hắn không nhận ra kẻ đứng trước mặt kia không phải là thực thể.

- Nguoi muốn gặp ta sao.

Về điên cuồng bỗng nhiên không còn, cả người chợt run rẩy. Từ phía sau không biết từ lúc này nhất thủ đã bóp chặt lấy yết hầu. Xung quanh chợt tĩnh lặng, đàn Phệ Huyết Trùng được Trần Duyên thu vào túi linh thú.

Đứng giữa đấu vô trường Trần Duyên tay không bóp chặt yết hầu khiến Huyết Nha không dám cử động.

- Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

- Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

- Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

Chứng kiến cảnh tượng oai hùng làm cho chúng đệ tử trở nên điên cuồng. Nam nhân điên cuồng la hét, còn nữ nhân không khỏi nhìn hấn bằng đôi mắt ước ao.

- Không phải ngươi muốn phế tứ chi ta sao.

Dứt lời lấy thủ làm đao tay trái của Huyết Nha bị hấn trầm xuống khiến huyết dịch bay khắp nơi.

- Ah... Trần Duyệt ngươi dám...

Xoạt... cánh tay còn lại cũng đã không còn. Giờ đây Huyết Nha mới biết linh đội đi tới đây chính là sai lầm không thể nào cứu vãn.

- Ta... ta van xin ngươi... đau... đau... ah...

Không đợi hấn mở miệng cầu xin hai chân cũng đã bị Trần Duyệt khiến lìa khỏi cơ thể. Tiếng hét gào cùng máu tươi làm cho khung cảnh vốn chiều tà lại trở nên rét lạnh. Giờ đây Huyết Nha chính thực là nhân côn (là người không có tay chân đó ^-^) đã bất động nằm đó. Hấn đã có thực lực cực hạn Luyện Khí kì sức sống rất mạnh mẽ chưa thể chết được.

- Người đầu mang bọn chúng giải tới Hành Pháp Sơn.

Tiếng nói trầm thấp làm cho chúng đệ tử xung quanh bất giác giựt mình. Cảnh tượng đầm máu vừa rồi khiến không ít kẻ gây người hoảng sợ. Sau khi đấu trường đã được thu dọn sạch sẽ Huyết Nha cùng mười tên sư huynh đệ kia bị Chấp Pháp Đội mang đi, Hữu Khí lại một lần nữa đứng ra giải quyết những việc còn lại.

- Hahaha trận ti thí vừa rồi chỉ là giúp chư vị đồng môn bớt căng thẳng khi chứng kiến những trận đấu vô tiền khoáng hậu của tân đệ tử kì này. Ta tuyên bố trận đấu phân năm vị trí đứng đầu của Ngũ Đại Tân Tinh bắt đầu.

- Chúng ta sẽ bốc thăm chọn cặp đấu, ai vận khí sâu dày sẽ bốc được phiếu trắng thì nghiễm nhiên hấn đã trong top ba, vận khí cũng là một phần thực lực.

Năm tên ba nam hai nữ phóng người lên võ trường nhưng ánh mắt vẫn không bỏ qua được nam nhân đang sắc mặt bất biến trên cao nhìn xuống.

- Khoan đã.

Trần Duyệt cất giọng ngăn cản, Hữu Khí tay cầm mộc hòm đưa tới từng người, bỗng nhiên nghe thấy Trần Duyệt lại cười khò không thôi.

- Đại sư huynh có chuyện gì cần dặn.

Hấn cuối người thật sâu, trận ti thí à không huyết chiến vừa rồi hình tượng thiết huyết của Trần Duyệt đã khắc sâu vào tâm trí không chỉ của hấn mà còn những kẻ chứng kiến.

- Không cần phải ti thí nữa.

- Tiểu tử ngươi lại muốn giỡn trò.

Mục sư thúc lúc này cũng phải hiện thân Trần Duyệt bây giờ không còn là tên đệ tử chân truyền hữu danh vô thực nữa, sợ rằng trong tông môn chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì mới có thể ngăn cản hấn. Khả năng Ma Kiếm Tông sẽ sinh ra một tên tu sĩ Kim Đan kì đã gần như khẳng định, trước đó không thể để hấn quá cao ngạo mà ảnh hưởng tới con đường tu luyện.

- Mục sư thúc lại nghĩ oan cho ta rồi, ta chỉ muốn rèn luyện các sư đệ, sư muội mà thôi.

- Ta biết bốc thăm ti thí đã làm rất nhiều năm, lần này đích thân ta sẽ ra thử thách cho các ngươi.

- Ngươi...

Hấn không ngờ Trần Duyệt lại là một kẻ cố chấp, lời đã nói ra trung niên chỉ còn cách sai người đưa tới mộc tọa ngồi xuống ánh mắt không rời Trần Duyệt.

- Điều kiện rất đơn giản, chỗ này cách các ngươi đang đứng đúng mười bước chân. Kẻ nào tới đây nhanh nhất chính là người đứng đầu của đại điển tuyển chọn đệ tử lần này.

Chúng đệ tử miệng mở to kinh ngạc, không ngờ thử thách quyết định lại dễ dàng như vậy.

- Đại sư huynh chuyện này không...

- Không cần phải nhiều lời bắt đầu đi.

Vừa dứt lời áp lực từ người hấn mang theo sát khí mãnh liệt lan tràn. Ngũ Đại Tân Tinh lần đầu chính diện chịu áp lực khiến bọn chúng không thể đứng

vững phải khụy xuống.

- Người... người đã sử dụng thủ đoạn gì khiến ta không thể cử động.

Lôi Lâm không giấu được biểu hiện hốt hoảng, dữ tợn hết lớn.

- Hừ.

- Ah...

Sát khí như đổ ập vào người khiến đầu hắn như muốn vỡ tung.

- Trần Duyên người...

Trung niên đành phải lên tiếng, thiên tài trăm năm khó gặp của tông môn lúc này không khác gì kẻ tâm thần nằm lăn lộn dưới đất.

- Người chỉ là một trong nhiều thiên tài của tông môn, nơi đây người có thể là kẻ có thiên phú đứng đầu nhưng so với toàn bộ Ma Kiếm Tông thì vẫn chưa là gì.

Trần Duyên trầm giọng.

- Lôi Lâm đã bất tỉnh, cửa ải cuối cùng chỉ còn bốn người tranh tài.

Hữu Khí cao giọng quát, kẻ không thức thời chỉ có thất bại. Điều này hắn rõ hơn ai hết, chỉ cần Trần Duyên không giết những tên Tân Tinh kia hắn sẽ không ngăn cản.

Bốn người nhìn nhau thấy kết cục đã định, trong lúc những kẻ khác còn bận tâm suy nghĩ thì Trương Lệ đã xông lên phía trước.

Chỉ mười bước chân nhưng lại không hề dễ dàng. Áp lực tinh thần đè nặng, nếu để bản tâm thất thủ có khả năng đây sẽ là tâm ma cả đời của nàng. Cấn chặt rằng Trương Lệ đã cao ngạo từ khi chào đời, người hầu trong nhà kể lại khi được bà mẹ bế trên tay nàng không hề khóc khiến toàn gia một phen hoảng sợ. Một tuổi biết nói, hai tuổi biết viết các đệ muội trong nhà luôn nhìn nàng bằng ánh mắt sợ hãi, ngay cả phụ thân cũng đôi chút e dè khi nhìn nàng.

- Hi hi Trương muội không ngờ lại nhanh chân đi trước.

Bạch Long âm thanh trong trẻo cũng đã bám theo.

- Người không muốn bị nữ nhân qua mặt chứ.

Như Phong đáng vẻ nhét nhất tiến về phía trước.

Giang Kiều tròn mắt liếc nhìn hắn không giấu được vẻ giận dữ phát tay đi tới.

Lúc này kẻ dẫn đầu không ai khác là Trương Lệ, nàng đã đi được năm bước những giọt mồ hôi đã ướt đầm khiến y phục dán chặt vào thân thể của nàng không khỏi khiến những tên nam nhân dưới kia cứ nuốt nước bọt liên tục.

- Ta không thể dừng lại tại đây, ta phải trở thành cường giả. Chỉ có điều đó vận mệnh của ta không bị nam nhân nắm giữ. Không được thất bại, không được...

Trương Lệ phấn quyền nắm chặt, trong đầu không ngừng đấu tranh chống lại luồng sức mạnh đen tối kia không ngưng thấu tâm trí.

Bên kia hai kẻ khác cũng không ngoại lệ, từng bước chập vọt như thể đã cõng vạ cân lên người. Từng bước là những dấu chân ướt đầm xuống nền đất.

Điều khiến mọi người lo nghĩ là Giang Kiều giờ đây gương mặt đã vụn vỡ, hỉ nộ thất thường. Trên không trung lão già đạp pháp khí lao xuống bắt lấy hắn.

Mục sư thúc thờ dài, lão sao hắn không nhận ra tên Giang Kiều kia tâm trí đã sụp đổ hoàn toàn bị sát khí của Trần Duyên suýt nữa phá vỡ bản tâm. Nếu lão không lao tới hắn cũng sẽ ra tay.

- Mục sư thúc thất vọng sao?

Trần Duyên mỉm cười quay lại.

- Tiểu chất nghệ sư thúc nên kinh hãi mới phải. Lần này Ma Phong Sơn chúng ta có thu hoạch không nhỏ.

Hắn nhìn xuống bên dưới, ba người đã vượt qua nửa đoạn đường. Mặc dù hắn chưa hề tung hết sức nhưng không phải là thứ mà tu sĩ thông thường có thể chịu đựng.

Cuối cùng Tường Lệ là người đầu tiên về đích, mặc dù tinh thần đã bị đè nén như muốn nổ tung nhưng nàng cắn răng chịu đựng ánh mắt cao ngạo không hề thay đổi. Nữ nhân này càng lúc càng khiến Trần Duyên hài lòng, hẳn nhất quyết không để kẻ nào nhúng trảm.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Đại điển kết thúc

Kết cuộc đã được định đoạt, người đầu tiên tới nơi là Tường Lệ, xếp thứ hai là Như Phong cuối cùng là nữ nhân Bạch Long thần bí kia.

Dù nàng bị Như Phong bỏ lại phía sau nhưng không hề đơn giản, hai kẻ dẫn đầu không ai không chật vật nhưng nàng vẫn bình tĩnh không có dấu hiệu kiệt lực chống trả lại sát khí của hắn.

- Nữ nhân này tâm trí quá kiên định.

Trần Duyên than thở không thôi.

- Hahaha cuối cùng chúng ta đã tìm thấy chủ nhân của vị trí đệ nhất tân đệ tử. Sư muội Tường Lệ.

- Xin mời Ngũ Đại Tân Tinh nhận lấy tông môn ban thưởng.

Mục sư thúc phi thân nhảy xuống đấu võ trường. Sự xuất hiện của hắn khiến không ít kẻ chú mục, tu sĩ Trúc Cơ kì thường ngày rất ít khi xuất hiện. Đây là lực lượng nòng cốt của mỗi tông môn thậm chí có bao nhiêu tiền bối Trúc Cơ đang ẩn cư trong Ma Kiếm Tông ngay cả Trần Duyên đệ tử chân truyền cũng không thể nào biết tường tận.

Chứng kiến ba tên đệ tử khiến hắn không khỏi kinh hãi, dù người có thiên phú ngất trời hay chỗ dựa vững chắc nhưng không có tâm trí kiên định không thể trở thành cường giả. Không ngờ Trần Duyên lại xuất lực giúp tông môn tìm ra ba viên ngọc quý này.

- Hahaha Trần Duyên sư đệ đệ tử này kẻ làm sư thúc ta không thể phản nản điều gì, ta sẽ đề xuất tông môn ghi nhận công lao lớn lần này.

Hắn hài lòng quay lại cười lớn.

- Mục sư thúc quá lời, thân là đệ tử Ma Kiếm Tông bỏ chút sức lực vì tông môn là điều ta nên làm.

Trần Duyên khiêm tốn đáp.

- Các người quả thật không sai, đây là phần thưởng của Ma Phong Sơn đưa tới.

Hắn ném túi trữ vật về phía ba người.

- Đệ tam ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Đinh đằng, một công pháp Đinh đằng.

- Đệ Nhị ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Át đằng, một công pháp Át đằng.

- Đệ Nhất ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Giáp đằng, một công pháp Giáp đằng, một linh dược Giáp đằng.

- Đồng thời ba tên đứng đầu được phép lập động phủ trong Ma Phong Sơn.

Dứt lời trung niên cho người đưa tới trận kì phòng hộ, thứ này giá trị cũng không nhỏ.

Ba người nhận lấy phần thưởng trước ánh mắt ước ao của chúng tân đệ tử. Dù là Đinh đằng pháp khí một đệ tử bình thường cũng là vài năm tích góp mới có thể đổi được từ tông môn. Điều đó cũng đủ thấy không phải ai cũng có bản lĩnh kiếm linh thạch như tên Trần Duyên biến thái kia.

- Đệ nhất tân đệ tử lần này bước lên phía trước.

Trên đỉnh đài giọng nói quen thuộc lại cất lên.

Ngoài dự kiến, tên sư đệ này luôn khiến hắn không thể nào lường trước được. Nhưng bản thân Trần Duyên vừa lập đại công cho tông môn hẳn không có lí do ngăn cản chỉ có thể phòng tên xảo trá này.

Lấy ra từ túi trữ vật ném lên, đó chính là Tù Không Phù đã khiến hắn tiêu tốn không biết bao nhiêu linh thạch. Thứ này không chỉ ngăn chặn mắt người thậm chí có khả năng ngăn chặn thần thức của Trúc Cơ kì tu sĩ.

Nhìn thấy không gian xung quanh bị phong kín Tường Lệ lấy tiểu phiến, thủ thế đề phòng.

- Thứ này khẳng định không đơn giản.

- Sư muội không cần phải quá bận tâm, bản thân ta muốn ra tay với người dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng không có khẳng định ngăn cản.

Trần Duyên tự tin tràn đầy cao giọng đầy khí phách.

Nàng đánh chết cũng không tin lời hắn nói nhưng lòng đề phòng không hề giảm bớt. Biết không thể nào khiến nữ nhân này tin tưởng hắn cũng không cố gắng ép.

- Lời ta muốn nói rất thẳng thắn, ta muốn sư muội trở thành ta đạo lữ.

Tường Lệ thật sự kinh nghi, mắt phượng vốn lạnh lùng cũng đã xuất hiện tia lúng túng. Nàng không ngờ tên sư huynh này lại quá trực tiếp, không có lời lẽ ngọt ngào, không thể non hèn biến chỉ đơn giản là đề nghị nàng.

Là nữ nhân cao ngạo khiến những tên nam nhân khác chỉ biết đứng từ xa thềm thường nhìn lại. Bọn chúng không đủ dũng khí đối diện nữ nhân lạnh lẽo như hàn băng.

Lần đầu bị kẹt trong hoàn cảnh này lại khiến nàng ngập ngừng khó nói. Cảm thấy bầu không khí có chút trầm lắng hắn biết chuyện này không dễ dàng cũng không cố gắng gượng ép.

- Thời gian còn rất nhiều, ta tin sư muội sẽ tìm ra lời giải đáp. Đây là phần thưởng ta dành riêng cho kẻ chiếm được đệ nhất.

Hắn lấy lý do thiên kinh địa nghĩa khiến nàng không thể chối từ.

Chứng kiến nàng nhận lấy Trần Duyên mỉm cười hài lòng.

- Vừa rồi không cần tiết lộ với kẻ thứ ba.

Dứt lời Trần Duyên thì thầm thu lại Túi Không Phù rồi khỏi.

Cầm lấy túi trữ vật Tường Lệ ngờ ngác lùi lại, thấy ánh mắt của nàng không đúng trung niên phóng thần thức kiểm tra sợ rằng Trần Duyên đã dùng thủ đoạn không chế nàng. Không tìm thấy điều gì bất thường hắn cũng không truy hỏi mỗi người đều có con đường đi cho riêng mình quá chăm chú sẽ vô tình khiến chúng mất đi tiềm năng vốn có.

- Ta Mục Thanh Thư thay mặc tông môn đa tạ chư vị đạo hữu đã không quản đường xa trắc trở tham dự đại điển mười năm một lần của Ma Kiếm Tông.

- Nay đại điển kết thúc đã tới lúc tiễn biệt, ta cầu chúc chư vị đạo hữu tu vi nhanh chóng đột phá, tiến xa trên con đường đại đạo.

- Cáo từ.

- Cáo từ...

Từng người đồng thời đứng dậy chấp tay đáp lễ. Không nói tới hậu đài Ma Kiếm Tông khủng bố sau lưng, bản thân thực lực trung niên đã tiếp cận Kim Đan kì bọn người đó không dám không nể mặt.

Ở đây cũng đã kết thúc Trần Duyên đứng lên rồi khỏi. Ngày hôm nay có quá nhiều rắc rối tới với hắn, trở về động phủ là cách hiệu quả nhất hiện nay chờ cho mọi chuyện lắng xuống. Rất có khả năng những lão tiền bối kia lại sắp tra hỏi hắn.

Sau khi tĩnh tu suốt ba tháng không hề có thêm nhiệm vụ đưa tới khiến Trần Duyên thở phào nhẹ nhõm. Gối đầu trên chân ngọc của Hạ Thảo hắn hưởng thụ không biết chán, bỗng nhiên nhìn gương mặt đang mỉm cười hạnh phúc của nàng khiến hắn nhớ ra một thứ.

- Tiểu nô, chủ nhân muốn ra ngoài.

Nụ cười của bất giác ngưng lại nàng cũng đã quen phải rời khỏi hắn cũng không còn xúc động như ban đầu nhưng không giấu nổi vẻ buồn bã. Mẫu nữ Diệu, Diệp gần đó nét mặt cũng đã thay đổi.

- Hahaha lần này ta sẽ mang theo các nàng.

- Lời chủ nhân là thật sao?

Tam nữ cuồng hĩ ôm chặt lấy hắn.

- Nhưng chúng ta bên người sợ rằng sẽ khiến chàng thêm vướng bận.

Linh Diệu nuôi tiếc, dù nàng rất muốn cùng hắn chu du trở thành uyên ương quyền lữ nhưng nàng lại không muốn hại hắn.

- Ta đã quyết, nàng quên thủ đoạn ta đưa nàng tới đây sao.

Hạ Thảo nhớ tới không gian kì lạ kia liền cuồng hĩ cuối xuống trao hân nộ hôn thật sâu. Nhị nữ không hiểu lời hắn nói nhưng thấy Hạ Thảo làm nàng yên tâm quên mình lao vào cuộc chiến.

Tam nữ bị Trần Duyệt khiến cho không còn sức hoàn thủ, mặc lại y phục các nàng được Trần Duyệt thu vào Tiểu Phung Thủ Giới. Hắn đã có thần thức giờ đây có thể dễ dàng không chế thứ này thu phóng tùy ý.

Bước ra khỏi động phủ, nhanh chóng chọn lấy Xích Lân Mã vừa ý phóng đi trong màn đêm. Lúc này trong chu vi trăm dặm quanh đây hắn đã là người có chút tiếng tăm, không muốn kẻ khác ngày đêm mong nhớ hắn đánh bí mật rời khỏi.

- Hahaha Hắc Lâm rừng rậm, cuối cùng ta cũng đã tới được đây.

Đứng trước lối mòn quen thuộc Trần Duyệt cảm khái không thôi, lần đầu tới đây chỉ là một tên hữu danh vô thực, chỉ biết tồn tại dưới cái bóng của sư phụ. Giờ đây số phận đã thay đổi nghiêng trời lật đất, Trần Duyệt hắn đã trở thành nhân vật phong vân trong chúng đệ tử nhưng thứ duy nhất không đổi thay là vẻ thần bí của Hắc Lâm rừng rậm này.

“Đi lại trong Hắc Lâm rừng rậm lúc đêm tối là hành vi ngu xuẩn nhất mà nguoi có thể làm”. Đó là câu nói quen thuộc của những tiêu sư, kẻ dù thuộc lâu đường đi nước bước trong Hắc Lâm rừng rậm hay truyền tai nhau.

Nơi đây dù là tiểu thủ, cô hoang cũng có thể bắt giết lấy mạng kẻ khác. Nhưng Trần Duyệt thì bất đồng, hắn đã có thần thức thứ vốn là tiêu chí của tu sĩ Trúc Cơ kì khiến từng lá cây ngọn cỏ quanh đó mười bước đều rõ mồn một.

Mục tiêu Trần Duyệt lần này không gì khác hơn là những con linh trùng. Việc hắn là không trùng tu sĩ bị bại lộ khiến con át chủ bài đã không còn là bí mật. Khả năng những kẻ ý đồ với hắn đã tìm ra cách khắc chế linh trùng, Trần Duyệt phải nhanh chóng khiến linh trùng của mình đột phá đồng thời bổ sung thêm nhiều linh trùng mới.

(Công cuộc tàn sát lại bắt đầu^-^)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Xuyên Tâm Chỉ

Giờ Ngọ đã qua, thái dương đã lên tới đỉnh điểm. Bên dưới tán lá dày đặc là bầu không khí âm u không hề có một tia nắng dù yếu ớt xuyên qua. Ngồi bên bếp lửa Trần Duyệt dùng thủ đao trăm phá tán lá phía trên hòng lấy được một chút hơi ấm từ mặt trời.

Gác trên bếp lửa một con chim, không phải là đại điều khổng lồ. Đó là thành khi hắn mai phục ba ngày ba đêm, cuối cùng Đại Thanh Điều yêu thú cấp một Ất đẳng đã lọt bẫy.

Xé một cái chân gà còn lớn hơn bản thân Trần Duyệt không kiềm được ham muốn mà cắn ngập răng. Chất thịt non mềm, hương thơm ngào ngạt khiến hắn điên cuồng cắn nuốt.

- Hahaha quả là mỹ vị, Đại Thanh Điều này không hổ danh là đệ nhất mỹ thực tại Kim Sơn Lâu.

Thì ra đây chính là lí do Trần Duyệt ở đây phục kích, giữa chốn hoang sơ cùng cốc không có làng mạc này thì một chút mỹ vị cũng là một thứ hưởng thụ không tệ.

- Các nguoi cũng thích đúng không.

Trần Duyệt mỉm cười nhìn qua, cặp Lục Đường Lang không ngừng phát ra những âm thanh đồng tình, thứ thịt này hơn hẳn huyết nhục thường ngày khiến chúng phấn khích không thôi. Gần đó Tiểu Huyết cùng Tiểu Kim một bên phàm ăn bên kia thì lãnh tĩnh chỉ cậm cùi ngấu nghiền hơn trăm cân thịt không để ý tới tên chủ nhân về mặt huyệt hân kia.

Tiểu Mập Mập cũng không thêm ngó ngang, thứ duy nhất khiến con sâu mập này có hứng thú là chân khí của Trần Duyệt. Từ ngày “Hóa Mộc Quyết” tàng thứ nhất viên mãn khiến chân khí tinh thuần thêm năm thành Tiểu Mập Mập rõ ràng mập ra một vòng khiến hắn lo lắng không thôi.

- Hồi... lúc trước ta còn nhận ra nguoi là một tiểu trùng, bây giờ sợ rằng qua một thời gian nữa Tiểu Mập Mập nguoi ngay cả di chuyển cũng không được nữa.

Trần Duyệt không quên chọc tức, búng tay khiến Tiểu Mập Mập đang hưởng thụ trên vai hắn không ngừng hấp thu chân khí như tiểu cầu lăn xuống đất. Bị làm phiền Tinh Thần Trùng ra về nộ khí xung thiên không ngừng dùng cơ thể lăn tới tấn công hắn.

- Tiểu tử, mục đích của ngươi không đơn giản là tàn sát lũ yêu thú nhỏ yếu này chứ?

Chu lão cảm lấy Tiểu Mập Mập vuốt ve cung chiều, trong Hắc Lâm rừng rậm đã hơn mười ngày tên Trần Duyên kia chỉ vòng quanh khu vực trăm dặm làm lão buồn chán.

- Không phải ta không muốn tiến thêm nhưng Chu lão chắc đã rõ, ra khỏi nơi đây đã là địa phận yêu thú cấp hai, thực lực của ta dù không cần phải quá lưu tâm nhưng nếu bị vây công khẳng định sẽ bỏ mạng tại nơi đây.

Hắn không hề mong muốn ở lại nơi này, bên kia là thiên đường thật sự của tu sĩ. Thiên tài địa bảo phần lớn được phát hiện sâu bên trong Hắc Lâm rừng rậm, nơi hắn đứng chỉ là vòng ngoài hầu hết đã bị kẻ khác tìm kiếm qua mấy lượt không còn gì sót lại.

Thời gian qua ngoại trừ tiểu thú cùng yêu thú cấp một Trần Duyên hầu như không thu hoạch được gì. Nhìn bên trong túi linh thú đàn Phệ Huyết Trùng cũng chỉ hơn ngàn con Ất đẳng càn khiến hắn thở dài. Yêu thú, linh trùng là những tên ăn hàng không có đối thủ, dù đã thôn phệ ngàn vạn yêu thú nhưng thực lực bọn chúng không hề suy yếu.

Nhìn thấy vẻ ngán ngẩm của hắn làm lão phì cười.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi lão phu khẳng định dù có đối chiến cùng yêu thú cấp hai cũng không gặp quá nhiều nguy hiểm chỉ là ngươi không đủ sức gây sát thương lên người chúng.

Lão nói không sai, dù nhục thể cùng chân khí không thua kém gì yêu thú cấp hai nhưng không thể gây được thương thích lên chúng khác nào dấn thân nơi miệng hổ. Nhưng công pháp cấp hai trở lên đều được canh phòng cẩn mật, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể dùng cái giá trên trời đổi lấy.

- Công pháp, công pháp không sai là công pháp.

Trần Duyên hét lớn, dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn tới Chu lão cứ như lão là tuyệt sắc mỹ nhân. Không ngờ hắn lại bỏ quên lão tiền bối này, tàng thư các di động như lão khẳng định không thiếu. Huống chi mấy năm trước lão còn nợ hắn một môn Xuyên Xuyên gì đó.

- Chu lão, không phải đã tới lúc rồi sao.

Trần Duyên nhẹ giọng lấy lòng.

- Lúc gì ngươi nói gì lão phu không hiểu.

- Không phải Chu Lão đã từng nói khi ta tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp đại thành lão nhân gia người sẽ đưa cho ta công pháp thích hợp sao.

Hắn nhất quyết không khoan nhượng, mấy năm nay Trần Duyên chưa thể khiến lão già keo kiệt này nỡ ra thứ gì.

- Hừ tiểu tử ngươi đúng là quý nghèo mà.

Chu lão hừ nhẹ chỉ tay lên trán Trần Duyên, một đoạn tin tức nhanh chóng đưa vào não hải. Chỉ có hơn trăm chữ nhưng cũng đủ khiến hắn tổn mất ba ngày suy diễn.

Xuyên Tâm Chỉ đúng như lời Chu Lão đây không phải là công pháp dành cho tu sĩ Luyện Khí kì, không chỉ nhục thể cường hoành đồng thời chân khí phải tinh thuần hơn người mới có thể phát huy hết uy lực của tuyệt kĩ này.

Tập trung chân khí tinh thuần ở đầu ngón tay, áp xúc tới khi chân khí cô đặc rồi đẩy ra ngoài cơ thể tạo thành tiểu kiếm. Càng tinh thuần, cô đặc kiếm khí uy lực càng mạnh mẽ. Đây chính là công pháp phù hợp với hắn do chính Chu Lão cân nhắc sau khi biết hắn tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp cùng Hóa Mộc Quyết.

Chân khí của hắn đã được áp xúc từ đan điền nên không mất nhiều thời gian chuẩn bị nhưng đó không phải là khó khăn duy nhất. Việc khống chế luồng chân khí trong cơ thể không phải là điều dễ dàng, tập trung tất cả ở đầu ngón tay bé nhỏ lại càng khó khăn.

Biết không thể một sớm một chiều thành thực Xuyên Tâm Chỉ Trần Duyên cũng không hề gượng ép. Đại đạo không phải thứ chỉ mưu cầu là nắm trong tay, đôi khi có nhiều thứ tùy duyên mà tới. Trần Duyên thông thả tiến bước không nôn nóng từ từ luyện cách khống chế chân khí.

- Tiểu tử ngươi quá kém cỏi rồi, đã hơn hai tháng không hề tiến triển.

Trong Hắc Lâm rừng rậm một già một trẻ đứng bên cự thạch khổng lồ. Nhìn thấy lỗ nhỏ trên cự thạch sâu không quá hai đốt tay thiếu niên thở dài ngao ngán. Đã hơn hai tháng nay Chu Lão quyết định dừng bước nơi đây hắn rèn luyện Xuyên Tâm Chỉ, bởi vì trăm dặm phía trước đã là lãnh địa yêu thú cấp hai, nếu không luyện công pháp này có chút thành tựu thì khẳng định hắn khó có thể sống sót rời khỏi.

- Tiểu tử ngươi còn không mau dẹp bỏ tạp niệm chuyên tâm tu luyện. Lại đây chống đẩy một ngàn lần cho lão phu.

Hơn hai tháng điên cuồng rèn luyện Trần Duyên đã không chế được chân khí trong người tuy chưa được thuần thực. Nhưng khi tập trung chân khí thì lại có rắc rối khác xảy ra, ngón tay hắn không thể nào chịu nổi khi quá nhiều chân khí tập trung lại. Làm hắn không thể khống chế chân khí tùy tâm khiến uy lực giảm mạnh.

- Nhanh nữa lên ngươi không được lười biếng.

Chu Lão hét lớn, mỗi khi hắn hạ người chạm đất lão cầm lấy thanh củi đánh tới tấp. Nhưng điều hắn nghi vấn là nhục thể được trui rèn trở nên cứng cáp như pháp khí Giáp đẳng lại cảm thấy cực kì đau đớn, dù cố ý gắng hỏi lão chỉ xảo trá cười làm ngơ.

- Chu Lão, ngón tay ta sắp bị phế rồi.

- Hừ tiểu tử ngươi không cần phải viện lí do muốn qua mắt lão phu sao, phạt ngươi dùng ngón tay chống đỡ một ngàn lần nữa.

Trong Hắc Lâm lại vang lên tiếng gào thét ai oán.

- Tiểu tử ngươi còn non lắm muốn qua mặt ta sao.

Chu lão gian xảo nghĩ thầm, ánh mắt hí hửng của lão liếc qua cự thạch không giấu được vẻ hài lòng.

Tầng cự thạch vô cùng bình thường tới mức không thể bình thường hơn kia thật ra là một quặng Hắc Thiết vô cùng cứng rắn. Rất nhiều tu sĩ luyện khí dùng thứ này trong lúc đã luyện nhằm tăng sự cứng rắn cho pháp khí. Lão quyết định chọn nơi này để dùng chân tất cả đều là do có thứ này.

- Hahaha tiểu tử đúng là không tệ, hơn hai tháng đã có thể xuyên thủng quặng Hắc Thiết này nhưng còn chưa đủ.

Mọi tính toán đã nằm trong đầu lão từ trước chỉ đáng thương cho Trần Duyệt đang ra sức tu luyện kia trên lưng lúc này đã có thêm cự thạch ngàn cân khiến kẻ ưa thích an nhàn như hắn ăn không biết bao nhiêu khổ cực.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Yêu thú cấp 2

- Súc sinh còn không mau nằm xuống.

Thiếu niên mắt sáng như kiếm trên thân hắc bào không ngừng cùng đại thủ điên cuồng đối chiến.

Chi~~~~~tiết... tiếng gào thét chói tai khi đại thủ không thể nào chạm được vào người tên nhân loại tron tuột kia. Đúng lúc này hắn bỗng nhiên xoay người lại, không bỏ lỡ thời cơ cạp nanh to lớn như lưỡi cuốc từ trên trời đánh xuống tạo trên mặt đất một lỗ lớn.

- Hahaha súc sinh linh trí không tệ.

- Xuyên Tâm Chỉ.

Thiếu niên từ trong khói bụi dùng ngón trở quét qua người, không một tiếng động đại thủ thân làm hai mảnh. Trước khi ngã xuống mắt vẫn mở to như thể chưa biết sinh mạng của mình đã chấm dứt.

- Thứ công pháp này quả thật rất thuận tiện.

- Hừ tiểu tử ngươi còn không mau thu dọn rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thiếu niên không ai khác chính là Trần Duyệt, nửa năm trôi qua cuối cùng Xuyên Tâm Chỉ cũng đã có chút hỏa hầu. Đại Thủ kì lạ kia chính là mục tiêu thực chiến của hắn.

- Ngươi đừng quá cao hứng, dù đại thủ kia đã tiếp cận cực hạn yêu thú cấp hai nhưng chưa thật sự đột phá, thực lực có khoảng cách không nhỏ.

Hôm nay Trần Duyệt quyết định tiến sâu vào trong Hắc Lâm rừng rậm, nơi yêu thú cấp hai hoành hành. Không như lúc trước hắn không nghênh ngang đi lại mà cân trọng từng nhất cử nhất động, thần thức đẩy lên mức giới hạn.

Trong giới tu sĩ hay nói “thả lỏng đề phòng dù chỉ một khắc khi xâm nhập sâu vào trong rừng rậm đó có thể chính là tử kì của ngươi”. Bụi cỏ mọc hoang hay chỉ là tiểu trùng vô hại cũng là chí mạng đối với những kẻ khinh địch.

Sâu bên trong đáng ngạc nhiên là ở đây không hề u tối, tuy Hắc Mộc vẫn nhiều không kể xiết nhưng tán lại không bao trùm đủ để những tia nắng ban ngày thấp lên một chút ánh sáng cho cảnh vật u buồn nơi đây.

Nửa ngày đi đường Trần Duyệt không hề phát hiện tiểu thú hay đường mòn nào, tất cả đều bị một màu xanh của cây cỏ khiến hắn phải không ngừng phát hoang tạo lối đi.

Trên những thân cây cổ thụ không thể nào đoán được niên kỉ kia là những dây leo xù xì thô hơn cả cánh tay người, những thực vật kì lạ muôn màu vạn trạng trước nay chưa thấy bao giờ.

Tuy rất hiếu kì nhưng Trần Duyên lại không dám lại gần, có lần chắn trước mặt hắn là bụi gai to lớn qua đầu người, cho rằng cũng chỉ như cây cỏ không thể bình thường hơn. Một đường kiếm chém qua thì hàng ngàn gai nhỏ bắn tới, tốc độ ít ai theo kịp không ngờ lại cắm vào da thịt hắn. Nhục thể sánh ngang pháp khí Giáp đẳng không ngờ lại bị gai nhỏ đâm phải khiến hắn kinh nghi.

- Hahaha tiểu tử nguoi thấy sao hả? Đây chính là tử địa dành cho kẻ không có thực lực, đồng thời cũng là nơi khiến bao nhiêu kẻ dù phải liều mạng đều muốn tiến vào.

Nhìn thấy hắn ăn phải thiệt thòi Chu Lão cười ha hả khoái chí.

- Nguy hiểm cùng cơ duyên song hành, kẻ có đảm lược mới dành lấy những thứ tốt nhất cho mình.

Trần Duyên răng cắn chặt, chân khí sôi trào trong cơ thể. Từng chiếc gai nhỏ được chân khí của hắn đẩy ra khỏi người, nhục thân giờ đây đã quá cứng rắn không thể dùng kiếm vạch phá đồng thời thứ gai sắc nhọn kia hắn cũng không muốn chạm vào.

- Tiểu tử nguoi rất chí khí, có lẽ lão thiên cũng muốn xem thử đảm lược của nguoi tới đâu.

Chu Lão không giấu được vẻ hả hê, lão phi lên đại thụ ánh mắt nhìn về phía trước. Từ hướng đó tiếng bước chân tiến lại gần, đi ra từ bụi gai là yêu thú hình thể kì lạ, thân như đại thụ, mũi như vòi vòi chỉ cao ngang thân hắn.

Yêu thú có vẻ rất giận dữ, có lẽ tiếng động hắn gây ra không hề nhỏ. Âm thanh do những chiếc gai phóng ra đã làm phiền giấc ngủ của nó.

- Ủm Thôn Nghĩ Thú sao? Yêu thú này chỉ là Bính đẳng cấp hai rất thích hợp với nguoi.

Chu lão có dáng nằm không thể thành thoi hơn, chân bắt ngang tay cầm bình rượu mà lão thò được trong người hắn mở miệng nhắc nhở.

Khổng chế linh trùng vây quanh, Trần Duyên mặc dù tự tin thực lực bản thân nhưng không ngờ cuồng tới mức tự thân chống lại một yêu thú cấp hai dù đó là yêu thú thực lực thấp nhất.

Linh trùng như mây đen bao phủ lấy Thôn Nghĩ Thú, đôi mắt yêu thú cấp hai dù là Phệ Huyết Trùng thường ngày lớn lối ngông cuồng cũng đành điệu xuống, Trần Duyên chưa không chế chúng không dám hung hăng càng quấy. Cấp bậc trong yêu thú rất nghiêm, chúng không dám tự tiện tấn công tồn tại hơn bản thân một đẳng cấp lớn.

Không phải là kẻ thích chờ đợi đối thủ, “tiên hạ thủ vi cường” đàn Phệ Huyết Trùng tiếng đập cánh vang trời khí thế hùng dung lao tới vây công.

Trông thấy bản thân bị bao vây Thôn Nghĩ Thú không hề nao núng cả người co rút lại như quả cầu lộ ra lớp da xù xì trên lưng.

Lần đầu thấy cảnh tượng này khiến Trần Duyên không thoát khỏi nghi vấn. Nhưng đây không phải lúc do dự hắn ẩn nấp trong đàn linh trùng hòng tránh khỏi tầm mắt Thôn Nghĩ Thú. Từ phía sau thiết kiếm nhắm ngay cột sống, nơi mà đa số sát thủ đều yêu thích nhắm vào.

Mũi kiếm đâm vào vị trí hiểm yếu nhưng vẫn không thể khiến hắn yên lòng, yêu thú cấp hai không thể nào bị hạ gục nhanh chóng như vậy. Trần Duyên dồn sức muốn lưỡi kiếm ngập sâu hơn trong lớp giáp xù xì kia.

Bỗng nhiên tiểu cầu xoáy nhanh với tốc độ chóng mặt làm bụi mù bay tứ tung. Thiết kiếm trong tay gãy làm hai, nhận ra tình thế không ổn Trần Duyên chân đạp Tam Trọng Phân Thân quay người lùi lại. Sự việc xảy ra tiếp theo đủ cho thấy hắn phòng xa quá thật không sai, phân thân gần nhất cách Trần Duyên không quá hai gan tay bị thứ gì đó như hắc đạn xuyên qua tan biến. Không dừng lại, hắc đạn tiếp tục bay đi đục nát một phần tiểu sơn trước mặt.

Khói bụi tan đi làm lộ ra Thôn Nghĩ Thú đang lắc mình khiến cát bụi rớt xuống. Tiếng ré tức giận không ngừng vang vọng, không ngờ nó lại đánh không trúng nhân loại kia.

Trần Duyên nhận ra cách công kích của yêu thú này, ném đi chuỗi thiết kiếm trong tay hắn đưa ngón trỏ về phía trước.

Mặc dù không rõ hành động kia của nhân loại Thôn Nghĩ Thú không dừng lại, lần này như giò trong xương tiểu cầu liên tục tấn công không ngừng nghỉ. Thân hình vừa chạm vào thân cây, không như lần trước cổ thụ không ngừng gãy đổ mà tiểu cầu bật lại tiếp tục tấn công.

Xung quanh linh trùng tồn tại đã không ít, không hổ danh là yêu thú cấp hai Phệ Huyết Trùng không thể chống lại dù chỉ là một đòn. Biết không thể nào tránh né Trần Duyên chỉ có thể đứng yên chịu trận. Cả người liên tục hứng chịu những va đập khủng khiếp, nếu như là người thường khẳng định nội tạng bị đập nát, nhục thể không còn nguyên vẹn.

Đã lâu lắm rồi Thôn Nghĩ Thú không được xuất toàn lực hành hạ con mồi khiến huyết khí sôi trào. Hương thụ cảm giác da thịt non mềm bị thiết giáp đập nát khiến huyết dịch lên lạng làm nó không còn đề phòng như trước kia.

Nhưng cuối cùng Thôn Nghĩ Thú lại nhận ra có gì đó khác biệt ở nhân loại này, hắn không hề rên rỉ đau đớn thậm chí đã gần nữa canh giờ trôi qua bản thân đã thấm mệt nhưng nhân loại kia chưa hề ngã xuống.

Không tin có quỷ, thân hình như đại thử bám chặt lấy vách đá. Từng sợi gân như tiểu xà len lỏi trên tứ chi vách đá không ngừng vang lên tiếng nứt đổ. Thôn Nghĩ Thú quyết định dồn hết toàn lực cho lần này, vốn là yêu thú nhạy cảm nó đã cảm giác được nguy hiểm từ nhân loại này.

Lại một lần nữa hắc đạn xé không lao tới, nhưng lần này Thôn Nghĩ Thú vurun ra bốn vuốt như lưỡi dao hòng xé nát hân.

- Hahaha súc sinh, chịu chết đi.

Không ngờ Trần Duyên chỉ biết đứng yên lãnh đòn lại bất ngờ hết lớn, từ trong vòng vây linh trùng nhất chỉ hướng Thôn Nghĩ Thú đâm tới, nhưng so với móng vuốt thì ngón tay không thể nào với tới được, không chừng trước khi kịp chạm tới thì cơ thể đã bị xé toạc.

Nhưng những gì diễn ra lại không hợp lẽ thường, từ ngón tay hân luồng ánh sáng màu điệp lục bỗng nhiên bắn ra dài hơn một xích đâm xuyên qua thân thể, yêu thú dừng lại đột ngột, Phệ Huyết Trùng như tấm khiên chắn phía trước làm chậm lại tốc độ khủng khiếp kia nhưng dù vậy chỉ cách một li nữa bốn vuốt như đã muốn cắm vào đầu lâu của hân.

Bị xô xuyên giữa không trung Thôn Nghĩ Thú đau đớn gào hét, yêu thú cấp sức sống rất dai dẳng dù bị Trần Duyên nhất chỉ xuyên thủng nhưng không hề có dấu hiệu đi đòi.

Nhận thấy Thôn Nghĩ Thú muốn điên cuồng vùng vẫy Trần Duyên ném đầu yêu thú lên không trung. Chưa kịp kinh hãi từ phía dưới cặp Lục Đường Lang chi lớn hơn tiểu hài tử nhanh chóng lao tới, song đao nhắm ngay lớp da mềm nhũn dưới bụng trảm tới.

Thi thể như bị tứ mã phanh thây huyết nhục tứ tung rơi xuống. Không cần hân ra lệnh, ngũ trùng lao ra đứng trước thi thể yêu thú cấp hai ngoài trừ tiểu mập mạp thì bọn chúng không giấu được vẻ thêm khát. Được Trần Duyên cho phép tứ trùng xông tới không ngần ngại thôn phệ.

- Đúng là không uổng công ta chờ đợi, người nên vinh hạnh vì là yêu thú cấp hai đầu tiên chết trong tay ta.

Trần Duyên cả người đầy thương tích. Không còn cách nào khác yêu thú này di chuyển quá nhanh lại da dày thịt béo khiến hân không có thời cơ ra tay.

- Thứ này không tệ, khẳng định giá trị rất cao.

Cầm lấy lớp giáp xù xì mà tứ trùng không thể nào cắn xé Trần Duyên nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Nữ nhân buru hân

- Hahaha tiểu tử nguoi thấy yêu thú cấp hai ra sao hả?

- Quả thật không tồi.

Trần Duyên khắp người đầy thương thế, khoe miệng đã rỉ máu cho thấy hân đã nội thương không nhẹ sắc mặt tái nhợt nén đau đón ngồi trên lưng Tiểu Kim theo sau Chu Lão.

- Được rồi từ giờ nguoi cứ ngoan ngoãn ở nơi đây trị thương.

- Nguoi đã rất không tồi, lần đầu vượt cấp chiến đấu tuy chỉ là yêu thú cấp hai yếu nhất nhưng đã rất không dễ dàng.

Lão hiếm hoi mở miệng tán dương.

Không nói lời khách sáo, bước chân đi vào mật thất rộng lớn được linh trùng đào xới Trần Duyên ngồi xuống tĩnh tọa. Ngũ Trùng cũng được hân đem ra trấn giữ xung quanh một thân đi sâu vào trong.

Lấy ra Tiểu Phương Thế Giới đeo trong ngực áo, Trần Duyên dùng thần thức đưa tam nữ rời đi. Thương thế của hân không hề nhẹ, nếu như tự mình vận công trị thương thì không biết tới ngày tháng nào.

Không ngoài dự đoán, thương thế trên người hân dùng tốc độ mắt người có thể trông thấy từ từ khép lại. Mặc dù nội thương còn không nhẹ nhưng đủ để khiến hân kinh hi không thôi.

Hơn mười ngày trái ôm phải ấp (có gì tự hiểu nha hihhi) Trần Duyên đã gần như bình phục. Kiểm kê đàn linh trùng, lần này quả thật tổn thất không hề nhỏ đủ khiến hân phải đau ruột. Nhưng ông trời quả thật không tuyệt đường sống của của người, lần này thu hoạch quả thật không tệ.

Tiểu Huyết vốn là linh trùng cấp một Át đẳng đỉnh phong bao lâu nay không hề suy chuyển giờ đây bỗng nhiên đột phá trở thành linh trùng Giáp đẳng

khiến hấn kinh hĩ không thôi.

Không chỉ có vậy, tam trùng còn lại Tiểu Kim cùng cặp Lục Đường Lang vốn là linh trùng Giáp đẳng cùng đã mạnh hơn không ít.

- Huyết nhục yêu thú cấp hai đúng là đại bổ.

Kết quả này khiến hấn không thể không vui mừng, nỗi thất vọng khi nãy chợt tan biến không còn.

Cùng ngũ trùng Trần Duyên chuyển hướng ngược lại quả quyết rời khỏi. Hấn tới đây chủ yếu là vì lòng hiếu kì muốn kiểm chứng thực lực bản thân, nhưng giờ đây dù chỉ là yêu thú có thực lực yếu nhất cũng chút nữa lấy đi tính mạng khiến hấn không muốn ngu ngốc tiếp tục xông xáo.

- ÀMMMMMMMMMM.....

Tiếng nổ lớn đình tai nhức óc kèm theo đó là ánh sáng chói nhòa.

Đang trên đường rời đi thì Trần Duyên không khỏi giật mình, trong ánh sáng chói nhòa đại kiếm phi thẳng lên không trung như đâm thủng tầng mây.

- Đây không phải là tín hiệu cầu cứu của tông môn sao.

Hấn không khỏi kinh nghi, kẻ du hành nơi đây chín thành đã là tu sĩ Trúc Cơ kì thực lực khó lường không ngờ lại sử dụng thứ tín hiệu hại người này để cầu cứu.

Đại Kiếm Phù là tín hiệu đặc trưng của đệ tử Ma Kiếm Tông nhưng hầu như không ai sử dụng. Chỉ khi lâm vào tình trạng thập phần nguy hiểm mới có thể lấy ra, mặc dù tín hiệu này lan đi không dưới trăm dặm xung quanh đủ để đồng môn kịp thời nhận ra nhưng cũng lại là con dao hai lưỡi. Nếu như gần đó là kẻ dụng tâm xấu xa hay là yêu thú thì xin chúc mừng người đã bị bọn chúng phát hiện.

Lộ ra vị trí của bản thân là điều tối kị nhất là nơi cực kì thích hợp để làm những chuyện mờ ám này.

Sau một lúc chần chờ Trần Duyên đành cắn răng chuyển hướng nơi phát ra tiếng động lao đi. Mặc dù nội tâm rất không động tình nhưng không hiểu sao cơ thể hấn không thuận theo suy nghĩ mà nhanh chóng rời khỏi.

Càng tiếng lại gần hấn cảm nhận được mặt đất rung chuyển càng lúc càng dữ dội, từng âm thanh do đất đá vỡ vụn, cỏ thụ bị đánh gãy càng rõ ràng. Cố gắng che giấu bản thân Trần Duyên len lỏi qua những đại thụ do chấn động khiến rễ cây như đại xà bật lên mặt đất.

Cuối cùng hấn cũng đã tới nơi, nhưng cũng chỉ đứng cách xa nơi dữ dội kia một dặm. Trên thân cây Trần Duyên che giấu khí tức như đại thạch bất động quan sát trận chiến đằng xa.

Mặt đất như bị kẻ nào xới lên mấy lần, xung quanh không hề có sinh vật tồn tại thậm chí thực vật cũng không thoát khỏi kết cục bị giày xéo. Trên không trung một người một điều không ngừng ngự không chiến đấu.

Nữ nhân chiến bào bạo lộ tay cầm chùy thủ chặt vật chống chọi. Nhưng nàng làm gì còn tâm chỉ lo nghĩ tới chuyện đó, sắc mặt tái nhợt cho thấy nữ nhân này đã thương thế không nhẹ. Đối diện là hắc ưng kì lạ, miệng không ngừng phát ra âm thanh chói tai.

- Không phải ta chỉ lấy đi vài quả trứng nhỏ thôi sao mà súc sinh nguoi nhất quyết không buông tha.

Mặc dù trong tình thế bất lợi nàng cũng không khỏi bá đạo hết lớn.

- Nữ nhân này đúng là cực phẩm mà.

Từ chỗ ẩn nấp Trần Duyên không khỏi bất đắc dĩ, hấn nghi ngờ lựa chọn tới nơi đây là sai lầm.

Trận chiến ngày càng khốc liệt, những chiêu thức như vũ bão lần lượt được thi triển. Nhìn thấy sức phá hoại đã dần tiến về phía mình khiến Trần Duyên không thể nào kiên nhẫn. Bên kia chiến bào nữ nhân bị đại ưng dồn ép phải liên tục lùi về phía hấn.

Biết bản thân đã không còn đường lui, yêu thú cấp hai lại là điều yêu đặc thù tốc độ dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng không nắm chắc tẩu thoát. Dù hấn có nhanh tới đâu ắt hấn cũng không toàn mạng, yêu thú rất hận khi có sinh vật khác xâm nhập lãnh địa của nó.

Chiến bào nữ nhân chịu phải nhiều thiệt thòi, chiến bào vốn là pháp khí cấp hai bình thường cũng chống chịu được ba phần sức mạnh của nàng giờ đây đã không toàn vẹn. Cặp cự nhũ nâu mật khỏa khoắn bị bạo lộ trước gió.

Không để tâm tới chuyện đó, nàng hoành chủy trước ngực liều mạng chống đỡ cặp vuốt dễ dàng xuyên thủng sắc thép kia.

- Kenggggggg...

Tiếng vang chói tai nàng như đạn lạc đâm xuống tạo cho nền đất một lỗ to lớn.

Như thể ông trời sắp đặt từ trước, nơi nữ nhân này rơi xuống chỉ cách hấn mấy bước chân. Biết thời cơ đã tới, Trần Duyên răng cắn chặt vỗ túi linh thú.

Trên không trung đại điều lúc này đã thấm mệt. Nữ nhân kia rõ ràng tu vi không quá vượt trội nhưng thực lực không phải tầm thường khiến nó phải tung ra toàn bộ thực lực. Nhận thấy nàng đã không còn sức hoàn thủ đại điều kêu lên từng tiếng hưng phấn, là yêu thú cấp hai khẳng định đã không còn ngu ngốc như những tiểu thú kia. Sắp được nhắm nháp huyết nhục non mềm của nàng khiến nó không còn đề phòng.

Bên dưới hố đất nữ nhân thân thể trọng thương không thể cử động. Cố gắng di chuyển nhưng cơ thể như không thuộc về nàng, đôi mắt tuyệt vọng nhắm chặt. Dù thường ngày nàng mạnh mẽ, bá đạo nhưng dù sao cũng là nữ nhân. Mà nữ nhân nào lại không chú trọng vẻ ngoài, chỉ nghĩ tới thì thể sắp bị yêu thú thôn phệ khiến nàng không còn dũng khí đối diện cái chết.

Ngay lúc đại điều muốn sà xuống tận hưởng con mồi trời cho này bỗng nhiên xung quanh lại tối đen như mực. Hắc vân kì lạ kèm theo tiếng động khó hiểu bao lấy xung quanh.

Mấy trăm năm tồn tại đã rèn luyện cho đại điều bản tính đa nghi. Lần đầu nhìn thấy thứ kì lạ này nó không muốn mạo hiểm chạm tới. Để sinh tồn nơi hiểm nguy luôn cận kề này nếu như không đề phòng thì nó đã không mạnh mẽ như bây giờ.

Chỉ là mấy khắc nghỉ ngơi cũng đủ để Trần Duyên từ trong nơi bí ẩn lao ra. Hắn nhanh chóng lại gần cự hố nơi nữ nhân trọng thương không thể di chuyển. Thân là tu sĩ Trúc Cơ kì làm sao nàng không nhận thấy có kẻ đang tiến lại gần. Vừa rồi do tập trung tinh thần ứng phó yêu thú hắc mới thoát khỏi cảm nhận của nàng nhưng giờ đây khi sắp sửa đối diện từ vong khiến tâm trí trở nên căng thẳng, dù là lá cây ngọn cỏ cũng không thể nào thoát khỏi thần thức của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Liệu mình cứu mỹ nhân 16+

Phía sau hắc vân kì dị bóng dáng nhân loại dần tiến lại gần. Nam nhân mày sắc như lưỡi kiếm, đôi mắt đã tràn ngập tơ máu đi tới không hề gây ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ nhất.

Trần Duyên đưa tay nhẹ nhàng bế nàng lên, nằm trong vòng tay nam nhân khiến nàng có cảm giác khác lạ chưa từng có trước đây. Cảm nhận tu vi của hắn nàng cũng hiểu tại sao nam nhân này lại trở nên căng thẳng, không ngờ chỉ có tu vi Luyện Khí kì lại có dũng khí tới nơi đây thậm chí là cướp con mồi trước mắt yêu thú cấp hai, chỉ bấy nhiêu cũng đủ hiểu nam nhân này là kẻ điên cuồng.

Người khác dù là kẻ nhất gan hay đạo tâm vững chắc cũng sẽ quả quyết từ bỏ chứ chưa nói tới hắn cùng nàng không có bất kì quan hệ gì.

Kì lạ là nàng không hề thấy khó chịu cảm giác này. Lần đầu được nam nhân che chở lại khiến trái tim nữ nhân đập mạnh, mặt ngọc vốn tái nhợt lại ửng hồng, cả người nóng ran.

Nhưng Trần Duyên không hề có tâm chí để ý điều đó, tinh thần hắn lúc này đã căng hết mức, cặp mắt tràn ngập tia máu hận ông trời không cho hắn thêm vài đôi chân, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi.

Trên không trung, đại điều cảm nhận thấy điều khác thường. Đàn linh trùng này xuất hiện quá đúng lúc, chợt nhận ra không ổn liền nổi giận. Đại vĩ vỗ mạnh khiến từng cơn gió xoáy xuất hiện diệt sát toàn bộ Phệ Huyết Trùng.

Hắc vân vừa tan nhìn xuống cự hố đã trống rỗng đại điều càng điên cuồng. Từng cơn gió dữ dội cuốn theo từng thân cây đại thụ bị kéo tróc rễ bay lên trời. Nó như muốn cây cối khu rừng này tìm ra kẻ cướp đi con mồi phải khó khăn lắm mới tìm được.

Cảm nhận được con thịnh nộ của đại điều Trần Duyên không dám quay đầu, siết chặt nữ nhân trong lòng hắn điên cuồng bỏ chạy không ngừng bước.

Hai canh giờ trôi qua, mặc dù không cam lòng nhưng cơn điên cuồng đã dịu lại, đại điều nhận ra đây đã là giới hạn lãnh địa của nó.

Nữ nhân đã suy nghĩ tới điều này cho nên mới cố ý vừa đánh vừa lui nhằm thoát ra khỏi lãnh địa của nó. Yêu thú có tính chiếm lĩnh rất mạnh đồng thời không hề muốn tự tiện xâm nhập lãnh địa kẻ khác tránh mang họa vào thân. Nhưng nàng đã không chờ đợi được, thực lực cách biệt khiến nàng trọng thương trước khi rời đi.

Một hồi lưỡng lự đại điều quả quyết từ bỏ, mặc dù không cam tâm nhưng không thể vì một miếng mồi ngon mà sức phạm tới tồn tại mạnh mẽ khác.

Phía sau đã yên tĩnh khiến tinh thần thả lỏng. Hắn không hề có ý định quay về thu lại số linh trùng kia. Đàn Phệ Huyết Trùng khẳng định lãnh ít dữ nhiều dù hắn muốn nhưng lực bất tòng tâm.

Đi tới nơi vắng vẻ, nhấc lên cự thạch. Đây là mật thất trước kia hắn dưỡng thương, trước khi rời đi đã cẩn thận che dấu.

Đặt nữ nhân lên thạch giường, lúc này Trần Duyên mới thật sự kĩ lưỡng chiêm ngưỡng nữ nhân này.

Thân người thon dài có đôi chút rắn chắc của kẻ luyện thể, nàng cao gần hai thước (2m đó), làn da nâu đồng khiến dã tính của nàng càng mãnh liệt. Hắn

không tài nào rời mắt khỏi cơ thể quyến rũ kia.

Mắt phượng khép chặt, lần đầu gần gũi nam nhân đồng thời bị hấn chăm chăm nhìn ngắm làm nàng ngượng ngùng không thôi.

Không thể để nữ nhân thương thế nặng nề bất tỉnh nằm đó, Trần Duyên nhanh tay cởi hắc giáp đã phế bỏ kia (ta nghĩ thì ai cũng làm vậy thôi^-^). Cặp đại nhũ như được giải thoát bật tung thiếp thân áo yếm bên trong đứng sừng sững trước ánh mắt ngỡ ngàng của hấn.

Chúng to lớn như hai đại màn thầu, săn chắc như thể không có gì có khả năng đè ép. Cố gắng đè nén dục vọng, Trần Duyên dùng tay nhẹ nhàng đưa chân khí vào cơ thể nàng.

Nữ nhân cả người run rẩy, ngọc thể không mảnh vải che thân lại còn bị hấn không chỉ nhìn chăm chăm mà tay heo đã vuốt ve dọc khắp cơ thể. Dù là mụon có chữa thương nhưng không phải là chuyện dễ dàng đặc biệt là đối với nữ nhân như nàng.

Hơn hai canh giờ trôi qua, Mộc chân khí không hổ danh là đệ nhất hồi phục trong các hệ khác. Đặc biệt là chân khí của hấn càng không bình thường, những vết thương tổn trên làn da trơn tuột kia đã biến mất không để lại vết tích.

Dù ngoại thương đã không còn, nội thương mười phần chưa được một nhưng chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ để nàng trở mình diệt sát hấn vì dám không ngần ngại xâm lược ngọc thể của mình. Kì lạ là nữ nhân lại không ra tay, đại thủ của Trần Duyên không ngừng nhẹ nhàng du lãng, từng tia chân khí không ngừng xâm nhập nội thể tiêu trừ phần nào thương thế.

Xúc cảm hấn mang lại khiến nàng thoải mái không khỏi rên rỉ, Trần Duyên làm sao không nghe thấy, nhưng đầu nghĩ rằng đó là thỏa mãn do hấn mang lại. Định ninh là trong tiềm thức nữ nhân đang không ngừng đau đớn, khi bàn tay tới nơi khiến tiếng động phát ra là hấn không ngừng chiếu cố nơi đó. (e hèm chỉ là hiểu lầm thôi).

Canh ba đã qua Trần Duyên chợt tỉnh giấc, ban ngày đã tổn hao quá nhiều chân khí để trị thương cho nàng. Khi chân khí đã hao kiệt hấn lấy y phục của Hạ Thảo cho nữ nhân này mặc tạm, thân thể cao hai thước của nàng khiến y phục vốn không hề kín đáo lúc này lại khiến xuân quang càng lộ rõ.

Bước tới thạch giường đáng người cao lớn uyển chuyển nữ nhân tóc đen tuyền chỉ dài tới cổ, gương mặt thanh tú mạnh mẽ, mắt phượng chớp động đang ngồi đó phức tạp nhìn hấn.

Trần Duyên cũng ngây người, cả hai bốn mắt nhìn nhau hồi lâu cuối cùng Trần Duyên cũng lên tiếng xua tan bầu không khí lạ lùng này.

- Tiểu diệt Trần Duyên ra mắt sư cô.

Dù sao nữ nhân này mười phần là tu sĩ Trúc Cơ kì, hấn không dám quá tự phụ. Trận giao chiến ngày trước dù nàng thảm bại nhưng không có nghĩa thực lực yếu kém. Trần Duyên cảm nhận được dù trong tình trạng thương thế này hấn cũng có thể bị nàng diệt sát.

Trầm ngâm hồi lâu tiểu khẩu cuối cùng cũng nhẹ mở.

- Ngươi là ai, tại sao ta không hề hay biết là trong tông môn xuất hiện đệ tử Luyện Khí kì lại có thực lực đạo chơi nơi này?

Giọng nói mạnh mẽ chất vấn như vè bề ngoài của nàng.

- Sư cô quá lời rồi, tiểu chất là Trần Duyên đệ tử chân truyền của Phong Ma Sơn. Chỉ là tiểu trưnng liễu mạng nhỏ tới chỗ nguy hiểm này hòng tìm kiếm chút tài nguyên tu luyện.

Trần Duyên vội vàng khiêm tốn nói.

- Thì ra là vậy sao?

Nàng nghiền ngẫm, mắt phượng bỗng nhiên sắc lạnh nhìn tới. Như thể áp lực nặng ngàn cân đang đè lấy, nàng không còn là nữ nhân trọng thương tới mức không thể cử động như hôm qua nữa, giờ đây đứng trước mặt hấn là đại tu sĩ Trúc Cơ kì mười phần không thể giả.

- Sư cô, xin nhớ tới ta đã không màng tính mạng cứu người từ chỗ chết mà tha cho tiểu chất một mạng, tiểu chất ngay lập tức rời đi sẽ không làm người vương mắt.

Trần Duyên đỏ mặt lạnh, đứng dưới áp lực của nàng mặc dù không quá nặng nề nhưng hấn lại không dám làm điều ngu ngốc. Nếu như nàng là nữ nhân máu lạnh thì khẳng định sẽ không lưu tâm tới ơn cứu mạng vừa rồi mà ra tay diệt sát, chuyện “lấy oán báo ân” này cũng không quá hiếm hoi trong tu tiên giới.

Dù hấn mở miệng cầu xin nhưng nàng không hề lưu tâm, áp lực càng lúc càng nặng nề. Nhưng lần này lại khiến nàng không khỏi kinh ngạc, dù đã dùng áp lực lớn nhất đè ép, nền đá dưới chân xuất hiện không ít dấu vết nứt nẻ như mạng nhện nhưng Trần Duyên sắc mặt không hề thay đổi. Như thể dù cả trời đất sập xuống hấn cũng kiên định đứng đó không hề suy suyển.

Giấu đi ánh mắt kì lạ, áp lực dần tiêu tán. Nàng như thể không có điều gì khác thường.

- Ta là Kiều Nguyệt Nguyệt, trước đây vốn là đệ tử Bình Địa Sơn trăm năm trước đột phá Trúc Cơ kì liền ra ngoài lập mật thất tu.

- Người đã là đệ tử chân truyền, bước chân vào Trúc Cơ là mười phần khẳng định, không cần quá câu nệ cứ gọi ta là sư ti là đủ.

Tính cách nàng bỗng nhiên biến đổi làm hắn không kịp trở tay, ngẩn đầu nhìn nữ nhân cao lớn, như thể không chú tâm quá nhiều nàng không hề cố gắng che đậy mà thoải mái dựa lưng ong vào vách đá mặc cho y phục không thể che lấp đi xuân quang trên người.

Trần Duyên không khỏi nuốt nước bọt dù cho cổ họng đã nóng rang, không ngờ nàng lại tiết lộ nhũ danh của mình. Đứng trước tình cảnh xấu hổ, trong lúc hắn không biết phải nói điều gì thì...

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trị thương trá hình (suyết 18+)

- Nội thương của ti không nhẹ, sau này đánh phải làm phiền sư đệ rồi.

Nàng bá đạo không lưu tâm tới hắn.

Trần Duyên cũng không khỏi ngỡ ngàng, thì ra tất cả những gì hắn làm đều không qua mắt được nữ nhân này. Nhưng càng không ngờ là nàng không hề nổi giận ra tay mà còn muốn hắn tiếp tục trị thương cho mình.

Nửa tin nửa ngờ Trần Duyên về mặt không khỏi đề phòng từ từ tiến lại gần. Nguyệt Nguyệt thấy đáng vẻ nghiêm trọng của hắn liền cười nhẹ, gương mặt thanh tú làm cho hắn lần nữa không khỏi ngẩn ngơ.

Chưa đợi Trần Duyên lại gần nàng đã vươn mình về một chỗ, nằm sấp xuống thạch giường mắt phượng khẽ nhắm. Gọi là y phục nhưng lại không khác gì một tấm lụa mỏng mai không che đậy được ngọc thể lồ lộ của nàng. Kiểu đồn nhào cao khiến mảnh lụa kia muốn căng đứt như thể khiêu khích Trần Duyên.

Nhìn đáng vẻ mời gọi của nàng Trần Duyên không hề khách sáo, nhanh chóng lại gần. Vận chân khí, bàn tay to lớn của hắn lại một lần nữa du ngoạn trên thân thể hoàn mỹ của nàng nhưng lần này lại cách một lớp đạo bào khiến hắn không ngừng tiếc nuối. Có lần bạo gan tay heo xoa nắn kiểu đồn cứ không ngừng khiêu khích.

Bị tập kích bất ngờ Nguyệt Nguyệt giật nảy mình, quay đầu mắt phượng liếc nhìn khiến Trần Duyên âu lo, nhưng nàng cũng ồm ồm cho qua. Lại lần nữa Trần Duyên bóp nắn nhưng nữ nhân lại không nói gì làm hắn kinh hãi, từ đó mỗi ngày đây là nơi được tận tình chăm sóc nhất, chỉ hai canh giờ chữa thương nhưng cả hai đã mồ hôi nhễ nhại.

Từng ngày phục vụ hương diễm khiến hắn vô cùng kích thích nhưng đồng thời lại là một loại tra tấn tàn độc (là gì thì chắc các đạo hữu cũng đã biết hehehe).

Lấy lý do chưa đột phá Trúc Cơ kì Trần Duyên đào thêm cho bản thân mật thất gần đó, phóng Tù Không Phủ ngăn chặn thần thức dò xét, gọi ra tam nữ. Ban ngày sống trong hương diễm nhưng cũng không khác gì cực hình, tiểu đệ bên dưới luôn khấn nguyện làm hắn phải than khổ không thôi. Chỉ tội nghiệp tam nữ đáng thương phải nhiều ngày không ngừng giúp hắn hạ hỏa.

Một ngày như mọi ngày Trần Duyên bắt đầu công việc khó khăn nhưng đáng mong đợi. Bỗng nhiên hắn chợt nhận ra nữ nhân này trên người chỉ còn lại đạo bào mỏng manh, thân người cao lớn của nàng khi nằm xuống chỉ đủ để che đi một phần kiều đồn nếu như cặp ngọc thỏ dài miên man kia không khép lại khẳng định rằng hạ thể của nàng đã phơi bày trước mắt hắn.

Nuốt một ngụm nuốt bọt tay heo run run bắt đầu xoa nắn cặp ngọc thỏ thon dài tuyệt đẹp kia. Năng lực xoa bóp của hắn không ngừng tăng lên từng ngày làm Nguyệt Nguyệt kinh hãi hưởng thụ, nhưng khi tay hắn từ từ tiến lên thì cả người nàng chợt căng thẳng.

Trần Duyên cũng không bỏ qua biểu hiện của nàng sợ rằng sẽ chọc giận nữ nhân mãnh liệt này. Ngoài những lần nhẹ rung khi bàn tay hắn mơn chớn thì không có gì khác lạ thường ngày khiến hắn vững tin làm liều.

Lần đầu cùng kiều đồn nàng tiếp xúc da thịt, làm hắn mê mẩn không rời tay. Làn da màu đồng quyền rũ cũng kiều đồn căng tròn khiến Trần Duyên không ngừng chơi đùa nhào nắn.

Nguyệt Nguyệt vừa hưởng thụ cảm giác tê rần cùng tia ấm áp do hắn mang lại đồng thời ngượng ngùng cố gắng che giấu khuôn mặt vốn đỏ chót phía sau tay áo.

Nhưng nàng lại cảm nhận có điều gì không đúng, bàn tay của hắn không ngừng tiến lùi về hạ thể của mình. Hoảng hốt nàng nhanh chóng bắt lấy tay hắn lườm mắt nhìn rồi lại lắc đầu.

Biết đã tới giới hạn của nàng Trần Duyên cũng không gượng ép liền đổi hướng luồn tay vào trong đạo bào dọc theo lưng ong mà mơn chớn. Đôi bờ vai hơi mảnh khảnh được hắn nhẹ nhàng xoa bóp, nữ nhân không ngần ngại mà rên lên từng cơn. Thời gian trôi qua nàng đã không còn ngượng ngùng trước

mặt hấn mà kiềm nén, những lần sung sướng tới mức nhẹ vận người hay không nề nang rên rĩ đã không còn xa lạ.

Đang hưởng thụ những gì Trần Duyên mang lại, hấn nhẹ nhàng ní non vào tai nàng.

- Nguyệt Nguyệt nàng mau quay lại để ta giúp nàng trị thương.

Cách hấn gọi nàng cũng đã thay đổi, có lần trêu đùa gọi nữ danh của nàng nhưng nữ nhân này lại không hề khó chịu chỉ là có một điều kiện. Chỉ khi có hấn cùng nàng Trần Duyên mới được gọi như vậy, đương nhiên hấn kinh hãi nhận lời.

Vừa rồi nàng đã từ chối Trần Duyên lần này cũng không muốn khiến hấn thất vọng, như tiểu miêu lười biếng Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng ngồi dậy. Đạo bào quá chật chội không thể nào che được xuân quang phía trước, hai tiểu đầu hồng phấn dính trên cặp đại nhũ căng tròn lấp ló sau y phục, hạ thể được phô bày trước mắt hấn khiến nữ nhân ngại ngùng ngọc thoé khép chặt.

Không kịp chờ đợi Trần Duyên không đợi nàng nằm xuống nhanh chóng đi tới đằng sau luồn tay heo lên phía trước mà xoa nắn.

- Nàng cứ ngồi yên, để ta giúp nàng trị thương.

Nguyệt Nguyệt ngượng ngừng gật đầu, dù bản tính nàng bá đạo không sợ trời sợ đất nhưng cùng nam nhân ngồi tư thế nhạy cảm này làm nữ nhân nàng cũng không khỏi xấu hổ.

Thân thể vốn cao hai trượng lại ngồi trong lòng hấn, chỉ tính riêng cự nhũ đã cao ngang mặt. Tiểu phúc (bụng nhỏ) thon thả lại ẩn hiện những múi cơ nhưng không hề làm mất đi vẻ quyến rũ của nàng mà còn khiến dã tính của nữ nhân này được phát ra hết mức.

Thấy Trần Duyên không hề câu nệ vuốt ve tiểu phúc khiến nàng mừng thầm nhưng cũng ngần ngại nghi vấn.

- Tiểu phúc của ta không khiến sư đệ thất vọng sao?

Thì ra nữ nhân này lo lắng tiểu phúc của nàng làm hấn mất hứng, làm nữ nhân thân thể không những mềm mại vô cốt, tiểu phúc cũng phải phẳng lì thon thả chứ không hề có cơ bắp như nàng, thảo nào mấy tháng nay Nguyệt Nguyệt nhất quyết chỉ nằm sấp xuống để hấn trị thương.

Hiểu ra vấn đề Trần Duyên nhẹ cười hôn vào cổ nàng, tay heo mạnh bạo tiếp tục ve vuốt.

- Đương nhiên là không rồi, tiểu phúc của nàng không hề xấu xí. Ta rất say mê nữ nhân ngập tràn dã tính như nàng.

Lời hấn nói là sự thật, không hề giả dối. Nhìn nàng vẻ ngoài thật sự là nữ binh sĩ ngập tràn dã tính đồng thời giáp khái cũng không sao che chắn được cơ thể ngập tràn xuân sắc.

Lời hấn nói làm Nguyệt Nguyệt càng kinh hãi, vốn lo sợ ban nãy đã không còn, cả thân thể dựa sát vào người hấn. Ngọc thể không xương dè ép càng khiến Trần Duyên mừng rỡ, hết xoa nắn eo thon rồi lại lên trêu đùa cự nhũ.

Tiểu đầu được hấn không ngừng dùng ngón tay chà xát, ngọc thể run lên bần bật, tiếng thở bắt đầu nặng nhọc, gương mặt nàng đỏ bừng quay lại nhìn Trần Duyên.

Tiểu khẩu vừa hé liền được Trần Duyên bắt lấy, bất ngờ bị hấn tập kích Nguyệt Nguyệt vùng vẫy muốn thoát ra nhưng thân thông tu sĩ Trúc Cơ như thể tan biến, chỉ như nữ nhân giận dữ bị tình lang cố tình chơi xấu. Chỉ vậy vùng hồi lâu cuối cùng nàng cũng bỏ cuộc mở ra tiểu khẩu để lưỡi hấn tiến vào càn quét.

Trị thương lần này đặc biệt kéo dài, mặt trời dần xuống núi thì cũng đã hoàn tất. Như thể vừa trải qua một trận đại chiến hai người mồ hôi đã ướt đầm. Nhìn thấy nữ nhân đạo bào mỏng manh đã dán sát vào người, không nỡ để nàng trong tình cảnh này hấn mạnh vải sạch tiến lại gần (chỉ là tội nghiệp thôi), giúp nàng cởi đạo bào. Nguyệt Nguyệt lúc này không khác gì tiểu cừu bị lão sói rình rập.

Cầm lấy miếng vải lau đi những giọt mồ hôi trên người, nữ nhân ngoài lờm Trần Duyên mỗi khi hấn “vô tình” chạm nhẹ hạ thể nhưng cũng không hề ngăn cản.

Một tháng, hai tháng... rồi nửa năm cũng trôi qua, cuối cùng thương tích trên người nàng đã hồi phục chín phần. Nguyệt Nguyệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn hấn.

- Tiểu sư đệ, ngươi muốn quay về tông môn sao?

Nhìn dáng vẻ mong chờ của nàng khiến hấn không nỡ rời đi.

- Đương nhiên là không, ta tới đây cốt là để tìm kiếm thiên tài địa bảo nhằm đột phá, không thể tay không trở về.

- Thì ra là vậy.

Tuy chỉ nhẹ nhàng nói ra nhưng không thể nào che giấu được tia kinh hãi, thời gian qua không khác gì tình nhân chung sống cùng hấn khiến nàng không muốn rời bỏ.

Trần Duyên thật sự không muốn quay về, một phần vì tông môn không hề kêu gọi, phần khác là vì hắn không muốn quay lại. Trước đây Trần Duyên muốn rời khỏi đây là vì thực lực non kém, giờ đây có Nguyệt Nguyệt bên mình, nàng đã lấn lộn ở đây gần trăm năm khẳng định hành trình lần này của hắn an toàn hơn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Xuyên Sơn Giáp

Khi biết tin Trần Duyên muốn ra ngoài lịch luyện, Nguyệt Nguyệt liền đứng dậy không ngần ngại thoát đạo bào. Từ trong túi trữ vật lấy ra võ phục cùng hộ giáp, mặc dù đẳng cấp rõ ràng không thể so sánh cùng hắc giáp trước kia nhưng cũng không tệ.

- Thì ra nàng có rất nhiều y phục, sao không nói ra từ đầu.
- Ta chỉ... chỉ là muốn sư đệ thuận tiện cho việc trị thương thôi.

Có đánh chết hắn cũng không tin, không đợi Trần Duyên nhiều lời Nguyệt Nguyệt tóm lấy hắn phóng ra ngoài. Võ túi trữ vật, nàng phóng đại kiểm lên không trung.

Trong lúc Trần Duyên còn ngỡ ngàng ngọc thủ tóm chặt lấy vai hắn phóng lên đại kiểm. Chân đạp pháp khí, lần đầu đứng trên pháp khí phi hành quả thật không dễ dàng, như thể đứng trên nhánh cây trôi nổi bất định giữa đại hà, hắn không ngừng nghiêng ngã.

Đứng gần đó nữ nhân không e dè mà buông miệng cười lớn. Không biết là vô tình hay hữu ý nàng đã đứng sát bên, như kẻ sắp đuối nước bắt được thân cây, Trần Duyên ôm chặt Nguyệt Nguyệt vào lòng cùng nàng đạp pháp kiểm phi hành như đôi thần tiên quyến lữ.

Phi hành hơn nửa ngày, bên dưới là một vùng cỏn cỏi, khắp nơi chỉ toàn là sỏi đá. Nhìn qua tên tiểu tử bám như sam kia tay heo không hề khách sao chiếm tiện nghi của mình, nữ nhân hờn dỗi.

- Sư đệ ôm ta đủ lâu rồi chứ?

Nghe tiếng nàng chất vấn Trần Duyên không hề nể mặt tay heo càng siết chặt.

Nàng cũng không lạ gì tính cách vô sỉ của hắn, không hề cảnh báo một chỉ điểm ngay mi tâm. Trần Duyên đáng thương đang mê say trong hương diễm không ngờ lại rơi ra khỏi pháp kiểm, từ độ cao trăm thước rơi thẳng xuống mặt đất.

Nơi hắn rơi xuống đã nhẹ nhàng tạo trên mặt đất hố sâu hơn hai trượng, do tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp nhục thân được trui rèn không gây ra thương tích gì quá nghiêm trọng nhưng không hẳn là không đau đớn.

Từ hố sâu Trần Duyên vươn người bước ra, phải đi lóp đất đá bám trên người nét mặt nghi vấn nhìn nữ nhân không hề che giấu vẻ hả hê nhìn xuống.

- Tiểu sư đệ, không phải đệ nói rằng muốn lịch luyện sao? Kê làm sư tỉ như ta sao có thể khiến đệ thất vọng.
- Bên trong ngọn đại sơn kia có một tiểu hang động của Xuyên Sơn Giáp, dù chỉ là yêu thú Bình đẳng nhưng da dày thịt béo không dễ dàng triệt hạ.

Nàng ngọc thủ chỉ tới đại sơn đá nhọn lồm chồm.

- Ta không ngờ nàng là kẻ tàn nhẫn, không chừng ta liền ngã xuống trong miệng yêu thú.
- Nếu như sư đệ ngã xuống thì tỉ đành phải tìm nam nhân khác giúp ta xoa bóp trị thương thôi.

Đe dọa, đây đúng là trần trụi đe dọa. Trần Duyên nghiêng răng nghiêng lợi phóng người rời đi.

Nhìn thấy bóng người đã khuất dần sau khe núi Nguyệt Nguyệt mắt phượng nhấp nháy, ngón tay gõ từng nhịp.

- Tiểu sư đệ à, muốn trở thành nam nhân của ta đệ còn phải mạnh hơn nữa.

Nàng nở nụ cười tinh quái không chế pháp khí từ xa bám theo.

Bên dưới găng núi hàng ngàn mũi đá lồm chồm như thạch giáo hướng thẳng trời cao. Khác với vẻ tĩnh lặng thường ngày, một người một thú đang không ngừng giao chiến khiến một vùng vốn tràn ngập thạch giáo đột nhiên bị san phẳng.

Sau ba ngày ba đêm cuối cùng Trần Duyên đã thành công dồn Xuyên Sơn Giáp vào chân tường. Không còn cách nào khác, yêu thú hình dạng nửa giống đại thử nửa giống tê tê này không có bản lĩnh gì khác ngoài đào mạng. Ba ngày qua không biết hắn đã xuyết bị tập kích bao nhiêu lần, nếu không có Tiểu

Mập Mập cảm nhận mãi tiếp biết nơi yêu thú này chôn giấu cơ thể dưới lòng đất thì không chừng mạng hần đã ô hô ai tai.

Nhìn yêu thú to lớn không khác đại ngu bị Phệ Huyết Trùng bao vây Trần Duyên không khỏi hưng phấn, sau ba ngày như muốn lật ngọn đại sơn này mấy lần cuối cùng Xuyên Sơn Giáp mới không còn chỗ ẩn nấp. Nhưng niềm vui sướng chưa được bao lâu thì rắc rối mới đã tới, dù là Lục Đường Lang đại đao có khả năng chém gãy pháp khí cấp 1 Giáp đẳng một cách dễ dàng không ngờ lại không hề để lại một chút vết xước nhỏ trên lớp vảy chồng chất kia.

- Còn không mau nhắm vào đốt xương sườn thứ ba của Xuyên Sơn Giáp.

Trong lúc còn đang lay hoay tiếng hét quen thuộc lại vang lên trong não hải. Không cần nghĩ cũng biết là lão gia hỏa biệt tâm suốt thời gian qua.

Trong đầu đã có chủ ý, Trần Duyên ngừng tay lùi bước dần biến mất giữa trùng vân dày đặc. Hần không khác gì lão tăng tọa thiền, không một tiếng động mặc cho hàng vạn Phệ Huyết Trùng vỗ cánh xung quanh.

Tiểu Mập Mập hiểu ý, đây là lúc bản lĩnh thật sự của Tinh Thần Trùng hiện hữu rõ ràng nhất. Phóng ra thần thức, sau khi vận Thần Không Vạn Trùng hần cùng Tiểu Mập Mập tinh thần đã đồng nhất, không chế Phệ Huyết Trùng liền dễ như trở bàn tay.

Xuyên Giáp Thú đang điên loạn diệt sát linh trùng, hơn ba ngày ba đêm bị kẻ lạ mặt làm phiền, ngay cả nơi cư trú cũng vì hần mà bị đào lên vài lần dù là kẻ tử bị bác ái cũng khó lòng nhẫn nhịn.

Nhưng yêu thú đáng thương kia sao biết được mặc dù đang điên cuồng tàn sát thì bản thân bất giác tiến lại gần nơi mà tử thần lặng thầm chờ đợi. Tiểu Mập Mập cố ý không chế trường giết chóc di chuyển tới nơi đây, điều gì tiếp theo thì ai cũng có thể đoán được.

Mặc cho Xuyên Sơn Giáp điên cuồng giết chóc càng lúc càng gần, Trần Duyên vẫn không hề động dung. Hần hiểu rất rõ cơ hội chỉ có một lần duy nhất, nếu thất bại yêu thú liền trở nên cảnh giác hơn, việc đánh bại hần không dễ dàng.

Chỉ còn cách hai bước chân, Trần Duyên mắt kiếm mở rộng, từ sau hắc vân trùng mũi kiếm dài gần một thước bất ngờ suất hiện. Nhanh như chớp, chuẩn xác nhắm thẳng xương sườn đâm tới.

Đang vô lý linh trùng Xuyên Sơn Giáp làm sao có kịp thời trở mình, mũi kiếm mỏng manh đã xuyên từ lồng ngực lên thẳng đầu lâu. Ngay tức khắc sinh mạng vốn cuộn cuộn không dứt liền kết thúc.

- Hừ ngươi làm ta quá hao binh tổn tướng rồi.

Hần hừ lạnh nhìn tới đàn Phệ Huyết Trùng vốn tổn hao nay càng hao tổn trầm trọng, đã hơn một năm từ khi Trần Duyên rời khỏi tông môn. Số lượng linh trùng không còn nhiều, đã không còn đủ để sử dụng tiêu hao chiến như trước.

Sau khi xử lý thi thể yêu thú Trần Duyên nhìn lên không trung, Nguyệt Nguyệt mỉm cười quyến rũ không chế pháp kiếm hạ xuống.

- Hi hi sư ti có thể khẳng định sư đệ là một trong những kẻ có thực lực khủng bố nhất trong số đệ tử Luyện Khí kì từ trước tới nay của Ma Kiếm Tông.

- Thậm chí nếu số linh trùng kia đồng thời đột phá Át đẳng có khả năng giúp đệ ngang bằng tu sĩ Trúc Cơ sơ kì.

Nàng không tiếc lời khen tặng nhưng điều đó cũng không phải là nói quá, tu sĩ Luyện Khí kì diệt sát yêu thú cấp hai hơn ngàn năm qua chưa hề có trong tông môn.

Được nữ nhân khen ngợi cũng là một sự hưởng thụ không nhỏ, nhưng Trần Duyên đâu phải dễ dàng bỏ qua chuyện ban nãy. Nữ nhân này dám lấy nam nhân khác trêu đùa hần, không phải là kẻ dễ giải, mắt heo không ngừng nhìn ngắm thân thể nữ cầm của nàng không nói không rằng phóng người lên pháp kiếm ôm lấy nữ nhân vào lòng.

Bị hần đột nhiên tập kích Nguyệt Nguyệt không hề phản cảm, gần gũi hần đã là thói quen thường ngày khiến nàng không cảm thấy quá kì quặc. Mặc cho hần không ngừng ve vuốt, nàng không chế pháp kiếm quay trở về.

Những ngày sau đó Trần Duyên quyết định đào một mật thất cực kì rộng lớn hòng phục hồi đàn Phệ Huyết Trùng đang thiếu hụt nhanh chóng kia. Nhưng kì lạ là số trứng sinh ra thấp tới mức khó hiểu, thường ngày mỗi linh trùng đều sinh ra hàng trăm trứng sức sống mãnh liệt nhưng giờ đây mười không được một. Thậm chí chúng không thèm giao phối càng khiến hần đau đầu.

- Phệ Huyết Trùng ơi là Phệ Huyết Trùng, chủ nhân của các người là soái ca tình trường không nữ nhân nào có thể chống cự. Các người là ta linh trùng sao không có chút khí khái nam nhân.

Trần Duyên không ngừng khuyên nhủ, Phệ Huyết Trùng có thể nói là một nửa thực lực nếu không có chúng không biết hần đã phải nằm xuống bao nhiêu lần.

Cầm lấy thi thể đại thỏ (thỏ là thỏ đúng không??) ném tới, ngay lập tức một chút cặn bã đều không còn. Khẩu vị của chúng ngày càng lợi hại, dường như chỉ yêu thú cấp hai mới khiến linh trùng của Trần Duyên cảm thấy hứng thú. Điều đó khiến hàng ngàn thi thể hần cho vào túi trữ vật lần trước trở thành phế thải, bán cũng không đủ lọt vào mắt hần, để lại cũng chỉ chiếm diện tích túi trữ vật.

Đã ba tháng từ khi chiến đấu cùng Xuyên Sơn Giáp, hần chỉ hạ thêm hai yêu thú cấp hai Bỉnh đẳng. Đương nhiên tất cả chiến lợi phẩm đều rơi vào những

tiểu khẩu không đẩy dưới kia, Tứ Trùng cũng góp công không ít trong việc giúp hấn trắng tay rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Loa Trùng Ốc

Cuối cùng một ngày kinh hi cũng đã tới, linh trùng đang đã nở, Phệ Huyết Trùng mới trào đời không ngờ đã là linh trùng Đinh đẳng. Chính Trần Duyệt cũng không ngờ, chỉ có thể lí giải rằng phụ mẫu của chúng đều là linh trùng Ất đẳng ngày ngày thôn phệ huyết nhục yêu thú cấp hai.

Nhìn bày Phệ Huyết Trùng chưa kịp mở mắt thậm chí xuất hiện cá biệt sắp đột phá Ất đẳng khiến hấn không ngậm được miệng. Dù số lượng không bằng năm thành trước kia nhưng chỉ nhìn vào thực lực thì đã mạnh hơn không ít.

Trong lúc hấn không ngừng nâng niu chúng linh trùng Chu Lão lại đột ngột hiện ra.

- Gần đây sao ta không thấy Chu Lão nhân gia người, có phải vấn đề gì sao?

Lão dùng cặp mắt khinh thường nhìn hấn như thể muốn nói:

- Hừ tiểu tử nguoi chỉ biết du hí cùng nữ nhân giờ đây cũng biết lo nghĩ cho ta.

Dù khinh thường ra mặt nhưng lão cũng nhàm chán la mắng tên tiểu tử vô liêm sỉ này.

- Tiểu tử nguoi không phải luôn ao ước có pháp bảo sao? Mộc Tâm nguyên tố kia bên trong nguoi đã mọc rêu lên rồi.

Lời nói của lão khiến hấn ngỡ ngàng, pháp bảo là thứ mà không ai không thèm khát. Hấn cũng không ngoại lệ, nhưng điều kiện làm ra pháp bảo quá khắt khe. Không nói tới tài liệu hiếm có thì mỗi pháp bảo đều có phương pháp chế tác riêng không phải dễ dàng có được.

- Những thứ đó tiểu tử nguoi không cần lo nghĩ, điều bận tâm lúc này là nguoi đã có chủ ý sử dụng pháp bảo nào.

Chu lão điểm đúng mối lo âu của Trần Duyệt, hấn ngoài nhục thể mạnh mẽ ra thì cũng chỉ có không trùng thuật mạnh mẽ. Ban đầu Trần Duyệt còn ôm ý nghĩ sẽ rèn ra một bộ khải giáp nhưng hấn ngay lập tức dẹp bỏ.

Mộc hệ pháp khí rất đặc biệt, nếu hỏa giáp đốt cháy kẻ thù tăng cường huyết chí, kim giáp sắc bén tốc độ khó ai bì kịp, thổ giáp trầm trọng vô kiên bất toại thì thủy giáp cùng mộc giáp chỉ mang tính phụ trợ hay trị thương, thứ mà hấn không cần tới nhất.

Thấy vẻ mặt chằm tư của hấn Chu lão liền kiến nghị.

- Lão phu có một thứ vô cùng thích hợp với nguoi nhưng chỉ có điều...

Nghe tới đây Trần Duyệt liền nhìn chằm chằm về phía Chu lão, thân là tu sĩ Nguyên Anh kì lão khẳng định có cách nhìn hết sức tinh tường.

Thấy hấn vẻ chăm chú lão tiếp tục.

- Chỉ có điều đây là pháp bảo phụ trợ, bản thân không hề có lực công kích.

Trần Duyệt không nén được tia thất vọng, hấn từ bỏ Mộc giáp cũng vì điều này. Không phải hấn khinh thường khả năng phụ trợ, nhưng mộc hệ hữu ích nhất là trị thương thứ mà nhục thể hấn không cần nhiều.

- Lão phu không hề nói thần thông của pháp bảo là trị thương mà chính là chúng.

Lão nhẹ hướng đăn Phệ Huyết Trùng chỉ tay.

Trần Duyệt hứng thú nhìn lão.

- Pháp bảo này tên là Loa Trùng Ốc, pháp bảo trấn môn của Tuyệt Độc Môn. Chỉ có môn chủ mới biết được bí mật rèn đúc nên nó.

Giữa hư không làn khói mờ ảo tạo thành hình tòa tiểu thành chóp nhọn, hình xoắn ốc, xung quanh là hàng ngàn hàng vạn lỗ nhỏ có quy luật.

- Tuyệt Độc Môn?

Trần Duyệt không khỏi nghi vấn, trước đây hấn chưa hề nghe qua.

- Hừ tiểu tử nguoi không hay biết cũng là chuyện thường tình, dù sao Tuyệt Độc Môn cũng chỉ là tiểu môn phái thời thượng cổ.

- Lẽ ra có thể lách qua khe hẹp mà tồn tại, nhưng môn chủ đời thứ mười của bọn chúng lại tìm được một thứ phòng tay.

Lão liếc nhìn loa thành mà không khỏi cảm khái.

- Chính là thứ này đã khiến Tuyệt Độc Môn rơi vào tuyệt cảnh.

Trần Duyên không khỏi kinh nghi, thượng cổ chính là thời kì hưng thịnh nhất của tu sĩ. Đó là lúc lục địa này vừa bị chia tách từ đại lục, không nguy hiểm rình rập, thiên tài địa bảo còn phong phú. Vật khiến chúng tu sĩ không ngại đổ máu giành giựt khẳng định không đơn giản.

- Thứ này ta cũng chỉ vô tình tìm thấy trong tàn tích rất xa xưa không rõ cụ thể. Chỉ biết Tuyệt Độc Môn vốn là tông môn dùng cô độc, đây là thứ bọn tu sĩ kia nuôi dưỡng chúng.

Thì ra cả Chu Lão cũng không tưởng tận thứ này, điều đó cũng khiến Trần Duyên không khỏi chần chừ. Kẻ nào cũng biết rằng pháp bảo tốt nhất chỉ cần rèn đúc một lần, cần rất nhiều thời gian bồi dưỡng mới khiến chúng phát huy mười thành uy lực.

Tài liệu rèn đúc pháp bảo đều rất hiếm thấy, nhất là Mộc Tâm nguyên tố trong tay hắn lại là cực phẩm trong cực phẩm, nếu như mất đi khó lòng kiếm lại được.

Làm sao Chu lão không rõ ý định trong đầu của hắn, lão không nhiều lời, những gì cần nói đều đã nói ra, còn lại chỉ đành phụ thuộc nơi hắn.

Sau hồi lâu đắn đo suy nghĩ Trần Duyên cũng đã quyết tâm.

- Chu lão, ta muốn pháp bảo kia.

Hắn quả quyết, không chút nào hối hận. Muốn những thứ kẻ khác không có thì phải làm những thứ kẻ khác không dám làm. Có pháp bảo càng sớm đồng nghĩa thực lực càng sớm tăng trưởng, đồng thời đây dù sao cũng là pháp bảo có từ thời thượng cổ khiến không ít kẻ phải đổ máu.

- Hahaha tiểu tử nguoi quả thật là kẻ điên, dám lấy bảo vật Mộc Tâm ra đánh cược.

- Rất hợp ý ta, khẳng định thứ khiến ta cùng hơn năm tên tu sĩ Nguyên Anh kì phải tổn hao không ít tâm huyết tìm thấy này không để nguoi thất vọng.

Lão cực kì cao hứng, từ khi tìm được thứ này bản thân lão mặc dù rất hiểu kì nhưng không hề muốn lấy bản thân thử nghiệm, dù sao pháp bảo bốn mạng theo vài ngàn năm khiến lão không nở từ bỏ.

Hữu thủ đẩy nhẹ, chuông ẩn kì lạ mang theo nguồn tin tức khổng lồ xâm nhập Trần Duyên não hải. Một tòa thành to lớn, hắn không khác gì ruồi muỗi khi đứng trước vẻ hùng vĩ của tòa đại thành này. Xung quanh là hàng vạn linh trùng lớn nhỏ không thể nào đếm xuể, công trên lưng là những kẻ y phục quái dị không ngừng trực chỉ đại thành bay đi.

Choáng ngợp trước khung cảnh khủng bố này, nhưng thứ càng làm Trần Duyên kinh ngạc không dứt là kẻ đang ngồi trên kim tọa. Đại thành hình xoắn ốc nhón thẳng lên bầu trời mà nam nhân lại ngồi trên đỉnh đại thành. Những kẻ phía dưới gào thét thứ ngôn ngữ kì lạ như thể triều bá.

Đột nhiên khung cảnh trước mặt hắn biến mất, nhận ra xung quanh đã trở lại như ban đầu Trần Duyên mới kịp hoàn hồn.

- Cảnh tượng kì lạ kia chẳng lẽ chỉ là ảo giác.

Ngay lập tức Trần Duyên bác bỏ ý nghĩ vừa rồi, cảnh tượng chân thực tới mức hắn có thể ngửi được hương vị cây cỏ, nghe được tiếng gió thổi, cảm nhận được không khí hào hùng khàn khàn nơi đây.

Những thứ không nghĩ ra thì cũng không suy nghĩ nhiều, để lại truyền tin phù cho Nguyệt Nguyệt, Trần Duyên phong bế mật thất.

Viên đá lớn hơn nắm tay này cũng đủ làm ra nhẵn trư vật khiến hắn không khỏi kinh hãi.

Ngồi xuống bồ đoàn, hữu thủ đặt trên đan điền hồi lâu Mộc Tâm vốn nằm yên trong người hắn bấy lâu nay hiện ra. Nhận thấy khí tức của bản thân cùng Mộc Tâm đã gần như tương đồng khiến hắn không khỏi hài lòng. Thời gian qua dùng chân khí tinh thuần không ngừng xâm nhập cuối cùng thời điểm này cũng đã tới.

Song thủ như thể múa may quay cuồng, hồi lâu sau nhiều lần thất bại, cuối cùng thủ ấn cũng đã thành công. Ấn chú mà hình thái Loa Trùng Ốc xâm nhập Mộc Tâm, không bỏ qua cơ hội. Vạn Hóa Mộc Quyết nhục thân mộc nguyên khí tăng mức ra khắp mật thất rồi từ từ tiến vào Mộc Tâm.

Ngày nối ngày, tháng nối tháng, gần một năm tròn cuối cùng hắn đã bước đầu thành công. Tòa tiểu ốc lớn hơn nắm tay trôi lơ lửng trước mặt, giống như Tiểu Mập Mập, Trần Duyên cảm nhận được như thể giữa hắn và tòa tiểu ốc kia có mối liên hệ huyết nhục.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ngưng luyện Loa Trùng Ốc

Không thể nhìn về bề ngoài mà coi thường, Trần Duyên cảm nhận được không gian bên trong quả thật không nhỏ, dù chứa gấp mười lần số Phệ Huyết Trùng cũng không hề hấn gì. Hấn cảm nhận như thể bản thân là chúa tể không gian này, bên trong tất cả đều bị hấn chi phối.

- Cuối cùng ta cũng đã hiểu tại sao những tên kia lại thèm khát thứ này như vậy, chỉ cần tu sĩ có thần thức cùng thiên tài địa bảo cũng đủ tạo ra một tiểu không gian riêng cho mình. Nhưng không gian này còn có thể lớn hơn nếu như ta tập trung bồi dưỡng.

Khi hấn còn trong kinh hĩ Chu lão lại gọi lên một gáo nước lạnh.

- Hừ tiểu tử nguoi không nên quá vội mừng, không gian này tuy hữu dụng nhưng lại có nhược điểm chí mạng, đây là không gian vừa mới hình thành vốn không ổn định, nếu như nguoi để vào quá nhiều linh trùng, không những đẩy chúng vào chỗ chết đồng thời pháp bảo bản mệnh có khả năng nát tan, nhẹ nhất cũng là trọng thương khó lành.

Nghe tới đây sắc mặt hấn đen lại.

- Như vậy không phải ta đang phí phạm không gian bên trong này sao?

Làm sao Trần Duyên có thể không gấp rút, Loa Trùng Ốc giờ đây đã là pháp bảo bản mạng. Nếu như pháp bảo này không thể toàn lực sử dụng khác nào thực lực của hấn bị kiềm hãm.

- Tiểu tử nguoi không cần quá bận tâm, không phải là không có cách giải quyết.

- Chỉ cần để trong người dùng chân khí không ngừng săn sóc sau một thời gian không gian bên trong sẽ dần ổn định lại.

Nghe tới đây hấn liền thở phào.

- Chu lão nói ta cũng tạm an tâm, thứ này cần thời gian bao lâu để ổn định trở lại.

- Chắc khoảng vài vạn năm gì đó.

Trần Duyên lúc này thật sự muốn nổi giận, chính hấn cũng không tin vào tai mình.

- Vài vạn năm, lão nhân gia nguoi nghĩ ta sống được vài vạn năm chỉ để chờ đợi thứ này sao?

Thấy hấn thật sự nổi khí khiến lão thật sự hả hê.

- Chỉ là mấy vạn năm không phải sao? Có lực đại nào không mất vạn vạn năm mới dần ổn định, nguoi chỉ mất mấy vạn năm đã lòi to rồi.

Nghe về cười đùa bân quơ quen thuộc của lão làm hấn chợt nhớ ra.

- Chẳng lẽ Chu lão ngài có cách.

- Đương nhiên, khi xưa lão phu có không ít hảo hữu là Luyện Khí Sư, dù không đi theo con đường chú tạo nhưng những thứ này đối với ta quá dễ dàng. Chỉ cần có Không Gian Thạch là được, càng nhiều càng tốt.

Lão không hề giấu vẻ đắc ý.

- Hi hi ta biết là có thể trong cây nguoi mà.

Nhìn về vuột mộng ngựa của hấn khiến lão không khỏi càng đắc ý.

Nhưng lúc này Trần Duyên vừa chợt nhận ra hấn thiếu một thứ rất quan trọng, Không Gian Thạch. Tài liệu không thể thiếu khi làm ra nhẫn hay túi trữ vật. Liền đem nghi vấn ra hỏi ý kiến Chu Lão, dù sao thứ này cũng không dễ dàng kiếm được, Không Gian Thạch là một trong những thứ tông môn kiểm soát rất chặt chẽ chỉ sao linh thạch.

- Hừ không phải ở Dạ Thành ta đã bảo nguoi mua một viên Hắc Thiết Thạch sao, còn không mau lấy ra.

Lúc này Trần Duyên mới chợt nhận ra hấn gần như đã quên sự tồn tại của viên đá tầm thường kia. Lấy ra Hắc Thiết Thạch vốn bị phủ bụi đã lâu, Chu lão phát tay lớp đen bám bên ngoài liền bay mất chỉ còn lại Không Gian Thạch có màu huyền ảo đặc trưng.

- Như vậy đã đủ sao?

Trần Duyên nghi vấn.

- Hừ chỉ vừa đủ nhét kẻ rằng, tương lai người tốt nhất là chuẩn bị càng nhiều hơn nữa, ta nói trước thứ này không phải dễ tìm.

Nghe tới đây lại một lần nữa khiến Trần Duyên đau đầu. Xung quanh hẳn toàn là thứ ngón tinh thạch, từ Hóa Mộc Quyết tới bọn linh trùng tham ăn giờ đây lại có thêm pháp bảo bản mạng càng khiến hẳn lo âu.

Cầm Không Gian Thạch đưa tới, Chu Lão đón lấy ném lên không trung. Đột nhiên tiểu thạch vốn chỉ nhỏ như nắm tay như một viên hàn băng gặp nhiệt độ cao dần tan chảy. Từng dòng ánh sáng lạ lùng theo tay lão dần dất dần xâm nhập Loa Trùng Ốc.

Qua nửa canh giờ cuối cùng Chu Lão cũng dừng tay.

- Tiểu tử người nhìn rõ chứ?

Lão liếc qua Trần Duyên gần đó.

- Nếu như đã rõ thì sau này những chuyện như vậy đừng làm phiền tới lão phu.

Chưa kịp nghỉ vẫn thì Chu Lão ném một quyển hắc thư dày cộp tới rồi xoay người biến mất.

- Hừ, sơ cấp Luyện Khí Sư.

Cầm quyển hắc thư trong tay không khỏi khiến Trần Duyên nghi ngờ, ngoài trừ việc thứ này xuất từ tay của lão quái Kim Đan kì tu sĩ ra thì không khác gì những cuốn công pháp dõm bày bán đầy ngoài đường. Nhất là dòng chữ được viết như thể sợ kẻ khác không nhận ra “đảm bảo trong một tháng sẽ xuất sư”.

Nhìn tới đây Trần Duyên đã không đủ kiên nhẫn tiếp tục, hẳn ném vào trong túi trữ vật, lấy ra Loa Trùng Ốc ngắm nghía.

Nóng lòng thử nghiệm, nhưng không thể mạo hiểm, hẳn không chế mười Phệ Huyết Trùng tiến tới. Kì diệu là bản thân linh trùng đã to lớn hơn Loa Trùng Ốc nhưng khi bay lại gần thì bỗng nhiên thu nhỏ lại chui lọt vào bên trong.

Chia ra mười lối vào, không gian bên trong ban đầu vốn loạn lư, khắp nơi đều là những vết nứt không gian kì bí lúc này đã được Chu Lão gia cố dần dần ổn định trở lại.

Đúng lúc này Trần Duyên cảm nhận được Phệ Linh Trùng trở nên hưng phấn như thể lạc vào trốn thần tiên. Tiếng rít rào vui sướng, song vĩ khôn ngừng vỗ mạnh, hưng phấn không thể đứng yên.

- Kì lạ, trước đây chúng chỉ như vậy khi gặp huyết nhục yêu thích, rõ ràng bên trong ta chưa hề để bất cứ thứ gì.

Chưa khẳng định được điều gì, Trần Duyên quyết định yên lặng kiên nhẫn xem diễn biến. Sau ba ngày Phệ Huyết Trùng đã dần bình ổn, chúng yên lặng không chút cử động hấp thu từng dòng không khí kì lạ vào cơ thể.

- Không ngờ lũ linh trùng thường ngày khó mà yên ổn này lại có thể không chút cử động như vậy.

Hắn cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng đành suy đoán ắt hẳn là do công dụng của của tòa tiểu ốc này. Nhận thấy không có bất kì nguy hiểm Trần Duyên quyết định để đàn Phệ Huyết Trùng đổi nơi trú ngụ.

Bước ra khỏi mật thất, Trần Duyên không thể chờ đợi gặp lại nữ nhân cao lớn nhưng đầy nóng bỏng kia. Nhưng sự thật lại khiến hẳn thất vọng, nhận được truyền tin phù tử ngoài bay vào.

- Sư tì phải đi trước, với thực lực của sư đệ nếu như không tiến vào quá sâu ắt hẳn sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.

- Mười năm nữa hẹn gặp lại ở Ma Kiếm Tông, hi vọng lúc đó sư đệ đừng để ta bỏ lại quá xa.

Nhìn thấy mười năm không khỏi làm Trần Duyên thất vọng, hẳn rất nóng lòng cùng nàng du sơn ngoạn thủy, nhưng mười năm ước hẹn càng khiến Trần Duyên không khỏi mong chờ.

- Mười năm sau ta sẽ khiến nàng trở thành ta nữ nhân.

Hắn siết chặt tay. Bước ra hang động, Trần Duyên nhận thấy bản thân đã ở nơi đây đủ lâu. Còn mục đích ban đầu khiến hẳn rời đi vẫn chưa thực hiện.

Lao người qua những rặng cây, Trần Duyên rời đi khỏi địa phận yêu thú cấp hai, trở lại ngoài rìa Hắc Lâm rừng rậm. Cố gắng len lỏi qua những khe đá nhỏ hẹp, nếu tính ý ai cũng sẽ nhận ra đây chính là nơi đầu tiên hẳn gặp gỡ tiểu nô bảo bối Hạ Thảo.

Nàng lúc này đã là nữ nhân của Trần Duyên, hẳn không thể nào làm ngơ trước huyết thù của tiểu đẳng phụ. Lọc lợi trong kí ức, trước đây hẳn đã từng tra hỏi tên thư sinh Ninh Hạ kia. Sau nhiều ngày lọc lợi trong phạm vi ba mươi dặm xung quanh cuối cùng hẳn cũng đã tìm được điều mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Thâm nhập Độc Long Trại

Trong một vùng rộng lớn, năm ngọn đồi tương đối đều nhau tạo thành một hình thù như một bàn tay. Dù là trong lục địa to lớn này đây cũng là điều hiếm thấy.

Được bốn bề rừng núi che chở, lộ ra bên trong là tiểu sơn trại quy mô hơn trăm người. Bên trên đại môn còn sơn son thiếp vàng ghi rõ Ngũ Linh Sơn, bên dưới là hàng chục tên tu sĩ không ngừng la hét, cầm lấy bầu rượu không ngừng đổ vào miệng.

- Hahaha các ngươi đúng là gà chết, không có được phong phạm của thiết huyết nam nhân như ta. Chỉ mới hai bầu rượu đã không kẻ nào đứng nổi.

Đại hán cao lớn, tóc tai rối bời, mặt đã đỏ lên, ném bình rượu xuống đất vỡ tan ngược mặt lên cười lớn không ngớt. Trong lúc cao hứng hán bỗng nhiên phát hiện thứ gì đó không ổn, đồng bạn khi nãy đột nhiên ngã xuống mà hán cho là tửu lượng kém cỏi từ người chúng lại có máu chảy ra.

Không tin vào mắt mình, cố xoa đôi mắt vốn đã nhòa dần vì con say thì trước mặt xuất hiện nam nhân hắc bào mỉm cười đứng đó. Không kịp hét lớn báo hiệu thiếu niên kia đã xông tới hữu thủ nhắm ngay ngực trái trực chỉ đâm tới.

- Ngươi muốn báo động sao?

Trần Duyên nhếch môi, ban đầu vốn định để lại tên này moi lấy thông tin tên Độc Nhãn Long kia nhưng không ngờ hán lại không biết điều khiến Trần Duyên phải ra tay triệt hạ.

Nhìn trên mặt đất hơn hai mươi tên chỉ là tu sĩ Luyện Khí kì tầng hai, tầng ba đã không còn hơi thở, máu tràn lê láng như thể dự báo thảm cảnh sắp tới của nơi đây.

Bỏ qua dự tính tra hỏi, triệu ra Loa Trùng Ốc. Tiểu ốc trôi nổi trên đỉnh đầu Trần Duyên khổng lồ chế Phệ Huyết Trùng không ngừng tràn ra.

Sơn trại hơn trăm người nhưng hơn nửa trong số đó là thường dân, nhìn những nữ nhân yếu đuối kia không cần phải nghĩ hán cũng đoán được số phận các nàng không khác gì Hạ Thảo trước kia.

Tiểu nữ phụ xuất hiện, bỗng nhiên nhận ra nơi quen thuộc khiến nàng hốt hoảng. Trần Duyên ôm lấy tiểu nô đang lo sợ thì thầm.

- Tiểu nô của ta không cần phải sợ, chủ nhân của nàng không phải đã tới đây trả thù cho nàng sao.

Không ngờ Trần Duyên còn nhớ tới lời cầu xin trước kia của mình, Hạ Thảo không kiềm được vui mừng ôm chầm lấy hán.

- Thiết đội ơn chủ nhân, tiểu nô không ngờ chàng còn...

- Hahaha nàng đã là người của ta, huyết thù của nàng phải do ta gánh lấy.

Hán cười lớn. Hữu thủ rắn chắc ôm chiếc eo mềm mại như rắn nước của đăng phụ, cùng nàng như thể đôi lứa tình nồng dạo chơi. Nhưng khác biệt là con đường lúc này đã trải đầy máu.

- Các ngươi là... Ngươi không phải là đệ nhất phu nhân của trại chủ sao, con tiện tì này không ngờ ngươi lại...

Phía trước hơn mười tu sĩ chắn trước mặt, động tĩnh quá lớn. Bọn chúng không ngờ có kẻ tìm thấy nơi ẩn giấu vô cùng cẩn mật này, thậm chí còn lách qua được những chướng ngại dày đặc xung quanh.

Bọn chúng nghĩ không sai, Ngũ Linh Sơn vốn trời sinh thần bí. Còn được Hắc Lâm rừng rậm vây kín nếu không phải những tên trước khi chết sợ hãi tiết lộ Trần Duyên cũng không dễ dàng tìm được nơi đây.

Tên đạo sĩ già nua kia chưa dứt câu thì một Phệ Linh Trùng nhanh như chớp lao xuống cát lấy đầu lâu của lão lên không trung. Cảnh tượng linh trùng nhấm nháp đầu người khiến những tên đằng sau run người sợ hãi.

- Hừ kẻ dám nhục mạ nữ nhân của ta. “CHẾT”.

Lời hán nói như thể kim ngôn ngọc khẩu không kẻ nào dám phản bác.

- Các ngươi dám sát hại toàn gia của nàng, giết không tha.

- Không không ta chỉ mới gia nhập, ta không có không có.

Đứng trước lời tuyên tử tội của hán, không ít kẻ hét lớn. Đứng trước tử vong bọn chúng cuối cùng đã bộc lộ bản chất, không ngừng kẻ tội đồng bạn, chỉ

đích danh những kẻ gây ra huyết án năm xưa.

- Tiểu nô của ta, nàng muốn xử tội đám người kia ra sao?

Nhìn thấy vẻ yêu chiều của hần dành cho nữ nhân này bọn chúng cũng đủ hiểu mạng sống của bản thân tùy vào chủ ý của nàng.

- Cầu xin phu... không cô nương tha chúng tiểu nhân một con đường sống, chúng ta ở nhà còn mẹ già con thơ không ai nương tựa. Chúng tiểu nhân liền dâng lên tích trữ bao lâu nay, chỉ cần giữ được tính mạng.

Chúng tu sĩ quý xuống van nài không dứt. Nhưng nữ phụ kia không hề để trong mắt, nàng chỉ chủ ý chà sát thân thể mềm mại của mình vào lòng chủ nhân.

Ngọc thể phi nữ khiến hần hưởng thụ không ngớt, nhận thấy nữ phụ không quá để tâm Trần Duyên không nói không gặng tiếp tục xò nắn.

- Ta không có thói quen để kẻ khác trong thấy bản nhân cùng nữ nhân của mình thân mật. Các người đều đã thấy thì không cần thiết phải rời khỏi đây.

Dứt lời hàng trăm Phệ Huyết Trùng lao tới, nhảy nhụa trong biển máu, những kẻ chưa chết hần đau đớn kêu gào thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Độc Long Nhân

Bên trong mật thất sâu trong lòng đất, trung niên huyết bào mắt nhắm chặt tĩnh tọa. Hần nửa thân ngâm mình trong huyết ao đặc sệt, mùi tanh của máu nồng nặc xông lên mũi không khỏi khiến kẻ khác cảm giác nôn mửa.

- Trại chủ, trại chủ không hay rồi.

Từ bên ngoài tiếng hét thảm thiết vọng lại.

- Học...

Nam nhân bỗng nhiên thổ búng máu, vẻ mặt nhợt nhạt. Thần sắc giận dữ, hần trong lúc tỉnh tu chỉ cần nửa ngày là đại công cáo thành không ngờ lại có kẻ quấy phá khiến bản thân phải chịu phản phệ, nội thương không nhỏ.

- Là kẻ nào dám to gan cản trở lão phu, là kẻ nàooooooooo.

Không kiềm được con thịnh nộ, trung niên lật tung mật thất. Nhìn thấy tên tu sĩ thân cận vốn là kẻ thường ngày được hần tin cậy giao nhiệm vụ canh giữ nơi đây. Lấy ra đại đao, không chờ tên kia lên tiếng một lời, thân thể bị chém dọc làm hai máu tươi leng lắt.

- Có kẻ nào ở đây không?

Trung niên hét lớn, nhưng đáp lại chỉ là im lặng tới đáng sợ. Mặc dù ngày thường với bản tính đa nghi rất ít kẻ được phép lại gần nơi này nhưng hôm nay rõ ràng không có bất kì ai.

Nhanh chóng phóng người qua ngoài, trong mắt hần là quang cảnh hoang tàn. Khắp nơi chỉ toàn là máu, không hề có một tiếng động.

- Người là Độc Nhân Long không sai chứ?

Giọng nói thì thâm phá tan đi sự tĩnh lặng, một nam một nữ chậm chậm bước tới. Độc Nhân Long không tin vào mắt mình, sánh bước cùng thiếu niên không ai khác chính là đệ nhất phu nhân của hần.

Ánh mắt hần càng lúc càng điên cuồng, nữ nhân của mình lại bị kẻ khác ôm ấp. Càng khiến hần điên tiết lên là nữ phụ không hề tỏ vẻ khó chịu mà còn không ngừng dấn sát người hần, như thể hận không thể cùng thiếu niên kia tại chỗ hoang dã.

- Tên tiểu tử kia, người to gan đụng vào nữ nhân của ta mau để mạng lại.

Độc Nhân Long hai tay xiết chặt đại đao gầm hét.

- Vi Long Trảm.

Đại đao dài hơn thân người quét tới, không khí xung quanh như bị trảm làm đôi mạnh mẽ hướng Trần Duyên quét tới.

Hạ Thảo trong vòng tay Trần Duyên nhìn thấy đại đao chém tới, nàng hoảng sợ chỉ biết vùi đầu vào trong ngực hắn. Điều đó càng làm Độc Nhân Long điên cuồng, không quan tâm tới tổn thương của nữ phụ, hắn càng nắm chặt không chút ngần ngại.

Nhưng kết quả hắn mong chờ đã không diễn ra, không tin vào mắt mình thiếu niên kia dùng tay không bắt chặt lấy đại đao. Không giấu được vẻ kinh hoàng Độc Nhân Long vận lực toàn thân nhằm rút lấy đại đao.

Trần Duyên buông lỏng, đại đao đã hằn dấu tay của hắn khiến kẻ khác phải khiếp sợ. Không ngờ tiểu tử kia lại dám dùng nhục thân đón lấy một trăm của hắn.

- Tiểu... tiểu huynh đệ thật là nguoi là ai, lão phu tự nhận chưa hề có bất kì thù oán nào với tiểu huynh đệ.

Biết bản thân không phải đối thủ Trần Duyên hắn chỉ còn cách hi vọng tiểu tử kia nhận một chút gì đó mà để hắn toàn mạng.

- Nguoi không có thù oán gì với ta nhưng nữ nhân của ta thì lại khác.

Hạ Thảo không hề che giấu oán hận của nàng, kí ức chính tay hắn giết chết phụ mẫu của nàng vẫn còn như ngày hôm qua. Bao nhiêu ngày tháng nhủ nhục không lúc nào nàng không muốn báo thù rửa hận.

Làm sao hắn không biết lòng thù hận của nữ nhân kia đối với mình, trước kia cố ý kiềm chế tu vi của nàng, mỗi ngày hưởng thụ cảm giác kẻ thù phải phục tùng dưới hạ thể khiến hắn sáng khoái không thôi.

- Đó cũng chỉ là đẳng phụ thấp hèn, tiểu huynh đệ thực lực hơn người con đường tu luyện rộng mở cơ sao để nữ nhân ti tiện này làm mờ mắt.

- Chuyện hôm nay ta kiến nghị chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, lão phu cũng không khiến tiểu huynh đệ không rời đi tay không. Mặc dù ta chỉ là tán tu nhưng gần trăm năm cất chứa cũng đủ khiến nguoi hài lòng.

Lần này chính hắn lại khiến Trần Duyên không ngờ tới, Độc Nhân Long lấy từ trong ngực áo một cái nhẫn màu đen, lập tức một ý nghĩ xông thẳng đại não.

Độc Nhân Long không khỏi càng nói càng đắc ý, hắn không tin trước cám dỗ cực lớn này dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng khó mà từ chối.

- Hừ nguoi đừng hòng xảo trá qua mặt ta.

Hàng trăm Phệ Huyết Trùng lao xuống cắt xé huyết nhục mặc cho Độc Nhân Long đau đớn gào hét.

- Nhẫn trữ vật dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng khó có được, nhà nguoi nghĩ rằng đem ra một chiếc nhẫn có vẻ thần bí liền khiến ta tin xái cổ sao.

Nhẫn trữ vật bề ngoài không có gì khác lạ, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì sinh ra thần thức mới có thể nhận ra. Độc Nhân Long dù có đánh chết cũng không ngờ tên tiểu tử Luyện Khí kì lại có thể phát hiện.

- Nguoi... nguoi...

Chính vẻ mặt đã đã bán đứng âm mưu của hắn, có kẻ nào bấm búng dăng ra trần tãn mà không hề có chút tiếc nuối, thậm chí hắn còn vui vẻ ra mặt.

- Không, tiểu huynh đệ đã hiểu lầm. Đây chính thực là...

Đau khổ do thể xác bị dằn vặt khiến hắn không còn cứng miệng, biết không lung lay được thiếu niên lạnh nhạt kia Độc Nhân Long ném đi mặt mũi quý rập xuống cầu xin Hạ Thảo đang ngồi trong lòng Trần Duyên.

- Hạ... Hạ Thảo ta cầu xin nàng hãy tha... cho ta một mạng.

- Hừ Hạ Thảo là tên để hạ nhân như nguoi gọi sao?

- Không không là phu nhân đại nhân đại lượng cho tiểu nhân một con đường sống...

Dáng vẻ không thể nào thể thảm hơn của Độc Nhân Long không những không hề khiến nàng nổi lên một chút xót thương mà gặp lại hắn còn làm lòng căm thù trong tim càng mãnh liệt.

Hơn năm mươi nhân mạng, nam nhân trực tiếp giết bỏ, nữ nhân bị bọn chúng đem ra giờ hết mọi trò cảm thú. Máu thân bị hắn làm nhục trước mặt phụ thân khiến ông phải cắn lưỡi tự sát, cuối cùng máu thân nàng cũng tự sát theo phụ quân. Hình ảnh thảm thiết đó đã in sâu trong tâm trí nữ hài suốt bao nhiêu năm nay không thể bị xóa nhòa.

Cảm nhận nữ nhân nắm tay xiết chặt, lòng thù hận khiến cả người gồng chặt, nữ mục giận dữ. Điều này không khỏi khiến Trần Duyên cảm thấy lo lắng, sợ rằng nàng không làm chủ được tâm trí, hình ảnh kẻ thù dần khắc sâu khiến để lại tâm ma hậu họa khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Độc Nhãn Long bi ai (18+)

Trong lúc vất óc suy nghĩ Trần Duyệt nhìn xuống thấy bầu ngực vốn vĩ đại của nàng đang phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở mạnh. Nhìn qua Độc Nhãn Long trông con người cảm thù về phía mình làm hắn nghĩ ra điều kể.

Độc Nhãn Long đã bị Phệ Huyết Trùng giầy vò gần nửa canh giờ nhưng hắn không ngã xuống, tuy sức sống của tu sĩ Luyện Khí kì viên mất vốn mãnh liệt điều đó không cũng không đủ, chủ yếu là do Trần Duyệt không muốn hắn chết. Từng con Phệ Huyết Trùng từ từ gặm nhấm từng chút một trên người hắn tránh đi những bộ vị yếu hại.

Làm sao Độc Nhãn Long không biết đây là chủ ý của tên tiểu tử kia, trong lúc gào thét sau mỗi miếng thịt bị xé ra ngoài cơ thể. Mất hẳn căng ra cả người cứng nhắc, bên kia Trần Duyệt không ngờ trước mặt hắn chơi đùa nữ nhân. Nhưng điều đáng nói là trước kia nàng lại là nữ nhân mà hắn sùng bái nhất.

Hạ Thảo đang chìm ngập trong cơn thù hận bỗng nhiên chực ngã người, thì ra bàn tay nam nhân phía sau không yên vị mà đã du hành trên ngọc thể trơn trượt.

Từ ngày được Trần Duyệt mang về thiếp thân áo yếm hay nội khó đã là vật quá thừa thãi với nàng. Thường ngày dù có gần gũi Trần Duyệt hay không thì chỉ luôn khoác trên người ngoại bào mỏng tăng làm từ bông vải nhẹ nhàng như thể nhìn xuyên thấu, chỉ hữu ý che đi những bộ vị nhạy cảm.

Chiếc tơ bào vốn mỏng manh lại xé đến tận rốn khiến cặp đại thỏ hơn nữa đã đón gió xuân. Nếu không phải nàng cố tình dựa sát không rời Trần Duyệt quyết không để bất kì nam nhân nào ngoài hắn hân hưởng thì những nam tu đại loạn nơi đây hẳn không phải là vì hắn mà do ngọc thể căng tràn nhựa sống của nàng.

Tơ bào rộng rãi khiến bàn tay dễ dàng tiếp cận nơi khiến hắn phải luôn nhớ mong. Hai “quả cầu” to lớn sẵn chực trước ngực bị hắn không ngừng chơi đùa thành đủ mọi hình dáng.

Đây là lần đầu nàng được Trần Duyệt hân hưởng bên ngoài, nếu như thường ngày nữ phụ chắc chắn sẽ hân hoan đón nhận nhưng trong hoàn cảnh đặc thù này lại khiến nàng hoảng sợ.

Mặc dù không mở miệng ngăn cản nhưng ngọc thủ vô tình che chắn cũng đủ để Trần Duyệt biết được. Nhận thấy vẻ hoảng loạn cùng lo âu của nàng không khỏi khiến hắn phải thương tiếc. Nhưng không vì vậy mà Trần Duyệt từ bỏ, tay hắn không ngừng xâm chiếm ngọc thể của nàng.

Cuối cùng nữ nhân cũng phản kháng lại, nàng như muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn. Đôi mắt đôi lúc thù hận cùng tình tảo đàn xen, bên trong tâm trí bản tâm của nàng đang không ngừng giằng xé. Làm sao Hạ Thảo có thể vùng thoát, siết chặt nữ nhân vào lòng. Hơi thở quen thuộc khiến nàng dần ngừng chống trả nhưng khoảng cách tâm trí hồi phục còn rất xa.

Hắn nỉ non vào tai Hạ Thảo.

- Tiểu nô của ta, nàng không nghĩ để hắn chứng kiến chủ nhân khiến nàng lên đỉnh vu sơn cũng là một loại khoái lạc sao?

Thân thể của nàng chợt rung nhẹ, hạ thể bắt đầu ẩm ướt. Hắn đã thành công trong việc đánh thức dâm tính của nàng.

Ngọc thể không xương mềm nhũn, hữu thủ của Trần Duyệt tiếp tục len lõi mọi góc ngách. Vừa trêu chọc Hạ Thảo hắn không quên ném ánh nhìn khiêu khích tới trung niên đang không ngừng đau đớn đằng kia.

Tận mắt trông thấy nữ nhân của mình bị kẻ khác liên tục sờ nắn khiến hắn như thể quên đi đau đớn. Nếu như nàng có chút phản kháng cũng khiến hắn có một chút gì đó để bám víu nhưng không, nữ phụ không ngờ lại dâm đang đón tiếp.

Ban đầu còn chút ngập ngừng nhưng không đầy hai hơi thở đãng phụ đã há miệng ngọc chủ động đón tiếp ngón tay của Trần Duyệt. Say sưa liếm mút khiến dâm tính không thể kiềm chế, nàng nắm lấy tay còn lại của hắn chà xát dưới hạ thể, cánh mũi phập phồng, những tiếng thở nặng nhọc không ngừng phát ra.

Tơ bào như cánh hồng nhẹ nhàng trượt trên làn da mịn màng, ngọc thể đã lỏa lồ trước mắt hắn.

Bên kia Độc Nhãn Long trong mắt đã ngập tràn tơ máu, tu vi của nàng giờ đây đã là Luyện Khí hậu kì đồng thời còn nhờ Trần Duyệt hết lòng vun vén khiến ngọc thể vốn đã đầy đặn hiếm ai bì kịp lại càng mũm mĩm hơn. Bờ mông căng tròn, bộ ngực lại càng cao vút kết hợp với eo thon uyển chuyển, gương mặt tràn đầy khát khao của nàng càng khiến hắn trở nên điên tiết.

- Tiểu nô của ta, trượng phu trước kia của nàng có lẽ đã không chịu được bao lâu nữa.

Ngồi trên mộc tọa đối diện Độc Long Nhãn, Trần Duyệt muốn hắn tận mắt thấy nữ nhân của hắn phải đổ gục trước hạ thể của mình. Vô nhẹ đầu Hạ Thảo, Trần Duyệt không hề che giấu vẻ cung chịu.

Quỳ dưới chân hán Hạ Thảo hạnh phúc khi mỗi lần hán đều vỗ về khen ngợi, đó cũng là lí do khiến nàng quyết tâm trở thành đấng phụ mà Trần Duyên yêu thích nhất.

- Chủ nhân, nô tì thật sự không thể chịu được lâu hơn được nữa.

Nàng thở thê rên rĩ, tay không ngừng trêu đùa hạ thể tay kia không ngừng vuốt ve đũng quần của hán mặc cho tên kia ngũ quan đều là huyết dịch không ngừng chảy ra. Nhưng hán còn chưa chết, nói đúng hơn là Trần Duyên chưa muốn hán chết, thân là tu sĩ Mộc hệ kéo dài chút hơi tàn cũng không phải quá khó khăn.

- Ahhaha nàng rất biết cách khiến ta hài lòng, mau nhận lấy phần thưởng của mình, còn phải cho tên trượng phu kia biết được bản tính thật sự của nàng chứ.

- Nhưng trước hết ta không muốn kẻ khác chứng kiến bản thân cùng nữ nhân hân hoan.

Trần Duyên búng tay, tiểu thạch bắn tới xuyên qua nhãn cầu còn lại khiến Độc Nhãn Long chính thức trở thành Vô Nhãn Long.

- Gaaaaaaaaa....

Độc nhãn Long không khỏi gầm lớn.

Mặc kệ hán kêu gào, được Trần Duyên cho phép mỹ phụ nhanh chóng giúp hán cởi lấy nội khó, cự long vốn đã căn cứng giờ đây được giải thoát gần đầu bật dậy chạm vào mặt nàng. Cầm lấy mệnh căn Hạ Thảo làm vẻ giận dữ.

- Tiểu nô chỉ có một nam nhân duy nhất là chủ nhân, hán chỉ khiến thiếp muốn xé xác ném cho chó ăn.

Giọng nói tui nũng nịu như thể thê tử giận dữ phu quân lại lần nữa được nghe từ chính miệng nàng khiến Độc Long Nhãn như có nhát dao đâm vào tim hán.

Nam nhân là như vậy, dù có căm ghét như thế nào nhưng từng là nữ nhân của mình lại bị kẻ khác chinh phục cũng không thoát nổi ghen ghét.

Cự long hùng dũng giữa trời, dù có Hạ Thảo hết lòng phục vụ cũng không hề có dấu hiệu yếu đi.

Ôm lấy mỹ phụ mềm mại bé nàng đặt lên đùi, đối diện trung niên thâm thương đẳng kia. Hán muốn nàng phải vừa cùng hán song tu đồng thời phải nhìn thấy vẻ thê thảm nhất của kẻ thù.

Hạ Thảo làm sao không biết chủ ý của Trần Duyên, lúc đầu nàng còn chút kháng cự nhưng sau khi cự long tiếng vào tiểu điện loa, chỉ sau vài cú nhấp những luân lí thông thường đã bị từng cơn khoái cảm chôn vùi. Nữ nhân dâm đảng không ngừng nhip hông, miệng cứ dâm đảng không ngừng phát ra tiếng rên rĩ.

- Đấng phụ, nàng cùng nam nhân khác làm chuyện tốt trước mặt phu quân của mình không phải rất kích thích sao?

- Ah... ah sướng... sướng lắm, rất kích thích. Chủ nhân làm thiếp tiết thân nữa rồi...

Lúc này Độc Nhãn Long không còn gào thét, có lẽ tâm trí hán lúc này là tổn thương hơn cả. Hình ảnh hán điên cuồng cưỡng hiếp mỹ phụ trước mặt phu thân của Hạ Thảo lại hiện lên, nhưng khác biệt là kẻ phải bất lực nằm đó lại là hán.

Còn bên Hạ Thảo, sau những lần nhấp hồng những hình ảnh trong kí ức kia dần bị xóa mờ. Trong đầu nàng chỉ còn dục vọng, chỉ còn Trần Duyên, những gì hán đem tới cho nàng quá lớn để có thể đủ chỗ cho những thứ khác.

Trông thấy Độc Nhãn Long dù đã trở thành kẻ mù nhưng không ngừng hướng về mình nghe ngóng càng khiến nàng hưng phấn, không cần Trần Duyên hỗ trợ, đấng phụ không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Nửa ngày trôi qua, sau nhiều tư thế khác nhau cuối cùng Hạ Thảo cũng đã sức cùng lực kiệt. Dù muốn mạo hiểm làm hán tiết thân nhưng lại càng không thể, chỉ thầm trách tu vi của bản thân vẫn còn quá nhỏ yếu.

Lúc này nàng đang hoàn thành trách nhiệm nữ nô của mình khiến hán thỏa mãn. Trong khi Trần Duyên hưởng thụ hương diễm do mỹ phụ mang lại thì Độc Nhãn Long đã không còn chút sinh khí.

Hán chết không phải do Phệ Huyết Trùng gặm nhấm cơ thể, Trần Duyên phóng thần thức dò xét từng kinh mạch, nội tạng trong cơ thể tự động đứt lìa đau đớn ngã xuống.

- Hết cách, ta khiến người sống được nửa ngày đã là lực bất tòng tâm.

Hán cười khoái trá xoa đầu mỹ phụ, cuối cùng cũng tiết thân. Phóng hết tinh hoa của mình trước dáng vẻ chờ mong của nàng, Trần Duyên quyết định rời đi.

Nơi đây không có gì khiến Trần Duyên phải chú tâm, tuy nhiên lần này cũng không phải tay không quay về. Nhìn nữ nhân nũng nịu trong lòng Trần Duyên biết được tâm ma của nàng đã triệt để biến mất, thậm chí hán còn cảm nhận được đạo tâm của nàng không khỏi càng vững chắc.

- Tiểu nô của ta có phải đã nghĩ thông điều gì?

- Thiếp không nói cho chủ nhân biết đâu.

Hạ Thảo không hề che giấu vẻ lẳng lơ từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Vô đề

BUỒN QUÁ NÊN TROLL CHÚT THUI (^-^)

CÁC ĐẠO HỮU THẤY CHUYỆN HAY THÌ ỦNG HỘ TA NHIỀU THÊM NỮA NHÉ (để có động lực làm tiếp hehehehe)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Khống trùng trận pháp

Đưa nữ nhân nũng nịu vào trong tiểu phương thế giới, Trần Duyên nhanh chóng rời đi từ địa này.

Sau nhiều ngày đường cuối cùng cũng đã trở lại Phong Ma Sơn. Hơn một năm lưu lạc cũng khiến tích trữ trong người không ít, nhưng đó lại khiến hần đau đầu.

Thứ trong người Trần Duyên lúc này chính là tài liệu của yêu thú cấp hai, nếu như đưa ra tông môn đổi lấy điểm công hiến khác nào gián tiếp hiển lộ thực lực bản thân. Một tu sĩ Luyện Khí kì có thực lực diệt sát yêu thú cấp hai khẳng định sẽ gây ra chấn động không nhỏ, thậm chí còn kinh động các môn phái khác. Hần không muốn chết trẻ, do đó chỉ còn nước chôn giấu mà thôi.

Đại môn trở lại về yên ắng thường ngày, đại diện tông môn đã qua lão đệ tử thì trực tiếp gia nhập chiến trường, tân đệ tử thì sốt sắng tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Lần thay máu này đủ để Phong Ma Sơn trở nên bớt u buồn, sinh khí dần hồi phục.

Hai đoàn đệ tử canh gác trước đại môn trông thấy kẻ đi tới liền tiến lại gần. Nhận ra không phải y bảo của tông môn hần vừa định lên tiếng buồn lời dọa nạt thì thanh niên ngăn mặt lên. Những lời định nói ra ngay lập tức bị hần nuốt ngược trở lại.

- Đại...bái kiến đại sư huynh.

Hần đệ tử hét lớn, cúi người thật sâu.

- Bái kiến đại sư huynh.

Chúng đệ tử phía sau đồng thanh, Trần Duyên lúc này nhân khí đã lên tới đỉnh điểm. Trận chiến lần trước ở đại diện tông môn đã để lại phong thanh không nhỏ.

Trừ Ma Kiếm Sơn của tông chủ, chín đại sơn còn lại hầu như không ai dám phản bác Trần Duyên chính là kẻ mạnh nhất trong số các đệ tử chân truyền thậm chí bọn chúng còn truyền tai nhau “nếu tiền bối Trúc Cơ kì không ra mặt thì khó có ai ngăn chặn được hần”. Điều đó vô hình trung biến hần trở thành tôn tại tương đối đặc thù trong Ma Kiếm Tông.

- Sư đệ, trong lúc ta rời đi tình hình thú triều có diễn biến đặc biệt nào không?

Trần Duyên thờ ơ không hề có chút hứng thú với những thứ danh lợi này. Nếu không phải vì mặt mũi sư phụ hần còn định nhắm mắt cho qua rồi mới âm thầm diệt sát bọn đệ tử Ma Huyết Tông nhốn nháo kia.

- Bẩm đại sư huynh, nhờ công các tiền bối hiện nay thú triều đã được kiểm soát. Mặc dù không biết khi nào kết thúc nhưng không còn tồn thất nhân mạng thảm thiết như trước nữa.

Trần Duyên gật đầu, thảo nào hơn một năm qua không có bất kì tín hiệu từ tông môn thì ra tu sĩ Trúc Cơ kì đã xuất động. Đối với đệ tử Luyện Khí kì là

tin vui nhưng lại chẳng hay ho gì đối với tông môn, kinh động tới nhiều tiền bối tới như vậy rõ ràng là yêu thú cấp hai đã xuất hiện.

Trước ánh mắt không giấu được vẻ sùng bái, Trần Duyệt đạm bạc gạt đầu bước qua đại môn. Hiện giờ dù có thể tiêu diệt yêu thú cấp hai nhưng hẳn không hề tính nguyên làm mục tiêu cho càng nhiều kẻ chú ý.

Bên trong mật thất tu luyện, Chu Lão phiêu phù trên không trung. Lão nhìn xuống Trần Duyệt đang vẻ nghi vấn.

- Tiểu tử, đã tới lúc ngươi thật sự trở thành kẻ chơi tròng thật sự.
- Trước tới nay ngươi không cảm thấy lũ linh tròng tấn công rất hoảng loạn sao.

Lời Chu Lão đã khiến Trần Duyệt ngộ ra, mỗi lần vây công kẻ thù lũ Phệ Huyết Trùng chỉ biết điên cuồng lao tới khiến hắn tổn thất không hề nhỏ. Nhớ lại trận chiến cùng Huyết Nha lần trước, dù phải đối đầu với kẻ thù thực lực thấp kém nhưng số lượng không ít Phệ Huyết Trùng bị giết.

Trước đây chúng sinh sản quá nhiều không kể xiết nên Trần Duyệt không mấy để tâm nhưng giờ đã khác xưa, Phệ Huyết Trùng đã là linh tròng Át đẳng số lượng trùng đã giảm đi đáng kể, chưa nói tới sau này nếu chúng tiếp tục mạnh lên. Nhìn thấy đàn linh tròng đã phi không ít công sức bồi dưỡng ngày càng thưa dần khiến hắn không khỏi đau lòng.

- Ngươi có được thần thức sớm hơn lão phu dự kiến, tới sớm cũng tốt. Ngày hôm nay lão phu sẽ cho tiểu tử ngươi chứng mục thực lực thật sự của không tròng tu sĩ.

Chu Lão chỉ tay lên giữa không trung, những làn khói phiêu phù dần hợp lại phỏng theo Phệ Huyết Trùng. Nhưng điều khác lạ là chúng như có linh trí mặc dù nhìn như bay tán loạn mà lại có trật tự kì lạ.

Bên dưới Chu Lão hai tay không ngừng vũ động, thần thức bao trùm về lên không trung đồ án hình thù kì quái.

- PHÁ.

Lão hét lớn. Như hai tia chớp cặp Phệ Huyết Trùng hai màu trắng đen lưỡng cực lao tới đánh lên người khiến Trần Duyệt không kịp trở tay. Tưởng rằng bản thân bị trúng chiêu nhưng sự thật lại khác biệt. Sờ ngực áo, nếu như bọn chúng không phải sương khói khẳng định hẳn đã lành ít dữ nhiều.

Không ngờ chỉ hai đầu Phệ Huyết Trùng nhưng lực phá hoại đã khó mà tin nổi, ít nhất cũng ngang với một đám toàn lực của hắn. Nên nhớ rằng Trần Duyệt đã có thực lực Luyện Khí viên mãn mà chỉ hai đầu linh tròng Át đẳng mà đã...

- Hahaha tiểu tử ngươi không cần phỏng đoán, lão phu đã không mô phỏng đúng theo Phệ Huyết Trùng. Chỉ có điều uy lực còn phải tùy theo kẻ không chế.
- Chu Lão, những thứ vừa không lẽ là trận pháp.

Trần Duyệt không kiềm được hỏi, ở Ma Kiếm Tông hắn đã thấy rất nhiều trận pháp nhưng chủ yếu chỉ là phù trợ như ở Bình Địa Sơn hoặc phòng thủ trận pháp như độc trận của Thiên Độc Sơn. Đây là lần đầu hắn chứng kiến thứ trận pháp không chế linh tròng huyền diệu này.

- Chào mừng tiểu tử ngươi bước chân vào đại môn luyện trùng.

Chu Lão mỉm cười, nhất chỉ phóng ra luồng sáng kì lạ trực chỉ não hải Trần Duyệt. Thái Cực Lưỡng Nghi trận, trận pháp biến ảo khôn lường, dùng hai thực thể tương đồng làm chủ thể, đồng thời đem âm dương chân khí được dẫn dắt từ pháp trận thâm nhập thực thể uy lực khó lường.

Từng từng dòng thông tin được hắn không ngừng tiêu hóa.

- Thái Cực Lưỡng Nghi trận.

Song thủ nhẹ nhàng về lên không trung bát quái đồ, dù có thông thạo Nhất Tâm Nhị Dụng nhưng pháp trận này quả không dễ dàng. Ngày qua ngày, hắn như thiên sư nhập tịch. Trừ tu luyện (song tu mà nói như thiên sư) Trần Duyệt không ngại tổn hao công sức không chế pháp trận. Dùng chân khí làm mực, thần thức làm bút không chế cả hai phải thật cân bằng nếu không tất cả công lao đều tan thành bọt nước.

Cuối cùng hắn cũng đã thành công hoàn thành trận pháp đầu tiên trong đời, mặc dù có chút xiêu vẹo nhưng đây đã là công sức suốt nhiều tháng qua. Không kiềm được hưng phấn, Trần Duyệt kêu gọi cặp Lục Đường Lang.

Hắn đã cân nhắc rất nhiều, chỉ có song đường lang này là thích hợp nhất. Bọn chúng không chỉ có nhiều điểm tương đồng mà đặc biệt là được hắn bồi dưỡng từ trong trứng nên rất ăn ý trong chiến đấu.

Vận chân khí hướng pháp trận đánh tới, hai tia hắc bạch lưỡng khí dù yếu ớt nhưng cũng đủ để Trần Duyệt nhận ra. Bên kia Song Đường Lang cũng cảm nhận điều khác thường, trong người tràn đầy sức lực.

Dưới không chế của Trần Duyệt ngay tức khắc cự thạch trước mặt liền bị dày xéo. Nhất chém nhanh tới mức hắn không kịp nhìn thấy, bề mặt phiến đá sáng bóng như gương đủ để biết uy lực của công kích vừa rồi.

Không giấu được vẻ cuồng hỉ, Trần Duyệt ngồi bệt xuống đất.

- Quá hao tổn chân khí, ngay cả thần thức của ta cũng bị suy kiệt.

Trần Duyên lẩm bẩm rồi thiếp đi.

- Tiểu tử chỗ này người dùng quá nhiều chân khí rồi, đằng kia thì lại không đủ. Người không có mắt sao, chỗ mập nơi ốm thế này làm sao trận pháp phát huy hết uy lực.

Một ngày như mọi ngày, Chu Lão phiêu phù xung quanh không khỏi gào hét. Đã một năm từ khi hấn họa thành công Thái Cực Lưỡng Nghi Trận, nhưng điều đó không làm Chu Lão hài lòng. Hàng trăm, hàng vạn lần chính Trần Duyên cũng không khỏi nhớ hết, dù ngũ quan bị che đi hấn cũng dễ dàng họa ra được.

- Hừ coi như tiểu tử nguoi đã bước đầu nắm vững pháp trận căn bản này, còn phải rèn luyện nhiều.

- Mới chỉ bước đầu.

Trần Duyên không khỏi gào hét không tin trên đời này tồn tại kẻ họa sống động hơn hấn.

- Đương nhiên, Họa Trận Sư không chỉ là họa có đẹp mắt hay không mà nguoi phải hiểu rõ bản chất thật sự của trận pháp.

- Hiểu rõ???

Hấn không khỏi nghi vấn.

- Nói đúng hơn là Hồn Trận. Nhưng mà đối với tiểu tử nguoi vẫn còn quá sớm, không có trăm năm lăn lộn thì không cần phải mơ tưởng.

Lại một lần nữa Chu Lão hừ lạnh quay lưng bỏ đi.

Bất đắc dĩ Trần Duyên chỉ còn cách không ngừng họa trận pháp hi vọng sớm ngày tìm ra thứ Hồn Trận mà Chu Lão nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: 18+

Sau mấy ngày đêm cuối cùng hấn cũng đành buông thả, hiện nay tu luyện đã bước tới giai đoạn thất cổ chai dù có cưỡng ép cũng không mang lại lợi ích gì. Ra ngoài lịch luyện biết đâu dựa vào chiến đấu mà cảm ngộ được tia chân ý mà đột phá.

Nghĩ là làm, vừa đứng lên trùng hợp là Trần Duyên cảm nhận được có người xâm nhập phòng hộ trận pháp. Nhưng kẻ này có vẻ như cố ý để hấn phát hiện, hiện ngang đi vào.

Mở ra thạch môn thu hồi ảo trận, hấn muốn tận mắt chứng kiến kẻ nào lại cả gan không ý tứ phạm vào điều kiện kị của tu sĩ này.

Trong làn sương thân hình nữ uyển chuyển bước từng bước nhẹ nhàng tới gần. Mĩ mục lạnh băng không chút cảm xúc, thanh bào thướt tha ôm chặt lấy đôi ngọc thố dài miên man đủ làm nam nhân phải ngày đêm mong nhớ.

- Bái kiến đại sư huynh.

Thiếu nữ mảnh khảnh hơi nghiêng người.

- Thì ra là Tường sư muội. Chẳng lẽ sư muội lại dùng kẻ sách này vì chỉ muốn gặp mặt ta sao.

Nữ nhân kia không ai ngoài Tường Lệ, kẻ đứng đầu trong kì tuyển nhận đệ tử lần trước, cũng chính là nữ nhân mà hấn nhắm tới.

Không để tên sư huynh vô sĩ này tiếp tục mơ tưởng, nàng cất giọng lạnh như băng.

- Đã nhiều tháng qua tông môn đã gửi đi ba lần truyền tin phù nhưng không thấy Trần sư huynh hồi đáp, sợ rằng nguoi gặp chuyện chẳng lành muội được tông môn bàn giao tới đây.

- Nhưng có vẻ Trần sư huynh không hề có điều gì bất ổn.

Nghe tới đây không khỏi khiến Trần Duyên chột dạ, gần đây động phủ gần như phong bế. Hấn muốn toàn tâm toàn ý họa pháp trận không muốn kẻ khác làm phiền.

Nhìn bên ngoài cửa động đứng là có ba tấm truyền tin phủ dán chặt bên ngoài, thì ra tông môn muốn hấn “đi sứ”. Điều này cũng không có gì bất ngờ, giữa các tông môn luôn có mối quan hệ vi diệu, lệ thuộc, giao hảo, đồng minh, kẻ thù... việc cử ra đệ tử giao lưu cũng chỉ là muốn thăm dò đối thủ hay thể hiện thiện chí.

Không ngờ lần này Trần Duyệt lại được tông môn ban lệnh đồng hành cùng Trưởng Lệ. Mục tiêu hướng tới không đâu khác chính là Hợp Hoang Môn. Nhắc tới đây kí ức với chúng nữ lại ào ạt tràn về nhất là cặp song sinh tỉ muội Lệ Lệ, Liễu Liễu không khỏi khiến hấn mong chờ.

- E hèm.

Mãi lo suy tư Trần Duyệt quên đi sự tồn tại nữ nhân trước mặt khiến nàng không thể không khó chịu.

- Ahaha đa tạ Trưởng sư muội đã tới báo tin. Giờ thìn ngày mai sẽ xuất hành. Từ đây tới Hợp Hoang Môn không xa chúng ta cứ thông thả mà lịch lãm.

Nàng không phản bác quay người rời đi.

- Hợp Hoang Môn sao.

Trần Duyệt mỉm cười nghiêng ngẫm, hấn không tin trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng này tông môn chỉ đơn thuần cử hấn giao hảo.

- Dù sao ta cũng nên nắm một chút tình hình.

Trở lại động phủ, ai biết rõ hang thỏ hơn thỏ nữa chứ. Ôm mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp vào lòng.

- Hai nàng mau nói cho tướng công biết tình hình của Hợp Hoang Môn giờ ra sao.

Được hấn chiều chuộng khiến Linh Diệp tâm tư thiếu nữ nổi dậy, nàng ôm thật chặt, hít thật sâu mùi hương từ người hấn như thể hương thụ. Mĩ phụ kế bên cũng nũng nịu không rời dùng đôi gò bồng đảo cao vút đè ép tay hấn.

- Chúng thiếp không nói cho chàng biết đâu.

- Vậy hai nàng muốn ta làm gì đây?

Trần Duyệt nở nụ cười thâm tà, hấn làm sao không biết ý nghĩ của hai nàng nhưng làm bộ ngây thơ hỏi ngược.

- Hay là để bản công tử khiến hai đấng phụ của ta phải thành thật khai báo.

Dứt lời hấn như mãnh thú động tình lao vào bầy cừu đáng thương. Có điều diễn biến lại không đúng kịch bản, cừu non không những không hoảng sợ mà cao hứng lao vào vòng chiến.

- Ah...ah chàng còn không mau lại đây, bên trong mẹ con thiếp đang rất trống rỗng khó chịu.

Thiếu nữ như đồng tình, nàng không ngừng đưa ngón tay ra vào hạ thể của mẫu thân, tay còn lại cũng chỉ có thể tự an ủi mình, ánh mắt nhìn hấn không khỏi van nài.

- Hahaha Tiểu Diệp nương tử, nàng cũng cảm thấy khó chịu nữa sao?

- Tướng công thiếp muốn chàng, dù nằm mơ mẹ con thiếp cũng muốn được chàng ban ơn mưa móc.

Thiếu nữ đã nói không ra hơi, bên dưới hạ thể đã không ngừng ướt át. Nhưng Trần Duyệt sao có thể cho hai dâm nữ này được toại nguyện.

Hấn nở nụ cười xấu xa bước tới trước mắt Linh Diệu, cự long sừng sững không ngừng cạy mói nàng.

- Đấng phụ còn không nhanh giúp tướng công chăm sóc mệnh căn, nàng không thấy tiểu nữ của nàng đang sốt ruột chờ đợi sao?

Mĩ phụ gương mặt phớt hồng đánh mắt qua nhi nữ, Linh Diệp có vẻ như không thể nào thỏa mãn với một ngón tay, nàng không khỏi dùng ánh mắt tội nghiệp cô vũ mẫu thân.

- Hahaha nàng nghe lời như vậy mới là đấng phụ dâm đẳng nhất của Trần Duyệt ta.

Linh Diệu được hấn cổ vũ càng không khỏi ra sức, miệng ngọc không ngừng chăm sóc cự long. Hương vị quen thuộc khiến nàng không kiềm được mà phóng xuất.

- Tiểu Diệp, mẫu thân hư của nàng dám không nghe tướng công mà sung sướng một mình, còn không nhanh trừng phạt.

Thiếu nữ phía sau đang không ngừng chơi đùa hạ thể mẫu thân thì bị nàng phóng xuất khắp người. Được Trần Duyệt khích lệ nàng liền dùng chiếc lưỡi dính hương thay ngón tay mà không ngừng xâm nhập.

Phía trước có Trần Duyên, hạ thể thì bị nữ nhi không ngừng chơi đùa cuối cùng nữ phụ cũng mở miệng van nài.

- Ah... tướng công, thiếp không thể chịu được nữa, thiếp muốn cự long của chàng lấp đầy tiểu...

Chứng kiến đấng phụ đã thấm đẫm nước mắt Trần Duyên biết bản thân đã hơi quá đà mà không cảm nhận tâm tư của nàng. Rút ra cự long từ miệng nàng, hần vỗ nhẹ đầu Linh Diệp, hiểu chuyện thiếu nữ lùi lại muốn nhường nam nhân cho mẫu thân thì chính nàng cũng không thể chạy thoát.

Một tay vỗ mạnh lên đồn bộ căng tròn khiến nữ phụ không khỏi rên rỉ. Đờ hai chân ngọc của nàng lên vai cự long từ từ xâm nhập tiểu điền loa. Cảm giác bị hần điền đầy khiến nàng ngay lập tức phóng xuất. Nhưng dục vọng bị Trần Duyên châm ngòi lại không hề giảm, nàng điên cuồng đẩy hông khiến cự long đập mạnh vào hoa tâm liên hồi.

Tay kia Trần sắc lang cũng không hề rời rã, hần ôm chặt eo thon Linh Diệp trao nàng nụ hôn thật sâu. Thiếu nữ đáng thương bị Trần Duyên nghiêm lệnh không được để bản thân ngừng an ủi hạ thể, nàng vừa cùng lưỡi của hần chơi trò đuôi bắt, bên dưới tay ngọc không ngừng ra vào hạ thể chính mình, nếu không phải Trần Duyên ôm chặt lấy eo thì tiểu nữ phụ đã không thể trụ vững.

- Ah...ah sướng... sướng quá, chàng chơi thiếp sướng muốn chết. Thiếp muốn phúng... phúng xuất.

Nữ phụ gào hét điên cuồng, hạ thể bị Trần Duyên ra vào tới mức tê dại.

Biết nàng đã không thể tái chiến hần liền đẩy ngã nữ nhân đang điên cuồng rên rỉ trong tay. Cơ thể mềm mại như rắn nước của thiếu nữ khiến Trần Duyên xoa nắn không muốn rời tay.

Nhìn thấy nữ nhân hạ thân đã ướt đầm từ lúc nào Trần Duyên cũng không đánh lòng để nàng chịu dần vật. Ngay lập tức ngón tay mảnh khảnh kia được thay thế bằng cự long thô to khiến nàng không kịp phòng bị mà đâm thẳng rên rỉ.

Điều hần không ngờ là nữ nhân ngày thường như cừu ngoan được hần không ngừng dạy dỗ mà giờ đây dám chống lại. Nàng trở người chiếm thế chủ động, tiểu điền loa tham lam không ngừng phun ra nuốt vào cự long sau từng nhịp nhún nhảy.

Chuyện gì đến cũng phải đến. Cuối cùng cũng không bị “cháy” kịch bản, nhị nữ đều đổ gục. Thậm chí phải cầu cứu hảo tử muội Hạ Thảo mới mong chế ngự được ngựa giống như hần. Tình hoa cuối cùng cũng được Trần Duyên lần lượt phóng xuất vào hạ thể ba nàng, hần như vị chúa tể nhìn xuống nữ nhân của mình xích lỏng van xin.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hợp Hoang Môn tin tức

Xiết chặt hai nữ nhân da thịt non mềm vào trong lòng ngực, Trần Duyên khoái trá chiêm ngưỡng Linh Diệp nhảy múa. Những đường cong quyến rũ, chiếc eo mềm dẻo như tiểu xà kết hợp đồn bộ vồn cao cùng cặp bạch thổ no tròn khiến hần không thể rời mắt. Nhưng làm Trần Duyên không khỏi hưng phấn là nữ nhân chỉ khoát lên người lớp vải mỏng manh để thấy được giữa hai chân của nàng tình hoa của hần bắn vào khi nãy đang rỉ ra.

Không quên chính sự Trần Duyên nhẹ nhàng xoa hạ thể đã sưng đỏ của Linh Diệp. Nữ phụ con đau được xoa dịu không tự chủ mà rên nhẹ, nhận thấy hần đang chăm chăm nhìn ngắm khiến nàng mừng rỡ xen kẻ chút ngượng ngùng.

- Đấng phụ của ta, có phải tới lúc nàng khai toàn bộ sự thật phải không?

Bỗng nhiên hần hơi mạnh tay khiến nàng không ngờ tới ánh mắt kiêu mị giận dữ.

- Hừ tướng công chỉ biết bắt nạt thiếp, thường ngày đấng phụ này có bao giờ dám trái ý sắc lang chàng.

Đấng phụ không khỏi dâm ý khởi hiện, dù thương thể chưa lành nhưng khiến hần mê say là điều khiến nàng vui sướng nhất. Bị nữ nhân trêu chọc cự long có dấu hiệu phục hồi sinh khí, Hạ Thảo trở người biết chủ nhân đang bàn chuyện hệ trọng liền ngoan ngoãn chăm sóc cự long làm Trần Duyên khoan khoái.

- Hiện nay Hợp Hoang Môn tuy bề... bề ngoài ngày càng lớn mạnh nhưng bên trong luôn đấu đá không... ngừng.

Nàng phải dùng hết sức lực mới nói hết câu, tất cả là do tên sắc lang Trần Duyên kia không muốn để yên cho nàng. Hần vừa nghe nữ phụ kể lại vừa không ngừng chơi đùa đại bạch thổ.

- Hừ là nội chiến sao?

- Không sai là nội chiến giữa thế lực ban chủ cùng Thái Thượng Trưởng Lão.

Trong môn phái kiên kị nhất là đồng môn tương tàn, nếu như không giải quyết thích hợp rất có khả năng môn phái tự động phân hóa thậm chí là tự thân hủy diệt.

- Mọi chuyện bắt đầu cách đây ngàn năm, khi tông chủ bấy giờ chỉ là một tiểu đệ tử. Lúc đó Hợp Hoang Môn chính là thiên đường cho nam tu, có khi một tên đồng thời chiếm giữ mười thậm chí còn nhiều hơn đỉnh lô nếu như hắn có thể. Công pháp lấy âm bổ dương đã sát hại không biết bao nhiêu vị tiền bối phải ngã xuống khi cơ thể bị chính nam nhân mình rút kiệt.

Kể tới đây nàng liền nghiêng răng đủ để hiểu trước kia Hợp Hoang Môn không phải thứ tốt lành gì.

- Nhưng mọi thứ đã thay đổi, môn chủ một lần thất lạc gặp được cơ duyên cực lớn.

- Chẳng lẽ là một thứ công pháp cực kì lợi hại??

Trần Duyên phỏng đoán, nếu như không phải hắn cũng không nghĩ ra thứ có thể làm cho nữ đệ tử trong Hợp Hoang Môn đủ sức đứng lên chống lại bọn nam tu *ng trùng lên nào kia (ừ thì cũng chung một giuộc mà ^-^).

- Đúng như tướng công suy đoán, môn chủ tìm ra một thứ công pháp kì lạ, đó chính là Bách Hạc Châu Phượng Công. Là công pháp song tu chỉ dành cho nữ nhân. Với công pháp này hiện nay tất cả nữ tiền bối Trúc Cơ trở lên trong tông môn đều là đỉnh lô của môn chủ.

- Là thật sao?

Hắn không khỏi kinh hãi, dù Hợp Hoang Môn không thể so sánh cùng Ma Kiếm Tông nhưng ngàn năm bồi dưỡng tu sĩ Trúc Cơ khẳng định không hề ít.

- Chẳng lẽ những lão bất tử kia không ngăn cản nàng ta lại sao?

- Làm sao mấy lão bất tử đó không muốn, thậm chí là không khỏi thèm khát ngọc thể của nàng nhưng tới khi mấy lão nhận ra thì môn chủ đã đột phá trở thành một trong những tu sĩ Kim Đan hiếm hoi của môn phái suốt nhiều ngàn năm qua.

Mĩ phụ kể lại không giấu được vẻ tự đắc như thể kẻ đó chính là nàng.

Giờ đây Trần Duyên đã hiểu rõ, không phải tông môn muốn hắn đi giao hảo với Hợp Hoang Môn mà là tỏ rõ lập trường nâng đỡ một trong hai thế lực trở thành chủ nhân của môn phái thật sự.

Sáng ngày hôm sau Trần Duyên liền quyết định xuất hành, dù tam nữ muốn đi theo nhưng hắn lấy cớ là để các nàng ở lại bồi dưỡng linh thảo. Nhưng thật ra lần này đi vào lãnh địa của môn phái khác khẳng định không thể tùy ý làm bậy.

Dù hắn cố tình tới điểm hẹn từ rất sớm nhưng trước đại môn nữ nhân lạnh lùng đã ở đó từ bao giờ.

- Hahaha ta cho rằng bản thân đã xuất hành không trễ, không ngờ Tưởng sư muội đã tới trước một bước.

- Không có gì chỉ là ta muốn đại sư huynh phải phí công chờ đợi thôi.

Giọng nói của nàng lạnh băng không lộ ra chút gì cảm xúc, biết tính cách của nữ nhân này khó lòng thay đổi một sớm một chiều Trần Duyên quyết định không nói lời nào mà nhanh chóng lên đường.

Từ Ma Kiếm Tông nếu nhanh chân thì cũng mất không mười ngày thì cũng nửa tháng mới tới được Hợp Hoang Môn. Cả hai tuy nói là đồng hành nhưng vô cùng kiêu lỗ, Tưởng Lệ chỉ nhất quyết theo phía sau hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Mĩ hồ, đại ngư

Ngày đi đêm nghỉ, cảnh vật xung quanh không khỏi khiến Trần Duyên phải tán thán.

- Đúng là non nước hữu tình, nơi đây khác xa so với Ma Kiếm Tông ta bốn bề bạt ngàn rừng rậm.

Trần Duyên ngã trên chiếc thuyền nhỏ đang lướt nhẹ trên mặt hồ, bên cạnh Tưởng Lệ dùng tay ngọc rẽ nước, đứng trước mĩ cảnh khiến nàng vô tình tản mát tia hương vị thiếu nữ.

Đã cùng đi hơn mười ngày đường dù xa lạ mấy cũng phải quen thuộc, nhưng Tưởng Lệ lại như không chút để tâm. Ngoài trừ những lúc cần thiết thì nữ nhân lặng im như tờ.

Lúc đêm xuống nàng luôn cách xa hần ít nhất ba trượng, thậm chí là lấy ra pháp trận bày bố xung quanh lều ngủ của mình, đồng thời không quên ném cho hần ánh mắt không hề ẩn ý “đây là địa phận của ta không được bước tới dù chỉ một bước”.

- Hừ???

Thả hồn theo dòng nước, đột nhiên Trần Duyên phát hiện ra có thứ gì đó kì lạ đang lao tới. Mặc dù động tĩnh rất nhỏ gần như không thể nhận ra nhưng kẻ có thần thức như hần liền dễ dàng cảm nhận được.

- Đi thôi.

Ngay tức khắc Trần Duyên chớp lấy vai Tường Lệ, phóng người lên cao. Trong lúc nàng không khỏi bàn hoàn một phần vì không hiểu chuyện gì xảy ra, một phần vì lần đầu có nam nhân chạm vào người mình thì bên dưới, một thuyền mà nàng cùng hần đang thưởng nguyệt đã bị thứ gì đó đụng tan nát.

Đặt chân xuống mảnh vỡ vụn từ một thuyền, Tường Lệ sắc mặt có chút âm trầm. Hắc ngư to lớn đang không ngừng bơi vòng quanh như muốn chặn đường tẩu thoát của nàng.

- Đại sư huynh chúng ta đang ở trong địa phận của súc sinh này, rất khó trở mình. Không biết sư huynh có cao kiến gì?

Nàng thường ngày thờ ơ không có nghĩa là cao ngạo ngu ngốc. Cảm giác yêu thú trước mắt có thực lực không hề thua kém mà bản thân lại đang trong tình thế bất lợi, chỉ có thể cùng Trần Duyên liên thủ mới mong nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây.

Nhưng hần lại lần nữa khiến nàng ngỡ ngàng.

- Uhm sư muội suy tính rất chu toàn, nhưng ta hiện tại không có hứng thú.

Nói rồi hần chỉ tay vào đại ngư.

- Trong vòng hai canh giờ ta muốn sư muội phải diệt sát súc sinh đó.

Tường Lệ mắt ngọc trừng lớn, dù nàng có là thiên tài, chỉ trong một năm được tông môn bồi dưỡng đã đột phá hai tiểu cấp trở thành tu sĩ Luyện Khí tầng sáu. Thậm chí là nữa bước tiến vào Luyện Khí hậu kì tu sĩ, nhưng đại ngư kia lại là yêu thú Giáp đẳng, thực lực không kém tu sĩ hậu kì hàng thật giá thật. Trong tình huống bất lợi này rất có khả năng bản thân liền trọng thương thậm chí là bỏ mạng.

- Sư muội nghĩ ta đang đùa giỡn sao?

- Chắc Tường sư muội cũng rõ ràng không phải tự nhiên một tân đệ tử như ngươi lại có thể cùng ta đồng hành rồi đi khỏi tông môn xa tới vậy.

Nàng làm sao không rõ ràng, chấp sự đã thông báo từ trước. Lần này xuất hành nhiệm vụ duy nhất chính là lịch lãm, chính nhờ thông tin Trần Duyên quay về mới khiến tông môn làm ra quyết định này. Nếu không khẳng định bản thân chỉ có thể lập đội xâm nhập Ma Kiếm Lâm.

Nhưng bản tính lạnh lùng cô độc không kiếm được một hảo hữu đồng thời nàng lại rất bài xích nơi đông người. Mỗi một tu sĩ Trúc Cơ kì xuất hành không khác gì lên trời, khi Trần Duyên quay về không khác gì cộng rom cứu mạng, chính nàng đã đề xuất cùng hần đồng hành.

Cần môi đỏ mọng, Tường Lệ không khỏi tức giận trừng mắt. Nhưng không thể khiến tên nam nhân vô sỉ kia thay đổi chủ ý, nàng chỉ còn cách xông lên quyết chiến.

Dây leo nhỏ nhón từ tay áo đánh lên mặt nước, không ngờ chỉ một nhánh thô dài thế kia lại khiến mặt hồ như nổ tung. Từng gợn nước đánh vào bờ không khác gì sóng lớn.

Hơn mười căn dây leo không ngừng đánh tới tạo ra động tĩnh không nhỏ. Nhưng đại ngư không khác gì con lươn trơn trượt, trước khi nàng ra tay liền nhanh chóng lặn sâu dưới lòng hồ khiến những chiêu thức kia không còn tác dụng.

Đặt chân trên miếng gỗ, Tường Lệ đã mất dấu đại ngư nhưng nàng không tin súc sinh kia lại dễ dàng từ bỏ. Từ bên dưới cặp mắt đói khát không ngừng nhìn lên chằm chằm khiến nàng rùng người.

- Sát khí.

Thân là tu sĩ, cảm nhận của nàng không thể nào chậm lụt. Nhận thấy nguy hiểm Tường Lệ nhanh chóng phóng người lên cao, lập tức nơi nàng vừa đứng xuất hiện hàm răng trắng hoắt đập nát miếng gỗ không khỏi khiến kẻ khác phải lạnh người.

Liên tục là những lần nhanh chóng né đòn cùng phản công không hề có tác dụng, người ngoài nhìn lại hẳn nghĩ rằng đây là một cuộc chiến cân tài cân sức nhưng sự thật lại không phải vậy. Trên mặt hồ, từng miếng gỗ vụn đều lần lượt bị đại ngư phá nát. Nếu như trận chiến kéo dài nàng khẳng định phải bắt đắc dĩ cùng súc sinh kia đại chiến trong lòng hồ. Lúc đó thì không cần phải nghĩ, mĩ nhân liền trở thành lương thực cho yêu thú.

Cách đó không xa Trần Duyên lạnh lùng đứng đó, hần không hề có ý niệm xuất lực trong đầu. Nếu nàng quyết định cùng hần đồng hành thì phải chuẩn bị trước những hoàn cảnh nguy hiểm, chỉ là vừa mới bước chân ra khỏi địa phận Ma Kiếm Tông. Phía trước còn những thứ gì chính hần cũng không thể lường trước, Trần Duyên không hề muốn đem theo gánh nặng bên người.

Lại một lần nữa, đại ngư phá nát nơi nàng vừa đặt chân. Trên mặt hồ lúc này chỉ còn lại một mảnh gỗ vừa đủ một chân đứng vững. Tường Lệ lúc này trên người đã không ít thương thế, mặc dù nàng đã nhanh chân né tránh nhưng không thể hoàn toàn bình yên vô sự. Những chiếc răng trắng hoắc kia sắc bén không hề thua kém pháp kiếm Giáp đẳng.

Nhận thấy nữ nhân không còn đường lui, đại ngư thừa thế xông lên. Phóng người khỏi mặt nước lên cao mấy chục trượng. Há cái miệng to lớn, đen ngòm đủ nuốt chửng một thân người lao xuống chục muôn xé xác mỡ nữ.

Tường Lệ biết bản thân đã cùng đường, sắc mặt nàng trở nên quyết tuyệt. Như đồng thời nàng nhảy lên cao hướng đại ngư lao tới.

Ngay khi ngọc thể sắp chạm vào hàm răng sắc bén kia đại ngư đã không chờ được nữa, bên trong cái miệng như hố đen kia lại xuất hiện một bóng đen kì lạ lao ra.

- Không ngờ súc sinh này còn che giấu hậu chiêu.

Hàm răng nhỏ hơn từ bên trong khoan miệng phóng ra với tốc độ khó tin (nếu đạo hữu nào không hiểu thì search “lươn biển” trên google nha). Những chiếc răng nhỏ li ti cắn ngập vào da thịt, kéo nàng vào bên trong bộ hàm to lớn.

Trông thấy nữ nhân đã bị yêu thú nuốt gọn, Trần Duyên cau mày. Thân thể có chút động tĩnh chục muôn ra tay. Nhưng ngay lúc đó, đại ngư còn chưa kịp há hê sau khi tóm gọn con mồi thì bỗng nhiên con đầu như như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang không ngừng gặm nhấm cơ thể.

Đại ngư đau đớn quần quai thân hình to lớn không ngừng lao xuống mặt nước, bờ hồ, thân cây, cự thạch tất cả đều bị lần lượt xô đổ. Tất cả chỉ là vô nghĩa, con đau không ngừng trở nên dữ dội, tính mạng càng lúc càng trôi qua. Cuối cùng đại ngư bắt đầu chậm dần lại, nửa ngày quần quai không khác gì địa ngục trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đàn đại ngư (lại dụ được một em)

Thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt nước, bên trong cơ thể lưỡi dao bén ngọt xuyên qua rạch một đường thông thoáng. Nữ nhân đáng về một mối cô gắng chèo chống thân thể thoát ra khỏi những đồng nội tạng tanh tưởi. Vốn là người thích sạch sẽ, nàng không khỏi ghê tởm nơi đây.

Yêu thú này quả không tầm thường, không ngờ nội tạng còn một chút thoi thóp, mặc dù rất khó nhận ra nhưng nàng cảm nhận được chúng còn đang không ngừng co bóp.

Tường Lệ không kịp chờ đợi mà đưa thân ngọc nhảy xuống mặt hồ nhằm tẩy đi những ô uế khó chịu này.

- Sư muội, nếu là ta sẽ ngay lập tức rời khỏi đây.

Trần Duyên ở phía xa một tay chấp sau lưng, một tay cầm một tấm gỗ ném tới.

Tường Lệ về mặt không khỏi phẫn nộ tên Trần Duyên này không hề có phong phạm nam nhân. Vừa rồi nếu không phải bắt đắc dĩ lấy ra bảo vật gia truyền làm bảo mệnh thì... nhưng tên đại sư huynh khắp người thân bí kia lại không hề ra tay như muốn nàng bỏ mạng trong bụng yêu thú.

Nàng giận dữ quyết tâm bỏ ngoài tai lời hấn nói tiếp tục đắm mình trong dòng nước mát.

Bốn bề rung động dữ dội, nước xung quanh nàng không ngừng chuyển động thành từng dòng mạnh mẽ. Mĩ nhân cảm thấy có chuyện không ổn liền quay người muốn nhanh chóng bơi vào bờ.

Từng ánh mắt dõi khát không ngừng dõi theo lần nữa khiến nàng sợ hãi, cảm giác số lượng đồng đảo của chúng khiến Tường Lệ không khỏi nghĩ thầm.

- Không lẽ đại ngư kia không đi một mình.

Chính nàng cũng không muốn tin vào điều này, vừa rồi tuy thương thế không quá nặng là do pháp khí Giáp đẳng mà nàng nhận được trong đại điển là nội giáp nhưng chân khí dùng để thôi động pháp khí đã không còn.

Từng gợn sóng nhẹ nhàng tạo thành vòng tròn xung quanh Tường Lệ, ngọc thể vô tình chạm tới thân thể xù xì như là vẩy cá làm nàng gần như đã chứng thực giả định của mình.

Mĩ nhân không khỏi tuyệt vọng, ngời lên mặt nước, nhìn thấy trường cảnh mười trượng xung quanh là hàng trăm chiếc vẩy cá nhô lên không ngừng rẽ nước bơi vòng quanh.

- Không lẽ ta phải ngã xuống tại đây sao?

Tường Lệ nghĩ thầm, nàng sinh ra đã chịu sự kì thị của gia tộc. Nếu không phải bản thân có thiên phú cao nhất trong trăm dặm thì phụ thân đã mang nàng đi làm lính lệ hay giao hảo với một thế lực nào đó nhằm không ngừng khiến gia tộc lớn mạnh.

Ngày thường luôn miệng sẽ toàn tâm phụng sự gia tộc nhưng trong thâm tâm nàng đã chán ngán khuôn mặt của những lão già chỉ biết tự vun vén cho bản thân.

Ngày qua ngày Tường Lệ không lúc nào không nghĩ tới là phải thoát li nơi này. Cuối cùng cơ hội đó cũng đã tới, đại diện thu nhận đệ tử của Ma Kiếm Tông không khác nào đưa than trong ngày đông lạnh giá.

Hay tin nàng muốn tham gia chiêu thu đại diện các trưởng lão trong gia tộc không khỏi mừng thầm. Đây nàng đi không khác gì có cơ hội ôm chân tông phái lớn đồng thời khiến nữ nhân này không còn tranh giành tài nguyên với con cháu của mấy lão.

Tường Lệ danh chính ngôn thuận lạng lẽ rời khỏi gia tộc mà không hề có bất kì kẻ nào đưa tiễn. Gia nhập tông môn chưa được bao lâu không ngờ đại nạn của nàng lại nhanh chóng ập tới.

Nghĩ tới ngọc thể sẽ bị đám súc sinh này thay nhau cẩu xé làm nàng không còn đủ dung khí tiếp tục tưởng tượng. Ngay lúc nàng chực cắn lưỡi muốn tự mình nhanh chóng kết thúc sinh mạng không được ông trời chiếu cố này thì hình bóng nam nhân lại xuất hiện ngay trước mắt.

Trần Duyên thân mặc hắc bào đứng trên tấm gỗ dùng chân khí thôi động nhàn nhã lướt đi mặc cho dưới chân đầu đầu cũng là yêu thú đói khát.

Tường Lệ ngây người, nàng không nghĩ tên sư huynh lạnh nhạt kia không hề bỏ trốn mà lại tới nơi đây. Chẳng lẽ hắn không thấy những con đại ngư đang điên cuồng gào hét mỗi khi hắn lướt qua sao.

Nữ nhân không hề di chuyển, mãi tới khi hắn tới gần nàng không thể rời mắt khỏi hắn.

- Sư muội, người lại không nghe lời ta rồi.

Trần Duyên tới trước mặt nàng, nở nụ cười, đưa tay xuống nhẹ nói ra lời trách móc. Tường Lệ giật người, biết bản thân trong lúc vô tình mà thất thố không khỏi khiến gương mặt băng lạnh của nàng xuất hiện tia thẹn thùng.

Cả người như thể không tự khống chế, ngọc thủ nhẹ nhàng đặt lên tay hắn. Nắm chặt lấy bàn tay non mềm, trắng trẻo Trần Duyên nhẹ nhàng bế phốc nàng lên.

Roi vào lòng nam nhân Tường Lệ càng trở nên bất đắc dĩ, trong thâm tâm không ngừng tự trách tại sao bản thân lại quá dễ giải làm theo lời hắn.

Dù tình cảnh xấu hổ kia cũng không thể che giấu hiện thực, nhìn xuống hàng trăm yêu thú không hề có chút gì là từ bỏ kia, nhưng lúc này nàng lại có chút nhẹ lòng.

- Có lẽ trước khi ngã xuống ông trời muốn trả lại cho ta chút gì đó.

Tường Lệ nhẹ nhàng tháo xuống màng mỏng lộ ra nhân diện thật sự, điều mà nhiều năm qua dù trong gia tộc đã rất lâu rồi không ai biết được.

Trần Duyên không khỏi kinh nghi, không ngờ nàng lại cho hắn thấy gương mặt thật của mình lúc này. Hắn không khỏi thầm tán thán.

- Nếu như nàng không che đi nhân diện thật thì khẳng định trong đám tiêu tử kia thật sự sẽ nổi sóng lớn.

Mất phượng kiều kì không chút ngần ngại nhìn hắn chăm chú, nàng như thể nuốt tiếc từng khoảng khắc muốn nhớ lấy hình ảnh hắn từng chút một, hai tay nhẹ nhàng quàng cổ dán sát vào ngực hắn.

Nhìn thấy sắc đẹp coi thường chúng sinh của Tường Lệ làm hắn không khỏi hưng phấn, hai tay ôm chặt lấy ngọc thể vào người, nhẹ giọng thở thê.

- Nàng có chấp nhận làm đạo lữ của ta không?

- Thiếp tình nguyện.

Tường Lệ nhẹ giọng đáp lại, lần này nàng không cần gì phải đắn đo. Trước khi ngã xuống còn có người luôn nhớ thương làm nàng không khỏi nở nụ cười mãn nguyện.

- Hahaha Tường Lệ, Trần Duyên ta sẽ chứng minh cho nàng biết quyết định ngày hôm nay là sáng suốt biết dường nào.

Trần Duyên không kiềm được kinh hỉ cười lớn.

Trước mắt Tường Lệ là nam nhân không hề lộ ra dù chỉ là một chút lo lắng. Nàng không thể nghĩ ra đứng trước tình cảnh ngặt nghèo này dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng chưa chắc có thể lảnh lặn thoát ra nhưng từ người hắn lại toát ra sự tự tin không thể ngăn cản.

Loa Trùng Ốc tản mát ra một nguyên khí mạnh mẽ, từng tia sáng xanh mộc không ngừng phản chiếu trên mặt hồ. Tường Lệ vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên trong đời nàng trông thấy một thứ có hình dạng kì lạ này. Không những vậy, một nguyên khí xung quanh như không ngừng cuộn cuộn kéo

tới.

Đúng như nàng dự đoán, Loa Trùng Ốc đang không ngừng hấp thụ nguyên khí xung quanh cùng Trần Duyên tương thông.

- PHÁT.

Trần Duyên hét lớn. Hàng vạn linh trùng gào thét lao ra.

Chỉ sau nửa ngày mặt hồ đã bị nhiễm đỏ bởi huyết dịch, những mảnh thi thể không còn toàn diện trôi nổi trên mặt nước khiến khung cảnh nên thơ của bờ hồ chiều thu trở nên lạnh lẽo.

- Chúng ta đi thôi.

Chờ Phệ Huyết Trùng dọn sạch chiến trường, nhìn qua nữ nhân lãnh diễm. Tường Lệ đã trở lại vẻ lạnh lùng như lúc trước, nhưng lại có vẻ gì đó khác trước. Cầm lấy tay ngọc, Trần Duyên không ngừng hít lấy mùi hương nữ nhân từ nàng.

Tường Lệ không hề chống cự, nhẹ nhàng đi sát bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đệ tử Hợp Hoang Môn, nữ nhân kiều diễm

Bên cạnh bìa rừng, thân ảnh nữ nhân dáng người ngao nhân mang trên người thanh bào nhẹ nhàng lả lướt điểm chân ngọc trên thân đại thụ. Nàng như thể chiếc lông vũ thanh cao dù đang không ngừng giao chiến cùng hắc tinh tinh dữ tợn.

Một ngày như mọi ngày, Trần Duyên cùng nữ tử cùng đồng hành, hôm nay đi ngang qua một thôn nhỏ. Bá tánh ở nơi đây bị yêu thú không ngừng quấy phá.

Dù Trần Duyên không phải là kẻ thiện lương gì nhưng đúng lúc Tường Lệ cần nhiều lần thực chiến khiến hắn nảy ra ý tưởng không tồi.

Bắt lấy cự ngư, Trần Duyên mang tới bìa rừng nơi yêu thú thường hay lui tới. Một trăm ché đôi cự ngư, hắn cố tình để mùi máu tanh tươi không ngừng lan rộng.

Nửa ngày trôi qua cuối cùng yêu thú cũng tự động mò tới, bị máu huyết tanh nồng không ngừng dẫn dụ cuối cùng Hắc Tinh Tinh cũng đã lộ mặt.

- Đây là yêu thú cấp một Giáp đẳng Hắc Tinh Tinh, trí lực không tệ. Rất xứng đáng làm đối thủ của nàng.

Trần Duyên ngấm ngầm không ngừng gật đầu đánh giá.

Mĩ nhân lạnh nhạt gật đầu, thân ảnh nhẹ nhàng xông lên.

Trần Duyên phía sau mắt không ngừng chăm chú nàng, hắn biết Tường Lệ không phải là nữ nhân chịu an vị, nàng muốn thực lực đã vậy hắn sẽ không ngăn cản thậm chí là không ngừng ủng hộ.

- Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây thôi.

Không thoát khỏi dự kiến, Tường Lệ không phải là đối thủ của yêu thú kia. Nàng liên tục rơi vào hiểm cảnh, tuy thân pháp nhanh nhẹn nhiều lần tránh thoát những đòn trí mạng nhưng cuối cùng một khắc sơ sẩy nắm tay như thép nguội từ trên trời giáng xuống.

Ngay khi nữ tử sắp ngã xuống trên tay yêu thú thì Trần Duyên đã lao vào giữa hai bên, một tay không ngần ngại che chắn cho nàng.

Hắc Tinh Tinh không ngừng gào hét, nó không tin bản thân lại bị nhân loại bé nhỏ kia dễ dàng khắc chế. Những khối cơ như đá tảng trên người mà nó luôn tự hào giờ đây không khác gì là đồ trang trí. Dù có gắng sức tới đâu đi chăng nữa cũng không thể rút tay ra khỏi người tên nhân loại kia.

- Súc sinh, loài linh trùng các ngươi trí lực hẳn không tệ. Dám bỏ qua lời nói của ta sao.

Hắn trầm giọng, bàn tay nhỏ bé không ngờ lại siết gãy cánh tay to lớn gần bằng thân người của Hắc Tinh Tinh khiến nó không ngừng gãy gục. Không đợi yêu thú trở nên điên cuồng, một chỉ móng vuốt xuyên qua đầu lâu, không khí xung quanh liền trở lại như những gì nó vốn có “tĩnh lặng”.

- Nàng không bị thương chứ?

Nhìn lại Tường Lệ, hắn nhẹ nhàng dìu nàng đứng dậy.

Nữ nhân chỉ thăm gặt đầu. Dù trước giờ mỗi câu nàng nói ra quý hiếm như vàng nhưng Trần Duyên lại không hề thiếu kiên nhẫn. Từ lần đó tới nay Trương Lệ chưa bao giờ trái ý hẳn dù chỉ nửa lời. Nàng chỉ là nữ nhân trong nóng ngoài lạnh, điều đó càng khiến hẳn hứng thú.

Trở lại thôn nhỏ, gần như toàn bộ người trong thôn đều đứng trước cổng nhỏ khiến Trần Duyên cảm thấy kì lạ.

Không đợi hẳn hỏi thăm thì lão già trưởng thôn đã vội vã đi tới kinh cần nói.

- Tiểu nhân kính chào tiên sư. Hợp Hoang Môn đã cho một vị tiên sư tới đây trừ yêu diệt ma, hiện đang chờ bên trong muốn diện kiến.

- Được rồi.

Trần Duyên lạnh nhạt đáp. Từ nơi đây tới Hợp Hoang Môn đã không còn xa, thôn nhỏ này nằm trong lãnh địa Hợp Hoang Môn cũng không khiến hẳn lấy làm kinh ngạc.

- Không ngờ lại trùng hợp như vậy, ta không tin thôn nhỏ chưa tới trăm nhân khẩu này lại khiến môn phái các ngươi chú ý tới.

Cười thăm hẳn tiến thẳng vào tiểu thôn.

Bước qua vài ngôi nhà lụp xụp, trời gần sang đông những cơn gió se se lạnh khiến cho từng mái nhà tranh không ngừng vang lên từng tiếng rào rạt. Hai bên đường già trẻ lão ấu núp sau cửa nhà dùng ánh mắt sợ hãi khe khẽ ngược nhìn.

Đi tới gian nhà lớn nhất, những cột đình tuy được cẩn thận lau dọn nhưng cũng không tránh được vết tích do thời gian tàn phá, đây có lẽ là nơi kang trang nhất trong tiểu thôn này.

Trần Duyên vừa bước chân đi vào thì bên trong vọng ra tiếng cười nói sang sảng.

- Hahaha Trần đạo hữu đã nghe danh từ lâu, nay gặp rồi đúng là tam sinh hữu hạnh.

Thiếu niên dáng người gầy gò thậm chí là có chút xanh xao vội vàng bước ra, Trần Duyên không khỏi nghi ngờ nếu gió lớn một chút tên này hẳn đứng không vững.

- Đạo hữu là...

- Ah ta quá vội vàng rồi, mong đạo hữu thứ lỗi. Ta là Tàn Mạn đệ tử của Ngũ Trưởng Lão, khi nghe được tin quý tông cử đạo hữu tới đây ta liền nhanh chóng lên đường không ngờ lại chậm một bước.

Thanh niên cực kì khách sáo, mỗi câu nói đều tỏ vẻ nhún nhường còn không quên nụ cười lấy lòng trên mặt, điều đó càng khiến hẳn không có nổi một tia hảo cảm với tên ẻo lả này.

Chưa kịp đáp lời thì đằng sau đã truyền tới tiếng nữ nhân nũng nịu.

- Hi hi, Tàn sư đệ không đứng rồi, tiểu nữ mới là kẻ tới đây chậm một bước.

Mĩ nữ thanh bào nhan sắc kiều mị, theo sau đó là hai nữ đệ tử dù bị nàng nhân diện có chút không bằng nhưng cũng thuộc hạng ngàn dặm khó tìm.

- Thì ra là Lan sư tỉ.

Thiếu niên có chút kì quặc, từ ánh mắt hẳn không khó nhìn ra được một chút kiên kị.

- Tiểu nữ là Lan Anh đại đệ tử của Hợp Hoang Môn, đón tiếp anh kiệt quý tông phải để kẻ như tiểu nữ đứng ra mới không khỏi thất lễ.

Lời nàng nhẹ nhàng tuy nghe có vẻ hợp lí nhưng Trần Duyên làm sao không hiểu ý nàng muốn nói tên thiếu niên kia không đủ tư cách đứng đây.

- Lan Anh người...

Tàn Mạn nghiêng răng, ngày thường ở môn phái thân là đệ tử chân truyền biết bao kẻ kính ngưỡng không ngờ nơi đây lại bị nàng hạ thấp tới mức không thể ngóc đầu.

Chưa kịp nói ra ngọc thủ mềm mại không xương liền vụt nhẹ, dấu tay đỏ chót in lên mặt trước sự ngỡ ngàng của Trần Duyên. Tàn Mạn lúc này trên mặt sợ rằng còn nóng đỏ hơn dấu tay kia.

Tu luyện tới Luyện Khí hậu kì dù không cố ý bỏ công luyện thể nhưng nhục thể không thể nào tệ hại, thứ hẳn cảm nhận lúc này không phải là đau đớn. Huyết khí xung thiên, thiếu niên vừa định ra tay giành lại mặt mũi thì nữ nhân mắt phượng không hề nhiều lấy một cái, nhẹ nhàng tặng hẳn thêm một bên.

- Hi hi hi, ta biết sư đệ là kẻ cầu toàn. Một bên có lẽ không cân xứng ta liền giúp sư đệ hoàn thành ý nguyện.

Thiếu niên đứng như trời trồng, hẳn tu sĩ Luyện khí kì chín tầng là hi vọng tương lai của nam nhân trong Hợp Hoang Môn nhưng lại không thể tiếp được

một cú phẩy tay nhẹ nhàng của nàng. Tần Mạn thật sự sụp đổ, lùi thúi quay người rời đi thậm chí không kịp để lại một câu cáo từ.

- Thật thất lễ, Tần sư đệ ngày thường được trưởng lão trong môn phái nuông chiều khiến đạo hữu phải thấy những điều không hay.

- Hahaha đạo hữu quá khách khí rồi.

Mặc dù nàng nói lời tạ lỗi nhưng hắn không nhìn thấy dù chỉ một chút vẻ hối hận, thậm chí còn pha chút hả hê.

- Có lẽ màn tranh giành quyền lực đã không còn giới hạn ở cao tầng nữa rồi.

Trần Duyên nghĩ thầm.

- Ta cùng Tường sư muội được tông môn giao phó tới đây thình an, không ngờ quý phái lại nhiệt tình đến vậy. Tiện thể ta đây đành không biết xấu hổ mời tam vị cô nương dẫn đường có được hay không?

- Đó là vinh hạnh của tiểu nữ. Mời đạo hữu.

- Mời.

Tam nữ nhoẽn miệng cười yếu điệu cất bước.

Lan Anh mỗi bước đi đều khiến nam nhân không thể kiềm được ham muốn của bản thân, đồn bộ căng tròn không khỏi đưa qua đưa lại được che phủ bởi đạo bào sau mỗi bước chân của nàng.

- Hồi quả không hổ danh là đại đệ tử Hợp Hoang Tông.

Trần Duyên theo phía sau không khỏi được rửa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Bước chân vào Hợp Hoang Môn

Trông thấy hắn dán mắt vào đồn bộ nữ nhân Tường Lệ không tránh khỏi khó chịu, nàng cố ý nhanh chân bước tới trước mặt hắn nhằm lấy thân mình che đi ánh mắt xấu xa của nam nhân kia.

Trần Duyên không khỏi phì cười, hắn nhanh chóng lại gần nàng vỗ nhẹ vào đồn bộ vốn cũng vênh cao không kém kia.

Bị bất ngờ tập kích Tường Lệ quay lại nhìn hắn, đằng sau lớp màng che khuôn mặt nàng đã ửng hồng. Ném cho hắn cái liếc mắt kiêu mị nàng quyết định không ngó ngang đến hắn.

Sau ba ngày đồng hành, Trần Duyên cũng từ miệng Lan Anh biết được thì ra tin tức hắn lên đường đã được đưa tới Hợp Hoang Môn cách đây vài ngày ai ngờ tên Tần Mạn kia liền tới đây đón tiếp.

Dù không trực tiếp hỏi về hoàn cảnh Hợp Hoang Môn nhưng Trần Duyên cũng tinh mắt nhận ra từ trong lời nói của nàng cũng nghe được tình hình đã trở nên căng thẳng.

Mặt trời đã lên tới đỉnh điểm, từng căn lầu ngói đỏ dần hiện ra. Núp sau từng rặng cây um tùm là những mái nhà san sát, tất cả đều được chủ nhân của chúng hết sức chăm sóc quét dọn.

- Không ngờ đây lại là nơi lập tông của một môn phái tu tiên.

Trần Duyên không khỏi buột miệng thốt lên.

- Nơi đây đương nhiên là không thể so sánh cùng Ma Kiếm Vực lưng lầy một thời của quý tông.

- Đâu đâu, ta chắc hẳn vùng này hẳn phải có điều gì khó lường mới khiến chư vị lão tổ quý phái chọn vùng đồng bằng quanh năm ôn hòa này làm nơi khai tông lập phái.

Nghe những lời phát ra từ miệng hắn Lan Anh không khỏi nở nụ cười. Nàng nhanh chân bước tới hai tên gác cổng, sau khi đưa lên lệnh bài màu hồng phấn hắn liền dễ dàng bước chân vào Hợp Hoang Môn.

- Nơi đây có rất nhiều phòng ốc, đạo hữu nếu chưa có chủ ý hay là để tiểu nữ chọn giúp một căn phòng ưng ý.

- Đa tạ đạo hữu, ta cùng sư muội quan hệ vốn trong sáng làm phiền chư vị tìm cho chúng ta hai phòng là được.

Hắn mặc dày đắp. Chúng nữ xung quanh không nghĩ ngợi mà ném cho Trần Duyên cái nhìn đầy khinh bỉ. Những ngày qua việc hắn làm với Tường Lệ làm sao có thể giấu diếm, các nàng có chết cũng không tin tên thiếu niên này là người đáng hoàng.

Trần Duyên đương nhiên không phải là kẻ dễ dàng như vậy, hắn biết Lan Anh không ai khác chính là đệ tử của Tam Trường Lão. Mĩ phụ Lương Tiểu Xuân trước kia đã từng gặp mặt trong Ma Kiếm Lâm để lại cho hắn ấn tượng không tẻ. Nhưng chủ ý trọng yếu nhất của hắn không đâu khác chính là... (tới đây ta hiểu các đạo hữu cũng biết rồi _ hí hí hí).

- Đây chính là một trong những tiểu viện tốt nhất của tu sĩ Luyện Khí kì, hi vọng hai vị đạo hữu vừa ý.

- Đa tạ Lan đạo hữu, ba vị chắc cũng có sự việc bên thân, ta cũng không làm phiền nữa.

Nghe thấy hắn khéo léo tiễn khách nàng chỉ mỉm cười cáo từ.

- Thê tử của ta, có cần trượng phu giúp nàng ủ ấm giường không?

Thấy vẻ thanh cao của hắn ngay lập tức trở nên vô cùng bỉ ổi, Tường Lệ không kiềm được mà cười hiếp mắt. Nàng nhanh chóng quay lưng rời đi.

Bóng dáng của nàng đã khuất sau màn đêm, Trần Duyên cũng lui thủ đi vào phòng. Trời còn khá sớm hắn bước tới bờ đoàn ngồi xuống đã tọa, gần một tháng đi đường tuy không tốn hao quá nhiều chân khí nhưng hắn muốn bản thân lúc nào phải ở trong tình thế sẵn sàng, đó đã là thói quen được trui rèn trong rừng rậm.

- Hừ Tiểu Mập Mập nguoi đêm nào cũng hấp thu chân khí của ta không biết chán sao?

Ngồi đã tọa chưa được bao lâu con sâu nhỏ trong ngực áo liền bò ra nằm trể trệ trên vai hắn không ngừng cắn nuốt chân khí.

Giờ đây không chỉ mang trên mình con heo tham ăn này, hắn còn phải nuôi thêm Loa Trùng Ốc cùng đàn Phệ Huyết Trùng. Nhắc tới đây càng khiến hắn tức tới học máu, gần đây chúng linh trùng của hắn không ngừng học theo Tiểu Mập Mập này không ngừng kêu gào đòi chân khí khiến hắn không khác gì là con trâu cày ruộng cho chúng.

Những lúc không ở trong tông môn cũng chúng nữ mới thật sự là ác mộng đến với hắn, không thể cung cấp chân khí khiến Trần Duyên không còn là tên tài chủ mới nổi chỉ tay năm ngón như trước. Kẻ khiến hắn phải lặn lội đến mức này không ai khác chính là Tiểu Mập Mập, chính tên này đã xách động lũ linh trùng đình công với khẩu hiệu “ăn chưa no, đây chưa lo được việc” làm Trần Duyên bất đắc dĩ từ chỗ hào rớt xuống thành kẻ phải tiếc kiệm từng tia chân khí một.

Sau hàng loạt thỏa thuận, bất lợi đủ đường cuối cùng Trần Duyên cũng phải nhượng bộ.

- Ta tuyên bố đường lần này Tiểu Mập Mập toàn thắng.

Chu lão không ngừng cầm cây gậy gõ cộp cộp xuống đất làm theo mấy tên quan lại vỗ án.

Thấy vẻ mặt hà hê của con sâu mập kia cùng đạo mạo của Chu alox càng khiến Trần Duyên ngứa gan. Làm sao hắn không biết được lão già kia cùng con tiểu trùng này câu kết với nhau hòng hạ bệ hắn. Nhưng càng khiến Trần Duyên không nói nên lời là “nhân chứng” cũng chỉ là lũ linh trùng. Kết quả cũng đã quá rõ ràng, “một cánh bướm không thể làm nên mùa xuân” hắn thất bại toàn diện. Thậm chí là kí kết sổ nợ không biết từ đâu ra kia.

Bực tức không thể tìm chỗ phát tiết Trần Duyên liền bắt lấy Tiểu Mập Mập tung hứng như tiểu cầu.

- Hừ đây không phải tông môn, con heo nguoi còn phạm ăn như vậy. Đây chỉ là một chút trừng phạt.

Bị tên Trần Duyên không lương tâm hành hạ, Tinh Thần Trùng liền tục cầu xin nhưng không ích gì. Mãi tới khi thân trùng đã mềm nhũn thì bên ngoài có tiếng nhẹ gõ cửa Tiểu Mập Mập mới tạm thời thoát nạn.

- Lần này số nguoi quả không tồi.

Ném Tiểu Mập Mập vào trong não hải liền đóng chặt, hắn biết ai đứng ngoài đó đương nhiên là không thể cho tiểu tử này lên nhìn (tới đây thì...)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Bí ẩn dưới án văn, 18+

Chỉnh chàng lại y phục Trần Duyên nhẹ giọng.

- Cửa không khóa, mời vào.

Đẩy nhẹ cửa, gương mặt không giấu được vẻ mong đợi vội vàng bước vào. Vừa trông thấy Trần Duyên hai nàng không kiềm được nước mắt lao vào lòng hân. Nhị nữ không ai khác chính là cặp song sinh tì muội Lệ Lệ, Liễu Liễu.

- Tại sao lâu nay chàng không tới đây đón chúng thiếp.

Lệ Lệ mau nước mắt không ngừng trách móc.

- Không phải bây giờ ta đã tới đây với các nàng rồi sao.

Trần Duyên thật sự mỉm cười, hân cảm nhận được tình cảm chân thành của hai nàng đối với hân.

Ôm nhị nữ vào lòng, tiểu la lị ngày nào giờ đây đã có chút trưởng thành. Thấy hân không ngừng nắn tiểu đậu của muội muội Lệ Lệ có chút tự hào nói.

- Thiếp biết chàng thích nữ nhân nãi to, chúng thiếp thường ngày đều đặc biệt chăm sóc chúng giờ đây mới được chút thành tựu.

Vừa nói tiểu la lị vừa áp ngực vào người hân, sờ thấy cặp bạch thỏ tuy không quá lớn nhưng so với những đứa trẻ cùng tuổi đã rất hiếm thấy. Trần Duyên hết sức vừa lòng mà biến chúng đủ mọi hình dạng.

- Ah... ah phu quân chàng từ từ thôi, ngày thường thiếp bị tì tì hành hạ đã rất khổ, không ngờ... ah ngay cả chàng cũng không buông tha cho thiếp.

Liễu Liễu cũng không kiềm được sung sướng thoải mái rên rỉ.

- Tiểu Lệ, nàng rất giỏi, phu quân rất vừa ý. Để ta tưởng thưởng hậu hĩnh cho nàng.

Hai tay ôm hai tì muội, hân hận tại sao ông trời không cho thêm vài cánh tay để dễ dàng động thủ. Hết cách Trần Duyên không khác gì thú hoang dùng răng xé toạc y phục của hai nàng.

Thân thể bé nhỏ dễ dàng bị chiếc lưới xấu xa của hân càng quét. Hai tiểu la lị lâu ngày không được tưới tắm giờ đây được Trần Duyên không ngừng “săn sóc” đã thật sự không thể kiềm được mà rên lên từng tiếng.

Cao trào sắp tới bỗng nhiên Trần Duyên phát hiện có người tiến tới gần, thần thức nhận ra người quen thuộc làm hân nở nụ cười xấu xa. Bàn tay nhanh chóng ra vào hạ thể khiến nhị nữ không ngừng phóng xuất.

Dọn sạch hiện trường nhẹ nhàng bế hai tiểu la lị thân thể đã mềm nhũn tới cạnh án văn gần đó, đặt hai nàng xuống dưới bàn dùng khăn che phủ. Ngồi xuống mộc tọa lấy ra cự long khủng bố vỗ nhẹ lên mặt Lệ Lệ.

Chưa kịp hoàn hồn thì Liễu Liễu đã nhanh tay hơn tì tì liền bắt lấy cự long mà vỗ về. Nhận ra bản thân bị nắn tay trên nàng liền giành lại cự long đưa vào miệng ngọc như thể xác định chủ quyền.

Thấy Liễu Liễu phồng má giận dữ Trần Duyên xoa đầu nhỏ để nàng dùng chiếc lưới đình hương chăm sóc phần còn lại, dù sao tì tì nàng cũng không thể cho hết cự long vào miệng ngọc.

- Cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, nhị nữ hoảng sợ vội vàng muốn thả ra thì bị Trần Duyên ngăn cản. Bắt lấy đầu Lệ Lệ kéo về hướng mình khiến cho cự long vào sâu đột ngột, Liễu Liễu quỳ bên cạnh không tin vào mắt mình nhưng thấy hân ánh mắt yên tâm khiến nàng bình tĩnh trở lại. Thân thể trần truồng ôm lấy tì tì an ủi.

Lệ Lệ cũng đã thoát khỏi hoảng sợ, theo ý trượng phu không ngừng giúp mệnh căn của hân cọ rửa.

Thấy nhị nữ đã an ổn, Trần Duyên không khỏi lấy lại vẻ thanh thoi thường ngày nhẹ giọng mời khách.

- Tưởng Lệ sao, còn không mau vào đây.

Nữ nhân lạnh lùng đứng trước đại môn, nàng có chút lúng túng. Đêm đã khuya lại tới phòng nam nhân khiến nàng không muốn gõ cửa.

Giọng nói Trần Duyên từ bên trong vọng ra khi nàng đang mãi lo suy nghĩ liền làm con tim chợt nhảy lên như con nai nhỏ ngưng ngưng mở cửa bước vào.

Bên trong Trần Duyên tay cầm quyển sách, thân mặc thường phục rộng rãi, tóc đen xỏa dài, lộ rõ nét đẹp của trí tuệ. Ánh mắt sáng quắc kết hợp cùng chân mày góc cạnh không khỏi khiến nàng có chút ngẩn ngơ.

Trần Duyên giờ đây không còn vẻ bá đạo khi đứng trước hàng vạn đệ tử Ma Kiếm Tông, không chút ngả ngón khi vui đùa cùng nàng, không chút lãnh khốc khi diệt sát kẻ khác mà khí chất tiêu sái từ hân chính là sức hút chí mạng đối với nữ nhân.

Bước gần tới thư án. Bên dưới tiếng bước chân càng gần nhị nữ càng hồi hộp, đó không phải chỉ đơn thuần là hoảng sợ mà còn kèm theo chút gì đó đợi mong. Khát khao muốn ẩn mình cùng suy nghĩ bản thân bị bại lộ hòa quyền khiến hai tiểu la li cảm thấy một khoái cảm kì lạ dâng lên đại não.

- Giữa đêm nằng tối gặp ta chẳng lẽ có chuyện không tiện nói.

Trần Duyên tin ý nhận ra, từ khi gặp đệ tử Hợp Hoang Môn nằng đã thấy nghi vấn.

- Chàng không nhận ra thái độ kì lạ của ba nữ nhân kia sao?

Bản thân nằng không tin dù Trần Duyên là đệ tử chân truyền nhưng cũng không đủ để những lão tiền bối Trúc Cơ kia phải tranh nhau sai đệ tử tiếp đón ngoài trăm dặm. Trên đường đi có mặt tam nữ khiến nằng không tiện nói ra, giờ đây màn đêm yên tĩnh Tường Lệ muốn cùng hần thương thảo chuyện này.

- Hahaha cuối cùng nằng cũng đã nhận ra.

Trần Duyên tiêu sái cười lớn, dựa người trên mộc tọa tay kia không ngừng vỗ về nhị nữ bên dưới. Nếu không có án thư che chắn sợ rằng Tường Lệ cũng không tin vào mắt mình.

- Có phải chàng đã biết điều gì?

Tường Lệ không giấu được vẻ tò mò.

Thấy nữ nhân vội vàng Trần Duyên cười gian xảo gật đầu ra vẻ suy tư nhưng thật ra tên sắc lang này không ngừng hưởng thụ. Lúc này bên dưới án thư mệnh căn của hần đã được thay lượt, Liễu Liễu thay thế ti ti không ngừng cho cự long ra vào miệng ngọc, còn Lệ Lệ dùng chiếc lưỡi đỉnh hương liếm lấy song cước đồng thời dùng ánh mắt nhìn nọt không ngừng ném từng tia khuất phục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Trên quot;sungquot; dưới quot;sươngquot; 18+

Trần Duyên càng làm quan trọng càng khiến Tường Lệ lo lắng, nằng đã gấp không chịu được.

- Chàng còn không mau nói ra, chẳng lẽ có việc gì muốn giấu luôn cả thiếp.

Tường Lệ không còn vẻ băng lãnh thường ngày, từ lúc thấy Trần Duyên không ngừng nhìn chăm chăm tam nữ suốt dọc đường thật sự khiến nằng không vui. Dù cả hai chưa hề làm chuyện mà cặp phu thê nào cũng làm (các đạo hữu chắc cũng biết rồi ta không nói thêm nữa) nhưng trong thâm tâm nằng đã coi hần là đạo lữ. Như bao nữ nhân khác, nằng không muốn trượng phu lừa dối mình.

- Nếu như nằng đã nôn nóng tới vậy thì ta cũng không làm khó nằng. Chỉ cần nằng hôn ta một cái tất cả những điều trượng phu biết đều không một chút gì giữ lại.

Nghe thấy điều kiện của hần khiến nằng có chút chần chừ, trước đây rất nhiều lần hần cùng nằng đụng chạm nhưng tất cả đều do Trần Duyên tập kích bất ngờ, nhưng lần này lại chính nằng chủ động không khỏi lo lắng.

Bước tới gần, mắt nhắm chặt để mặt Trần Duyên tùy ý làm bậy.

Ôm chặt lấy nữ nhân kiều diễm, Trần Duyên hôn nằng thật sâu. Chiếc lưỡi xấu xa không ngừng càn quét miệng ngọc.

Bên dưới thư án, hai tiểu la li trông thấy cảnh tượng trên không khỏi ý dâm đại động. Càng mạnh tay với tiểu mệnh căn của hần. Vừa hôn nữ nhân băng tuyết đồng thời được nhị nữ chăm sóc khiến hần không thể kiềm chế mà phóng xuất tinh hoa lên người hai tiểu la li.

Buông ra nữ nhân mắt còn nhắm nghiền Trần Duyên không khỏi khoái trá ngồi xuống, nhận thấy Trần Duyên đã sớm ngừng lại Tường Lệ có chút thất vọng, lấy cho bản thân mộc tọa ngồi xuống.

Sau khi biết được từ hần nữ nhân không khỏi trầm tư.

- Chàng đã quyết định chống đỡ bên phe nào?

- Nằng nghĩ sao?

Hần nhìn nằng chăm chú mỉm cười, lời nói như muốn cho Tường Lệ đồng thời hai tiểu la li bên dưới.

Đang ân cần giúp hấn làm sạch tiểu mệnh căn cũng ngần đầu chăm chú nghe quyết định của hấn.

- Hahaha đương nhiên là ta sẽ không nâng đỡ đám nam nhân ảo lã kia rồi.

Tới đây cũng không ngoài dự đoán của nàng, tuy Tường Lệ không thích hấn chăm chú những cô nương kia nhưng thân là nữ nhân nàng cung đồng tình với chủ ý của hấn.

- Tiểu thê tử chẳng lẽ nàng không muốn ở lại một đêm cùng trượng phu sao?

Tường Lệ sau một hồi hần huyền cũng muốn cáo lui, nhưng nghe lời mời gọi của hấn cũng khiến nàng có chút chần chừ nhưng liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng Trần Duyên không khỏi cười khoái trá. Phất tay, cửa tự động khép chặt, bên dưới án thư thật sự là cảnh tượng ướt át. Hai tiểu la lị đã thật sự không thể kiềm chế được dục vọng, không ngừng an ủi cho nhau.

- Hai nàng dám vui vẻ mà không có ta sao.

Trần Duyên mạnh tay đánh vào đồn bộ Lệ Lệ, đang trong lúc hứng tình cơn đau bất ngờ ập tới khiến nàng hét lớn. Ba...ba...ba từng tiếng vỗ lớn khiến kiều đồn no tròn đỏ ửng, tiểu la lị không ngừng kêu rên. Nhưng nàng lại không hề từ chối, thậm chí là cố gắng nâng cao kiều đồn để Trần Duyên dễ dàng hành hạ.

Chứng kiến tí ti trên mặt thống khổ xen giữa là tia khoái cảm khiến Liễu Liễu cũng có chút ước ao. Nàng chủ động chống hai tay xuống đất như tiểu cầu, đẩy cao kiều đồn trên miệng không khỏi phát ra âm ngữ.

- Phu quân, tiểu đẳng phụ của chàng cũng muốn bản thân bị trừng phạt. Cầu xin chàng hãy hành hạ dâm phụ này đi.

- Hahaha đêm nay ta sẽ cho hai đẳng phụ nàng được dục tiên dục tử.

Cự long giận dữ xâm nhập tiểu điền loa Liễu Liễu, từng cú nhấp hông kết hợp cùng những cái đánh mạnh khiến nàng đắm chìm trong dục vọng.

Sau một hồi đại chiến, như thường lệ nhị nữ lại phải lên tiếng cầu xin. Nhưng hấn làm sao để nữ nhân dễ dàng bỏ chạy, những lời van xin càng khiến Trần Duyên trở nên điên cuồng.

- Ah... dừng lại, ti muội chúng thiếp thật sự không thể nào chịu thêm được nữa...

- Nhẹ... nhẹ...

Cuối cùng sau nhiều lần van nài hấn cũng đã phóng xuất tinh hoa vào trong hạ thể nhị nữ, hương thụ ấm áp do hấn mang lại hai tiểu la lị ngất đi trong vòng tay ôm ấp của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tranh phong cùng Trúc Cơ tu sĩ

Mặt trời đã lên, từng tia nắng ban mai xuyên qua khe cửa đậu trên ngọc thể nữ nhân. Trên giường hai tiểu la lị ngủ li bì nhưng lại ôm hấn cứng ngắc quyết không chịu rời bỏ.

- Đại sư huynh, Lan Anh đạo hữu đã tới.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa của Tường Lệ làm Trần Duyên tỉnh giấc. Nhanh chóng đánh thức hai sâu ngủ này, hấn lớn tiếng nói vọng ra.

- Sư muội mau mời Lan Anh đạo hữu tới phòng khách, ta chuẩn bị một chút liền đi ra đón tiếp.

Kiểm có đuôi khéo nàng Trần Duyên vỗ về nhị nữ.

- Hai tiểu thê tử của ta, trượng phu các nàng việc gấp trên thân không thể ở lại thêm nữa.

Lệ Lệ cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, đêm qua nàng thật sự quá điên cuồng, giờ đây cả người đều rã rời. Nhưng Liễu Liễu thì đã tỉnh giấc từ bao giờ, luôn tay xuống dưới chăn bắt lấy thanh thiết nóng ngậy thơ mím cười.

- Chàng thật sự muốn ra ngoài đó với hung khí này sao?

Trần Duyên thật sự bất đắc dĩ, đó chỉ là điều hiển nhiên ở nam nhân. Buổi sáng sinh lực tràn trề lại được nằm trong vòng tay của hai mỹ nhân đầy xuân sắc không khỏi mắc trường hợp “trên bảo dưới không nghe”. Cuối cùng hai tiểu la li đành phải giúp hắn khiến cự long hạ hỏa.

Giúp Trần Duyên thoát lấy đạo bào, Lệ Lệ, Liễu Liễu bí mật theo cửa sau rời khỏi biệt viện.

Lấy lại tinh thần sáng khoái hắn nhanh chân đi tới chính sảnh, nơi đó Trương Lệ cùng Lan Anh an vị trên mộc tọa lặng im như tờ. Chưa bước chân vào cửa hắn liền cảm nhận được không khí lạnh lẽo bên trong.

- Không lẽ bên trong có việc chẳng lành.

Hắn đoán không sai, Trương Lệ ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lan Anh không khác gì kẻ địch. Còn mỹ nhân kiều diễm kia thì chỉ điều đà, thân ngọc lười biếng không xương nằm trên bàn nhỏ như mươn chọc giận băng hàn mỹ nữ.

- Ah Trần đạo hữu không ngờ lại để tiểu nữ chờ đợi lâu tới vậy.

Trông thấy Trần Duyên bước vào Lan Anh kinh hãi, đôi gò bồng đảo nhấp nhô khi nàng đứng bật dậy.

- Hà hà mong đạo hữu thứ lỗi, ta còn sự việc trên thân không thể không làm.

- Không lẽ đạo hữu không thể bớt chút thời gian cho tiểu nữ sao?

Lan Anh không khác gì nữ nhân đứng trước nam nhân trong mộng của mình. Về uy khuất của nàng khẳng định sẽ khiến không ít kẻ phải cúi đầu chào thua.

- Lần này ta mang trọng trách của tông môn giao phó không thể chậm trễ.

Nhưng hắn là ai chứ, Trần Duyên gặp không ít nữ nhân tuyệt sắc, đơn thuần, kiều ngạo, lẳng lơ dù nàng có tung chiêu chí mạng cũng không khiến hắn lung lay.

Bên kia Trương Lệ liền nở nụ cười hiểm thấy. Nàng cũng không nghĩ rằng khi Trần Duyên chối từ Lan Anh bản thân lại vô ý thờ phào nhẹ nhõm.

- Nếu như đạo hữu thân mang trọng trách tiểu nữ cũng không làm phiền. Hay là để tiểu nữ dẫn đường, thân là thổ địa nơi đây làm sao lại để khách quý từ xa tới mày mò đường đi nước bước được.

Chính nàng cũng khá kinh ngạc, theo lời sư phụ tên Trần Duyên này chính là một gã sắc lang thật sự. Chi cần là mỹ nữ hắn sẽ không ngần ngại buông lời đường mật dụ dỗ thậm chí là đụng chạm những thiếu nữ chưa hề quen biết nhưng giờ đây sao lại... .

- Chẳng lẽ hôm nay hắn ăn chay.

Trần Duyên biết Tam Trường Lão cùng Lan Anh có suy nghĩ về hắn như vậy chắc chắn liền đánh trống kê oan. “chính đệ tử của ngài dụ dỗ ta có được không?”.

Theo chân nữ nhân, hắn cùng Trương Lệ dạo chơi trên con phố hoa rộng lớn. Hợp Hoang Môn có lẽ là môn phái khác lạ nhất hắn từng biết. Không phải là nơi sắc mùi tiên khí, không phải nơi hẻo lánh, hoang vu, cấm tiệt người ngoài. Con phố này không khác gì một con đường phồn hoa nơi phàm nhân sinh sống.

- Hai vị đạo hữu lần đầu tới đi hắn rất kinh ngạc.

- Không sai, ta không ngờ đây lại là nơi dành cho tu sĩ tu luyện.

Trần Duyên nhìn qua có rất nhiều gian hàng, thứ gì cũng có. Từ những thứ vật dùng thường ngày của phàm nhân tới linh đơn diệu dược tất cả đều được bày bán hỗn tạp.

- Chúng đệ tử nơi đây tất cả đều là song tu tu sĩ, cốt lấy hoang hợp chống đỡ tu vi. Sống trong chốn “hoa thơm cỏ ngọt” này lợi ích hơn rất nhiều khi so với tiềm tu buồn chán.

- Đạo hữu nói không sai.

Trần Duyên gật đầu nghiêng ngẫm.

- Hay là đạo hữu ở lại nơi đây cùng chúng đệ tử như lan như ngọc ngày ngày hoan ca. Tiểu nữ khẳng định các nàng không mấy ai có khả năng chống lại mị lực của đạo hữu.

Nàng là lời mời gọi trong khi Trương Lệ phía sau đã thật sự nổi giận.

- Hahaha cảm tạ hảo ý của đạo hữu nhưng ta thật sự không có phúc phần đón nhận.

Trần Duyên thật sự rất muốn ở lại một thời gian, để làm gì thì không cần nhất thiết phải nói ra. Nhưng hủ dấm chua phía sau luôn dùng ánh mắt đề phòng

nhìn Lan Anh, thậm chí thỉnh thoảng cũng ném cho hắn cái nhìn uy hiếp khiến Trần Duyên không khác gì chính nhân quân tử, mắt không dám tự tiện nhìn quanh.

Cuối con đường, sừng sững nơi đây là biệt phủ to lớn. Bên ngoài nếu tinh mắt đều thấy có rất nhiều kẻ lảng lảng theo dõi, kẻ sống trong đây hẳn không phải tầm thường.

- Nơi đây là biệt phủ của Tam Trưởng Lão, sư phụ của tiểu nữ.

Từng hàng cây nối dài bao phủ xung quanh ôm ấp lấy khối kiến trúc bên trong. Thân là tu sĩ mặc hệ chỉ cần đứng ngoài đây Trần Duyên liền cảm nhận được một linh khí nồng nặc, bên trong hẳn có không ít kì hoa dị thảo.

- Mời vào.

Nàng đưa tay ý mời Trần Duyên.

- Lan sư muội, đã lâu không gặp mặt.

Từ bên trong biệt viện, thiếu niên trực khoảng hơn hai mươi, đôi mắt tinh mục cùng khuôn mặt góc cạnh dễ dàng thu hút ánh nhìn. Hắn cố tình lại gần không ngừng tươi cười bắt chuyện cùng nàng.

- Lan Anh bá kiến Thanh sư thúc.

- Kia kia không cần phải cứng nhắc như vậy, sư huynh chỉ mới vừa đột phá Trúc Cơ. Ta khẳng định sư muội không lâu nữa cũng sẽ bước thêm một bước trở thành Trúc Cơ tu sĩ.

Thanh Thiên chính là thiên tài mới nổi trong Hợp Hoang Môn, trước đây hắn chỉ là kẻ không có gì nổi bật. Nhưng gần đây đột nhiên tốc độ tu luyện tăng vọt, không đầy ba mươi đã đột phá Trúc Cơ thành công. Trở thành tiền lệ mấy ngàn năm qua của môn phái.

- Tên này là...

Hắn dùng ánh mắt bất thiện nhìn qua Trần Duyên, thật ra ba người đã lọt vào trong thần thức của hắn từ sớm. Nhưng muốn làm ra vẻ tình cờ Thanh Thiên đợi cho bọn họ đi vào bản thân mới vội bước ra hòng gặp mặt.

- Tiểu tử Trần Duyên ra mắt Thanh tiền bối.

- Hừ, ta giờ đây đã là trưởng lão Hợp Hoang Môn, người gọi phải gọi ta là Bát Trưởng Lão mới phải đạo.

Dứt lời áp lực từ người hắn đè nặng Trần Duyên cùng Trương Lê.

- Ahhhhhh.

Nàng không thể nào chịu được áp lực từ tu sĩ Trúc Cơ mang tới, ngọc thể ngay tức khắc ngã quỵ xuống đất, trên mạng che mặt đã xuất hiện những tia máu thắm đậm.

- Bát Trưởng lão, hai vị đạo hữu này không phải là đệ tử của Hợp Hoang Môn ta nên...

Lan Anh thấy sự việc đã đi quá xa liền vội vàng ngăn cản, nếu như hai kẻ này có mệnh hệ nào thì mạng của một tên tu sĩ Trúc Cơ kì cũng không thể nào bù đắp. Nhưng nữ nhân mỹ lệ bỗng nhiên im bật, không phải nàng khiếp sợ trước thực lực của Thanh Thiên mà là của thanh niên phía trước.

Ngay tức khắc áp lực liền bị đập tan, Trần Duyên sắc mặt tĩnh lặng như mặt hồ. Người ngoài nhìn vào không thể nào nhìn ra nóng lạnh. Nhưng sự yên tĩnh chính là báo hiệu rõ ràng nhất của cơn bão khủng khiếp sắp ập tới.

Xung quanh hàng trăm tu sĩ không khỏi chú ý, Thanh Thiên lúc đầu cao ngạo cũng dần thu lại. Hắn biết được kẻ nào đã ngăn chặn áp lực của bản thân, không ai khác chính là tiểu tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Đột phá tu sĩ bi ai

Tình trạng của Trương Lê làm sao có thể qua khỏi mắt Trần Duyên, trong chớp mắt không gian trăm dặm xung quanh liền bị áp lực bao phủ. Nhưng lần này kẻ ra tay lại là Trần Duyên.

Hàng trăm tu sĩ xung quanh cùng nhau nằm rạp xuống mặt đất, thảm trạng không khác gì Tường Lệ nhưng lại thể thảm gấp nhiều lần. Áp lực xen kẻ cùng sát khí nồng đậm như thể không cho bất kì sinh vật sống nào được tồn tại bên trong không gian nó chiếm giữ.

Tiểu thư, cậu, miêu thậm chí là phạm nhân... tất cả đều không thể sống sót. Hàng cây bao xung quanh biệt viện lần lượt bị đổ rạp tro cả rễ.

Thanh Thiên tuy chỉ bị sát khí khiến đại não có chút khó chịu nhưng cái hấn thật sự kinh nghi lúc này là tên tu sĩ Luyện Khí kì kia. Bản thân vừa đột phá Trúc Cơ kì thì lòng tin liền bành trướng, như bao kẻ khác trong mắt hấn tu sĩ Luyện Khí kì trong mắt không khác gì cỏ rác tùy ý nhàu xé.

- Ngươi... ngươi...

Hấn lấp bắp nói không nên lời, sát khí quá dày đặc, tới mức chính hấn cũng không đủ dũng khí bay tới áp chế thiếu niên kia.

- Kẻ thương tổn tới nữ nhân ta phải CHẾT...

Từng chữ sắc bén không khác gì lưỡi đao xoắn lấy trái tim

- Kẻ bên dưới còn không mau dừng tay.

Trên không trung, mũ phụ chân đạp pháp kiếm nhẹ nhàng phát tay. Tất cả sát khí của hấn liền bị tán mát không để lại chút giáu vết.

- Lương tiền bối, nếu như hôm nay ta không có được câu trả lời thỏa đáng thì Hợp Hoang Môn chuẩn bị đón nhận con thịnh nộ của Ma Kiếm Tông đi.

Từng câu từng chữ hữu lực đi vào trong tai Thanh Thiên, khiến hấn phải ngây dại.

- Hấn... hấn là người của Ma Kiếm Tông.

- Hìhìhì Lương Tiểu Xuân ta không dám nhận hai chủ tiền bối từ Trần Duyên ngươi.

Nàng nữ cười kinh diễm, nhìn qua hoang cảnh tàn lụi nơi đây không khỏi oan thán.

- Không lẽ Trần đạo hữu thật sự muốn đồ diệt toàn thành sao?

- Lương tiền bối muốn dồn ta vào trọng tội đồ thành không nghĩ là quá đáng sao?

Mũ phụ này không tổn một chút hơi sức liền phá vỡ sát khí của hấn, khiến Trần Duyên không nghĩ bản thân có khả năng đào mạng dưới tay ả.

- Dù sao đây cũng là lãnh địa của nữ nhân, nam nhân như ngươi nên có một chút khí khái chứ.

Có nàng ta ở đây Trần Duyên biết bản thân đã không còn cơ hội ra tay, liền nhanh quay người. Ôm lấy Tường Lệ vào lòng hấn quay lại phòng, những kẻ xung quanh không khỏi bước ra nhường đường.

- Chuyện hôm nay nếu các người không có câu trả lời vừa ý thì ta sẽ đích thân thỉnh sư phụ tới đây.

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi nghĩ ngươi có bản lĩnh khiến Ma Kiếm Tông phải vì ngươi xuất đầu sao?

Thanh Thiên phá lên cười, dùng nói là hấn có giết mười tên đệ tử Luyện Khí kì thì chỉ cần chịu bỏ ra một cái giá lớn Ma Kiếm Tông khẳng định sẽ nhắm mắt cho qua.

- Cái tên ngu xuẩn này.

Lương Tiểu Xuân không khỏi nôn nóng. Lý lẽ của hấn không sai nhưng phải nghĩ trước mắt là kẻ nào. Tên Trần Duyên kia tuy chưa tự thân thừa nhận nhưng tình báo đưa về đã khẳng định hấn chính là tu sĩ Luyện Khí kì mạnh nhất tông môn. Đó là còn chưa nói tới sư phụ hấn Phong Ma Chân Nhân, nếu như lão ma đó mà sinh khí thì đừng nói là một, thậm chí hai, ba Hợp Hoang Môn cũng sẽ bị đồ diệt hoàn toàn.

- Đây chính là chủ ý của Hợp Hoang Môn các ngươi.

Thiếu niên dừng bước, tuy chỉ nhẹ nhàng nhét miệng nhưng chủ ý đe dọa đã không thể rõ ràng hơn.

- Phải thì sao, tiểu tử còn không mau... ahhhhhhhh.....

Thanh Thiên hưng phấn hét lớn. Đây chính là điều hấn mong chờ, tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia thật sự mở miệng khinh nhờn tiền bối. Hấn liền có cơ ra tay chấn áp, tuy không thể ra tay hạ sát nhưng muốn tên tiểu tử sát lão kia sống không bằng chết lại càng dễ dàng.

- Bịch.

Cánh tay đột ngột rơi xuống, nơi nhất chém sáng loáng như gương. Chính Thanh Thiên cũng không tin vào mắt mình. Quay đầu lại mũ phụ phía trên nhìn hấn với con mắt lạnh lùng.

- Đấng phụ kia người dám sát hại đồng môn, lão từ...

- Hừ tiểu tử người tốt nhất là biết giữ mồm giữ miệng. Chỉ là một kẻ vừa đột phá Trúc Cơ nếu như đem cân đo đong đếm thì giá trị của người chưa bằng một cọng tóc của Trần đạo hữu.

Nàng thật sự đã quyết tuyệt, nếu như chỉ cần tên này chịu một chút thiệt thòi khiến chuyện này dễ dàng cho qua thì không gì thuận lợi bằng. Điều nàng đáng đo nhất là cách biệt thực lực của hai phái.

Hợp Hoang Môn nhiều ngàn năm kinh doanh cũng chỉ có hơn mười tên tu sĩ Trúc Cơ kì, còn môn chủ đột phá cũng là ngoài dự kiến. Sự thật trong năm ngàn năm nay cũng chỉ có môn chủ trở thành tu sĩ Kim Đan kì khiến Hợp Hoang Môn vốn chỉ là tiểu phái có cơ hội được Ma Kiếm Tông chú ý. Nếu như sai sót xảy ra thì chỉ cần Ma Phong Sơn ra tay cũng đủ khiến nơi này trở thành bình địa.

- Môn chủ phán quyết, Thanh Thiên ý tứ thân tu vi vừa đột phá đã coi trời bằng vung, vô pháp vô thiên. Nay nhận hình phạt biệt giam trăm năm, phế truất trưởng lão của y.

Giọng nữ nhân trong trẻo từ xa vọng về, Trần Duyên ngỡ ngàng, chúng nữ nhân xung quanh khiếp sợ, riêng Thanh Thiên sắc mặt trắng bệch, cắt không còn giọt máu.

Tưởng rằng sau khi đột phá còn đường tu luyện liên rộng mở, hi vọng lấy lại quyền không chế từ tay đám nữ nhân kia không ngờ...

- Hìhìhì việc này đã được môn chủ định đoạt, ta bảo chứng rằng chuyện lần này không thể xảy ra lần nữa.

- Mời Trần đạo hữu cùng Tưởng cô nương quay về tỉnh dưỡng, ta sẽ cho đệ tử mang tới linh đan diệu dược giúp Tưởng cô nương mau chóng bình phục.

Mĩ phụ nói xong liền nhanh chóng mang Thanh Thiên rời đi.

Mọi chuyện đã được định đoạt, biết bản thân không có khả năng làm khác được Trần Duyên đành quay đi. Hắn làm sao không hiểu chính mỹ phụ kia chém xuống tay hắn cốt để lưu lại tính mạng. Buông lời đe dọa chân truyền đệ tử cũng đủ khiến hắn chết trăm lần.

Có điều chính Trần Duyên cũng không ngờ rằng mọi chuyện trước mắt hắn cũng chỉ là vở kịch nho nhỏ.

- Môn chủ, mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi.

Giọng nói trong trẻo lại lần nữa cất lên, nhưng lại không phải hướng tới những người kia mà lại nữ nhân che mặt ngồi trên đại tọa.

- Rất tốt, người cử người mang một chút thiên tài địa bảo tới xoa dịu tên tiểu tử kia.

- Đệ tử tuân lệnh.

Không gian xung quanh lại lần nữa tĩnh lặng, nữ nhân thần bí khép lại mỹ mục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Gặp lại Kim Liên(18+)

Đưa nàng về lại thư phòng, Trần Duyên điệu dàng đặt nữ nhân nằm nghỉ. Từ trong túi trữ vật lấy ra lọ nhỏ, đổ lên tay một viên linh đan màu lục lớn như long nhãn.

Từ luôn một hệ linh khí mãnh liệt tấn công xung quanh. Đờ nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng đưa viên linh đan trước mặt nàng.

- Không được, thiếp chỉ bị thương nhẹ thứ này...

Mặc dù đây là lần đầu tiên nàng trông thấy, nhưng cảm nhận luôn linh khí dào dạt cũng đủ để mừng tượng ra được thứ này không phải vật phẩm.

Tưởng Lệ suy đoán không sai, viên linh đan kia khiến hắn tổn hao không ít gia sản. Dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng phải luyến tiếc khi phục dụng. Một Thương Đan linh đan cấp hai Đỉnh đẳng chuyên trị nội thương cực kì hiệu quả.

- Còn không mau phục dụng, không lẽ chưa trở thành đạo lữ của ta đã không chịu nghe lời.

Trần Duyên nghiêm mặt giả đồ giận dữ.

- Ừm.

Nàng có chút đỏ mặt gật đầu, ngoan ngoãn mở ngọc miệng tiếp nhận Trần Duyên đưa vào linh đan. Tiếp nhận đan dược từ tay hấn Tường Lệ liền phát hiện tên vô sĩ này không chỉ đơn thuần giúp nàng phục dụng.

Đan dược vào miệng ngay lập tức liền tan ra thành chất lỏng lưu hương nhẹ nhàng tan vào cơ thể. Chưa kịp hưởng thụ do đan dược mang lại thì chiếc lưỡi đình hương của nàng đã bị hấn chơi đùa.

Mất ngọc kiều mị liếc nhìn, Trần Duyên không hề cảm thấy tội lỗi, nở nụ cười xấu xa càng ra sức chơi đùa. Bên trong miệng không ngừng bị ngón tay hấn thăm dò, ban đầu còn có chút khó chịu nhưng dần nàng trở nên không bài trừ cảm giác kì lạ này.

- Nương tử rất ngoan, rất biết nghe lời tướng công.

Hấn hết sức hài lòng, Tường Lệ dù chưa hết thái độ lãnh cảm nhưng chưa hề trái ý hấn bao giờ.

- Nàng mau tỉnh dưỡng thật tốt để còn hầu hạ tướng công nữa chứ.

Tặng nàng một nụ hôn thật sâu Trần Duyên nhanh chóng rời khỏi.

Tường Lệ đắp chăn qua đầu, nàng cố gắng chìm vào giấc ngủ nhưng không thể. Hương vị nam nhân xâm lấn tâm trí khiến nàng không thể ngừng nghĩ về hấn.

Trở lại gian phòng Trần Duyên nhận ra điều khác thường, trước khi rời khỏi hấn đã cố ý đặt một viên đá nhỏ trước cửa. Giờ đây viên đá đã bị dời ra xa, chắc chắn cánh cửa này đã bị mở ra sau khi hấn đi khỏi.

- Hử?

- Không ngờ tên này dám ở lại đây chờ ta quay về.

Tiếng động nhỏ vọng ra.

Tia thần thức lảng lảng truyền vào phòng, đương nhiên đúng như hấn dự đoán, bên trong có người. Tuy nhiên hấn không cô độc, có nhiều hơn một kẻ đã phục sẵn trong căn phòng chờ đợi Trần Duyên bước vào.(nói tới đây chắc đủ hiểu rồi)

Nhận ra kẻ ẩn nấp Trần Duyên không khỏi kinh hãi, hấn bình thần mở cửa vào như chưa biết chuyện gì xảy ra. Bước nhanh tới giường, vén lên bức màn mỏng, hai tiểu la lị đã chờ sẵn nơi đó nhào tới ôm chặt lấy thân thể nam nhân.

- Hai tiểu thể tử đáng yêu của ta, có phải các nàng đã thật sự gặp không chịu được phải không?

- Đáng ghét, thiếp đâu phải là nữ nhân như vậy.

- Tỉ tỉ nói đúng, chúng thiếp chỉ là đảng phụ của chàng khi lên giường thôi.

Nhị nữ không khỏi nhõng nhẽo, dù có bao nhiêu phong tao khi cùng hấn xung trận nhưng trước mặt người khác các nàng cũng chỉ là nữ hài thuần khiết.

- Ta biết ta biết hai nàng chính là tiểu bảo bối của ta.

- Lần này có phải mang tới cho tướng công điều bất ngờ không phải sao?

An ủi tiểu nữ hài, mắt tặc của hấn không quên nhìn xuống thứ bị lớp chăn dày che bên dưới.

- Đúng vậy, hôm nay tỉ muội thiếp muốn cho tướng công điều bất ngờ. Nhưng mà chàng không được lật ra xem.

- Có điều ta phải được phép sờ thử chứ.

Hai tỉ muội dùng ánh mắt ngờ ngác nhìn nhau một hồi, làm ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ cuối cùng cũng gật đầu chấp nhận lời kiến nghị của hấn.

- Ừm để ta sờ thử xem.

Tay heo không ngần ngại mà luồn vào bên trong. Xúc cảm mềm mại làm hấn có cảm giác lâng lâng, từng tiếng thở mệt nhọc bên ngoài có thể dễ dàng nghe thấy. Nhị nữ thì lại không ngừng hồi hộp muốn biết hấn có thật sự tìm ra đáp án.

- Cái này là gì nhỉ?

- Ah ta biết rồi có phải các nàng tặng ta màn thầu?

Bàn tay nắm chặt thứ to lớn non mềm không ngừng xoa nắn làm Trần Duyên đột ngột nói ra ý nghĩ của mình. Nhìn thấy nhị nữ lắc đầu phủ định, lại lần nữa hấn tiếp tục tìm kiếm.

- Không lẽ là một trái banh?

- Thiên tài địa bảo?

- Cái gì cũng không phải, chẳng lẽ các nàng tặng ta sủng vật chẳng?

Nhị nữ liên tục lắc đầu miệng không ngớt cười, chỉ tội cho người nằm bên trong thật sự muốn khóc. Bị hấn không ngừng xâm lược mà chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

- Ta biết bên trong này là gì rồi.

- Là cái gì chàng mau nói đi.

Hấn cười gian xảo chỉ tay xuống đũng quần

- Nhưng hai nàng làm ta khó chịu đứng ngồi không yên, không thể tập trung nhớ ra được thứ bên trong là gì.

- Chàng không được lừa gạt chúng ta nha.

Nhị nữ không hề đắn đo tiến lại gần, đặt tay lên hạ thể nhưng không quên một câu nhắc nhở.

- Đương nhiên, tướng công của nàng già trẻ chưa lừa gạt ai.

Có lời xác nhận từ trượng phu nhị nữ không nghi ngờ mà chăm sóc hấn tiểu mệnh cẩn.

- Hahaha đúng các nàng kĩ nghệ càng lúc càng tiến bộ.

Cự long lọt vào nơi ôn dưỡng nhưng tay hấn cũng không yên. Nữ nhân bên trong không ngừng bị hấn đùa nghịch hạ thân khiến tấm chăn phủ bên trên không ngừng rung động.

- Ahahahah. ...

Cuối cùng nàng đã không thể nhẫn nại được nữa, lật tung chiếc chăn, ngọc thể ẩm ướt. Bên dưới hạ thể, đã bị Trần Duyên chơi đùa thành một mảnh lây lộn.

- Ah thì ra là Kim Liên, không ngờ kẻ nấp trong đó lại là nàng.

Hấn vô sỉ, giả mặt ngu ngơ như thể gặp bất ngờ. Bản tính thâm phụ tiềm tàng trong người được hấn kích phát. Đẳng phụ như thể thú hoang vô lý Trần Duyên như thể muốn xé xác hấn.

- Hừ đẳng phụ, nàng muốn ta lộn nàng sao?

Dù Kim Liên có mãnh liệt bao nhiêu cũng không có khả năng chống lại hấn. Một tay bắt lấy nàng đè xuống giường, nữ nhân điên cuồng gầy dựa, cặp mắt nàng đã trắng dã, thần trí không còn tỉnh táo.

- Tướng công, xin chàng hãy nương tay với sư tỉ.

- Tỉ ấy vì lời thề lần trước đã mấy năm nay quyết không để nam nhân đụng vào người, tìm lấy nơi hẻo lánh mà ẩn cư.

Biết được đẳng phụ này không ngờ lại một lòng si mê khiến Trần Duyên thương tiếc. Nhưng nhìn thấy tình cảnh của nàng càng làm hấn khó hiểu.

- Sư tỉ trời sinh vốn là Dâm Thê, tối thích hợp cho công pháp song tu. Nhưng không biết tại sao nhiều năm về trước dâm tính trong người bộc phát, khiến cho thần trí không còn tỉnh táo. Nếu không có nam nhân giao hợp liên sẽ chịu nỗi đau giày vò sống không bằng chết.

Chính hấn cũng không tưởng tượng được những năm này Kim Liên phải sống ra sao. Bị dâm độc dày vò mỗi đêm nhưng vẫn cắn răng chịu đựng chờ đợi, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến hấn phải xiêu lòng.

- Kim Liên thời gian này ta đã phải bắt nàng chịu khổ rồi.

Thả lỏng tay, Kim Liên thừa cơ thoát ra. Mỉm mào đỏ ửng, từng hơi thở nặng nhọc, nàng điên cuồng lao vào người hấn. Đẩy ngã Trần Duyên mí phụ như mãnh thú khát mỗi lần mò tới cự long.

Phía trên dù rất thèm muốn cùng hấn giao hoan nhưng dục vọng khiến nàng không còn khống chế thân thể. Nhìn thấy đẳng phụ không thể đưa hấn mệnh căn vào tiểu điền loa của nàng Trần Duyên chủ động đẩy mạnh eo cạp.

- Ahhhhhhhhhhh.

Tiếng rú thảm thiết kéo dài.

- Hờ... hờ...hờ...

Kim Liên điên cuồng nhún nhảy, tiểu cô nương của nàng không ngừng phun ra nuốt vào cự long khủng bố.

Trần Duyên vốn không phải chỉ là ngựa giống, hấn không ngần ngại mà thường thức mĩ thể phồn thịnh này. Ngực to lớn lại cực kì săn chắc như hai đại cầu không ngừng lên xuống theo từng nhịp nhún nhảy. Mông phì gọi cảm, chừng như thể vật đàn hồi bật lên bật xuống giữa hai chân hấn.

Giao hoang càng lâu Trần Duyên cảm nhận được ý thức của nàng dần quay lại. Đôi chân rã rời khiến mĩ phụ không thể chèo chống với tần suất cao độ như trước mà thường xuyên phải dùng hai tay chống đỡ ngọc thể. Nhưng tên xấu xa kia làm sao có thể dễ dàng buông tha. Mỗi lần nàng kiệt sức hấn lại đẩy mạnh khiến cự long đánh mạnh vào hoa tâm, mỗi lần như vậy đều khiến nàng cuồng khiếu.

- Hahaha nữa... nhanh cho thiếp... ah mạnh hơn...

- Đấng phụ, nàng muốn ta tiếp tục lột nàng nữa sao?

Thật sự Trần Duyên đã nghiệm tiểu điền loa của nữ nhân này. Cự long của hấn sau khi tiến vào như thể bên trong có hàng vạn xúc tu liên tục cọ xát khiến hấn phải mừng rỡ không thôi. Dâm lực từ người nàng lại mãnh liệt phát ra hòa cùng Thiên Hạ Hồng Lô mang lại cho hấn cảm giác kì lạ khó tả.

- Nam nhân khác chắc hấn không chịu được nàng đúng không?

- Chàng nói không sai. Tên tướng công kia của thiếp chỉ biết nhún người vài cái liền phun xuất khiến cho bao năm qua thiếp chưa một lần được thỏa mãn.

Đấng phụ lại lần nữa lâm vào mê man, thứ duy nhất nàng biết được chính là tầm hoang.

- Phu nhân, trượng phu của sư tỉ chính là Bát Trương Lão.

Lệ Lệ bên cạnh giúp hấn bóp vai liền tiện miệng nói ra.

- Cái gì là tên súc sinh đó sao?

- Hahaha Thanh Thiên ơi là Thanh Thiên cánh tay của ngươi, quyền lực của ngươi vì ta mà phế. Giờ đây cả nữ nhân của ngươi cũng bị ta nắm giữ. Không nghĩ khi ngươi biết được sự thật này liền sẽ ra sao.

Hấn không khỏi khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Vô đề

- Đấng phụ của ta, sao nàng lại trầm mặc. Không phải lúc này nàng trình diễn rất đẹp mắt sao?

Ngồi trên mộc tọa, Trần Duyên ôm lấy Kim Liên không ngừng trêu đùa.

- Hừ chàng chỉ biết trêu ghẹo thiếp. Chàng không thấy sao, tiểu cô nương bên dưới bị chàng lột hư rồi, làm sao thiếp có thể đi ra ngoài gặp người đây.

Kim Liên không hề ngượng ngùng mà nũng nịu. Trần Duyên cung chiêu an ủi, nhẹ xoa hạ thể của nàng. Mĩ phụ nói không sai tiểu cô nương bên dưới đã xưng to như tiểu mần trâu, mỗi khi hấn lỡ tay đều khiến nàng nhũn mảy.

- Vậy thì để tướng công giúp nàng trị thương.

Luôn chân khí từ Thiên Hạ Hồng Lô không ngừng xâm nhập, sự tươi mát thấm vào từng lớp da thịt làm cho thương thể của nàng dần hồi phục.

- Thương thể của nàng sẽ nhanh chóng lành lại thôi. Để ta còn nhanh chóng lột nàng nữa.

- Chàng còn muốn hành hạ thiếp sao.

Nghe được dâm ngữ của hấn Kim Liên dâm đẳng đáp trả. Tay ngọc sờ lấy mặt hấn, hôn vào cổ, thì thầm vào tai.

- Chỉ cần chàng muốn bất cứ lúc nào thiếp cũng sẽ trở thành đấng phụ cho mình chàng.

Trong lúc hấn cùng nàng tình chàng ý thiếp thì...

- Trần Duyên đạo hữu, tiểu nữ đây để đưa đan dược để Tường cô nương trị thương.

Bị kẻ khác làm phiền Kim Liên phòng má giận dữ, nàng ôm chặt lấy hấn không muốn rời xa.

- Ngoan nào nàng tạm lánh mặt vào bên trong đi.

Dỗ dành mỹ phụ diễm lệ, hấn nhanh chóng đi ra mở cửa.

- Đa tạ Lan Anh đạo hữu.

Nhận lấy túi trữ vật hấn muốn nhanh chóng đi vào thì bị nàng chặn lại.

- Không lẽ đạo hữu còn để bụng chuyện ban nãy sao?

Nàng rung rung nước mắt như gặp chuyện ủy khuất.

- Đạo hữu không nên hiểu lầm, chỉ là...

- Sư phụ tiểu nữ muốn lần nữa mời đạo hữu quá bộ tới tề xá, người có chuyển lời lại rằng có việc quan trọng muốn bàn tính.

Mỹ nữ nở nụ cười thần bí, ẩn khúc trong chuyện này bản thân nàng đã biết ít nhiều, ban đầu nàng không tin Ma Kiếm Tông lại muốn một tên đệ tử Luyện Khí kì như hấn tới đây thương thảo chuyện hệ trọng này quang cảnh vừa rồi cũng đủ để khẳng định mục đích của hấn.

- Nếu như Lương tiên bối đã mở lời thì ta đây không tiện từ chối.

Khép chặt cửa, Trần Duyên theo nàng theo đường cũ đồng hành.

- Đã tới nơi rồi, mời công tử.

Biệt viện xung quanh vẫn còn rất hoang tàn. Cũng không thể nào trách được, mọi chuyện mới trôi qua một ngày, do hấn quá nóng giận mà không kiểm soát khiến sát khí lan tràn.

- Lan đạo hữu không cùng tại hạ đi vào trong sao?

- Đây là sự việc trọng đại, tiểu nữ còn chưa đủ tư cách nhúng tay vào.

Mỹ nữ không khỏi cười khỏ.

Bên trong biệt viện, mộc linh khí càng lúc càng nồng đậm. Những kỉ hoa, dị thảo mọc lờm chờm không khác gì cỏ hoang kia lại có sức sống kinh người. không khí nơi đây làm cho một tu sĩ Mộc hệ như Trần Duyên như lạc vào thiên cung.

Bước tới đình viện hấn chấp tay đạo.

- Trần Duyên xin được gặp mặt Lương tiên bối.

Giọng nói của hấn vang vọng khắp khu vườn.

- Trần đạo hữu mời vào trong.

Được sự cho phép của nàng hấn chậm rãi tiến tới, mở ra đại môn. Mỹ phụ một thân bạch y rộng rãi, tóc dài xòa ngang vai, khuôn mặt mỹ lệ mà treo trên đó là nụ cười làm cho kẻ chứng kiến cảm giác ấm áp trong lòng.

- Trần đạo hữu không quá khách sáo rồi, với thực lực đạo hữu bày ra hôm qua cũng đủ để cùng tu sĩ Trúc Cơ kì bình khởi bình tọa.

- Lương tiên bối lại quá lời, Trần Duyên sinh sao để muộn làm sao dám cùng các bậc tiền bối đánh đồng.

Trần Duyên không phải vì diệt sát vài con yêu thú cấp hai Bính đẳng mà trở nên tự phụ. Sinh thời yêu thú nhục thể luôn vượt trội so với nhân loại nhưng thực lực thật sự của yêu thú thường không thể sánh bằng tu sĩ cùng cấp.

Thanh Thiên chỉ là một kẻ vừa đột phá không thể khống chế chân khí thành thực nên Trần Duyên mới có thể tạm thời áp chế. Nếu như trận chiến thật sự xảy ra khẳng định phải xuất toàn lực mới có cơ may diệt sát hấn.

Biết tên Trần Duyên này vốn không đơn giản nàng cũng không muốn cùng hấn phí thời gian đôi co, sau vài lời khách sáo mỹ phụ liền nói ra ý định.

- Lần này Trần Duyên tiểu hữu tới đây chắc không đơn thuần chỉ là thăm thú mỹ cảnh?

Sự việc càng hệ trọng Lương Tiểu Xuân càng không thể vội vàng, trước khi nói ra mục đích thật sự nàng muốn thăm dò một chút, nếu hần chỉ là một tên đầu óc đơn giản thì tốt nhất là không nên để hần lúng vào quá sâu. Dù sao Ma Kiếm Tông ắt hẳn chưa hề nói gì khi giao nhiệm vụ tưởng chừng đơn giản này.

- Lương tiên bối quả là người thận trọng, tuy nhiên tranh chấp giữa các vị cùng lão già gần đất xa trời kia khó có thể giữ bí mật mãi mãi.
- Hìhìhì chỉ là thân làm trưởng lão, ta không thể không cẩn trọng. Nếu như tiểu hữu đã tường tận thì việc có mặt ở đây ắt hẳn không hề ta thất vọng.

Mĩ phụ không khỏi mong chờ, dù bản thân biết Trần Duyên có không ít hảo cảm với những nữ đệ tử trong môn phái nhưng không thể phủ nhận rằng phần lớn thiên tài địa bảo lại trong tay lão già kia. Đứng trước ích lợi to lớn như vậy hiếm ai khó có thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Lục đại trưởng lão

Trong khi đó tại Ma Kiếm Tông trên Hành Pháp Sơn, một trong những nơi thâm nghiêm nhất. Nếu như kẻ nào tới gần nội trong ngàn bước chỉ có một kết cục duy nhất, giết không tha.

Hôm nay trong mật thất, xung quanh thập đại mộc tọa sáu kẻ thần khí bức người. Những đệ tử canh phòng gần đó cũng trở nên cẩn thận hơn ngày thường, bọn chúng không dám nhúc nhích dù chỉ là một đầu ngón tay bởi vì bên trong đó chính là sáu trong Thập Đại Trưởng Lão.

- Đại sư huynh, chẳng hay có chuyện gì hệ trọng mà phải truyền tin cho chúng ta.
- Lão ngũ nói không sai, không lẽ chiến trường ngoài kia đã thật sự nằm ngoài tầm kiểm soát.

Ngũ Trưởng Lão cùng Nhị Trưởng Lão không kiềm được nghi vấn.

- Nơi tiền tuyến đưa về tin tức, chiến trường phía Đông đã có tu sĩ Trúc Cơ kì tử trận.

Đây quả thật không đơn giản, chỉ mới ba năm trôi qua ắt hẳn chưa tới lúc kịch liệt mà tu sĩ cấp cao tăng liền ngã xuống không chừng báo hiệu điều không hay.

- Một tên tu sĩ Trúc Cơ ngã xuống đúng là chuyện không vui về gì nhưng không tới mức đại sư huynh phải triệu tập tất cả chúng ta ở đây chứ?

Người vừa lên tiếng chính là Tam Trưởng Lão, kẻ ẩn tu trên đỉnh Linh Dược Sơn. Trong Ma Kiếm Tông nói về tạo nghệ luyện đan thì lão đứng thứ hai không ai dám tranh là kẻ đứng nhất. Vốn là kẻ nổi tiếng không bao giờ bước chân ra khỏi động phủ nhưng Đại Trưởng Lão đã lên tiếng thì lão không thể không nể mặt.

- Đương nhiên ta sẽ không làm phiền các vị sư đệ những chuyện nhỏ nhặt này nhưng đây là thứ tìm thấy trên thi thể của hần.
- Thi thể?

Trung niên Thập Trưởng Lão lúc đầu lộ rõ vẻ không hề có hứng thú nhưng theo lời lão đại khiến hần không khỏi kinh ngạc.

- Không sai.

Đại Trưởng Lão ném tới một tiểu kiếm còn tanh mùi huyết nhục, trung niên tiếp lấy không khỏi nghiến ngấm. Bên trong thú triều, hàng ngàn vạn yêu thú ngoài kia làm sao không thèm khát huyết nhục tu sĩ, nhất là tu sĩ Trúc Cơ kì tràn ngập linh khí. Đứng trước hấp dẫn trí mạng yêu thú không thể bỏ qua dù chỉ là một chút, từ trước tới nay nếu như không phải ngã xuống gần đồng bạn thì khó có thể chết toàn thây.

- Nhị sư huynh, thứ này không phải quá rõ ràng rồi sao?

Trung niên ném thanh tiểu kiếm qua chỗ Nhị Trưởng Lão.

- Thập sư đệ nói không sai, tiểu kiếm này dùng huyết nuôi dưỡng. Là thứ mà đám huyết nhân kia cực kì thích sử dụng.

Đám huyết nhân lão nói tới không đâu xa lạ, chính là Ma Huyết Môn. Giữa thú triều xâm lấn, không ngờ có kẻ đứng sau đám một dao khiến Ma Kiếm Tông thật sự động nộ.

- Bọn chúng muốn cầu kết cùng yêu thú sao?
- Ta nghĩ bọn huyết nhân này không ngu ngốc làm chuyện hạ sách này. Bọn chúng cũng là nhân loại không thể nào có chuyện khiến lòng người phẫn nộ

này. Ất hấn Huyết Ma Môn muốn thừa cơ hội này khiến Ma Kiếm Tông ta tổn thất nặng nề.

Tam Trưởng Lão nói ra suy đoán.

- Ta không cần biết mục đích thật sự của chúng là gì nhưng dám nhắm tới Ma Kiếm Tông chính là tử tội.

Đại Trưởng Lão sát khí bức người, đứng ngoài ngàn bước chân cũng không khỏi khiếp sợ.

- Không biết các sư đệ ai sẽ đem đầu bọn chúng về đây?

Năm kẻ còn lại không khỏi cười gằn, ngồi ở đây không ai không từng giết người như ngọc. Bọn họ chỉ thật sự không ra tay vì thân là trưởng lão không thể nào đích thân hành động vì ngại mặt mũi nhưng chính tông môn truyền lệnh xuống lại khác.

- Lão đại, gần trăm năm tiềm tu khiến ta thật sự có chút ngứa tay. Hay là để chuyện này do hòa kiếm ta diệt sát.

Bát Trưởng Lão mặt đỏ như kẻ say hăng hái tự đề cử chính mình.

- Ta nghĩ lão bát nguoi tốt nhất là ở lại tông môn thôi, những chuyện âm thầm này không nên để kẻ nóng nảy như nguoi xen vào.

Nhị Trưởng Lão hờ hững nhẹ giọng.

- Nhị sư huynh, không ngờ nguoi là kẻ hẹp hòi không bỏ qua chuyện cũ.

Bát Trưởng Lão nóng nảy hết lớn. Bỗng nhiên nhận ra bản thân đã bị khích tướng làm hấn cẳng nóng giận quay lại một tọa.

- Hahaha Bát sư đệ đúng là bát sư đệ, ngàn năm không đổi.

- Đại sư huynh, ta cũng muốn góp một chút công sức. Lò đan mới cần một chút tài liệu, bọn tu sĩ này ất hấn đều là Trúc Cơ kì trở lên rất thích hợp cho ta sử dụng.

Tam trưởng lão không khỏi cười lớn.

- Lão tam nguoi lại luyện nhân đan sao, thứ tổn hại nhân quả này tốt nhất là không nên nhúng vào quá sâu.

Đại Trưởng Lão chân tâm nhắc nhở.

- Lão Thập thì sao, chẳng lẽ sư đệ không muốn vận động chân tay một chút sao?

- Đại sư huynh, ta cũng rất muốn ra tay nhưng thương thế thì...

Trung niên nhìn xuống bên tay áo, tuy không còn trống rỗng như trước nhưng khẳng định tổn không ít thời gian để hồi phục.

- Được rồi lão bát không cần phải nóng giận, lần này đành phải làm phiền nguoi rồi.

Bát Trưởng Lão vẻ mặt có chút nguoi ngoai còn những lão còn lại không khỏi có chút thất vọng.

- Nhưng có một điều kiện.

- Đại sư huynh không ngại cứ việc nói ra.

Hấn hào hùng nói.

- Lão bát nguoi không đơn độc, chuyển đi này có một kẻ cùng nguoi truy bắt bọn chúng.

- Không biết là kẻ nào để đại sư huynh phải đích thân lên tiếng.

Bát Trưởng Lão nổi lên một chút hứng thú.

- Hahaha là kẻ không hề xa lạ, chính là tiểu tử Trần Duyên.

- Hử?

Ngoài trừ Tam Trưởng Lão vẻ mặt ngu ngu, những kẻ còn lại không ai không bất ngờ.

- Đại sư huynh chuyện này...

Nhị Trưởng Lão cũng không khỏi gấp gáp.

- Hahaha lão nhị đệ không cần phải quá bận tâm, trọng yếu là lão bát. Lão bát, đệ còn gì ý kiến không?

Nhìn qua Bát Trương Lão, hần ánh mắt không nóng không lạnh khiến người khác khó có thể dò xét tâm tư.

- Dù sao hần cũng là đệ tử chân truyền của tứ sư huynh, việc này tốt nhất là để hần tự mình khẳng định sẽ thích hợp hơn.

- Không cần, chính lão tứ đã nói ra việc này, lão bát ngươi cứ y lệnh mà làm.

Đại Trương Lão chắc như đinh.

- Thôi được, nếu như cả tứ sư huynh cũng tán thành ta cũng không tiện từ chối.

- Nhưng bản thân không dám đảm bảo tên tiểu tử kia không bị trầy da xước vẩy.

Đáng để khiến những lão giả kia kinh ngạc hơn là Bát Trương Lão quá dễ dàng chấp nhận. Cách đây không lâu chính hần đã châm ngòi khiến cho Thập Trương Lão một bên tay bị trầm xuống.

- Chỉ cần lão bát ngươi không quá tay là được, dù sao hần cũng là đại đệ tử một trong Nhất Thập Chấn Sơn Tông không thể quá nuông chiều.

Cuối cùng mọi việc cũng được định đoạt, chờ khi bốn kẻ kia trở về Nhị Trương Lão đã không thể nhẫn nại.

- Đại sư huynh không lẽ ngươi còn không rõ tính khí của lão bát, hần là kẻ có thù tất báo. Tiểu tử Trần Duyên kia cùng hần đồng hành hần lành ít dữ nhiều.

Sư phụ của Trần Duyên, Phong Ma Chấn Nhân cùng lão vốn là sư huynh đệ đồng sinh cộng tử, chính hần đã trao tận tay công pháp kì bí kia cho Trần Duyên. Chứng kiến tên tiểu tử có thực lực đảm đương tương lai của tông môn đi vào tử địa khiến lão thật sự có chút đau lòng.

- Hahaha nhị sư đệ quá đa cảm rồi, tên tiểu tử kia tuy rằng về ngoài thành thực hơn so với niên kỉ nhưng làm người lại quá thận trọng, quá âm trầm.

- Những kẻ như vậy nếu như không gặp cơ duyên từ trên trời rơi xuống thì chỉ biết sợ sệt chứng kiến thời cơ trước mắt bị lãng phí. Lão bát tuy tính tình có chút nóng nảy nhưng lòng trung thành đối với tông môn là không cần phải bàn cãi, ta nghĩ hần biết phân nặng nhẹ.

Xác thực lời bảo đảm của Đại Trương Lão khiến lão cũng không nghĩ ra được ý định phản bác. Nếu như cả sư phụ hần cũng tán thành thì chỉ có thể tùy theo cơ duyên mà định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Mĩ phụ gặp mặt

Bên trong đình viện tại Hợp Hoang Môn, Trần Duyên đã tọa bình thân đối mặt với nữ phụ Lương Tiểu Xuân sắc mục không ngừng đánh giá nàng.

- Trần Duyên tiểu hữu đối với chốn phồn hoa này khẳng định không khỏi có chút lạ lẫm.

Nàng mở đầu dạo.

- Ban đầu ta cũng nghĩ không ra nhưng cuối cùng cũng được đệ tử của quý môn Lan Anh cô nương giải thích tường tận.

Hần gật đầu đồng tình.

- Về phồn hoa yên bình này thật ra chỉ là để che giấu tranh chấp đẫm máu đằng sau nó.

Mĩ phụ giọng điệu nghiêm túc hần lên.

- Máy trăm năm qua vì không ngừng tranh giành quyền lực mà không biết bao nhiêu đệ tử phải nằm xuống.

- Nếu như lời tiên bói không sai thì chỉ cần một trong hai bên nắm giữ ưu thế tuyệt đối thì cuộc nội đấu này liền chấm dứt.

Trần Duyên nhảy bèn nắm được cội nguồn vấn đề.

- Trần Duyên đạo hữu quả tinh tường, ta cầu mong quý tông sẽ ủng hộ môn chủ lên nắm quyền Hợp Hoang Môn.

Mĩ phụ hơi có chút diệu giọng, nàng biết rõ tuy môn chủ bề ngoài là tu sĩ Kim Đan kì có vẻ rất lợi hại nhưng sợ rằng không thể kiến Ma Kiếm Tông động

lòng.

Bản thân chỉ vừa mới đột phá ngàn năm tích trữ khẳng định không thể nào bằng phe phái của Thái Thượng Trường Lão vốn thừa hưởng bảo khổ truyền đời của các lịch tiền bối. Thứ mà tông môn luôn khát khao nhất không đâu khác chính là thiên tài địa bảo, một tu sĩ Kim Đan kì ngoại lại không đủ để Ma Kiếm Tông nổi lên hứng thú.

Ngay khi nghe tin Trần Duyệt chính là sứ giả được đưa tới Hợp Hoang Môn liền khiến nàng không khỏi động tâm, dù sao trong Ma Kiếm Lâm hấn khiến nàng có cảm tình không tệ, thậm chí xuất hiện quan hệ mập mờ với cặp song sinh tí muội kia. Ngay lập tức nàng ánh lên hi vọng tiểu tử kia sẽ vì vậy mà cân nhắc lại ý định.

- Không phải môn chủ quý phái là tu sĩ Kim Đan kì sao? Chỉ cần tiền bối ra tay thì những kẻ đối lập tức khắc liền câm như hến.

Hắn cũng có chút khó hiểu.

- Hời... Trần Duyệt tiểu hữu không sai, nhưng môn chủ đã hạ độc thệ là bản thân sẽ không tự tay xuất thủ, lí do đằng sau chuyện này thì chính ta đây cũng không biết được.

Nàng thờ dài ngao ngán, nếu như không phải vì lời thề độc địa kia thì Hợp Hoang Môn liền nhanh chóng rơi vào tay các nàng không cần phải làm việc chứa đầy ân oán như cầu cứu Ma Kiếm Tông.

- Chỉ cần Trần Duyệt tiểu hữu nhận lời thì ta sẵn sàng dâng tặng cặp tí muội Lệ, Liễu trở thành tiểu hưu đạo lữ.

- Hahaha Lương tiền bối quá coi thường Trần Duyệt rồi.

Hắn cuồng tiếu.

- Chắc tiền bối cũng là người rõ ràng nhất nếu như ta chấp thuận Thái Thượng Trường Lão của quý môn thì lợi ích ta nhận được khẳng định không chỉ có vậy.

Lương Tiểu Xuân cũng đã dự tính được tình huống này, nàng cắn răng nói.

- Ta chắc hấn tích trữ của tu sĩ Trúc Cơ kì khẳng định sẽ khiến tiểu hữu phải động lòng.

- Tiền bối quả không sai nhưng ta đó không phải thứ ta mong muốn.

Hắn ngay lập tức bác bỏ, tuy là tu sĩ Trúc Cơ nhưng tích trữ của tu sĩ Hợp Hoang Môn không làm hắn nảy lên một chút hứng thú. Trần Duyệt nắm rất rõ, nội trong ba năm hắn liền đột phá Trúc Cơ, lúc đó với thực lực một tay che trời của Ma Kiếm Tông thì những thứ này không là gì.

- Thứ ta muốn chỉ có một, nữ nhân.

Trần Duyệt không hề che dấu nói ra ý định của bản thân.

- Không phải ta đã đưa đạo hữu song bào tí muội kia rồi sao?

- Trong chuyến hành trình đó không chỉ hai nàng là nữ nhân.

Nhìn thấy ánh mắt xâm lược của hắn nữ phụ chột rùng mình, chính nàng không ngờ tiểu tử này lại lớn mật như vậy, dám có chủ ý với tú sĩ Trúc Cơ viên mãn như nàng.

Nhưng nàng không hề nổi khí, nói đúng hơn là không thể nổi khí. Số phận của các tí muội có thể nói đều phụ thuộc tiểu tử này.

- Tiểu hữu thấy đệ tử ta Lan Anh có hợp nhãn hay không?

Nàng cắn răng bán đi đệ tử chân truyền của mình.

- Lan Anh cô nương đúng là nữ nhân tuyệt sắc, trí võ song toàn nhưng ta chưa bao giờ có ý định với nàng ta.

- Chẳng lẽ tiểu hữu nhất quyết không thay đổi ý định.

Thấy nàng có chút trầm giọng khiến Trần Duyệt không khỏi có chút kì lạ, chẳng lẽ mười vị nữ nhân kia thật sự quan trọng đối với nàng như vậy. Khiến nữ nhân này thà hi sinh đệ tử của mình quyết không đồng ý.

Nhưng nhớ tới nỗi đau điên dại của Kim Liên, nhớ mong của song bào tí muội, lời hứa nam nhân nơi rừng sâu khiến hắn không thể nào lùi bước quyết tuyệt gạt đầu.

- Không sai, nếu như tiền bối không thể nào đáp ứng ta e rằng những sư bá, sư thúc đều rất mong chờ cùng Thái Thượng Trường Lão của quý phái hợp tác.

Mĩ phụ răng cắn chặt, không khí xung quanh trở nên nặng nề. Trần Duyên bỗng dưng toàn thân không thể cử động.

- Tiền bối người...

Miệng hần cứng đờ không thể phát ra tiếng.

Lương Tiểu Xuân động thân rời đi bỏ đoàn, trên mặt không biết nóng lạnh. Nàng phát tay kết giới liền bộc phát bao trùn lấy xung quanh khiến tiểu đình tối đen như mực.

- Không lẽ muốn giết người diệt khẩu? Không, không thể nào, cảm tình của nữ nhân này đối với Hợp Hoang Môn rất sâu sắc không thể nào làm ra chuyện ngu ngốc này.

Mặc dù toàn thân không thể động đậy nhưng tâm trí còn rất tỉnh táo, không rối loạn hần cố sức sử dụng não bộ nghĩ cách thoát thân. Nhưng tất cả đều vô ích nữ phụ đã bước nửa chân vào Kim Đan kì ngay cả não hải cũng bị khóa chặt khiến hần không thể nào cầu cứu Chu lão cũng Tiểu Mập Mập.

Trong lúc hần đang cố vùng vẫy thì bàn tay trơn mềm đã chạm vào người di chuyển lên cổ. Trần Duyên thật sự đã tuyệt vọng, hần nhắm chặt hai mắt chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời thì...

(các đạo hữu muốn chuyện gì xảy ra tiếp theo để lại comment đi ^-^).

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cùng nữ phụ.. (18+)

Bàn tay non mềm chạm lấy cổ nhưng không hề đau đớn nhưng hần tưởng tượng, cảm giác mát mẻ do y phục lần lượt bị trượt xuống khiến hần không thể hiểu nổi.

- Không lẽ nữ nhân này muốn phi tang chứng cứ?

Chính hần cũng không tin điều này, chỉ cần một bùng tay của nàng hần liền trở thành tro bụi không cần phải phiền phức.

Trong lúc hần còn đang mong lung thì cả người bỗng nhiên đón nhận cảm giác non mềm quen thuộc. Đây chính là cảm giác do nữ nhân mang lại mà hần đã hần hưởng không biết bao nhiêu lần.

- Cái gì nữ nhân này muốn...

Mặc dù hần không muốn tin nhưng hương thơm thanh nhã quen thuộc từ nàng xộc vào mũi, mái tóc xoàng dài bao phủ lấy khuôn mặt. Mặc dù hần không thấy gì nhưng vẫn tưởng tượng ra được hình thể nữ nhân trần truồng đang nằm lên người.

(sorry trời tối quá ta không thể diễn tả được chư vị đạo hữu đánh tưởng tượng vậy ^-^).

Từng tấc da thịt trên người không ngừng bị thứ mềm mềm cọ sát. Từ trên khuôn mặt, lồng ngực, đan điền, cuối cùng chính là tiểujj phía dưới. Có điều ông trời quả biết cách chơi người, nhục thể không thể nào cử động riêng tiểu mệnh căn giờ đây chẳng khác gì cột chống trời.

(“ta đã tính hết rồi các con ạ” Trời cao said:)

Lương Tiểu Xuân không tin vào mắt mình, hai tay ngọc tóm lấy cự long hung hần trên mặt còn chút thẹn thùng. Song thủ cũng không thể nào cảm hết được thứ quái dị kia khiến nàng vừa mừng vừa lo.

- Trần Duyên tiểu hữu, mặc dù ta không thể trở thành người đạo lữ nhưng trăm năm qua chỉ có Trần Duyên người là nam nhân duy nhất được động vào ta. Bản nhân chỉ cầu mong người cho chúng ta một chút hi vọng biến nơi đây trở thành thiên đường cho nữ nhân.

Lúc này Trần Duyên mới hiểu thì ra nữ phụ đã hiểu sai ý của hần. Nhưng tất cả đều đã quá muộn màng, cự long đã được nàng dùng hai tay bắt lấy mãi không buông, từ từ nhắm ngay hạ thể liền ngồi xuống.

Một luồng điện kì lạ chạy dọc thân thể hai người, cảm giác trống rỗng bỗng nhiên bị lấp đầy khiến nàng không kịp trở tay mà gục xuống trên ngực hần.

Tiền vốn của Trần Duyên quá kinh khủng khiến nữ phụ không thể thích ứng ngay được mà chỉ có thể chậm chậm cọ sát.

- Hờ... hờ...

Nàng thờ dốc cổ không phát ra tiếng rên rỉ.

Sau một hồi tốc độ cũng tăng nhịp. Từ đầu đến lúc ban đầu từng tia khoái cảm dần xâm chiếm. Nàng hưng phấn từng nhịp lên xuống trong đầu thâm cầu cho Trần Duyên không phải ra quá sớm để nàng không phải sớm kết thúc cảm giác khoái lạc này.

Chỉ có điều diễn biến tiếp theo lại khiến nàng biết bản thân lại quá lo xa. Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... nửa ngày trôi qua nàng đã ba lần lên đỉnh nhưng cự long vẫn cứ cứng rắn như cũ không hề có một chút dấu hiệu phún xuất.

Lương Tiểu Xuân hưng phấn, tu luyện công pháp song tu khiến nhu cầu của nàng rất lớn, tu vi càng cao càng khó có thể thỏa mãn. Tuy từ lâu đã cài tu Giả Long Thực Phượng Quyết được chính tay môn chủ bồi dưỡng nhưng cảm giác khoái lạc được nam nhân mang tới lại khiến nàng không thể quên.

Lần trước tuy bị tiểu tử này kích phát ham muốn nhưng nàng cũng chỉ nghĩ rằng đó là tình cò, chỉ biết ghen tị cùng các nàng đâu nghĩ rằng giờ đây chính bản thân lại cùng hắn giao hoan.

- Hahaha nữa nữa... tiểu hữu quả không hổ danh là đại đệ tử Ma Kiếm Tông “thực lực” quả không ai sánh kịp.

Nàng điên cuồng nhấp hồng lên xuống, không ngờ dưới áp lực vất kiệt của tu sĩ Trúc Cơ Trần Duyên lại không hề suy yếu.

Đột nhiên cơ thể hần lấy lại tự do, chính nữ phụ cũng không ngờ rằng nàng cùng hần tiêu dao hơn nửa ngày mà không hề có dấu hiệu dừng lại. Chính vì lẽ đó cấm chế trên người hần liền không còn tác dụng. (hết hạn sử dụng).

Ngay khi được tự do việc đầu tiên hần làm là chòm người dậy, ôm chặt lấy nữ phụ trong con điên cuồng mà hét lớn.

Đừng nghĩ chỉ có nàng mới sung sướng, ngay từ khi cự long bị thứ ẩm ướt non mềm kia bám chặt Trần Duyên liền lạc trong dục nhục. Thực lực của Lương Tiểu Xuân sâu không lường, hợp hoan công của nàng đã luyện tới viên mãn. Hạ thể không ngừng co bóp liên hồi, nếu hần không có thần thông Thiên Hạ Hồng Lô thì nội trong ba hô hấp liền bị nữ nhân này hấp khô.

Cảm nhận thấy Trần Duyên nàng cũng giật mình đoán ra được cấm chế trên người hần đã sớm không còn tác dụng, nhưng khi cùng hần phối hợp thì từng tia điện cực mạnh phóng lên đại não khiến nàng không thể kiềm hãm mà ôm chặt lấy hần tiếp tục tằm hoang.

- Hahaha Lương Tiểu Xuân ta gọi nàng như vậy được không?

Trần Duyên hưng phấn, nhưng không hề nhận được lời đáp lại khiến hần đẩy hông càng mạnh.

- Sao hả, nàng thấy ta có thật sự khiến nàng thỏa mãn không?

Dâm ngữ lần lượt chui vào tai nàng như muốn đánh đổ bản tâm.

Từng tia chân khí từ Thiên Hạ Hồng Lô không ngừng giao lưu qua lại hạ thể của hần cùng nàng. Trần Duyên rõ ràng cảm nhận được tia chân khí này càng lúc càng thô rộng, tốc độ lưu chuyển càng lúc càng nhanh khiến hần không thể nào chú ý tới mà chỉ chú tâm thuần phục nữ nhân mạnh mẽ này.

Bỗng nhiên thân thể Trần Duyên phát ra ánh xanh quen thuộc, đây rõ ràng là tia chân khí vốn nhỏ như cây kim của Thiên Hạ Hồng Lô nhưng giờ đây đã nhạt dần nhưng lại thô như que củi.

- Chẳng lẽ thần thông đột phá.

Ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu hần. Thần Thông vốn được nhiều kẻ săn đón vì chúng không hề có đẳng cấp mà phát triển theo thực lực của chủ nhân. Song hi lâm môn, vừa được cưới nữ phụ thực lực siêu cường, công pháp lại đột phá khiến hần càng lúc càng hưng phấn.

- Ah... Trần Duyên tiểu hữu ta... ta...

Lúc này Lương Tiểu Xuân lại một lần nữa phún xuất, nàng không ngờ có ngày lại hưởng thụ niềm vui thú của nữ nhân này, không ngừng mở miệng tằm hoang.

- Hừ ai là Trần Duyên tiểu hữu của nàng.

Bỗng nhiên hần lập tức ngừng lại.

- Đứng... đứng dừng lại. Mau mau cho ta...

Hần dừng lại khiến cảm giác khoái cảm tiêu tan. Lương Tiểu Xuân khóc lóc nài nỉ, nữ môn chủ không ngừng vịn vịn ra vào nhằm muốn níu giữ chút khoái cảm.

- Nàng gọi ta là gì?

- Là Trần Duyên, chàng mau nhanh cho thiếp.

Nữ phụ điên cuồng cầu xin.

- Gọi ta là tướng công.

Nàng cắn chặt răng không phát ra một lời, đối với nàng hai chữ tướng công trọng lượng rất nặng, dù cho trước kia cùng song tu đạo lữ chính nàng cũng chưa một lần gọi hẳn.

Nữ nhân càng quật cường càng khiến Trần Duyên nổi lên hứng thú, hần từ từ thật chậm kéo cự long ra ngoài.

Cảm giác hạ thể vốn bị lấp đầy liền từ từ trống rỗng đã đập tan hoàn toàn ý chí của nàng.

- Đứng... đứng mà tướng công, tướng công...

Trên mặt nàng đã thấm đẫm nước mắt.

- Phu nhân của ta quả là biết nghe lời, nàng muốn thử gì thì phải nói ra để tướng công cho nàng.

Hần càng lúc càng hứng thú trên đùi nàng.

- Thiếp... thiếp muốn cự long của chàng tiến sâu vào trong tiểu điền loa của thiếp.

Lương Tiểu Xuân đã không thể nào ngăn cản được dục vọng, nàng điên cuồng làm theo ý muốn của hắn. Ba ngày ba đêm trôi qua cuối cùng nữ phụ cũng đã không thể nào tiêu hóa nổi đành phải cầu xin hắn tha thứ.

Trần Duyên cũng đã cùng nàng không biết bao nhiêu lần phóng xuất, cũng đã rất lâu rồi mới có nữ nhân cùng hắn tác chiến lâu như vậy khiến hắn có chút không nổi rồi bỏ nàng. Ngay khi muốn rút hung khí ra khỏi hạ thể của nàng thì từ trong đan điền một luồng chân khí mãnh liệt chợt tung trào.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bất ngờ đột phá Trúc Cơ

Từ đan điền một luồng chân khí mãnh liệt đánh mạnh vào từng ngõ ngách trong cơ thể, ngay tức khắc cơ thể hắn chợt bị hút khô. Biết tình thế không ổn hắn liền vỗ mạnh vào kiêu đồn khiến nữ phụ như sắp ngã đi choáng tỉnh.

Bị hành hạ ba ngày ba đêm khiến nàng mệt lã ngời, tưởng rằng hắn muốn cùng nàng tiếp tục, nữ phụ liền muốn cho tên tiểu tử này một chút dạy dỗ thì phát hiện có gì đó không ổn.

- Trần Duyên, ngươi...

- Lương Tiểu Xuân, nàng mau cùng ta thu nạp chân khí mau...

Từng tiếng khản đặc phát ra, Trần Duyên lúc này không khác thây khô là mấy cả người sức sống không ngừng cạn kiệt. Đây chính là tác hại của Hóa Mộc Quyết, nếu như hắn không nhanh chóng đồ đầy chân khí liền bị mộc tính trong cơ thể biến cả người thành mộc nhân ngã xuống.

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhìn thấy hắn đau đớn lại khiến nàng có chút gì đó khó chịu, không kịp suy nghĩ ngay lập tức dưới sự thôi thúc của tu sĩ Trúc Cơ viên mãn nguyên khí khắp nơi liền tề tụ về thân thể nàng.

Ngay tức khắc Thiên Hạ Hồng Lô vận chuyển, hạ thể của nàng cùng hắn vốn chưa hề tách rời. Từng tia chân khí không ngừng lưu chuyển, Trần Duyên sắc mặt đã khôi phục. Nhìn thấy điều đó nữ phụ không khỏi kinh hãi càng ra sức thu thập nguyên khí.

Sau mười ngày, vườn thiên tài địa bảo mà nàng cố công vun xới đều đã chết khô. Phạm vi hơn mười dặm xung quanh đã hầu như cạn kiệt nguyên khí, sợ rằng nếu như không mất vài năm hẳn không thể phục hồi. Nhưng tất cả điều đó đã không còn quá lo ngại, vì tất cả tâm trí của nàng đều đặt trên người nam nhân kia.

Hắn đã ngồi bất động hơn mười ngày, tới ngày thứ năm đã triệt để dừng việc hấp thu chân khí. Ngay lúc nàng không biết phải làm gì thì từng tia lực quang từ người hắn tản mát ra.

Cùng hắn tiếp xúc da thịt Lương Tiểu Xuân cũng hiểu, Trần Duyên đột phá. Hắn vốn là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn, lần này đột phá chính là một bước lên mây trở thành tu sĩ Trúc Cơ kì hàng thật giá thật.

- Nàng không phải đã ngắm nhìn ta quá lâu sao?

Đột nhiên Trần Duyên cất giọng, nét mặt hiền hòa không hề che giấu vẻ yêu thương. Mặc dù đau đớn sống không bằng chết nhưng hắn làm sao có thể không biết chính nữ phụ nàng đã khổ cực cùng hắn hấp thu chân khí. Nhiều lần suýt trở thành thây khô chính nàng đã liều mạng để Trần Duyên hấp thu

toàn bộ chân khí của mình, nếu không phải phục dụng đan dược thì lúc này sợ rằng hắn đã cùng nàng ngã xuống.

- Đâu, đâu có, ngươi lại suy nghĩ viễn vong rồi.

Mĩ phụ đỏ mặt, Trần Duyên đột phá khiến khí chất trong người hắn thay đổi chóng mặt, nhất là thần thông Thiên Hạ Hồng Lô đột phá khiến từ người hắn bất giác lộ ra khí chất mê hồn.

Trần Duyên khẽ cười đánh nhẹ vào kiều đồn, mỹ phụ bất ngờ nhận ra chỗ đó của hai người hơn mười ngày qua đều dích chặt không rời. Nàng sợ rằng sẽ động tới hắn nên chỉ còn có thể cắn răng chịu đựng. Ngượng chín mặt mỹ phụ muốn đứng lên, nhưng được giữa chừng Trần Duyên lại kéo nàng xuống khiến cự long đánh mạnh vào hoa tâm làm nàng bất giác lớn tiếng rên rỉ.

- Trần Duyên tiểu hữu không thấy bản thân đã quá đáng rồi sao? Ta cùng ngươi chỉ là trao đổi qua lại, giờ đây ngươi cũng đã đột phá liền có thể buông tha tấm thân già này.

- Không nàng không già chút nào, thậm chí xuân sắc khiến cho những nữ nhân kia phải ghen tị. Ta đúng là phước đức ba đời mới có mỹ nhân như nàng cùng đồng hành.

Trần Duyên mặt dày không buông tay.

- Ai muốn cùng ngươi đồng hành chứ.

Mĩ phụ đỏ mặt từ chối.

Trần Duyên không cam tâm ngay lập tức cùng nàng diễn lại xuân cung đồ. Mỹ phụ cũng chỉ dùng miệng chửi bới nhưng thể xác lại không hề kháng cự.

- Mau gọi ta là tướng công, mau lên.

Trần Duyên không ngừng cùng nàng lên xuống, mỗi lần phún xuất hắn lại bắt nàng gọi hắn là tướng công khiến mỹ phụ chỉ còn biết nghe lời.

- Ah... tướng công... tướng công...

Màn xuân sắc lại kéo dài, hắn đã ở cùng nàng hơn một tuần trăng không biết bao nhiêu ý tưởng đen tối trong đầu vốn không thể thực hiện với các nàng giờ đây Lương Tiểu Xuân chính là nơi tốt nhất để hắn thử nghiệm. Cuối cùng tới khi hạ thể của nàng đã tràn ngập tinh hoa, Trần Duyên mới chịu buông tay nhưng với điều kiện nàng không thể cùng nam nhân nào khác gần gũi.

Đương nhiên là mỹ phụ ngay tức khắc nhận lời, nàng sợ rằng từ đây hạ thể đã không thể thỏa mãn cùng những nữ nhân khác sờ mó hay những tên nam nhân kia, chỉ cần nghĩ tới “con giun” của bọn hắn đã khiến nàng chán ghét.

- Ngươi sẽ quay lại đây chứ?

Lương Tiểu Xuân dùng chăn mỏng che đi ngọc thể ngạo nhân ánh mắt có chút mong chờ nhìn qua thiếu niên.

Trần Duyên dang tay ôm kéo mỹ phụ lại gần, bàn tay lướt nhẹ trên lưng ong xuống tới đồn bộ.

- Không phải ta đã cản dặn nàng phải gọi là tướng công sao?

Hắn gặng giọng, tay đánh lên kiều đồn căng tròn đàn hồi.

Mĩ phụ ngượng ngùng, sau khi cùng hắn trong lúc “bão bùng” cường ép nói ra những điều chính nàng lúc này nhớ lại cũng không thể nào tin nổi. Như là tiểu tình nhân bị bắt nạt, nàng im lặng quyết không mở lời dù tên sắc lang kia giờ hết trò vui vẻ trên ngọc thể của mình.

- Nàng có muốn ta cùng ta rời đi không?

Mĩ phụ bị hắn hỏi ngược, chính nàng cũng không thể nào biết suy nghĩ của bản thân khi đối với hắn đặt ra nghi vấn. Chính nàng cũng không muốn cùng Trần Duyên phải tách rời, cùng hắn hơn một tuần trăng (1 tháng) “điên loạn đảo phượng” Lương Tiểu Xuân hiểu rằng bản thân đã không thể sống thiếu hắn.

Nàng bị gặng co bởi gánh nặng môn phái cùng hạnh phúc khiến bản thân cũng không thể nào tìm ra lối thoát. Vẻ đẹp tuyệt sắc lại xuất hiện một chút suy tư Trần Duyên cũng không cần nàng phải lập tức nói ra đáp án, hắn hôn nàng thật sâu thỏ thẻ.

- Nương tử của ta, nàng không cần phải khiến bản thân nhiều tâm sự như vậy. Chỉ cần thực lực của tướng công hùng mạnh thì dù nàng có muốn vùng thoát cũng là điều không thể.

Hắn mang niềm tin mãnh liệt nhìn vào mỹ mục của nàng. Ngay tức khắc trái tim của Lương Tiểu Xuân đập mạnh, ngọc thể run lên. Nàng không ngờ nam nhân này lại là một kẻ bá đạo, nhưng cảm giác bị nam nhân này nắm trong tay lại không khiến mỹ phụ cảm thấy bài trừ mà lại có một chút mong đợi.

Chính nàng cũng thật sự mong chờ được cùng hắn một chỗ, mỹ phụ nhỏ giọng.

- Được, tiếp chờ chàng.

Trần Duyên cuồng hí cười lớn.

Sau một hồi an ủi Trần Duyên mặc lại y phục hôn mê phụ thật sâu, nàng lúc này đã không thể cử động đành phải để Trần Duyên tự mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Linh trùng khó đoán

- Tường đạo hữu mau dừng lại, nơi đây là cấm địa của trưởng lão ngoại nhân không được phép xâm nhập.

Bước ra khỏi tiểu đình, Trần Duyên đã nghe thấy tiếng động huyền ảo. Tiếng nữ nhân không ngừng ngăn cản, hẳn nhận ra đây là tiếng của Lan Anh. Còn Tường cô nương kia không cần phải nghĩ cũng biết là Tường Lệ.

Hết cách hẳn đã tới đây hơn một tuần trăng, người ngoài nhìn vào sợ rằng cũng nghĩ hẳn đã lãnh ít dữ nhiều.

- Các người còn không mau tránh ra, Trần sư huynh đã một tuần trăng không đi ra. Nếu như huynh ấy có mệnh hệ gì ta... ta...

Nàng gào khản cả giọng, chính nàng cũng không nhớ rõ bản thân xông vào bao nhiêu lần. Nhưng thực lực hữu hạn chỉ có thể bị những nữ đệ tử nơi đây đẩy ra thậm chí tuyết trọng thương.

Trần Duyên đã lâu ngày không đi ra khiến nàng càng lúc càng thấp thỏm, hôm nay nàng dự định sẽ liều mạng xông vào. Chỉ cần nghĩ tới Trần Duyên đã không còn nữa thì nữ nhân bằng hân như nàng liền không kiềm được hai dòng lệ tuông trào.

Nhưng thân ảnh mà nam nhân mà nàng mong chờ ngày đêm bỗng dung xuất hiện, không còn giữ được vẻ lạnh lùng thường ngày, nàng dùng tốc độ nhanh nhất liều mạng xông tới. Những nữ nhân vốn cản trở nơi đó không ai bảo ai đều dừng lại cho nàng lướt qua.

Ôm chầm lấy Trần Duyên, Tường Lệ khóc ròng. Nàng như tiểu nữ hài không quan tâm tới xung quanh chỉ biết gào lên khóc lớn trước ánh nhìn của nhiều người. Không ngờ nữ nhân điên cuồng lãnh khóc lại có lúc lại như vậy.

Trần Duyên làm sao không hiểu Tường Lệ lại có cảm xúc mãnh liệt như vậy. Ôm chặt lấy nữ nhân, để nàng trút hết nỗi nhớ mong. Nữ nhân thút thít dùng ánh mắt còn chút đỏ nhìn hẳn.

- Thê tử ngoan, không phải trọng phụ của nàng đã quay trở lại rồi sao? Nếu như nàng khóc nhiều thì mỹ mục sẽ sưng lên xấu xí lắm biết chưa.

Hắn dịu dàng an ủi, từ trong túi trữ vật lấy ra pháp kiếm. Bế Tường Lệ nhảy lên, chân đạp pháp kiếm đằng không trước sự ngỡ ngàng của Lan Anh.

- Chàng đạp pháp khí đằng không, chẳng lẽ chàng...

Từ trên cao nhìn xuống, Tường Lệ hoảng hốt không tin vào mắt mình.

- Hahaha đương nhiên là phu quân nàng đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ kì hàng thật giả thật.

Tường Lệ khiếp sợ, cuối cùng nàng cũng đã hiểu tại sao Trần Duyên lại ở trong đó lâu tới như vậy. Mĩ nữ dựa vào lồng ngực hẳn mỉm cười hạnh phúc.

Không phải kẻ nào vừa đột phá đã có thể phi hành, nếu như không ở cùng Nguyệt Nguyệt trong Hắc Lâm rừng rậm thì đừng mơ tưởng làm được như hẳn.

Lan Anh còn chút ngẩn ngơ thì chợt tỉnh, nàng nhanh chóng bước tới đình viện.

- Thừa sư phụ đồ nhi Lan Anh xin diện kiến.

- Anh nhi người có gì cứ nói.

Mĩ phụ thân thể đã mệt mỏi, không thể để hạ thể trần ngập tinh hoa của hẳn đi gặp người chỉ có thể nói vọng ra.

- Trần Duyên hẳn...

Lan Anh không một chút nghi ngờ.

- Từ giờ người nên thêm hai chữ tiên bối trước mặt hẳn.

Chính tai nghe thấy sự phụ xác nhận nàng có chút hụt hẫng, quay đầu cáo từ.

Đưa Tường Lệ về phòng Trần Duyên lập tức rời đi, hẳn dự định ngay sáng mai sẽ xuất hành trở về Ma Kiếm Tông. Còn về phòng của hắn, nơi đây liền trở nên nhộn nhịp.

Biết tin Trần Duyên mất tích cả tuần trắng chứng nữ ngay lập tức chia nhau tìm kiếm. Hơn mười nữ nhân theo ước hẹn từ trước đều bái vào dưới trướng Tam trưởng lão chờ hắn. Chưa kịp gặp mặt tin tức hắn mất tích liền khiến các nàng lo âu. Vừa gặp mặt Trần Duyên thập nữ liền nhảy bổ vào người hắn khóc lớn.

- Hahaha nữ nhân của ta đúng là không tệ, các nàng có nhớ ta không?

Hắn ngã người vào các nàng, từng hương thơm sộc vào mũi khoan khoái. Tay heo lại loạn động, thần thông Thiên Hạ Hồng Lô đột phá khiến nhu cầu của hắn lại gia tăng, vừa nhìn thấy thập nữ như hoa như ngọc Trần Duyên không hề có sức đề kháng mà lao vào.

Chỉ có một đêm Trần Duyên không thể nào cùng thập nữ tận hứng, mặc dù có chút luyến tiếc nhưng hắn không thể không thu các nàng vào trong tiểu thế giới.

Tới bây giờ Trần Duyên mới có thể bình tĩnh xem xét lại tu vi của bản thân. “Đột phá Trúc Cơ một bước lên mây từ phạm hóa thần”. Tuy câu nói này có chút quá đáng nhưng cũng không sai biệt, Trần Duyên đã có thọ nguyên ngàn năm, điều mà tu sĩ dưới Trúc Cơ không thể nào đạt tới.

- Hừ tiểu tử nguoi đột phá Trúc Cơ mà không hề cho lão phu biết, sợ rằng ta biết được bí mật nhỏ của nguoi sao?

Não hải khai thông Chu lão ngay lập tức hiện ra, điều đầu tiên tất nhiên là lão một phen quát mắng khiến hắn to đầu.

- Hahaha chi là do ta quá hưng phấn nên không để ý, phải rồi Tiểu Mập Mập tại sao không cùng Chu lão ra đây?

Trần Duyên cố ý chuyển chủ đề.

- Hải tử kia tạm thời không thể nào ra đây được.

- Hà chẳng lẽ Tiểu Mập Mập nội thương tái phát.

Trần Duyên hốt hoảng nhìn vào bên trong, nơi Tinh Thần Trùng giờ đây xuất hiện một cái kén tơ trắng muốt.

Nhìn thấy vẻ lo lắng của hắn Ch lão có chút hài lòng nhẹ giọng.

- Tiểu tử nguoi đã đột phá Trúc Cơ đương nhiên linh trùng bốn mạng cũng theo đó mà phát triển. Nhờ hải tử này biến đổi lão phu mới biết được nguoi đã đột phá.

- Thì ra là vậy.

Trần Duyên thở phào nhẹ nhõm, hẳn có thể cảm nhận được hơi thở của Tiểu Mập Mập mới triệt để an tâm.

Đột phá Trúc Cơ khiến cảm nhận của Trần Duyên tinh mẫn gấp trăm lần trước kia, chỉ cần một chút lay động dù nhỏ nhất trong phạm vi trăm bước chân cũng không thể nào qua khỏi mắt hắn.

Lượng chân khí mãnh liệt chạy trong cơ thể khiến hắn cảm thấy tinh lực dồi dào.

- Tiểu tử nguoi còn chưa thể nào quen thuộc với tu vi hiện tại, tốt nhất nên ngoan ngoãn tĩnh tu một thời gian.

Chu lão nhắc nhở.

Nhân lúc Chu lão còn tại đây Trần Duyên ngay lập tức thỉnh giáo mối lo âu luôn khiến hắn phải đau đầu suy nghĩ.

- Hừ ý nguoi là đám linh trùng kia nhằm chán không muốn giao phối sao?

- Người bị ngu à, chúng không làm thì ép chúng làm.

Lão viết ra một mảnh giấy nhỏ ghi tên một loại thuốc kì lạ ném cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Kê xuân được

Kế hoạch lập tức quay về của hấn đành phải dừng lại. Đúng như lời Chu lão, Trần Duyên vừa đột phá không vững chắc nếu như xuất hiện ngoài ý muốn thậm chí tu vi của hấn bị đánh rớt xuống Luyện Khí kì lúc đó thật sự là khóc không ra nước mắt.

- Trần Duyên tiền bối tiểu nữ Lan Anh xin diện kiến.

- Lan Anh đạo hữu mời vào.

Hấn sau khi nhận được được phương của lão thì đành bó tay, những thứ bên trong hoàn toàn xa lạ. Cuối cùng đành lãnh giáo Lan Anh hi vọng nàng cung cấp một chút tin tức.

- Hahaha thật sự làm phiền đạo hữu.

Trần Duyên ngượng ngừng cười, hấn không hề biết nơi cư ngụ của nàng đành phải phóng ra truyền tin phù.

- Được Trần tiền bối kêu gọi cũng chính là niềm vinh hạnh của tiểu nữ.

Mĩ nữ cuối đầu duyên dáng nói. Hiện giờ khoảng cách giữa hấn và nàng đã dần rộng lớn trong giới tu tiên cấp bậc là thứ xâm nghiệm không thể nào xâm phạm, điều đó cũng khiến nàng không dám tùy tiện cùng hấn chuyện trò như trước đây.

Dù có chút không quen tai nhưng đây là trong môn phái, một chút lễ nghĩa không thể làm trái, Trần Duyên cũng không biết bắt ép nàng. Lấy ra được phương đem tới trước mặt mỹ nữ.

- Lan Anh đạo hữu chẳng hay biết những linh dược ghi trong đây?

Nàng thận trọng tiếp nhận, nhìn vào được phương ghi hơn mười loại khác nhau ngay lập tức mỹ mạo trở nên đỏ hồng, mắt phượng có một chút khó tin nhìn về phía hấn.

- Chẳng lẽ những thứ này đạo hữu cũng chưa từng nghe nói tới?

Trần Duyên cũng không quá bất ngờ.

- Không phải, những linh dược được ghi trong đây tất cả tiểu nữ đều đã biết qua.

Lan Anh nhỏ giọng đáp lại, gương mặt cuối xuống không dám ngẩng lên.

- Thật tốt quá, lần này quả thật phải đa tạ đạo hữu.

Hấn hưng phấn quá độ không hề để ý đến tâm tình nữ nhân.

- Những dược liệu này hấn rất trân quý, không biết đạo hữu có thể nói cho ta biết có thể kiếm chúng ở nơi nào?

- Tiền bối hiểu lầm, những thứ này cũng chỉ là linh dược cấp một thấp kém. Trong Hợp Hoang Môn lại nhiều không kể xiết, nội trong ngày hôm nay tiểu nữ sẽ cho người mang tới đầy đủ.

Lan Anh vội vàng lắc đầu. Chưa kịp đợi hấn nói vài câu khách sáo nàng liền cáo từ nhanh chóng rời đi.

Mặc dù có một chút nghi vấn nhưng Trần Duyên vốn không phải là kẻ thích lo chuyện bao đồng, hấn cũng không buồn hỏi. Đúng như đã hẹn, chiều hôm đó một nữ đệ tử xinh như hoa đem tới trao cho hấn túi trữ vật. Kì lạ là nữ nhân này cũng dùng ánh mắt kì quái nhìn chăm chăm khiến Trần Duyên cũng có chút khó hiểu.

- Vị đạo hữu này không lẽ trộm mặt tại hạ có dính gì sao?

- Không, không có. Cáo từ.

Thấy vẻ hoảng hốt của nàng đầu của Trần Duyên thật sự to bằng cái thố.

Gác bỏ mọi chuyện đầu đầu ra phía sau hấn kiểm tra túi trữ vật, thấy số lượng bên trong không hề ít Trần Duyên vô cùng hài lòng.

- Có vẻ Lan Anh đạo hữu phí không ít công sức đây.

Hấn té ra Loa Trùng Ốc, bên trong Phệ Huyết Trùng lúc này không khác gì Tiểu Mập Mập chỉ biết nằm ỳ một chỗ thu nạp nguyên khí xung quanh. Nhìn qua ổ trứng lác đác vài quả Trần Duyên lại thở dài, không biết với tốc độ hiện nay phải mất bao lâu nữa hấn mới có thể gây dựng lại đội quân đông đảo như trước kia chứ nói chi là gia tăng số lượng.

Theo lời Chu lão, hấn lấy mỗi loại mười phân trực tiếp ném vào bên trong. Chỉ sau ba canh giờ thì... (18+)

Trần Duyên không khỏi kinh hãi, hẳn không ngờ những thứ linh dược đẳng cấp thấp này lại có tác dụng mạnh như vậy.

- Hừm, dược lực rất mạnh. Tiểu tử ngươi làm không tệ.

Chu lão cũng tỏ vẻ hài lòng.

- Không ngờ chỉ dùng mười phần linh dược mà lại có tác dụng.

- Hahaha đương nhiên, ta đã kê xuân dược thì không phải nhiều lời.

Lão không khỏi vô sỉ cười lớn.

- Cái gì xuân dược.

Lần này tới lượt Trần Duyên lộ ra vẻ mặt quái dị.

- Có gì không đúng sao? Nếu không phải xuân dược thì ngươi nghĩ làm sao bọn chúng có thể sung mãn như vậy chứ.

Lão biểu môi.

- Tại sao lão nhân gia ngài không nói cho ta biết trước?

- Tiểu tử ngươi có hỏi sao?

- Ta kháo.

Trần Duyên ngẫm ngẫm, cuối cùng cũng hiểu lý do mà Lan Anh cùng nữ đệ tử ban nãy nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác. Sợ rằng tin Trần Duyên hẳn lòng mua xuân dược đã truyền tai không ít người, sau này bước ra khỏi cửa lớn cũng phải che mặt đi.

Đám Phệ Huyết Trùng đang hi hục “cày cây” (tự hiểu nha ^-^) cũng khiến gánh nặng trong lòng bấy lâu nay cũng nhẹ hẳn. Trần Duyên đã tọa lại bắt đầu thôi diễn trận pháp nhằm chán.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Yến tiệc tẩy trần

Trần Duyên song mục khép hờ, hẳn đang không ngừng thôi diễn trận pháp trong đại não.

- Hử?

Từ bên ngoài, truyền tin phù xuyên qua khe cửa bay tới trước mắt hắn. Bắt lấy truyền tin phù, Trần Duyên tức khắc liền nhận ra kẻ đã truyền tin tới đây.

- Cuối cùng bọn người đó cũng không còn kiên nhẫn được nữa.

Phóng ra pháp kiếm, Trần Duyên đằng không hướng tới đại điện, nơi tập trung hầu hết cao thủ của Hợp Hoang Môn.

Từ trên cao, phía dưới những chấm đen nho li ti kia chính là những tu sĩ Luyện Khí kì. Hợp Hoang Môn chỉ là tiểu phái nên không thể nào cùng lúc bồi dưỡng hàng chục vạn đệ tử như Ma Kiếm Tông. Nhưng số lượng cũng hơn cả ngàn người, nếu như một thành trong số những kẻ bên dưới đột phá Trúc Cơ cũng đủ khiến Hợp Hoang Môn phải bái lạy phần mộ tổ tiên bốc khói xanh.

Trần Duyên đáp xuống trước thạch môn, điều đó cũng gây không ít náo nhiệt. Chúng đệ tử Hợp Hoang Môn chứng kiến hắn từ trên không đáp xuống cũng đủ để biết đối phương là tiền bối Trúc Cơ. Nhưng với số lượng Trúc Cơ kì mà đêm cũng chưa hết hai bàn tay trong môn phái thì Trần Duyên hẳn chính là kẻ xa lạ khiến khắp nơi phải bàn tán.

Trong lúc chúng đệ tử hoảng loạn cuối cùng thân ảnh quen thuộc cũng vội vàng đi ra.

- Mong Trần Duyên tiền bối lượng thứ cho sự chậm trễ của tiểu nữ.

Lan Anh từ trong đám đông bước ra, nàng đứng chốn đông người không khác gì “hạc giữa bầy gà”, thân thể uyển chuyển bước tới trước mặt chấp tay nghiêm cung lễ phép.

Nhìn xuống cặp đào tiên trắng hồng căng tràn sức sống lấp ló sau lớp đạo bào mỏng tầng Trần Duyên không khỏi thích thú. Nhưng đây không phải là nơi thích hợp để làm liều chỉ có thể tiếc nuối theo phía sau mũ nữ đi vào trong đại điện.

- Hahaha Trần Duyên đạo hữu mời vào trong.

Hắn chưa kịp đặt chân vào thì bên trong đã xuất hiện tiếng mời gọi vọng ra.

Bảy kẻ sắc mặt đều có vẻ nhàn nhả không ngừng hướng tới Trần Duyên nở nụ cười. Trần Duyên nhanh chóng nhận ra mũ phụ Lương Tiểu Xuân diện thanh bào, ánh mắt có một chút né tránh.

Không cần phải nghĩ, hắn liền đoán được bảy kẻ nơi đây chính là trưởng lão đức cao vọng trọng trong Hợp Hoang Môn. Chỉ nhìn tới đây thôi cũng đủ nhận ra khác biệt cực lớn giữa nơi đây cũng Ma Kiếm Tông.

- Trần Duyên đạo hữu, lão là Hàn Viên Thái Thượng Trưởng Lão của Hợp Hoang Môn. Nghe tin đạo hữu một bước hóa rồng trở thành tu sĩ Trúc Cơ liền nôn nóng gấp mặt, nhưng sợ làm kinh động tới đạo hữu nên phải đợi tới hôm nay mới có diện diện kiến.

Lão giả da dẻ nhăn nheo đưa song thủ khô gầy làm dấu hiệu mời an tọa.

- Trần Duyên xấu hổ không dám nhận thịnh tình của chư vị.

Hắn cũng khách sáo chấp tay đáp lễ.

Động thân đi tới một tọa gần Lương Tiểu Xuân nhàn nhả ngồi xuống.

Bên trong đại điện trừ những nữ đệ tử xinh như hoa thì cũng chỉ có bảy kẻ, trừ Lương Tiểu Xuân thì chỉ còn hai nam nhân cùng bốn nữ nhân nhan sắc cũng có chút xuất thần.

Cuối cùng Trần Duyên cũng hiểu tại sao đám nam nhân kia lại gấp gáp tới vậy. Không tính tới nữ nhân Kim Đan kì kia thì cao tầng trong môn phái chiếm số đông đều là nữ tu sĩ, còn bọn hắn chỉ có lão giả gần đất xa trời kia cùng trung niên miệng chỉ cắm như hến. Tên “độc thủ đại hiệp” kia sợ rằng cũng không quá khả quang bao nhiêu.

- Ngày hôm nay lão phu đại diện Hợp Hoang Môn mở yến tiệc tẩy trần cung hỉ Trần Duyên đạo hữu đột phá Trúc Cơ.

Đại yến kéo dài suốt nửa ngày nhưng tuyệt nhiên lão giả kia không hề nhắc tới điều mà Trần Duyên hắn dự tính từ trước.

- Không lẽ bọn chúng thật sự buông xuôi, để quyền lực rơi vào tay kẻ khác.

Trần Duyên không ngừng nâng chung, luôn miệng chung vui nhưng tâm trí hắn lại có chút không hiểu.

- Hừ ta cũng rất muốn xem thử tính nhẫn nại của các người ra sao.

Trần Duyên nghĩ thầm.

Hắn liền hướng Lương Tiểu Xuân nâng chung.

- Lương đạo hữu, ta đột phá Trúc Cơ nếu không có đạo hữu hộ pháp thì ta cũng không thể nào thuận lợi vượt qua. Li rượu này coi như là thay lời đa tạ của ta, nếu như Lương Đạo hữu có yêu cầu gì không quá đáng ta liền có thể thay mặt tông môn xem xét.

Hắn hùng hồn, dứt lời liền nốc mạnh chung rượu. Liệt tửu nóng rang chảy vào cổ họng làm Trần Duyên hưng phấn.

Mũ phụ nghe tới hai chữ “hộ pháp” liền đỏ mặt, hơn tuần trăng “hộ pháp” cho hắn khiến nàng đi lại cũng có chút ngượng ngùng. Nhưng Trần Duyên lại không hề để ý tới, thứ hắn đề tâm bây giờ là sắc mặt của lão giả cùng trung niên kia.

- Hahaha Lương Trưởng Lão trùng hợp trở thành hộ pháp cho Trần đạo hữu chính là may mắn của nàng cũng chính là may mắn của chúng ta.

Lão cười lớn, ý của lão cũng đã quá rõ ràng. Hộ pháp kia chỉ là chuyện không đáng nhắc tới, điều đó cũng đủ khiến Trần Duyên khẳng định lão hồ li này không phải là không để tâm.

- Chẳng lẽ bọn chúng tìm ra kẻ có thể bỏ qua cái nhìn của Ma Kiếm Tông.

Một suy nghĩ tày đình bỗng chốc hiện ra trong đầu, mặc dù đó là chuyện khó mà tin được nhưng Trần Duyên quyết không bỏ qua dù đó chỉ là một phần triệu. Để một thế lực tồn tại tại tu sĩ Kim Đan rơi vào tay kẻ thù cũng đủ khiến tông môn đau đầu.

- Hàn Viên đạo hữu quá khách khí rồi, Ma Kiếm Tông ta ngàn vạn năm qua có tôn chỉ là không bao giờ bỏ rơi bằng hữu, còn đối với kẻ thù thì dù chỉ một ngón cò cũng nhất quyết không để lại.

Trần Duyên gặng từng chữ, bên kia Lương Tiểu Xuân cùng năm nữ nhân trò chuyện cũng chợt yên lặng khó hiểu.

- Hahaha đương nhiên là Hợp Hoang Môn cùng chúng ta là đồng bạn không phải sao?

Hắn cười ha hả sử dụng ánh nhìn đầy ẩn ý hướng tới lão.

- Không sai, Hợp Hoang Môn chính là đồng minh thân cận của Ma Kiếm Tông.

Hàn Viên đứng dậy cầm chung rượu hướng tới hắn trầm giọng khẳng định. Đúng như hắn dự đoán, lão Hàn Viên lại bình thản như không nhưng trung niên kia lại không có công phi bất biến như lão. Sắc mặt hắn trở nên âm trầm, tuy song mục khép chặt nhưng tâm trạng liền trở nên nặng nề.

Dạ yến đã quá nửa đêm, Trần Duyên bộ dáng say khướt mặt mày đỏ gay có chút đứng không vững lấp bắp.

- Ha... tại... tại hạ cảm tạ chư vị đạo hữu, ta thật sự HÚC... không thể nào tiếp tục cùng các vị HÚC... chung vui. Chúng ta cáo... cáo từ tại đây.

- Trần đạo hữu quá khách khí rồi, ta còn mấy thứ coi như là một chút lễ vật nhưng có lẽ đành phải cho người mang tới sau.

- Cáo từ.

- Cáo từ.

Trần Duyên rời đi khiến cho những người khác cũng không còn hứng thú nán lại, từng câu cáo từ lần lượt vang lên. Hắn cười rạng rỡ như trời đất quay cuồng đạp pháp kiếm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hợp Hoang Môn nội chiến

Rời đi hơn mười dặm, Trần Duyên về mặt tỉnh như không. Liệt tử cực mạnh sợ rằng dễ dàng đón ngã tu sĩ vừa Trúc Cơ, tình trạng say khướt mà hắn vừa tỏ vẻ cũng không làm bảy người kia quá nghi ngờ.

Dạ yến kéo dài mười ngày mười đêm đối với tu sĩ Trúc Cơ cũng chỉ là thứ không đáng nhắc tới, nhưng Trần Duyên lại phải đóng kịch nhanh chóng rời đi. Đơn giản là vì hắn cảm giác bất an.

Dù cho hai kẻ một già một trẻ kia không hề để hắn phát hiện ra điểm đáng nghi nhưng có một thứ đã khiến hắn không thể không đề phòng. Trên đường phi hành tới đây không hề có bóng dáng của nam đệ tử Hợp Hoang Môn. Nếu có thì cũng chỉ là những tên thường dân hay một vài tên tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ thấp kém.

- Những nữ nhân kia mặc dù đang chiếm tiện cơ nhưng cũng chỉ là vài trăm năm gần đây. Ta không tin đám lão già kia lụng bại nhanh chóng tới vậy.

Trần Duyên nghĩ thầm.

Ngay lập tức hắn ném ra truyền tin phù nhưng có lẽ mọi chuyện đều đã trễ, đúng lúc đó một tia sáng bắn lên không trung khiến cho một vùng rộng lớn trong phút chốc trở nên sáng lóa. Kèm theo đó là những tiếng la hét thảm thiết.

Với thị giác siêu cường Trần Duyên liền phát hiện những bóng đen không ngừng lao ra từ mọi hướng. Chúng thành thực đường đi nước bước dễ dàng phá đi trận pháp bảo động nhanh chóng lên vào bên trong.

Từng căn phòng bị vỡ tan, chúng nữ đệ tử kẻ tử thương, người bị bắt giữ. Không ngờ diễn biến lại quá trơn tru như vậy, dù Hợp Hoang Môn chỉ là tiểu phái nhưng chính hắn cũng không thể nào xâm nhập chứ đừng nói chỉ ngàn tên như một, không một chút sơ hở lên vào.

- Không lẽ...

Trần Duyên cười gằng, có lẽ trước mắt hắn đã phần nào không sai. Lão già Hàn Viên kia quả đúng là càng già càng cay, cuối cùng cũng cắn răng ra tay với chính đồng môn của mình.

Không muốn bỏ qua cuộc vui Trần Duyên đẩy nhanh tốc độ, phóng người hướng tới ngọn lửa khổng lồ đang sáng rực.

- Phó sư huynh đừng mà...

- Tàn sư đệ ngươi dám sát hại đồng môn không lẽ muốn tạo phản?

Lan Anh khó khăn một mình chống đỡ ba tên cùng cấp, trong đó có một kẻ năng quen thuộc. Mặt dù đã che đi khuôn mặt nhưng thân thủ không thể nào khác đi được, hắn chính là Tàn Mạn tên đệ tử trước đây từng đón tiếp Trần Duyên.

- Hahaha Lan Anh, không ngờ nàng lại nhanh chóng phát hiện ra thân phận của ta.

Tần Mạn biết bản thân đã bị bại lộ không cần che giấu, hất tháo đi lớp vải đen. Gương mặt xanh xao quen thuộc vẫn còn đó nhưng khác biệt lại một tia thâm độc bất chợt lộ ra.

- Lan Anh là tên để cho người gọi hay sao?

Nàng phẫn nộ.

- Vậy thì ai mới có thể gọi nàng như vậy, chẳng lẽ là tên Trần Duyên kia?

Hắn khinh miệt cười, nhưng khi thấy chính nàng lại không hề hề miệng phản đối. Tần Mạn hừ lạnh.

- Hừ. Sau khi lấy lại Hợp Hoang Môn ta liền thỉnh cầu sư phụ ban nàng cho ta. Tới lúc đó thì...

Về hèn mọn của hắn cũng đủ khiến nàng mừng tượng phần nào tương lai của bản thân. Đứng trước vòng vây của ba tên tu sĩ cùng cấp Lan Anh không thể nào hạ sát hắn.

Một kẻ háo sắc như Trần Duyên đâu thể trở mặt đứng nhìn những nữ nhân tuyệt sắc này lần lượt ngã xuống. Trước lời van nài của chúng nữ nhân của mình hắn lại càng không thể khoan tay làm ngơ.

Vội vàng trở lại gian phòng, không nói không rằng bắt lấy Tường Lệ còn đang say ngủ trên giường. Trần Duyên biết với tu vi của nàng đây chính là nơi luyện rất khó tìm được.

Hắn chân đạp pháp kiếm lao vút giữa trời đêm. Đúng như dự tính từ trước, Lan Anh vẫn còn ngoan cường chống cự. Trông thấy nam nhân đang không đáp xuống Tần Mạn cùng hai kẻ còn lại nhanh chóng ngừng tay.

- Tiểu bối Tần Mạn xin ra mắt tiên bối. Chẳng hay chúng tiểu bối vô ý khiến tiên bối phiền lòng liền xin lượng thứ.

Hắn kính cẩn gập sâu người không dám ngẩng mặt.

- Các người đương nhiên là chưa hề chọc giận ta.

Nghe tới đây bọn chúng liền thả lỏng.

- Nhưng bản nhân liền ngó các người thật ngứa mắt.

Ba kẻ như bị vạn tấn áp đỉnh, ngã quỵ xuống đất không ngừng dập đầu.

- Cầu xin tiên bối tha tội, chúng tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa cho tiên bối.

Do Trần Duyên cố ý thay đổi dung nhan cùng giọng nói khiến Lan Anh cùng Tần Mạn không hề nhận ra. Nhưng khi phát hiện ra Tường Lệ đứng phía sau Lan Anh tức khắc ngầm đoán được. Nàng mừng thầm, dù sao quan hệ giữa hắn và nàng trước giờ khá yên ổn.

Có lẽ Lan Anh đã quá vội kinh hãi.

- Ta sẽ cho các người cơ hội toàn mạng rồi đi.

- Nhưng phải có một điều kiện, chính là diệt sát hai nữ nhân này.

Dứt lời Trần Duyên mau chóng tan biến trong màn đêm.

Tường Lệ cùng Lan Anh liền ngăn người, cả hai khó hiểu nhìn nhau nhưng nhận thấy vẻ tối tăm trên nét mặt đối phương liền dứt khoát không nhiều lời. Bên kia từng câu từng chữ như in vào đại não, Tần Mạn ánh mắt có chút nuối tiếc nhìn về phía Lan Anh nữ nhân nhan sắc như hoa kia. Nhưng đứng trước tính mạng, dù biết bản thân lúc này chỉ là con cờ trong tay kẻ khác hắn cũng chỉ có thể đánh liều. Đào mạng trong tay tu sĩ Trúc Cơ quả thật là dễ hơn làm.

Hắn cùng hai kẻ bên cạnh gật đầu như đã ám hiệu từ trước, cả ba cùng xông tới ánh gương sáng chói nhắm ngay vị trí hiểm yếu đâm tới.

Nhị nữ cũng không phải là kẻ hèn nhát liền phát công chống trả. Từng nhánh dây leo thô dài được Tường Lệ thành thực khống chế không khác gì đại xà có trí tuệ từ bốn phương tám hướng hợp cùng đường kếm sắc bén của Lan Anh một trời chắn một tiến công khiến bọn người Tần Mạn gặp không ít khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tinh Thần Trùng bản lĩnh

Trận đánh ngày càng kịch liệt, hai nam ba nữ không ngừng sử dụng sát chiêu muốn kết liễu tính mạng của kẻ thù.

Trên ngọn cây gần đó, Trần Duyệt không ngừng chăm chú quan sát xung quanh. Cuối cùng hắn chấp tay triệu ra Loa Trùng Ốc, hàng ngàn hàng vạn Phệ Huyết Trùng từ bên trong căn tiểu ốc nhỏ từ nắm tay ồ ạt thoát ra như động không đáy.

- Hừ con sâu mập nguoi còn muốn ngủ tới bao giờ.

Trần Duyệt hừ nhẹ ném Tiểu Mập Mập ngủ say từ trong não hải, Tinh Thần Trùng đã lột xác thành công hơn mười ngày trước ngoài trừ mập ra thêm một vòng thì sức ăn rõ ràng tiến bộ hơn lúc trước. Chỉ cần nghĩ tới đây Trần Duyệt liền nổi khí nắm lấy chóp đuôi gần như tiêu biến chỉ vì cơ thể sắp biến thành hình tròn mà xoay trên không trung.

- Cái gì mà “lột xác hóa bướm”, đột phá thực lực. Ta thật sự không biết bản mạng linh trùng của mình thật sự là thần trùng hay chỉ là giun đất.

Bình thường Tiểu Mập Mập khi bị Trần Duyệt đùa giỡn chỉ còn biết buông xuôi chịu trôi “tùy quân xâm lược” nhưng lần này nghe tới hay chữ giun đất thì lại nổi khí, có lẽ Trần Duyệt đã thật sự chạm tới lòng tự ái của nó.

Nhanh chóng trở người thoát ra dưới sự kinh ngạc của hắn, Tiểu Mập Mập liền ưỡn chiếc bụng căng tròn, nói thật ra chính Trần Duyệt cũng không thể nào nhận ra đâu là phần bụng của nó nữa.

- Cái gì tiểu tử nguoi muốn lãnh binh dẹp loạn sao?

Tiểu Mập Mập gật đầu lia lịa, nó muốn Trần Duyệt biết được thần trùng không thể nào cùng giun đất có thể đồng hàng xem xét.

- Hừ không cần nguoi phải tự nguyện đề cử bản thân, ta không tin Tiểu Huyết lại thua kém.

Trần Duyệt cười khẩy hất cằm nhìn qua Tiểu Huyết bây giờ hình thể đã lớn gấp đôi so với số Phệ Huyết Trùng kia.

Tiểu Huyết cùng không khiến hắn thất vọng, hai chiếc nanh sắc bén như lưỡi dao bên trong miệng máu vurun ra cùng tiếng hét chói tai khẳng định thực lực bản thân.

Trông thấy Trần Duyệt không khỏi hài lòng trước biểu hiện của Tiểu Huyết, Tinh Thần Trùng không cam lòng để vị trí đệ nhất bị đe dọa. Hình thể tiểu cầu bật nảy lên liên tục trước mặt hắn như muốn nhắc.

- Còn có ta ở đây nữa.

Nhưng tiếc là không hề được hắn để mắt tới.

Tưởng rằng vị trí được sủng ái nhất lại bị rơi vào tay của Tiểu Huyết thì...

- Trần Duyệt tiểu tử.

Trông thấy vị cứu tinh đã tới Tiểu Mập Mập mừng rỡ khóc lóc với lão, kẻ biết bao uẩn khúc phải hứng chịu.

Không ngoài suy nghĩ của Trần Duyệt, cuối cùng Chu lão cũng mở lời bênh vực “cục cưng” của lão.

- Tiểu tử, lão phu thiết nghĩ nguoi nên cho hài tử này một cơ hội thử sức, chẳng lẽ nguoi không muốn biết thực lực của Tinh Thần Trùng sau khi thoát kén sao?

Lời nói lão tuy nhẹ nhàng nhưng lại đánh trúng vào chủ ý của Trần Duyệt, quả thật hắn cũng thật sự tò mò không biết bản lĩnh mới của Tiểu Mập Mập là gì. Khi còn là linh trùng cấp một đã khiến hắn sinh ra thân thức nghịch thiên, nếu như đột phá khẳng định sẽ mang tới lợi ích to lớn vô cùng.

Nhưng hắn không thể tỏ ra quá hứng thú, với bản tính nhìn đâu cũng thấy lợi ích như Tiểu Mập Mập này khẳng định bản thân sẽ bị rút khô. Nay may mắn được Chu lão nhắc cho bậc thang bước xuống làm sao Trần Duyệt có thể bất kính bỏ qua. (đúng là chủ nào tớ đó mà >-<)

- Chu lão đã mở lời thì tiểu bối chỉ có thể tuân theo.

Hắn làm ra vẻ bất đắc dĩ liếc nhìn Tinh Thần Trùng đáng thương.

- Bản đại gia chỉ cho nguoi một lần cơ hội, nếu như thành công ta liền bỏ qua. Thất bại thì nguoi cùng Tiểu Huyết đối khẩu phần nguyên khí cho nhau.

Nghe tới đây Tiểu Mập Mập liền lo sợ, Tiểu Huyết thường ngày sức ăn chưa bằng một nửa bản thân. Nếu như trao đổi thì không lẽ mỗi ngày phải chịu đối sao. Quyết tâm không để Tiểu Huyết có thể lật bàn thành công Tiểu Mập Mập cắn răng gật đầu.

Từ trong miệng, Tiểu Mập Mập phóng ra từng sợi tơ trắng sương.

- Đây chẳng lẽ là bản lĩnh người mới lĩnh hội được.

Trần Duyên biểu môi nói. Nhưng hán chưa đắc ý được bao lâu thì từng sợi tơ từ từ kết thành những hình thù kì lạ mà lại có chút quen thuộc.

- Những đồ án này không lẽ là...

Trần Duyên khiếp sợ, tuy bản thân chưa bao giờ thấy hình thù kì lạ này nhưng hán cũng đã được Chu lão truyền dạy Thái Cực Lương Nghi Trận. Trận hình này thậm chí còn phức tạp hơn rất nhiều.

- Đó chính là Thập Diện Mai Phục Trận do chính tay lão phu truyền dạy cho tiểu hài tử này.

Nhìn thấy vẻ thất thần của hán lão không khỏi tự đắc.

Không quan tâm tới lão ngoan đồng kia, Trần Duyên mãi mê chăm chú trận đồ đang dần hình thành.

Từ bên trong đàn lĩnh trùng khổng lồ, Tiểu Huyết dẫn đầu mang theo chín đầu Phệ Huyết Trùng Giáp đằng bay tới trận hình nơi Tiểu Mập Mập làm trung tâm. Thập đại lĩnh trùng gào thét, như những tia sáng trong màn đêm. Từng tia sáng trắng toát nhanh như chớp hái lấy từng đầu lâu của những kẻ mặt y phục đen kìa. Sự việc nhanh tới nỗi trăm tên ngã xuống mà đồng bọn của bọn chúng không hề hay biết gì.

- Trận hình này tên như ý nghĩa, vốn là thần bí mai phục kẻ địch chờ cho chúng sơ ý liền nhanh như cắt đoạt mạng. Nhưng đối với đám tôm tép này tuy có chút không đúng công dụng nhưng cũng coi như là tạm chấp nhận.

Lão chấp tay tự hào đạo.

Trông thấy Tiểu Mập Mập đã thật sự làm chủ thế trận, Trần Duyên cũng phần nào an tâm. Hán quay qua nhìn xuống trận đánh còn đang dờ dề bên dưới, ba nam hai nữ vẫn đang không ngừng giành giật từng tia sống còn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Bị Trúc Cơ tu sĩ lần đầu vây công

Nhị vị nữ tử trên người đã không ít thương thế. Mặc dù hai nàng luôn là kẻ chiếm ưu thế nhưng ba tên nam nhân kia lại điên cuồng khát máu. Mặc cho những vết thương chồng chất sâu tới tận xương nhưng quyết không dừng lại, bọn chúng biết làm theo mệnh lệnh của Trần Duyên mới là con đường sống duy nhất.

- Hahaha lão phu không ngờ người lại là nam nhân vô tình tới vậy, để hai nữ nhân phải vết thương chồng chất mà không một chút chớp mắt.

Chu lão cũng phát hiện ra hán đang chú ý bên dưới liền mở miệng trêu chọc.

- Nàng ấy muốn trở thành cường giả ta liền giúp nàng thực hiện bằng được, không trải qua sinh tử giao chiến làm sao có thể đạp lên kẻ khác mà đi.

Ánh mắt hán kiên định không một chút buông lơi.

Rốt cuộc không phụ kì vọng của Trần Duyên, ngay điểm tấn công cuối cùng tưởng rằng mũi kiếm đã cắm vào mũi mục, Trương Lệ không chút tránh né mà nghiêng người nghênh tiếp.

Trông thấy mũi kiếm còn cách nữ nhân không quá hai li Tần Mạn vui sướng, hán hứng chí phóng người càng nhanh. Bỗng nhiên cảnh tượng huyết dịch tuôn trào trong tưởng tượng không hề xảy ra, dưới chân liền bị thứ gì đó bám chặt lấy.

Tần Mạn cảm giác bất ổn, hán nhìn xuống thì thấy những nhánh dây gai quen thuộc mà bản thân đã không ngừng giao chiến đã cuốn lấy chân phải đồng thời không ngừng tiến lên phía trên mà quấn lấy.

Hán sợ hãi không ngừng chém đi chúng nhưng những sợi dây gai thô dày mỗi lần bị chặt đi liền nhanh chóng mọc ra trở lại. Chỉ sau vài hơi thở cả người hán đã bị hàng hà những nhánh dây gai bao phủ. Chỉ còn mỗi đầu vẫn còn cố sức ngoi lên.

- Đạo hữu đại nhân đại nghĩa tha cho ta một mạng, ta là đệ tử chân truyền của Ngũ Trường Lão. Ta khẳng định lão nhân gia ngài sẽ dày công báo đáp.

- Rồi để người cầu xin sư phụ đem ta về làm tiểu thiếp đúng chứ?

Bị nàng nói trúng tim đen Tần Mạn xám xịt, hấn chưa kịp múa lời thì từng sợi dây leo thô to cuối cùng cũng bao phủ cả người. Từng tiếng la hét thảm thiết cầu xin nhưng Tường Lệ không hề dừng lại. Hai kẻ đồng bọn đứng như trời chồng nhìn thấy từng sợi dây gai từ từ siết chặt, từng dòng huyết dịch đỏ tươi rỉ ra từ bên trong.

Lợi dụng sự khiếp sợ khi nhìn thấy thảm cảnh của đồng bọn, Lan Anh lười kiếm nhanh như chớp hái xuống đầu lâu của bọn chúng.

Trông thấy hai tên kia rút cuộc cũng ngã xuống Tường Lệ thờ dốc lau đi vết máu trên mặt mắt phượng hướng về phía hấn. Lan Anh cũng không hề ngoại lệ, nàng nóng lòng muốn biết được chủ đích của nam nhân kia là gì.

- Bản nhân nhất quyết không nhúng tay, hai người đừng chông chờ.
- Tường Lệ, muội phải sống sót rời khỏi đây. Đây chính là thử thách ta đặt ra.

Dứt lời Trần Duyên dứt khoát rời đi, để lại nhị nữ lọt thỏm giữa cảnh hoảng loạn.

Tường Lệ ánh mắt dần quyết tuyệt, nàng hiểu hấn. Mĩ nhân thần sắc băng hàn phóng người lao tới đám đông đang chém giết gần đó. Lan Anh cũng chỉ còn biết thờ dài, nhưng quyết tâm của nàng không hề vì chuyện đó mà lung lay. Những tí muội ngoài kia đang ngã xuống như không ngừng thôi thúc, Lan Anh xiết chặt tiểu kiếm trong tay cùng Tường Lệ hai nàng lao vào vòng chém giết.

Trần Duyên lúc này cũng đã không hề để tâm tới nhị nữ, nói đúng hơn là hấn không thể phân tâm. Đạp pháp kiếm hấn đứng giữa không trung, ánh mắt như si như mê ngắm nhìn trăng tròn.

- Hahaha tiểu tử người đứng là không may, có cần lão phu chỉ điểm một số chỗ không đúng không?

Chu lão dùng giọng điệu hết sức gọi đồn chăm chọc.

- Ý của Chu lão là ta đang bị kẻ khác dõi theo?

Hấn cảm giác được bản thân dường như bị kẻ khác dòm ngó nhưng kẻ đó thực lực không hề thấp, dù đã cố cảm nhận nhưng Trần Duyên không thể nào phát hiện ra vị trí ẩn nấp của kẻ kia.

- Người đoán không sai, nhưng mà còn chưa đủ.
- Chưa đủ?

Hấn nghi vấn.

- Nói đúng hơn là người liền bị vây công.

Lão phi cười.

Đúng như lời Chu lão, trong làn đêm dày đặc hai bóng đen dần lộ diện. Dưới ánh sáng đêm rằm nhân dạng của chúng liền lộ rõ.

- Không biết nhị vị đạo hữu tại sao lại xuất hiện nơi đây, không lẽ lại có nhã hứng cùng ta thưởng nguyệt. Nhưng bản nhân trước giờ chỉ có hứng thú cùng nữ nhân hàn huyền chứ không phải là loại đồng tính luyện ái.

Thanh niên cùng trung nhân lại thật sự ngỡ ngàng, không ngờ trong tình huống lọt vào thế gọng kềm này mà thiếu niên kia lại còn buồn lười đùa cợt.

- Hahaha Trần Duyên người đứng là bản tính không đổi, chẳng lẽ đột phá Trúc Cơ lại khiến người lòng tin bành trướng.

Thiếu niên cười gằn.

- Hừ tên tàn phế như người còn không biết giữ mồm giữ miệng, lần trước chỉ mất nhất thủ nhưng lần này không chừng liền ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

Kẻ hấn đang chăm chọc không ai khác chính là Thanh Thiên, tên trưởng lão vừa bị trầm xuống nhất thủ. Hấn không hề che giấu sát cơ trong mắt, khi nhìn thấy vẻ ngao mạng của Trần Duyên hấn càng không thể kiềm nén bản thân liền rút kiếm xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Bạch Hạc Kiếm hiển uy

Trung niên khoanh tay sắc mặt vẫn âm trầm đứng kia, hẳn chính là Tần Khung ngũ trường lão của Hợp Hoang Môn. Đồng thời là sư phụ của Tần Mạn kẻ vừa bị Tường Lệ thẩm sát.

Hắn bình chân như vại không hề có ý định muốn tham gia, không hẳn là vì xem thường tiểu bối nhưng chính Thanh Thiên đã đề nghị muốn cùng Trần Duyên độc đấu. Mỗi ân tình này Trần Khung không hề muốn bỏ lỡ.

- Hahaha ta muốn chứng mục thực lực của thiên tài Ma Kiếm Tông có phải là có thật sự như lời đồn.

Bạch kiếm kia được hắn triệu hồi từ trong thân thể rõ ràng đó chính là hắc pháp bảo.

- Hoàn Phong Trảm

Thanh Thiên hét lớn.

Mũi kiếm nhẹ nhàng lay động trong không khí tạo thành hình bán nguyệt trong suốt lao về phía trước.

Trần Duyên không hoảng loạn vận Xuyên Tâm Chỉ, dồn nén chân khí trong cơ thể. Lục kiếm dài ngang cánh tay người phóng ra nghênh tiếp.

- RẦM.....

Lần đầu giao phong tạo ra tiếng nổ vang trời tạo ra hố sâu hơn mười trượng khiến thú hoang gần đó bùng tình vội vàng lánh xa.

Từ khi đột phá Trúc Cơ đây là lần đầu tiên hắn tranh đấu cùng kẻ khác, nhìn thấy hố to bên dưới chính là tác phẩm do lần đụng độ tạo ra khiến Trần Duyên không khỏi thờ dài.

- Quả là so với trước đây khác xa một trời một vực.

- Không ngờ chỉ tiện tay xuất lực mà thanh thể đã khác xa so với trước kia, thảo nào đối với tu sĩ Trúc Cơ thì Luyện Khí không khác gì cỏ kiến.

Không đợi hắn cảm khái Thanh Thiên lại lần nữa tiến công không ngừng nghỉ.

- Thanh Thiên ta liền cho ngươi tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Bạch Hạc Kiếm.

Hắn hét lớn. Cùng lúc đó bạch kiếm trên tay đâm xuyên qua không khí tạo ra tiếng thanh minh như tiếng kêu của loài chim hạc. Trần Duyên tưởng rằng bản thân liền bị hoa mắt, Thanh Thiên tay nắm bạch kiếm tấn công lại khiến hắn như thể tận mắt trông thấy bạch hạc khổng lồ.

Nhiều đòn tấn công dồn dập không ngừng, dù Trần Duyên đã cố gắng chống đỡ nhưng từng đường kiếm hiểm hóc lại dễ dàng lách qua Xuyên Tâm Chỉ lướt qua da thịt hắn.

Trông thấy Trần Duyên thân thể chật vật không chịu được, Thanh Thiên thầm đắc ý.

- Pháp bảo Bạch Hạc Kiếm này vốn được luyện từ trái tim cùng lông vũ của Bạch Hạc yêu thú cấp hai Giáp đẳng, cùng với Thiên Hạc Công bí truyền tạo nên một sự cộng hưởng huyền diệu. Làm sao một kẻ mệnh còn hôi sữa như ngươi có thể tránh thoát.

Pháp bảo này chính là niềm kiêu ngạo của hắn, hơn trăm năm trước Thái Thượng Trường Lão trong lúc ngao du liền phát hiện Bạch Hạc bị trọng thương đang ẩn mình sâu trong hẻm núi. Lão liền biết vận may của mình đã tới, Bạch Hạc vốn có tiếng là tọa kỵ của thần tiên. Chúng có tốc độ khó ai bì kịp, đặc biệt là vô cùng tự ngạo, thả chết chứ không hề bắt kỳ kẻ nào đứng trên đầu mình. Điều đó cũng khiến biết bao nhiêu cường giả phải tác lỗi.

Lão liền âm thầm lần mò đi vào, sau nhiều ngày hạ độc cuối cùng ông trời cũng không phụ người có lòng cuối cùng Hàn Viên cũng đã đạt thành mục đích.

Nhưng mọi chuyện lại không theo ý lão, mấy chục năm gắng bó cũng không khiến Bạch Hạc mất đi dã tính vốn có. Cuối cùng điều gì tới cũng đã tới, ngay trước ngày đại đấu muốn rời đi Hàn Viên liền lại một lần nữa hạ độc. Lần này là sát độc thật sự, lão lấy thân xác luyện Trường Thọ Đan khiến bản thân đột phá thọ nguyên ngàn năm của Trúc Cơ tu sĩ. Còn trái tim cùng lông vũ liền cất giữ lại, thứ mà sau này truyền lại cho thiên tài hiếm gặp của Hợp Hoang Môn, kẻ có cơ may đột phá Kim Đan nhất Thanh Thiên.

Hắn cũng không hề khiến lão thất vọng, đột phá Trúc Cơ trước tuổi ba mươi điều mà ở Hợp Hoang Môn còn khó hơn lên trời. Thậm chí để có thể khiến Bạch Hạc Kiếm trở thành một phần thân thể hắn đã phí không ít công sức quan sát những loài chim hạc từ năm này qua năm khác, dù không tận mắt chứng kiến Bạch Hạc cực hiếm kia nhưng đã đạt không ít thành quả.

Trên không trung, Thanh Thiên cùng Bạch Hạc Kiếm tâm linh tương thông khiến hắn như thể thật sự bay lượn làm kẻ phải đáp pháp khí đằng không như Trần Duyên không khác gì hình hình rơm rạ người chà đạp.

Cả người hắn rách nát tả tơi, huyết dịch không ngừng thấm đẫm qua y phục nhỏ giọt xuống đất. Thân thể càng lúc chậm lụt dần, có vẻ thương thế đã biến chuyển nặng nề hơn. Hắn không còn nhanh nhẹn chống đỡ như lúc đầu, gần như mỗi lần ra chiêu là một lần để lại trên thân thể một vết tích sâu đến tận xương.

Trần Duyên lúc này thật sự ở trong tình thế bị động hoàn toàn. Hắn không có công pháp Trúc Cơ không thể chống trả, tốc độ lại quá chậm chạp. Đối

phương là hiện thân Bạch Hạc là cao thủ thân pháp trong cùng cấp khiến suy nghĩ bỏ chạy chỉ có thể rút ra sau đầu.

Trông thấy Trần Duyên đã không thể nào chống trả Thanh Thiên liền cảm thấy nhàm chán, hắn đã không còn thấy hứng thú trong trận đấu một chiều này. Ngay tức khắc thân ảnh Bạch Hạc xuất hiện bao trùm lấy hắn phi thân lên cao, trên độ cao ngàn thước Thanh Thiên nhếch miệng, hắn dùng tốc độ khó tin mà lao thẳng xuống.

Được bao bọc bởi thân ảnh Bạch Hạc trong suốt Bạch Hạc Kiếm chực chờ mi tâm Trần Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Một hồi kí ức

Khoảng khắc mà Trần Duyên như đã bước một chân vào Ngộ Môn Quan, không ai nghĩ hắn có thể thoát khỏi một kiếp này. Chính Thanh Thiên cũng vô cùng khẳng định, hắn đã từng hạ sát một yêu thú cấp hai Đinh đằng với chiêu thức này.

Hắn không tin Trần Duyên lại có bản lĩnh cao cường hơn yêu thú Đinh đằng. Nhưng lại có một kẻ không cam tâm, kẻ đó chính là Trần Duyên. Hắn đã cố nhẫn nhịn chính là đợi giây phút này. Trong sát na từ thân âm thầm mời gọi thì những kí ức cũ lại hện mà lũ lượt kéo về.

Bên trong đấu thú trường, một tiểu hài tử không vượt quá tám tuổi tay cầm chùy thủ khắp người đều là máu. Trước mắt nó chính là lão hổ to hơn trung niên trưởng thành, dù sức sinh kia chỉ là dã thú nhưng lại có thể dễ dàng ăn thịt cả người lớn.

- Đây lão Tứ, trận này ngươi lại đặt cho tên tiểu tử miệng còn hôi sữa dưới kia sao?

Một lão già bụng bự về ngoài hào nhoáng không ngừng vung tiền, lão quay qua hỏi chuyện người bạn già đã kiếm được không ít lợi lộc trên người tên tiểu tử kia.

- Hừ ngươi nghĩ ta bị ngu sao? Đại hổ dưới kia đã xé xác trên trăm nhân mạng, lão bản của đấu thú trường này mất không ít công sức mới giăng bẫy bắt được. Đừng nói một, thậm chí mười kẻ như hắn cũng không thể làm gì được.

Lão già râu dê nổi khí đáp.

- Ha ha, nghĩ được như vậy chứng tỏ ngươi không phải là kẻ ngốc.

Cả hai lão cùng cười lớn.

Đó cũng là suy nghĩ chung của tất cả những kẻ cờ bạc ngồi nơi đây. Thời điểm đặt cược vừa bắt đầu, chỉ là mười chung một nhưng số người bắt đại hổ đã nhiều không đếm xuể, điều đó cũng được lão bản dự tính trước.

- Hahaha tiểu cô nương cũng muốn kiếm chút bạc mua kẹo đường sao?

Lão bản tình cờ nhìn thấy tách biệt khỏi đám người chen chúc đến nỗi đỏ cả mắt kia là một tiểu nữ hài tóc cột hai chòm đang nhảy chân sáo tiến lại gần bàn đặt cược. Nàng tỏ vẻ hưng phấn tìm tới tên tiểu hài tử kia.

- Thúc thúc ta muốn áp cho sư huynh của ta.

Lão bản phì cười.

- Hừ ngươi muốn đặt cược cho hài tử kia, đừng nói ta không nhắc trước, tiểu tử kia mười phần là nằm gọn trong bụng lão hổ, tuyệt không có khả năng lật ngược tình thế.

Nàng phồng má, chân đạp thành thịch xuống đất giận dữ.

- Ai nói với thúc thúc là sư huynh ta sẽ bại? Hắn sẽ thắng, không những vậy mà là đại thắng.

- Thôi thôi hắn thắng được chưa, vậy tiểu cô nương áp bao nhiêu?

Lão thật sự chịu thua tiểu hài nữ đơn thuần đáng yêu này.

- Đây là tất cả gia sản của ta.

Tiểu nữ hài lấy ra miếng vải nhỏ được gói ghém kĩ lưỡng.

- Hahaha được rồi người cứ lên trên đó tiếp tục quan sát, nếu lần này tiểu tử kia thắng lợi ta sẽ trả gấp mười lần.

Lão bản vuốt râu nhận lấy năm hào cười ha ha.

Tiểu hài nữ có chút nghi ngại nhưng vẫn quyết định rời đi, dù sao đó chính là tiền sư phụ đã cho nàng mua hồ lô ngạo đường, nếu như mất đi khẳng định chỉ có thể thêm thường nhịn xuống.

Bên kia đấu trường, hàng trăm hàng nghìn con bạc không ngừng đổ mắt hết gào. Lòng sắc được khai mở, đại hồ từng bước oai phong lẫm lẫm bước ra. Nó không hề sợ hãi mà chỉ dùng ánh mắt tò mò quan sát xung quanh.

Cuối cùng ánh mắt liền dừng lại trên người tiểu hài tử trước mặt, con đôi âm ỉ suốt nhiều ngày khiến nó biết đây chính là thứ khóa lấp cái bụng trống rỗng.

Từ chi thô to không chút do dự nhanh như chớp vồ lấy con mồi, ngay lúc đó trận đấu tức khắc được diễn ra. Mặc cho từng tiếng gào hét chửi rủa của bọn người kia hài tử không hề bị phân tâm, hắn dùng ánh mắt trong trẻo không hề vẫn đục một chút sợ hãi nào chăm chăm quan sát.

Như một con thỏ nhanh nhẹn, hài tử cuộn mình lần nhiều vòng qua một bên để lại dấu tích của những chiếc vuốt sắc nhọn cắm ngập sâu trên mặt đất.

Lão hồ rống lớn giận dữ, không ngờ con kiến bé nhỏ kia lại dễ dàng tránh né khỏi đại vuốt sắc nhọn. Đaih trào điên cuồng vung lên, khắp nơi trên đấu trường giờ đây không khác gì mảnh ruộng vừa được cày bừa.

Tiểu hài tử dù sao đi nữa cũng chỉ là tiểu hài tử, mặc dù phản ứng không chậm nhưng né tránh toàn bộ mà không chút tổn thương nào là chuyện bất khả thi. Móng vuốt sáng loáng, sắc như dao cạo nhẹ nhàng quơ qua để lại một vết máu dài trên khuôn mặt non nớt.

Máu đã bắt đầu đông, lão hồ ngửi được mùi tinh huyết càng hưng phấn tấn công càng dồn dập. Bất khả tư nghị là đám con bạc đổ mắt trên kia thậm chí chính là những kẻ hưng phấn nhất. Đây chính là điều mà bọn chúng chờ đợi, mặc dù cuộc mười ăn một nhưng nếu chiến thắng thì đó chính là ngân lượng, thứ mà không có bất kì kẻ nào chê nhiều.

Nữ hài tóc buộc hai bím cũng gấp gáp, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu xuất hiện một tia bất an. Tiểu thủ siết chặt gấu váy, dùng đôi mắt có chút đỏ hoe nhìn chăm chăm diễn biến bên dưới.

Bên trong lồng sắc, hài tử vậy mà không hề lộ ra một chút nào gọi là hoảng loạn. Vết cào trên má nhẹ tựa hư không, chưa đủ để khiến hắn phải lo nghĩ.

Hoành tiểu thủ trước ngực, đôi mắt sắc lẹm tựa như mãnh thú săn mồi, thân thể hạ xuống thấp gần mặt đất.

- Không lẽ tiểu tử kia muốn phản công.

Nhìn thấy tư thế kì lạ kia không ít kẻ nghĩ thầm.

Không đợi bọn chúng suy đoán quá lâu, như tiểu miêu rình mồi. Thân thể nhỏ nhắn gầy yếu nhanh như chớp áp sát thân hình vĩ đại kia. Tiểu thủ sắc lẹm rạch một đường trên chi trước của đại hồ.

Nhưng hiện thực lại luôn phủ phàng, với sức lực của hắn thì tiểu trụ cũng không thể nào cắt sâu vào da thịt.

Thừa cơ hội, đại hồ một trào đánh thẳng vào phía sau. Gần như nhận toàn lực đòn tấn công vừa rồi, tiểu hài tử bị đánh văng vào tường. Con đau do xương thịt bị nứt vỡ mang lại khiến hắn không thể nào giữ được về lãnh tinh mà đau đớn gào hét.

Đây chính là thứ mà nó đã chờ đợi bấy lâu nay, con mồi hoảng sợ gào hét. Súc sinh vui sướng tung đòn quyết định để thỏa mãn con đói hành hạ bao nhiêu ngày nay.

Lão hồ gầm lên vang vọng, hình thể to lớn vồ lấy. Cặp răng nanh dài hơn mười phân sắc quắc chỉ chờ cắn phập vào chất thịt non mềm.

Đúng lúc này Trần Duyên bỗng nhiên đôi mắt sáng rực, kí ức trong tíc tắc chợt ập về khiến hắn trong khoảng khắc như kẻ lạc vào mê cung không lối thoát bỗng chợt nhìn thấy một tia sáng le lói.

Hắn cười quỷ dị, hành động tiếp theo khiến Thanh Thiên cùng Tần Khung phải trở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Đấu lực cùng Trúc Cơ trung kì tu sĩ

Tả hữu thon dài đột nhiên đưa về phía trước.

- Tiểu tử nguoi... .

Thanh Thiên thật sự bất ngờ, nhưng ngay tức khắc hấn lại phần nộ.

- Nguoi dám không để ta vào trong mắt sao?

Hắn chăm chú quan sát, đó chỉ là cánh tay thông thường tới mức không thể thông thường hơn.

- Nếu nguoi đã muốn chết thì... .

Thanh Thiên điên cuồng siết chặt chuỗi kiếm.

Đúng như hắn dự đoán, pháp bảo Bạch Hạc Kiếm không chút trở ngại nhẹ nhàng đâm xuyên qua tả hữu như cắt vào trong mặt nước để lại một vết máu dài. Không dừng lại ở đó, mũi kiếm hướng mũi tâm đâm tới.

Trong khoảng khắc tường chừng Bạch Hạc Kiếm sẽ xuyên qua đầu lâu của Trần Duyên thì Tần Khung đứng cách đó không sai liền cảm thấy bất an. Hắn liền không chút chần chờ phóng người lướt qua.

Nhưng mọi chuyện đều đã muộn màng, cảnh tượng dịch não trắng noãn hòa cùng huyết dịch đỏ tươi không hề xuất hiện trong mắt Thanh Thiên mà lại phản chiếu từ chính con nguoi của thanh niên quý dị trước mặt. Trong đó một tia kiếm khí xanh lục từ ngón tay của Trần Duyên xuyên qua đầu lâu của hắn.

Đó cũng chính là hình ảnh cuối cùng của hắn, ngay tức khắc Thanh Thiên mang theo vẻ mặt không cam lòng ngã xuống.

Nhìn xuống thân người xụi lơ từ không trung rơi xuống, trong đầu Trần Duyên không chút để tâm tới, vì tâm trí lúc này lại chợt nhớ ra hình ảnh một tiểu hài từ bàn tay như búp măng bị một chiếc nanh hổ xuyên qua đang dùng hết sức bình sinh cầm trụ thủ xuyên qua cổ đại hổ. Hắn hững hờ ánh mắt nhìn xa xăm.

Xuyên Tâm Chỉ dài hơn một thước được Trần Duyên thu lại, từ khi đột phá Trúc Cơ với nguyên khí dồi dào gấp bội khiến hắn thoái mái vận dụng. Từ lúc đầu chính hắn đã cố ý giới hạn khoảng cách của Xuyên Tâm chỉ khiến Thanh Thiên lầm tưởng rằng tiểu kiếm khí này chỉ dài ngang một cánh tay.

Không ngờ chính trò trẻ con này lại lôi hắn xuống địa ngục.

- Nguoi... nguoi...

Tần Khung phần nộ miệng lắp bắp, không ngờ chỉ trong sát na đồng môn sư đệ liền bị sát hại khiến hắn không kịp trở tay.

Làm sao Trần Duyên có thể bỏ qua một tu sĩ Trúc Cơ Trung kì đỉnh phong, Tiểu Mập Mạp đang chôn mình gần đó liền nhận thấy thời cơ đã đến. Trên mặt đất ngay dưới chân hắn, đồ án khổng lồ bán kính hơn mười trượng phản chiếu ánh trắng.

Tần Khung bất khả tư nghị, tinh thần hắn toàn bộ tập trung vào Trần Duyên khiến bản thân không hay biết mà bước chân vào giữa trận pháp.

- Tần đạo hữu không lẽ muốn đích thân ra tay sao?

Trần Duyên nhìn qua.

Trận pháp dần sáng rực, mười nhánh xung quanh xuất hiện những đám mây màu đen nhìn bên ngoài có vẻ không một chút quy tắc nhưng hắn lại không nhận ra nơi đó có chút xảo trộn gì.

- Không lẽ nguoi cố tình dẫn dụ chúng ta tới đây?

Tần Khung bỗng nhiên nhớ lại, hắn cùng Thanh Thiên đã bí mật bám theo Trần Duyên từ khi rời khỏi đại điện. Tên tiểu tử này đi loạn khắp nơi, từ ôm ấp tình nhân tới việc dạo chơi nơi bọn tiểu bối tranh đấu. Cuối cùng bản thân cũng đã không còn kiên nhẫn, chính Thái Thượng Trưởng Lão đã ra sắc lệnh phải giết Trần Duyên trước khi trời sáng. Không ngờ bọn hắn lại đi theo hắn tới nơi đây.

- Nguoi đã tốn không ít công sức bày ra trận pháp lớn này từ trước tại sao không ngay lập tức sử dụng mà phải chờ tới lúc này???

- Đương nhiên thứ này là ta đã bỏ tâm tư dành cho đạo hữu.

Trần Duyên ngây ngô mỉm cười.

- Không lẽ nguoi muốn giữ ta lại đây. Hừ nếu như trời sáng mà chúng ta không quay trở về phục mệnh thì nguoi đừng mong thoát khỏi sự truy sát của Thái Thượng Trưởng Lão.

Tần Khung cười khẩy không tin trận pháp này lại có khả năng giữ chân hắn tại đây.

- Đạo hữu không thấy bất ngờ bản thân tại hạ không chút hề hấn gì.

Trần Duyên nói ra điều mà hần cũng thấy không đúng. Nhục Dục Tấn không mùi không vị dễ dàng qua mắt tu sĩ Trúc Cơ do chính tay Thái Thượng Trưởng Lão bào chế không ngờ lại vô dụng với hần.

- Hừ ngươi thân là đệ tử tông môn khẳng định được sư phụ ban cho không ít bảo vật.

Trong lời hần nói không hề che giấu ghen ghét, trong Hợp Hoang Môn hầu như khi bọn chúng đột phá Trúc Cơ thì môn phái đã không còn khả năng tiếp tục bồi dưỡng, chỉ còn cánh tự thân lưu lạc tìm kiếm cơ duyên. Còn ở Ma Kiếm Tông dù ngươi đã là tu sĩ Kim Đan thì cũng còn không ít thứ giúp ngươi gia tăng tu vi. Điều đó cũng đủ thấy sự khác nhau một trời một vực.

- Hahaha Tần đạo hữu quả thông tuệ, lời ngươi không sai. Nhưng nếu như tại hạ nói năm vị trưởng lão kia cũng không hề trúng độc??

Lời hần nói ra khiến Tần Khung thất sắc.

- Là ngươi, chính ngươi phá hỏng mưu kế của chúng ta.

Tần Khung điên loạn rít gào.

Hần chưa kịp động thủ thì bên dưới Tiểu Mập Mập đã khổng chế trận pháp. Hơn trăm ngàn Phệ Huyết Trùng Giáp dâng vây công.

Thân là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ Tần Khung làm sao có thể ngay lập tức đại bại trước linh trùng cấp 1, hần nhanh chóng triệu hồi ra pháp bảo hình dạng đại trụ đen nhánh. Hai tay gồng sức quơ mạnh liên hồi vào từng đám mây đen rào rạt.

Tiểu thay số lượng linh trùng đông đảo lại chính là khắc tinh lớn nhất với đại trụ kia. Một Phệ Huyết Trùng bị đập nát ra bã thì hàng trăm, hàng ngàn con khác liên lập kín không ngừng nhau xé nguyên khí hộ thể của hần.

“Nước chảy đá mòn”, dù cho bản thân thực lực cao cường tới mấy cũng không thể nào thoát khỏi kết cục. Tận mắt trông thấy nguyên khí trong cơ thể không ngừng bị hao mòn Tần Khung cũng không thể nào kiềm chế. Trước mắt tử vong đang tới gần hần gào hét dữ dội, hai mắt huyết hồng điên cuồng huy động đại trụ.

- Tiểu tử chính ngươi đã ép ta.

Tần Khung quyết tuyệt, cả người hần bỗng dựng đỏ lên. Kèm theo đó là nguyên khí trong cơ thể cũng theo đó mà tăng lên.

- Địa Tượng Chấn.

Thân ảnh đại tượng bao trùm lấy hần. Trên song thủ, từng cọng gân nổi hẳn lên da như đại xà len lỏi.

Tần Khung xoay nhanh đại chùy trên không trung, dùng hết sức bình sinh đập mạnh xuống đất.

Chấn động khiến đại địa nứt toát từng mảng lớn, hần không phải điên cuồng nghĩ loạn. Lập tức Thập Diện Mai Phục Trận bị đứt gãy, từng tia đồ án bị lệch đi không còn kết nối như trước.

Nhìn thấy trận pháp rắc rối kia bị vô hiệu hóa Tần Khung thở phào, hần nắm chặt đại chùy hướng Trần Duyên.

- Tiểu tử ngươi quả không tệ, được chết dưới Vạn Tượng Chùy của ta chính là phúc báo của ngươi.

Tần Khung điên cuồng mất đồ như máu.

- Ngươi lấy Huyết Tế Trận nơi nào?

Trần Duyên gắng từng chữ, đây không phải lần đầu hần tận mục kiến thứ trận pháp kinh khủng này. Tuy chỉ mình Tần Khung thiêu đốt máu huyết nhưng mười tên tu sĩ Luyện Khí cũng không thể nào cùng tu sĩ Trúc Cơ đánh đồng.

- Hừ kẻ sắp chết như ngươi không cần phải biết quá nhiều.

Hần hừ lạnh.

- Uhm, ngươi nói không sai.

Trần Duyên vỗ túi trữ vật, lấy ra hồng huyết phù trên mặt không giấu được vẻ nuôi tiếc.

Thứ hần cầm trên tay chính Địa Lực Phù lừng danh, thứ mà La Thành đệ tử của Hành Pháp Sơn luôn giữ bên người làm bảo vật hộ thân. Chính Trần Duyên cũng không ngoại lệ, Địa Lực Phù này chứa đựng một kích toàn lực của sư phụ hần Phong Ma Chân Nhân tu sĩ Kim Đan hậu kỳ viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Địa Lực Phù

Đứng trước đối thủ mà hẳn không có chút khả năng đào thoát, Trần Duyên không còn cách nào khác mà bất đắc dĩ phải dụng tới.

- Người... người...

Có lẽ Tần Khung cũng nhận ra nguy cơ, hẳn không một chút do dự quay người tháo chạy.

- Đạo hữu nghĩ bản thân có khả năng trốn thoát sao?

Trần Duyên cười gằn, xiết chặt Địa Lực Phù trong tay. Trên không trung, từ hư vô bỗng dưng xuất hiện con gió xoáy cao hơn trăm trượng như muốn đánh tan màn đêm.

Thân là người thi triển Trần Duyên kinh hoàng không kém, uy lực một kích của tu sĩ Kim Đan đây cũng chính là lần đầu hẳn chú mục.

Con lốc xoáy như lỗ đen không đáy tham lam nuốt chửng tất cả sinh linh trên đường đi của nó.

- Ah...ah...ah...

Tần Khung lúc này không còn là kẻ hét ra lửa, khạc ra khói. Hắn cố gắng niếu chặt, đôi song thủ vững chắc bám sâu xuống mặt đất.

Nhưng cuối cùng hẳn cũng không thể nào trốn thoát, cả vùng gần trăm dặm liền bị cày nát. Tầng nham thạch khổng lồ không hề thua kém ngọn đại sơn bị con gió kéo lên không trung cuốn theo Tần Khung về mặt tuyệt vọng.

Chỉ trong nháy mắt, nguyên khí hộ thân liền vỡ nát. Từng tia phong hệ chân khí như hàng ngàn hàng vạn mũi kim châm đâm xuyên qua nhục thể. Con đau đớn xuyên thấu tim gan khiến hẳn cả người co quắp lại.

Tưởng rằng giờ chết đã điểm thì bỗng chốc con gió xoáy khổng lồ biến mất không để lại một chút tâm hơi. Tần Khung không khác gì mảnh vải rách mướp từ độ cao hơn trăm trượng rơi thẳng xuống mặt đất.

Mặc dù chỉ bị cuốn trong cơn bão chỉ trong một chớp mắt nhưng Tần Khung lại cảm nhận thời gian trôi qua như kéo dài cả trăm năm. Dù nhục thể không chút che chắn rơi thẳng xuống tạo trên nền đất một cái hố không nhỏ nhưng hẳn lại không hề cảm nhận một chút đau đớn nào, nói đúng hơn là ngoài thần trí còn chút tỉnh táo thì thân thể cùng tứ chi đều đã tàn phế không cách nào cứu chữa.

- Sao...sao người không để cho ta được chết??

Hắn chỉ còn một hơi tàn, thứ duy nhất có thể làm lúc này là gắng sức truyền âm cho thiếu niên đứng gần đó.

Trần Duyên chấp tay đậm mực.

- Không sai, chính ta đã thu lại phù chú. Nhưng không phải là tha chết cho nhà ngươi, vì đối với ta lúc này người còn sống hay đã chết đều không trọng yếu. Quan trọng là nhục thể của ngươi không thể bỏ phí.

Dứt lời, ngoài trừ Tiểu Mập Mập không còn tia hơi sức đang nằm thờ dốc trên vai hẳn thì tất cả linh trùng đều được Trần Duyên phóng thích lao vào cắn xé thân thể Thanh Thiên cùng Tần Khung.

- Ga...ga...ga Trần Duyên dù có làm quỷ hồn ta cũng không buông tha cho ngươi.

Dù cho đã là phế nhân chỉ có thể bảo tồn một toa hơi thở nhưng tận mắt chứng kiến nhục thể bị gặm nhấm hẳn phần nộ khiến song mục ngập tràn huyết dịch dù chút hơi tàn mà nguyên rủa. Chính Tần Mực cũng không ngờ rằng hẳn cùng sư đệ lại có ngày này, chết không toàn thây.

Trong màn đêm tĩnh lặng, Trần Duyên thờ ơ không hề để tâm tới những lời trần trối sau cùng của kẻ thảm bại. Số sinh linh đã ngã xuống trên tay hẳn dù có muốn đếm cũng không tài nào nhớ nổi, nếu như bọn chúng thật sự có thể thành ma ám quế thì bản thân đã không biết phải chết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Linh trùng phân chia

Đúng lúc này, trận kịch chiến phân chia tài nguyên của đàn linh trùng cũng đã ngã ngũ. Thân xác của Thanh Thiên không ngoài dự đoán bị cặp Lục Đường Lang hưởng trọn, do không có Tiểu Kim ở tại khiến bọn chúng không khác gì Hắc Bạch Vô Thường cực kì hợp ý bất kì Phệ Huyết trùng nào dám lại gần đều bị trảm làm hai.

Còn bên Tàn Khung tuy có chút hỗn tạp, e hèm không thể nói là có chút hỗn tạp. Trung niên đáng thương nằm giữa vòng vây của bọn linh trùng khát máu không thể nói là không thâm. Dù không như Lục Đường lang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng Tiểu Huyết cũng không hề mất đi uy vọng. Tuy bản thân đã hưởng dục gần hết huyết nhục nhưng vẫn không quên để lại cho những tiểu tử phía sau.

Trần Duyên vô cùng hài lòng, Tiểu Huyết được hấn không ngừng dùng thần thông Thần Khống Vạn Trùng bồi đắp khiến linh trí càng lúc tiến triển không ngừng hiển lộ thiên phú điều binh khiển tướng. Đồng thời nhìn lại tiểu tử đang ngon giấc say nồng trên vai lại khiến hấn có chút bất đắc dĩ cười.

- Hừm??

- Tiểu Huyết, ngươi muốn đột phá.

Hấn kinh hĩ cười lớn. Tiểu Huyết vốn là linh trùng cấp 1 viên mãn nhưng lại chưa hề gặp thời điểm thích hợp. Nay không ngờ lại hấp thu huyết dục tu sĩ Trúc Cơ trung kì như tưới nước trong ngày khô hạn, một bước đạp tan cánh cửa ngăn cản bấy lâu.

Nhanh chóng triệu hồi Loa Trùng Ốc, Trần Duyên không chế toàn bộ Phệ Huyết Trùng khống chế mười dặm xung quanh. Lúc Tiểu Mập Mập đột phá cùng lúc với Trần Duyên cũng gây ra hiện tượng không nhỏ. Nhưng hiện tại không có tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong tọa trấn, hấn chỉ có thể tung mọi thủ đoạn chân giữ nơi đây.

Mau chóng đưa Tiểu Huyết quay về Loa Trùng Ốc, song thủ nhanh như chớp. Hóa Mộc Quyết được hấn thôi động, không gian xung quanh mười bước chân liền ngập tràn sự sống.

Quang cảnh hoang tàn do trận chiến ban nãy giờ đây được màu xanh của cây cỏ che phủ. Loa Trùng Ốc xoa tít trên không trung cuốn theo từng tia chân khí đang không ngừng bị thu hút.

- Tiểu tử mau sử dụng Thần Khống Vạn Trùng.

Chu lão bên cạnh cũng có chút gấp gáp.

Trần Duyên tức khắc thông hiểu, dấu ấn linh trùng quen thuộc lần đầu xuất hiện trên mi tâm. Lúc này hấn cảm nhận như bản thân cùng Tiểu Huyết hòa mình làm một.

Từng hình ảnh kí ức xa xôi từ khi chỉ là một tiểu trùng mới phá nở dần con mắt ngây dại e sợ quan sát cảnh vật xung quanh. Trải qua không biết bao nhiêu hiểm nguy đi tới một bước này, đạp phá cánh cửa xác phàm trở thành yêu thú thật sự.

Từ mi tâm của hấn, những tiếng rít khó hiểu tạo thành âm vang không ngừng tán mát. Tiểu Huyết bị bao bọc bên trong hưởng thụ cảm giác do tẩy lễ mang lại khiến từng khớp chân hư sướng không ngừng rung vẩy.

Chính Trần duyên cũng có chút bất ngờ, không ngờ Thần Khống Vạn Trùng lại có tác dụng kì lạ này.

- Hahaha tiểu tử, rồi ngươi sẽ thấy uy lực thật sự của Thần Khống Vạn Trùng. Phệ Huyết Trùng này tư chất quả không tệ, nếu như không có ngươi thì đời này kiếp này nếu không ngã xuống cũng có vài thành cơ hội đột phá Trúc Cơ.

- Nay được ngươi chú ý tới coi như là vận mệnh, hi vọng tiểu trùng này biết nắm giữ cơ duyên này.

Chu lão cười khà.

- Ah còn hai tiểu trùng các ngươi nữa, tương lai ắt hấn không tệ.

Lão liếc mắt qua cặp Lục Đường Lang được Trần Duyên tin tưởng giao trọng trách trấn giữ bên người hấn.

Tiểu Lục cùng Đại Lục tâm trí còn non nớt vừa được lão khen tặng đã kinh hĩ nháy nhót cặp mắt nhìn qua Tiểu Huyết không che giấu vẻ ước ao.

Cuối cùng hơn hai canh giờ, linh trùng đồ án trên mi tâm cũng nhạt dần Trần Duyên cũng từ từ thu công. Nhìn vào trong Loa Trùng Ốc, Tiểu Huyết đã không còn trông thấy nữa mà thay vào đó lại là một cái kén to lớn bằng người trưởng thành mang màu huyết đỏ.

Đối với linh trùng khi đột phá trưởng thành thường lãng phí rất nhiều thời gian, thường thì tạo kén tơ bao bọc lấy cơ thể chờ ngày “phá kén hóa điệp”. Còn trực tiếp hơn chính là lột xác, tuy không lãng phí quá nhiều thời gian nhưng lại đặc biệt ẩn chứa rất nhiều nguy cơ. Thời điểm lột xác cũng chính là lúc bản thân linh trùng suy yếu nhất, chính vì lẽ đó rất ít kẻ tận mục chứng kiến cảnh tượng hiếm gặp này.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Nhị nữ đồng tâm hiệp lực (1)

Bên trong lãnh địa Hợp Hoang Môn chiến sự cũng đã tới hồi gấp gáp, Trương Lệ rút tiểu kiếm ra khỏi thi thể của một tên đệ tử. Nàng liếc mắt phượng đánh giá xung quanh muốn tìm đối thủ mới.

- Hìhìhi Trương đạo hữu thực lực quả thâm bất khả trắc, không biết bao nhiêu nhân mạng đã ngã xuống trên tay đạo hữu rồi.

Lan Anh thanh bào giờ đây cũng đã nhuộm đỏ một màu huyết dịch, khẳng định cũng đã hạ sát không ít người.

- Bọn người này không phải đều là đệ tử Hợp Hoang Môn sao?

- Không ngờ Lan Anh đạo hữu lại là kẻ máu lạnh không chút run tay.

Nghe lời châm chọc của nàng, Lan Anh có chút nhú mày nhưng cũng bình thản đáp trả.

- Bọn chúng cũng chỉ là “đã từng”, dám nổi loạn phản bội môn phái chính là phản đồ. Chỉ có một kết cục duy nhất “giết”. Phái chính tay chúng ta phải chặt lấy thủ cấp của bọn chúng mới có thể an ủi những anh linh của các sư muội.

Quả không hổ là kẻ mang danh đại đệ tử, từng lời nói, cử chỉ đã dần toát ra áp bức vô hình.

Trương Lệ cũng cảm nhận thấy sự khác biệt, khiến nàng không còn hứng thú trên chộc.

- Nhị vị nữ tử không ngờ còn chút hơi sức ở nơi đây trò chuyện, không biết đám nam nhân thô lỗ chúng ta có hay không cơ hội cùng hai vị hường nguyệt đêm nay.

Hơn mười tên hắc y bỗng nhiên tiến lại gần, bọn chúng ăn ý chia nhau ra bao vây lấy mọi đường tẩu thoát.

- Lan Anh đạo hữu có nhận ra bất kì kẻ nào trong số chúng là đệ tử quý phái.

Trương Lệ có đôi chút rung mình, mỗi kẻ trong số chúng tỏa ra áp lực không kém gì nàng cùng Lan Anh. Hợp Hoang Môn nho nhỏ này không thể nào bồi dưỡng cùng một lúc mười tên này.

- Không, ta không hề nhận ra bất kì kẻ nào trong số chúng.

Lan Anh ngay tức khắc khẳng định, lúc này nàng cũng hiểu ra nghi ngại của Trương Lệ. Trận bạo loạn lần này khẳng định không phải nội loạn, điều nghi kị nhất mà Trần Duyên không hề muốn thấy, lão cáo già Hàn Viên khẳng định đã thông đồng cùng những kẻ khác nhằm giành lại Hợp Hoang Môn về tay.

- Các người thật ra là kẻ nào, đây chính là lãnh địa Hợp Hoang Môn kẻ bên ngoài tự ý xâm nhập liền chém giết không tha.

Dù đứng trước mười tên đều có khí chất vượt qua bản thân nhưng nàng chưa hề có ý định bỏ trốn. Nữ nhân sát khí bao trùm càng khiến trở nên diêm lệ.

Lan Anh lúc này không khác gì đóa hoa dùng sắc đẹp dụ dỗ khiến kẻ khác trầm mê rồi không một tiếng động liền hạ sát kẻ không may.

- Còn không mau thanh tĩnh.

Một tên trong số đó hét lớn, những kẻ còn lại liền có chút bản thần. Nét đẹp yêu mị của nàng khiến bọn chúng không hay biết mà trầm mê.

- Không ngờ trong khoảng khắc này mà...

Trương Lệ do lịch luyện còn yếu kém tuy không thể nào biết rõ nhưng cũng có thể thấy được sự biến chuyển nghiêng trời lệch đất của nàng.

- Không ngờ nhiệm vụ lần này lại có chút ngoài ý muốn. Nhưng mị thuật này không thể nào một lần nữa khiến chúng ta mắc bẫy.

Hắn nói không sai, trông một sát na nàng vô tình kích phát tiềm năng thiên phú mà chính nàng cũng không thể tưởng tượng. Bọn chúng giờ đây đã đề phòng khiến nàng chỉ có thể liều chết xông lên.

- Trương Lệ đạo hữu, ta chỉ có thể nội trong ba hô hấp cảm chân bọn người kia. Tới lúc đó đạo hữu liền...

- Lan đạo hữu không cần phải nhiều lời, ta tới đây là vâng theo lệnh đại sư huynh lịch luyện, nếu như quay đầu bỏ chạy khẳng định không còn mặt mũi nhìn gặp huynh ấy.

Trương Lệ cắt ngang lời nói chắc nịch.

Lan Anh liền xúc động, mặc kệ Trương Lệ có lí do gì nhưng đứng trước tình cảnh cử tử nhất sinh mà không hề quay lưng bỏ chạy cũng đủ để nàng xem như đồng sinh cộng tử bằng hữu.

- Lan Anh đạo hữu mời lên trước, ta sẽ hỗ trợ phía sau.

- Được.

Tường Lệ rung tay ngọc, hàng trăm căn dây gai bắt ngờ trỗi lên từ lòng đất khiến phạm vi mười bước chân quanh nàng trở nên hỗn loạn.

- Bọn chúng quá đông chúng ta chỉ có thể lợi dụng địa thế khiến bọn chúng không thể nào hợp lực.

Nàng phóng người bên cạnh Lan Anh, hai nàng không hẹn mà cùng nhắm tới tên hắc y đầu tiên thoát ra khỏi mị cảnh vừa rồi.

Từ bên trong làn khói bụi mù mịt hai thanh tiểu kiếm từ hai phía chuẩn xác xuyên qua đầu lâu. Mọi việc diễn ra quá nhanh, không những bọn người áo đen kia mà chính hai nàng cũng không ngờ rằng lại có thể mau chóng kết thúc tới vậy.

Thu lại tiểu kiếm Lan Anh bỗng nhiên xám mặt, nàng tức tốc bắt lấy tay ngọc của Tường Lệ cùng tẩu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Nhị nữ đồng tâm hiệp lực (2)

Trong lúc Tường Lệ còn nghi vấn, đáng lẽ lúc này chủ động công kích những tên còn lại chính là nắm giữ rất lớn lợi thế nhưng Lan Anh lại chủ động rời đi.

- Tường đạo hữu mau nhìn.

Nàng đưa tiểu kiếm ngang phía trước, Tường Lệ biến sắc nhận ra nhìn lại thanh kiếm của mình.

- Chúng không hề dính máu. Không thể nào, chính ta cảm giác được kiếm đã đâm sâu vào da thịt không sai.

Nàng thăm thì.

- Không sai, ta cũng cảm nhận như vậy. Nhưng bằng chứng không biết nói dối, trước mắt chúng ta không hề biết thực lực của chúng là gì chỉ có thể tạm thời rút lui.

Lan Anh cố gắng giữ tâm trí không hoảng loạn.

- Dừng lại.

Bỗng nhiên Tường Lệ hét lớn. Trước ánh nhìn đầy khó hiểu của nàng Tường Lệ ngấp ngừng khẳng định.

- Lan Anh đạo hữu không thấy chỗ này có chút quen thuộc sao?

Lời nói của nàng khiến Lan Anh cũng chợt nhận ra. Tâm trí hoàn toàn nghĩ tới kế hoạch tác chiến khiến nàng không hề nhận ra bản thân hầu như không hề rời đi, đám bụi gai kia chính là tác phẩm của bản thân.

- Không lẽ chúng ta thật sự lọt vào cái bẫy của chúng.

Cẩn môi mọng, Lan Anh bất khả tư nghị đảo mắt nhìn xung quanh.

- Có lẽ đây chính là huyền trận của chúng.

Nàng có chút bất đắc dĩ nói ra, trước đây bản thân đã từng rơi vào huyền trận phòng hộ động phủ của Trần Duyên nàng biết sự lợi hại của thứ này. Nếu không tìm ra mắt trận người bị lạc bên trong chỉ như là kẻ mù cố gắng lặn mò trong đêm tối.

- Hừ dám lấy huyền trận nhằm che mắt ta sao?

Nàng hừ lạnh, không giống Lan Anh, bên trong Ma Kiếm Tông tất cả các tri thức người đời dù có phí hao tâm huyết mà khó lòng nắm giữ thì cũng chỉ là những thứ sơ đẳng rộng mở cho chúng đệ tử.

- Tường đạo hữu người...

Lan Anh nghi hoặc nhìn thấy nàng chạm tay xuống mặt đất.

- Dám dùng thứ trận pháp hạ đẳng này người quá xem thường ta.

Mũi mâu khép chặt, nàng từng nhánh dây gai từ tay áo đâm xuyên xuống lòng đất.

- Hắn cũng chỉ là Luyện Khí kì tu sĩ không thể nào sử dụng trận pháp cao thâm. Đồng thời thời gian gấp rút thì đây khẳng định cũng chỉ là thứ huyền trận sơ đẳng nhất nhằm bẫy rập những kẻ tầm nhìn hạn hẹp.

Nàng nhanh chóng nhìn thấu vấn đề, từng căn dây mây không ngừng lùng sục khắp nơi tìm ra mắt trận.

- Keng...keng...

- Tường Lệ đạo hữu người còn không nhanh rồi đi.

Từ phía là những hắc châm liên tục phóng tới.

- Lan Anh đạo hữu còn cầm cự được bao lâu?

- Tôi đã chỉ nội trong năm hơi thở.

Nàng rút kiếm chặn lại hai căn phi châm hướng Tường Lệ lao tới.

- Năm hơi thở cũng đủ rồi.

Nàng nhắm nghiền hai mắt tiếp tục dò tìm, bên cạnh Lan Anh liều mạng chống đỡ.

- Chính là nơi đây.

Cảm nhận luồng chân khí mãnh liệt phát ra Tường Lệ kinh hãi, hàng trăm căn dây gai nhanh chóng bao bọc lấy mắt trận, xiết nát đồ án họa trên đó.

- Chúng ta đã thoát khỏi huyền trận chưa?

Nàng ngẩn mặt quan sát xung quanh.

- Lăng Kì người đứng là vô dụng, chỉ có hai nữ nhân mà không thể thu phục tông môn tổn hao tài nguyên cho người đứng là uổng phí.

Màn đêm dần tan, mười tên hắc y nhân đều đứng chỗ đó. Nhị nữ liền phát hiện bản thân đã bị chúng đem ra làm trò cười.

Lan Anh tái mặt, nàng liền nhận thấy chênh lệch giữa hai bên. Chỉ đối phó một tên mà xém chút nữa liền thất thủ, nếu như không có Tường Lệ nhanh trí hóa giải thì...

- Đệ...đệ không ngờ nơi hoang sơn cùng cốc này lại có kẻ nhận ra huyền trận có chút khinh địch.

- Hừ người đừng có ngụy biện, khi trở về ta sẽ đệ chuyện này lên để sư phụ xử trí.

Hắn bắt đầu dĩ chi có thể im lặng.

- Chúng ta đã tốn không ít thời gian, mau chóng giải quyết xong chuyện nơi đây. Nhất là nữ nhân mới dùng mị thuật vừa rồi, hẳn các tiền bối liền rất có hứng thú.

Bọn người hắc y có vẻ không đủ kiên nhẫn muốn nhanh chóng kết thúc.

- Tránh ra.

Tường Lệ nhanh như chớp hoành kiếm che chắn cho nàng cùng Lan Anh.

Tên hắc y nhân vừa rồi chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hơn mười bước chân áp sát. Hắc quyền đâm tới khiến tiểu kiếm Giáp đẳng trở thành sắt vụn, nàng không thể chống đỡ chỉ đành hứng chịu tổn thương bay về sau.

- Tường đạo hữu.

Lan Anh hốt hoảng vội vàng lao tới bắt được nàng. Nhìn thấy thương thế trầm trọng Lan Anh thất thần không ngờ tên kia chỉ một quyền liền khiến Tường Lệ thất thủ.

- Chỉ cần ta đi theo các người là được đúng không?

Nàng cắn răng quyết tuyệt.

- Hahaha nữ nhân nếu nàng sáng suốt sớm hơn cũng đâu phải chịu nỗi đau thể xác.

Hắc y lớn tiếng cuồng khiêu.

- Nhưng ta có một điều kiện...

- Không cần nhiều lời, nữ nhân đã biết sự tồn tại của chúng ta, để nàng rời khỏi đây chính là một đại nguy cơ.

Hắn ngay tức khắc đoán ra liên thăng từng từ chối không có chút thương lượng.

- Các ngươi...

- Không lẽ chúng ta thật sự không thể thoát khỏi tay bọn chúng.

Nàng thật sự tuyệt vọng, tuy thực lực bản thân có chút vượt qua Tường Lệ nhưng khẳng định cũng chung một kết cục không thể nào chống đỡ dưới một quyền của nam nhân kia.

- Có thứ gì đó đang tiến lại gần.

Hắc y bỗng nhiên cảnh giác nhìn về một hướng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Vàng kim linh trùng

Chấn động càng lúc càng lớn, Lan Anh bỗng dung nổi lên tia hi vọng. Tuy không biết thứ gì đang tiến lại gần nhưng khẳng định sẽ khiến cục diện bế tắc này có chút biến chuyển.

Từng căn nhà trên đường đi của thứ kì lạ kia không khác gì những tảng bột không chút cứng rắn cứ lần lượt bị đánh đổ. Những vết chân kì lạ hằn sâu xuống nền đất.

- Tất cả mau đề phòng, súc sinh này mang tới cho ta áp lực không nhỏ, khẳng định không phải thứ dễ dàng đối phó.

Hắn hét lớn.

Đi xuyên qua tòa nhà đổ nát là thân thể vàng kim hiếm thấy. Đây là lần đầu hắn chứng kiến thứ quái đản như vậy, thân thể to lớn như đại thạch lại phát ra kim quang chói mắt.

- Là...linh trùng?

Hắn ngay tức khắc nhận ra, thân thể giáp cứng cùng sáu chân cao lớn trên đầu là cặp càng còn dài hơn chính hắn.

- Không được mạnh động, súc sinh này rất có thể chỉ là yêu thú bị động tĩnh nơi đây gây chú ý. Chúng ta chỉ cần không ra tay thì chín phần bình yên vô sự.

Hắn tỉnh táo trấn định đồng bạn, kinh nghiệm qua vô số lần vào sinh ra tử khiến hắc y nhận biết rõ. Yêu thú không hẳn ngu ngốc, chúng rất sợ bị thương. Lăn lộn trong rừng sâu thực lực bị hao tổn không khác gì bước một chân vào tử địa.

Nếu như không phải bị dồn đến bước đường cùng hay tranh dành thiên tài địa bảo thì phần lớn yêu thú đều lựa chọn tránh xa những tồn tại đáng ngờ.

Chín tên kia liền thả lỏng, uy vọng của nam nhân kia quả không nhỏ bọn chúng đều nhất nhất tuân theo không một chút nghi ngờ.

- Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn diệt chúng ta sao?

Lan Anh lẩm bẩm. Chính nàng cũng không thể phản bác lời nói của hắn, lịch luyện của hắc y kia so với nàng rõ ràng nhiều hơn bội phần. Nhận ra điều đó càng khiến hi vọng bản thân đào thoát càng mong manh.

- Học...học... bọn chúng đúng là chết tới nơi mà còn không biết.

Trong lòng Lan Anh nàng ho sặc sụa, gương mặt tím tái rõ ràng đã bị nội thương không hề nhẹ.

- Tường Lệ đạo hữu đã tỉnh dậy.

Lan Anh có chút kinh hãi.

- Chúng ta sắp thoát ra khỏi đây rồi.

Tường Lệ mỉm cười.

- Bằng cách nào? Chẳng lẽ là do linh trùng kia.

Lan Anh miễn cưỡng nhìn về phía linh trùng to lớn đang đẩy về phía mình.

Mọi việc diễn ra càng lúc càng khiến hắn lo lắng, linh trùng kì lạ kia rõ ràng đang từng bước nặng chịch lại gần. Khi còn cách mười bước chân hắc y thanh niên đã không còn dám về tự tin ngạo nghễ như lúc đầu mà quay mặt lại hét lớn.

- Có biến, tất cả nhanh chóng lui lại.

Chưa kịp dứt lời thì thân thể to lớn như tòa tiểu sơn bỗng nhiên nhanh như chớp lao tới. Trong sát na hai tên ở gần đó liền bị đè thành thịt vụn. Tất cả đều ngây người, linh trùng nặng nề chậm chạp không ngờ lại bộc phá tốc độ khó tin, ngay cả bọn chúng cũng không thể nào theo kịp.

- Súc sinh nguoi dám... .

Hắc y phản nộ hét lớn.

Nhưng linh trùng lại không bị hắn đe dọa, đôi chân sau thô to lại lần nữa đẩy cơ thể nặng nề tiến về phía trước.

- Không.....

Đây chính là lời cuối cùng mà Lăng Kỳ, kẻ sử dụng huyền trận ban nãy kịp thốt lên. Chứng kiến đầu linh trùng không khác gì ác ma trong thế không gì cản nổi lao tới hắn đã biết kết cục của mình liền đi theo hai đồng bạn chỉ còn có thể tuyệt vọng kêu lớn.

- Ành...

Nhục thể nhân loại không thể nào đem cùng yêu thú so sánh, tất cả những gì còn lại chỉ là huyết nhục bê bết nếu như không có y phục còn vướng lại chắc hẳn không ai có thể nghĩ thứ gớm ghê kia đã từng là nhân loại.

- Lăng sư đệ.

- Lăng Kỳ sư đệ...

Bọn chúng thảm thiết kêu lớn.

- Đại sư huynh đừng cản ta, ta phải trả thù cho ba vị sư huynh đệ.

Một kẻ cố gắng vùn vẩy muốn thoát ra bàn tay hắc y thanh niên đặt trên vai hắn.

- Thanh sư đệ người không được đi.

- Đại sư huynh tại sao người lại cản ta, không lẽ để mất ba vị sư huynh đệ phải chết thảm sao?

Hắn hai mắt đỏ ngầu.

- Đồng môn bị sát hại chúng ta đương nhiên phải trả mối thù này, nhưng không phải là một mình sư đệ. Đơn độc xông lên cũng chỉ là nộp mạng uổng phí.

Hắc y thanh niên lí trí nói.

- Đại sư huynh không sai, Thanh sư huynh chúng ta phải đồng lòng mới mong giết được súc sinh kia trả thù cho huynh đệ.

Hắn dần thanh tỉnh, ánh mắt “sát trùng” tràn ngập căm thù nhìn tới.

Bên kia Lan Anh thở phào nhẹ nhõm, khi linh trùng kia càng tới gần thì niềm hi vọng lại lần nữa thấp sáng trong lòng nhưng lại có chút e ngại. Tới khi tận mắt trông thấy kẻ thù bị diệt sát thì mới thật sự yên lòng, nâng ôm chặt lấy Tường Lệ chờ đợi cơ hội thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 117: La Từ thủ đoạn

Chứng kiến năng lực bộc phá của linh trùng kì lạ, hắc y thanh niên đã không còn nắm chắc đòn độc xuất thủ. Hắn phóng người lên phía trước hết lớn.

- Hành Vân Kiếm Trận.

Sáu kẻ còn lại liền y lệnh làm theo.

Bộ pháp phiêu miểu như vân, bảy người áp sát. Trường kiếm bóng bảy phản chiếu ánh sáng từ trăng rằm làm cho kẻ thù phải rối mắt.

Không hẹn mà gặp, bảy thanh trường kiếm trong sát na không hề hay biết đột ngột cùng một lúc đâm tới.

- Keng...

Tiếng thiết kiếm va chạm cùng thân thể rắn chắc kim loại của linh trùng tạo nên tiếng rít điếc tai.

- Không thể nào, pháp kiếm Giáp đẳng chém sắc như chém bùn chỉ có thể để lại một chút dấu vết trên người súc sinh này.

Nhìn thấy mũi kiếm chỉ đâm vào chưa tới một phân trên lớp giáp một kẻ không kiếm được lớn tiếng.

Bọn chúng đã quá coi thường, kim thiết linh trùng sức bậc quá kinh khủng khiến hắc y thanh niên lầm tưởng đó chính là bản lĩnh thật sự. Nhưng sự thật lại tàn nhẫn hơn nhiều, kẻ vừa lớn tiếng đã làm ra một chuyện quá ngu xuẩn. Hắn đứng ngay phía sau đôi chân to lớn như thân người dính trên đó là hàng trăm ngàn gai nhọn.

Thứ sức lực khiến thân thể hàng vạn cân có thể dùng tốc độ khó ai bắt kịp áp sát cũng đủ để hiểu khủng khiếp cỡ nào.

Linh trùng hừ lạnh, bình thân búng chân về phía sau. Một nửa nhục thân liền tan mất hút, chỉ còn lại một nửa thân thể cùng phân nửa khuôn mặt trên đó là độc nhãn còn giữ lại cái nhìn khó tin.

- Rút lui.

Hắc y thanh niên kinh hoàng, đây là lần đầu trong đời hắn tận mắt trông thấy linh trùng khủng khiếp như thế này. Trong đầu không còn gì khác là phải tháo chạy, bỏ mặc sư huynh đệ phía sau đang không ngừng gào hét. Hắn biết mình phải là kẻ nhanh nhất, chỉ có như vậy mới khiến bản thân là kẻ sống sót sau cùng.

Từng người, từng người hét thảm ngã xuống. Từng tiếng la hét, van xin phía sau đập vào tai không hề khiến hắn chùn bước mà như là lời thúc dục khiến bước chân càng lúc càng điên cuồng.

Cuối cùng chân khí cạn kiệt, nhục thể đã thấm mệt phía sau tiếng hét thảm cũng im bặt. Hắn dừng lại nhìn về, mười tên đệ tử chân truyền là tinh anh trong tinh anh giờ đây chỉ còn lại hai. Kẻ duy nhất có thể theo kịp bước chân hắn cũng chính là Thanh sư đệ kẻ có thực lực gần hắn nhất.

- Đại... đại sư huynh chúng ta... mau trở về tông môn báo lại cho sư phụ để lão nhân gia người nhanh chóng tiêu diệt bọn người man rợ này.

Hắn lúc này tình trạng còn tồi tệ hơn, lúc này trong lúc hoảng loạn liền bộc phát hết khả năng tẩu thoát. Giờ đây trong người không còn một chút sức lực, sợ rằng so với phạm nhân còn yếu hơn một bậc.

Nghe tới sư phụ hắc y thanh niên hai mắt sáng lên, hắn quay qua dùng ánh mắt kì lạ nhìn tới tên kia.

- Thanh sư đệ có phải ngươi luôn tuân theo lời ta mà hành động.

Tên kia cảm thấy có gì khác lạ nhưng vừa vượt qua tử lộ có chút thay đổi cũng là điều dễ hiểu liền không chút nghi ngờ đáp lại.

- Đương nhiên, từ trước tới nay chỉ cần đại sư huynh nói một là một, chỉ đi hướng Bắc ta không dám chọn hướng Nam.

Hắn chắc nịch đáp.

Hắc y thanh niên hài lòng mỉm cười.

- Hahaha tốt, rất tốt.

- Vậy ngươi vì ta mà...chết đi.

Hắn ngây người, nhưng chưa kịp hồi đáp thì trường kiếm đã đâm xuyên qua ngực, nhắm nơi trái tim cắm vào.

- La Từ ngươi...

Nắm chặt lấy trường kiếm, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn tới thanh niên sắc mặt lạnh lùng, kẻ mà hắn đã trung thành kính cẩn suốt bao năm qua.

- Hừ.

Thanh niên hừ lạnh, trở tay khiến trường kiếm xoắn nát trái tim.

- Thanh Biên người đừng trách ta, kẻ không vì mình trời chu đất diệt. Người đã thấy ta bỏ mặc đồng môn bỏ chạy lấy mạng, chỉ điều đó cũng đủ khiến ta phải giết người.

- Chỉ có điều được theo dưới chướng kẻ trong tương lai sẽ trở thành Kim Đan tu sĩ như ta đã là đủ phúc cho kiếp này của người rồi Ha...ha...ha.

Hắn cười điên loạn, thuận thực ném xác tên sư đệ xấu số vào giữa đàn chó hoang, sau khi xem xét kĩ càng xung quanh liền lẫn vào màn đêm mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Vào sinh ra tử tử muội

Trở lại Hợp Hoang Môn, những tên hắc y không kịp đào tẩu chỉ có thể chung một kết cục bị đôi càng dài hơn hai sải tay như gọng kiềm kẹp đứt nửa thân người.

Sau khi nhắm nháp hương vị huyết nhục kim thiết linh trùng bước lại gần hai thiếu nữ.

Lan Anh tái mặt, mọi chuyện diễn biến quá nhanh khiến nàng không kịp tẩu thoát. Nhìn cảnh tượng huyết tinh vừa xảy ra nữ tử bất an cho số phận của mình.

- Người... người có phải là đại sư huynh phái tới.

Tướng Lệ thanh tỉnh hồi, nàng đã hai lần chứng kiến Trần Duyên không chế linh trùng đại sát tứ phương. Nay lại thấy linh trùng kì lạ liền bất giác nghĩ tới hắn.

Linh trùng kia không phải ai xa lạ chính là Tiểu Kim. Trước khi dẫn dụ hai tên lên lút kia rồi đi hắn đã bí mật triệu hồi Tiểu Kim từ túi linh thú, âm thầm căn dặn chỉ khi nàng thật sự gặp chí mạng hiểm nguy mới có thể ra tay.

Lan Anh bất ngờ, nàng thật sự không tin Trần Duyên chỉ vừa đột phá Trúc Cơ không lâu nhưng lại có thực lực thu phục linh trùng này.

Nhưng chứng kiến thân thể khổng lồ vậy mà cơ linh gạt đầu tán thành thì nữ nhân thật sự chấn kinh. Chính nàng đã từng không ít lần nghi vấn thực lực của Trần Duyên, nếu hắn thật sự thu thập linh trùng này khi còn là Luyện Khí tu sĩ thì quả thật bất khả tư nghị.

- Có phải đại sư huynh muốn người tới đây đón ta?

Trong lúc Lan Anh còn đang chấn kinh thì nàng đột nhiên nghi vấn.

Sau khi nhận thấy cái gạt đầu xác nhận, Tướng Lệ gắng sức kéo tấp tễnh bước đi lại gần. Tiểu Kim cũng không quá lạnh lùng có ý đưa một chân nâng bổng nàng đặt lên lưng.

- Tướng Lệ đạo hữu người muốn rời đi sao?

Lan Anh thất vọng, cùng nhau vào sinh ra tử chưa lâu thì đã phải xa cách.

- Anh tỉ, từ giờ tỉ cứ gọi muội là Lệ Lệ là được. Có dịp muội khẳng định sẽ quay lại đây.

Nàng nở nụ cười hiếm thấy.

Lan Anh ngẩng người nhìn bóng đen to lớn đi xa, cuối cùng nàng cũng hét lớn.

- Lệ Lệ, tỉ sẽ chờ muội.

Mĩ nữ thật sự xúc động, đây là lần đầu nàng có một bằng hữu thật sự.

Lau đi hàng lệ, Tướng Lệ được Tiểu Kim đưa đi càng lúc càng xa khỏi Hợp Hoang Môn. Bước ra khỏi rừng rậm, trước mắt nàng là nam nhân đang ngồi tọa thiền dưới ánh trăng. Xung quanh hắn cây cỏ phát triển xanh tốt lạ thường.

Rời khỏi lưng Tiểu Kim nàng nhẹ nhàng bước lại gần.

- Nàng có suy nghĩ gì về cuộc chiến lần này.

Động tĩnh của Tường Lệ làm sao thoát khỏi mắt hắn, tình mục sáng tỏ, hắn nhìn nàng mang theo nụ cười nhẹ.

- Thiếp...thiếp đã thất bại, phải động tới linh trùng của chàng ra tay mới có thể thoát được một kiếp.

Mĩ nữ hồ thẹn không dám ngẩng đầu.

- Ý nàng nói là Tiểu Kim

- Là Tiểu Kim sao?

Nàng nhìn sang hình thể vàng kim to lớn.

- Tiểu Kim nguoi đúng là không làm ta thất vọng.

Tiểu Kim như tòa kim sơn bất động, không giống như những linh trùng khác của Trần Duyên, nó luôn làm vẻ thờ ơ dù cho được chủ nhân ngợi khen.

- Kẻ gây ra thương tích cho nàng là ai?

Hắn nhẹ nhàng bắt lấy tiểu thủ của nàng, rõ ràng là nội thương không hề nhẹ. Kẻ này khẳng định thực lực không hề yếu kém, ít nhất cũng ngang cơ với đệ tử chân truyền của Ma Kiếm Tông. Hắn không tin nơi khi ho cò gãy này lại có thể bồi dưỡng ra một tiểu thiên tài như vậy.

- Thiếp không nhận ra hành tung của hắn, kẻ này che giấu rất cao minh. Thủ đoạn cao nhất hắn thi triển ra cũng chỉ là Hành Vân Kiếm Trận.

Đầu số đã trốn thoát, những kẻ biết được chuyện này thì đã nằm gọn trong bụng Tiểu Kim. Tất cả những gì hắn có được chỉ là Hành Vân Kiếm Trận.

Hành Vân Kiếm Trận chính là kiếm trận Giáp đẳng cấp 1 uy lực không tệ, ngay trong chính Ma Kiếm Tông thứ này cũng rất được chú ý từ sẵn đón. Chính thứ kiếm trận không khó kiếm này càng khiến tung tích của chúng mơ hồ.

Trần Duyên không muốn nhiều lời, Tiểu Kim bản tính luôn cẩn mật, trầm ổn chính vì vậy hắn mới yên lòng các cử ngắm ngẫm đi theo bên cạnh Tường Lệ. Nếu như tên kia có khả năng trốn thoát dưới tay Tiểu Kim khẳng định tâm tính cùng thủ đoạn không tồi.

Thờ ra một ngục trọc khí, cuối cùng nguyên khí tiêu hao lại một lần nữa lấp đầy.

- Đây không phải nơi chúng ta có thể ở lâu, nhanh mau chóng rời khỏi đây.

Trần Duyên vừa hạ sát hai tên trưởng lão của Hợp Hoang Môn, hắn không muốn bản thân liên liên là mục tiêu cho đám người kia chăm chăm nhắm tới. Lương Tiểu Xuân nàng khẳng định không có ý định ra tay nhưng những kẻ còn lại không hẳn liền cho qua. Đặc biệt là lão Hàn Viên gần đất xa trời kia nếu như truy sát ắt hẳn là lành ít dữ nhiều.

- Mau ra đây.

Loa Toàn Ốc trôi ra từ trong ngực áo trôi nổi trước mặt, từ bên trong hơn mười Phệ Huyết Trùng bay ra. Trần Duyên xé đi y phục trên người đưa cho bọn chúng, ngay tức khắc mười đầu linh trùng theo mười hướng khác nhau tản ra.

Sau khi an bài xong mọi chuyện hắn cùng Tường Lệ ngồi trên lưng Tiểu Kim nhắm một hướng bất kì mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cao tăng Hợp Hoang Môn tranh đấu

Bên trong đại điện, tổng đầu đà của Hợp Hoang Môn không khí cũng trở nên nặng nề. Trên chủ tọa, Hàn Viên sắc mặt âm trầm nhìn xuống bốn vị nữ nhân như hoa như ngọc.

- Hìhìhi Thái Thượng Trưởng Lão có chút không thích hợp, đây chỉ là một chút rèn luyện cho chúng đệ tử không ngờ lão nhân người lại tổn không ít tâm tư.

Lương Tiểu Xuân điểm sắc tươi cười.

- Tam Trưởng Lão lại quá lời, ta thọ nguyên cũng đã sắp tận, con đường tu luyện đã bước tới ngõ cụt chỉ có thể đặt tâm tư vào thể hệ tiếp nối. Có đồn

một chút tâm tư cũng là chuyện dễ hiểu.

Lão cáo già làm sao không nhận ra hai chữ “tâm tư” của nàng, mặt không đổi sắc nhanh chóng bẻ đi từng chữ trở thành một lão già không còn bất kì tham vọng, chỉ biết gởi gắm tâm nguyện cho chúng đệ tử.

- Quả không hổ danh là Thái Thượng Trưởng Lão tâm tư luôn đặt môn phái hàng đầu.

- A tiểu nữ có chút vô tâm, không biết ngũ sư đệ cùng bát sư đệ tại sao không tới nơi đây, chẳng phải chúng ta đã hẹn ước từ trước đó sao?

Nàng tỏ vẻ ngây ngô.

- Tam sư đệ cùng ngũ sư đệ được ta sai đi hoàn thành trọng trách nặng nề, tạm thời không thể có mặt nơi đây.

Lão vẻ ngoài bình thản nhưng nội tâm lại rối như tơ vò. Rõ ràng chính tay lão đã bỏ độc vào trong rượu, thậm chí còn suy tính cẩn mật tới mức bỏ độc vào trong rượu của bản thân. Chỉ cần giải độc kịp thời thì không phải chịu tác dụng quá nặng.

Có điều lão không ngờ rằng các nàng lại không hề trúng độc, thậm chí so với kẻ đã phục dụng thuốc giải như lão tình trạng còn khả quan hơn. Cố nén cơn đau đớn do tác dụng phụ mang lại, Hàn Viên nghiêng răng chờ đợi tin vui từ hai kẻ đã ngấm ngấm đuổi theo tên tu sĩ Ma Kiếm Tông kia.

Chúng nữ không thể hiểu hết mưu đồ của lão, nhưng sau khi được Lương Tiểu Xuân giải độc các nàng trở nên đề phòng trước lão đồng thời nhân khí của nữ phụ cũng lớn hơn trước.

Hai canh giờ, ba canh giờ... cuối cùng thái dương cũng dần hiện lên, từng tia sáng ban mai chiếu rõ lên khuôn mặt già nua của lão. Mặt trời đã qua ba sào, hai kẻ hần phái đi vẫn không một chút tin tức.

- Ngươi vào đây đi.

Lời nói của nàng khiến lão bùng tỉnh.

Lan Anh vẻ mặt không giấu được hưng phấn bước vào. Chúng nữ nhân liền nhận ra không khỏi hài lòng.

- Những kẻ phản loạn đã bị diệt sát gần như toàn bộ, chỉ còn một số ít đã buông vũ lực đầu hàng.

Nghe thấy lực chứng thực từ miệng Lan Anh lão giả thực sự không tin vào tai mình.

- Không thể có chuyện này được, bọn chúng không có khả năng đánh bại mười tên đệ tử chân truyền kia.

Hàn Viên nghĩ thầm, chính tay lão đã tận mục chứng kiến thực lực của bọn chúng. Ngay cả Tần Mạn một trong những đệ tử mạnh nhất Hợp Hoang Môn cũng không có khả năng tiếp một quyền của hắn.

- Lan Anh lời ngươi nói không sai chứ?

Giọng nói già nua của lão vẫn không lần áp về uy nghiêm khiến nàng không khỏi có chút lo sợ.

- Lời đệ tử của tiểu nữ chẳng lẽ không đáng tin.

Lương Tiểu Xuân bước ra che đi áp lực vô hình từ lão.

- Hahaha lão phu chỉ muốn xác thực rõ ràng.

- Nếu như kết cục đã định ta cũng chỉ có thể tuân theo ước định ban đầu. Từ lúc này ta Hàn Viên không còn là Thái Thượng Trưởng Lão của Hợp Hoang Môn, liền lui về ở ẩn chờ đợi đại kiếp sắp tới.

Lão chỉ thiên thời độc, ngay thời khắc ấy Hàn Viên trở nên già cỗi hơn. Lão biết rõ chân truyền từ các vị tiền bối bao đời nay của Hợp Hoang Môn đã bị cắt đứt trên tay lão.

- Chư vị trưởng lão, lão phu đã thực hiện ước định ban đầu. Cầu xin hãy nghĩ tới tình đồng môn mà tha chết cho Ngũ Trưởng Lão cùng Bát Trưởng Lão.

Hai kẻ này rất có khả năng có thể truyền thừa đạo thống cho đời sau dù chỉ là cơ hội mong manh lão vẫn không muốn buông xuôi.

- Hàn Viên tiền bối có nhầm lẫn phải không, không phải chính miệng tiền bối nói đã sai Ngũ sư đệ cùng Bát sư đệ thực thi nhiệm vụ rồi sao?

Nàng khó hiểu.

Lão cũng nhận ra nàng không hề giả dối, sắc mặt lão trở nên tím tái.

- Hàn lão không lẽ nhị vị sư đệ đã xảy ra chuyện chẳng lành.

Nàng nghi kị dò hỏi, mặc dù có nhiều chuyện khuất mắt nhưng cuối cùng nàng cũng đã là kẻ giành thắng lợi. Nếu môn phái thật sự tổn thất hai tên tu sĩ Trúc Cơ kì thì chính là tổn thương tới gân cốt.

- Lão phu đã sai hai đệ ấy đi lấy mạng Trần Duyên.

Lời lão nói ra đã thật sự chấn động.

- Hàn lão người...

Các nàng thật sự chấn động, không ngờ lão điên cuồng tới mức sai người đi giết tu sĩ Trúc Cơ của Ma Kiếm Tông.

Không phải khi không Ma Kiếm Tông nghiêm nhiên sừng sững tại vị trí độc tôn của ma môn hơn trăm vạn năm nay. Dòng thời gian vô tình cứ như vậy tiếp nối, từ đời này qua đời khác bao nhiêu con người sinh ra, trưởng thành, già lão, chết đi nhưng Ma Kiếm Tông không kẻ nào có thể suy suyển.

Không ít môn phái, tông môn viễn cổ từng đắc tội với Ma Kiếm Tông bọn chúng chỉ có hai kết cục. Hoặc là toàn tông bị diệt sát chó gà không tha hoặc là trở thành con chó trung thành dưới trướng Ma Kiếm Tông để rồi vài ngàn năm sau cũng bị con quái vật này nuốt chửng, không một chút đạo thống truyền thừa.

- Chính ta đã sai hai đệ ấy tiêu diệt hần trước khi trời sáng.

- Bây giờ đã quá trưa tại sao hai tên đó lại không trở về.

Mỹ phụ kiều mỹ bước ra. Nàng chính là Lan Hương, Tứ Trưởng Lão Hợp Hoang Môn kẻ chuyên dùng kì hoa dị thảo mê hoặc nam nhân. Từng bước đi uyển chuyển của nàng càng khiến mùi hương ngào ngạt lan xa.

- Ta cũng không rõ ràng, chính lão phu đã nghiêm sắc lệnh phải quay về môn phái trước khi trời sáng nhằm khiến kẻ khác không thể nghi ngờ nhưng...

Hàn Viên liền cảm nhận được hậu họa lão gây ra lớn biết nhường nào.

- Đây không phải lúc để chúng ta ngồi đây bàn luận, Tứ sư muội mau chóng lần theo dấu vết của chúng.

Lương Tiểu Xuân lo ngại, bị hai tu sĩ Trúc Cơ truy sát thậm chí một trong số đó lại là tu sĩ Trúc Cơ trung kì đỉnh phong. Một kẻ vừa đột phá như Trần Duyên gần như không thể nào đào thoát.

Lan Hương vỗ túi linh thú, một tiểu cầu trắng như tuyết thập phần đáng yêu xuất hiện. Tiểu cầu kinh hỉ nhảy vào lòng ngực nàng, cọ má vào nên ôn nhu khiến cho bao nam nhân phải thâm ước tại sao bản thân không phải là tiểu cầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Phía sau truy tung

- Hìhìhi Tuyết Tuyết đây không phải lúc để người đùa giỡn, mau chóng giúp tí tí truy tìm tung tích hai vị sư đệ.

Nàng nhột nhột rùng mình khiến cho đôi núi cao kia cũng run rẩy theo.

Tiểu cầu đầy cơ linh, tuy có một chút ủy khuất nhưng vẫn hướng nàng ngửi ngửi hai đồ vật có mùi của hai kẻ kia. Với khứu giác kinh người, chỉ cần hai hơi thở tiểu cầu đã tìm ra hướng đi của bọn chúng. Ngay tức khắc liền lộ ra tốc độ kinh người không hề thua kém yêu thú cấp hai lần mò trong rừng rậm lao đi.

Sau hơn nửa canh giờ vòng vo cuối cùng năm người một cầu đã tìm tới nơi giao chiến.

- Nơi đây khẳng định là đã diễn ra cuộc chiến ác liệt.

Hương Lan dẫn đầu dò xét.

- Chúng ta mau tản ra tìm kiếm xung quanh.

Tất cả đều tán thành.

Rốt cuộc ngoài những vết tích đồ nát thê thảm thì năm người đều trắng tay quay trở lại.

- Không thể nào, làm sao có thể một chút sơ hở cũng không có.

Hàn Viên đã gặp không chịu được, không biết kết cục của ba kẻ ra sao thì hẳn cũng là kẻ chịu thiệt.

- Khoan đã.

- Sư muội đã tìm thấy manh mối gì sao?

Mọi người đều tập trung hướng nhìn vào Hương Lan.

- Không sai, Tuyết Tuyết đã tìm thấy mùi vị của kẻ sống sót để lại.

Nàng vẻ mặt xám xịt.

- Là kẻ nào, Trần Duyên hay là hai kẻ kia?

Mĩ phụ Lương Tiểu Xuân hỏi thúc.

- Là mùi của tiểu tử Trần Duyên kia.

Lời nàng nói ra có chút khó nghe, chính bản thân nữ tử cũng không tin vào lời nói của mình.

- Cái gì tên Trần Duyên kia thật sự sống sót rồi khỏi, không thể nào. Có lẽ hai vị sư đệ đang truy sát hắn.

Hàn Viên không tin vào tai mình.

- Ta cũng nghĩ giống Hàn Viên ngươi nhưng không có một chút dấu vết gì của hai vị sư đệ.

Mọi người tâm trạng đều nặng nề chỉ riêng Lương Tiểu Xuân lại thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất tên tiểu tử kia cũng không ngã xuống, khiến nàng lại luôn lo nghĩ cho hắn.

- Tại sao ngươi còn không mau đuổi theo, tiểu tử kia mà về lại Ma Kiếm Tông thì Hợp Hoang Môn chúng ta liền chó gà cũng không thể vượt qua một kiếp.

Hàn Viên phần nộ rít rào.

- Làm sao ta không muốn bám theo, nhưng tiểu tử kia lại không ngờ lại rất ma mãnh. Ở tại nơi đây có hơn mười hướng khác nhau đều có mùi của hắn.

Nàng bắt đầu đi lắc đầu.

Cuối cùng Hàn Viên cùng nhị nữ chọn ba ngã khác nhau đều hướng về Ma Kiếm Tông truy đuổi.

Đợi khi những kẻ kia đều khuất bóng Hương Lan quay lại hướng mỹ phụ chợt nói.

- Tam sư tỷ truyền âm cho muội ở lại đây hẳn là đã nhìn ra thứ gì đó mà không muốn tiết lộ cho ba người kia?

Nàng mỉm cười lại có chút đùa giỡn cười mà không cười đầy vẻ yêu mị.

- Hìhì không sai, không ngờ trong tình cảnh này Tứ sư muội lại không chút đắn đo quả là tâm trí bất phàm.

Mĩ phụ đâu còn vẻ câu mày như ban nãy tươi cười đáp lễ.

- Trong Hợp Hoang Môn kẻ gần gũi nhất không phải là người sao, ta không tin hắn có thể nhẫn tâm để vị tiền bối hoa nhường nguyệt thẹn như vậy phải đi vào chỗ chết.

Trong Hợp Hoang Môn cô nam quả nữ cùng nhau không tách rời suốt hơn tuần trăng mà không có bất kỳ chuyện gì thì chỉ có nước đi đầu xuống đất. Mà trọng yếu là nữ nhân thì kiều mị động lòng người còn tu luyện song tu công pháp nói về câu dẫn nam nhân nàng nhận hai không ai dám tự xưng là kẻ đứng đầu.

Còn nam nhân thì lại nổi danh háo sắc, tin tức Trần Duyên lừng mua xuân được với số lượng lớn còn chủng loại thì từ cỏ chí kim cũng đã không thể che mắt người ngoài.

Mọi người biết chuyện cũng không dám chính diện bàn tán, chỉ có thể cúi đầu bái phục. Không ngờ tên tiểu gia hỏa kia chỉ là Luyện Khí kỳ tu sĩ đã có thể nhảy lên người tiền bối Trúc Cơ đỉnh phong mà tọa kỵ.

Lúc đầu đây chỉ là lời đồn thổi, những kẻ mơ tưởng đến nàng luôn gận cổ phản bác cốt là để bảo vệ hình ảnh mỹ phụ lãnh diễm trong lòng. Nhưng ngay khi tin tức Trần Duyên thành công đột phá Trúc Cơ thì mọi chuyện đã như đình đóng cột, cùng tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong song tu đột phá cũng không phải là chuyện hiếm gặp khiến cho những nam nhân ngoài kia không khỏi ao ước một lần được nếm trải “song hí lâm môn” như hắn.

- Hừm sư muội dám trêu chọc ta sao, cho người chết.

Hai nữ phụ vui đùa song thủ không ngừng sờ soạn lấy nhau khiến khung cảnh xung quanh bớt đi phần nào u ám.

- Có phải sư tỉ đã tìm thấy tung tích của tên tiểu tử kia.

Sau một hồi vui đùa nàng cũng đã chấp nhận lo đại sự.

Nàng cười mỉm gật đầu thỏ thẻ vào tai Hương Lan.

- Quả đúng như lời sư tỉ, có một hương phát ra mùi hương khác lạ.

Nàng chỉ tay về phía Đông Bắc, hướng đi trái ngược hoàn toàn con đường trở về Ma Kiếm Tông.

- Hừm tên Trần Duyên này đúng là mưu ma tráo quỷ.

Nàng nũng nịu hừ lạnh phóng người lao đi.

- Tứ sư muội không cần phải bám theo sau, tỉ tỉ có thể một mình đảm đương việc này.

Nàng quay đầu liền thấy Hương Lan紧随 cưỡi phi hành theo sau.

- Hi hi hi muội chỉ đi theo đề phòng hấn đột ngột đổi hướng liền kịp thời cảnh báo.

Nàng bắt đầu đi đánh đề sư muội cùng đồng hành.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Lại vào Ma Kiếm Lâm

Nhằm trốn tránh sự truy sát của Hợp Hoang Môn, Trần Duyên đành lựa chọn đi đường vòng, sâu bên trong Ma Kiếm Lâm bước chân vào lãnh địa yêu thú cấp hai.

Khác xa so với lần trước không khác gì tiểu thử chỉ biết trốn chui trốn nhủi, lúc nào cũng lựa chọn nơi âm u lẫn trốn. Quay trở lại đây hấn chứng thực đã là tu sĩ Trúc Cơ hàng thật giá thật, có không ít cơ hội lẫn lộn tìm kiếm cơ duyên.

Đã từng lẫn lộn nơi yêu thú cấp hai Bính đẳng chiếm giữ Trần Duyên cũng không gặp quá nhiều trở ngại. Đồng hành cùng hấn chính là băng giá nữ Tử Long, lần đầu tận mắt chứng kiến kì hoa dị thảo nơi đây cũng khiến nàng ngỡ ngàng.

Cùng hấn ngồi trên lưng Tiểu Kim, hết cách nơi đây dù là dã thảo cũng có thể có năng lực giết người hấn không thể để nàng với tu vi Luyện Khí lục tầng tự mình đi đường.

Trần Duyên cũng không muốn thu nàng vào tiểu thế giới, Tử Long một lòng cầu đạo thèm khát thực lực, để chính mắt nàng chiêm ngưỡng sâu khẩu thật sự của tu tiên giới cũng là một loại mở mang tầm mắt.

Nỗi khổ tâm của hấn cũng không hề vô ích. Tận mục nhìn thấy Trần Duyên tranh đấu cùng yêu thú cấp hai dường như khiến lịch luyện của nàng đã bước sang một trang mới.

Rời đi lần này chính là vô tận lịch luyện, vô tận huyết tinh khiến cho hiểu biết nhân sinh từ trước tới nay của nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Lần đầu tiên tràn ngập trong huyết tinh, những kẻ nàng đã giết trước đây cộng lại cũng không bằng một thành trận thảm sát đêm qua. “Giết tới đỏ mắt” đó chính là những gì nàng có thể nói ra khi nhớ lại.

Lần đầu có được một bằng hữu thật sự, hơn mười bảy năm nhân sinh cuối cùng nàng cũng tìm được bằng hữu vào sinh ra tử. Tuy rằng nàng cùng Lan Anh không phải đồng bào tỉ muội nhưng nhiều lần cùng nhau sinh tử chiến đấu cũng khiến cả hai nảy sinh mối liên kết kì lạ.

Tử Long chăm chú nhìn hấn, từ trước tới nay không ai ngoài hấn khiến cho nàng cảm giác an toàn, không một chút phòng bị.

Trông thấy nữ tử băng khiết chăm chăm nhìn tới hấn liền mặt dày bắt lấy vai nàng ôm chặt vào lòng.

- Thế tử tuyệt sắc của ta, chẳng lẽ bị vẻ soái ca của tướng công mê hoặc không thể rời mắt.

Hắn mặt dày mày dạn trên chọc nằng, tay heo lại một lần nữa không an phận.

- Uhm nội thương quả không nhẹ, mau để tướng công xem xét.

- Tiểu phúc có vẻ bị thăm tím, phải mau chóng chữa trị nếu không sẽ để lại di chứng. Chỗ này, ah chỗ này nữa...

Trần Duyên liền lộ bản tính xấu xa sờ mó từng đường tơ kẻ tóc trên người nàng.

- Hờ...hờ...

Tướng Lệ mặt nhọc thở ra. Bềnh hàn mĩ nữ mặt không đổi sắc, vẫn lạnh lùng như hàn băng ngàn năm. Nàng không một chút kháng cự tùy ý để kẻ háo sắc làm bậy.

Nhan sắc kinh nhân cùng vẻ lạnh lùng của nàng càng khiến hắn yêu thích không rời. Tuy bề ngoài tỏ vẻ không thể đánh gục nhưng mĩ thể dần run rẩy, nhiệt lượng cũng dần nóng lên làm sao có thể qua mắt hắn.

- Bên trong lãnh địa nguy hiểm này có một mĩ nhân ôm ấp quả là điều không tệ.

Hắn đắc ý tận mây xanh.

Bỗng nhiên song thủ dừng lại, nét mặt hắn hiện rõ đăm chiêu.

Tướng Lệ cảm nhận có điều gì không đúng, mĩ thể được hắn ngày đêm âu yếm càng lúc càng miễn cảm. Nàng hiểu rõ chỉ khi chạm chán phải rắc rối không nhỏ mới có thể khiến hắn tạm thời dừng tay.

- Đại sư huynh, chàng phát hiện điều gì không đúng sao?

Tướng Lệ dò hỏi.

Nàng nghĩ không sai, đừng làm tướng hắn từng ngày chìm đắm trong sắc dục mà bỏ bê phòng bị. Xung quanh mỗi bước đi của hắn chính là hàng trăm Phệ Huyết Trùng thay nhau dò đường. Dựa vào phương án này mà hơn ba tháng nay hắn không ít lần thoát khỏi nguy cơ.

- Không có gì đáng lo ngại, chỉ là một chút cản trở trên đường. Nàng cứ an tâm ở đây chờ tướng công quay về.

Hắn bình thân vuốt ve gương mặt kiều diễm, nàng ngoan ngoãn khẽ gật đầu thì Trần Duyên đã không còn nhìn thấy.

Hắn không hề cố tình lừa dối khiến nàng yên tâm, bọn Phệ Huyết Trùng không hề biểu hiện hoảng hốt hay rối loạn, bọn chúng đang hưng phấn.

Đây cũng là lần đầu Trần Duyên trông thấy bọn chúng đứng ngồi không yên. Nhanh chóng triệu hồi Tiểu Huyết, không ngoài dự kiến hắn chưa kịp ban phát mệnh lệnh thì như một đả thú bị bỏ đói lâu năm Tiểu Huyết bỏ mặc hắn đang nghi vấn mà nhanh như chớp bay lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hồng Điệp Trư

Lúc này Tiểu Huyết đã là yêu thú cấp hai hàng thật giá thật. Phệ Huyết Trùng thông thường ít nhất cũng bằng nắm tay. Tiểu Huyết lại là độc nhất vô nhị thân thể giáp cứng lớn hơn đầu người, nay đã đột phá cấp hai càng trở nên khủng bố. Máu đỏ huyết dịch càng trở nên nồng đậm, lực chi thì thô to như tay người, từng chiếc gai sắc nhọn hơn lưỡi dao đâm ra tứ phía.

Thân thể như thiết giáp đâm tới làm những cây to lớn chắn trước mặt lần lượt bị tông gãy đổ.

- Hừm Tiểu Huyết đã sinh ra linh trí không tệ, không ngờ đã tính lại thật sự kích phát.

Trần Duyên không nhịn được liền tăng tốc bám theo.

- Rít...rít...

- Đây không phải là tiếng kêu khi xung trận của Phệ Huyết Trùng sao, chẳng lẽ bọn chúng liền không nhịn được xông vào tranh giành.

Càng tiến lại gần, tiếng kêu quen thuộc lại dần rõ hơn.

- Thì ra là Hồng Điệp Trư.

Hắn không tốn một chút công sức liền nhận ra tiểu thủ đang giăng co trước mắt. Hồng Diệp Trư yêu thú cấp hai Bình đẳng cực kì dễ nhận biết. Hình thể đứng ngang eo người mang trên mình màu hồng phấn nổi bật, nhưng thứ lại khiến chúng được đông đảo giới nữ tu yêu thích lại là đôi cánh bướm thay thế hai lỗ tai. Chúng chính là loại phấn hồng hạng nhất khiến các nàng tranh nhau sức đầu mề trán khi xuất hiện trên thị trường.

- Thật kì lạ, Hồng Diệp Trư lại giăng co cùng Tiểu Huyết.

Hắn nghi vấn cũng không phải điều khó hiểu, tiểu trư này vốn nổi tiếng là nhạy cảm đối với tiếng động xung quanh. Nếu chúng phát hiện có gì rụt rịt liền không chút chần chừ lẫn vào rừng sâu mặc cho đó là tồn tại mạnh mẽ hay yếu ớt.

- Tiểu tử khoan hãy lộ diện.

Trần Duyên đang muốn ra tay hỗ trợ thì Chu Lão lại hiện ra ngăn trở.

- Hồng Diệp Trư vốn là loài hiền hòa không sai có điều nguoi thật sự nghĩ rằng có yêu thú cấp hai yếu kém sao?

Lời Chu lão liền đánh tỉnh hấn. Trần Duyên thật sự bị vẻ ngoài vô hại đánh lừa, mỗi sinh linh trong trời đất này nếu muốn tồn tại đều che giấu thủ đoạn đặc thù, nhất là yêu thú cấp hai lại càng không đơn giản.

Nhìn tới sinh linh bé nhỏ dễ dàng đánh ngã bất kì nữ nhân nào Trần Duyên căng mắt hồng muốn tìm ra chỗ đáng ngờ.

- Không lẽ là đôi điệp sí kia.

Hắn có chút không khẳng định.

- Hừ lo nghĩ cũng không ít gì, ta muốn tận mục chứng kiến nguoi thủ đoạn cao minh tới đâu.

Trần Duyên hừ lạnh, từ trong túi trữ vật hấn lấy ra Thanh Nguyệt Cung.

- Hà hà hà lão bằng hữu lâu nay mới có dịp dùng tới nguoi.

Cầm đại cung trong tay khiến cảm giác thân thuộc ủa về. Tay phải cầm cung, tay trái kéo tên. Hơn một năm không được trui rèn khiến hấn có chút lạ lẫm, giữ tư thế hơn mười hơi thở cuối cùng song mục khóa chặt mục tiêu.

- Nhất Tiễn Xuyên Tâm.

Hấn thảm hét.

Tinh Thiết Tiễn chuẩn xác lao tới, nhưng sự thật trước mắt lại khiến hấn không thể tin được. Điệp sí mỏng manh như tấm lụa kia lại dễ dàng chặn đứng hắc tiễn.

Nơi trọng yếu bị kẻ khác ra tay tập kích khiến Hồng Diệp Trư thật sự phẫn nộ.

- Éccccc.

Đôi điệp sí vô mạnh trong không trung kèm theo đó là một lớp bụi phấn vô hình vô vị bao phủ lấy đàn Phệ Huyết Trùng.

Một hồi sau ngoài trừ Tiểu Huyết còn khả năng đứng vững thì tất hàng ngàn Phệ Huyết Trùng bị tê liệt không thể nhúc nhích dù chỉ một chỉ.

- Rít...

Trông thấy đồng bạn bị hạ gục Tiểu Huyết điên cuồng rít gào, đôi kiếm sắc bén trước miệng mở rộng hết cỡ kẹp tới.

Không hổ là yêu thú chuyên ẩn núp Hồng Diệp Trư tứ chi ngắn cùn mang theo thân hình nục nịch thoăn thoắt né tránh khiến tất cả đòn đánh tới đều cắt vào hư không.

Nhìn thấy Tiểu Huyết chặt vật như vậy trong khi đối thủ chưa hề ra tay chống trả cũng đủ để hấn hiểu rõ kết cục này cũng không mấy tốt đẹp. Nhìn xuống Tinh Thiết Tiễn trong tay Trần Duyên lắc đầu bất đắc dĩ.

- Có lẽ mũi tên này cùng Thanh Nguyệt Cung đã không thể đáp ứng được thực lực của ta được nữa.

- Ra đây đi Nhất Lục, Nhị Lục.

Đây đúng là cơ hội quý bằng vàng để hấn kiểm nghiệm uy lực của trận pháp Thái Cực Lưỡng Nghi Trận lên tồn tại cấp hai yêu thú.

Hữu thủ bạch sắc, tả thủ hắc sắc hấn dùng song thủ của mình cùng lúc đánh ra những hình thái kì ảo. Mọi việc nhẹ nhàng tựa như nước chảy mây trôi, hơn hai năm qua Trần Duyên chưa một ngày từ bỏ nhất tâm nhị dụng tu luyện.

Chương 123: Lục Đường Lang vs Hồng Điệp Trư

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, chỉ sau ba hô hấp Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận đồ án đã hình thành. Chính hắn cũng có phần kinh ngạc, nhớ tới một năm trước liền mất nửa ngày mới có thể tạo ra một hình thù siêu việt tốc độ trưởng thành này thật sự khiến cả Chu lão chứng kiến cũng có phần khó tin.

- Tiểu tử này không lẽ là một thiên tài trận pháp.

Lão cũng không thể lý giải, từ trước đến nay thân là tu sĩ Nguyên Anh kì đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu thiên tài vực dậy hay ngã xuống. Nhưng bọn chúng cũng không thể trong một năm lại có trưởng thành vượt bậc như hắn. Ban đầu Chu lão cứ đinh ninh rằng nếu muốn thành thực trận pháp này mất không ít hơn mười năm xương máu, còn hắn lại chỉ dùng vốn vụn một năm để thành thực.

- Nhất Lục, Nhị Lục đã tới lúc để ta chứng kiến thành quả bấy lâu nay của chúng ta.

- Xoẹt...xoẹt...

Cặp Lục Đường Lang hiểu ý hắn cũng hưng phấn song đao múa loạn.

- Hắc Bạch Song Sát.

Từ bên trong đồ án kì dị, hai luồng chân khí không đồng nhất len lỏi qua từng thớ thịt xâm nhập vào trong nội thể.

- Nhất Lục, Nhị Lục cùng lúc cảm nhận được luồng sức mạnh kì lạ dâng lên đại não.

- Keng...keng...

Hai chi trước chính là hai đại đao khủng bố đã không thể nhẫn nại mà không ngừng chém vào nhau gây ra những tiếng đinh tai nhức óc.

- Hahaha nếu như các ngươi đã hưng phấn như vậy thì ta cũng không thể cản trở. Còn chờ gì nữa mà không tiến lên phanh thây súc sinh kia.

Nhờ Thần Khống Vận Trùng mà Trần Duyên cùng song Lục Đường Lang tinh thần hòa cùng một thể. Hắn cũng bị sự hưng phấn kích phát song mục đỏ ngầu tràn ngập sát khí.

Hắc bạch tia chớp đồng thời tạo thế gong kiếm khóa chặt mọi lối thoát. Tiểu Huyết đã được Trần Duyên truyền âm từ trước mặc dù rất không cam lòng, nó muốn tận tay trả thù cho đồng bạn nhưng không thể khiến Trần Duyên đổi ý đành lùi lại phía sau trợ trận.

Sau lưng là núi đá trước mặt lại là khát máu linh trùng Hồng Điệp Trư đã bị khóa chặt không thể đào tẩu. Trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan yêu thú đã thể hiện bản chất mà đa số nhân loại đều không thể nắm giữ.

Dựa vào kí ức hàng vạn năm truyền thừa Hồng Điệp Trư giữa thời điểm chí mạng thiên phú vốn ngủ yên trong huyết mạch thức tỉnh. Đôi điệp sí tỏa ra hồng quang chói lòa dần dần biến lớn bao bọc lấy cơ thể.

Chứng kiến khối cầu kì dị kia Trần Duyên được một phen trở mắt. Cặp Lục Đường Lang khát máu lại không hề có hứng thú với những thứ kì dị, chúng chỉ biết thực thi mệnh lệnh của hắn "tàn sát".

Đôi song đao hắc bạch hào quang tạo ra những tia chớp biến ảo, kẻ khác nhìn vào chỉ trong thấy chúng chứ không hề nhận ra đây chỉ là những cái bóng chưa hề tiêu tán còn thực thể đã chém xuống từ khi nào.

Tới khi thứ ánh sáng huyền ảo kia tắt dần, trên đất chỉ còn cặp Lục Đường Lang sức lực đã kiệt quệ. Bọn chúng đã dồn hết khí lực cho đòn tấn công vừa rồi khiến nhục thể gần như đã không thể đứng vững.

- Bọn chúng còn chưa đủ lịch luyện, không thể chống chế thử sức mạnh kinh khủng kia làm quá nhiều nguyên khí bị thất thoát. Có điều lần đầu gây ra sát thương như vậy thì đã không tệ.

Chu lão ánh mắt sáng như gương không một chút ngập ngừng chỉ rõ thiếu sót. Lão không hề che giấu nụ cười hài lòng nhìn tới.

Nơi bọn chúng giao đấu đã bị san phẳng, không chỉ Hồng Điệp Trư hơi thở bất định thì ngọn núi đá sau lưng cũng đã bị một đao trầm rớt.

- Khà...khà... tiểu tử ngươi quả tốt số, tiểu trư này đã thức tỉnh huyết mạch từ thượng cổ, tương lai trưởng thành khẳng định không tệ.

Lão vốn là Nguyên Anh tu sĩ, từ “không tặc” từ miệng cũng chính là để nói tới thực lực ít nhất cũng là Kim Đan trở lên.

Trần Duyên vẻ mặt không mặn không nhạt nhìn Hồng Diệp Trư hơi thở cực kì yếu ớt dưới chân.

- Ngươi nghĩ sao Tiểu Huyết?

Bên cạnh, Tiểu Huyết đôi càng nghiêng lại tạo ra tiếng rít khó nghe. Đột nhiên nghe Trần Duyên hỏi tới đại trùng liền chần chờ hồi lâu nhưng cuối cùng cũng quyết tâm cắn răng lắc đầu.

- Hừ tiểu hải tử, ngươi còn tính tình trẻ con. Chỉ là một chút bất đồng nhỏ nhặt, nghe lời lão phu chỉ cần vài ngàn năm ngươi liền có một hảo thủ trong tay sai đâu đánh đó.

Chu lão khi mới coi thường, yêu thú tinh huyết mạch dù chỉ là một con yêu thú cấp một Bính đẳng nhỏ yếu nhất nếu như có được dư thừa cơ duyên cũng có khả năng đột phá yêu thú cấp ba hùng mạnh chứ đừng nói chỉ đây là là yêu thú cấp hai. Lão khẳng định dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải ngửa tay bắt cho bằng được.

Nghe lời Chu lão răn dạy Tiểu Huyết chỉ có thể nuốt uất ức vào trong nhẫn nhịn.

Trần Duyên sau một hồi ngẫm nghĩ, lấy ra một túi linh thú khác thu Hồng Diệp Trư vào bên trong.

- Tiểu tử sao ngươi không nắm lấy thời cơ lập kế ước, chẳng lẽ ngươi không biết nếu như súc sinh này hồi phục thì công sức đều sẽ đổ sông đổ biển.

Chu lão nộ khí hết lớn.

- Ta là không trùng tu sĩ, những yêu thú này dù thực lực mạnh tới đâu cũng không thể khiến ta nổi lên một tia hứng thú.

Lời nói hần mạnh mẽ không thể suy suyễn.

Chu lão bản thân trong không khắc nhưng rồi cũng mỉm cười hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Hồng Diệp Trư hang động

Trần Duyên cũng thật sự bất ngờ không nghĩ Hồng Diệp Trư lại liều chết không lui. Hần huy động hàng ngàn Phệ Huyết Trùng lật tung bán kính trăm bước xung quanh một con kiến cũng không thể tẩu thoát.

Tiểu Huyết không nghi ngờ gì nữa chính là kẻ sát nhân nhất, biết được Trần Duyên quả quyết không thu Hồng Diệp Trư khiến đại trùng kinh hãi bay xung quanh hắn.

- Ngươi tìm thấy hang động của Hồng Diệp Trư sao?

Tiểu Huyết lia lịa gật đầu, nó vừa nhận tin tức do đồng bạn truyền về liền nhanh chóng báo tin cho hắn.

Đứng trước cửa hang... à không nói đúng hơn chỉ là cái lỗ nhỏ lớn hơn đầu người. Trần Duyên đương nhiên là không thể nào chui lọt, hắn đâu phải là mẫn xà trơn trượt.

Cuối cùng đành phải khổng chế Phệ Huyết Trùng khai thông hang động.

Hắn đi đến đâu hàng trăm linh trùng thay nhau dùng hai chi trước liên tục đập phá hăng hà những viên đá lớn khi thông đường mòn.

Chỉ gần nửa canh giờ đàn Phệ Huyết Trùng lại một lần nữa nổi loạn, nhưng có mặt Trần Duyên ở đây làm sao bọn chúng có thể tùy ý làm bậy.

- Thần Không Vận Trùng.

Hắn vận thần thông, trên mi tâm đồ án linh trùng hiện rõ. Khẩu quyết từ miệng như luồng khí vô hình không ngừng xâm nhập, trấn an những tiểu tử song mục đã huyết hồng kia.

- Bên trong là thứ gì không ngờ lại khiến linh trùng của ta không thể kiềm nén huyết tính.

Khiến bọn chúng an tĩnh, Trần Duyên liền đưa Tiểu Huyết cùng bày đàn trở vào Loa Trùng Ốc. Thấy vẻ không cam tâm của Tiểu Huyết, Trần Duyên cũng có thể phần nào đoán ra thứ được cất giấu bên trong hẳn là bảo vật đối với tiểu tử này.

Bất đắc dĩ dưới ánh nhìn van nài của Tiểu Huyết hần đành để tiểu tử này tự do bên ngoài.

- Tiểu Mập Mập tới lúc cần người rồi.

Trần Duyên lật tay tiểu trùng mũm mĩm đang ngáy khò khò trên tay hần. Nở nụ cười quái dị, hần búng tiểu tử lười biếng kia về phía Tiểu Huyết.

Đang yên giấc say nồng bỗng nhiên cảm thấy con gió lạnh đi ngang khiến Tinh Thần Trùng rung mình tỉnh giấc. Phát hiện bản thân không ngờ lại ở trên không trung Tiểu Mập Mập nhìn xuống.

Bên dưới không phải là não hải âm áp mà nó thường ngày say ngủ, cũng không phải vải lụa lông nhung mà chính là miệng máu của Tiểu Huyết đang chờ nuốt gọn.

Tiểu Mập Mập kinh sợ liền trở người, một luồng tơ mỏng nhanh chóng phóng ra từ miệng bám chặt lấy thành hang động kéo cơ thể lên phía trên. Đúng lúc đó nơi Tiểu Mập Mập vừa treo lơ lửng ban nãy đã không còn nữa mà chỉ còn lại dấu răng khùng bố của Tiểu Huyết.

Tinh Thần Trùng hoảng sợ nhanh chóng phóng người lên vai Trần Duyên không ngừng truyền âm khóc lóc kể lể.

Trông thấy tên sâu mập kia đã đến bên Trần Duyên, Tiểu Huyết bản thân đã không còn cơ hội ra tay chỉ có thể liếc nhìn nuôi tiếc. Con sâu mập như vậy nó liền chưa hề nếm qua, quả thực phải cắn một cái để thỏa lòng mong ước.

- Được rồi Tiểu Huyết đừng trêu chọc Tiểu Mập Mập nữa.

Nhìn thấy tiểu tử đồ mặt tia tai khiến hần cũng rất há dạ.

- Tiểu Mập Mập nguoi mau cùng ta phóng thần thức xem xét xem bên trong kia là thứ gì.

Trần Duyên cùng Tinh Thần Trùng thần trí hòa làm một, thần thông Thần Không Vạn Trùng một lần nữa không khiến hần thất vọng. Thần thức của hần giờ đây đã trở nên mạnh mẽ hơn ít nhất là năm thành so với ban đầu.

Từng tia thần thức len lỏi qua những kẻ đá xâm nhập vào bên trong.

- Tiểu thụ?

Hần trông thấy một thân cây già cỗi, rễ dài đâm xuyên qua cự thạch. Trên thân cây dày đặc dấu vết của thời gian in hằn trên đó. Nhưng điều đáng buồn cười nhất là cô thụ này chỉ cao hơn hai gang tay người, đây là lần đầu hần trông thấy nghịch lý dở khóc dở cười này.

Khi biết được mục tiêu Tiểu Huyết càng trở nên hăng hái ra sức đào bới. từng tảng cự thạch không có một chút sức chống cự, chúng mềm mại như là đa tiểu hải tử trước hai càn to lớn của Tiểu Huyết.

Tương chừng mọi chuyện sẽ đầu xuôi đuôi lọt thì...

- Keng...

Tiếng động chói tai.

Không ngờ thứ vũ khí mà Tiểu Huyết luôn tự hào dễ dàng nghiền nát vũ khí Giáp đẳng lại không thể cắt xuyên qua lớp nham thạch cuối cùng. Thứ đã đen ngòm tưởng chừng vô hại lại có thể ngăn chặn công kích của yêu thú cấp hai.

- Ta nghĩ nguoi nên từ bỏ ý định đấy đi. Thứ nham thạch này chính là Cương Lực Thạch, tài liệu xây dựng động phủ trọng yếu nhất. Với tu vị Trúc Cơ kì của nguoi thì dù có trăm năm nữa cũng đừng mong giải khai.

Chu lão liếc nhìn liền nhận ra.

- Cương Lực Thạch. Chẳng lẽ đây chính là Cương Lực Thạch mà ngay cả tu sĩ Kim Đan kì cũng không thể nào tùy tiện phá hủy.

Hần ngẩn người.

Đây chính là tài liệu mà được rất nhiều tu sĩ săn đón, thử nghĩ xem có kẻ nào không muốn gia cố “chuồng chó” của mình thật kiên cố chứ. Thân là tu sĩ có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào không có kẻ nào muốn tích trữ của bản thân lại lọt vào tay kẻ khác mà đặc biệt lại là kẻ đã giết mình. Cũng vì lý do đó mà những lão quái Kim Đan kì luôn rất hào hứng khi tìm thấy Cương Lực Thạch, dù cho có bị kẻ thù truy sát cũng có nơi ẩn trốn chờ hồi phục để còn quay lại trả thù.

Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ viễn vông, muốn khai thác Cương Lực Thạch không thể nào thiếu được chính là Cương Lực Phù. Phù chú chuyên gia cố nhọc thể khiến kẻ sử dụng không khác gì cỗ chiến xa hình người không biết đau đớn cùng nhọc thể vô kiên bất toại. Đương nhiên giá cả lại không hề dễ chịu, đồng thời cũng rất khó tìm kiếm sánh ngang với Cương Lực Thạch.

Thậm chí những kẻ trong người còn lờ mờ đoán ra những kẻ hội mua Cương Lực Phù hết chín phần trong tay nắm giữ Cương Lực Thạch quý hơn vàng.

Nếu không đề phòng liền dễ dàng trở thành mục tiêu cho những kẻ giết người đoạt bảo.

Trần Duyên hiểu rõ bản thân đã lực bất tòng tâm chỉ có thể cắn răng tiếc nuối. Trước khi rời đi hắn còn cẩn thận xóa sạch mọi dấu vết của việc đào xới, lấp miệng hang đồng thời làm kí hiệu ghi nhớ.

- Cương Lực Phù... nếu ta nhớ không sai Cửu Trường Lão từng không chỉ một lần rao bán thứ này, nhưng đó lại là vật phẩm của Kim Đan kì tu sĩ, không thể đụng tới.

Nghĩ tới đây lại càng khiến hắn đau đầu.

Bên dưới tán cổ thụ nữ tử tóc đen xuống dài như thác, đáng người uyển chuyển mỹ mầu không ngừng nhìn về một hướng. Tường Lệ đã không ngừng nhìn về phía tên sắc lang ấy rồi đi. Mặc dù biết hắn bản lĩnh cao cường nhưng cũng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ nhất tầng vừa đột phá. Tại nơi đâu đâu cũng là cấp hai yêu thú không thể nào khiến nàng yên lòng.

Bỗng nhiên từ phía sau song thủ rắn chắc ôm lấy nữ nhân đáng người mảnh khảnh vào lòng. Không cần nhìn nàng cũng biết tên sắc lang kia cuối cùng cũng đã quay trở lại, vẫn mặt dày bí mật từ phía sau ăn đậu hũ mềm của nàng.

Thờ dài một hơi, cuối cùng tâm trí nặng trĩu cũng đã được buông bỏ. Tường Lệ lưng ong ngoan ngoãn xuôi theo sức đẩy ngã vào người hắn.

- Thế tử ngoan, có lẽ chúng ta phải trở về thôi.

- Trở về?

Tường Lệ bất giác bản thân.

- Đương nhiên là trở lại Ma Kiếm Tông.

Mỹ nữ ngây người, có lẽ thời gian qua bên cạnh hắn khiến nàng đã quên đi đệ tử Ma Kiếm tông của mình đồng thời còn có nhiệm vụ lịch luyện đầu tiên cần quay về hồi báo tông môn.

Đột phá Trúc Cơ khiến hắn thọ nguyên đã đột phá ngàn năm, dù có rời đi mười năm, trăm năm cũng là chuyện thường tình. Có điều tiểu nữ nô Tú hạ Thảo cùng mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp không thể sống từng ấy năm đợi chờ hắn.

Nhớ đến giai nhân chờ đợi khiến Trần Duyên càng quyết tâm quay đầu. Dù cho nơi đây còn nhiều thứ khiến hắn phải luyến tiếc, chẳng trách Nguyệt Nguyệt lại không màng hiểm nguy nằng lại hơn trăm năm. Nơi đây quả nhiên là bảo địa dành cho tu sĩ.

Hắn biết phân biệt nặng nhẹ, trăm năm sau bản thân liền có đủ thực lực cùng nữ nhân của mình du sơn ngoạn thủy, tới lúc đó đập bằng nơi đây chỉ là việc còn con, tiếc chi chút gắng gượng để lại nuôi tiếc suốt đời.

Hắn ngồi trên Tiểu Kim nhanh chóng trực chỉ phương hướng Ma Kiếm Tông lao đi mà không biết rằng phía trước chính là phiền phức đang chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Tiểu Mập Mập kí ức

Trần Duyên hắn đang khoái trá hưởng thụ mỹ nhân thì bên trong não hải giọng nói của Chu lão hét lớn khiến hắn ừ cả mạng tai.

- Tiểu ngọc tử ngươi còn tâm trạng chơi đùa mỹ nữ sao, phía Đông lão phu cảm nhận được một tia áp lực đang nhắm ngươi hướng tới.

Chu lão ngày thường tính tình lão ngoan đồng nhưng khi hắn ở cùng nữ nhân lão liền lạng lạng tâm không thềm ngó ngang tới. Lần này lão phải phá lệ mà lên tiếng cảnh báo cũng đủ để Trần Duyên phải trịnh trọng suy xét.

- Ngươi không còn thời gian để lẩn trốn nữa, tên kia rõ ràng đã có chủ đích đuổi tới đây.

Lão khẳng định không thể nhầm lẫn.

- Tiểu Kim mau đổi hướng dùng hết tốc lực chạy đi không được quay đầu lại.

Hắn nhanh như chớp phóng người xuống đất quay người đối với Tiểu Kim hét lớn, gọi ra Tiểu Mập Mập cùng song Lục Đường Lang. Không chỉ vậy ngay cả Loa Trùng Ốc cũng được Trần Duyên triệu hồi.

Nhìn thấy tràng cảnh khủng bố này đây chính là lần đầu nàng trông thấy hắn sai sử thực lực kinh người như vậy Tường Lệ cũng lờ mờ đoán được có tồn

tại khung bố tới gần.

Nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Kim đã mất hút, Trần Duyên phần nào nhẹ lòng dồn hết tâm trí vào chấm đen trên bầu trời đang bay tới. Kẻ đó mang trên người thực lực ghê gớm sợ rằng nếu như không tung ra hết mọi thủ đoạn hần liền không thể toàn mạng rời đi. Chính vì lẽ đó mà Trần Duyên quyết tâm ở lại nhằm cảm chân hần để Trường Lệ còn một chút cơ may tẩu thoát.

- Tiểu Mập Mập.

Tĩnh Thần Trùng trên vai ngay lập tức hiểu ý. Từ miệng từng tia tơ linh khí bắn ra tràn ngập không gian xung quanh dần dần hình thành đồ án Thập Diện Mai Phục Trận. Tiểu Mập Mập nhanh chóng dẫn dắt hàng vạn Phệ Huyết Trùng tiến vào mắt trận lập nên một trận hình khung bố bao phủ khắp trăm dặm.

- Được lắm.

Trần Duyên hồ hởi, từ trong chiếc nhẫn trữ vật của tên đệ tử thiên tài không may ngã xuống kia hàng vạn khối linh thạch hạ phẩm được hần rút vào. Trận pháp giờ đây không phải là thứ mà Tiểu Mập Mập có thể tùy nghi không chế, với tu vi của cả hai cộng lại sợ rằng không thể chèo chống dù chỉ là trong chớp mắt.

San lấp mọi dấu vết để lại, Trần Duyên phi người vào trong mắt trận. Tiểu Mập Mập đã chờ nơi đó, chờ khi Trần Duyên tới gần Tĩnh Thần Trùng đột nhiên tỏa sáng. Cơ thể cuộn tròn lơ lửng trên không trung.

Trần Duyên hai mắt khép hờ thôi động Hóa Mộc Quyết. Từng tia nguyên khí xanh lục hướng theo từng tia kinh mạch không ngừng lấp đầy.

- Thần Khổng Vạn Trùng Duy Ta Vô Ngã.

Song thủ đập mạnh, nắm chặt vào nhau. Từng cọng gân hiện rõ trên khuôn mặt cực kì quái dị, đồ án linh trùng lại một lần nữa hiện thân. Có điều lần này thật sự khác biệt Tiểu Mập Mập không ngờ đang trôi lơ lửng trên không trung lại tiến dần về phía mi tâm hần.

Tuy là bản mạng linh trùng của Trần Duyên, Tiểu Mập Mập thường ngày lại rất độc lập không thích vận động tay chân, không bị hần áp đặt bất kì điều gì tất cả đều tuân theo số mệnh.

Giờ khắc này khi Thần Khổng Vạn Trùng được Trần Duyên đẩy lên tới giới hạn mà hần có thể đạt tới, “nhất niệm nhị thân” vốn là lần đầu hần thực hiện nhưng Tiểu Mập Mập dường như đã thông hiểu. Ngay tức khắc hần – trùng nhập thể.

Trước giờ hần cùng Tiểu Mập Mập cũng chỉ là tinh thần hợp nhất nhằm đẩy mạnh thần thức. Hôm nay khi đột phá Trúc Cơ cuối cùng Trần Duyên cũng vô tình chạm tới bước đầu của thần thông kinh thiên động địa này.

- Đây...đây là...

Hần ngơ ngắc ngắm nhìn khung cảnh bên trong não hải, một không gian dường như không có tận cùng. Một độ đen tuyệt đối, nếu như không có hàng tỉ ngôi sao cổ gắng vurun mình le lói từng tia sáng nhỏ nhoi sợ rằng hần đã thật sự lạc lối trong khoảng không vô tận này.

- Nơi người đang đứng chính là tinh thần thể giới, nơi mà ta sinh ra.

Từ phía sau một đốm sáng không ngờ lại bay lượn như có sự sống nhưng điều hần không ngờ là đốm sáng ấy lại phát ra tiếng của nhân loại.

- Người thật sự là thứ gì, không lẽ là sinh linh nơi đây.

Trần Duyên ngơ ngàng, không cảm thấy một tia thù địch hướng tới cũng khiến hần phần nào yên tâm.

- Hời, điều người nói không sai, nơi đây chính là nhà của ta... à đã từng là nhà của ta.

Đốm sáng kì lạ ngập ngừng buồn thảm.

Không hiểu sao chính Trần Duyên cũng cảm nhận nỗi ưu tư, nó thật tới mức như chính hần đã trực tiếp trải qua. Ngay tại thời khắc đó hần cũng nhận ra đốm sáng kia chính là Tiểu Mập Mập. Cả hai giờ đây linh hồn, thể xác đều đã làm một tất cả những gì Tĩnh Thần trùng cảm nhận từ sâu thẳm trong tâm hần cũng thật sự thấm thía.

Hần tận mắt trông thấy rất nhiều sinh vật kì lạ nửa giống nhân loại nửa kì quái vui đùa bên những gốc đại thụ khổng lồ. Không gian tràn ngập những thứ kì lạ mà hần chưa bao giờ được biết thậm chí không hề được ghi lại trong những áng văn mà các bậc tiền bối truyền lại. “bữa tiệc nào cũng chóng tàn” tiếng cười vui cũng nhanh chóng thay thế bởi những tiếng la hét thảm thiết. Bầu trời trong xanh bỗng nhiên hóa thân thành hắc ám cuốn lấy mọi thứ tươi đẹp bên dưới mặt đất, nhà cửa, sinh linh, thổ nhưỡng... tới đây kí ức bỗng nhiên chột đứt đoạn.

Trần Duyên thấm thía nỗi đau đớn đến cùng cực.

- Người không cần phải đau buồn nữa, bản thân tiểu tử người không còn cô đơn.

Hần chỉ ngón tay lên trên gương mặt cương trực không né tránh.

- Trần Duyên ta thể với thượng thiên đòi này kiếp này sẽ đấm bằng bất kì kẻ nào dám cản trở ta thu lấy Tinh Thần Giới.

- Tiểu Mập Mập huynh đệ của ta, Trần Duyên này đảm bảo với ngươi thời khắc mà ngươi quay về nhà đòi lại thứ cần tìm, giết đi kẻ cần giết không còn là viễn mộng

- Nếu đòi này kiếp này ta không thể thực hiện lời thể sẽ bị thiên lôi oanh tạc nát tan hồn phách.

Ngay khi hấn dứt lời, trên trời cao, nơi khoảng không vô tận. Điều mà những kẻ dám sử dụng lời thể Thiên Chứng đã đến. Hàng ngàn vạn tia chớp chói lòa bất ngờ đồng thời giáng xuống đầu hấn.

- Ah...ah...ah...

Nhục thể bị cơn đau đớn từ trước tới nay chưa từng thấy nhàu xé. Thiên Chứng không chỉ đơn giản là “chứng thực” mà còn là “kiểm chứng”. Kẻ liều mạng trên đời này không thiếu nhưng trong hàng hà sa số những kẻ đó lại không tới một người có thể thành công đi đến cuối còn đường bản thân nói ra. Phần lớn chúng đều đã từ nạn dưới cơn thịnh nộ của ông trời.

Kẻ dám chỉ tay thẳng lên trời thể thốt không khác gì hướng trời cao thách thức, chỉ có những người trí cao tột đỉnh, bản lĩnh ngất trời mới mong vượt qua cửa ải đầu tiên.

Lời thể càng nặng, càng khó thực hiện thì Thiên Chứng càng khó vượt qua. Không ngờ chỉ một lời nói của một tên tu sĩ Trúc Cơ có rác lợi khiến trời xanh nổi cơn thịnh nộ ra tay trừng phạt nặng nề.

- Ta...không phục. Trần Duyên này đầu đội trời chân đạp đất. Lời ta nói ra mãi mãi không rút lại.

- Ta làm được, Tiểu Mập Mập chờ ta, ngày mà ta mang ngươi về nhà không còn xa nữa.

Bên trong thiên lôi thiêu đốt, huyết nhục của hấn hầu như không còn. Hài cốt không ngờ lại có thể vững vàng đứng đó, từng âm thanh yếu ớt do linh hồn phát ra. Trần Duyên giờ đây không còn bị những đau khổ do xác thịt trần thế gây ra mà chính là thiêu cháy hồn phách.

Bên ngoài Tiểu Mập Mập cùng hấn vốn là chung một thể liền cùng hấn cảm nhận nỗi thống khổ cùng trời cuối đất. Điều đáng ngạc nhiên là đóm sáng không vì vậy sớm tàn lụi mà còn càng lúc càng tỏa ra hào quang chói mắt.

- Tiểu Mập Mập.

Từ bên trong lôi điện, cốt thủ xộc ra hướng tới vàng sáng. Tinh Thần Trùng cũng chậm chạp lướt tới, khoảng khắc mà Trần Duyên hấn cùng Tiểu Mập Mập chạm vào nhau không gian xung quanh liền xụp đổ, chôn vùi tất cả, quang cảnh từ cổ chí kim hiếm thấy kia giờ đây cũng chỉ là một trong hàng hà sa số những kí ức trôi nổi trong không gian bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Kẻ thù tìm tới tận cửa

- Tiểu tử, tiểu tử...

Chu lão bất an thúc giục.

- Chu lão, ta đã nhập định bao lâu?

Cuối cùng hấn cũng có động tĩnh, lão cũng từng trải qua cùng linh trùng nhập thể hàng vạn lần nhưng đây là lần đầu xuất hiện khí chất kì lạ này.

- Ngươi đã mất hết sinh cơ trong ba hô hấp.

- Ngàn năm trôi qua cũng chỉ là ba hô hấp.

Trần Duyên thở dài, trong giọng nói hấn đượm vẻ tang thương của thời gian.

Kiểm mục dần mở lớn.

- Tiểu tử, mắt ngươi...

Chu lão nhanh chóng nhận ra sự khác biệt. Bên trong song mục đồng tử hấn không còn hình tròn như nhân loại vốn có mà đã trở thành hình vuông góc

cạnh.

- Thế gian này không ngờ lại có quá nhiều thứ ta không biết.

Môi mắt chớp động, từng gốc cây ngọn cỏ tưởng chừng như thông thường nhưng trong mắt hắn bọn chúng đều tràn ngập linh khí. Từng vân gỗ không khác gì những đường kinh mạch len lỏi chung chuyển linh khí phù thấp thân cây.

- Thế gian vạn vật nơi nơi đều ngập tràn linh khí thế nhưng trời cao lại bất công, thứ là linh thảo cao quý biết bao kẻ phải ước ao, còn lại chỉ đành phải mang kiếp dã thảo khó khăn sống sót.

Ngàn năm chính là mấy kiếp người, trôi nổi trong khoảng không vô tận đã khiến nhân sinh của hắn đã tiến một bước dài.

Hắn nhìn bên trong y phục, đồ án Tinh Thần đã khắc trên ngực. Trần Duyên giờ đây thân mang trọng trách nặng nề chiếm về Tinh Thần Giới, đó chính là minh chứng rõ ràng nhất của “kẻ được chọn”, kẻ có thể vượt qua thiên chúng.

- Chu lão tên kia còn cách chúng ta bao xa?

- Nếu như hắn theo một đường tới đây hắn là khoảng độ một chung trà.

Lão vuốt chòm râu suy tư.

- Tiểu Mập Mập đã tới lúc chúng ta đón khách rồi.

Linh trùng đồ án trên mi tâm rực sáng, hàng vạn Phệ Huyết Trùng chia nhau mười hướng tạo thành những đám mây đỏ huyết bao quanh hắn.

- Lập trận.

Hữu thủ đập mạnh xuống mặt đất, Thập Diện Mai Phục Trận vốn lơ lửng trên không trung cùng Phệ Huyết Trùng dần chìm xuống lòng đất không để lại vết tích.

- Trần Duyên tiểu tử nguoi...

Hắn khiến lão từ kinh ngạc này sang kinh ngạc khác. Sau khi hợp thể, Thập Diện Mai Phục Trận vốn được chân truyền cho Tiểu Mập Mập không ngờ Trần Duyên lại dễ dàng khống chế, thậm chí còn nhuần nhuyễn tới mức lô hỏa thuần thanh.

- Tiểu tử nguoi cần trọng, nội trong ba hô hấp hắn liền tới đây.

Lão biết lúc này không phải là thời điểm thích hợp để tra hỏi, bởi vì trên bầu trời kia có một kẻ dùng tốc độ bất khả tư nghị lao tới.

Giữa không trung, một nam nhân thân mang huyết bào dùng song nhãn khinh thị chúng sinh nhìn xuống Trần Duyên không khác gì cỏ rác.

Hắn cao cao tại thượng không buồn mở lời, từ trên tay dần xuất hiện huyết chùy dài bằng ngón tay búng tới.

- Âm...

Chỉ một đòn tưởng như tiện tay đó đã lại tạo trên đất một hố lớn sâu hơn mười thước.

- Hừm.

Chờ khi mây bụi tan đi điều mà hắn không nghĩ tới chính là con kiến nhỏ kia lại không chút hề hấn. Trần Duyên đứng thẳng thân người đôi mắt nhắm nghiền mặc cho đạo bào bị áp lực thổi phồng.

Xung quanh hắn là một lá chắn năng lượng đặc thù đã ngăn chặn toàn bộ uy lực của một kích kia.

Trông thấy tiểu trùng vẫn khinh vân phong đậm mặt không đổi sắc cùng hắn đối đầu Huyết bào nam nhân liền nổi lên chút hứng thú.

- Không ngờ đứng trước ta nguoi lại còn có thể bình tĩnh tiếp đón không một chút nao núng, quả là khác xa một trời một vực so với tên sư đệ Huyết Nha nông cuồng.

- Có điều nguoi nghĩ có hai tám Thuần Khí Phù kia liền bất khả xâm phạm, thứ linh phù Đinh đặng này đừng mơ tưởng có thể chống lại hai chiêu của ta.

Không cần phải tốn công chờ đợi hắn liền chứng thực lời nói của mình. Lại một thanh huyết chùy đâm tới, quả không sai hai tám Thuần Khí Phù có khả năng chống lại một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ tiêu tốn hơn năm ngàn hạ phẩm linh thạch liền bị phế bỏ.

Huyết bào nam nhân chứng kiến vẻ mặt Trần Duyên không biến sắc càng khiến hắn nổi lên lòng hiếu kỳ.

- Hahaha tiểu tử nguoi quả nhiên là tiểu trọc phú, thủ đoạn khẳng định không ít.

Tuy bên ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm lại nổi lên tia bất an. Hắn chỉ dám đứng cách đó trăm trượng, nếu như có thể tới gần Trần Duyệt khẳng định đã bị một kích toàn lực diệt sát.

Những kẻ ngoại đạo có thể không hay biết nhưng hắn lại quá rõ ràng, đệ tử chân truyền đều có khả năng rất lớn giữ trong người bảo vật phòng thân. Có kẻ được sư phụ ban cho nội giáp hay thậm chí là một loại thủ đoạn kinh người nào đó, đây cũng chính là lí do khiến đệ tử chân truyền của những tông môn khổng lồ trở thành củ khoai nóng phỏng tay. Bọn chúng không khác gì bảo tàng hình người nhưng không phải kẻ nào cũng có dăm lược ra tay.

Hắn không lo sợ bị Ma Kiếm Tông truy sát, Huyết Ma Tông dù sao cũng là một trong Tứ Đại Ma Môn khẳng định sẽ không giao nộp đệ tử cho kẻ thù.

Huyết bào nam nhân thật sự lo ngại chính là thủ đoạn bảo mệnh của Trần Duyệt, một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan dù hắn có chết trăm lần cũng không đủ.

- Nếu như ngươi không dám tiếp chiến thì mau chóng lăn khỏi đây đừng làm phí thời gian của ta.

Đánh vỡ không khí trầm lắng là giọng nói hùng hồn của Trần Duyệt.

Huyết bào thanh niên nội tâm chợt động, không ngờ hắn thường ngày ngạo mạng lại chùn bước trước Luyện Khí tu sĩ cỏ kiến.

- Tiểu tử là ngươi chán sống đừng trách ta.

Một đường bén ngọt chém vào tả thủ, dịch huyết không ngừng tuôn trào như mưa máu rơi lã chã dưới nền đất.

Hắn quệt lấy máu tươi trong miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

- Lấy huyết dịch làm dẫn, thân ta khắp muôn nơi.

- Độn huyết.

Chỉ trong khoảng khắc huyết bào nam nhân tựa như chưa hề xuất hiện, nơi hắn đang đứng không để lại một chút khí tức.

- Tiểu tử phía sau ngươi.

Chu lão nhanh chóng nhắc nhở.

Tích tắc bên dưới vệt máu mà hắn cố tính bắn ra khi nãy một huyết nhân xuất hiện tay cầm chủy thủ áp sát sau lưng.

- Khai.

Song mục vốn khép hờ liền mở lớn. Đôi đồng tử kì dị như thu hết mọi thân ảnh của huyết bào nam nhân không một chút bỏ sót.

Thập Diện Mai Phục Trận được hắn khởi động, huyết bào nam nhân chủy thủ chỉ còn cách đầu lâu Trần Duyệt không quá độ dày của một cây kim liền ngừng hẳn lại, nói đúng hơn là bị một thứ huyết đỏ cản trở.

- Ngươi... mắt của ngươi... không phải nhân loại.

Huyết truy bị Phệ Huyết Trùng ngăn cản, từ tứ phương tám hướng hàng vạn linh trùng nhanh chóng lao tới bao phủ hai thân thể nhỏ bé bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Trận pháp cực hạn, liều mình quyết chiến

Huyết bào nam nhân bị hàng vạn linh trùng kì lạ tấn công tứ phía không để một chút thời gian vận pháp.

- Không thể nào, với thực lực của ngươi dù đã đột phá Trúc Cơ cũng không thể nào làm ra thanh thể lớn như vậy.

Hắn cùng Trần Duyệt đối mặt, tới lúc này liền mau chóng nhận ra tiểu tử này đã đột phá trở thành tu sĩ Trúc Cơ. Quét qua trận pháp rộng hơn mười dặm với ánh mắt khó tin.

- Tất cả là do con mắt kia của ngươi. Tiểu tử mau nói ngươi thật ra là kẻ nàooooooooo...

Hắn gào thét, cảm giác bị song mục vô hồn nhìn chằm chằm khiến hắn như muốn phát điên.

Huyết bào nam nhân hai chân từ lâu đã bị trói chặt, tuy không thể xuyên thủng nguyên khí của tu sĩ Trúc Cơ trung kì bao phủ bên ngoài nhưng hàng trăm Phệ Huyết Trùng vẫn đủ sức kềm giữ khiến hắn chỉ có thể đứng yên chịu trận.

- Ngươi đúng là quá phận, đừng tưởng trận pháp của ta chỉ có thể cầm cố ngươi.

Bước lại gần mắt trận, từ trong nhãn trử vật hắn lấy ra mười viên linh thạch linh khí bức người.

- Là... trung phẩm linh thạch.

Huyết bào nam nhân nuốt một ngụm nước bọt, không như hạ phẩm linh thạch dễ dàng tìm thấy thì trung phẩm linh thạch cực kì hiếm gặp, trong hàng vạn viên mới may ra tìm được một.

- Tiểu tử ngươi không được quá khích, nếu như tiếp tục rót vào linh thạch thì thần hồn sẽ quá tải, thậm chí mất đi lí trí trở thành kẻ điên dại.

Chu lão lên tiếng ngăn cản.

- Ta không thể buông bỏ, nhục thể cùng Tiểu Mập Mập đã chạm tới giới hạn. Nội trong một chung trà chúng ta phải lí khai nếu không sẽ bị nguyên khí bài ngoại bạo thể mà chết.

Hắn cắn răng, bản thân đi được tới đây vốn đã vượt qua cực hạn. Từng khắc trôi qua nhục thể cùng Tinh Thần Trùng thương thể càng nghiêm trọng còn kẻ tử thù nguyên khí vẫn còn xung mãn, Phệ Huyết Trùng chỉ có thể dùng tính mạng ngăn cản hắn. Nếu như không thể càng sớm kết liễu thì Trần Duyên chính là kẻ đầu tiên ngã xuống.

Linh thạch vừa đổ vào trận pháp thanh thể càng ngút trời. Hàng vạn Phệ Huyết Trùng trở nên điên cuồng không thể nào kiểm soát.

- Không thể nào, kì quái linh trùng này rõ ràng chỉ phát ra khí chất của yêu thú cấp 1 tại sao lúc này đã có thể cùng cấp 2 yêu thú đánh đồng.

Ban đầu chủ thủ trên tay hắn còn dễ dàng diệt sát những con thiêu thân cứ lao đầu vào chỗ chết kia nhưng bây giờ, mỗi lần cố ý đâm sâu vào lớp giáp cứng thì cánh tay lại tê rần thậm chí lực phản chấn còn khiến hắn có chút quá lực.

- Không ổn, bị hàng vạn tồn tại cấp hai yêu thú vây công dù là tu sĩ Trúc Cơ hậu kì thông thường nếu không cẩn thận cũng phải ngã xuống nơi đây.

Huyết bào nam tử nhanh chóng nhìn nhận hoàn cảnh bản thân, hắn không ngờ mình lại dễ dàng rơi vào bẫy rập. Tiểu tử kia rõ ràng có thể đơn giản không mất một chút công sức hóa giải hai chiêu vừa rồi nhưng lại tương kế tựu kế sử dụng phù lực khiến hắn không đề phòng áp sát.

Phệ Huyết Trùng càng đánh càng hay, nguồn chân khí khổng lồ từ ngàn vạn nhất phẩm linh thạch cùng mười viên trung phẩm linh thạch đã gượng ép chống đỡ thực lực vượt cấp tấn công.

- Trần Duyên, lần này do ta quá nôn nóng trả thù cho Nha sư đệ mà rơi vào bẫy rập của ngươi. Ngày tháng còn đó, nếu ngươi có dũng khí thì trăm năm thiên tài thịnh hội ta Huyết Phong chờ ngươi...

Huyết Phong cuối cùng cũng đã công nhận thực lực của hắn, mặc dù có chút không quan minh chính đại đối đầu nhưng đừng quên đệ tử chân truyền kẻ nào không phải là thiên tài vượt cấp chinh chiến, Trần Duyên khiến hắn không đạt được mục đích phải tay không rút lui cũng đã đủ chứng minh thực lực cùng hắn đồng khởi bình tọa.

- Huyết Phong ngươi muốn an ổn rồi đi?

Trần Duyên thường ngày vốn không phải là kẻ thiện lương, thời khắc thiếu niên huyết bào lớn tiếng hẹn ước hắn không hề bỏ qua cơ hội. Tiểu Huyết từ trong xáo trộn không hay biết lao ra, song càng “chạm nhẹ” khiến Huyết Phong đầu lưỡi bị chẻ làm hai.

- Ah ah ah...

- Thân ta làm dẫn, huyết tể.

Từ chi giờ đây đã không thể cử động, cả người hắn nặng chịch chỉ có thể mặc cho đám linh trùng góm ghiec gặm nhấm nguyên khí.

Huyết Phong dùng ánh mắt căm thù nhìn hắn, máu chảy ra từ khóe miệng.

- Trần Duyên ta sẽ chặt lấy ngươi thủ cấp.

Từ trong miệng huyết tương không ngừng chảy ra giọng nói lại ngọng nghịu.

Nhục thể lại lần nữa hóa thành huyết thủy len lỏi qua Phệ Linh Trùng trực chỉ hướng Tây biến mất.

- Tiểu tử Huyết Phong kia hiến tế lưỡi của chính bản thân để tẩu thoát, có chút thú vị hahaha...

Chu lão cách đó không xa tất cả diễn biến đã được lão thu vào trong mắt bản tính lão ngoan đồng không đổi, lão cực kì ưa thích bản tính lưu manh của Trần Duyên. Rất tương đồng với lão khi còn trẻ, thà chết chứ không chịu nhận thiệt thòi về mình. Chiếc lưỡi bị huyết tể kia sợ rằng sẽ mang hình dạng

lưỡi răn suốt đời khó có thể chữa lành.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Bị âm

Quả cầu linh trùng khổng lồ không gì thay đổi, có khác biệt duy nhất là bên trong nhân đã rỗng không. Tên Huyết Phong đã liều mạng dùng Huyết Độn rời đi.

- Khai.

Không chỉ Huyết Phong, chính Trần Duyên cũng không thể nhẫn nhịn được nữa. Hắn vội vàng giải khai trận pháp.

- Gaaaaaa...

Hình ảnh kì dị xuất hiện, nhục thể dường như tách ra làm hai không cần phải nghĩ chính tiếng rên rỉ của hắn cũng đủ để biết quá trình này cảm thụ không hề dễ chịu.

- Hừm chỉ là người cùng Tinh Thần Trùng chia cắt trở lại, lần đầu có lẽ có chút khó chịu sau vài lần thì sẽ quen thôi có khi người lại nghiện cảm giác này.

Lão khoái trá trên nỗi đau của kẻ khác, chính lão đã không biết thương thức tư vị này biết bao nhiêu lần, giờ đây nhìn thấy tiểu bối cùng chung số phận liền cảm thấy bản thân có chút an ủi.

Tiểu Mập Mập đi ra từ trong mi tâm hắn, tiểu trùng mập này cũng không hề dễ chịu. Thân thể nó như bị dày vò chết đi sống lại.

- Tiểu hài tử người lại quá sức rồi.

Chu lão nhanh như chớp đỡ lấy lọ về cung chịu.

- Còn người nữa tiểu tử người chưa chết chứ?

Lão lấy chân đập đập người hắn như thể đang kiểm tra xác chết bên đường rõ ràng là bên trọng bên khinh trắng trợn.

Trần Duyên không còn để tâm tới lão, nói đúng hơn là ngoài trừ cơn đau đớn chạy khắp nhục thể thì tâm trí đã không còn gì. Khó khăn lấy ra đan dược đưa vào miệng, được lực vừa cho vào cảm giác thanh mát xoa dịu đi phần nào. Không để lãng phí được lực Trần Duyên nhanh chóng nhập định, song Lục Đường Lang cũng được hắn gọi ra hộ pháp.

- Hời... thương thế của ta không thể trong thời gian ngắn liền bình phục. Có lẽ phải trở về Ma Kiếm Tông một chuyến dù sao nhiệm vụ lần này xem như cũng đã hoàn thành.

Tỉa được lực cuối cùng cũng đã được hắn hấp thụ, lần đầu thi triển bản lĩnh mới của Thần Khống Vận Trùng khiến não hải chịu thương tích không hề nhẹ, đồng thời nhục thể còn hứng chịu gánh nặng do hàng vạn linh thạch dồn nén nếu không có mười năm thì hẳn đừng mong sinh long hoạt hổ như trước.

Tiểu Mập Mập cũng không thư sướng hơn được bao nhiêu, cơn đau kia bên trong não hải hắn cứ rên rỉ khiến Chu lão phải sốt ruột an ủi.

- Đợi đã tiểu tử trên người của người có mùi vị kì lạ.

Lão bất ngờ, phóng thần thức quét qua người hắn.

- Mau lên đây.

Chu lão dùng thần thức không vật, từ trong tay áo hắn lơ lửng một chấm đen cực nhỏ mà mắt người khó có thể quan sát.

- Tiểu tử người bị âm một vỏ này thiệt thòi quả không nhỏ.

Lão cười trên nỗi đau của kẻ khác.

- Ta bị kẻ khác âm?

Trần Duyên ngu ngơ không hiểu ý lão.

- Thứ mắt người khó thấy này thật ra là một linh trùng hiếm gặp.

- Linh trùng?

Hắn ngây ngốc phóng ra thần thức tra xét.

- Không sai, đây chính là Vô Tung Trùng từ thời thượng cổ đã nổi danh là Tam Vô Trùng.

- Không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi thấy.

- Số lượng của chúng cực ít, nếu không có kẻ cố tình sử dụng thần thức tìm tòi thì còn lâu thứ này mới bị phát hiện.

Lão trầm trồ đạo.

- Thứ linh trùng kì lạ này có liên quan gì tới việc ta bị ám?

Trần Duyên khó hiểu.

- Đây chính là thứ công cụ tuyệt đỉnh của cao thủ truy tung, chỉ cần để con mái trên người kẻ muốn theo dõi thì dù ngoài vạn dặm con trống cũng có thể tìm thấy.

- Cái gì?

Hắn hoảng hốt, vội vàng phóng thần thức dò xét nhục thể lần nữa. Sau khi chắc chắn không còn vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

- Người không cần quá cẩn thận, thứ linh trùng này không chỉ khó nhìn thấy mà số lượng lại cực ít bọn chúng sẽ không phạm lên một kẻ quá nhiều đâu.

- Hahaha không ngờ khổng trùng tu sĩ có ngày lại bị kẻ khác dùng linh trùng âm lại khiến suyết chút nữa bỏ mạng.

Chu lão rõ ràng rất khoái trá khi trông thấy hắn bị thiệt thòi.

- Có lẽ khi người giao chiến, áp lực trên người đã vô tình áp chết linh trùng này mới khiến nó tỏa ra một chút mùi vị kì lạ, nếu không e rằng tiểu tử người nữa bước khó đi.

Lão cười ha hả khiến Trần Duyên rùng mình, vô tận truy sát không phải là điều hắn ao ước đón nhận.

- Lần thực thi nhiệm vụ này ta đã cùng không ít kẻ tiếp xúc muốn truy ra thủ phạm sợ rằng còn khó hơn lên trời hái sao cũng rất có khả năng ta đã bị kẻ khác âm mưu trước.

Từng dòng suy xét chạy loạn trong đầu dù Trần Duyên trí nhớ siêu phàm nhưng hắn thật sự không nghĩ ra ai đã cố tình gài bẫy.

Lắc đầu cảm khái, Trần Duyên cũng không muốn nói lí đến, tạm thời để Tinh Thần Trùng phục hồi. Hắn đã tiếp xúc không ít kẻ, không thể nào đoán ra ai đã chú tâm hãm hại chỉ có thể ném sau đầu nghĩ cách khác. Nén đau đớn khẽ bắt ấn kết nối tinh thần kêu gọi Tiểu Kim quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Bí mật hồi tông 18+

Trên bầu trời nhị vị nữ tử thất thần nhìn xuống bên dưới nơi mà hắn cùng tên Huyết Phong kia giao chiến.

- Sư muội có tìm thấy dấu vết Trần Duyên để lại không?

Lương Tiểu Xuân bất an nhìn qua nàng.

- Bên dưới đã bị huyết tinh tanh nồng bao phủ, rõ ràng kẻ đụng độ với hắn là tu sĩ có bản lĩnh sử dụng huyết nhục công kích.

Hương Lan nhú mày. Nàng cùng sư ti theo mùi hương Trần Duyên để lại tới đây liền mất đi tung tích.

Mĩ phụ tái mặt, nhìn xuống tràng diện bên dưới rõ ràng đã có giao chiến diễn ra.

- Sư ti bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Hương Lan nhìn qua nàng.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ nữ phụ lắc đầu đạo.

- Chúng ta quay về thôi.

- Sư tỉ muốn buông bỏ sao?

Hương Lan bất ngờ rằng hỏi.

- Hấn vẫn bình an vô sự.

Nàng lãnh đạm quay lưng rồi đi trước sự sững sờ của Hương Lan. Nàng vốn được trời cao ưu ái từ khi chào đời linh tính mạch bảo hiểm khi sai lệch, lần này cũng không ngoại lệ thậm chí là có chút khẳng định trong thâm tâm mạch bảo hấn vẫn vô sự.

- Tại sao ta lại lo lắng cho hấn chứ?

Mỹ phụ ngượng ngùng đỏ mặt, cố ý tăng tốc để sư muội không trông thấy nàng xấu hổ.

Trần Duyên sau khi hợp mặt cùng Tường Lệ cũng nhanh chân men theo rìa ngoài Hắc Lâm rừng rậm bí mật rời đi. Hấn hiện giờ thương thế mặc dù đã áp chế xuống nhưng hiểm nguy vẫn còn đó, nếu không cẩn thận liên nội thương phát tác nhục thể vỡ toang.

Cuối cùng sau hơn ba ngày đường dưới tốc độ bộc phát toàn lực của Tiểu Kim cuối cùng hấn cũng đã quay về Ma Kiếm Tông. Sợ rằng hình thể nổi bật của Tiểu Kim sẽ khiến người khác chú ý tới hấn ôm lấy nữ tử nhảy xuống.

- Người làm rất tốt, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi.

Trần Duyên nhẹ cười xoa đầu linh trùng khổng lồ, hấn mở túi linh thú thu lấy Tiểu Kim.

- Tường lệ, tướng công phải rời đi, thương thế trên người ta sợ rằng phải phí không ít thời gian bình phục.

Băng lãnh nữ tử sắc mặt không đổi, chỉ có mi mịch nhũ lại muốn cùng hấn nói thứ gì nhưng lại không có dũng khí mở lời.

Hấn cũng không lạ gì tính khí của nàng, Tường Lệ vốn lạnh lùng trời sinh. Từ nhỏ đã cô độc khiến nàng không biết phải nói gì phải đối diện với kẻ khác.

- Uhm. ....

Không khí có chút trầm lắng thì đột nhiên nàng bị hấn giựt lấy màng che mặt, đôi môi hấn chiếm lấy môi nàng. Bị bất ngờ tập kích Tường Lệ hoảng loạn liền muốn vùng thoát, phản quyền không ngừng đánh vào ngực hấn.

- Ta sợ rằng năm năm tới chúng ta không thể tương phùng, để tướng công khiến nàng không thể bảo quên được ta.

Nghe thấy phải rời xa hấn nữ tử lại chần chừ, phản quyền dừng lại ánh mắt long lanh ươn ướt.

Bên trong hấn động phủ, nơi mật thất tu luyện mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp như thường lệ đều dùng công pháp Giả Long Thực Phượng Quyết tu luyện. Hai thân thể trần truồng đẹp như mỹ ngọc không ngừng được hai nàng chăm sóc lẫn nhau.

- Diệp nhi, không có tướng công ở đây mẫu thân quả thật không thiết tu luyện, mỗi đêm chỉ có thể nhớ chàng mà an ủi bản thân.

Linh Diệu không thể nào cùng nữ nhi hòa hợp, cô nương nhỏ bên dưới được Linh Diệp liếm láp nhưng nàng lại không thể thỏa mãn, lúc nào cũng có cảm giác bên trong thiếu thốn thứ gì đó.

Thiếu nữ hoa nhành nguyệt thẹn đang mân mê hai mép hạ thể của mẫu thân cũng ngừng lại bất chợt thở dài. Gần một năm qua dưới sự bồi đắp của thiên tài địa bảo mà Trần Duyên lưu lại hai mẹ con nàng tu vi tăng trưởng khó lường, đều đã là Luyện Khí kì viên mãn tu sĩ. Nhưng cảm giác thiếu thốn không màng tu luyện mà mãi tới nay vẫn chưa đập tan cánh cửa ngăn cách.

- Hạ Thảo tỉ, có phải mẹ con chúng ta khiến tỉ phải tỉnh giấc.

Bên kia giường đá, Hạ Thảo đáng người bạo mãn, đôi thô ngọc thậm chí còn săn chắc hơn trước. Khoát trên người đạo bào trắng tinh khôi mỏng như lụa làm những đường cong dụ người đều không thể che giấu. Nàng như thể tiên nữ giáng trần nằm nghiêng người, đôi chân ngọc khép lại làm mảnh rừng đen lầy ở giữa ẩn hiện đằng sau lớp vải mỏng tăng càng khiến không có nam nhân nào có thể chùng bước..

Mỹ nhân đang trong trạng thái nhập định, với thể chất Mộc Linh Thể nàng không cần phải tốn nhiều hơi sức linh khí xung quanh đều tự động tụ tập lại gần. Mỹ thể đang được từng tia linh khí rột rữa thì nàng mi mịch mở to, khiến hai vị tỉ muội bất ngờ.

- Là chủ nhân, chàng đã trở về.

Một tia mừng rỡ hiếm thấy trên vẻ đẹp thánh khiết, nàng thân mang bạch bào chân đạp pháp kiếm dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra cửa động.

- Mẫu thân có nghe Hạ Thảo tí nói không, tướng công đã về.

Hai mẹ con nàng cũng kinh hãi liền mặc vội chiếc yếm hấn yêu thích nhất, nhanh chân bám theo.

Từ đằng xa trông thấy thân ảnh quen thuộc mà suốt hơn một năm ngày đêm mong nhớ mãi nữ nức nở.

- Chủ nhân... nô tì rất nhớ chàng.

Hạ Thảo từ trên pháp kiếm nhảy vào lòng hấn, tay ôm nữ tử Trần Duyên cũng khiếp sợ không thôi. Nàng không ngờ đã đột phá Trúc Cơ điều mà những tên đệ tử chân truyền ngoài kia luôn ao ước.

- Quả không hổ danh là Mộc Linh Thể, rõ ràng nàng cũng chỉ vừa đột phá chân khí không hề phù phiếm mà vô cùng vững chắc.

Trần Duyên cũng chỉ đành thở dài, nhưng xen vào đó hấn thật sự mãn nguyện. Hấn nữ nhân đã có thể bước chân vào đại đạo tìm kiếm trường sinh, nàng làm được thì tất cả nữ nhân còn lại của hấn đều sẽ làm được.

Lúc này mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp cũng đã chạy tới nhảy vào lòng hấn, cả ba nữ nhân đều mau nước mắt nhất quyết không rời.

- Lần này quay về, ít nhất là nội trong năm năm sẽ không rời đi. Hãy để tướng công cùng các nàng bù đắp nỗi nhớ mong suốt một năm qua.

- Chàng không lừa dối chúng thiếp?

Linh Diệp càng ôm hấn chặt hơn.

- Đương nhiên là sự thật, chúng ta mau trở lại mất thất tu luyện, đây không phải là nơi hàn huyên.

Trần Duyên hạnh phúc cùng các nàng rảo bước.

- Ta có điều này muốn cho các nàng biết.

Từ bên trong Tiểu Phuong Thế Giới, mười nữ nhân người người đều xinh tươi như một búp hoa chớm nở, la li, nữ phụ, thiếu nữ tinh thuần, băng cơ ngọc cốt... đều không thiếu.

- Chủ nhân... họ là...

- Đây chính là các tỉ muội của nàng.

Hấn tươi cười vỗ nhẹ lên má ngọc.

- Diệu sư tỉ, Diệp sư muội.

- Hồng Liên sư muội...

Nhận ra sư tỉ muội đồng môn Linh Diệu cùng Linh Diệp xúc động tay bắt mặt mừng.

- Thì ra nhị vị sư muội cũng đã bị chàng bắt vào tay, không trách được bản môn dùng mọi thủ đoạn cũng không thể nào tìm thấy tung tích hai người.

Kim Liên lắng lơ ném hấn cái nhìn câu dẫn, chính nàng cũng không ngờ có ngày gặp lại, cao tăng Hợp Hoang Môn từng ban bố lệnh truy tìm tung tích hai người họ nhưng sau nhiều năm không thu được kết quả gì đành bất đắc dĩ phải tuyên bố cả hai đã ngã xuống.

- Hai vị thể tử mau dẫn các nàng ấy tìm chỗ nghỉ ngơi, ta phải tẩy đi những ô uế trên người. Tướng công mang thương thể trên người đành phải nhờ các nàng chữa trị.

Hấn không hề giấu giếm, tay heo đã mò xuống nơi ngọn nguồn suối chảy. Trần Duyên từ lâu liền phát hiện nhị nữ trên thân chỉ mặc độc nhất yếm hồng, hạ thể bị phơi ra đã ướt đẫm. Hấn thật sự rất muốn đề hai nàng ra hành sự nhưng lại muốn ở một nơi thích hợp hơn.

Mẹ con nàng lập tức hiểu ý, không ngại ngừng cố ý vén áo yếm trước mặt chúng tỉ muội đề tướng công dễ dàng hành sự.

- Chư vị thể tử, các nàng hãy đi theo Diệu nhi cùng Diệp nhi chọn cho mình một mật thất vừa ý sau đó hãy đi tới dục thất (là phòng tắm nha, mới tìm được trên mạng ^-^) cùng ta.

Hấn đối diện cùng các nàng trong khi song thủ liên tục ra vào hạ thể nhị nữ, hai nàng không hề chống cự nước nôi càng ngày càng lên láng đến mức hai chân run rẩy phải bám nhờ vào chúng tỉ muội.

Chúng nữ nhìn thấy cảnh tượng hoang diễm đập vào trong mắt cũng đã triệt để hiểu ra tình cảnh của bản thân sau này, có chút hồi hộp, có chút mong chờ khuôn mặt phớt hồng hạnh phúc của hai vị sư muội đồng môn khiến các nàng ướt ao.

Chúng nữ mau chóng đi vào trong, còn riêng hắc bệ ngọc nữ Hạ Thảo trên tay miệng cười khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Thập tam nữ hầu đại sắc lang 18+

Hồ nước rộng lớn được hắc dùng chân khí đun nóng, Trần Duyên được nàng thoát y phục chậm rãi bước xuống. Thả người trên mặt nước mang nồng đậm hương thơm từ thân thể nữ nhân hắc liền thở một hơi dài.

Dựa lưng vào tảng đá lớn, Hạ Thảo bước tới dùng bàn tay nhu nhuyễn không xương nhẹ nhàng xóa đi những cực nhọc mà hắc chất chứa trong người.

- Đúng... phía trên một chút... nàng đúng là tiểu bảo bối rất hiểu ý ta.

Tuy không phải là lần đầu mỗi lần được hắc khen ngợi tiểu mỹ phụ trong lòng liền hân hoan, cố gắng dùng mọi thủ đoạn để hắc yêu thích mãi không thôi.

- Tướng công chúng thiếp đã tới.

Phía sau làn khói hơi nước mờ ảo, mười mấy thân ảnh bước lại gần. Những kẻ trông thấy sợ rằng bản thân đã lọt vào tiên cảnh. Thường ngày chỉ cần nhìn thấy một nàng đã là tam sinh hữu hạnh, nay hơn mười nữ nhân không một mảnh vải che thân làm lộ ra những chỗ thần bí nhất, mê người nhất khiến bao nam nhân nguyện lạc lối bên trong không muốn tìm đường thoát.

Mẫu nữ dẫn đầu bước chân xuống nước, trên mặt hồ mười hai tiên nữ hoa như nguyệt thẹn ngọc thể trơn trượt nhẹ nhàng bơi lội. Chúng nữ không xuống hồ cùng một lúc nhưng lại có cùng mục tiêu, chính là nam nhân nhục thể rắn chắc cự long đã như cột chống trời dữ dội dựng lên hiển uy.

Trong các nàng, chỉ có mẫu nữ, song sinh tỉ muội cùng Kim Liên là được hắc hân hưởng, bảy nữ nhân còn lại thậm chí là chưa từng được nam nhân chạm tới. Lần đầu trông thấy thứ dữ dội kia khiến các nàng hoảng sợ, dưới nước tay ngọc không tự chủ mà sờ xuống hạ thể lo rằng tiểu cô nương bên dưới khó lòng mà đưa được thứ đó vào trong.

Chúng nữ tiến sát lại gần, song sinh tỉ muội Lệ Liễu nháy mắt với nhau, hai tiểu la lệ nhanh chân lặn xuống bơi vì nửa dưới người hắc ở dưới mặt nước.

Nhị nữ mừng rỡ chạm vào hắc cự long theo thói quen nhẹ nhàng dùng cơ thể nhỏ nhắn của hai người ôm chặt lấy mệnh căn của hắc, tiểu khẩu không ngừng hôn nhẹ.

Trần Duyên khoái trá, nằm giữa cả người nổi trên mặt nước. Mẫu nữ cùng dâm phụ Kim Liên đi đầu làm gương dùng lưỡi thom giúp hắc tẩy rửa cơ thể. Được sự dịu dặt của “bạc tiền bối” đi trước bảy thiếu nữ kia cũng lần lượt phục vụ hắc.

Trần Duyên lúc này quả thật là sướng hơn lên trời, đầu gối trên đùi Hạ Thảo cùng nàng miệng lưỡi chơi đùa còn nhục thân lại được mười hai mỹ nữ hầu hạ không một tât nào bỏ sót.

Cự long cuối cùng cũng đã đạt tới đỉnh phong, Trần Duyên trở người ôm Hạ Thảo xuống mặt hồ. Nước khiến đạo bào dính chặt vào ngọc thể, biết hắc không thể nhẫn nại được nữa chúng nữ nhìn nhau cười hi hi chia nhau. Song sinh tỉ muội cố ý nâng hắc cự long nóng như lửa chà sát vào tiểu cô nương Hạ Thảo khiến nàng thở dốc chúng nữ còn lại từ từ thoát đi bạch bào.

- Hạ Thảo tỉ ngày đêm đều mong nhớ chàng, về ngoài tình khiết không vướng phải một hạt bụi trần nhưng mỗi đêm đều tự mình an ủi miệng cứ gọi “chủ nhân, chủ nhân...”

Linh Diệp kiều mĩ đùa cợt.

- Diệp muội dám trêu chọc tỉ, cho muội chết, cho muội chết.

Nàng bị thân thiết tỉ muội dùng lời nói, dùng tay sờ loạn đến mức mặt ngọc đỏ hồng. Nhưng chưa kịp ra tay trừng phạt ngọc thể đã bị tên sắc lang kia chộp lấy.

Hạ Thảo lúc này chính là son dương chực chờ trước miệng sói.

- Tiểu nô của ta, để chủ nhân hầu hạ nàng.

Cự long một đường đâm thẳng vào bên trong khiến hai bên mép hạ thể như căng ra. Hơn một năm trống vắng đột nhiên bị điền đầy Hạ Thảo đau đớn hét lên.

- Ta tiếp tục được chứ?

- Thiếp không sao, mong chủ nhân tận tình hân hưởng tiểu nô.

Nàng quệt đi dòng nước mắt, đôi cựa son bạo mẫn theo từng nhịp hồng của hân mà lên xuống khiến Trần Duyên vô cùng yêu thích. Hân cắn chặt vào thứ non mềm kia ra sức mút chúng tới biến dạng.

- Ah...ah chàng kiên thiếp sướng chết...sâu hơn nữa...ah...mạnh hơn...

Từng lời dâm ngữ phát ra, Hạ Thảo liền lạc vào nhục dục. Cựa nhũ của nàng đã không được Trần Duyên chăm sóc mà chính là chúng tí muội xung quanh. Nhục thể của hai người không ngừng bị kích thích, Trần Duyên hai tay cũng không yên phận mà tìm đến hạ thể nữ nhân mà dò xét.

Con cuồng loạn cũng khiến hân không nhận ra ai là ai, chỉ thấy ngón tay được tiểu cô nương nhỏ hẹp siết chặt.

- Nhẹ...nhẹ ngón tay của chàng ah...

- Ha ha ha tiểu huyết của nàng nhỏ như vậy làm sao cựa long của ta có thể ra vào. Để tướng công khiến tiểu cô nương bên dưới nói rộng một chút.

Hân tà ác mỉm cười, một ngón tay, hai ngón tay khiến chúng nữ không biết tiết thân bao nhiêu lần.

Từ khi tấn cấp Trúc Cơ Hạ Thảo luôn hi vọng bản thân sẽ khiến hân thỏa mãn, khiến chủ nhân thật sự tiết vào bên trong của nàng. Nhưng sự thật lại khác một trời một vực, sau hơn nửa ngày chinh chiến Hạ Thảo chỉ còn cách giương cờ đầu hàng đành phải để các tí muội tham gia ứng cứu.

Bọn người hoang lạc lúc này đã không còn vui đùa bên trong dục phòng nữa, tên đại sắc lang đương nhiên không thể dễ dàng dừng lại (^_^) ôm lấy Hạ Thảo đã thắm một bước ra khỏi mặt hồ.

Trần Duyên ra lệnh cùng chúng nữ tiến vào mật thất tu luyện, chỉ có nơi đó mới khiến Thiên Hạ Hồng Lô được phát huy hết mức, đồng thời khiến những nữ nhân này có thể cùng hân triển miên lâu dài.

- Tướng công không thể thiên vị a, Hạ Thảo tí đã bị chàng kiên gần năm canh giờ gần như thoát lực mà chúng thiếp chỉ mới được càng dùng nhất chỉ an ủi oa...oa...

Mĩ phụ Kim Liên dâm đảng không ai bằng, nàng trên người vậy mà không tự chủ tỏa ra mị sắc kì lạ, không chỉ riêng hân bị nàng thu hút mà những tí muội khác lại càng động dục.

- Hahaha đại dâm phụ, có phải nơi này rất ngứa?

Sắc lang xấu xa dùng ngón tay vuốt ve nàng tiểu cô nương nhưng nhất quyết không khiến nàng thỏa mãn, hân bỗng nhiên liền cảm thấy kinh ngạc. Dục tính từ dâm phụ này toát ra không ngờ lại khiến không những các nàng mà hân cũng trở nên phấn khích gấp trăm lần.

- Tướng công...

- Tướng công mau chóng yêu thương chúng thiếp đi...

Trần Duyên đương nhiên là cùng các nàng tình chàng ý thiếp, ngày nói ngày năm liền năm đắm chìm trong nhục dục không thể rời khỏi.

- Tướng công...tướng công... TƯỚNG CÔNG.

Sắc lang trong hai năm qua không một phút giây nào mà không cùng chúng nữ nhân chơi đùa tình ái. Trần Duyên quả nhiên là thiên tài, hân thường dụ dỗ các nàng các trò chơi kì lạ đến mức chúng nữ thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Trùng phạt dâm nữ, Kì lạ vô sắc nguyên khí 18+

Có lần hân giả làm hái hoa đạo tặc thay phiên cưỡng hiếp, các nàng vừa thống khổ vừa thỏa mãn. Người có hứng thú nhất với ý tưởng lạ lùng này không ai khác ngoài Kim Liên, trong hình tượng một nữ phụ không được trọng phu hằng ngày tưới tắm gặp phải hái hoa tặc trên đường. Chỉ có điều sợ rằng những tên sắc lang ngoài kia cũng bị sự đối khát của nàng mà vật kiệt.

- Kim Nhu không phải lúc này nàng đã cầu xin tha mạng sao, không lẽ lại muốn tướng công hành hạ.

Mĩ nhân mạng vẻ đẹp băng sương này chính là Kim Nhu, nàng vốn không muốn cùng hân trước mặt chúng tí muội biểu diễn nhưng sau khi bị dâm lực từ Kim Liên mê hoặc khiến bao nhiêu ham muốn trong người bộc phát.

Thời gian vừa qua được tướng công đặc biệt tưới tắm nhìn bên ngoài chính là nữ nhân cao quý nhưng khi nhìn thấy cự long của hắc hạp thể nàng lại một mảnh lây lộn.

- Hừ tướng công đáng chết ý thiếp không phải như lời chàng, thời gian gần đây thiếp thấy tu vi trong người tăng mạnh không phải chàng nói song tu công pháp gì gì đó chỉ có tác dụng với Mộc hệ tu sĩ sao?

Kim Nhu đỏ mặt, nàng thật sự đầu hàng trước tên sắc lang này.

- Thật kì lạ, tại sao trong người nàng lại có một tia chân khí quen thuộc. Đó... đó không lẽ là vô sắc khí từ Thiên Hạ Hồng Lô.

Bất mạch nơi cổ tay trắng ngần, Trần Duyên đưa chân khí vào người nàng ngay tức khắc nhận ra tia liên kết. Mặc dù nhỏ yếu nhưng khẳng định không thể sai được.

- Liên nhi nàng mau dừng lại để ta tra xét Nhu nhi.

Hắn xoa má hồng dâm phụ đang thỏa thích bên dưới.

- Ah... ah sắc lang nguoi không thương tiếc ta mỹ phụ đã nhiều năm thiếu thốn...

- Hừ ta nói nàng tránh ra.

Kim Liên dâm dăng nhịp hông liên hồi nhưng khi biết hắn thật sự nổi khí nàng hoảng sợ thu lại về dâm dật. Đối với nàng Trần Duyên là trời, là tất cả mỹ phụ thật sự lo sợ một ngày nào đó hắn không còn cần nàng nữa.

- Thiếp... thiếp chỉ muốn cùng chàng hoang hĩ, thiếp thề... sẽ không dám trái ý tướng công chàng...

Nàng ngọc thể run rẩy ôm chặt lấy chân hắn khóc lóc cầu xin.

- Tướng công chàng hãy tha cho tì ếp đi.

- Phải đó tướng công...

- Tướng công...

Các nàng ngày đêm cùng hắn trên giường đã thân thiết như tì muội ruột thịt liền không nỡ nhìn thấy nàng thống khổ như vậy.

- Các nàng muốn van xin thay nàng ấy sao?

- Chúng thiếp...

Bao lâu nay nói về nuông chiều thê tử Trần Duyên đứng thứ hai sợ rằng không có kẻ dám xếp thứ nhất. Không phải lo nghĩ mỗi ngày cùng những kẻ khác đau đầu tìm đủ mọi cách tồn tại, nơi đây chân khí dày đặc, thiên tài địa bảo các nàng nhận được gấp mười lần trước kia. Yên bình trong vòng tay của hắc tu luyện, cùng hắn đạp chân trên con đường tiên đạo.

- Tướng công chàng đừng nóng giận hay là...

Hạ Thảo mắt phượng chớp động thủ thi vào tai hắn.

- Ừm chủ ý này không sai.

Kim Liên lo sợ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn qua Hạ Thảo.

- Ta cấm dục nàng nửa năm có phục hay không?

Mỹ phụ rừng mình nàng đã quen hằng đêm được hắn tưới tắm, nhờ tác dụng thần kì của Thiên Hạ Hồng Lô khiến căn bệnh kì quái kia đã phần nào thuyên giảm. Nhưng cứ mỗi kì trăng lên nàng lại thống khổ như tan xương nát thịt phải cùng Trần Duyên giao hợp để làm dịu cơn đau nhưng hắn lại...

- Thiếp... thiếp phục, đội ơn tướng công tha bổng.

Nàng như xác không hồn quỳ phục nơi đó chúng tì muội phải kéo tới nâng nàng rồi đi.

- Không phải chàng có chủ ý muốn cùng Nhu muội xác nhận điều gì sao?

Thấy tâm trạng hắn nặng nề, Hạ Thảo tâm tư thông minh cố ý đánh sang chuyện khác.

- Không sai, Nhu nhi nàng lại gần đây.

Thiếu nữ chần chờ, tuy đúng là đã nhiều lần hoang hĩ cùng hắn nhưng chúng đều là do bị Kim Liên xúi dục. Nay đã tỉnh táo trước ánh mắt nhiều người

chăm chú nàng cảm thấy ngượng ngùng.

Bất lấy tay nàng, vận thần thông Thiên Hạ Hồng Lô.

- Quả nhiên là vô sắc nguyên khí.

Từ khi thần thông đột phá, từ lúc nguyên khí lúc đầu Thiên Hạ Hồng Lô phai sắc từng ngày. Nhưng thấy tác dụng không hề thuyên giảm thậm chí còn mạnh mẽ hơn lúc trước nhiều lần khiến Trần Duyên cũng không có nhiều bận tâm. Nhưng lần này quả thật là kì bí, trong người Kim Nhu lại có khí tức của vô sắc nguyên khí thứ mà trước đây chỉ có ở những thê tử mang trên người Mộc hệ mới có thể tồn tại.

- Các nàng cũng lại gần ta.

Hắn lần lượt tra xét những nữ nhân không phải là Mộc hệ tu sĩ, đúng như dự kiến tất cả đều đã dần hình thành, chỉ là số lượng nhiều ít khác nhau.

- Không lẽ bản chất nguyên khí của ta cũng đã không còn như ban đầu mới khiến các nàng có thể hấp thu.

Hắn bộc phát ý nghĩ kì lạ.

- Không còn chưa thể khẳng định, nhưng đây lại là một tin tức cực tốt.

Trần Duyên không thể tùy ý suy diễn, nhưng hắn lại mỉm cười kì lạ. Liền sai Hạ Thảo hầu hạ mặc lại y phục nhanh chóng rời đi động phủ.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Linh Thảo cấp 2 Giáp đẳng đến tay. Thu lấy một tên nô bộc

Cổng Hiến Điện nơi bàn trao đổi quen thuộc vẫn là đáng ngồi không thể nhầm lẫn với bất kì ai. Cao Hàn miệng ngáp ngán ngáp dài dùng tay áo đuổi đi mấy con ruồi đang bay qua bay lại làm phiền lão.

- Hừ thú triều chết tiệt, cứ diễn ra liên miên khiến thân già ta đây không sợ muỗi được gì, cả ngày cũng chỉ có lũ ruồi bầu bạn.

Hắn chán nản dựa lưng vào tường thờ dài ngao ngán.

- Hahaha Cao sư huynh đúng là mơ được ước thấy, Trần Duyên ta lần này mang tới cho ngươi không ít lợi lộc đây.

Cao Hàn rung mình vội vàng bật người dậy, hắn ngơ ngác nhìn quanh những tên chấp sự khác, bọn chúng vẫn buồn chán ngồi đấy.

- Chẳng lẽ chỉ có ta nghe thấy giọng nói vừa rồi?

- Cao huynh khí thế vẫn không hề thuyên giảm

Trần Duyên bất ngờ từ hư không hiện thân khiến Cao Hàn bật ngửa.

- Hahaha lão Cao ngươi không lẽ ngồi một chỗ khiến xương cốt cũng mục cả rồi.

- Hừ xương cốt của ngươi mới mục.

Lão Cao nổi khี้ quay qua hét vào lũ đồng bạn.

- Hi hi hi Trần tiểu huynh đệ ngươi... ngươi tu vi của ngươi không lẽ...

Cao Hàn cười nịnh nọt bỗng nhiên nhận thấy tu vi của Trần Duyên đã sâu không lường. Hắn mấy chục năm tu vi đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn nhưng lại không thể nhìn thấu thực lực của đối phương đương nhiên kết quả chỉ có một. Trước mắt hắn chính là tiền bối Trúc Cơ kì.

- Không... không dám Cao Hàn ra mắt Trần tiền bối.

Trong chón tu sĩ cấp bậc là thứ sấm nghiệm không thể bị phá vỡ, Cao hàn vội vàng cúi lạy nếu như ở đây không có trưởng che sợ rằng cũng khiến cho những tên kia một phen hoảng hốt.

- Cao huynh không cần khách sáo, ta tới đây mục đích chỉ có một muốn làm phiền ngươi trao đổi một vài thứ.

Hắn lấy ra trong người hơn mười túi trữ vật ném tới.

- Để... để tiểu bối... Ngân Lang Nha, Hắc Điều Vũ, Thổ Ngưu Giác... những thứ này đều là tài liệu của yêu thú cấp hai.

Hàng trăm, hàng ngàn tài liệu đổ bày ra trước mắt. Cao Hàn trở mắt, sợ rằng mấy chục năm cộng lại cũng không thể nào bằng được số lượng ngày hôm nay chính mắt trông thấy.

- Còn thứ này...

Nhìn vào hai món Bảo Khí một kiếm, một trùy khí tức bức người.

- Những thứ tài liệu này giá trị quá cao đã vượt mức thẩm quyền của tiểu bối, xin Trần tiền bối chờ đợi trong phút chốc chấp sự nội môn sẽ nhanh chóng tới đây.

- Không cần, người đem những thứ này đi đi ta hi vọng sẽ có một cái giá hợp lí.

Trần Duyên phát tay, hắn còn chưa muốn lộ mặt. Đối với Trần Duyên lúc này hồi phục thương thế cùng giúp các nàng đột phá Trúc Cơ là điều khẩn thiết không thể chờ đợi.

Nửa ngày trôi qua, Cao Hàn đáng người hơn trăm cân thịt đáng vẻ buồn cười hất hải chạy về.

- Trần tiền bối, tiểu bối đã không phụ lòng người đây chính là điểm cống hiến đã thành công quy đổi.

- 2056 tài liệu yêu thú cấp hai... quy đổi ra ba vạn... làm tròn thành bốn vạn điểm cống hiến.

- Bảo khí Vạn Tượng Chùy hai vạn điểm cống hiến.

- Bảo khí Bạch Hạc Kiếm năm vạn điểm cống hiến.

Lần đầu cảm trong tay số lượng điểm cống hiến mà sợ rằng cả đời cũng không thể mơ tới Cao Hàn run run đưa tới.

- Người làm không sai, tên chấp sự kia có biết sự hiện diện của ta?

Trần Duyên hài lòng nhưng cũng không quên nhắc nhở.

- Trần tiền bối an lòng, tiểu bối biết nhân gia người không muốn tiết lộ thân phận tên chấp sự nội môn cũng không phải là kẻ ngu muội.

Cao Hàn thông tuệ nhanh chóng hiểu ý tứ của hắn.

- Linh thảo cấp hai Giáp đẳng giá trị bao nhiêu điểm cống hiến?

Trần Duyên rặng hỏi.

- Kính thưa Trần tiền bối linh thảo cấp hai Giáp đẳng hiện nay trong kho còn tồn trữ nhiều nhất chính là Thanh Tâm Thảo.

Cao Hàn kính cẩn.

- Thanh Tâm Thảo chính là thứ linh thảo trợ giúp tu sĩ thanh tâm quả dục, tránh bị tâm ma quấy phá được các tiền bối mang về hơn trăm năm trước sao?

Trần Duyên đã nghe qua truyền thuyết này, hơn trăm năm trước có tin đồn truyền tai nhau rằng trong tông môn có một vị tiền bối Kim Đan muốn đột phá bình trưởng nhưng hấn sát nghiệp lại cực kì sâu dày sợ rằng sẽ không thể bình an qua khỏi kiếp nạn. Ngay tức khắc tông môn liền xuất lệnh khiến hàng trăm tu sĩ Trúc Cơ tìm kiếm linh thảo này suốt mười năm ròng cuối cùng vị tiền bối kia cũng thành công đột phá. Đây chính là giai thoại khiến cho chúng đệ tử náo loạn một thời gian dài.

- Thanh Tâm Thảo định giá một vạn điểm cống hiến một cây.

- Lấy cho ta mười cây Thanh Tâm Thảo.

Hắn chỉ còn hơn một vạn điểm cống hiến, chọn lấy một vài viên đan dược trợ giúp tu sĩ Luyện Khí đột phá.

- Cao Hàn người nhận ra thứ này?

Trần Duyên lấy trong người một lọ đan dược.

- Thứ này là Trúc Cơ đan hi hữu.

Cao Hàn run rẩy.

- Cao Hàn đời này kiếp này sẽ đi theo hầu hạ tiền bối.

Hắn đã qua tuổi tám mươi đời này đã chấp nhận số phận một kiếp bình phàm chết đi. Nếu như không nhận được bất kì đột biến nào thì đó chính là kết cục không thể nào thay đổi.

Nhưng cơ duyên của hắn đã tới Trúc Cơ đan thứ mà mỗi năm chỉ có ba viên do chính tay Tam Trưởng Lão luyện ra. Chính Tứ Trưởng Lão đã cầu xin tông môn một viên hiếm hoi cho đệ tử chân truyền duy nhất của lão.

Hắn cơ duyên không tệ trong lúc mập mờ (biết rồi đó ^^) liền đột phá nên viên đan dược này rốt cuộc để không. Nay xảo hợp lại tìm thấy một kẻ tâm tư linh thông bỏ đi một thứ không cần thiết đem lại một tay sai đắc lực cũng đủ để hắn kinh hi.

- Cao Hàn người không lẽ muốn dùng lời nói hồng qua mặt ta.

Cao hàn tái mét, đứng trước ham muốn ngàn năm thọ nguyên lão dù có lịch luyện sâu dày đến đâu cũng không thể nào chống lại.

- Cao Hàn đời này kiếp này chính là nô tài một lòng trung thành đi theo chủ nhân, nếu như một lần trái ý liền bị thiên lôi chận đánh linh hồn không thể luân hồi.

Lão cắn răng chỉ tay lên trời thực hiện lời thề thiên đạo.

Bầu trời trong xanh bỗng nhiên xuất hiện một đạo tia sét từ hư không đánh xuống rồi cũng tự nhiên mà biến mất không để lại một gấu vết.

- Hồi không biết là một kẻ điên hay ngu ngốc đây.

Lão già râu tóc bạc phơ ngồi trên ghế mây mắt nhìn lên bầu trời nơi mà thiên đạo chứng giám.

- Rất tốt đây chính là phần thưởng cho người.

- Nô tài đội ơn chủ nhân.

Cao Hàn kinh hãi vội vàng bắt lấy.

- Sau này người gọi ta công tử là được, chuyện này không thể lộ ra ngoài cứ an ổn mà làm chấp sự của người. Khi nào ta cần đến sẽ tự động tới tìm người.

Trần Duyên quay người rời đi.

- Cung tiễn công tử.

Cao Hàn quỳ rạp xuống đất, đợi tới khi lão ngẩng đầu thì Trần Duyên cũng đã khuất bóng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Hóa Mộc Quyết đột phá

Một vòng, hai vòng, ba vòng... Hóa Mộc Quyết như du long chạy khắp mọi ngõ ngách trong người hắn. Cuối cùng lại điên cuồng dồn nén tại đan điền. Mười cây cấp 2 Giáp đẳng linh dược đã tề tụ, đây chính là lúc thích hợp nhất để hắn pháp quyết đột phá.

Trần Duyên như thể cảm nhận thấy chân khí trong cơ thể đang cùng đan điền giằng co không ngừng. So với tầng một Hóa Mộc Quyết tầng hai mang lại thống khổ gấp trăm lần. Từng cọng gân, thớ thịt như bị phá đi đắp lại không thể nào đếm xuê, gương mặt hắn vận vẹo dữ tợn.

- THU.

- GAAAAAAAAA....

Hai tay bắt quyết nguyên khí trong người đã đạt đến đỉnh phong. Ngay trong chốc lát tất cả luồng nguyên khí khổng lồ đó bị đan điền bao bọc, người ngoài nhìn vào sợ rằng cũng khó mà tin nổi, dưới bụng của hắn đang phình to như một con thiềm thừ.

- Thân ta quy mộc, nguyên khí hội tụ.

Đan điền dần nhỏ lại, đây chính là lúc mà con thống khổ mới thật sự bộc lộ ra. Trong giới tu tiên nơi mà mỗi tu sĩ sợ hãi nhất không cần phải nghĩ đó chính

là đan điền. Nơi mà tất cả nguyên khí tích tụ nếu như đan điền người gặp phải vấn đề thì kẻ đó không cần phải nhiều lời, đoạn đường tu đạo của người đã đứt đoạn. Dù có kinh mạch to lớn cỡ nào thì đó cũng chỉ là dùng rễ tre mức nước cả đời đều hoang phí.

Hắn vừa liều mạng nhưng không thể làm mất đi ý chí, chỉ cần một khắc sơ hở nhẹ thì đan điền vỡ nát tàn phế suốt đời, nặng thì thân tử đạo tiêu trên đời này không còn một kẻ mang danh Trần Duyên tồn tại.

- Không được, đạo tâm của ta vững chắc như bàn thạch không thể nào phá vỡ. Nắm chắc thực lực, nắm chắc số mệnh Trần Duyên ta phải một chân đạp bằng vùng trời này.

Từng cơn đau đớn thấm nhuần vào tâm trí, Trần Duyên không hề điên loạn cũng không chới từ. Nhẫn nại nhấm nháp từng cơn thống khổ đang xâm lược như thể chúng là nữ thực, là trân quý không dễ dàng tìm được.

Từ dưới mặt đất, từng rễ cây thô to như măng xà chen nhau ngấn đầu cuốn lấy hắn nhục thể. Da dẻ cũng dần ngả màu khiến người khác cũng khó lòng phân biệt giữa hắn cùng những thân cây kia.

Hắn một mực không động đây, hô hấp đã trở nên hòa nhập cùng linh thảo, cỏ thụ. Nhục thể bấy giờ như đã hóa thành một thân cây thật sự da dẻ nứt nẻ sần sùi không khác gì vỏ cây.

Đột nhiên song mục vốn khép chặt mở lớn.

- Đây chính là tầng 2 của Hóa Mộc Quyết sao?

- Cùng thảo mộc tâm ý hòa hợp ta có thể sai khiến chúng.

Hắn đã thành công tu luyện đến tầng 2 Hóa Mộc Quyết. Thân thể trần trụi từng mảng vỏ cây bong tróc ra để lộ làn da mượt mà không tí vết. Trần Duyên như là được hoán thai chuyển cốt, tất cả những dấu vết do yêu thú hay kẻ thù mang lại đều đã không còn nữa, sự tái sinh cũng chỉ được như vậy mà thôi.

- Nguyên khí tinh thuần 6 thành, ta lúc này mới chính là Trúc Cơ tu sĩ thật sự.

Trần Duyên lẩm bẩm, trước kia tu vi đã đột phá nhưng hắn vẫn chỉ có thể thi triển công pháp cùng pháp quyết khi còn là tu sĩ Luyện Khí kì. Nay pháp quyết đã hoàn thiện cũng chính là lúc thực lực của hắn thay đổi nghiêng trời lệch đất.

- Tướng công...

- Tướng công...

- Chẳng thật sự bình an, tạ ơn trời phật cuối cùng chàng cũng bình an vô sự.

Thần thông Thiên Hạ Hồng Lô quả nhiên không thể đo lường, các nàng không ngờ lại cảm nhận thấy cơn thống khổ cùng cực của hắn. Nhiều lần chúng tỉ mỉ muốn phá cửa xông vào nhưng Hạ Thảo lại nhanh tay ngăn cản. Nàng biết nếu như tiến vào sợ rằng không giúp được gì cho hắn thậm chí còn khiến phu quân phân tâm thậm chí là tẩu hỏa nhập ma, nàng cũng chỉ còn biết cắn răng quỳ bên ngoài mật thất cầu xin thần tiên giúp hắn bình an vượt qua kiếp nạn.

- Hahaha Trần Duyên ta quả thật là phúc đức 3 đời mới có thể cùng các nàng kết nghĩa phu thê. Nhìn xem không phải tướng công các nàng vẫn sinh long hoạt hổ sao.

Qua cơn hoạn nạn nhìn thấy các nàng sợ hãi, lo lắng thật lòng đau xót cho hắn khiến Trần Duyên xúc động. Mở rộng vòng tay ôm chúng thể thiếp vào lòng, hít thật sâu mùi hương thơm ngát.

- Để tướng công khiến các nàng đột phá, ngàn năm thọ nguyên cũng chỉ là khởi đầu. Chúng ta phải là thần tiên quyền lực đời đời không thể lìa xa.

Lời nói thấm thía từ tâm can. Chúng nữ hiểu ý tứ của hắn, thẹn thùng đùa giỡn không muốn mình là người mở đầu.

- Liên ti hay là ti.

Trong số 13 thể tử của hắn thì nữ phụ Kim Liên đứng bên ngoài thất thần.

- Không...không được.

- Tướng công đã trừng phạt ta cấm dục 6 tuần trăng, chỉ mới 1 tuần trăng trôi qua ta phải nhẫn nại không để chàng phải một lần nữa thất vọng.

Nàng cắn môi không gì có thể lay chuyển.

- Liên muội ta tin chắc chàng sẽ không giận muội đâu, mau vào đây cùng chúng ta hầu hạ chàng.

Hạ Thảo dịu dàng kéo tay nàng.

- Không được, muội không thể lần này cũng chính là muội tự trừng phạt mình đời này kiếp này sẽ không trái ý tướng công một lần nào nữa.

Mĩ phụ giặt tay lại ánh mắt quyết tuyệt.

Biết không thể nào thay đổi được chủ ý Hạ Thảo chỉ có thể chờ dài, trong đoàn quân lão bà này của hắc nãi nãi chính là người có thực lực cao nhất (thực lực gì thì tự hiểu ^-^) nếu như không có nàng nơi đó sợ rằng tàn binh cũng khó lòng rời cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Cùng chàng đột phá, ý vui viên mãn

1 năm, 2 năm, 3 năm dần trôi, bên trong mật thất tu luyện lửa nóng vẫn không hề thuyên giảm. Trần Duyên vẫn cùng chúng nữ ngày đêm song tu không dứt. Tất cả gần như là một thứ tất yếu không thể nào thiếu đi. Chỉ có một điều khác lạ, các nàng lúc này khí chất đã khác xa một trời một vực, 13 vị thân tiên đang tụ họp cùng một chỗ yên lành xung quanh nam nhân duy nhất của họ.

Mĩ nữ vốn đã hoa nhường nguyệt thẹn nay lại càng tỏ thêm mỹ sắc. Trần Duyên mỗi ngày ân ái nhưng lại không hề có một tia buồn chán, thân thể các nàng như những cái động sâu không đáy mà hắc nãi nãi không thể nào khám phá hết được.

Hắn như tượng đá bất động, mỗi lần hô hấp như thể hòa hợp cùng cây cối xung quanh. Trong nội thể chân khí dần đạt đỉnh phong, từng tia kinh mạch căn phòng. Đan điền áp súc hầu như đã tới mức tận cùng, rồi đột nhiên chúng mạnh mẽ lưu chuyển khắp nhục thể đánh tan mọi bình chương.

Từ bên ngoài khí tức liền nhanh chóng tăng lên, động tĩnh nơi hắc nãi nãi đã làm cho các vị thể tử tỉnh giấc.

- Hạ Thảo tử tướng công chàng... .

- Không sai tướng công sắp đột phá.

Mĩ nhân mang dáng vẻ thanh tao nở nụ cười sung sướng nhìn hắc nãi nãi.

Ngay tức khắc, khí tức lại trở nên trầm ổn dường như những động tĩnh vừa rồi chưa hề xảy ra.

- Ta lại khiến các nàng tỉnh giấc sao?

Song mục mở lớn, trước mắt hắc nãi nãi chính là những vị mỹ nhân như hoa như ngọc không hề che giấu thâm tình nhìn tới.

- Không phải tại sắc lang chàng đêm qua đã khiến chúng thiếp ăn không tiêu đến ngất đi sao? Sau này sợ rằng các tử muội chúng thiếp đều bị chàng làm hư.

Mĩ phụ Linh Diệp giận dữ nhưng trong lời nói của nàng lại không hề có một tia oán trách.

- Là lỗi của ta không thể kiểm chế trước hương diễm từ nàng sao?

Quả nhiên nàng bên ngoài giận dữ nhưng lại không hề có ý định chống cự mặt cho Trần Duyên tùy ý. Chúng nữ trong những năm gần đây đều đột phá Trúc Cơ kỳ, mỗi lần phá tan một đại bình chương thì con người như được thoát thai hoán cốt. Bì bạch mịn màng, đòn bộ cao cao đầy đặn, nhan sắc vốn sinh đẹp trăm dặm khó tìm nay lại càng xuất thần hơn khiến sắc lang hắc nãi nãi dục hỏa không thể nào dập tắt mà ngày đêm rong ruổi trên người các nàng.

Từ khi các vị hắc nãi nãi đột phá Trần Duyên đương nhiên là phải tìm pháp quyết mới, trước kia các nàng đã tu luyện từ trước nên cái tu lại là điều khó lòng thực hiện, nay vừa vận thời điểm thuận lợi đã tới.

Hắn đương nhiên không thể phí hoài Tàng Kinh Các di động bên người, tạm thời đuổi chúng nữ ra khỏi mật thất Trần Duyên hết lời mời mọc Chu lão. Mấy năm nay lão đã quyết định dọn ô sang Tiểu Phương Thế Giới, một phần là nói muốn tìm một nơi an hưởng tuổi già mặc khác là muốn bồi dưỡng Tiểu Kim sớm ngày trở thành linh trùng cấp 2 sớm ngày khai thác tìm năng vô tận của loại linh trùng này.

Nhưng hắc nãi nãi thừa biết chủ ý của lão, sợ rằng bí mật của Tiểu Phương Thế Giới khiến lão ngoan đồng này ngày đêm thèm thuồng nếu không thì trước khốc lốc, ý ôi của Tiểu Mập Mập lão cũng đành nhắm mắt rồi đi.

- Hừ tiểu tử nguoi nữ nhân du hí rốt cuộc cũng nhớ tới thân già này sao?

Bên trong Tiểu Phương Thế Giới, Chu lão y phục không khác gì một tên nhà nông bần hàn cây cuốc dưới chân hóp một ấm nước thư thả nhìn qua thành quả mấy tháng nay cần cù cây bừa.

- Tiểu bối đương nhiên lúc nào cũng một tâm trung kiên ngưỡng vọng lão nhân gia ngài.

Nghe mấy lời buồn nôn của hắc lão không cần phải bấm quẻ đôi mắt tinh mục thấu hiểu không sót gì.

- Tiểu tử ngươi muốn gì từ lão già này còn không nhanh nói ra, sắp tới giờ lão phải chợp mắt.
- Ôi thân già đúng là bất đắc dĩ mà ngủ cũng không thể an giấc.

Chu lão xảo trá ngáp một cái rồi lớn muốn quay lưng rồi đi khiến Trần Duyên cuồng cuồng.

- Ấy ấy lão tiên bối đương nhiên kẻ hèn này cần nhờ ngài ra chút công sức rồi.

Sau khi tường tận chủ ý của hắc Chu Lão ngẫm nghĩ một hồi.

- Tiểu tử ngươi nghĩ những nữ nhân kia thật sự muốn mãi mãi làm một bình hoa bên cạnh người sao?

Lão ngẫm ẩn ý.

Trần Duyên cũng sửng ngời, quả thật hắc chưa bao giờ hỏi đến mong ước của hắc nữ nhân. Các nàng một mảnh chân tình đối với hắc là không thể nghi ngờ nhưng xen vào đó mỗi người ắt hẳn đều phải có mục tiêu mà thâm tâm thật sự không thể từ bỏ.

- Ngươi giữ lấy.

Từ trong Tiểu Phương Thế Giới bay ra hai ngọc giản một trắng, một hồng phấn.

- Ngọc giản màu trắng là một môn song tu pháp quyết, tuyệt phối với trận pháp nằm trong ngọc giản màu hồng phấn kia.
- Tôi khi tra xét rõ ràng ngươi liền thông hiểu những lời ta nói.

Âm thanh trầm thấp vọng ra rồi im bặt, Trần Duyên cũng không muốn tiếp tục làm phiền Chu lão đóng lại Tiểu Phương Thế Giới hắc động thân mở ra mật thất.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Hạt giống Hồn Khí

Đã hơn ba tháng Trần Duyên tĩnh tu nơi đây nhục thể không hề xê dịch, ngay cả song mục cũng không buồn nhẹ mở. Hữu thủ mở rộng nâng cao ngang ngực áo, từng đợt không khí dao động mắt người có thể trông thấy.

Từng tia linh khí huyền ảo dần biến chuyển thành nhiều hình thù lúc thì cái thuẫn, trường giáo, mũi tên, trường kiếm, đại phủ... tất cả đều cực kì chân thực. Nếu không phải những thứ này vốn không hiện hữu, sợ rằng sẽ có người thật sự nhầm lẫn.

Hơn trăm lần biến ảo cuối cùng Trần Duyên cũng hít một hơi dài, hắc khe nắm chặt lấy hữu thủ dự tính thu công thì lộ vẻ chán chừ. Một khắc do dự Trần Duyên liền mạnh mẽ một lần nữa đẩy chân khí lên cao, tuần mã, hư ảnh hư hư thực thực như muốn sống lại trên tay hắc.

Qua hàng vạn lần biến hóa, đối với Trần Duyên không khác nào hô hấp dù nhắm mắt hắc cũng không tốn một chút sức lực mọi chuyện nhẹ như nước chảy mây trôi.

- Hừm...

Hư ảnh chưa kịp hình thành đã trong một khoảng khắc tan biến. Trần Duyên cũng không vội thất vọng, hắc cũng đã dự tính từ trước. Những thứ vũ khí vô tri kia dù sống động không một chút tí vết nhưng nếu đem ra đánh đồng với với tồn tại sinh linh khác nào đem một trời cùng một vực ra xem xét.

- Tu vi đúng là chưa đủ.

Trần Duyên không muốn cưỡng cầu, trước mắt chính là thủ đoạn khó lường mà trong lúc vô tình hắc ngộ ra.

Lúc còn là một tên tiểu hài tử Trần Duyên hắc ưa thích dùng nước đường vẽ trên mặt đất khiến cho đàn kiến nhỏ nhỏ từ xa liền đánh hơi tìm thấy nhưng kì lạ thay bọn chúng lại không hề hỗn loạn như trước đây. Những con kiến này vây lại thành những hình thù trước đó hắc đã vẽ dù có kì quái đến đâu.

- Các ngươi đừng để cho ta thất vọng.

Trần Duyên vỗ nhẹ túi linh thú, hàng trăm linh trùng dưới sự không chế của hắc dần thay hình đổi dạng. Đại thuẫn to lớn hình thành, dù chưa thể hoàn

thiện như hấn kì vọng nhưng chỉ lần đầu ra tay mà thu được thành quả như vậy đã là không tệ.

- Chân...chân khí của ta...

Song thủ run run, đại thuẫn trên cao cũng không một chút dự báo liền tan rã. Có lẽ dự tính ban đầu của Trần Duyên liền không thuận buồm xuôi gió.

- Là do khí tức bị xung đột sao?

Hàng trăm Phệ Huyết Trùng chính là hàng trăm sinh linh khác biệt, dù bọn chúng là động loại nhưng khí tức lại không thể nào đồng nhất.

- Hồi... có lẽ tu vi của ta còn chưa đủ để sáng tạo công pháp mới chăng?

Qua ngàn vạn năm những bậc tiền bối thân cam tạo hóa chưa hề vắng bóng, dù chỉ là công pháp nhất cấp thấp kém cũng chính là tích tụ của hàng ngàn năm tu tập cùng linh ngộ của một tên tu sĩ Kim Đan. Với tu vi Trúc Cơ kì của hấn mà lại có tham vọng sáng tạo mới công pháp sợ rằng nói dễ hơn làm.

Hấn chán chường dù ban đầu vốn không hề ôm bất kì hi vọng chỉ có điều kết quả lại càng khiến hấn ảo não.

- Hahaha không hổ là kẻ kế thừa y bát của lão phu, tầm mắt cũng khác xa kẻ tầm thường.

- Chu...Chu lão.

Trần Duyên đột ngột phần chấn tinh thần, hấn biết Chu lão thường ngày biệt tích mỗi khi lão chủ động hiện thân khẳng định sẽ mang tới tin tức không tầm thường.

- Hừ tiểu tử nguoi đúng là éch ngồi đáy giếng, chỉ vừa đạt một chút thành tựu đã vội vọng tưởng một bước lên mây sao?

Chu lão nghiêm mặt răn dạy.

- Chu...lão ta...ta chỉ là trong vô thức mà suy diễn, chỉ là một chút nếm thử nếu thật sự không thể thì...thì đành từ bỏ.

Trần Duyên cắn răng, “từ bỏ” nói dễ hơn làm. Hấn từ lâu đã biết rõ công pháp do chính bản thân suy diễn khẳng định sẽ càng dễ dàng hòa hợp với chủ nhân. Nếu nguoi luyện công pháp của kẻ khác có thể hao phí trăm năm, ngàn năm cũng khó có thể thông hiểu toàn bộ uy lực.

Tu luyện của nguoi công pháp không những một bước đi một bước tiến thậm chí còn có cơ hội tiếp tục suy diễn khiến công pháp càng lúc càng mạnh mẽ. Khô Mộc Công chính là bằng chứng thép không thể thuyết phục hơn, từ nhất cấp liền từng bước, từng bước đi lên tâm cấp công pháp siêu đẳng khiến nhiều kẻ phải hâm mộ, thêm ngưỡng mộ.

- Lão phu không còn lạ gì, nếu bắt nguoi từ bỏ sợ rằng còn khó hơn lên trời, lão phu sẽ giúp nguoi thành toàn.

Trông thấy nét mặt không cam lòng của hấn lão phì cười.

- Thật...thật sự...

Trần Duyên kinh hĩ sáng tạo một công pháp chính là viễn vông, nếu như hấn thật sự thành công thực lực khẳng định sẽ tiến một bước dài, không phải nói là hoàn toàn thay đổi thiên trời lệch đất. Hấn không khác gì một tiểu hài tử mừng rỡ đòi mất mong chờ lão thúc cho kẹo đường.

Từ hữu thủ Chu Lão diễn luyện hình thành một tiểu đao nhỏ vừa lòng bàn tay, lão liếc mắt Trần Duyên ý muốn nói hấn làm theo. Trần Duyên cũng nhanh chóng diễn luyện tiểu đao giống hệt lão.

- Tiểu tử, nguoi thấy thanh đao của ta cùng nguoi điểm nào khác nhau.

Chu Lão cố ý đưa tiểu đao đến gần, lão híp mắt cười thâm.

Trần Duyên căn mắt nhìn qua nhìn lại, nhìn tới nhìn lui không một chút gì bỏ sót. Hơn nữa canh giờ cuối cùng hấn cũng phải bỏ cuộc, hai thanh tiểu đao giống nhau như hai giọt nước.

- Ta không thể tìm ra bọn chúng nơi nào khác nhau.

Hấn thành thực khai.

- Bóp...

Đáp lại chính là một cục u trên đầu, Chu lão một lần nữa cho hấn nếm mùi đau khổ.

- Hừ lão phu không bảo nguoi nhìn bên ngoài, nhanh chóng nhắm mắt cảm nhận.

Lão hùng hổ răn dạy.

Trần Duyên khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm tịt hai mắt tắt cả tinh thần hoàn toàn tập trung hướng hai thanh tiểu đao.

Một ngày, hai ngày... Hắn nhắm mắt tĩnh tọa suốt ba ngày ba đêm, tắt cả ngũ giác đã được in sâu vào tâm chí.

- Ta...rốt cuộc cũng nhận ra.

- Thoạt nhìn hai thanh đao này giống nhau như đúc nhưng từ sâu bên trong thanh đao của Chu lão ẩn nấp một áp lực khó mà diễn tả.

Trần Duyên nghiêm mặt.

- Tĩnh tâm ba ngày không ngờ lại khiến người trở nên thông tuệ chút ít a.

Lão cười xòa, thanh đao trên tay bỗng nhiên bộc phát khí tức sát phạt khiến cho thanh đao trên tay Trần Duyên trở nên yếu ớt không hề kháng cự liền tan biến.

- Thứ ngươi không có chính là Hồn Khí.

- Hồn Khí?

Trần Duyên mù mịt.

- Khi ngươi đạt được cảnh giới nhân khí hợp nhất thì tận sâu trong tâm trí sẽ tự động hình thành Hồn Khí. Vốn là thứ vừa hư vừa thực, rõ ràng là hư ảo nhưng điều Hồn Khí gây ra lại là sự thực.

Chu lão diễn giải.

- Không lẽ nếu ta muốn thật sự tu luyện công pháp điều tất yếu là nắm giữ hồn khí a?

Sắc mặt Trần Duyên xạm lại, thứ Hồn Khí này sợ rằng không phải dễ dàng đạt được.

- Chính là ý tứ này.

- Tiểu tử ngươi không cần phải tuyệt vọng, lão phu thấy ngươi vẫn còn cơ hội.

Chu lão vuốt vuốt râu đình đặc đạo.

- Cơ hội?

Trần Duyên mắt sáng quắc.

- Thật ra bên trong ngươi từ lâu đã dần hình thành Hồn Khí chỉ là ngươi còn lịch luyện quá thấp không thể nào cảm nhận.

Tin tức chấn động từ miệng Chu lão khiến Trần Duyên ngỡ ngàng.

- Là...là sự thật.

Hắn môi mấp máy.

- Không lẽ lão phu lại lừa dối tiểu bối.

- Bên trong ngươi nào hải đã hình thành hạt giống Hồn Khí, chỉ có điều Hồn Khí này không được chú trọng nuôi dưỡng nên chưa phát huy hết uy lực.

Chu lão một tay để trên trán Trần Duyên khí tức bá đạo bộc phát, hắn cảm nhận cả người như đứng trước một thanh đại đao khổng lồ, nặng nề ý chí sát phạt.

- Lão phu liền dùng hồn khí của bản thân kích phát của ngươi bước đầu tiểu hạt giống hồn khí.

- Là thành công hay thất bại đành phải nhờ vào số mạng của nhà ngươi. Khà...khà...khà...

Lão điên cuồng cười lớn.

- Ah...ah...

Não hải bất ngờ bị trùng kích. Trần Duyên thần hồn như bị hàng ngàn hàng vạn đại đao thay nhau bổ xuống, thống khổ dày xéo khiến con người ungx trở nên điên dại.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Hồn khí thành hình, Tin tức cấm địa

Não hải rộng lớn êm đềm vốn dĩ là nơi Tiểu Mập Mập lười biếng ưa thích. Hôm nay cũng không khác thường ngày, con sâu mập còn chìm sâu vào giấc say nồng.

- Rằm...

Chấn động mãnh liệt khiến Tinh Thần Trùng bùng tỉnh. Về mặt ngày ngò vẫn còn chưa hiểu chuyện gì thì...

- Rằm...

Vết trăm mạng tới uy lực kinh người đánh xuống gần đó, dư uy khiến Tiểu Mập Mập bị hất văng ra xa.

Tinh Thần Trùng ngờ ngạc bật dậy, song mục mở lớn kinh nghi chứng kiến tràng cảnh nơi đây. Thiên đường yên bình bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, ngay khi bản thân còn chưa kịp định thần, trên không trung lại xuất hiện hàng trăm cự đao nhắm vào thân thể to tròn tiến công.

Tiểu Mập Mập đáng thương không thể nào giữ được chân định, hoảng hốt bỏ chạy để lại sau lưng là những vết nứt sâu hoắm.

- Trần Duyên ngươi có phải luôn nuôi ý định ám hại bổn đại gia?

Từ ngày có thể cùng Trần Duyên nhập thể Tiểu Mập Mập có được năng lực cùng hần thần hồn đối thoại, dễ dàng trao đổi dù cho con sâu mập này vẫn chưa thể được như tam cấp yêu thú nói được ngôn ngữ nhân loại. Tiếc thay Trần Duyên lúc này tâm trí müri phân tập trung vào hạt giống tinh thần mặc cho Tiểu Mập Mập thảm thiết gào khóc.

Cái giá "to lớn" mà Tiểu Mập Mập phải trả quả thật cũng không đáng tiếc. Tại nơi trung tâm não hải hạt giống hồn khí nhẹ nhàng lơ lững, mặc dù hứng chịu vô số trùng kích nhưng hạt giống nhỏ bé không ngờ lại kiên cường đến mức khó thể tưởng tượng nổi. Dường như những chấn động đó khiến hạt giống Hồn Khí phát triển càng lúc càng trưởng thành.

Nguyên khí trên hữu thủ không ngừng tái tạo, hư ảnh mũi tên cứ dần hình thành rồi lại tan biến. Mỗi lần trở lại vô hình tên kia đều có sự thay đổi khác thường. Không còn vô tri như trước xuyên suốt theo hình thể thuần dài dần hình thành khí tức yếu ớt.

- Hồn Khí thành.

Chu lão gần giọng, cùng lúc đó áp lực từ lão chậm rãi thu hồi.

- Tiểu tử, hạt giống Hồn Khí của ngươi đã đâm trời. Thực lực khẳng định sẽ như điều gặp gió, e rằng những tên tu sĩ cùng cấp đứng trước mặt ngươi cũng không khác gì cỏ kiến bên đường.

- Ha ha ha ha...

Lão khoái trá.

Dùng Hồn Khí của mình để kích động hạt giống Hồn Khí kẻ khác nảy mầm thật sự cũng chỉ có kẻ điên mới dám ra tay. Não hải bị sức công phá từ Hồn Khí càn quét nhẹ thụ đại thương, nặng thì khiến hần điên điên khùng khùng. Lão tu vi thông thiên không chế Hồn Khí đã vượt qua lô hỏa thuần thanh nếu như Trần Duyên chỉ là hạng giá áo túi com thì lão cũng không dám làm liều.

- Chỉ có một chút đau đớn này làm sao có thể khiến ta chùn chân, nỗi thống khổ này so với Thiên Chứng cũng chỉ là dầu mui đốt mà thôi.

Trần Duyên thì thầm. Não hải trở thành một chốn bừa bộn, từng luồng nguyên khí hỗn loạn phân tán tứ tung. Tiểu Mập Mập bị ai khóc không ra nước mắt tát bật thu dọn, dù sao đây cũng chính là hần nơi trú ngụ, gổ đầu lên những đám mây chân khí đã trở thành thói quen khó bỏ.

Thu lại chân khí, Trần Duyên nhướng mày nhìn lại phía sau.

- Ngươi đã tới còn không nhanh bước ra.

Đằng sau vách đá thân hình béo tròn ục ịch quen thuộc chậm rãi bước tới, chấp tay cúi rạp người.

- Lão nô bái kiến công tử.

Bản lão đáng đi kì quái, trên mặt luôn treo nụ cười thần tài kia không ai khác chính là Cao Hàn, nô tài của hần.

- Ngươi có thể đứng trước mặt ta ắt hẳn đã là Trúc Cơ tu sĩ a.

- Lão nô không dám, công tử như thể là phụ mẫu đường dục, Cao Hàn đời này kiếp này đặc ân lớn nhất chính là vì công tử mà phụng sự.

Cao Hàn không dám ngẩng mặt ngược nhìn, càng tiến lại gần hắn cảm nhận được trên người lạnh lẽo bỗng nhiên đau nhói. Hắn như thể bại binh lạc lối tại chiến trường bị hàng loạt lạc mũi tên găm vào từng tắc da thịt.

- Đứng lên hăng nói.

Thu liễm khí tức, Hồn Khí vừa mới hình thành khiến Trần Duyên không thể nào tùy nghi không chế khiến Sát Tiễn Hồn Khí vô tình bạo phát.

- Tạ ơn công tử.

Đau đớn thể xác không còn nữa Cao Hàn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Người đi dò la tin tức được những gì?

- Lão nô lần này không làm công tử thất vọng, sau bao nhiêu ngày không ngại khó khăn, vận dụng mọi thủ đoạn. . .

Trần Duyên không nhẫn nại đưa tay ngăn cản.

- Nói vào trọng điểm.

Cao Hàn cười xòa vuốt vuốt cái đầu trọc lóc thành thật bảm bảm.

- Đúng như công tử tiên đoán cấm địa Ma Kiếm Tông đã khai phong, mỗi sơn chi được đề cử ba vị đệ tử đi vào bên trong tu luyện.

- Cấm địa mở ra khi nào?

Trần Duyên cũng không quá bất ngờ.

- Cấm địa đúng là đã từng khai mở không chỉ một lần.

Lời nói của Cao Hàn khiến Trần Duyên chấn động. Cấm địa của Ma Kiếm Tông ở nơi nào ngay cả hắn cũng không rõ, thậm chí khi nào khai mở hắn cũng mù tịt.

- Khai mở cấm địa tiêu tốn ngàn vạn linh thạch thậm chí không ít thượng phẩm linh thạch ném vào ta không tin Thập Đại Trưởng Lão lại dễ dàng bỏ ra cái giá lớn nhường này.

- Bẩm công tử, tin tức này không thể giả tạo. Ba năm trước Tứ Trưởng Lão ban bố sắc lệnh tuyển ra ba vị đệ tử thiên tài đạt tới Luyện Khí cực hạn trước hai mươi tuổi.

Cao Hàn nghiêm mặt mười phần khẳng định.

- Đột phá Luyện Khí cực hạn trước hai mươi tuổi mà lại tuyển ba người, không lẽ Phong Ma Sơn đã cường thịnh tới mức này.

Trần Duyên khó tin, dù hắn có thể đơn độc chống trả trăm người nhưng thiên phú lại không hề nổi bật tông môn đương nhiên không thể vì hắn mà tổn hao một danh ngạch quý giá.

- Nhờ thượng thiên ban phúc Phong Ma Sơn tứ vị thiên kiêu không hện mà gặp cùng bước chân vào Luyện Khí cực hạn tin đồn đã lan rộng ra khắp các sơn phong khác.

Chính hắn khi nghe đến tin tức này cũng nghi ngờ không thôi.

- Bọn chúng là những kẻ nào?

Trầm ngâm giây lát Trần Duyên quả thật cũng nổi tính tò mò.

- Bẩm công tử tứ vị thiên tài thật trùng hợp lại là bốn kẻ trong Ngũ Đại Tân Tinh.

- Hắc Lôi Tử, Lôi Lâm.

- Tiểu Long Nữ, Bạch Long.

- Cự Kiếm Nhân, Như Phong.

- Cùng Hàn Mộc Tiên Tử, Tường Lệ.

Bốn cái tên này Trần Duyên cũng không hề xa lạ, chính hắn đã chủ trì đại điển chiêu thu bọn chúng.

- Bọn người đó ắt hẳn phải có một kẻ bị bỏ lại...

- Quả thật là phải như công tử dự kiến nhưng không ngờ tên Lôi Lâm lại làm ra tin tức kinh người.

Cao Hàn còn một chút khiếp sợ.

- Hắc Lôi Tử, Lôi Lâm không ngờ lại thiên phú siêu tuyệt cùng cấp đột phá Trúc Cơ một bước lên mây.

- Hừm. Nếu ta nhớ không lầm hẳn 4 năm trước tu vi cũng chỉ là Luyện Khí trung kỳ a.

Trần Duyệt quả thật kinh ngạc, nếu lời Cao Hàn không sai thì tên tiểu tử kia chỉ mất 4 năm để đột phá 3 tiểu cảnh giới cùng một đại cảnh giới. Thiên phú này không thể nói là không kinh thiên.

- Tin tức Lôi Lâm đột phá đã làm cả Ma Kiếm Tông rung động, chỉ bởi vì hẳn các vị trưởng lão đã chấp thuận không tiếc tổn hao một lần nữa mở ra cấm địa để một mình hắn bước vào.

Cao Hàn không giấu được vẻ hâm mộ.

- Còn các sơn phong khác, ta không tin cả Ma Kiếm Tông không kiếm được vài kẻ ra hồn.

Trần Duyệt gật gù, tên Lôi Lâm kia có là thiên tài ngàn năm có một cũng không khiến hắn quá lưu tâm. Trọng yếu là Tường Lệ được tông môn trao cơ duyên sâu dày cũng đủ khiến thành tựu của mỹ nữ sau này cũng không quá tệ.

- Hành Pháp Sơn tuyển chọn ra ba vị...

- Bình Địa Sơn hai vị...

- Thiên Độc Sơn chỉ độc nhất một vị...

Cao Hàn say sưa báo cáo Trần Duyệt liền ngăn cản.

- Đệ tử được Thiên Độc Sơn có phải là Hà Diệu sư muội.

- Công tử tuệ nhãn không sai, Hà Diệu đạo hữu không lâu trước kia cũng đã đột phá Trúc Cơ nhiều người còn đồn thổi rằng thiên phú còn mạnh hơn Lôi Lâm một phần.

Từ khi xuất quan, hắn đã nhiều lần điều tra tin tức của nàng nhưng đều bất thành. Lời đồn thổi về cấm địa vừa tới tai Trần Duyệt đã ngờ vực chín thành Hà Diệu đã bị Thất Trưởng Lão đưa vào cấm địa tu luyện.

Trần Duyệt hẳn chỉ còn biết thở dài, đành phải nhẫn nại đến lúc cấm địa lần nữa khai mở.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Ma Huyết Tông nhị trưởng lão

- Agh...Agh...Agh... giết ta đi...

- Cầu xin đại nhân hãy cho tiểu nhân được chết...

Nam nhân huyết bào chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ (giống như bờ đê hai bên là đồng ruộng ấy ^-^) hai bên đường đều là huyết hồ. Cảnh tượng khủng bố khiến kẻ khác phải nôn mửa. Hàng ngàn hàng vạn phạm nhân ngập lặn thống khổ bên trong huyết dịch tanh tưởi của chính bọn họ, thi thể, nội tạng trôi lên bên không khác gì địa ngục.

- Đại...đại sư huynh, sư phụ lần này triệu kiến chúng ta không lẽ có chuyện hệ trọng.

Tên sư đệ nhỏ tuổi theo sau lại không thể nào nghiêm nghị như hắn, đã bao nhiêu lần đi qua đây không lần nào tên tiểu tử này tránh khỏi cảm giác ghê tởm. Hẳn như in lần đầu được diện kiến sư phụ lão nhân gia đang ngắm mình trong huyết hồ này, mặc cho huyết khí tanh tưởi xộc lên mũi bên kia những tên cốt đột không ngừng ném phạm nhân xuống bên dưới.

Đại sư huynh hẳn gọi không ai khác chính là Huyết Phong đã đột phá Trúc Cơ trung kỳ, trước khi tên Huyết Nha nhện bộ kia xuất hiện vị đại sư huynh này chính là đệ tử lão đắc ý nhất.

Huyết Phong chỉ lẳng lẳng lác đầu, bước chân không hề ngừng nhịp cứ giữ nguyên tốc độ bước đi.

- Đệ tử Huyết Tu cùng đại sư huynh Huyết Phong xin cầu kiến.

Đến gần mặt thất, Huyết Tu lặng lẽ đứng chờ bên ngoài chỉ dám phong một truyền tin phù vào bên trong.

Chừng ba hô hấp thạch môn nặng nề khai mở để lộ phía sau là một thạch động nho nhỏ chỉ đủ để một người bước qua. Huyết Phong dẫn đầu bước vào bên trong. Đi hết một quãng dài, trước mắt hần dần lộ ra ánh sáng.

- Đệ tử Huyết Phong (Huyết Tu) bái kiến sư phụ.

Cả hai đồng thanh đầu cúi sát.

- Huyết Phong.

Giọng nói đầy tang thương, đây có lẽ đã gần như không phải tiếng người, âm thanh khan đặc đến mức khó có thể nghe ra.

- Có đệ tử.

- Nhiệm vụ ta giao cho người đã hoàn thành chưa?

Huyết Phong mồ hôi chảy dài run giọng:

- ệ ử ả ất ại in ư ụ ị ội. (đệ tử đã thất bại xin sư phụ trị tội).

- Hừm.

Huyết Tu quỳ gối bên cạnh nhưong mảy kinh ngạc.

- Là kẻ nào làm.

Phía sau rèm cửa Nhị Trưởng Lão làm sao không nghe được ra kết cục, phát hiện Huyết Phong lưỡi bị chẻ làm hai như măng xà lưỡi khiến lão nội trợn mắt nhìn.

- Mọi hận này chính tay đệ tử sẽ tự lấy lại. (từ giờ Huyết Phong sẽ nói ngọng nha ae hehehe)

Huyết Phong mặt đỏ như máu nhớ lại nhục nhã khoảng khắc khiến hần nghiêng răng cắn thù.

- Không lẽ Tam Vô Trùng bí mật cài cắm trên người tiểu súc sinh kia bất thành?

Lão cũng có chút kinh ngạc, tên đệ tử này thường ngày cẩn mật khiến lão rất vừa lòng. Cứ nghĩ chuyến đi lần này mười thành nắm chắc khiến Trần Duyên phải ngã xuống nhưng không ngờ hần lại thất bại trở về.

- Tam Vô Trùng đã bám trên người hần chỉ là...

- Là gì?

Lão nghiêm giọng.

Huyết Phong bị uy áp từ lão đè nặng làm cho cả người run rẩy, hần tin rằng dù chỉ một câu khiến lão không hài lòng lão liền không do dự giết hần trừ hèn luyện phách.

Bất đắc dĩ hần đành khai báo toàn bộ sự thật, thân là đệ tử Huyết Phong biết bản lĩnh của lão cao cường biết nhưong nào. Hàng ngàn năm thua thiệt trên tay Phong Lão Ma khiến lão gần như điên cuồng tìm mọi cách trả mối thù sâu nặng.

Từng lời hần nói ra càng khiến huyết khí trên người lão trở nên nặng nề, huyết khí tanh tưởi khiến người khác phải nôn thốc.

- Tiểu tử kia rất có khả năng là súc sinh hỗn huyết.

Trên thế gian này quả thực có hàng vạn thứ lạ lùng, thiên ki bách biến lão chỉ có thể phỏng đoán. Con người khác thường của Trần Duyên không nhỏ có khả năng là huyết thống từ yêu thú.

Đệ tử chân truyền duy nhất của Tứ Trưởng Lão Ma Kiếm Tông sợ rằng tin tức về thân thể của hần các thế lực lớn đã sai người lật đi lật lại mấy tác đất. Có điều tất cả mọi nỗ lực điều uổng phí, một chút thông tin dù chỉ là nơi Trần Duyên ra đời đều bật vô âm tín điều đó càng dấy lên không ít tin đồn trong đó lời đồn đại hần là hỗn huyết của nhân loại cùng yêu thú thuyết phục hơn cả. Nhưng đứng trước uy danh của Ma Kiếm Tông đã không ít kẻ ba hoa bị truy diệt cừu tộc làm cho tin đồn dần bị trấn áp.

- Sur... huynh... hần... đã chết chưa...?

Nơi huyết tinh nồng đậm nhất truyền ra thứ âm thanh khó nghe không kém, bên trong chính là một nhân loại tứ chi ngắn cùn... thật ra thì tứ chi đã không còn lành lặn. Hần thở hổn hển khó khăn cất tiếng.

- Nha nhi ngươi nên chú tâm hồi phục thương thế, sức sinh kia chỉ là tiểu kiến hôi dễ dàng chà đạp.

Lão nhẹ giọng.

Huyết Nha ba năm trước được Ma Huyết Tông dùng cái giá không tưởng đổi lấy 10 viên thượng phẩm linh thạch cùng vô số tài nguyên chân quý khác. Ma Huyết Tông trên dưới người đương nhiên không điên cuồng chịu bỏ ra cái giá đó để chuộc về mười tên đệ tử bại trận. Nhưng Nhị Trưởng Lão lại lên tiếng chấp thuận khiến cho tông môn người trên kẻ dưới oán than không dứt. Kết cục cũng không hề thay đổi, tổn thất bao nhiêu thứ khiến mấy lão Kim Đan tu sĩ cũng phải nhói đau khi đem về chỉ là một “nhân côn” không hơn không kém, hần cũng chỉ còn lại một hơi thở cả đời cũng chỉ ăn chờ chết.

Điều này cũng khiến không chỉ những chi khác trong tông môn, ngay cả lão đệ tử cũng xuất hiện tia bất bình. Huyết Nha thiên phú quả thật không kém nhưng trong Ma Huyết Tông kẻ có thiên phú như hần không mười thì cũng trăm vậy mà cái giá bỏ ra lại gấp mười lần một tên tu sĩ Trúc Cơ vừa đột phá.

Trong Ma Huyết Tông cái tên Huyết Nha giờ đây đã trở thành trò cười trong đám đệ tử còn hay truyền với nhau rằng “làm người phải được như Huyết Nha huynh đệ, sắp chết cũng khiến tông môn thổ ra không ít đũa hần về”.

- Nhưng...ta...Ôc...

Huyết Nha tức giận đến thổ huyết ngất đi.

- Huyết Phong ngươi lui ra.

Huyết Phong ghi hận nghiêng răng nhưng vẫn cáo lui để lại hần sư đệ Huyết Tu.

- Sư phụ.

Huyết Tu thành khẩn bái lạy.

- Không cần phải quá nghiêm trọng đứng lên là được.

Lão nhẹ giọng khiến Huyết Tu rung mình. Hần còn nghĩ rằng mình nghe nhầm, đại sư huynh chưa bao giờ không hành lễ cùng sư phụ tiếp chuyện đặc ân này khiến hần thụ sững sờ kinh.

- Huyết Tu ngươi đã theo ta bao nhiêu năm?

- Đệ tử sư phụ ban cho được theo hầu tới nay đã hơn mười năm.

Huyết Tu kinh cẩn.

- Hahaha ngươi còn nhớ được quả không uống công lão phu bồi dưỡng. Nay ta có điều này cần ngươi bí mật hoàn thành ngươi liệu đủ khả năng lãnh nhiệm trọng trách.

Lão hải lòng mỉm cười.

- Dù có lên núi đao xuống biển lửa đệ tử cũng không lùi bước.

Hần vội vàng chứng tỏ lòng kiên trung.

- Ngươi lại gần đây.

Bàn tay khô gầy xuất hiện sau màn che.

Huyết Tu sợ hãi nhưng hần không dám không nghe lời thận trọng từng bước tiến tới. Không chút tiếng động, hữu thủ khô gầy bất ngờ bắt lấy hần thủ cấp.

- Sur...sư phụ...

Thân thể bị chế ngự Huyết Tu cảm giác điều không lành.

- Nếu ngươi đã một lòng trung thành thì hãy vì lão phu mà chết đi.

Lão lạnh lùng khóa chặt mọi cử động, không hề thương tiếc Huyết Tu bị ném về phía huyết hồ nơi Huyết Nha trị thương.

- Để ngươi sống cũng không ích gì, ít nhất cái chết của ngươi cũng khiến ta nhi tử thêm một phần hồi phục.

Huyết Tu thâm thương dần chìm sâu vào huyết dịch, ánh mắt hần hiện rõ vẻ không cam tâm

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chuyển không động phủ

Hai vị thể tử đều không còn ở tại khiến Trần Duyệt đã không còn hứng thú ở lại Ma Kiếm Tông. Bản thân đã là tu sĩ Trúc Cơ hàng thật giả thật hần liền đi đến quyết định tìm tới một nhiệm vụ lâu dài nào đó xuất hành lịch luyện tìm kiếm cơ duyên.

Trước khi rời đi Trần Duyệt đã nhanh tay chuyển dời hần động phủ vào bên trong Tiểu Phuong Thế Giới, Chu Lão hao phí mất vài năm truy xét cuối cùng cũng đã chào thua. Một phần vì tu vi của lão cũng khó có thể tra rõ ngọn nguồn nơi này, phần khác thì lão cũng chỉ là một tia thần hồn mấy năm rời xa Trần Duyệt nào hải cũng đã là lão giới hạn. Nếu như còn tiếp tục cưỡng cầu e rằng hồn phi phách tán là điều không thể tránh khỏi.

Bên trong Tiểu Phuong Thế Giới cực kì bình yên, bình yên đến mức khiến hần cảm thấy kì lạ. Sinh linh sống dưới vòm trời này chỉ cần sống đủ lâu liền có cơ hội hấp thụ linh khí càng nhiều, từ đó cải biến thể chất một bước lên mây. Thậm chí có những tồn tại vài vạn năm bắt đầu hình thành linh trí bước vào con đường tu luyện.

Trần Duyệt cảm nhận rằng bên trong nơi này không khác gì một nhà tù giam giữ, những thứ có nguồn gốc ở nơi đây sau qua vạn năm sinh trưởng hần không hề cảm nhận điều gì khác lạ, tất cả đều chỉ là những đả thảo thông thường. Thậm chí linh khí nơi đây cực kì yếu ớt, chỉ khi hần đem thiên tài địa bảo, linh thạch, linh mộc... gieo trồng xuống nơi này mới dần khôi phục.

- Tiểu Phuong Thế Giới này chỉ như một lục địa hoang sơ, từng tia linh khí thậm chí còn chưa kịp hình thành.

Chu lão từng cảm thán.

Nhưng điều đó lại không hề khiến Trần Duyệt thất vọng, nếu như đây quả thật là một lục địa hoang sơ hần liền có thể cải tạo mọi thứ thật hợp ý.

Nghĩ là làm, bên trong công hiến điện Cao Hàn mặt mày xám xịt khắp nơi thu mua nào là nông cụ, hạt giống, thậm chí là phân yêu thú khiến những kẻ quen biết hần một phen cười sáng khoái.

- Hahaha lão Cao không lẽ vừa đột phá Trúc Cơ khiến người vui mừng quá độ khiến đầu bị vô nước.

- Sao người lại nói vậy, biết đâu hần lại muốn làm một Linh Thảo Sư cao tay. Vài trăm năm nữa linh thảo chúng ta cầm trên tay còn phải qua tay hần.

Đồng bạn chăm chọc khiến Cao Hàn đỏ mặt.

- Công tử ngài sao không sai khiến kẻ dưới mà làm những chuyện mất mặt này, còn sai lão nô phải đi thu mua chúng làm mặt mo này quả thật không biết giấu đi đâu.

Cao Hàn kính cẩn đưa túi trữ vật đã được nịt đầy những thứ lật vật trên mặt không khỏi ai oán.

- Người không phải là kẻ dưới sao?

Cao Hàn im bất lui ra.

Tiểu Phuong Thế Giới này dù cho chưa thể chính thức nhận chủ nhưng Trần Duyệt từ lâu đã xem nơi này là vật trong túi. Hần đã nhiều lần đem linh thảo uơm trồng, lần này cực kì khác biệt. Động phủ đều đã được chuyển không tới đây, các nàng cũng vô cùng yêu thích. Tuy tu sĩ cư ngụ trong động phủ đã là chuyện kinh thiên địa nghĩa vạn vạn năm nay. Không chỉ lợi thế bí mật không muốn kẻ khác biết còn thuận tiện mở rộng khi cần thiết.

Có điều đó là chuyện của rất lâu trước đây, nhân loại làm ra nhà cửa lộng lẫy, tiện nghi gấp vạn lần. Các nàng thân nữ nhi ưa thích sạch sẽ, tuy động phủ đã được các nàng chăm sóc “như lau như lĩ” nhưng cảm giác tù túng tối tăm làm sao có thể thay thế nơi mặt đất tràn ngập sinh khí.

- Chủ nhân chúng thiếp giờ đây có thể từng giây từng khắc bên cạnh chàng rồi.

Hạ Thảo hạnh phúc dựa vào hần lồng ngực, mỗi lần hần rời đi là mỗi lần nàng tâm can như thất lại. Nỗi nhớ mong không thể nào kể xiết, chỉ khi trông thấy Trần Duyệt bình an trở về hòn đá tảng trong lòng nàng mới có thể buông lời.

Trần Duyệt là kẻ biết rõ hơn ai hết, hần mỗi khi kẻ bên đều cảm nhận được tình yêu vô hạn từ tiên thiên nữ này, yêu chiều hết mực dành cho nàng khiến các nữ nhận hần cũng phải có chút ghen tị.

- Ha ha ha... sắc lang ta mà không có các nàng bên người thì khác nào “đại kì vô phong” chứ.

Trần Duyên bấy giờ đã là đại thổ hào (nắm trong tay nguyên một Tiểu Phương Thế Giới thì gọi thổ hào là còn nhẹ đó ^-^), bên trong nội viên xa hoa Cao Hàn tìm về hấn đắc ý cười ha ha.

- Nhu nhi lời tướng công của nàng không sai chứ?

Bên dưới là Kim Nhu nhan sắc khuynh thành ngàn dặm khó gặp. Nàng sắc mặt lạnh lùng không đòi giúp hấn xoa bóp chân, được Trần Duyên nhẹ nhàng xoa đầu khiến mỹ nhân chợt giật mình trên gương mặt xuất hiện một tia phấn hồng.

Trần Duyên đắc ý, hấn từ lâu đã nghĩ tới việc tạo ra một thiên đường nơi mà hấn cùng chúng thê tử có thể ngày ngày uyên ương một đũa, nơi mà linh khí tràn ngập để chúng nữ vô ưu vô lo một tâm cùng hấn đạp tiên đạo.

Ý đồ của Trần Duyên đương nhiên được các nàng vô cùng ủng hộ, hấn đem hết linh thảo trân quý trong đó có hơn mười cây Thanh Tâm Thảo cũng được mang ra. Chúng nữ cũng bắt tay gieo trồng những hạt giống linh thảo, khắp nơi tiếng cười giòn tan vang lên không dứt.

Chứng kiến hơn mười vị tuyệt sắc mỹ nữ vui đùa làm sao Trần Duyên có thể kiềm nén, hấn cuối cùng cũng lao vào vòng vây. Đã chiến kinh hoàng cuối cùng cũng diễn ra, hấn chơi đùa trên các nàng ngọc thể như lạc vào bể dục, tới khi tỉnh lại cũng đã là chuyện một tháng sau đó. (^_-)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Nhận được tin dữ

- Sư đệ là... à thì ra là Trần Duyên sư đệ, không ngờ mấy năm im hơi lặng tiếng thì ra đã đột phá Trúc Cơ. Cung hỉ, cung hỉ.

Trần Duyên đến Cổng Hiến Điện nhận lấy nhiệm vụ mới, đương nhiên kẻ ngồi đó không thể nào là bọn tiểu bối Luyện Khí kì. Hấn vừa lại gần bàn tiếp nhận liền bị chấp sự nhận ra, dừng tương chỉ mấy năm mất tích liền có thể qua mắt kẻ khác, mấy lão này đều có ngàn năm thọ nguyên, mấy năm vừa qua cũng chỉ như cái chớp mắt giữa trưa mà thôi.

- Không dám, không dám, nhờ ơn thượng thiên lần này sư đệ rút cuộc cũng có thể đột phá.

Khách sáo đáp lễ, Trần Duyên bên ngoài lạnh lùng nhưng hấn không phải là kẻ khát máu lạnh tanh. Một vài câu trao đổi cùng sư huynh đệ đồng môn cũng là chuyện phải làm.

- Sư đệ tới đây hấn là muốn nhận lấy tài nguyên mà tông môn ban thưởng không sai chứ.

Tên chấp sự hiệp mắt cười. Trong Ma Kiếm Tông khi đệ tử đột phá một đại cảnh giới đều sẽ được tông môn ban thưởng.

- Sư huynh tuệ nhãn không sai a, sư đệ quả nhiên tới đây nhận lấy một chút tài nguyên tu luyện.

Trần Duyên cười xòa, một chút thiên tài địa bảo không phải không phải mục đích khiến hấn tới đây nhưng món lợi từ trên trời rơi xuống nếu không nhặt quá là có lỗi với bản thân.

- Đây là của ngươi phần thưởng.

- Đối với đệ tử đột phá Trúc Cơ trước 30 tuổi sẽ nhận lấy một túi trữ vật, một bình Hối Khí Đơn Đình đẳng, Một Hộ Thể Phù Đình đẳng, cùng một món Pháp Khí Đình đẳng đương nhiên tất cả những thứ này đều là nhị đẳng tài nguyên.

Lão thoãn thoắt kê khai từng thứ rồi đẩy túi trữ vật về phía trước.

Trần Duyên vui vẻ nhận lấy.

- Còn đây là của ngươi nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ?

Trần Duyên ngờ ngác, rõ ràng hấn chưa hề tiếp nhận bất kì nhiệm vụ nào tại sao lão lại hiểu ý tự mình trao ra nhiệm vụ chứ.

- Không lẽ sư đệ còn chưa rõ, ngươi sau khi đột phá nhận lấy tài nguyên hằng năm đều không ít, tông môn đào đầu ra những thứ đó, chính là do đệ tử chúng ta phải kiếm đi về.

- Mỗi đệ tử sau khi đột phá Trúc Cơ đều phải lựa chọn một nhiệm vụ Nhị đẳng cấm không được phản kháng.

Lão nghiêm nét mặt.

- Lời sư huynh rất có lý lẽ không sai, chỉ có điều không phải ta có thể được chọn lựa nhiệm vụ cho riêng mình sao?

Ma Kiếm Tông đối với hắn không những là tông môn tu luyện mà còn là nơi nuôi dưỡng hơn 20 năm nay. Tiếp nhận nhiệm vụ mang lại lợi ích cho tông môn đương nhiên Trần Duyệt khẳng định sẽ không chối từ, nhưng không có nghĩa là hắn dễ dàng bị kẻ khác dắt mũi.

Lão chấp sự đưa tới một linh phù quen thuộc.

- Truyền Tin Lục Phù!

Trần Duyệt ngơ ngác. Lấy lại bình tĩnh, hắn nhẹ gật đầu nhận lấy.

- Hahaha sư đệ nếu đã mang trọng trách trên người thì sư huynh cũng không dám làm phiền.

Lão phát tay tiễn khách.

- Tiểu tử có lẽ nguoi lại mang phiền phức vào người nữa rồi.

Chu lão nổi lên hứng thú. Tiểu Mập Mập trên vai cũng gật đầu lia lịa.

- Có lẽ Chu lão nói đúng, ta không hề biết bên trong Đồi Bảo Các lại có chấp sự già như vậy.

Trần Duyệt lắc đầu khó hiểu. Nhưng tất cả đều bị hắn bỏ đi sau đầu, hai mắt chú mục vào tờ Truyền Tin Lục Phù cầm trên tay.

- Ta đã không còn là đệ tử chân truyền mà Truyền Tin Lục Phù vẫn nhận đến tay, hẳn là nhiệm vụ này được phát ra sau khi ta tới Hợp Hoang Môn.

Nhanh chóng Trần Duyệt hiểu ra phần nào nguyên nhân, hẳn cơ duyên xảo hợp (mình cũng muốn đc như vậy ^_-) tại Hợp Hoang Môn đột phá Trúc Cơ khiến tin tức không thể ngay tức khắc đưa về Ma Kiếm Tông nên vẫn án theo quy cũ dùng Truyền Tin Lục Phù truyền ra mệnh lệnh.

Điều càng khiến hắn tò mò chính là tin tức hắn đã là tu sĩ Trúc Cơ kì hắn là không thể nào che giấu được cao tăng tông môn nhưng nhiệm vụ này không hề bị rút lại, thậm chí còn trở thành nhiệm vụ buộc phải hoàn thành.

- Có điều gì không đúng sao?

Mở ra Truyền Tin Lục Phù, Trần Duyệt chột cau mày. Bên cạnh Chu Lão càng hứng thú.

- Đây là nhiệm vụ do Nhị Trưởng Lão ban phát.

Trần Duyệt hiểu rõ mức độ hệ trọng của nhiệm vụ lần này, trăm năm qua số lần nhiệm vụ do chính tay Nhị Trưởng Lão ban ra không quá một bàn tay, nhiệm vụ nào cũng gần như bất khả thi không nhiều kẻ tiếp nhận có thể hoàn thành.

- Truy sát... rất hợp ý lão phu.

Chu Lão cười lạnh, Trần Duyệt nhiều lần phát hiện lão ngoan đồng này khi gặp huyết tinh đều nổi lên hứng thú nồng đậm.

- Hời... lão nhân gia người...

Trần Duyệt biết bản tính lão khó đối cũng chỉ biết thờ dài.

- Tiểu tử, rắc rối thật sự của nguoi sắp đến rồi.

Dòng cuối cùng trên Truyền Tin Lục Phù càng khiến Trần Duyệt rét lạnh.

“Cùng Bát Trưởng Lão thực thi nhiệm vụ.”

- Không... không thể nào chẳng lẽ mấy lão già kia muốn triệt hạ ta?

Bát Trưởng Lão không những cùng Trần Duyệt sư phụ đối đầu mà còn một lần suýt chút nữa khiến hắn thân bại danh liệt. Cùng lão ấy xuống núi rồi đi tông môn không khác nào bản án tử hình dành cho Trần Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Vô đề

Tin tức như sấm động bên tai, Trần Duyên không thể nào bị động nơi đây chờ lão ác ma kia tìm tới. Sư phụ nơi chiến trường không thể tiết lộ tin tức hắn chỉ còn biết tự cứu lấy bản thân.

- Chạy, ở lại đây không khác nào đứng yên chờ chết.

Trần Duyên không chút chần chừ, tất cả tích trữ vừa hay đều đã bị chuyển không vào Tiểu Phuong Thế Giới.

- Khả khả khả, người cũng biết sợ hãi sao.

Thấy vẻ mặt hắn căng thẳng Chu Lão cười khẩy.

- Hừ, chỉ có kẻ ngốc mới không sợ chết.

Ai ngờ Trần Duyên vô sỉ không thua kém gì lão đàn hoàng thừa nhận. Tiểu Mập Mập trên vai cũng gật gù tán thành.

Bên trong túi trữ vật phần thưởng, đúng như dự đoán pháp khí nhị cấp tông môn ban xuống không gì khác ngoài kiếm hình pháp khí. Chính Trần Duyên cũng mười thành nắm chắc, trong Ma Kiếm Tông kiếm tu nhiều không kể hết, kiếm hình pháp khí cũng luôn được ưu tiên kiến tạo.

- Càng thuận tiện, nhị cấp pháp khí ắt hẳn sẽ khiến tốc độ phi hành của ta được đề cao không ít.

Trần Duyên mừng thầm, hắn phóng người lên thân pháp khí. Hành Văn Kiếm pháp kiếm Nhị cấp Đỉnh đẳng ưu thế tốc độ vượt trội so với những pháp khí cùng cấp.

Kèm theo túi trữ vật chính là tờ giấy ghi chú rõ ràng tin tức phần thưởng, Trần Duyên nhanh chóng thông hiểu, hắn dường như không thể nhẫn nại vận nguyên khí cả người phi thẳng lên trời cao.

Bên trong mặt thất Bát Trùng Lão tọa thiền trên bồ đoàn, lão trầm tư trên tay cầm ba viên cầu đỏ rục rịch đùa, nhiệt độ khiến người thường cách đó mười bước chân liền cảm thấy cả người như thất thoát, miệng lưỡi cháy khô.

- Người đã đưa cho hắn Truyền Tin Lục Phù?

- Đệ tử đã trao Truyền Tin Lục Phù cho Trần sư đệ, lúc này hắn Trần sư đệ cũng đã thu dọn mọi thứ cùng sư phụ rời núi.

Lão chấp sự kính cẩn quỳ một chân cúi đầu, lão cũng không dám tiến lại quá gần. Ba viên Hỏa Diệm Châu được lấy từ Hỏa Diệm Sơn kia chính là tài liệu thượng đẳng chú tạo hỏa tính pháp bảo, chúng dễ dàng thiêu chết Trúc Cơ tu sĩ.

- Hahaha ta lại không nghĩ như vậy.

Bát Trùng Lão khoái trá cười. Lão thừa sức đoán ra tên Trần Duyên xảo quỷ này còn lâu mới ở lại chờ lão tới. Có lẽ lúc này hắn đã cao chạy xa bay.

- Sư...sư phụ không...không lẽ Trần sư đệ dám...

Lão chấp sự run rẩy, dám trái mệnh lệnh từ trưởng lão liền sẽ bị đưa lên Hành Pháp Sơn hứng chịu nổi thống khổ sống không bằng chết.

- Hắn đã có Phong lão ma chống lưng, nếu như các trưởng lão không ra tay liệu kẻ nào dám đụng đến.

Bát Trùng Lão hừ lạnh, ngày đó trên Hành Pháp Sơn tận mắt trông thấy thủ đoạn của Phong Ma Chân Nhân không một chút động tĩnh lấy đi hữu thủ của Thất Trùng Lão thậm chí nhị vị tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Đại Trùng Lão cùng Nhị Trùng Lão không kịp ra tay ngăn cản. Trần Duyên hắn giờ đây trong Ma Kiếm Tông không khác nào củ khoai bồng tay, đụng đến hắn khác nào cùng Tứ Trùng Lão thù địch.

- Cứ để tiểu tử kia bỏ chạy, dù sao cũng chưa tới lúc cần hắn.

Lão cười khẩy.

Chấp sự trong đầu nghi vấn không thôi, hắn không thể đoán được lão sư phụ mưu tính điều gì.

- Nhiệm vụ sư phụ giao cho đã có tiến triển.

Bát Trùng Lão dừng dung.

- Lời sư phụ tiên đoán không sai, kẻ ra tay sát hại tông môn đệ tử chuyên nhằm vu oan giá họa cho Ma Huyết Tông.

Chấp sự nhanh chóng thuật lại.

- Là kẻ nào.

Lão trầm giọng.

- Theo như tình báo ghi lại, gần đây có người nhìn thấy đệ tử Khôi Lỗi Tông ngấm ngầm trà trộn vào lãnh địa tông môn.
- Người cứ âm thầm bám theo lợi dụng cơ hội một mẻ hốt gọn. Không được để tên nào tẩu thoát.

Lão xưa nay tính tình nóng như hỏa, cái gì mà thể diện, cái gì mà tông môn khai chiến... cái lão mong muốn chính là dùng thiết huyết, bạo lực tuyệt đối chèn ép kẻ thù.

- Đệ tử tuân lệnh, không kẻ nào dám xâm nhập lãnh địa Ma Kiếm Tông ta quản lý mà bình yên rồi đi.

Gần ngàn năm theo hầu hạ, hẳn đã không còn xa lạ phong cách của sư phụ. Chính hẳn cũng không ngoại lệ, giết người cũng chỉ như ăn cơm uống nước thường ngày.

- Khà...khà...khà... tứ sư huynh, kiếp này trời đã chủ định ta không bằng người nhưng người đừng đắc ý quá sớm, Thiên Nhân là kì tài ngút trời vạn dặm khó thấy. Trăm năm nữa khi mặt địa lại khai mở cũng chính là lúc Hỏa Diệm Sơn chúng ta quật khởi.

Tam viên Hỏa Diệm Châu cần bảy bảy bốn mươi chín ngày liên tục được luyện khí đại sư không ngừng chú tạo cũng khó mà thay hình đổi dạng không ngờ dần dần xuất hiện vết nứt trải dài, Bát Trường Lão một tay xiết chặt khiến chúng tan thành thành bột cám.

- Lí Bá, người nhanh chóng thi hành. Từ trong miệng chúng bằng mọi cách phải tra hỏi bằng được tin tức.

Bát Trường Lão mệnh lệnh hạ xuống.

- Đệ tử tuân lệnh.

Lí Bá nhanh chóng cáo lui, tâm ngọn Hỏa Diệm Sơn dù là hỏa hệ tu sĩ như hẳn cũng khó lòng mà nán lại. Bát Trường Lão từ nhiều ngàn năm trước đã chuyển dời động phủ vào nơi đây, một lần tu luyện là mấy trăm năm không rời đi nữa bước khiến nhiều người phải lắc đầu ngán ngẩm.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 141: Trần Duyên không may

Bên trong Ma Kiếm Lâm, nơi mà không nhiều tu sĩ Trúc Cơ dám bén mẫn tới.

- Tiểu Mập Mập, người không thể đứng yên một lúc sao?

Trên tầng cỏ thụ, Trần Duyên thu mình khẽ đẩy nhẹ lớp lá cây nhìn xuống. Một khoảng đất không lớn lắm nhưng điều khiến hắn đau đầu chính là bên dưới chính là một nhà Cường Lực Hùng yêu thú Nhị cấp, Ất đẳng.

Một nhà tứ hùng không biết từ đâu, đêm qua bỗng nhiên xuất hiện khiến Trần Duyên hoảng hốt. Hắn theo luồng tin tức thu thập được lần mò tới nơi tên đệ tử kia bị sát hại, lằng phí nửa tháng trời không tìm ra được một chút manh mối nào, thậm chí địa điểm nơi tử thi nằm xuống cũng đã bị yêu thú giày xéo.

- Đúng là họa vô đơn chí mà, bốn đầu súc sinh này khi không lại tới đây, đã vậy mà còn nán lại suốt ba ngày báo hại ta không thể rời đi.

Trần Duyên đau đầu, Tiểu Mập Mập tâm tình lại cực tốt thân sâu to tròn phóng to lên lá vô tâm chơi đùa thậm chí còn cố ý đùa cợt tên gốc không may phải co rúm người không dám dịch chuyển dù chỉ một li.

- Khả khả khả đừng trách lão phu không cảnh báo, Cường Lực Hùng này trong hàng ngũ yêu thú Đinh đẳng cũng xếp vào loại tinh anh. Chỉ cần một đầu xông lên cũng đủ khiến người bận rộn một phen chứ đừng nói một nhà bốn đầu trưởng thành này.

Chu lão không tìm không phải hòa theo Tiểu Mập Mập chăm chọc trên nỗi đau của hắn.

- Không lẽ ta thật sự phải chân chân nơi đây sao?

Trần Duyên chán chường, một nhà tụ họp lũ hùng yêu hết ăn, lại chơi đùa mệt lại lăn ra ngủ say như chết. Trông thấy bọn chúng càng khiến hắn sắc mặt khó coi nghĩ thầm.

- Các vị tổ tông ơi là các vị tổ tông, ngoài kia của ngon vật lạ, suối mát trong lành có sao lại ở đây dọa đầy thân xác nhỏ bé này a.

Nhị cấp yêu thú giác quan vô cùng tinh mẫn, Trần Duyên nếu không nhanh tay dùng được liệu tẩy đi hắc mùi, che giấu đi hắc khí tức thì có lẽ đã trở thành thực vật trong bụng chúng.

Nỗi lòng của Trần Duyên như đã đánh động tới trời cao, giữa đêm trăng sáng tứ đầu yêu hùng đang ngủ say bỗng nhiên tỉnh giấc, hắc cũng bị đánh động hai mắt liếc nhìn về một phía.

- Có kẻ đang tới, không có ít nhất ba luồng khí tức khác nhau, bọn chúng cùng đồng hành sao?

Trần Duyên biết thời cơ đã đến, hắc bắt lấy Tiểu Mập Mập trên nhánh lá nguyên khí trong người chực sôi trào tất cả chỉ chờ thời cơ thuận lợi tung người tẩu thoát.

- Lam Linh, ngươi không phải đã thề thốt nơi đây có yêu hùng lui tới sao, chúng ta đã rà soát hơn ba ngày ngày cả một chút lông mao cũng không tìm thấy.

Trung niên sắc mặt nhợt nhạt hết lớn, dù đã gồng cổ nói to nhưng thanh âm hắc phát ra cực kì âm hàn, kết hợp cùng dáng người gầy gò không khác gì một tên sắp bước chân xuống lỗ. Lời hắc nói ra cũng khiến đồng bạn đi theo cũng mất dần kiên nhẫn ném ánh mắt không hài lòng về phía nàng.

Nữ nhân đi đầu thập phần bất an, vì tuy tìm hùng yêu túi mật đã bỏ không biết bao nhiêu công sức. Hùng loại yêu thú thập phần khó tìm thấy, trên người dù từ chi, túi mật hay đại não không gì là không dùng tới càng khiến chúng trở thành mặt hàng vô cùng giá trị khó có thể mua được.

Nàng tình cờ mua được một ít tin tức cực kì đáng tin nơi hùng yêu xuất hiện liền dốc gần hết gia sản mời tới hai tên đồng đạo này xông vào trong thú triều. Phải trả cái giá lớn như vậy nếu như chuyển đi này lại trắng tay ra về mĩ phụ liền kiệt quệ không biết ngày tháng nào mới có thể chèo chống trở lại.

- Hà đạo hữu, không phải chúng ta đã giao ước từ trước sao? Hai vị phải giúp ta tìm về hùng mật nếu không đừng mong mơ tưởng một nửa linh thạch kia.

Mĩ phụ một thân tu vi Trúc Cơ làm sao có thể là kẻ nhu nhược, nàng biết thế nào là “bóp quả hồng mềm” càng làm ra vẻ nhượng bộ bọn tu sĩ tham lam này càng lần tới. Chính vì điều đó nàng đã cố ý mời hai kẻ xa lạ để tránh bọn chúng trong thời gian ngắn bắt tay hợp tác, tới lúc đó một chọi hai nữ nhân cũng không tự tin thực lực bản thân có thể chống trả.

- Lam Linh đạo hữu không cần phải quá nóng giận, chỉ là bản đạo nhiều ngày không lần ra manh mối có chút thất vọng vì bản thân bất tài nên có lời khó nghe. Bên trong thú triều này chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực mới có thể mong bình yên tồn tại.

Trung niên mở lời hời hợt, nhưng sắc mặt không khác gì thi thể của hắc không khiến nàng có chút bình tâm. Trung niên thấp lùn đi sau cùng phòng vệ thì luôn giữ vẻ trầm mặc, đã gần một tuần trăng đồng hành nhưng hắc không hề hé răng nửa lời.

Nàng cũng không quá chú tâm, tu sĩ có rất nhiều kẻ kì quái trầm mặc ít nói cũng đã là chỉ là hạng thông thường, mĩ phụ nhất quyết không để tâm tới, chỉ cần hắc không là kẻ ngang đường cho dù là tên cầm đầu cũng có sao.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Yêu hùng công kích

Không khí hai bên đã dần hòa hoãn.

- Có tiếng động, mọi người nâng cao cảnh giác.

Mĩ phụ đi đầu là kẻ đầu tiên phát hiện ra động tĩnh, nàng lớn tiếng báo động đồng bạn. Riêng bản thân đã nhanh tay rút ra một sợi roi dài màu đen nhánh, siết roi da trước ngực phòng bị trước mọi diễn biến sắp tới.

Hai trung niên phía sau cũng không phải tay mơ, tên Hà tu sĩ lấy ra cho mình một thanh tiểu bạch kiếm kì lạ gác sau lưng. Còn tên âm trầm tu sĩ hai tay từ lúc nào đã nắm chặt song chủy sắc bén hạ người gần sát mặt đất.

- Hắc Âm Ngự Thành.

Tiểu bạch kiếm tỏa ra hàn khí rét lạnh, trung niên lăm nhăm tay huy động kiếm pháp tạo ra một tường băng vững chắc bao bọc cả ba người vào bên trong.

- Nhị vị đạo hữu động tĩnh lớn như vậy ít nhất cũng hơn ba đầu Trung cấp yêu thú. Lúc này mà không sai sử ra thực lực thật sự thì chờ tới khi nào.

Hắc âm hàn hết lớn.

- Hung Xà Quá Giang.

Mĩ phụ đồng tình trên roi da tỏa ra hào quang nhàn nhạt, không gió tự lầy, bình khí của nàng lúc này không khác gì màu đầu mưng xà tràn đầy sinh mạng.

- Khả khả khả thì ra là một môn đặc thù công pháp, Lam Linh đạo hữu quả nhiên khiến bản đạo mở rộng tầm mắt.

Chiếc roi da tràn đầy sinh mệnh đã kích động lòng tham trong lòng, trung niên ngay tức khắc định thần cười lớn lấp liếm đi vẻ thất thố vừa rồi.

Mĩ phụ đương nhiên là phát hiện ra, nhưng nàng đã sớm quen với ánh mắt tham lam của bọn chúng. Đặc thù công pháp chính là sự đồng điệu kì lạ giữa công pháp, pháp khí cùng chủ nhân của chúng. Hung Xà Quá Giang này chưa thật sự cùng nàng hòa hợp nhưng Hắc Độc Xà Tiên này lại vô cùng thích hợp khí cùng công pháp thi triển.

- Hà đạo hữu quá lời, để có thể đạt tới uy lực thật sự của đặc thù công pháp còn khoảng cách rất xa.

Trung niên mỉm cười không ý kiến. Phía sau trầm lặng trung niên không một tiếng động biến mất. Hắn vốn hành nghề sát thủ đã lâu, bọn tu sĩ chuyên dùng sinh mạng người khác kiếm tiền này luôn khiến những kẻ đồng đạo phải kiên dè.

- Lam Linh đạo hữu quả nhiên phúc vận cao dày, lần này không chỉ một mà có tới ba đầu hùng yêu lần đi săn này phải nói là một đại thu hoạch.

Trung niên cao hứng cũng khiến nàng nhẹ nhõm phần nào, cuối cùng bảo vật nàng mong chờ cũng tới. Không bỏ công mấy năm tìm kiếm, mật hùng này chính là tướng công nàng tính mạng.

- Bọn chúng tới gần mau tản ra.

Hùng yêu nổi danh lực lượng khủng bố, hùng trưởng giờ cao liền phá nát tường bằng thanh mảnh vụn. Hàng trăm khối băng lớn nhất đổ nát làm lộ ra nơi vừa này nhân loại ẩn nấp, nhưng chỉ còn thấy vùng đất trống không khiến hùng yêu phần nộ.

Mặt đất nơi bọn chúng đang đứng bỗng nhiên bị đóng băng hoàn toàn, tứ chi bị băng hàn giam giữ trong một khoảng khắc. Một khắc tường chừng ngăn ngui nhưng lại quá đủ để một tu sĩ ra tay. Nhân lúc Cường Lực Hùng kinh hoàng thân thể chỉ trệ, hắc ảnh từ bên dưới đột phá lớp băng nhắm ngay yêu thú đầu lâu đâm tới.

- Gào oooooo...

Con đau thấu xương khiến Cường Lực Hùng rống lớn, một bên mắt đã bị xuyên thủng, hắc ảnh thậm chí không muốn buông bỏ mà gắng sức khoan sâu vào yêu thú đầu lâu. Trông thấy đồng bạn cái chết cận kề, một đầu yêu hùng gần đó miệng máu mở rộng, cắn chặt đôi nanh sắc bén vào kẻ thù.

Hắc ảnh dường như thấy thời cơ đã không còn thuận lợi liền vội vàng uốn người thoát ra khỏi miệng hùng nhanh nhẹn tẩu thoát.

- Bọn yêu hùng này linh trí không ngờ lại cao như vậy, thậm chí còn có thể giải cứu đồng bạn.

Mĩ phụ thân người trên thân cây tay nâng niu trường tiên đã tổn thương không ít. Nàng thật sự quá chủ quan, cứ nghĩ chỉ cần âm thầm mai phục liền đơn giản triệt hạ, không ngờ bọn chúng linh trí đã không hề thấp thậm chí còn ra tay giải cứu đồng bạn.

- Không ổn, đầu hùng yêu này đã phát hiện ra ta.

Cường Lực Hùng khừu giác siêu cường đánh hơi thấy mùi kẻ thù trong không khí, thì ra trường tiên lưu lại vết máu đồng bạn khiến mỹ phụ dễ dàng bại lộ.

Mĩ phụ điên cuồng cùng hùng yêu quần đấu, nàng cắn răng thà chết không quay lưng bỏ chạy, nàng biết đây có thể là duy nhất cơ hội tìm về hùng mật nếu như bỏ qua lần này không biết phải chờ đợi tới năm tháng nào.

Sau hơn nửa canh giờ chiến đấu, hai bên tường chừng lưỡng bại câu thương, người yêu cùng nhau đồng quy vô tận thì băng lãnh trường kiếm từ phía sau phóng tới, găm trúng yếu huyệt khiến Cường Lực Hùng vốn hô hấp yếu ớt tuyệt vọng ngã xuống.

- Lam Linh đạo hữu thứ lỗi bản đạo có chút chậm trễ, thương tích trên người đạo hữu...

- Không sao, nếu không nhờ Hà đạo hữu ra tay kịp thời đầu hùng yêu này sợ rằng đã tẩu thoát a.

Nàng trên người khắp nơi thương thể chần chịt, đạo bào không còn toàn vẹn khiến xuân quan xạ tiết. Trung niên tu sĩ taatr cả đều được hắn thu hết vào mắt, nhìn nàng ý định tà dâm không kìm được mà bùng phát.

- Hay là để ta giúp đạo hữu chữa thương a, dù sao nơi đây rừng sâu nước độc nếu không kịp chữa trị thì sẽ ảnh hưởng tới đại cục.

Hắn hơi thờ nặng nề cả người bất giác run lên, hai tay nhào tới muốn ôm lấy nhục thể nóng bỏng vào người mà thỏa sức hành hạ. La Lan cũng không phải đèn cạn dầu, nàng những năm nay lăn lộn trong giới tu hành làm sao không nhận ra hắn ý đồ đen tối. Trường tiên tuy có chút hư hại nhưng uy lực vẫn còn đó, nàng bắt chợt nhắm hắn công tới.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 143: Âm muội âm mưu

Trường tiên lạnh lùng đánh tới, trung niên tu sĩ làm sao có thể dễ dàng đề năng ý đồ thực hiện. Hắn không một chút khó khăn tránh thoát, lùi lại mười bước chân cùng năng giữ khoảng cách.

- Hà đạo hữu không phải ta cùng ngươi đã thỏa thuận từ trước không lẽ ngươi muốn nuốt lời. Hà đạo hữu đừng quên còn Trương đạo hữu đang ẩn nấp gần đây, hẳn biết ngươi trở mặt không chừng liền ra tay diệt sát.

Nàng muốn dùng tên sát thủ thấp lùn kia làm lá bài tẩy, dù sao hẳn cũng mang danh sát thủ đỉnh cấp nữ phụ không tin tên Hà tu sĩ này lại có thể không nổi lên bất kì nghi kị gì.

- Lam Linh đạo hữu ý ngươi muốn nhắc tới tên này à.

Trung niên tu sĩ khả khả cười, bên người hắn một thân ảnh nhỏ bé hiện ra, lúc này dung nhan không còn che kín. Nữ phụ hoảng hốt tên âm trầm tu sĩ rõ ràng bên trong hốc mắt trống không, sắc mặt không hề có một tia sinh khí.

- Là... là ngươi giết hắn.

- Ha ha ha ta không hề giết hắn bởi vì từ lúc gặp nàng hắn đã là một tử thi.

Hà tu sĩ không ngần ngại nói ra.

- Đừng nghĩ rằng chỉ một chút tiểu thông minh đó là có thể vô ưu vô lo, ta còn đi trước nàng một bước. Tên này vốn là của ta thi sát, chỉ một chút đặc thù che giấu liền một chút tử khí cũng không hề lộ ra. Ah ha ha.

Lam Linh tuyệt vọng, thì ra nàng từ lâu đã là con cờ trong tay hắn, phí công trừ mưu tính kế bao lâu nay cũng trở thành cát bụi. Ngọc thể bỗng dưng hóa đục dăng cao, mấy trăm năm chạy tịnh một lòng tìm kiếm kì được cốt để cứu lấy nàng trượng phu tính mạng không ngờ lúc này nữ phụ hạ thể đắm nước, ngọc thủ không ngờ sờ mó hạ thân.

- Chỉ cần ngươi cho ta mạng mặt hùng trở về thì... thì ta khẳng định sẽ bỏ ra một cái giá để ngươi hài lòng.

Trông thấy nữ phụ đục hóa cùng tuyệt vọng đan xen trung niên càng trở nên điên cuồng, nhưng hắn tâm tính bệnh hoạn làm sao có thể co nàng toại nguyện.

- Khả khả ngoài nàng nóng bỏng ngọc thể còn thứ gì có thể khiến ta động tâm, Hà Thiên Dẫn ta trước nay chưa từng cùng kẻ khác thương lượng qua.

- Ngươi... ngươi... um... um...

Nàng không ngờ rằng bản thân trong lúc vô ý đã bị hắn hạ xuân dược, Hóa Dục Tán dù là Kết Đan kì tu sĩ cũng khó mà phòng bị. Lam Linh mặt sắc hoảng sợ khiến Thiên Dẫn thú tính càng trở dậy mạnh mẽ, chỉ cần nghĩ tới việc đè nàng dưới hạ thể không ngừng ra vào tới khi bức tử, hẳn liền biến nàng thành một kiểu điểm sát thi. Chỉ nghĩ tới đây trung niên bệnh hoạn bộ mặt không ngừng bày ra trước mắt.

Từng bước, từng bước tiến lại gần, khoảng khắc mà hắn kiên nhẫn chờ đợi ba tháng qua đã tới. Lam Linh nhục thể run rẩy, nàng sợ hãi khi nghĩ tới bản thân bị hắn làm nhục, sợ hãi phu quân nan y bệnh hiểm đang chờ nàng quay về. Tất cả dường như sụp đổ khoảng khắc nàng tưởng chừng như mọi chuyện đã kết thúc thì...

- Rắc...

Thiên Dẫn cách hắn dục vọng chỉ còn một gang tay khoảng cách, tất cả tinh thần đã dồn vào những nơi xuân quang hiển lộ trên người nàng. Thi sát phía sau không bị Hà Thiên dẫn khống chế bỗng nhiên bị một đầu kì lạ trùng phanh thấy, tứ chi tan tác không còn gì nguyên vẹn.

- Ah... ah... ah súc sinh ngươi dám...

Hà Thiên Dẫn điên cuồng, trong người nguyên khí mười phần lưu chuyển. Hắn rút ra trường kiếm băng hàn nhưng chưa kịp xuất chiêu thì trên không trung càng nhiều linh trùng không biết từ đâu vây đánh.

Quả đúng như Trần Duyên suy tính, hắn thực lực mười phần đã suy giảm bảy, tám thành. Hà Thiên Dẫn một thân tạo nghệ đều dồn lên thi sát thủ đoạn, ngay tức khắc liền ra chủ ý chính là phé đi sát thi kia dùng chiêu “rút củi dưới đáy nồi” quả nhiên trung niên lúc này trật vật không tả nổi.

- Là kẻ nào. Kẻ nào dám đánh lên ta...

- Ha ha ha các hạ phải chăng là Khôi Lỗi Tông người không sai a.

Huỳnh Tảo vốn không hề chủ định nhúng tay, nhưng khi hắn vừa phát hiện tên tu sĩ thấp lùn kia lại là một thi sát liền không kiềm được mà ra tay. Tên Hà Thiên Dẫn này cùng thi sát cao minh tới mức khi nữ nhân kia không thể nào nhận ra đủ để biết hắn tạo nghệ trên không thi cực kì cao cường. Trên đời này tám thành không thi tu sĩ đều xuất thân từ Khôi Lỗi Tông, bọn người quái gở này luôn xem thi sát như thể tính mạng thứ hai, gần như tất cả tài nguyên đều đổ dồn lên chúng.

- Biết rõ ta là Khôi Lỗi Tông tu sĩ mà còn dám ra tay không lẽ ngươi chán sống.

Hà Thiên Dẫn phần nộ cực độ, thi sát kia đã khiến hắn hao phí không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, đập lên một thân thực lực tu sĩ Trúc Cơ Trung kì. Thậm chí đã từng có tu sĩ Trúc Cơ Thượng kì đã phải bỏ chạy bán sống bán chết trước thực lực hợp kích của bọn chúng.

- Khôi Lỗi Tông? Ma Kiếm Tông ta trước nay chưa hề đem các ngươi để vào mắt.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Trần Duyên hừ lạnh, hắn đầu ngón tay Phệ Huyết Trùng bao quanh kết nối thành hình mũi tên. Phẩy nhẹ, trùng tiễn xé gió lao tới cắm thẳng vào Hà Thiên Dẫn đùi trái.

- A...a...

- Mục đích của ngươi tới đây làm gì.

Lại một mũi tên cắm thẳng vào đùi phải, trùng tiễn không đơn thuần là mũi tên thông thường. Ngay khi cắm chặt vào nhục thể, trùng tiễn bỗng nhiên tan rã hàng trăm đầu Phệ Huyết Trùng tràn ra đầu vết thương từng ngậm nhỏ xé toan huyết nhục kẻ xấu số.

Trong lúc Hà Thiên Dẫn vẫn còn cứng miệng, nỗi đau thể xác không thể khiến một kẻ mấy trăm năm lăn lộn nản trí thì dưới đất, nữ nhân cả người vô lực cục cựa. Nàng y phục đã bị chính tay nhàu xé khiến xuân quang khắp nơi hiển lộ, mĩ phụ đau khổ bỏ tới ôm chân Trần Duyên.

- Đạo...hữu ta biết bọn hắn tổng đàn ở nơi đâu, ta...sẽ nói cho ngươi biết. chỉ cần...ư...

- Chỉ cần làm sao?

Hắn nhìn nàng đầy hứng thú, nàng mắt phượng cùng đôi lông mày sắc lẹm. Rõ ràng ngày thường nữ phụ này cũng thuộc hạng ma đầu giết người không gớm tay. Hắn ân ân cảm nhận được nàng đầy đặc sát khí, không ngờ một nữ ma đầu lại có ngày lưu lạc tới tình cảnh này.

Trần Duyên nắm bóp Lam Linh đòn bộ khiến nàng ớn người càng siết chặt lấy hắn.

- Hà đạo hữu hay là ngươi nói ra Khôi Lỗi Tông âm mưu sau đó chúng ta đường ai nấy đi. Ta không nói ra cũng không ai biết ngươi là kẻ giở trò, ngươi nhìn xem nữ nhân này cũng thật nhiều nước a, nàng ắt hẳn toàn thân đều ngứa ngáy không lẽ ngươi lại không muốn hành hạ nàng.

Chủ ý khó có thể cưỡng lại được, Hà Thiên Dẫn trên đời này hắn đam mê chỉ có một chữ “sắc”. Không biết có bao nhiêu nữ nhân lành bị hắn chà đạp, từ khi đột phá Trúc Cơ bản tính háo sắc không hề giảm thậm chí còn mãnh liệt hơn trước. Tính cờ bất gặp Lam Linh tuyệt sắc nữ phụ hắn trong lòng thú tính trỗi dậy nhưng biết bản thân thực lực khó có thể khiến nàng không chút xây xước khuất phục đành phải hao tổn không nhỏ mới có thể đi được tới bước này.

Hà Thiên Dẫn tâm ý đã quyết, hắn không cần để tâm cái gì nhiệm vụ sư môn, chỉ cần bình yên rồi đi trong tay lại còn mang theo nữ tử đó đã là vạn phúc.

- Ngươi thật sự sẽ không ra tay?

- Hừ ngươi không có tư cách cùng ta nói đạo lý, nếu như không nói ra ta liền diệt sát ngươi tại đây sau đó lại theo lời nữ nhân này tìm ra tổng đài của các ngươi liền tiện bề giải quyết.

Trung niên bất đắc dĩ vì bản thân tính mạng không thể không nói ra. Nhưng khi vừa muốn mở miệng thì lập tức hắn khuôn mặt bỗng nhưng biến dạng. Miệng càng trở nên dị dạng không thể cục cựa.

- Cầm chế. Hắn bị gieo cầm chế trên người.

Trần Duyên kì dị nhìn thấy Hà Thiên Dẫn đầu lâu như bị bóp nghẹt, ngũ quang xô lệch, hai mắt lồi cả ra ngoài vô cùng thể thảm chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Nữ nhân khôn khổ

Nhục thể dần tan rã trở thành một vũng chất đen lờm bốc lên mùi cực kì khó ngửi. Ngoài trên người y phục cùng túi trữ vật, hân xương cốt cũng đã không còn tồn tại.

- Đây chính là kết cục của kẻ phản bội, Khôi Lỗi Tông quả nhiên không hổ danh là một trong Tứ Đại Ma Tông thủ đoạn thập phần tàn độc.

Nhìn xuống dấu vết còn sót lại kia Trần Duyên không khỏi lắc đầu nuối tiếc. Một tên tu sĩ Trúc Cơ có thể moi được không ít tin tức hữu ích, đặc biệt là tu sĩ Khôi Lỗi Tông, nơi đó đệ tử không nhiều, mỗi tên gần như đều là nội môn đệ tử nằm trong lòng mình không ít bí mật.

- Đạo hữu... đa tạ...

Lam Linh gần nửa canh giờ không ngờ lại có thể tự thân áp chế dâm độc, dù Trần Duyên cũng phải dùng ánh mắt khác nhìn nàng. Thứ Hỏa Dục Tán này ngoài trừ mùi hương rất hăng khó lòng hạ độc thì khi không may dính phải thì chỉ có tu sĩ Kim Đan mới có thể nhẹ nhàng bài trừ.

- Nữ nhân này không ngờ chỉ dựa vào kiên định tâm niệm khiến dâm độc không thể bùng phát.

- Lam đạo hữu đạo tâm bất phạm khiến ta phải bội phục.

- Ngươi... ngươi đừng chạm vào ta.

Nàng dù mặt ngoài áp chế nhưng thực ra chỉ dùng kiên định ý chí nắm giữ lấy bản thân một chút tinh táo cuối cùng. Nếu như khí tức nam nhân tới quá gần chính nàng cũng khó lòng chống đỡ.

Trần Duyên thần sắc đương đương không có gì lộ ra về dâm đảng bộ mặt. Hân hữu thủ đặt nhẹ lên vai mỹ phụ.

Nàng hốt hoảng bỗng thờ phảo nhẹ nhõm, dâm độc trong người đã tiêu trừ đi ba bốn phần. Hỏa nhiệt có thể đốt cháy tâm can kia cũng dần tiêu tán. Lam Linh ánh mắt đã giảm bớt đi đề phòng nhìn hân.

- Đạo hữu ắt hẳn phải là cao đồ của danh môn chính phái, từng hành động lời nói đều toát ra phong thái quang minh chính đại của bậc quân tử.

- Ta quang minh chính đại? ha...ha...ha...

Nam nhân như hân là lần đầu trong đời nàng được diện kiến, mấy trăm năm nay đám nam nhân xoay quanh nàng không tên nào lại không có ý định xấu xa tiếp cận lại gần.

Nàng sinh ra về ngoài phi thường sinh đẹp, càng lớn vóc dáng càng nở nang khiến bao kẻ thêm muốn. Sợ rằng bản thân sẽ bị bọn chúng ăn không còn cọng xương nàng mới đành trao thân gã phạm cho một tên tán tu Trúc Cơ kì. Hân bề ngoài quân tử chính trực nhưng than ôi, sau khi cùng hân nên nghĩa phu thê thì bộ mặt vốn che giấu bấy lâu mới lộ diện.

Gã nam nhân tâm tính thấp hèn không ít lần dùng quỷ kế vây giết bằng hữu chiếm lấy tài nguyên. Thậm chí có lần hân còn dụ dỗ nàng cùng lên giường với một tên nòng cốt đệ tử để hân có thể tiện đường thoát khỏi kiếp tán tu. May thay lúc đó nàng cũng đột phá Trúc Cơ nên thắng thường từ chối khiến hân chỉ có thể nuốt con phần nợ mà từ bỏ.

Cuối cùng ngày đó cũng tới, một lần cùng những tên đạo hữu dơ bẩn kia đón đường một toán đệ tử đang vận chuyển tài nguyên không ngờ bị một tên tu sĩ Kim Đan trà trộn vào trong đó khiến hân bị thụ chương trọng thương. Ân nghĩa phu thê còn đó, hân đã đập đầu cầu xin khiến nàng không thể nhắm mắt không cứu. Hơn trăm năm nay Lam Linh đã không tiếc linh thạch thu lấy linh dược giúp hân trị thương, nay còn một vị cuối cùng hùng mật của cấp hai yêu thú khiến nàng không màng hiểm nguy xâm nhập vào cấm địa này.

- Đa tạ đạo hữu, ân này ta...

- Không cần phải khách sáo, thứ dâm độc này thập phần bá đạo ta chỉ có thể vì đạo hữu áp chế xuống, độc dược còn đó tuy tạm thời không đáng lo ngại nhưng đạo hữu tình trạng chắc cũng là người rõ nhất a.

Mỹ phụ áp ứng, nàng nội thể không ai có thể tường tận hơn. Nàng nguyên khí một chút cũng không còn, một thân Trúc Cơ thực lực thậm chí còn không bằng một phạm nhân ngay cả tự thân đi lại cũng không phải là việc dễ dàng.

- Hỡi...trước hết hãy mặc tạm y phục này trước, sau đó từ từ hân suy tính sau.

Trần Duyên lấy ra đạo bào đưa tới, nàng lúc này mới chợt nhận ra ngọc thể đã gần như phơi bày trước mắt hân.

- Hân...hân đã thấy hết...từ trước tới nay chỉ có phu quân mới có thể...

Mỹ phụ thập phần ngượng ngùng muốn tìm một nơi nào đó chui xuống quách cho xong. Một tay vội vàng che đi đôi cựa nhũ, tay kia muốn lấy đạo bào.

Trông thấy nàng ngập ngừng song thủ run run Trần Duyên tiến lại gần, hữu thủ đỡ lấy mỹ phụ dựa vào lòng ngực săn chắc, tay kia thuần thực khoác lấy đạo bào tiếp nuôi che đi xuân sắc.

- Nữ nhân này cự nhũ quả không tầm thường a, chỉ chạm nhẹ mà tay ta liên bật cả ra ngoài.

Sắc lang chắc lưỡi nghĩ thầm, nàng ngọc thể mềm mại đã triệt để dán chặt vào hân người dù cách một lớp đạo bào nhưng nhục cảm vẫn không hề tệ.

- Lam đạo hữu từng nói biết nơi bọn người đồng bọn của Hà Thiên Dẫn kia ẩn nấp không sai chứ?

Trần Duyên lập tức thanh tỉnh, một tên tu sĩ Trúc Cơ xuất thân từ một trong Tứ Đại Ma Môn, Khôi Lỗi Tông đây là một tin tức thập phần đáng giá.

- Đây là tin tức nơi bọn chúng tụ tập, cách đây cũng phải hơn ba tuần trăng đi đường nếu đạo hữu không nhanh chân e rằng không còn kịp.

Nàng đứng yên bất động, tình thế hiện nay không khác gì thuở trước lang. Nam nhân trước mắt này thực lực so với tên Hà Thiên Dẫn kia có phần lợi hại, nàng lo sợ rằng Trần Duyên đối với nàng lại sinh lòng cảm thú.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Trục chỉ Song Hà Quốc

Nắm trong tay địa đồ Trần Duyên thập phần hài lòng, tuy nội tâm có chút nôn nóng nhưng cũng không vội đi ngay. Dù sao một tên tu sĩ Trúc Cơ mất tích vài ba tháng cũng không phải là điều gì thất thường.

- Lam Linh đạo hữu có được địa đồ tường tận tới mức này ắt hẳn cũng là người vùng này đi?

- Không sai, ta động phủ xác thực là gần đó kiến tạo nên mới có thể cùng tên súc sinh kia có chút qua lại.

Nàng nghiêng răng hận không thể tự tay xé hân thành trăm mảnh.

- Nếu đã như vậy thì lại càng thuận tiện, mảnh long không thể so sánh cùng địa đầu xà. Hay là đạo hữu vì ta mà dẫn đường, không phải chính đạo hữu cũng muốn đem hùng mật quay trở về sao?

- Chuyện này...

Lam Linh có chút do dự, dù hân đã ra tay nghĩa hiệp cứu nàng một mạng nhưng mỹ phụ cũng nhìn ra được chủ ý của hân hoàn toàn đặt lên người của tên Thiên Dẫn xấu số. Nàng cũng chỉ là vận số không tề trùng hợp không phải chết. Lúc này trong người nội thương còn chưa thể hồi phục nếu như tên kia giữ trò thì...

- Nếu như đạo hữu đã có chuyện khó nói thì ta cũng không cưỡng cầu, chỉ là đừng nhắc tới nội thương trầm trọng kia, chỉ cần dâm độc phát tán người liền chôn xác tại nơi đây thôi.

Hân mặt ngoài thiếu kiên nhẫn, hừ lạnh quay người trực tiếp bỏ đi. Mỹ phụ chột dạ, nàng ngọc thủ xiết chặt quyết định bỏ mâu thuẫn trong đầu vội vàng chạy tới khẩn khoản cầu xin.

- Đạo hữu chớ nổi khí a, chỉ là ta trong người trúng độc đã khó có thể kiềm nén, sợ rằng đi cùng người ta sẽ không thể chịu nổi mà...

Nói tới đây nàng trên mặt như đã phủ lên lớp phấn hồng, gương mặt không dám nhìn hân. Mỹ phụ lúc này không khác gì một tiểu cô nương đang phát điên, dù cho hân và nàng có cách xa mười bước nhưng khí chất nam nhân từ Trần Duyên vẫn khiến nàng tâm trí như bị mê đảo.

- Thì ra là ta đã hiểu lầm, Lam Linh đạo hữu không cần phải bận tâm.

Trần Duyên nhẹ cười quay đi, khoảng chừng một chén trà hân quay lại phía sau còn dẫn theo một cô nương. Trông thấy Lam Linh nghi hoặc hân cũng không ngần ngại bước tới.

- Đề ta giới thiệu đây là nương tử của ta nàng nhũ danh là Kim Liên, Liên nhi đây là Lam Linh đạo hữu mà ta đã kể cho nàng nghe.

- Thì ra là Trần Duyên đạo hữu đã có song tu đạo侶, Lam Linh ra mắt Kim Liên đạo hữu.

Khi biết được hân đã có thể từ nàng tưởng chừng nội tâm trút bỏ một mối lo âu không nhỏ, nhưng không biết từ đâu một cảm giác thấp phần khó chịu nổi dậy khiến nàng đối với vị thế từ kia của hân rõ ràng lại nhìn không thuận mắt.

- Lam Linh đạo hữu chớ khách sáo, muội đã nghe tướng công nhắc tới tình cảnh đáng thương của ti khiến muội thập phần xót xa. Điều này càng làm muội nhớ tới bản thân khi xưa nếu không có tướng công xuất hiện thì muội đã không biết phải lưu lạc tới phương trời nào.

Kim Liên hồng bảo kín kẻ, suối tóc búi cao, từng lời nói cử chỉ không hề thua kém một phu nhân nhà quyền quý. So với trước kia quả nhiên đã khác xa một trời một vực.

- Ha ha ha nàng quả nhiên cùng Lam Linh đạo hữu trò chuyện vô cùng hợp đạo a, lúc này trời đã không còn sớm hay là chúng ta khởi hành kéo muộn.

Hai nàng gật đầu tán thành, từ nơi đây để đến Song Hà Quốc chính là ba tháng không thể nhanh hơn. Nếu như cứ mãi chần chừ sẽ hỏng việc lớn.

- Lam Linh ti nội thương trong người rất trầm trọng hay là không nên bộ hành nếu không khó có thể hồi phục.

- Nhưng nơi đây tứ phía là rừng rậm, chúng ta không thể phi hành được.

Kim Liên gật đầu mỉm cười ra hiệu cho nàng yên lòng, ngọc thủ khẽ bắt ấn, từ trên người nữ phụ hồng quang nhẹ nhàng bao phủ.

- Huyền Vũ Hồng Liên.

Hồng Liên ngũ phiến phon phốt hồng, phiêu miểu giữa hư không. Đã là nữ nhân đứng trước tạo vật thánh khiết, tuyệt mỹ như vậy làm sao có thể không ngơ ngác.

- Lam Linh ti cùng muội lên đây đi, đường còn xa chúng ta không thể tiếp tục lãng phí a.

Kim Liên lời nói như đối với thân thuộc ti muội khiến nàng cũng không tiện chối từ, ngại ngừng nắm lấy tay ngọc từng bước lên phía trên đài sen.

- Mộc linh khí nơi đây quá hùng hậu quá bất khả tư nghị a.

Ngay tức khắc với tu vi cao thâm Lam Linh đã nhanh chóng nhận ra xung quanh đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Trước kia trong động phủ dù đã cố ý phi không ít linh thạch mang về Tụ Linh Trận có thể hấp thu xung quanh tinh hoa trời đất để cao nữa thành linh khí. Chỉ nhiều đó thôi đã tiêu tốn của nàng hơn 3 vạn linh thạch đó chính là tích súc hơn trăm năm của nàng.

- Hi hi hi muội tự bêu xấu rồi, Huyền Vũ Hồng Liên này không chỉ là pháp bảo có lực lượng sát thương không tệ, nhưng trọng yếu nhất là có thể khiến người tu luyện có thể thanh tĩnh, tránh bớt tâm ma.

Nàng đối với cái này pháp bảo thập phần trân quý có thể nói đó là tính mạng thứ hai của mình. Trần Duyên trong một buổi đầu giá nhỏ đã không tiếc hết thảy bỏ ra trăm vạn linh thạch, có thể nói đó là một con số không tưởng dù là tu sĩ Kim Đan kì cũng có chút cảm thấy thịt đau.

Nhìn dáng vẻ trân quý của hãn các nàng cũng suy đoán không ít nguyên do Trần Duyên bằng mọi giá đoạt tới tay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Pháp bảo Huyền Vũ Hồng Liên 16+

Huyền Vũ Hồng Liên tới tay Trần Duyên liền nhốt mình trong mật thất 10 ngày 10 đêm, các nàng trước nay chưa từng thấy hãn đối với một phần linh được lại hao tâm tổn sức tới mức này.

- Kim Liên, chủ nhân cho gọi muội.

Hạ Thảo bước ra từ mật thất, trông nàng y phục có chút chật vật nhưng sắc mặt tươi tỉnh vạn phần. Nàng tâm tình cực tốt nắm Kim Liên tay ngọc dẫn vào trong khi nữ phụ lại thập phần khó hiểu.

- Hạ Thảo ti, tướng công mấy ngày nay không phải tâm chí đều đầu nhập vào bảo vật kia sao, không lẽ muội có thể góp sức công sức cho chàng.

- Hi hi hi muội không nên quá lo nghĩ, ta khẳng định khi muội trông thấy thứ này sẽ thập phần yêu thích a.

Ti muội càng úp mở càng khiến nàng bồn chồn, hồi hộp.

- Chủ nhân, nô tì đã đưa Liên muội tới a.

Nàng thanh âm ma mị truyền vào.

- Tướng công cho gọi thiếp.

Kim Liên dù đặt trong hàng ngũ mỹ nhân của Hợp Hoang Môn trước kia cũng thập phần nổi bật. Nhưng đó không phải là thứ lợi hại nhất, nàng bản lĩnh chính là đâm mị từ tận xương tủy, nam nhân không may tới gần nàng không khác gì đất khô lâu ngày gặp mưa rào. Nếu không phải thường ngày nữ phụ

thập phần không chế khí tức bản thân e rằng trong tầng lớp đệ tử Hợp Hoang Môn đã loạn lên một đoàn.

Nàng lúc này trên người khoát lên y phục không quá xa hoa nhưng chỉ cần nhìn chất liệu bên ngoài liền nhận ra không phải thứ tầm thường. Lưu Tinh Ty đông ẩm, hạ mát thứ tơ tằm này không phải kẻ nào cũng dám bỏ ra mang về tặng cho ái thiếp. Ngoài công dụng dưỡng nhan thì thứ này lại không hề trợ giúp tu luyện mà giá cả lại không rẻ. Ban đầu nhận xấp lụa từ hân chính các nàng cũng không tin vào mắt mình, đây là thứ yêu thích chí mạng đối với nữ nhân.

Nàng vốn nhan sắc hơn người lại khoát trên người Lưu Tinh Ty không khác gì hồ mộc thêm cánh, mỹ phụ nhận ra Trần Duyên đối với nàng mang trên người thứ này càng khiến hân mê đắm nàng hơn. Từ đó Kim Liên thập phần chăm chút cho y phục, đối với nàng chỉ cần Trần Duyên yêu thương đó chính là đền đáp lớn nhất.

- Liên nhi lại đây, tướng công có thứ tốt muốn cho nàng xem

Nàng mị tới tận xương, mỗi lần hân nhìn tới nàng thứ duy nhất có thể nghĩ tới là cái giường. Đối với nữ nhân này chỉ có đề nàng xuống đối với hạ thân hân hầu hạ mới có thể giải tỏa khát khao lớn nhất của nam nhân.

Quả nhiên không khiến sắc lang hân thất vọng, mỹ phụ nhẹ “ừm” một tiếng mị nhãn chớp động, ngọc thể nhu nhuyễn xả vào lòng hân.

- Hít hà...

- Khà khà khà...

Hương thơm nữ nhân xộc lên mũi Trần sắc lang khoái trá ôm trầm lấy nàng không buông.

- Chủ nhân nên vào chính sự a, không phải chàng có điều gì muốn nói cùng Liên muội sao?

Hạ Thảo từ phía sau nhẹ nhàng khoát eo hân, nàng vẫn như vậy khí chất ngây ngô cùng nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn làm cho nam nhân bất giác muốn cả đời che chở cho nàng.

- Có phải nữ nô của ta ăn giấm chua phải không, ta không phải đã đền bù cho nàng rồi sao.

Mỹ nhân sắc hồng đỏ ửng, nàng hiểu ý đền bù hân nói là gì. Trần Duyên xấu xa nhẹ nhàng đặt trên môi nàng một nụ hôn, từ trong túi trữ vật lấy ra liên hoa lớn chừng nắm tay trần quý nâng lên.

- Liên nhi ắt hẳn nàng nhận ra thứ này a.

- Đây không phải là vạn năm Huyền Vũ Hồng Liên mà chàng rất chân quý sao?

Nàng thập phần khó hiểu, bảo vật này không dưới 3 lần Trần Duyên cao hứng khoe khoang không dứt. Như thể tiểu hài tử có trong tay hồ lô đường, mỗi lần như vậy nàng cùng các tỉ muội đều tùm tùm cười.

- Ha ha ha thứ này có trân quý tới đâu cũng làm sao sánh bằng thể tử của ta chứ.

- Hừ, chàng chỉ có công phu miệng lưỡi là lợi hại nhất.

Nàng không cho là đúng, nhưng lại cực kì hưởng thụ lời dụ hoặc của hân. Tuy ngoài miệng trách móc, người ngọc lại càng dính chặt vào Trần Duyên không rời.

- Có trời cao làm chứng a, lời tướng công nói không hề dối trá. Lần này ta đem cây linh dược này tới tay chính là vì nàng.

- Vì thiếp?

Mỹ phụ sững sờ.

- Đây chính là bí pháp mà ta tình cờ lấy được, có thể khiến một phần cực kì trân quý linh dược luyện thành pháp bảo mà vẫn có thể giữ lại cho chúng sự sống.

Trần Duyên thập phần hưng phấn, “tình cờ” hân nói đương nhiên là do hân đã tốn không ít công sức lấy được từ Chu lão. Chính Trần Duyên cũng không ngờ rằng chỉ cần lần đầu ra tay đã thành công ngoài ý muốn.

- Đây...đây là của thiếp pháp bảo sao?

Nàng vẫn còn không tin vào mắt mình, ngọc thủ run run chạm nhẹ.

- Không phải của nàng còn ai có thể xứng với bảo vật này, lại đây tướng công đã tổn hao không ít chân khí mới có thể thành công dưỡng dục, để ta giúp nàng đưa pháp bảo vào trong thể nội tiếp tục thuần dưỡng.

- Nhưng...nhưng thứ này quá trân quý, thiếp không dám một mình nhận lấy. Hay là chàng để Hạ Thảo tỉ hưởng dụng, thiếp nghĩ Huyền Vũ Hồng Liên

này...

Kim Liên cùng Hạ Thảo hai nàng thân nhau như ti muội nhưng nàng tự biết bản thân không thể so kè ân sủng cùng Hạ Thảo, đối với hấn các nàng đều thứ thứ quý báu nhưng Hạ thảo luôn là bảo vật trân quý nhất.

- Muội không cần phải chối từ, đây là tướng công dụng tâm lương khổ hao phí không biết tâm tư mới tìm ra. Chút nữa khi muội hoàn toàn nhận chủ liên biết thứ này hảo dụng ý.

Hạ Thảo tâm tư coi mỗi, đối với nàng Trần Duyên chưa hề tính toán qua. Thứ hấn nói không hợp với nàng chính là không hợp, nàng thập phần tỉnh rằng hấn sẽ không khiến nàng phải chịu thiệt thòi.

- Ha ha ha để ta giúp nàng dễ dàng nhận chủ.

Tay heo nhẹ nhàng luồn về phía sau, nút thắt cầm giữ yếm hoa không hay biết bị Trần đại sắc lang không tốn sức lực khai thông. Cặp bạch thỏ không còn gì trói buộc mạnh mẽ giường cao bật tung yếm hoa ra ngoài.

- Khả khả tướng công đoán không sai a, thứ này làm sao có thể kiềm giữ hai đại hung vật này chứ.

Hữu thủ đỡ lấy nàng, tả thủ nâng niu đài sen nhẹ nhàng đưa vào nàng ngực trái. Huyền Vũ Hồng Liên không chút kháng cự xuyên qua da thịt nhập vào nàng thể nội.

Pháp bảo vừa dung nhập chân khí trong người liền sôi sục, không hề có một chút thống khổ bởi vì Trần Duyên đã thận trọng bao bọc lấy phần chân khí bài ngoại vốn là thứ mang lại cho nàng nhiều thống khổ. Mọi thứ dễ dàng trôi qua nhanh chóng, mũi phụ mắt phương liềm điểm từ từ sáng tỏ.

- Tướng công, thiếp thật sự đã du nhập pháp bảo Huyền Vũ Hồng Liên sao?

- Đương nhiên, ta đã bao giờ nói dối tiểu bảo bối của ta bao giờ chưa.

Nói về niên kỷ sợ rằng hấn còn ít hơn so với nàng vài năm nhưng mở miệng luôn gọi các nàng là tiểu bảo bối. Kim Liên thở phào nhẹ nhõm chột nhận ra có gì đó không ổn, Trần Duyên tả hữu sau khi giúp nàng du nhập pháp bảo vẫn không hề tách rời, thậm chí nàng còn cảm nhận được hấn bí mật dùng lực hưởng thụ không ít.

- Vậy tại sao chàng còn không buông tha thiếp.

- Ta chỉ muốn xem xét mạch nàng đã ổn định chưa.

Hấn xấu xa không nhìn mặt mũi đưa ra một nguyên do thập phần khó tin. Trần Duyên mỉm cười, Thiên Hạ Hồng Lô khẽ vận, vô hình chân khí từ tay hấn len lỏi vào trong nàng.

- Tướng công xấu, chỉ cần chàng muốn thiếp ngọc thể đều tùy chàng hưởng dụng, không ngờ tướng công lại dụng tới hậu thủ này.

Kim Liên trong thanh âm đã không che giấu được từng hơi thở nặng nhọc, nàng không quên giận dỗi đồng thời ném mị nhãn về phía hấn.

- Nàng mau tề ra pháp bảo ngưng thần thúc dục.

Mũi phụ y lời làm theo, đài sen to lớn đỡ lấy Trần Duyên cùng nàng, từ những cánh hoa một mùi hương dịu ngọt nhẹ nhàng đẩy lùi mọi dục vọng mà nàng bị Trần Duyên khơi dậy. Chỉ hai hô hấp trôi qua tia vô hình chân khí đã không còn tác dụng, mũi phụ song mục thanh minh không hề vương vấn một tia dục vọng.

- Pháp bảo này công dụng quá thần kì, có thể kéo thiếp từ trong dục vọng bình yên thoát ra.

- Điều này cũng là ngoài dự kiến của ta, không ngờ vạn năm Huyền Vũ Hồng Liên lại cùng nàng hòa hợp tới mức này.

Kim Liên nội tâm thập phần cảm động, nàng ngay tức khắc nhận ra hấn vì lo lắng cho nàng mỗi khi phát bệnh lại đau khổ như chết đi sống lại mà đã không tiếc tổn hao linh thạch. Đừng nghĩ Trần Duyên bình thường đối với linh thạch vô lo vô nghĩ, trăm vạn linh thạch đã là hấn vốn gốc, nhưng hấn vẫn cắn răng không chút nghĩ ngại, tất cả đều là vì nàng.

- Nơi này không thể phù hợp hơn, tướng công chàng có nghĩ như thiếp không.

Dâm phụ đã lộ mặt. Nàng không còn thúc dục pháp bảo, mặc cho tia vô hình chân khí kia tiếp tục tàn bạo bên trong nội thể. Người ngọc nóng ran, Trần Duyên ngoài ý muốn nhận ra trên chân hấn, hạ thể của nàng đã là một mảnh lầy lội.

Nàng hiểu rõ bây giờ ngoài thân thể này ra nàng không còn gì có thể trả ơn cho hấn. Mũi phụ một mặt tận tình bày ra thứ hấn ưa thích nhất, “dâm phụ” không tiếc hết thảy cùng Trần Duyên quần chiến một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Nhị nữ tâm tình

Khi biết Trần Duyên vì thế tử mà không tiếc hết thảy lấy về bảo vật Lam Linh thập phần ngưỡng mộ nàng. Hai nữ nhân chỉ nửa ngày cùng nhau trò chuyện đã trở nên quen thuộc xưng nhau tí muội vô cùng thuận lợi.

- Màn đêm sắp kéo tới chúng ta dừng lại nghỉ ngơi tại đây.

Trần Duyên xung phong đi trước dò đường, mắt trông thấy thái dương khuất dần liền ra hiệu tạm thời dừng lại.

- Tướng công chủ ý không sai, trong rừng sâu này ban đêm vô cùng nguy hiểm.

- Lam Linh tí tí, thương thế trong người đã bớt đi phần nào chưa?

Kim Liên nhẹ cười, hướng Lam Linh quan tâm dò hỏi.

- Tí đã phục dụng chữa thương đan dược, thương thế ắt hẳn khuy...khuy...

Nàng con không thể bắt chợt ập tới.

- Tí thổ huyết rồi, chắc hẳn là do đan dược quá kém. Nếu không nhanh chóng chữa lành e rằng sau này để lại ám bệnh trong người.

Kim Liên lo lắng, nàng trong túi trữ vật lấy ra lọ đan dược thận trọng lấy bên trong ra một viên đan linh khí bức người.

- Lam Linh tí mau phục dụng nếu không tí không thể cầm cự qua được đêm nay đâu.

- Không được, đan dược này quá quý giá ắt hẳn là báu vật giữ mạng của muội ta làm sao có thể...

Lam Linh không phải là kẻ mù, nàng tầm mắt không tệ đã nhận ra thứ này giá trị liên thành nên ngập ngừng từ chối.

- Muội sao có thể tận mắt trông thấy tí có mệnh hệ nào, muội vẫn còn một viên là do tướng công cho muội, thứ này tí hãy nhanh lấy đi.

Nàng bắt đầu dĩ nhân lúc Lam Linh mở miệng ngọc, đan dược đã nhanh chóng được nàng cho vào. Dược lực trong chớp mắt mạnh mẽ phát huy tác dụng, nội thương lần le bùng phát như thể ngọn lửa vừa nhe nhói gặp phải mưa rào. Con thống khổ trôi qua, nàng kiệt lực ngủ thiếp đi. Trông thấy nữ nhân này mệnh khổ Kim Liên nội tâm thương xót đối với nàng.

- Kim Liên muội, đêm qua nếu không có muội nghĩa hiệp ra tay cứu giúp có lẽ ta...

- Đã là tí muội thì đừng nên có lời khách sáo, nếu đêm qua tí có mệnh hệ gì muội cũng không thể bàn giao với tướng công.

Lam Linh trong lòng vô cùng cảm phục trước tâm lòng của nàng, đừng nói thế giới tu tiên bạo tàn người chết ta sống, dù chỉ là cùng lợi ích hợp tác cũng là thứ quá đối mong manh.

- Có phải sự xuất hiện của ta làm phiền muội cùng Trần Duyên đạo hữu mặt ngọt tâm tình?

Sau diễn biến đêm qua nàng đã xem Kim Liên như là thân tí muội không ngại ngần trêu chọc khiến cuộc hành trình liền trở nên thập phần sôi nổi.

- Muội có ưu phiền cũng đừng giấu trong lòng, để tí giúp muội phần nào giải bớt muộn phiền.

- Tướng công đối với muội luôn là một mảnh chân tình nhưng muội lại khiến thế khiến chàng ấy tận hứng.

Kim Liên mỉm sắc lại vươn vắn một vẻ ưu buồn khó tả. Lam Linh làm sao không hiểu tí muội của mình nói “tận hứng” kia là gì, nhưng nàng vốn là nữ tử gian hồ khác biệt thật lớn với tiểu thư đài các, không quá thẹn thùng cùng nữ tử bàn luận phòng the vấn đề bí mật.

- Ta thấy muội không phải là loại nữ nhân yếu đuối a, không lẽ Trần Duyên đạo hữu đối với chuyện phòng the không nổi lên hứng thú.

Nàng chỉ cần nhìn qua Kim Liên đồn bộ vểnh cao, đôi bầu sữa căng tròn cùng bì bạch vô cùng mịn màng. Còn nhan sắc so với nàng cũng không hề thua kém, đã là nữ nhân đã có chồng nhưng phong quang lại không hề suy giảm, thậm chí còn pha thêm một chút nữ phụ phong vận rõ ràng nàng thường ngày luôn được tướng công tận tình “tưới tắm” làm sao có nam nhân nào có thể đối với vị muội muội này không “tận hứng” chứ.

- Không phải như tí suy đoán đâu, chàng quả thật đối với muội long phượng cùng hoan vô cùng hứng thú. Chỉ là muội bất tài chưa một lần có thể khiến chàng thỏa mãn, chỉ 2 canh giờ vừa qua đều phải buông giáp đầu hàng.

Trông thấy Kim Liên giọt lệ đọng lại trên khóe mi cuối cùng nàng cũng đã tường tận nỗi khổ tâm của vị muội muội này.

- Thật như vậy thì thưởng công của muội quá cường hãn a, chỉ sợ trên đời này không có nữ nhân nào có thể khuất phục hãn.
  - Đúng như lời ti nói, nên muội muốn vì tướng công thu về một tí muội có thể cùng muội khiến chuyện phòng the đối với chàng được trọn vẹn.
- Kim Liên nắm chặt lấy nàng song thủ, ánh mắt hiện vẻ van xin càng khiến nàng bối rối. Đôi môi mấp máy không biết phải đáp trả như thế nào.
- Lam Linh ti, ta biết ti đối với tên nam nhân phụ bạc kia vốn đã không còn tình cảm phu thê, nếu không phải hãn cầu khẩn thì ti đã một đao cắt đứt đường ai nấy đi. Hay là muội mượn gió đẩy thuyền để ti cùng tướng công được tác hợp, lúc đó chúng ta thật sự là ti muội cùng một nhà.
  - Không...không hay, ta vốn đã tàn hoa bại liễu sao có thể...

Lam Linh lo sợ, nàng ngọc thể run run vội vàng quay mặt né tránh.

- Còn muội thì sao, muội vốn xuất thân từ Hợp Hoang Môn nơi mà nữ nhân đối với người đời không thua gì kỹ nữ. Nhưng chàng cũng không hề chán ghét, bỏ ra cái giá cực lớn đổi lấy cho muội tự do, chúng ta lúc này không khác gì đôi thần tiên quyến lữ ngày ngày không xa rời.

Từng lời nói như đánh thẳng vào nàng tâm can khiến nữ phụ không khỏi mảnh liệt ước ao. Dù nàng mang danh ma nữ huyết tinh trên người nhưng đã là nữ nhân không ai lại không muốn tìm thấy trong đời một nam nhân tốt.

Hơn ba tháng đồng hành Kim Liên thuần thực không ngừng gieo vào đầu nàng hình ảnh Trần Duyên, thậm chí những điều tối mật phòng the khi nàng cùng hãn kề cận cũng không ngần ngại tiết lộ làm cho Lam Linh cũng phải đỏ mặt e thẹn. Đồng thời nữ phụ không hay biết gì đã vô tình thu nạp không ít đám khí từ thể chất kì lạ của Kim Liên, dù đã rất nhanh được Huyền Vũ Hồng Liên kiểm xuống nhưng cũng chỉ như dòng nước lũ ngày ngày tích trữ chờ một khắc đồng thời bùng nổ không thể trở tay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Bán Thi Nhân 18+ (nhẹ)

Hơn ba tháng đồng hành cuối cùng Trần Duyên cùng hai nàng đã tìm tới bí mật động phủ.

- Hai vị đạo hữu không quãng đường xa cùng ta tới tận nơi đây hay là vào trong uống chén trà để ta tận tình gia chủ.

Động phủ trước mắt cũng khiến Lam Linh nội tâm nhẹ nhõm, tâm trí thập phần sáng khoái.

- Ha ha ha vậy thì khách sáo không bằng tuân mệnh mời đạo hữu.

- Mời.

Động phủ quả thật được che giấu không sai, nếu không phải Lam Linh cố tình để lộ ra sợ rằng có kẻ này tình cờ đi ngang qua cũng khó có thể tường tượng được nơi đây còn ẩn hiện một cái không nhỏ động phủ.

- Lam Linh đạo hữu khẳng định động phủ này ngoài hai người ra không còn kẻ nào đặt chân tới đây chứ?

Ba người sắc mặt đều khó coi, phía trước nền đất để lại không ít dấu chân. Có ít nhất hơn mười kẻ đã qua lại nơi đây.

Nữ phụ cũng cảm thấy điều không hay, nàng nhanh chân phi người vào trong. Điều khiến nàng lo sợ đã tới, trận pháp phòng ngự đã không còn nữa. Bên trong, trên chiếc giường đã một thân ảnh gầy gò không chút khí sắc, nét mặt hãn hờ ngời đỏ.

- Tiêu lang, Tiêu lang chàng...chàng...

Trung niên da dẻ xanh xao, song mục vô thần dùng một cách vô cùng kì dị quay người hướng về phía nàng. Hãn trong miệng phát ra những âm thanh khó nghe, nước bọt tung tóe như thể kẻ điên hướng nàng xông tới.

- Cần trọng là cương thi.

Trần Duyên thập phần quen thuộc với nhân dạng này, hãn đã từng chứng kiến không ít. Tuy tên này bị thi hóa chưa được bao lâu nhưng thi khí dày đặc từ người hãn phát tán không thể nào sai biệt.

Hãn toàn lực đẩy nhanh tốc độ che chắn trước người nàng, một quyền kinh thiên động địa khiến ngực áo lún sâu. Đầu cương thi như điều đứt dây bay ngược về đập mạnh vào tường đá.

- Không...đừng tổn thương chàng.

- Lam Linh ti, hắn đã không còn là nhân loại nữa, hắn đã chết, trở thành một thi nhân chỉ biết ăn thịt người.

Kim Liên vội vàng lao tới kiềm giữ lấy nàng. Mĩ phụ song mục nghẹn ngào, hai chân dường như đã không còn sức lực, giọng nói khản đặc đi vì gào thét quá nhiều.

- Phong ấn.

Cương thi chỉ vừa thi hóa chưa được bao lâu ngoài da dày thịt béo thì lực lượng không khác gì phàm nhân bị Trần Duyên không tốn chút công sức dễ dàng phong ấn làm cho tứ chi đều bất động.

- Tiêu lang...tại sao chàng lại bỏ thiếp mà đi, không phải trước kia chàng từng thề non hẹn biển sẽ một đời không rời xa sao?

Mĩ phụ hai chân nhuỷ ra nhưng nàng không từ bỏ, hai tay cố sức bám chặt mặt đất, kéo lê thân thể về phía đầu cương thi đang giẫy giụa điên cuồng mà gào khóc.

- A...A...A...hộc...hộc...

Nàng nội tâm như đã chết, “họa vô đơn chí” khi tâm trí đã buông bỏ thì dâm độc vốn còn tồn tại trong nội thể không còn điều gì có thể kiềm chế liền như thủy triều mạnh mẽ bộc phát.

- Ừm...Ừm... hi hi hi...

Mĩ phụ thần sắc từ thống khổ ngay tức khắc trở thành dâm phụ hứng tình, nàng tay chân không còn chút sức lực ánh mắt thêm khát hướng về phía tướng công đang điên cuồng. Chiếc lưới nhỏ xinh không thể thu vào kéo theo đó là từng dòng tân thủy (nước bọt ấy) chảy dài.

Đầu gối chống xuống đất mạnh mẽ đẩy kiêu đồn lên, ngọc thủ không tự chủ mà luồn xuống chơi đùa hạ thể. Đôi cựa nhũ cũng khó có thể yên thân, nàng điên cuồng cọ xát hai khối nhu nhuyển kia xuống nền đất cứng rắn như thể chỉ đơn thuần nắm bóp đã trở nên vô dụng.

- Tướng công chàng còn thất thần ở đây, chàng không nhanh cho Hạ Thảo đi ra, thiếp khẳng định tí ấy có cách vẹn cả đôi đường.

Trần Duyên bị cảnh tượng dâm mị trước mắt làm cho thần thờ, hần mặc dù vẫn còn rối rắm nhưng cũng không từ chối, từ trong Tiểu Phụng Thế Giới, Hạ Thảo như tiên nữ giáng trần ưu nhã bước ra.

- Chủ nhân cho gọi nô tỳ.

- Liên nhi nói nàng có cách giải quyết phải không?

Nàng nhún người đối với Trần Duyên hành lễ.

- Hạ Thảo ti suy đoán không sai, tướng công đối với Lam Linh nữ nhân này vô cùng ưa thích.

Kim Liên thần sắc vui vẻ thân thiết ôm chặt nàng ngọc thủ như thể tiểu muội vừa lập công muốn được khen thưởng a.

- Việc này là do nàng lập mưu?

- Làm sao thiếp có thể thần thông quảng đại như vậy, chỉ là thiếp biết chàng rất hứng thú đối với vị cô nương này nên muốn thuận nước đẩy thuyền, không ngờ lại đi đến cơ sự này.

Hạ Thảo lắc đầu buồn bã, ngay khi biết Trần Duyên nguyên nhân muốn một trong cá thể từ ra ngoài đồng hành cùng hần nàng đã ẩn thấy chủ nhân đối với Lam Linh hảo cảm không tẻ nên mới sai Kim Liên là người thích hợp nhất mong sẽ khiến nữ này thay đổi chủ ý. Không ngờ rằng nàng số khổ lại mắc phải tai ương này.

Hạ Thảo mang trên người Mộc Linh Thể, ngoài trợ giúp tu luyện còn có thể khiến tinh thần trở nên tinh mẫn, bài trừ tâm ma.

- Liên muội nhanh tề ra pháp bảo, ta cùng muội giúp nàng ấy thanh tịnh lại đôi chút.

Không ngoài dự kiến, đặc thù thân thể khí chất cùng công dụng thần kì của Huyền Vũ Hồng Liên thật sự đã định trệ của dâm độc đối với nàng nào hải. Lam Linh nhận thấy bản thân tình cảnh xấu hổ nhưng tứ chi lại không thể khống chế vẫn không ngừng tự thỏa mãn.

- Lam Linh muội, xin muội hãy giết ta đi, ti không còn muốn sống nữa.

Nàng tuyệt vọng van xin ti muội của mình ra tay để nàng có thể được giải thoát. Kim Liên song mục ngăn lệ nàng không thể ra tay, lúc này Hạ Thảo như đã ủ mưu từ trước âm diệu như thôi miên người.

- Người có muốn một lần nữa được nhìn thấy tướng công như trước kia.

- Người giả dối, hẳn thật sự đã không còn sống trên cõi đời này, ta cũng không thiết gì có thể tiếp tục tồn tại.

Nàng cắn răng quyết không để kẻ khác lưu lạc.

- Đúng là hẳn không thể sống lại nhưng người có thể cùng hẳn bên nhau như xưa. Ất hẳn người cũng rõ năng lực khổng lồ của khôi lỗi tông, chỉ cần có bọn chúng công pháp thì người liền có thể ở bên tướng công như trước kia mà không phải là hình hài người không ra người mà không ra ma này.

Không phải khi không mà chúng tỉ muội luôn xem Hạ Thảo là đại tỉ, dùng nghĩ ngày thường trước mắt Trần Duyên nàng chỉ là một tiểu miêu bé nhỏ. Nhưng đó chỉ là với một mình hẳn, nàng đối với tâm tư kẻ khác mỗi nhân vô cùng hiểu rõ, nàng chỉ trong tích tắc nắm chặt lấy Lam Linh nội tâm yếu điểm không hay không biết ra một đòn chí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Lam Linh bi thương 18+ (nặng)

Mĩ phụ trở nên im bật, hạ thế của nàng không ngừng co giắt, tắc dụng thanh tinh của Hạ Thảo lần pháp bảo dần bị đẩy lùi.

- Vậy thì người muốn ta phải làm gì?

- Hi hi hi chính là thứ mà người mấy tháng nay đêm nào cũng ao ước, đó không phải cự long của chủ nhân sao?

Hạ Thảo nhẩn nại, từng chút từng chút khiến nàng rơi vào hố sâu của tuyệt vọng.

- Không đời nào, là người nói dối.

- Hạ Thảo tỉ nói không sai, nếu không phải đêm nào tỉ cũng trong giấc mộng cùng tướng công trên đũa thì làm sao lúc nào miệng bất giác cũng gọi tên chàng. Không chỉ vậy, buổi sáng hạ thế lúc nào cũng ẩm ướt.

Lời Kim Liên nói không sai, hai nàng som tối buồn chuyên ân ái đêm đêm Lam Linh khó lòng yên giấc, chỉ cần nhớ tới lời của Kim Liên đồng thời bất giác hình ảnh Trần Duyên lại hiện ra càng khiến tim nàng thổn thức.

Nội y của Trần Duyên sớm đã được hẳn đâm phụ Kim Liên thoát xuống từ lâu, cự long vốn đã nổi giận ngất đầu lên trời thị uy trước cái nhìn như si như mê của nàng.

- Lam Linh tỉ mấy năm nay đã không được mưa móc để thiếp giúp chàng.

Nàng dâm tính bộc phát, miệng ngọc như hố sâu không đáy bao trùm lấy tiểu Trần Duyên. Nhưng cự long quả thật quá cường hãn, nàng không thể nào một ngụm nuốt xuống nhưng chiếc lưỡi nhu nhuyễn quyết không chịu thua, đối với thứ hung tợn kia không chỗ nào bỏ sót.

Nàng sau khi tận tâm chăm sóc hẳn mệnh căn, trong miệng nước bọt không vội nuốt xuống mím cười yêu dị bước tới trước mặt Lam Linh. Mỹ phụ trong lúc rời ren bất ngờ bị nàng tỉ muội đột kích, đôi môi mềm mại bị khóa chặt.

Bất ngờ bị đột kích Lam Linh nội tâm muốn vùng vẫy nhưng không thể, nàng lúc bày so với phạm nhân còn yếu ớt hơn bội phần. Lưỡi nàng bị lưỡi Kim Liên trên đũa, hai mỹ phụ khoèo ngừng trao nhau những giọt huyết tương nồng nặc mùi nam nhân.

- Hi hi hi đó chính là hương vị của phu quân, tỉ phải khắc cốt ghi tâm a, cả đời cũng không thể phai mờ.

Lam Linh gương mặt trở nên ngốc trẻ, nàng bị khí tức nam nhân mãnh mẽ của Trần Duyên đánh gục không còn có sức phản kháng.

Trần Duyên thấy thời cơ đã tới, hẳn như một vị đế vương thân chinh bước lại gần cung tần của mình. Trông thấy Lam Linh dâm tính đã lên tới đỉnh điểm, tuy nàng đã không còn điên cuồng như trước nhưng ánh mắt thêm khát kia đã từ lâu chuyển dời lên người hẳn.

- Nàng muốn ta làm gì, nếu nàng không nói ta không thể cho nàng được a.

Mĩ phụ tóc tai rối bời, nàng trong người nếu chỉ còn một chút hơi sức liền đã liều mạng hét lớn “kiến ta a...chàng hãy kiến ta tới chết a...”

Nàng thờ từng cơn nằng nặc, ánh mắt van nài không thể làm gì khác hơn cố sức rướng tuyệt sắc gương mặt lại gần hẳn, nhả ra chiếc lưỡi thơm tho liếm láp hẳn cự long. Ngay tức khắc hương vị mãnh liệt trực tiếp được nàng cảm thụ, hạ thế thậm chí còn ướt át hơn trước.

Trần Duyên cười thỏa mãn, không để nàng chờ lâu hẳn mạnh mẽ xốc nàng lên, mặc kệ mỹ phụ thân thể cực kì mất cảm trực tiếp chiếm đoạt nàng miệng ngọc. Lam Linh điên cuồng hưởng ứng, đây là điều mà nàng đã điên cuồng khát bấy lâu nay.

Đồn bộ từ lâu đã phơi ngoài không khí được Trần Duyên tận tình nắn bóp, nhận thấy nàng hạ thể đã đủ ẩm ướt, cự long đói khát không thể kiềm chế nhấm thẳm vào tiểu cô nương bên dưới.

- A...A...A...

Nàng đau đớn như chết đi sống lại, phần vì nàng đã khô hạn quá lâu nay bỗng nhiên được lấp đầy, phần vì hần tiền vốn quá thật quá cự hần khiến nàng không thể ngay tức khắc chống chịu.

- Ha ha ha dâm phụ, đây không phải là thứ nàng mong chờ sao, chỉ là lúc đầu thống khổ thôi, chỉ chút nữa nàng liền không khác gì các thê tử của ta chi biết cầu xin ta hưởng dụng.

Trần Duyên khoái chí, Hạ Thảo cùng Kim Liên không khỏi đỏ mặt. Lời hần nói không sai, lần đầu các nàng cảm thụ thống khổ không thể kể xiết nhưng sau đó chính là từng khắc hần hoang tối tận mây xanh. Nếu không phải hần thương tiếc các nàng ăn không tiêu mà bỏ mạng thì chúng nữ quả thật không muốn cùng hần tách rời.

- Uhm...tướng công...thiếp sướng...a...sướng...kiến thiếp nữa a...

- Sâu...sâu hơn nữa...sâu...

Chỉ sau vài lần nhấp hồng, Lam Linh đã không còn thống khổ, nàng thậm chí còn chuyển động eo thon cùng hần vận động thập phần nhuần nhuyễn.

- Nàng không phải một lòng son sắc cùng tên thi nhân kia a, sao bây giờ lại gọi ta là tướng công hả?

- A...tướng công của thiếp chỉ có chàng, chơi thiếp được sung sướng như vậy cũng chỉ có chàng.

Nàng một mặt dâm phụ bị Trần Duyên triệt để khai phá, mặt cho tên thi nhân tướng công xấu số vô nghĩa gào thét, thê tử của hần vẫn đang không ngừng khiêu vũ trên dương v*t của nam nhân xa lạ.

- Tức là chỉ cần khiến nàng thỏa mãn liền có thể trở thành nàng phu quân? Dâm phụ lời ta nói có phải hay không.

Hần thập phần cao hứng, song thủ mạnh mẽ đánh lên nàng căng tròn kiêu đồn. Trần Duyên nhận ra hần càng đánh càng nghiện, trong số thê tử của hần Lam Linh kiêu đồn chính là vô cùng thuận tay a.

- Phải...không sai, chỉ cần nam nhân khiến thiếp thỏa mãn đều là phu quân của thiếp. Chỉ cần chàng... cả đời này ban ơn mưa móc không ngừng...cho thiếp thì thiếp sẽ là dâm phụ của chàng thôi...

- Ta không cần dâm phụ, thứ ta cần chính là một đầu chó mẹ chỉ cần ta thích liền chống mông cho ta kiên.

Trần Duyên cự long mạnh mẽ ra vào không thể nào đếm hết, mỗi lần hần đều dùng toàn lực. Nhục nhã, đau đớn, thỏa mãn cùng lúc xâm nhập tâm trí khiến Lam Linh không còn có thể khống chế được mình chỉ cần lời Trần Duyên nói ra dù có hoang đường tới đâu nàng đều không nghĩ ngợi đáp ứng.

- Thiếp...thiếp chính là một đầu chó mẹ vô liêm sỉ, chi biết...uhm cùng chàng giao hoang...ngày ngày giao hoang không ngớt.

Một canh giờ, hai canh giờ...ba ngày, ba đêm cuối cùng nữ phụ đã hoàn toàn bị Trần đại sắc lang khuất phục. Nàng tứ chi như bị tê liệt, nằm sòng soài trên giường đá. Trên mặt xuân sắc vẫn còn chưa tan, hạ thể đã ngập ngụa Trần Duyên tinh hoa, hần không nhớ đã bắn vào trong nàng bao nhiêu lần nhưng khẳng định là không ít, nhiều đến mức hạ thể nàng không thể chứa hết nổi.

- Tướng công chàng không kiên chết tí ấy chứ.

Kim Liên xót xa để đầu nàng gối lên chân, ba ngày qua lam Linh đã không ngừng gào thét trong khoái cảm. Nàng liên tục vận động, hạ thể điên cuồng phun ra nuốt vào cự long của hần như thể muốn xóa đi nỗi đau khổ đang đè nén trong lòng.

- Muội không cần phải lo lắng, tỉ nghĩ chủ nhân biết chừng mực, muội xem thứ điên cuồng này vẫn chưa hề mệt mỏi a, có phải chàng muốn giết chúng thiếp mới vừa lòng.

Hạ Thảo ngoan ngoãn ngồi vào giữa hai chân hần thuần thực dùng miệng ngọc tủy đi vết tích của cuộc truy hoan vừa rồi. Kinh dị hơn cự long của Trần Duyên vẫn không hề suy xuyễn, vẫn cứ hùng dũng nơi đó chờ đợi Hạ Thảo ân cần chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Không thi công pháp

Ngày hôm sau Lam Linh mắt phượng dần hé mở, lực lượng đang từng chút một quay trở lại với nàng. Chưa kịp nhận thấy điều gì xung quanh thì nhục thể chỉ khẽ cử động hạ thể đã nhói lên khiến nàng bất giác rên lên thành thành tiếng.

Ngọc thủ xoa nhẹ, nàng hoảng hốt nhận thấy một mảnh lông vãn còn bên dưới. Tinh hoa hần bắn vào trong này sau mỗi cử động lại bị ép dồn nén bắn ra ngoài không ngớt.

- Lam Linh, tí vẫn còn chưa khỏi hẳn, đừng vận sức quá nhiều.

Kim Liên nhận ra nàng đã tỉnh giấc mở lời an ủi.

- Kim Liên mọi chuyện đêm qua là sự thật?

- Là sự thật, tí mọi người chúng ta đều đã là người của chàng, tí sẽ không còn cô đơn, còn tướng công, còn các tí mọi người sẽ luôn ở bên tí.

Trần Duyên cũng tiến bước lại gần, bế nàng ngọc thể ngồi xuống trên giường đá.

- Liên nhi dù nàng có nói gì chẳng nữa trong thâm tâm ta đã xem nàng là Trần Duyên này thể tử. Dù nàng có dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không thể thoát khỏi tay ta đâu.

Mĩ phụ sắc mặt biến chuyển lạnh lùng, song mục toát ra nồng đượm sát khí, nghiêng răng từng chữ.

- Người đừng mơ tưởng có thể lợi dụng trong lúc nguy cấp chiếm lấy ta thân thể liền có thể khiến Lam Linh này khuất phục cam chịu trở thành nữ nhân dễ người đùa bỡn.

- Lam Linh tí.

Kim Liên bồn chồn lo lắng.

- Ta cùng người từ đầu chỉ là công bằng trao đổi, ta cùng người hoang đường một đêm đổi lại là công pháp chính tông của Khôi Lỗi Tông.

Lam Linh thần sắc không chút suy giảm như thể đối với nàng cùng nam nhân giao hoang không phải là vấn đề trầm trọng.

- Được rồi Liên nhi, lời ta đã nói ra làm sao có thể rút lại được.

Trần Duyên thần tình không lấy làm lạ, lòng bàn tay đã chuẩn bị sẵn từ trước đó đưa ra một quyển trục màu xám được niêm phong cẩn thận thông thả đưa tới trước mặt nàng.

- Đây chính là Khổng Thi Linh Pháp, công pháp đặc thù chỉ có đệ tử hạch tâm Khôi Lỗi Tông mới có thể nắm giữ.

Nàng chần chừ có chút e ngại, nhưng cảm thấy Trần Duyên không có ý ngăn cản mỹ nhân nhanh chóng bắt lấy.

- Trao đổi giữa ta và người đã hoàn thành, chúng ta không ai nợ ai.

Lam Linh muốn tránh thoát khỏi vòng tay của hắn. Sau một hồi dây dưa rõ ràng nàng không thể nào thoát ra được.

- Nàng đã từng thể với ta điều gì không lẽ đã quên rồi sao, cả đời này nàng chính là Trần Duyên ta nữ nhân.

Trần Duyên bá đạo bản tính trước nay vẫn không hề thay đổi, nhất là đối với nữ nhân hắn không đời nào để kẻ đã có quan hệ cùng hắn bỏ đi, hắn phải dùng mọi cách giữ nàng lại bên mình.

Mĩ phụ mắt phượng sắc lạnh, nàng không một lời đáp trả. Mở ra quyển trục, mắt gần nửa ngày nghiên cứu Lam Linh lấy ra truy thủ, nàng chậm chậm bước lại gần tên tướng công đang thi hóa kia.

- Gừ...gừ...khè...

Thi nhân tứ chi vẫn còn bị Trần Duyên phong ấn không thể cử động, cảm nhận được hơi thở của người sống liền như điên dại. Hàm răng không ngừng cắn mạnh vào hư không như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Hành động của Lam Linh đã đánh động Trần Duyên cùng nhị nữ gần đó, trước ánh mắt khó tin của ba người, nữ nhân nét mặt không đổi, truy thủ trong tay dứt khoát đâm thẳng vào mi tâm kẻ mà nàng từng xem là tướng công khiến chất huyết dịch bắn tung tóe bốc mùi hôi thối khắp nơi.

- Người hãy an nghỉ dưới hoàng tuyền a, thù của người ta sẽ báo.

- Nhân Thi Biến.

Nàng song thủ bắt ấn nhanh như chớp chớp. Đầu cương thi dần trở nên khô héo, da dẻ khô quắt lại khiến người ngoài trông thấy cực kì đáng sợ.

- Tiếp lấy.

Trần Duyên từ trong túi trữ vật lấy ra một cỗ quan tài kì dị, hắn đã từng tra xét qua. Cỗ quan tài này chính là một món pháp khí cấp 2 Giáp đẳng. Hà Thiên Dẫn khẳng định dùng thứ này để bồi dưỡng đầu cương thi của hắn.

Lam Linh nhẹ nhàng tiếp lấy, nàng dùng chân khí khổng chế đầu cương thi bước vào trong quan tài. Sau đó lấy ra lá bùa thật lớn chỉ độc một chữ “Phong” mọi đông tác đều không hề chậm trễ, ngay khi bán thi nhân vừa chết là lúc thi khí mãnh liệt bộc phát ra ngoài. Người thi triển phải nhân lúc này phong ấn cương thi từ từ bồi dưỡng.

Nàng thu công, dùng một sợi dây thừng to lớn cột chặt lấy cỗ quan tài mang sau lưng, quay qua nhìn Trần Duyên lạnh lùng nghi vấn.

- Lúc này ngươi còn muốn đem ta trở thành người nữ nhân nữa hay không?

Hạ Thảo sắc mặt có chút trầm trọng, nàng từ đầu tắt cả đều đã thu vào trong mắt. Dù tên nam nhân kia đã trở thành bán thi nhân không thể trở lại làm người nhưng nữ nhân này lại không ngần ngại một đao đoạt mệnh. Kinh dị hơn ả còn dùng chính thân xác của tướng công luyện chế thi sát nhằm tăng cường thực lực. Nếu chủ nhân thật sự...

- Chủ nhân xin hãy cân nhắc, ả ta...

Trần Duyên phát tay khiến lời nàng vừa định nói ra liền bị ngăn trở lại. Thiếu niên sắc mặt bình thản không chút gợn sóng, những gì diễn ra trước mắt không hề làm hắn ái ngại.

Hữu thủ nâng nàng mỉa cảm, Trần Duyên đột ngột chiếm hữu lấy đôi môi mềm mại trước vẻ bất khả tư nghị của Lam Linh. Lưỡi hắn nhẹ nhàng tách nàng răng ngọc, chậm chạp tấn công vào bên trong. Mỉm phụ nhục thể như tê dại đi, Trần Duyên không ngừng chơi đùa bên trong nàng khoang miệng, cả hai trao nhau những dòng mật ngọc làm cho cuộc truy hoan miệng lưỡi này triền miên không dứt. Mãi tới khi Lam Linh hô hấp dần nặng nề Trần đại sắc lang mới buông tha cho nàng.

Hành động của hắn đã gấp trăm lần lời khẳng định, “nhất ngôn cửu đỉnh” một lời Trần Duyên hắn nói ra dù có thịt nát xương tan quyết không thể nào rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Lật tẩy thi thành âm mưu

Song Hà Quốc một tiểu quốc cực kì nhỏ bé do phạm nhân gây dựng, nơi đây đất đai cằn cỗi trồng trọt khó khăn chứ đừng nói đến thiên tài địa bảo có thể tồn tại. Đổi lại nhờ địa thế cằn cỗi này mà Song Hà Quốc lại có thể ung dung tồn tại.

- Đây mà là phạm quốc sao? Nếu gọi là thi quốc cũng không sai a.

Trần Duyên bỏ công gần ba tuần trăng mới có thể lần mò được tới đây, Song Hà Quốc thật ra cũng chỉ là một thành trì nơi mà nhân loại yếu nhót phải lần tránh để tồn tại.

Cầm trên tay Truy Thi Ngọc, Trần Duyên dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn xuống tòa tiểu thành ngập tràn thi khí. Truy Thi Ngọc là một thứ đặc thù pháp khí, từ sau khi bị Chu lão âm khiến bản thân rơi vào vòng vây thi đàn Trần Duyên liền dùng hơn vạn điểm công hiến để đổi lấy. Chỉ cần cách đó trăm bước có cương thi thi Truy Thi Ngọc sẽ phát thanh quang cảnh báo.

- Khôi Lỗi Tông không ngờ lại cao tay tới mức này, cả gan biến một tòa tiểu thành hơn vạn phạm nhân trở thành cương thi, một bút này không phải quá lớn đi.

Trần Duyên kinh hoàng cũng là điều dễ hiểu, đồ sát một thành đã là một bước đi mạo hiểm nhưng để biến hàng vạn thi thể đó thành cương thi thì cái giá bỏ ra quá đắt, để những cương thi kia có thể từ từ trưởng thành trở thành vũ khí sắc bén thì thời gian tiêu tốn phải mất hơn ngàn năm. Một đại âm mưu thuận lợi được bày ra ngay trước mũi Ma Kiếm Tông.

- Một tòa tiểu thành nhỏ nhỏ này đương nhiên đại tông phái các ngươi cũng lười để ý tới, cũng phải thôi, nơi đây linh khí hạn hẹp dù có thu nạp ngàn năm cũng không thể bằng Ma Kiếm Tông một năm tu luyện.

Chu lão hơi chút ngoài ý muốn nhìn xuống những dáng người xiêu vẹo lang thang khắp nơi. Bọn họ đã bị thi hóa không còn tính người.

- Chu lão có tra xét thấy xung quanh có kẻ nào canh gác không?

Để đề phòng Trần Duyên liền nhờ Chu lão cảnh giới, dù hắn thần thức có vượt trội thì cũng không thể nào sánh bằng Nguyên Anh kì tu sĩ.

- Hừm ta cảm nhận được ít nhất có hai tồn tại là tu sĩ Trúc Cơ kì, một tên đang tiến tới gần đây. Còn lại hơn mười tên Luyện Khí kì đệ tử.

Quả nhiên lời Chu lão không sai, từ xa một tên hôi bào tu sĩ chân đạp pháp khí bay tới.

- Phía trước là kẻ nào, còn không nhanh rời đi hay là ngươi muốn để mạng lại đây.

Trung niên tu sĩ miệng hét dài, không hề để Trần Duyên vào mắt.

- Nếu đã vậy thì ngươi đi chết đi.

Cùng kẻ khác dong dài không phải là tác phong của Trần Duyên, Tiểu Huyết được giấu trong tay áo lao nhanh ra ngoài. Tên hôi bào tu sĩ càng hốt hoảng không kém, chính hắn cũng không ngờ rằng chỉ thuận miệng đe dọa lại câu dẫn ra một tên thần kinh không nói không rằng liền ra tay.

- Dám coi thường ta.

Hôi bào tu sĩ cũng không phải dạng vừa, sau lưng quan tài bật nắp bóng đen từ đó phóng ra đỡ lấy Tiểu Huyết một chiêu chí mạng.

- Linh trùng này là cấp hai linh trùng.

Nhận thấy thi sát tả thủ bị cắt đứt quá nửa hắn liền chột nhận ra kẻ phía trước không dễ đối phó, lấy ra trong người truyền âm phù gọi ra đồng bạn.

Trần Duyên làm sao có thể để hắn đạt được ý nguyện, Hóa Mộc Quyết lưu chuyển khắp kì kinh bát mạch Loa Trùng Ốc lại lần nữa hiện ra. Nhất Lục, Nhị Lục hai đầu Lục Đường Lang lâu ngày bị Trần Duyên giam cầm bên trong pháp bảo, nơi ấy mặc dù có thể giúp bọn chúng tu luyện nhưng với bản tính hiếu chiến thì chỉ có trong sinh tử mới có thể khiến Lục Đường Lang tìm thấy khoái cảm.

- Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận.

Hữu thủ Hắc trận, Tả thủ Bạch trận Nhất Lục cùng Nhị Lục khí thế không kém gì cấp hai linh trùng như lưỡi đao đoạt mạng kẻ vào cổ kẻ thù.

Trên không trung hôi bào tu sĩ bất ngờ bị vây công, hắn trở mặt ngược nhìn Trần Duyên song thủ duy trì trận pháp nhưng bản thân lại bất lực. Chống lại tam mũi tấn công đều là cấp hai yêu thú trong đó hai đầu đường lang lại thập phần ăn ý, ngay cả hắn thi sát cũng khó lòng cầm cự.

- Á tiên tì kia không phải ả suốt ngày trốn tránh trông chừng thì làm sao ta lại rơi vào hoàng cảnh này.

Ngay cả truyền tin phù cũng không có cơ hội phóng đi hôi bào tu sĩ bắt đầu thấy hối hận khi là kẻ đứng mũi chịu sào lao ra.

- Đạo hữu tất cả chỉ là hiểu lầm, nơi đây vốn là trọng địa của Khôi Lỗi Tông mong đạo hữu nể mặt tông môn mà rời đi.

Hắn nào đâu còn vẻ mặt hung hãn như trước, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Ném phách Trần Duyên lợi hại thực lực ý nghĩ một tay trấn áp đều đã tiêu tan. Chỉ còn cách nói ra phía sau to lớn giá đỡ hi vọng hắn biết khó mà lui.

- Ha ha ha tiểu quốc này vốn này sát rìa lãnh thổ Ma Kiếm Tông làm sao tới lượt Khôi Lỗi Tông các ngươi có thể nhúng tay.

- Ngươi... ngươi là...

Nhận ra Trần Duyên hậu trường, trung niên giọng nói lắp bắp.

- Xoẹt... xoẹt...

Tiểu tiên không biết từ đâu bay tới nhắm ngay Trần Duyên đầu lâu. Tiểu Mập Mập từ lâu đã canh phòng cẩn mật, Phệ Huyết Trùng lao ra tạo thành lá chắn vững chắc bao bọc lấy Trần Duyên bên trong. Tiểu tiên sau khi xuyên qua gần mười đầu linh trùng cuối cùng cũng bị cản lại, đầu mũi tên một phần đã xuyên qua lá chắn xuyết chút nữa đầu hắn đã bẻ tan tành.

- Có kẻ đánh lên.

- Làm sao hắn có thể... không phải hắn đã dồn toàn bộ thần thức để khống chế ba đầu linh trùng kia sao?

Trong bóng tối, hắc y kinh ngạc, nỏ trong tay liên tục bắn hơn mười tiễn nhưng tất cả đều bị hăng hà sa số Phệ Huyết Trùng cản trở.

- Thần Không Vạn Trùng.

Trần Duyên cùng Tiểu Mập Mập tinh thần hợp nhất. Kẻ ẩn giấu kia ắt hẳn tu vi cũng đã đột phá Trúc Cơ, hắn không thể vì coi thường kẻ khác để phải ăn hận.

Thần thông được triển khai, Tiểu Mập Mập thần thức được gia tăng gấp bội. Hàng vạn Phệ Huyết Trùng hướng theo nơi mũi tên phát ra mà lao tới tấn công. Quả nhiên một bóng đen cũng từ đó thoát đi, nhưng hắn không thể vô thành vô tức đi qua vòng vây của linh trùng. Mỗi đầu Phệ Huyết Trùng đều có thực lực Giáp đẳng linh trùng, dù hắn tu vi cao cường nhưng đứng trước số đông vây quanh thì cũng khó mà chửa quây.

- Thiên Trùng Tù Lung.

Hàng vạn Phệ Huyết Trùng trở nên cứng rắn, bọn chúng dần kết hợp tạo thành một cái lồng lớn, bao bọc lấy kẻ thù bên trong.

- Đây chính là Giáp đẳng cấp hai trận pháp sao?

Trông thấy tu sĩ Trúc Cơ dễ dàng không khác gì tiểu kê bị giam cầm Trần Duyên cũng thật sự cảm thán pháp trận uy lực. Không ngờ tên kia dù chỉ mới đột phá Trúc Cơ chân khí còn đôi chút phù phiếm nhưng lại vô thanh vô tức khiến hắn không kịp trở tay đành bị giam lỏng.

- Khốn kiếp thả ta ra...

Nữ nhân điên cuồng lấy trong người nào là cung, nỏ, chùy... không ngừng hướng tù lung công kích nhưng tất cả đều thất bại.

- Ắ không phải là thương gia chứ.

Nhìn thấy hơn trăm món pháp khí bị lôi ra Trần Duyên buồn cười thầm nghĩ.

- Bằng hữu xin hãy nương tay, ta cùng sư muội sẽ dày công báo đáp.

- Dày công báo đáp sao? Vậy thì ngươi hãy nói ra âm mưu của Khôi Lỗi Tông của các ngươi cho ta nghe nếu không...

Nhìn thấy sư đệ dễ dàng bị bắt giữ trung niên sắc mặt càng tái mét. Hắn cắn răng quyết tuyệt.

- Nếu ngươi đã không chừa cho ta con đường sống thì dù có chết ta cũng muốn kéo theo thứ gì đó làm đệm lưng.

- Tự bạo. ha ha ha nếu ngươi mất ba đầu linh trùng này ắt hẳn cũng không hề nhẹ nhõm a.

Hắn phóng thi sát về phía bọn Tiểu Huyết, còn bản thân thì liều mạng lui về điên cuồng nhìn ba đầu linh trùng đáng ghét kia bị oanh tạc.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Gậy ông đập lưng ông

Sắp thấy từ kì của tên súc sinh dám xông vào lãnh địa của hắn đã gần kề, trung niên tu sĩ tuy thập phần nuối tiếc đầu thi sát hắn đã bồi dưỡng hơn 300 năm qua nhưng so với tính mạng, dù bỏ ra lớn chừng nào cũng đều đáng giá.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Từ trong tay áo, Ngưng Trùng Tiễn được Trần Duyên cất giấu sẵn từ trước. Trùng tiễn phóng ra với tốc độ gấp mười lần khi hắn phi pháp kiểm cầm chặt lấy thi sát. Thi sát bị dính chặt vào trùng tiễn tiếp tục lao đi hướng về hồi bào tu sĩ đang âm thầm tính kế bỏ chạy.

- Đứng...đứng lại đây...

Hồi bào tu sĩ kinh hoàng miệng gào lớn. Nhưng tất cả đều đã muộn màng, tự bạo đã được kích phát từ trước không thể ngăn chặn. Thi sát kia tự bạo không thua gì một đầu Đỉnh đẳng cấp 2 yêu thú bạo yêu đan, cuốn lấy chủ nhân của nó xuống dưới hoàn tuyền.

Hỏa lực quá mạnh trung niên tu sĩ trên người hầu như đều tan thành cát bụi. Dù không trực tiếp hứng chịu nhưng tam trùng bị đẩy văng ra xa, với sức sống mạnh mẽ của linh trùng tam trùng không bị trọng thương lùi về bên cạnh Trần Duyên.

- Nữ nhân kia, ngươi có nhận ra kẻ này là ai không?

Trần Duyên lấy ra bức họa lúc còn sống của tên đã trở thành Lam Linh sát thi.

- Tiểu...tiểu nữ biết hắn, chỉ...chỉ là...

Nữ nhân bên ngoài cũng có chút ít nhan sắc, tuy không thể nào cùng Lam Linh so sánh nhưng cũng không ít nam nhân từng tò ý với ả.

- Nếu ngươi đã còn cứng miệng thì...

Lục Đường Lang không để ả có cơ hội thoái thác, một vết chém không hề thương hoa tiếc ngọc lên khuôn mặt không tì vết của nàng.

- Ngươi còn không khai ra thì đừng trách ta cho ngươi chết rất khó coi.

Nữ nhân mặt ngọc không chút do dự bị tàn phá, nàng hoảng sợ tột cùng vội vàng thành thật khai báo.

- Là... là ta tình nhân, hắn trong lúc mê từ đi vắng không kiểm được thú vui xác thịt nên đã gạ gẫm cùng ta lên giường.

- Vậy tại sao hắn lại bị thi hóa?

Nàng lời khai quả thật không ngoài tiên đoán của Trần Duyên, rõ ràng động phủ không hề có dấu vết tranh đấu. Hắn còn nhận thấy hương thơm nữ nhân trong khi Lam Linh từng nói hai năm qua đã không trở về, tên súc sinh kia khẳng định là chết trên bụng nữ nhân. Điều này nàng có lẽ đã nhận ra từ trước, nữ phụ than khóc không phải là vì tên phụ bạc kia mà bởi vì biết được trong lúc nàng đi vắng hắn thậm chí còn mang nữ nhân trở về.

- Là... là ta cần một đầu sắt thi, hắn chính là tài liệu thượng đẳng. Trong khi hắn vẫn còn mê mang trong cơn khoái lạc, ta đã nhanh tay không ché, sau đó lập pháp trận hồng biến hắn trở thành bán thi nhân.

Nàng sợ hãi tường tận kể ra mình âm mưu sát hại kẻ vụng trộm, mà không hay biết rằng đằng xa có một nữ nhân sát khí đằng đằng đã nghe thấy toàn bộ.

Lam Linh sát khí không hề che giấu, bước lại gần.

- Ngươi có nhận ra nàng ta lại ai không?

Nữ nhân đau khổ ngược nhìn, nàng hoàn toàn mờ mịt lắc đầu. Điều nàng trông chờ lúc này chính là Trần Duyên có được hân thỏa mãn câu trả lời mà tha cho nàng một mạng.

- Ta từng là thê tử của tên nam nhân ngươi vụng trộm kia.

Lam Linh thanh âm đáng sợ, nàng hận không thể chặt nữ nhân này thành ngàn mảnh.

- Không được, ta có việc cần dùng tới ả, sau khi hoàn thành ta bảo đảm với nàng sẽ cho ả ta chết không toàn thây.

Mỹ phụ dù muốn tự tay diệt sát ả ta nhưng nàng không dám trái ý hân. Nàng biết rõ hân là kẻ vô cùng thương xót nữ nhân của mình, đồng thời cũng là kẻ thập phần bá đạo. Nàng không rõ nếu thật sự chống lại hân sẽ mang tới cho bản thân kết cục gì.

- Chu lão có cách nào moi lấy thông tin Khôi Lỗi Tông từ nữ nhân này không, ta không thể nào bắt ép ả khai ra một chút thông tin gì.

Nhớ lại kết cục của Hà Thiên Dẫn, Trần Duyên khẳng định bó tay không thể làm gì khác. Nhưng nắm giữ một tên Trúc Cơ từ Khôi Lỗi Tông chính là cơ hội ngàn năm có một. Mọi ra được bọn chúng bí mật chính là thiên đại chỗ tốt.

- Hừ tiểu tử ngươi chỉ có những lúc này mới nghĩ tới lão phu a.

Chu lão liếc mắt khinh thường. Lão một tay đặt lên nữ nhân miệng lẩm bẩm. ả ta căn bản không có cơ hội phản kháng, tiếng hét kinh sợ vang vọng khắp núi rừng khiến kẻ khác phải lạnh người.

- Suru hồn.

Trần Duyên nhanh chóng nhận ra, nữ nhân đôi mắt trắng dã, khuôn mặt ngốc trẻ. Rõ ràng thần hồn đã bị lực lượng kinh người từ Chu lão chấn bể nát hấp thu lấy ký ức. Trong tu tiên giới đây cũng không phải là sự việc gì hiếm gặp nhưng không ai lại muốn tà thuật này dùng trên bản thân nên tốt nhất là âm thầm ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Lục Đường Lang đột phá, sinh biến dị

Quả nhiên Khôi Lỗi Tông áp ủ một âm mưu kinh người, tòa tiểu thành này chỉ là một trong rất nhiều nơi bọn chúng thuần dưỡng thi sát. Thậm chí là căn cứ nhỏ nhất nên mới sai sử ba tên Trúc Cơ tọa trấn trong đó Hà Thiên Dẫn lĩnh đội.

Những lão bát tử kia muốn thu về ngàn vạn cương thi nên đã phái chúng đệ tử đi khắp nơi bí mật tìm những tòa thành của phạm nhân để không bị các môn phái khác phát hiện ra. Nếu không phải tình cờ Trần Duyên giết chết Thiên Dẫn thì bí mật động trời này hân bị che giấu thêm một hồi lâu a.

- Trong thần hồn của ả còn để lại ba nơi khác cách đây cũng không xa, bọn chúng đều là tiểu thành nếu ngươi có hứng thú thì khà...khà...

Một già một trẻ bản tính xấu xa, âm trầm nhìn nhau cười như thể báo hiệu một hồi tồn thất cực lớn của Khôi Lỗi Tông. Thu lấy trên người túi tử vật, thi thể Trúc Cơ được hai đầu Lục Đường Lang tận tình chiêu cố.

- Hồi tên kia ắt hẳn cũng là nhị tằng Trúc Cơ a, quả là đáng tiếc.

Thả ra Phệ Huyết Trùng thì thành liền trở thành bình địa, còn hơn mười tên Luyện Khí kì đệ tử đương nhiên không thể thoát khỏi cái chết. Bọn chúng không ngờ rằng hai vị sư thúc vừa rời đi không lâu lại đưa về một đại họa.

- Cặp Lục Đường Lang này chúng muốn đột phá, tiểu tử ngươi còn không mau bày trận.

Chu lão ánh mắt tinh tường nhìn ra thời khắc trọng đại, mấy năm đi cùng Trần Duyên từ khi còn trong trứng nước, hấp thụ biết bao huyết nhục cấp hai yêu thú đến tu sĩ Trúc Cơ cuối cùng bọn chúng cũng đã có thể nổi gót theo Tiểu Huyết đột phá cấp hai linh trùng.

- Thần Khổng Vạn Trùng.

Đồ án linh trùng lần nữa hiện ra trên mi tâm, đồng thời cả Nhất Lục cùng Nhị Lục trên thân cũng hiện hữu. Tiểu Mập Mập cùng Trần Duyên thần thức gần như tất cả đều đổ dồn về cặp đường lang.

Cặp Lục Đường Lang quả thật không làm hấn thất vọng, trông thấy Tiểu Huyết lần trước bọn chúng cũng quyết không chịu thua. Song đao run rẩy cầm chặt xuống đất sáu chân bám chặt, lớp vỏ chuyển màu thành vàng óng từng mảng, từng mảng rơi xuống để lộ tia lục quang thần bí bên trong.

Động tĩnh quả thật không nhỏ, những dã thú gần đó bị đánh động tò mò tiến lại gần. Tiểu Huyết quả nhiên không hổ là tinh cựa linh trùng, không một con ruồi có thể lọt qua. Bọn chúng cái gì cũng không thấy liền oan uổng mất mạng.

- Các ngươi cẩn trọng, chúng ta đang tới rất gần.

Đoàn mười người tay cầm binh khí dẫn đầu là một tên Trúc Cơ kì tu sĩ thận trọng tiến đến. Bọn chúng vốn là tán tu dự định sẽ đi vào Song Hà Quốc nghỉ ngơi một thời gian sau đó mới quyết định trở về. Không ngờ khi lại gần liền phát hiện ra kì dị động tĩnh. Ban đầu có rất nhiều người phản đối nhưng tán tu bọn chúng tài sản lại ít tới mức đáng thương đứng trước dụ hoặc lớn thế này không thể kiềm chế. Cuối cùng chỉ còn mười tên không sợ chết men tới gần.

- Phía trước là linh trùng mau dàn trận.

- Có linh trùng chắn giữ thì trong đó tám thành chính là bảo vật. Huynh đệ chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, mới mong có ngày đạt thành đại đạo.

Tên Trúc Cơ tu sĩ khí thế sôi trào hét lớn. Hấn nhận ra kì lạ linh trùng này đều là cấp một không thể uy hiếp bản thân tính mạng. Đồng thời hô hào những kẻ khác hòng lôi kéo một chút thời gian để hấn có thể cướp lấy bảo vật.

Năm đầu Phệ Huyết Trùng đều bị một kiếm diệt gọn, tên Trúc Cơ tu sĩ lòng tin bành trướng mặt kệ đồng đạo đang van xin cứu mạng tự thân lao vào trong mỗi lúc một sâu.

- Nơi này lẽ nào là trùng ổ, ta đã giết gần trăm đầu nhưng bọn chúng không khác gì lá mùa thu chém mãi không hết.

Hấn đã nhận thấy có điều bất ổn, Phệ Huyết Trùng vây quanh càng lúc càng đông đảo che khuất cả tầm nhìn.

- Không ổn là vậy công.

Hoảng hốt, hàng vạn đầu linh trùng kì quái bao vây. Tiểu Huyết trông thấy đồng loại ngã xuống đã thật sự động nộ, thân chinh cùng hấn giao chiến.

- Đây ắt hẳn là trùng vương, chỉ cần giết được nó thì bọn chúng sẽ tự động tan vỡ a.

Hấn trông thấy Tiểu Huyết lại gần không hề hoảng sợ thậm chí còn mừng thầm. Cùng một đầu cấp hai linh trùng giao chiến còn đỡ hơn rất nhiều so với việc bị hàng vạn linh trùng xâu xé.

- Keeng...ah...ah...

Tên tu sĩ song mục mở lớn, hấn thân tán tu không thể mua cho bản thân một thanh cấp hai pháp khí nhưng ý vào tự thân thực lực ắt hẳn có thể cùng cấp hai linh trùng giao đấu. Sự thật lại quá chua chát, pháp kiếm không thể chống chịu bị phế bỏ liền kéo theo đó là đầu lâu đã rời khỏi cổ.

Hàng vạn Phệ Huyết Trùng ngửi thấy mùi huyết dịch liền trở nên điên cuồng lao vào xâu xé hấn thi thể.

Ấu đố cũng là chuyện thường ngày của tu tiên giới, gặp phải thiên địa cơ duyên nếu như ngươi đủ bản lĩnh liền có thể thu về cho bản thân thiên đại thực lực, nếu không ngay cả một mảnh xương cũng không còn. Một tu sĩ Trúc Cơ nếu ném vào một môn phái nhỏ cũng đủ để xưng hùng xưng bá trở thành kẻ đứng đầu nhưng cũng chỉ là một hạt cát nhỏ bé khi đi ra biển lớn.

Bên trong, Trần Duyên rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cặp Lục Đường Lang đã thành công đột phá, thanh thể xem ra cũng không kém Tiểu Huyết gây ra trước kia thậm chí còn có phần mãnh liệt hơn.

Lục Đường Lang sau khi đột phá đã cao hơn hấn nửa đầu người, song đao có vẻ sắc bén hơn trước. Trần Duyên thậm chí còn cảm nhận được một chút luồng khí lưu chuyển trên thân đao, rõ ràng là...

- Đạo ý linh trùng có thể sao?

Trần Duyên bắt khả tư nghị nhìn chăm chăm vào hắc linh trùng. Có những kẻ cả đời còn không luyện thành ngay cả hắc một phần muốn đẩy nhanh tốc độ được Chu lão chính tay kích phát.

- Quả nhiên là đạo ý. Nhưng chỉ là hạt giống đạo ý còn kém một vạn chín ngàn dặm nữa mới có thể chạm tới.

Chu lão hài lòng mỉm cười.

- Khả khả khả tiểu tử ngươi quả nhiên vận may không nhỏ a, hai đầu Lục Đường Lang này không chỉ sinh ra đạo ý, thậm chí bọn chúng cũng đã biến dị.

- Biến dị?

Trần Duyên lúc này mới nhận ra, lớp vỏ không khác gì điệp thảo trước kia đã hoàn toàn bị thay thế. Về ngoài không khác gì pho tượng được chạm khắc từ mã ngọc óng ánh.

- Không sai, chúng đã trở thành Ngọc Thạch Đường Lang chân quý.

Lạ lẫm về ngoài của bản thân cặp đường lang không ngừng tra xét đồng thời mở miệng kêu gọi chủ nhân sợ rằng hắc không nhận ra bọn chúng.

- Xi...xi...

Tiếng động cánh của Tiểu Huyết vang lên, nhận ra động tĩnh không còn Tiểu Huyết đoán ra Lục Đường Lang lột xác đã kết thúc liền vội vàng quay trở về hội họp.

Nhìn thấy hai tồn tại lạ lẫm không chút do dự Tiểu Huyết xông tới tấn công.

- Khoan đã...

Trần Duyên chưa kịp ngăn cản thì hai tàn ảnh đã lao đi, đến khi hắc chợt nhận ra song đao đã kề trước người Tiểu Huyết.

- Vậy...quá nhanh đi.

Thực lực Tiểu Huyết hắc là kẻ rõ hơn ai hết, sợ rằng cấp hai Đinh đẳng yêu thú mới có thể cùng Tiểu Huyết một trận đại chiến. Không ngờ chỉ trong chớp mắt liền bị chế trụ.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Truy cùng diệt tận

Hai đầu Ngọc Thạch Đường Lang dễ dàng chế trụ Tiểu Huyết làm cho Trần Duyên một phen kinh hãi.

- Khả khả dù sao Ngọc Thạch Đường Lang cũng xếp hạn trước một trăm của Vạn Trùng Bảng a.

- Vạn Trùng Bảng?

Trước đây hắc từng nghe Chu Lão nói về Bách Trùng Bảng mà Tinh Thần Trùng nghiêm nhiên chêm vị trí đệ ngũ, đây là lần đầu Chu lão nói về Vạn Trùng Bảng.

- Không sai, Bách Trùng Bảng còn được những tu sĩ thời thượng cổ kính cẩn đặt cho tên hiệu là Thiên Trùng Bản ẩn chứa tin tức về trăm loại linh trùng đứng đầu trong thiên hạ.

- Còn Vạn Trùng Bảng chỉ được hạng tu sĩ sau này lập ra còn được biết tới là Địa Trùng Bảng liệt kê những linh trùng lợi hại. Tuy không thể đem ra cùng trăm đầu linh trùng kia so sánh nhưng mỗi loại trong số chúng đều mang trong mình uy lực bất phàm.

Ngọc Thạch Đường Lang tuy chưa thể bước chân vào Thiên Trùng Bảng nhưng ở Địa Trùng Bảng uy danh cũng không tệ. Tốc độ kinh người cùng nhục thể như ngọc thạch vô kiên bất toái đây chính là loài linh trùng hiếu sát bậc nhất dù vài cái tên phía trên cũng phải e ngại không thôi.

Trần Duyên thập phần hài lòng, nên nhớ uy lực thật sự của hai đầu đường lang này là khi hắc dùng Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận không chế bọn chúng hợp kích, lúc đó dù là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cũng phải ôm hận.

Tiểu Huyết không phục muốn tái đấu nhưng đã bị Trần Duyên bác bỏ, cường hành thu cả bọn vào trong. Tiểu Huyết lợi hại thật sự nằm ở chỗ thiên đại số lượng phía sau, nếu cùng Ngọc Thạch Đường Lang đơn độc đối kháng khác này lấy điểm bất lợi của bản thân mà đi so kè với điểm lợi hại của kẻ khác chứ.

Nửa ngày trôi qua trên một tòa tiểu thành cách đó không xa hai bóng người giằng co không ai nhường ai, tình hình càng trở nên thảm liệt khi những xung quanh là hành trăm thi thể huyết nhục bê bết.

- Người là kẻ nào biết nơi đây đã được Khôi Lỗi Tông phong tỏa mà còn cả gan xông vào giết người. Người có tin chỉ cần Khôi Lỗi Tông chúng ta phát lệnh truy nã trên trời dưới đất này liền không chỗ nào cho người dung thân sao.

Hắn thân là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, rõ ràng đối diện Trần Duyên thua thiệt một tiểu cấp độ nhưng lại không thể chiếm lấy lợi thế tuyệt đối. Thậm chí bản thân còn chật vật không thôi, không ngừng bị cặp đường lang kia đẩy lùi.

Hắn pháp bảo là một đầu chiến giáp cơ do chính tay chế tác. Khôi Lỗi Tông trước nay không chỉ nổi danh nuôi dưỡng sát thủ, bọn chúng còn nắm giữ phần lớn Chú Tào Sư trên lục địa. Hàng vạn cơ quan khó nhằn hay thậm chí cả một chiến thuyền lướt đi trên không trung chỉ có những đại tông môn mới đủ khả năng bắt lấy đều xuất ra từ đệ tử Khôi Lỗi Tông.

- Người cố đưa hậu trường Khôi Lỗi Tông ra hòng khiến ta khiếp sợ biết khó mà lui sao, ta quả thật muốn biết rõ bàn tay của các người có thể vươn ra bao xa a.

Trần Duyên cười xòa, hắn tới đây cốt yếu là để thử nghiệm Ngọc Thạch Đường Lang thực lực. Nhất Lục cùng Nhị Lục quả nhiên không khiến Trần Duyên phải thất vọng. Dù phải đối đầu cùng tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ nhưng rõ ràng bọn chúng đang chiếm tuyệt đối ưu thế.

Đầu chiến giáp kia khắp nơi đều là cơ quan hiểm hóc, có thể không hay biết bắn ra hàng trăm kim độc hay lượng binh khí nhiều không kể xiết. Tất cả đều vô dụng dưới tốc độ kinh người của cặp đường lang. Dù tên tu sĩ kia có xuất ra bao nhiêu thủ đoạn đều bị chúng dễ dàng tránh né.

Gần ba canh giờ giao đấu cuối cùng tên Khôi Lỗi Tông tu sĩ cũng đành phải không cam lòng ngã xuống. Dù da thịt có là sắt đá đi chăng nữa nhưng phải chịu đôi song đao kia dày vò cũng khó mà đứng vững.

Theo lời của Chu lão ba thi thể của tu sĩ Trúc Cơ đều được Trần Duyên mang đi bồi dưỡng Tiểu Kim. Lão có vẻ còn xót xắng hơn cả hắn, trước đây Trần Duyên đã từng nghe Chu lão tiết lộ Kim Thiết Nghi mang trong mình đặc thù thủ đoạn khiến cho thượng cổ tu sĩ cũng phải thềm muốn. Ất hẳn chỉ khi đột phá Tiểu Kim mới có thể xuất ra được thủ đoạn cao minh này.

- Lam Linh nàng đã hả giận chưa, đã có 30 tên Trúc Cơ tu sĩ của một đại tông môn vì đắc tội với nàng mà đã ô hô ai tai nha.

Mĩ phụ vẫn một mặt khó gần, nàng không khác gì khôi lỗi. Chỉ khi giáp trận mới thật sự bộc phát lãnh tính giết người không ghê tay. Không chỉ hỗ trợ Trần Duyên chống đỡ đồng cấp tu sĩ, ngay cả những tên đệ tử Luyện Khí kia không tên nào có thể toàn mạng bỏ trốn.

Lần lượt từng tòa thi thành đều bị hủy diệt dưới tay hắn, đây đã là tòa thứ năm lực lượng đóng giữ nơi đây đã tăng lên không ít. Chu lão tra xét được có hơn mười tên Trúc Cơ tu sĩ đang ẩn nấp thậm chí một tên là Trúc Cơ hậu kỳ.

- Đây chỉ là một tòa tiểu thành không hơn không kém nhưng lại có nhiều kẻ ẩn náu tới vậy, có lẽ thủ đoạn của ta đã bị bọn chúng phát hiện.

Trần Duyên thờ dài tiếc nuối, từ khi hắn hạ được Song Hà Quốc tới nay đã hơn ba tháng trôi qua, ngần ấy thời gian ắt hẳn cũng đủ Khôi Lỗi Tông nhận ra điều bất thường ngay tức khắc điều động đệ tử đến đây hỗ trợ.

- Trở về thôi, ta đã không còn hứng thú với những thi sát vô hồn kia nữa.

Hắn đã tận diệt hàng vạn cương thi, số lượng này chính là hàng vạn phạm nhân bị Khôi Lỗi Tông ra tay sát hại. Dù Trần Duyên thân là ma môn đệ tử nhưng hắn vẫn là nhân loại, tận mắt chứng kiến phạm nhân lần lượt bị thi hóa khẳng định cũng không dễ chịu gì.

Song đường lang gật đầu tán thành theo chân Trần Duyên rời đi.

- Lúc này truyền tin phù của ta ắt hẳn đã về tới Ma Kiếm Tông, tiếp theo chính là vấn đề của cao tầng tông môn. Không ngờ chỉ đơn thuần là một nhiệm vụ truy sát nho nhỏ lại làm lộ ra bí mật động trời này.

Trần Duyên những ngày qua đều thập phần thận trọng, tất cả những tu sĩ Khôi Lỗi Tông không một kẻ nào có thể sống sót. Ma Kiếm Tông trước nay chưa hề đối với Khôi Lỗi Tông nhún nhường qua nhưng bị cả một tông môn truy nã ngay cả Trần Duyên hắn cũng phải lo sợ cả đời chôn chân trong tông môn mất.

Đúng như hắn tiên đoán không lâu sau những tòa thành bị thi hóa đều đã cao tầng Ma Kiếm Tông cho đệ tử nhỏ tận gốc. Khôi Lỗi Tông cao tầng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không làm được gì, bọn chúng đã hao tổn không thể kể xiết tài nguyên để bồi đắp những cứ điểm này. Nay không ngờ lại không hay biết lộ ra bí mật thậm chí còn phải bỏ ra một đại thủ bút đau đớn cùng Ma Kiếm Tông đàm phán.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Ma Kiếm Tông tông chủ

Ma Kiếm Sơn ngọn đại sơn uy quyền nhất Ma Kiếm Tông, bên trong động phủ trống trải chỉ có mười bóng người, kẻ nào khí chất cũng đều thần phần hiên ngang.

Ma Kiếm Tông mười vị trưởng lão hiếm khi tụ họp đông đủ, kẻ có thể làm được chuyện khó khăn này không ai khác chính là tông chủ Ma Kiếm Tông.

- Tông chủ, các vị trưởng lão đều đã hội tụ đầy đủ, lão phu cũng mạn phép nói ra mục đích trọng yếu lần này.

Đại Trưởng Lão chấp tay cẩn trọng đạo. Phía sau mặt thất, nơi tông chủ tọa thiền vẫn không hề lên tiếng đáp trả. Đối với hoàng cảnh lạ lùng này lão cũng không còn xa lạ nhìn xuống chín vị còn lại phi tới những khối truyền tin thạch.

- Chắc các vị sư đệ đã biết tông môn ta sắp tới sẽ có không nhỏ sự kiện, nhằm tìm ra những hạt giống tốt nhất để trọng tâm bồi dưỡng, ta hi vọng các vị sẽ cẩn trọng đề cử.

Truyền tin thạch ngay tức khắc lưu trữ hàng trăm danh tính cùng bọn chúng niên kỷ, trong đó không thể thiếu thân truyền đệ tử, đồng thời những kẻ gần đây bộc phát thực lực không tương cũng đã được ngắm ngấm xem xét từ trước.

- Ha ha ha ta thấy nhân tuyển lần này Phong Ma Sơn của lão tứ át hẳn dư dã a, không như Thiên Du Sơn ta, muốn tìm ra một kẻ có bản lĩnh hơn người cũng không dễ.

Nhị Trưởng Lão bắt đầu dĩ nộ nụ cười.

- Nhị sư huynh không sai, Phong Ma Sơn không ngờ chính là thiên tài bảo địa, Cẩm Địa vừa rồi khai mở chỉ riêng Phong Ma Sơn đã bốn kẻ xâm nhập, không như chúng ta khó khăn lắm mới có được một tên đệ tử miễn cưỡng hợp cách.

Ngũ Trưởng Lão đối với kết cục xấu hổ này tâm trạng cũng khó mà tốt lên.

- Là ba chứ, một tên không phải đã trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ, đầu quân qua Ma Kiếm Sơn rồi sao? Ta quả thật không tài nào hiểu nổi tứ sư huynh thật sự nở lòng để một tên tuyệt thế thiên tài như hắn bỏ đi a.

Cửu Trưởng Lão chính là cao nhân luyện phù, lão tính cách phi thường đơn thuần, trước nay chưa hề có kị bất cứ kẻ nào.

- Ta thân là trưởng lão Ma Kiếm Tông tại sao có thể khư khư giữ một kẻ mà ta không thể kích phát hẳn thật sự tiềm lực, đó chính là tổn thất không tương. Nếu tông chủ đã có thiện ý chấp nhận hắn trở thành chân truyền đệ tử đó chính là phúc của tông môn.

Phong Ma Chân Nhân khí định thần nhàn trong vẻ mặt, lời nói không hề có một chút gì tiếc nuối.

- Khả khả nếu ta là sư đệ quả thật có tư cách nói câu này.

- Ý sư huynh đệ không rõ, phải chăng Tứ sư huynh đã tìm được nhân tuyển còn tốt hơn cả tên tiểu tử Lôi Lâm?

Cửu Trưởng Lão quả thật không dám tin, Lôi Lâm được mệnh danh thiên tài vạn năm hiếm gặp, đồng thời hai tên cùng xuất hiện dưới trướng Phong lão mà cái này chính là nhân tính bạo phát đi.

Nhị Trưởng Lão không nói không rằng chỉ nở nụ cười thần bí.

- Lão Tứ những đệ tử người đề cử còn thiếu một tên trọng yếu.

Đại Trưởng Lão dò xét truyền tin thạch, hữu ý nhìn qua.

- Lần này ba tên đệ tử nổi bật có tư cách xông vào Cẩm Địa ta đều không giữ lại, sư huynh chắc hẳn là có sai sót a.

- Lão tứ, đệ còn giả vờ như không hiểu, ba tên đó quả nhiên đều đã có danh ngạch, còn tên đệ tử thân truyền của người lão phu không phải đã nhiều lần nói qua sao?

Nhị Trưởng Lão song mục mờ lớn bất khả tư nghị hướng Phong Ma Chân Nhân nhìn tới.

- Đây đây không phải chỉ là một tên đệ tử thân truyền thôi sao, Lão Đại đừng có làm lớn chuyện nữa.

- Lão Cửu người trăm năm nay nữa bước cũng không rời đi động phủ làm sao có thể biết được tên tiểu tử này đáng giá tới chừng nào.

Đại Trưởng Lão quả quyết không khoan nhượng càng làm cho lão lòng hiếu kỳ bành trướng.

- Duyên nhi đối với những thứ này khẳng định không sinh lòng hứng thú, ta cũng không muốn cưỡng ép nó.

- Không muốn cưỡng ép? Chỉ một lời nói đơn giản người liền bức đi một tên có thực lực siêu quần. Chính người là kẻ rõ hơn ai hết, một tên đồng cấp đệ tử dám đối đầu với tiểu tử kia đều có khả năng bị hấn miểu sát.

Ngoài Nhị Trưởng Lão thăm đồng tình ra thì bảy vị trưởng lão kia thần tình chần động.

- Lão Đại người không phải là quá đề cao tên Trần Duyên kia a, đúng là hấn khi còn là Luyện Khí Kỳ đệ tử liền có thực lực một chống mười người nhưng sau khi đột phá Trúc Cơ là hai thứ hoàn toàn khác biệt.

Bát Trưởng Lão thập phần không tin tưởng.

- Trần Duyên, không phải hấn vốn là phế nhân sao, chính ta đã từng chuẩn mạch qua, tiểu tử này cả đời đừng mơ tưởng đột phá Trúc Cơ.

Thất Trưởng Lão, cánh hồng duy nhất trong Thập Đại Trưởng Lão nằng đáng người yếu điệu trên đầu mang trưởng bối buộc miệng nói ra.

- Im lặng.

Mặt thất bối trong tông chủ vốn im hơi lặng tiếng không ngờ lại phá lệ, hấn thanh âm không tự chủ mang theo từng tia kiếm khí. Thập vị trưởng lão tay áo phát ngang đều có thể bình an vô sự.

- Kiếm khí này... uy lực đủ để diệt sát Trúc Cơ tu sĩ a.

Động phủ bỗng trở nên trầm lặng, tông chủ quả nhiên đã động nộ, không ai muốn bản thân trở thành con chim đầu đàn trở thành tông chủ vật thử kiếm.

- Đại Trưởng Lão đệ tử Trần Duyên kia thật ra là người nào?

- Bẩm tông chủ, Trần Duyên chính là đệ tử thân truyền của Tứ Trưởng Lão, hấn từ lúc chào đời đã được đưa về Ma Kiếm Tông.

Tông chủ vẫn im lặng.

- Tên đệ tử này không chỉ thực lực cao cường, kinh thường đồng lứa. Hấn đã ba lần lập đại công không những khiến Ma Kiếm Tông ta tránh được tổn thất mà còn âm Khôi Lỗi Tông một vỏ đau.

- Còn có kẻ như vậy sao, người tuân tự đối với hấn hiểu biết đều nói ra hết đi.

Tông chủ quả thật đối với Trần Duyên thập phần hứng thú.

- Đệ nhất, Trần Duyên khi chỉ còn là một tên đệ tử Luyện Khí kỳ đã có năng lực một mình thâm nhập Ma Kiếm Lâm, chính hấn đã một thân một mình toàn mạng trở ra quay về báo tin cho tông môn thứ triều đang được âm thầm phát động.

- Đệ nhị, hấn đơn độc đối chiến hơn mười tên thân truyền đệ tử Ma Huyết Tông, không chút thương tích toàn thắng, thậm chí một tên bị gọt thành nhân côn khiến cho Ma Huyết Tông Nhị Trưởng Lão bỏ ra không ít của cải trao đổi, sau trận chiến đó hấn đã nổi danh Trần Huyết Ma ắt hẳn các đệ tử ở sơn môn khác cũng từng nghe tiếng.

- Đệ tam, chỉ vừa xảy ra cách đây chưa tới một tuần trăng, chính là Khôi Lỗi Tông ám mật ra tay sau lưng chúng ta.

Các vị trưởng lão sắc mặt khó tin.

- Tiểu tử kia có nhúng tay vào đại sự kiện này?

- Hấn chính là kẻ cầm đầu a, tin tức hàng vạn phạm nhân bị thi hóa do chính tay Trần Duyên báo về không thể nào sai lầm. Nhưng không chỉ đơn thuần như vậy...

Đại Trưởng Lão liếc mắt nhìn qua Nhị Trưởng Lão ý muốn lão tiếp tục nói ra. Hít một hơi thật sâu.

- Tin tức hấn báo về không sai, chỉ là khi ta đưa người tới đó còn tận mắt trông thấy điều khó tin hơn nữa.

- Còn khó tin hơn? Không lẽ thi đàn đã vượt qua dự kiến?

Thập Trưởng Lão nóng lòng hỏi rõ.

- Không, trái ngược hoàn toàn, khi ta tới nơi đã không còn sót lại một dấu vết gì. Nếu không phải thì khi còn sót lại chính ta cũng khó lòng tin nổi.

- Khôi Lỗi Tông quả nhiên là cáo già, bọn chúng đã nhanh tay cho người rút lui đồng thời còn mang theo toàn bộ thi nhân a.

Tam Trưởng Lão lắc đầu nuối tiếc.

- Điều này lại càng không phải, gần 10 tòa thành chỉ có 5 tòa thành bị chuyển trống, những tòa thành còn lại số lượng cương thi lên tới hàng vạn đầu, mỗi thành không ít hơn hai tên tu sĩ Trúc Cơ trấn thủ.

- Không khí bên trong thành đều căng thẳng tột độ, bọn chúng đang lo sợ, nhưng không phải chúng ta bọn chúng lo sợ sẽ trở thành tòa từ thành kế tiếp. Thủ đoạn này không phải thứ tên đệ tử của đệ vô cùng quen thuộc sao.

Tứ Trưởng Lão không vội lên tiếng, lão sắc mặt bất biến không thừa nhận cũng không chối bỏ.

- Từ bọn chúng ta đã thăm tra được, 5 tòa thành kia chính là hàng vạn cương thi, hàng trăm Luyện Khí kì đệ tử, cùng 15 tên Trúc Cơ tu sĩ, trong đó có 5 tên Trúc Cơ trung kì, tất cả đều đã bị linh trùng của hắc thôn phệ, hủy thi diệt tích.

- Lão Tứ, một kẻ hội đủ trí lực, ra tay không câu nệ, dám một tay gây ra tổn thất cho một đại tông môn. Hắc không còn là người trước kia phé vật đệ tử nữa.

Chấn động, tin tức này càng khiến không khí bên trong động phủ bị đốt nóng.

- Tứ Trưởng Lão người không nói gì ắt hẳn những lời Đại Trưởng Lão đều không sai đi.

- Các người đã cho hắc một danh ngạch ắt hẳn tên tiểu tử kia niên kỉ hợp cách, ta ra phán quyết Trần Duyên phải tham dự Bách Niên Chi Chiến sắp tới.

Tông chủ ý đã quyết dù có trời cũng khó khiến hắc thay đổi, Trần Duyên kì này dần thân vào cuộc chiến sắp tới là chuyện không thể tránh khỏi, Tứ Trưởng Lão bất đắc dĩ đành phải nhận lời.

- Tốt, danh ngạch cho Bách Niên Chi Chiến đã định, các người quay về cứ án theo lệ cũ mà thi hành.

- Tông chủ thiên uy sánh cùng nhật nguyệt.

Mười vị Trưởng lão đồng thanh hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Khôi Lỗi Tông để mắt

Khôi Lỗi Tông một trong Tứ Đại Ma Môn, không tọa lạc ở một nơi rừng sâu nước thăm hay núi non chập chùng, không phải một nơi từ địa giếng đầy độc chất hay yêu thú khát máu chực chờ nhào ra xé xác con mồi.

Ẩn sau những áng mây dày đặc, hình thể khổng lồ không thua gì những đại sơn hùng vĩ. Thứ khác biệt duy nhất là thứ này lại lơ lửng giữa không trung. Đây chính là Thiên Cổ Hùng Chu, đại thuyền đã trôi lơ lửng từ thời thiên cổ chưa một lần chạm đất đây chính là tông môn của Khôi Lỗi Tông.

Tương truyền rằng vùng phía Bắc đã vạn năm nay đã không được thái dương soi sáng, hầu như tất cả sinh linh đều chìm trong bóng tối. Cả một vùng mây vạn dặm cây cỏ xanh tốt dần biến chuyển trở thành từ địa khắp nơi đều là cát trắng, từng cơn gió như cát xé da thịt. Nguyên do không gì khác hơn chính là Khôi Lỗi Tông vì một nguyên cớ khó hiểu đã neo đậu Thiên Cổ Hùng Chu ở nơi này cách đây vạn năm trước.

- Ha ha ha người đã nghe gì chưa, bọn đệ tử bên Khống Thi Đường đã gây ra cực lớn tổn thất a, ngay cả tông chủ cũng bị đánh động.

- Chuyện này đã lan tràn ra khắp tông môn, nghe nói không chỉ vậy chúng ta còn phải bỏ ra không ít thịt đau để bịt miệng Ma Kiếm Tông. Bọn phé vật này lại khiến Chú Tạo Đường chúng ta gồng mình gánh chịu tổn thất.

Khôi Lỗi Tông được chia ra rất nhiều đường trong đó nổi bật nhất chính là Chú Tạo Đường, đệ tử nơi đây đã mang về không tương lợi ích cho Khôi Lỗi Tông. Song song với đó chính là Khống Thi Đường, lực lượng chiến đấu nòng cốt của tông môn. Hai đường này cùng nhau chống đỡ Khôi Lỗi Tông tồn tại dù vận thế điên đảo xoay vần.

- Ta nghe không sai thì nhiệm vụ truy bắt kẻ làm lộ bí mật đã được phát động, là một tu sĩ Trúc Cơ mang bên mình thủ đoạn không trùng cực kì lợi hại.

- Khống trùng tu sĩ? Bọn người đó thật sự lợi hại vậy sao?

Dù sao Khôi Lỗi Tông cũng là danh môn đại phái, dù không nhận được bất kì tin tức gì nhưng dựa theo những gì Trần Duyên để sót lại tại hiện trường những lão gia hỏa kia sử dụng vài thủ đoạn đặc thù cũng có thể lờ mờ truy xét.

Trần Duyên kẻ thủ ác lại vô cùng thông dong, dù sao nhiệm vụ truy nã hắc cũng chỉ được ban phát trong nội bộ Khôi Lỗi Tông còn hắc thì sau khi rời đi đã ngấm ngấm trở lại cứ địa phía Tây nơi Phong Ma Sơn đệ tử vẫn còn đang chống đỡ trước sự tấn công không ngừng nghỉ từ yêu đàn.

Bạch Lang Thôn bầu không khí vẫn chưa hề hạ hỏa, chúng đệ tử vẫn thay phiên nhau kẻ chiến đấu người tu luyện. Thú triều không phải là thứ diễn ra một sớm một chiều, khoảng thời gian 10 năm kia cũng đã chứng kiến không ít kẻ quật khởi, từ hạng vô danh trở thành nhân vật tiếng tăm không ít.

- Sư đệ ngươi còn có thể bình thân tới mức này à, còn không nhanh đi gặp sư phụ. Lần này ta cũng không biết sư đệ lập được đại công hay mắc phải đại họa nữa, chuyện này chỉ có sư phụ mới có thể cứu đệ.

Bạch Nhiên sắc mặt bất đắc dĩ, hần tên sư đệ này chính là kẻ khó có thể sống yên ổn. Ra ngoài mới hơn 1 năm không ngờ đã mò ra cực đại có sự, giờ đây đã lọt vào tầm ngắm của Khôi Lỗi Tông. Tuy chưa tới mức bị bọn người kia vạch mặt truy sát nhưng chỉ cần nhiều đó thôi cũng khiến không ít người bỗng nhiên “mất tích” một cách bí ẩn.

- Còn vị cô nương này là...

Lam Linh thần sắc đậm mạc, trên người nàng lúc nào cũng trôi nổi một làn sương sát khí mỏng manh. Dù là đệ tử Khôi Lỗi Tông cũng ít có kẻ nào kiêu ngạo, một nữ tử dung nhan tuyệt sắc nhưng sau lưng lại mang theo một cỗ quan tài thập phần quý dị. Trên đường tới đây đã không ít kẻ mất tròn xoe nội tâm thầm kinh ngạc nhưng vì sợ hãi Trần Duyên uy danh đều không dám mở miệng bàn tán.

- Lam Linh đạo hữu là tán tu, chúng ta gần đây đã không ít lần cùng nhau vào sống ra chết nên cũng xem như là bằng hữu tri giao.

Bạch Nhiên đối với thân thể của nàng cũng không quá để tâm, chỉ là mang theo một cỗ quan tài bên người, hần sợ rằng nữ nhân kia chính là đệ tử của Khôi Lỗi Tông trà trộn.

- Dù sao Lam Linh đạo hữu cũng là người ngoài xin đừng bước ở đây, bên trong là nơi trọng điểm của sư môn không thể tự do đi lại.

Mĩ phụ bình thân gật đầu. Bạch Nhiên hải lòng nói qua loa vài câu cùng Trần Duyên cũng liền đáp pháp kiếm rồi đi.

- Không phải ngươi bá đạo bắt ta trở thành nữ nhân của ngươi à, sao bây giờ lại không có dũng lược nói ra.

Lam Linh thanh âm chứa đầy sự khinh thường, nàng mắt phượng không thèm liếc hần lấy một lần.

- Ha ha ha nàng cũng có lúc làm nũng là nữa ư? Đừng trách tướng công không yêu thương nàng, chỉ là lúc này ta đã gây thù chuốc oán không ít nơi. Ngay cả trong Bạch Lang Thôn này tướng công cũng đã từ dạy dỗ không ít kẻ.

- Làm lộ ra nàng là thể tử của ta chỉ khiến nàng gặp phải nguy hiểm thôi.

Trần Duyên không vì bị Lam Linh khinh thường mà buồn rầu, thậm chí hần lại vô cùng cao hứng tay heo nhân lúc không ai để ý bí mật nắn bóp nàng kiều đồn. Trần đại sắc lang vô cùng yêu thích nơi này trên thân thể nàng, kiều đồn vênh cao, căng mọng lại thập phần co giãn làm cho Trần Duyên cứ ra sức dùng lực không biết chán.

- Ừm...ngươi...

Mĩ phụ mắt phượng giận dữ nhìn qua, nhưng Trần Duyên vẫn mặt dày giả vờ như không hề hay biết điều gì.

- Ta đi vào trong gặp sư phụ, nàng ngoài này ngoan ngoãn đợi tướng công trở về à.

Hần khoái trí dùng lực lần cuối làm cho mỹ phụ vừa đau nhói lại vừa e thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Bách Niên Chi Chiến, Danh Bá Chi Bảng

Đã gần 10 năm từ khi Phong Ma Chân Nhân xa giá nơi đây chấn áp yêu đàn. Lão uy danh vang xa tới mức cấp 3 yêu thú quyết lựa chọn Đông, Bắc hai hướng kia tiến công chứ không hề muốn tự mình đi gặp phiền phức. Trong ba chiến trường Bạch Lang Thôn cũng tạm xem như là nơi bình yên hơn cả.

- Duyên nhi, bản lĩnh gây rối của ngươi ngày càng tiến bộ à.

Bạch phát lão giả vuốt cằm chòm râu nhìn xuống hần thân truyền duy nhất một vị đệ tử.

- Sư phụ chứng giám, đồ nhi thật sự là bất đắc dĩ. Khi vừa phát hiện âm mưu nham hiểm của bọn người Khôi Lỗi Tông đồ nhi sợ rằng bọn chúng đối với tông môn bất lợi nên đã không cẩn thận suy tính mà làm bừa nên mới náo ra phiền phức này.

Trần Duyên sắc mặt hối hận không thể nào chân thực hơn, một mảnh chân tâm hết lòng đối với tông môn lo nghĩ được hần thuần thực bày ra.

- Hừ từ hôm nay ngươi rút về tông môn diện bích cho ta, đừng trách ta không báo trước. Khôi Lỗi Tông đã âm thầm truyền lệnh truy nã những tên không trùng tu sĩ, trong đó cũng có tên của ngươi.

- Không thể nào, đồ nhi đã xóa mọi dấu vết, thậm chí là giặt sạch những kẻ tận mắt trông thấy. Bọn chúng không thể nào có thể lần ra tới trên người đồ nhi được.

Tin tức hần bị truy nã phát ra từ miệng Phong Ma Chân Nhân ắt hẳn mười phần không sai, Trần Duyên cũng đã từng lưu tâm tới chỉ là không ngờ bọn tu sĩ kia có thể nhanh chóng mò tới hần như vậy.

- Thủ đoạn của Khôi Lỗi Tông qua hàng vạn năm truyền thừa làm sao một con kiến như ngươi có thể lường trước. Nhân lúc này trở về an phận mấy mươi năm, ta đã đề cử ngươi tham dự Bách Niên Chi Chiến sắp tới.

Phong Ma Chân Nhân quyết không để hần làm cản, một tông môn truy nã dù là lão cũng khó có thể bảo toàn tính mạng, chỉ có Ma Kiếm Tông nội hạt tính mạng Trần Duyên mới được đảm bảo.

- Không phải sư phụ từng không muốn đồ nhi tham dự vào tông môn sự vụ sao?

Trần Duyên trước nay ngoài những nhiệm vụ không thể thoái thác ra hẳn hiếm khi nào tự mình đề cử tham dự sự vụ của tông môn. Bách Niên Chi Chiến này cũng được xem như là sự kiện trọng đại, đó chính là ngày mà Ma Kiếm Tông tu sĩ niên kỉ không vượt quá trăm năm cùng nhau phơi bày ra thực lực.

- Chắc ngươi đã từng nghe qua Danh Bá Chi Bảng a.

Danh Bá Chi Bảng chính là danh sách một trăm tu sĩ dưới Kim Đan thực lực cao cường nhất. Bảng này do Thiên Hạ Khách Điểm, thương điểm lớn nhất lục địa đề ra, hầu như mỗi năm đều có sự thay mới.

- Bách Niên Chi Chiến chính là tiền đề tuyển chọn nhân tuyển được Ma Kiếm Tông trọng điểm bồi dưỡng hòng chiếm đoạt một vị trí trên Danh Bá Chi Bảng sau này.

Đối với mọi tu sĩ, góp mặt trên Danh Bá Chi Bảng chính là thiên đại chỗ tốt. Không chỉ đối với hần, thế lực phía sau những cường nhân đó cũng được dương danh thiên hạ. Cao tăng của các tông môn cũng đặt không ít tâm tư, từ đó bồi dưỡng những tiểu bối có lớn nhất tiềm lực.

- Trong Ma Kiếm Tông ta thiên tài vô số, thiếu đồ nhi cũng không phải không được a. Với lại đâu phải chỉ tham gia Bách Niên Chi Chiến gì đó tương lai mới có thể đạp chân vào Danh Bá Chi Bảng.

Danh vọng càng cao chính là mạng vào trong người càng nhiều phiền phức, Trần Duyên mang trên người thần thông Thần Không Vạn Trùng, sau này khẳng định sẽ đối với hai vị Nguyên Anh kì là địch từ giờ tới lúc đó hẳn không muốn quá cao điệu nếu không sẽ bị kẻ khác diệt sát từ trong trứng nước.

- Sư phụ cũng không phải muốn chen ép ngươi, chỉ là ngươi ắt hẳn cũng đã rõ vị thế của Ma Kiếm Tông ta đi.

- Đồ nhi hiểu rõ a, Ma Kiếm Tông ta chính là lá cờ dẫn đầu Tứ Đại Ma Tông cùng Tam Đại Chính Phái không ngừng kịch liệt tranh đấu.

Từ ngàn xưa chính tà luôn ở thế bất lưỡng lập, từ đó cũng giao tranh không ngừng. Bên tà phái có Tứ Đại Ma Tông thì chính phái cũng tồn tại Tam Đại Chính Phái dần hình thành thế lực cân bằng vạn năm khó suy chuyển.

- Ngươi nói không sai, Ma Kiếm Tông có thể đứng đầu thiên hạ chỉ bởi vì vạn năm về trước tông chủ Thiên Đạo Táng Chân Nhân chính là người đứng đầu Danh Bá Chi Bảng. Hần một thân một kiếm đạp trên đầu hàng vạn thiên tài, hàng ức cường nhân đồng thời mở ra một thời đại huy hoàng kéo dài vạn năm không dứt cho Ma Kiếm Tông.

- Nhưng từ đó tới nay, thiên tài tông môn ta không có kẻ nào có thể lập lại huy hoàng năm xưa của tông chủ. Tuy nói thọ nguyên của Nguyên Anh kì tu sĩ dài dẫn dắt khó có thể đoán được nhưng vạn năm chúng ta chỉ núp dưới cái bóng năm xưa chứ chưa thể tìm ra một kẻ thật sự xứng đáng với danh hiệu mạnh nhất này.

Phong Ma Chân Nhân đối với nỗi lo âu suốt vạn năm nay của Ma Kiếm Tông cũng bỏ ra không ít sức lực, lão đối với Trần Duyên ban ra mệnh lệnh này cũng chỉ là bất đắc dĩ. Cứ nghĩ rằng tên đồ nhi kia sẽ an phận cả đời ngờ đâu hần sớm không bộc phát lại là đóa hoa nở muộn. Sự việc vừa rồi đã kinh động tới những trưởng lão khác, Nhị Trưởng Lão đã không dưới một lần đề xuất một danh ngạch cho Trần Duyên.

- Sư phụ, lão nhân gia người đừng quá để tâm, đồ nhi khẳng định sẽ không khiến sư phụ phải mất mặt. Bách Niên Chi Chiến đệ nhất không ai khác chính là cái tên Trần Duyên này.

Lão vô cùng chấn động, Trần Duyên thái độ thật sự đã thay đổi một trời một vực làm cho Phong Ma Chân Nhân có chút ngoài ý muốn. Lão trước nay vốn đã quen thuộc thiếu niên ưa thích điệu thấp, cùng bản tính tiêu sái không muốn vươn bản nổi lo trần thế.

- Ngươi thật sự không biết lượng sức mình a, đừng nghĩ rằng bản thân tại Luyện Khí kì vô cùng nổi trội liền khi đột phá là có thể dẫm lên đầu kẻ khác. Những tên tiểu hài tử kia sau khi từ Cẩm Địa đi ra chính là một lần thoát thai hoán cốt, khi đó nếu ngươi không cẩn trọng liền lật thuyền trong mương a.

Phong Ma Chân Nhân không hay biết lấy ra một túi trữ vật đặt dưới chân hần.

- Thứ này chính là tông môn khen thưởng ngươi lập đại công, chúng ta cũng khiến bọn người Khôi Lỗi Tông kia phải tổn không nhỏ lợi ích bịt miệng, ta

đã tuyển chọn những thứ có thể khiến người nhanh chóng đề cao thực lực.

- Đa tạ sư phụ.

Trần Duyên thập phần hưng phấn, nếu như phần thưởng này đã được sư phụ nhúng tay thì giá trị của chúng khẳng định đã gia tăng đáng kể. Trùng hợp thay hẳn gia sản hoàn toàn đã đầu nhập vào Kim Liên pháp bảo muốn một lần nữa tích góp không biết phải chờ đợi tới lúc nào.

- Lời cần nói cũng đã nói, ta cũng không giữ người ở lại, còn 60 năm nữa Bách Niên Chi Chiến sẽ diễn ra, từ thời khắc này người tốt nhất là bề quan tu luyện đừng đi khắp nơi gây chuyện.

- Đồ nhi cáo lui.

Tứ Trưởng Lão mệnh lệnh đã ban xuống hẳn thân là đệ tử không thể làm trái, bề quan 60 năm hẳn từ lúc ra đời chưa lần nào tu luyện dài như vậy, nhưng so với tu sĩ thọ nguyên ngắn đó thời gian cũng không tính là nhảm chán.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Khô Mộc Đại Pháp

Lam Linh tọa thiền trên kì dị quan tài, nòng lạnh lẽo chân khí không ngừng lưu chuyển. Rõ ràng nữ phụ đã cải tu pháp quyết, hơn 10 tên Khôi Lỗi Tông tu sĩ Trúc Cơ kì cất giữ càng khiến nòng không còn nổi lo thiếu hụt không thì thủ đoạn tu luyện.

- Nòng thật sự rất biết nghe lời a, không đi khắp nơi gây chuyện. Lại đây để tướng công tướng thưởng a.

Trần Duyên bước ra, nhìn thấy hàn băng nữ phụ khiến hắn nổi lên hứng thú trêu chọc.

Nàng rút ra Hắc Độc Xà Tiên không một chút giữ lại, dòn lực đánh vào tên sắc lang đang có ý định thực hiện âm mưu đen tối kia.

Đầu ngón roi dễ dàng khai sơn phá thạch, nếu không phòng bị thì một tên tu sĩ đồng cấp cũng phải thụ trọng thương. Trần Duyên vậy mà không chút tổn hao lòng tức dễ dàng ngăn chặn.

- Keng...

- Mĩ nữ muốn mưu sát tướng công sao?

Tiểu Huyết nhanh như chớp được Trần Duyên triệu hồi ra từ hắc pháp bảo Loa Trùng Ốc. Thân thể Phệ Huyết Trùng cứng rắn trời sinh, một chiêu bắt ngờ khiến nòng khó có thể toàn lực thi triển cũng chỉ để lại trên giáp xác một vết hằn lớn.

Tiểu Huyết nổi giận muốn lao vào ăn thua đủ với nòng thì bị Trần Duyên ngăn trở.

- Tiểu Huyết không được làm càn a, người da dày thịt béo chỉ thụ một chút đau đớn có sá gì chứ.

- Xi... Xi...

Tiểu Huyết quả nhiên không hổ là linh trùng khát máu, rõ ràng đầu linh trùng này vẫn còn vô cùng phần nộ, đôi càng hướng về phía Lam Linh phát ra những tiếng keng keng chói tai như muốn cắn giết nòng cho hả giận.

Bất đắc dĩ, Trần đại thiện nhân không còn cách nào khác chỉ có thể nhịn đau lấy ra thi thể của một đầu cấp 2 yêu thú. Lúc này Tiểu Huyết mới thật sự hạ hỏa, gặm lấy thi thể lớn hơn bản thân gấp trăm lần quay trở về Loa Trùng Ốc trong sự reo hò của đồng bạn.

- Hừ Tiểu Huyết quá tham lam a, ắt hẳn lâu ngày sống chung với Tiểu Mập Mạp nên bị ảnh hưởng. Sau này ta cũng phải tách Nhất Lục cùng Nhị Lục tránh xa bọn chúng chẳng may lại bị lây nhiễm thói hư tật xấu này.

Vô cớ mất đi hơn mười vạn linh thạch khiến hắn không thể cao hứng, không còn tâm trạng đùa giỡn Trần Duyên đối với Lam Linh nói ra dự tính sắp tới của hắn.

- Ta cũng sẽ bề quan, cải tu công pháp không phải là chuyện một sớm một chiều.

Trần Duyên đối với nòng ý định vô cùng hài lòng, quả thực hắn không thể an lòng khi để nòng cô độc ngoài kia. Trước đã khó khăn nay nguy hiểm lại càng bủa vây khắp nơi, có lão thiên mới rõ Khôi Lỗi Tông đã thăm dò được những gì.

Xuống núi chưa được một năm ngoài ý muốn phải quay về lánh nạn. Động phủ trước kia vẫn còn đó, bố trí lại phòng hộ đại trận, Trần Duyên có ý thiết

lập không ít trận pháp thậm chí còn thông qua tư cách chân truyền đệ tử khiến nơi đây trở thành cấm địa không để kẻ khác xâm nhập.

Hắn nội tâm hưng phấn, trước khi rời đi Phong Ma Chân Nhân đã nhắc tới một thứ hắn thập phần thèm muốn bấy lâu nay. Khô Mộc Đại Pháp một trong những công pháp luyện thể đứng đầu Ma Kiếm Tông. Công pháp này đáng lý ra phải được cất giấu ở tầng thứ 4 Tầng Kinh Các nơi chỉ có tu sĩ Kim Đan Kỳ có tư cách xâm nhập.

Tiểu Phương Thế Giới, Trần Duyên tọa thiền trên bồ đoàn, hữu thủ cầm lên ngọc giản đưa thần thức vào trong truy xét.

- Ha ha ha quả nhiên là Khô Mộc Đại Pháp, sư phụ sợ rằng đã hao phí không ít tâm tư a.

Công pháp luyện thể vốn thập phần trân quý, chỉ là ngọc giản ghi chép công pháp cũng đã vô cùng khó có được. Nếu như hắn không tình cờ phát hiện ra âm mưu thì thành dù là Đại Trưởng Lão cũng khó lòng vô duyên vô cớ ban cho một tên Trúc Cơ tu sĩ.

- Chủ nhân thứ này thật sư làm chàng cao hứng như vậy sao?

Hạ Thảo ưu nhã nhăn mày, nàng ngọc thủ bịn bịn bóp vai cho hắn cũng nổi hứng tò mò.

- Có thứ này ta thực lực sẽ tăng tiến mười thành nàng nói xem có phải ta nên cao hứng không.

- Phải a, phải a. Tương công thực lực tăng trưởng cũng chính là bọn thiếp lớn nhất mong mỏi.

Xung quanh hắn không thể thiếu các vị ái thiếp, không nói riêng Lam Linh vẫn thần tình đậm nhạt, một mực trên nắp quan tài tọa thiền, 13 vị thiếp từ kia dù thường ngày thập phần dễ gần hay lạnh nhạt cũng đối với hắn đều nhiệt tình như lửa.

- Càng trùng hợp hơn, đệ tử luyện thứ công pháp luyện thể này tương công không thể không cần các nàng ra tay a.

- Luyện thể không phải là thứ công pháp tự ngược đãi bản thân sao, không lẽ chàng muốn chúng thiếp dùng roi đánh mông chàng.

- Hi hi hi ...

Kim Liên không sợ trời không sợ đất trêu ghẹo, kéo theo đó là sự hưởng ứng không nhỏ của các tỉ muội.

- Nàng dám lật trời a, có tin ta trừng phạt cái mông to lớn này không?

Trần Duyên vờ tức giận, kéo mĩ phụ lại gần, hữu thủ xoa nắn nàng kiêu đồn mở lời hăm dọa.

- Chàng càng dùng...hức... lực thiếp càng ưa thích a.

Dâm phụ không từ bất kì cơ hội nào câu dẫn càng khiến hắn trong người nóng như lửa đốt.

- Để ta cho nàng biết thủ đoạn duy nhất để luyện thành Khô Mộc Đại Pháp tới tiểu thành. Đó chính là dùng chân khí 3 thành tinh thuần không ngừng bồi dưỡng nhục thể.

Rèn Thể Đan trước kia Ngũ Trưởng Lão ban tặng không phải thứ gì xa lạ, chính là một chân khí 2 thành tinh thuần, vô cùng thích hợp nhưng đó là khi hắn vẫn còn là Luyện Khí kì tu sĩ vừa chập chững tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp.

Nay tiến tu Khô Mộc Đại Pháp bước đầu không thể thiếu chân khí 3 thành tinh thuần. Nếu không phải chủ tu pháp quyết của hắn Hóa Mộc Quyết có thể khiến chân khí tinh thuần 5 thành thì cũng chỉ còn cách từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Thống khổ tu luyện (16+)

Trên giường lớn Trần Duyên song mục nhắm nghiền, hắn đồng thời thi triển Thiên Hạ Hồng Lô tốc độ kinh người. Với năng lực hấp thụ nguyên khí từ hắn cùng 13 vị thiếp từ nguyên khí như thể một dòng nước ào ạt đổ về một hướng.

Cùng lúc đó Hóa Mộc Quyết điên cuồng hấp nạp, nếu là người thường gặp phải tình huống này đã bao thể mà chết. Kinh mạch trong người không thể nào chịu được cùng lúc nhiều nguyên khí tới mức này, nếu hắn không cẩn trọng kết cục chính là kinh mạch vỡ nát, nhục thể không toàn vẹn.

Đan điền vận động không ngừng, đã rất lâu rồi Trần Duyên không còn cảm thụ nổi thống khổ này. Nguyên khí theo kinh mạch xuống đan điền, nơi đây chúng không ngừng được tinh luyện. Đan điền của hắn không khác gì một đầu thiền sư không ngừng phòng to rồi xẹp xuống đè nén chân khí.

Thống khổ kinh người nhưng hán cũng đã được đền đáp xứng đáng, tinh thuần chân khí theo lộ dẫn của Khô Mộc Đại Pháp qua kinh mạch lan tỏa khắp lục phủ ngũ tạng, thậm chí xương cốt cũng đang không ngừng biến mạnh.

- Không ngờ khác xa với Khô Mộc Tiểu Pháp chỉ rèn luyện bề ngoài da thịt, Khô Mộc Đại Pháp này tuy mang lại cho ta thống khổ gấp trăm lần nhưng xương cốt, nội tạng của không ngừng được cường hóa trở nên mạnh mẽ.

Thống khổ từ da thịt khác xa với cảm thụ đau đớn từ xương cốt, nội tạng. Trần Duyên như nghĩ rằng có hàng vạn con kiến nhỏ thay nhau đục khoét xương cốt cùng với hỏa nhiệt có thể nung chảy cả kim thiết đang thiêu đốt nội tạng. Cả hai con thống khổ này cùng lúc như thể muốn đánh gục Trần Duyên, nhục thể hán đau đớn dữ dội, từng thớ cơ co giật liên hồi.

Trong con thống khổ thật khó tin khi hán còn có thể nhoe nhoẹt miệng cười. Trần Duyên không cười vì điên loạn, hán tuy thống khổ nhưng kinh hĩ thậm chí còn to lớn hơn. Bởi vì hán hiểu rõ chỉ cần nhẫn nại, khi công pháp này đại thành cũng chính là lúc thực lực của hán vô địch đồng cấp.

Ngũ Trường Lão cũng chính là nhờ môn công pháp này đã làm mưa làm gió trong tu tiên giới suốt hàng ngàn năm qua. Không kẻ nào có thể giết được hán, ngoài nhục thể cứng rắn dễ dàng nghiền nát hộ thân pháp bảo, điều đáng sợ nhất ở môn công pháp này chính là sức sống mãnh liệt, cùng thân thể vạn độc bất xâm. Lão không ngừng tu luyện nhục thể hơn 5000 năm nay, Ngũ Trường Lão thậm chí còn một thân một mình lao vào vòng vây của kẻ thù, giết sạch bọn chúng không chút tổn hại bước ra.

Chỉ cần tu luyện tới đại thành Trần Duyên đã có thêm một con bài tẩy, Thần Không Vạn Trùng chủ công, Khô Mộc Đại Pháp chủ thủ. Lớn nhất nhục thể điểm chí mạng đã gần như bị che lấp toàn bộ.

Tu luyện, hấp thu nguyên khí tinh hoa trời đất là khoảng thời gian thật sự nhàm chán. Mọi thứ cứ thế kéo dài không có điểm cuối, nhưng với Trần Duyên lại không, hán từng khắc chính là phải đối chọi với đau đớn, khổ sở.

Nếu không phải hán tâm trí đã qua Luyện tâm Thác mài dũa, ném trái ngàn năm hư không ở Tinh Thần Giới (nhà của Tiểu Mập Mập ấy) ắt hẳn khó có thể giữ vững bản tâm nếu không bị con thống khổ giết chết thì cũng sẽ trở thành kẻ điên dại.

Chân khí tinh thuần không ngừng lưu chuyển, đã 10 năm trôi qua Trần Duyên không rời khỏi Tiểu Phương Thế Giới dù chỉ một bước. Hán cảm nhận được nhục thể đã mạnh mẽ hơn trước kia không ít nhưng vẫn còn rất xa để đột phá thiếu thành.

Cấp 2 pháp khí Định đặng đã không thể gây tổn hại gì đối với nhục thể, Trần Duyên một quyền dồn toàn lực liền khiến pháp kiếm gãy đoạn phế bỏ.

Ngày ngày mây mưa cùng các vị thể từ (chỉ là để tu luyện thôi nha□ nếu tu luyện mà như vậy tui cũng muốn) vô sắc chân khí trong người hán cùng các năng dần trở nên lớn mạnh. Trước kia chỉ một sợi nhưng bây giờ, một thành chân khí trong người hán đã vĩnh viễn không còn lục sắc như trước.

Hán vốn là hệ mộc tu sĩ chỉ có thể cùng nữ nhân hệ song tu nay song sinh tí muội Lệ Lệ, Liễu Liễu vốn là thủy hệ nhưng nay đã có thể nhận không ít chỗ tốt từ hán, tu vi cũng tăng tiến nhanh chóng hơn xưa.

- Vô sắc chân khí này vô sắc, vô hình. Nhìn qua tưởng rằng không hề mang trong người bất kì nguyên tố nào nhưng khi thận trọng suy xét thứ này chính là bao hàm tất cả.

Hán nhẹ nhàng đẩy một tia chân khí vào Lệ Lệ, nữ nhân quả thật có thể hấp thụ chúng chuyển hóa thành tu vi.

- Nàng cảm thấy nội thể có điều gì bất ổn không?

- Thiếp không tra xét ra thứ gì không đúng thậm chí là mạng lại chỗ tốt a. Sau khi đột phá Trúc Cơ, hấp thu vô sắc chân khí này từ chàng tu vi của thiếp vô cùng vững chắc, nếu so với những trưởng lão trước kia ở Hợp Hoang Môn thì cùng cấp muội thập phần tin tưởng bản thân mạnh hơn họ.

Trần Duyên gật đầu hài lòng, điều nàng nói ra cũng không ngoài dự kiến của hán. Vô sắc chân khí này không những so với mộc chân khí càng mạnh mẽ, thậm chí càng khiến hán dễ dàng thi triển công pháp không còn hao tổn sức lực như trước kia.

- Hiện tại chân khí trong người ta chỉ mới chuyển hóa một thành nếu như toàn bộ chân khí đều trở thành vô sắc chân khí thì...

Nghĩ tới đây nội hỏa trong người hán mạnh mẽ bùng phát, đối với Trần Duyên thêm khát ánh mắt các nàng đã không còn gì xa lạ.

- Tướng công thiếp muốn Lam Linh tí cũng gia nhập cùng chúng thiếp hầu hạ chàng.

Liễu Liễu tình nghịch xấu xa gợi ý, nàng cùng thân tỉ muội Lệ Lệ thập phần kì lạ, mười mấy năm trôi qua vẫn giữ nguyên bề ngoài la li. Hai nàng như đôi tỉ muội không khác gì ngày đầu hán gặp mặt.

- Hai nàng đã khiến ta hao tổn không ít thiên tài địa bảo a, vậy mà một chút trưởng thành cũng không có, ta thật sự không hiểu những tinh hoa kia đã chảy hết vào nơi đâu rồi sao?

Cự nhủ bị tập kích song sinh tí muội ngưng ngưng, nững nịu nói.

- Chúng thiếp cũng không thể hiểu được, rõ ràng không thể cao lớn thêm nhưng nơi này lại không thể nào ngừng to ra, tất cả là do chàng.

Hai nàng cự nhủ quả thật không nhỏ, tuy không thể cùng đám phụ Kim Liên so sánh nhưng đối với nhục thể la li thanh khiết kia thì đây quả là điều bất

thường. Hai tí muối phồng má giận dữ, đối với hấn cự long vẫn không quên chăm sóc.

- Thiếp thấy chàng cũng thập phần khó chịu a, lam Linh ti đã mười năm vẫn chưa một lần nào được chàng chung đụng hấn là toàn thân đều ngứa ngáy.

Trần Duyên “đơn thuần” bị nàng dụ dỗ, tiến lại gần Lam Linh ôm chặt lấy nữ phụ không để nàng kháng cự quay về giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Uy lực công pháp (18+)

Từng thớ thịt trên người Trần Duyên không khác gì kim thiết đã qua ngàn vạn lần trui rèn, hấn mỗi cử động dù chỉ là nhỏ nhất đều vô tình toát ra khí thế kinh người. Những khớp xương va chạm mỗi khi hấn cử động phát ra thanh âm như binh khí giao đấu.

- Khô Mộc Đại Pháp tiểu thành, ta cuối cùng cũng có thể đạt tới. Chính ta lúc này cũng khó có thể đo lường được sức lực từ nhục thể này có thể thi triển ra.

Hữu thủ mạnh mẽ nắm chặt làm làm cho không khí xung quanh bị đốt nóng, một quyền tùy tiện đánh vào hư không vách tường như thể đậu hũ bị xuyên phá. Quyền đầu uy lực còn chưa thể dừng lại, một chấn động cực lớn ngọn cự sơn cách đó một dặm chịu phải công kích không nhỏ khiến một bên gần như đổ sập chỉ để lại một quyền ấn khảm sâu.

Thu lại công pháp, 50 mười năm chớp mắt đã trôi qua. Dù có là thiên tài tu vi cũng khó có thể nào đột phá, hấn cũng không thất vọng. Trần Duyên tu luyện vẫn chưa được trăm năm tu vi đã là Trúc Cơ tầng 2 cũng được xem như là một thiên tài hiếm có.

Hắn trước kia cùng Lương Tiểu Xuân lúc đó nàng đã là Trúc Cơ viên mãn nửa bước Kim Đan song tu. Nguyên khí từ nàng hấp thu quá nhiều khiến Trần Duyên chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi đột phá Trúc Cơ tầng 2.

Nhận thấy nguyên khí trong nội thể có phần phù phiếm Trần Duyên đã cố tình không tiếp tục đột phá, dồn toàn lực củng cố tu vi. Hiện nay hấn chân khí đã thập phần dày đặc, mỗi công pháp thi triển ra cũng vì đó mà uy lực kinh người.

- Ta làm nàng tỉnh giấc sao?

Lam Linh trên người y không mảnh vải che thân từ trong mộng đẹp chực choàng tỉnh giấc. Người ngọc còn chút dư âm đêm qua khiến nàng còn muốn tiếp tục thiếp đi.

Trần Duyên ngày càng dũng mãnh không đêm nào không cùng nàng truy hoan đến tận sáng. Xung quanh hấn nữ nữ đều mệt mỏi nếu không phải Lam Linh tu vi Trúc Cơ trung kỳ sợ rằng nàng khó có thể tỉnh dậy.

Ôm trầm lấy nữ nhân vào người, hấn tận tình hân hưởng khí tức nữ nhân mê đắm. Cứ như vậy đây chính là khoảng thời gian yên bình hiếm có, hấn những năm qua ban ngày phải chống đỡ nhục thân đau đớn, đêm đến lại “cực khổ” tu luyện thậm chí chúng nữ cũng khó có được yên bình thời gian bên hấn.

Lam Linh hơn 50 năm được Trần Duyên tận tình tưới tẩm, nàng bản tính dù chưa hề thay đổi, ngày thường vẫn giữ sát phạt khí chất nhưng chỉ cần Trần Duyên chạm vào nữ phụ liền không thể kháng cự.

- Thời gian qua nàng bên ta có hạnh phúc hơn trước kia không?

Lần đầu được Trần Duyên chân tình tỏ vẻ nữ phụ sắc mặt ngưng đọng, nàng khó khăn nhẹ gật đầu. Khiến một nữ nhân giết người không ghê tay như nàng có thể tìm thấy một chốn bình yên như bây giờ tưởng rằng chỉ có trong mơ. Nàng đã nhiều lần mơ mộng cùng tình lang tìm tới một nơi chỉ có nàng cùng hấn, sinh sống giữa cảnh như thần tiên không phải vì tình thạch tranh đấu người sống ta chết.

Nàng nhục thể càng thả lỏng, người ngọc không xương như hấn bản thân không thể cùng Trần Duyên hòa làm một. Khung cảnh trầm tĩnh bỗng dừng bị dừng lại, nàng chợt nhận ra bên dưới có thứ gì đó nóng như hỏa nhiệt chạm vào kiều đồn.

- Ha ha ha chỉ là phản ứng tự nhiên a, nàng không cần phải để tâm.

Mất phương như lưỡi dao ném tới khiến Trần Duyên có chút chột dạ xoa cười. Nhưng điều hấn không ngờ tới là Lam Linh sắc mặt như muốn giết người kia lại cuối xuống, vén tóc dài lên mang tai nắm chặt cự long lưỡi nằm mại từ từ xoa dịu.

Càng làm hấn hưng phấn hơn chính là nàng nét mặt không hề có chút biến chuyển. Kẻ khác nếu như bên ngoài gặp phải sợ rằng đã không nghĩ ngợi quay đầu bỏ chạy, bởi vì đó rõ ràng chính là sát nhân đáng sợ a.

- Nàng hận ta sao, nàng hận khi ta đem nàng tới nơi này... hay là vì ta đã không sớm hơn tìm được nàng.

Trần Duyên thương xót xoa nắn mặt ngọc, vuốt nhẹ những lọn tóc rối, tinh thần thập phần hân hưởng Lam Linh hầu hạ.

Mĩ phụ thần tình không xuy xuyển, nắn lười mềm dọc theo cự long lên xuống cuối cùng nhắm ngay long đầu cho tất cả vào trong miệng ngọc. Lam Linh thập phần ra sức, cự long to lớn tới mức nàng không thể nào cho hết vào bên trong, song thủ không rảnh rỗi cùng huynh tương tử miệng nàng chảy ra bắt chặt lấy thân cự long nóng hổi kia. Cùng lúc đó nàng không quên ném cho Trần Duyên ánh mắt khinh bỉ.

- Hừm...hừm...sảng khoái a...Lam Linh nàng thủ đoạn đã tiến bộ rất nhanh a, tướng công vô cùng thư sướng.

Trần Duyên cũng khó thể nào bình tĩnh, hần nằm dài trên giường lớn xung quanh là các vị thê tử. Hần thở mạnh từng cơn, Lam Linh miệng ngọc thập phần ẩm ướt đồng thời lại vô cùng ẩm áp. Cự long được bao bọc trong vô hạn mềm mại cùng ánh mắt kia cũng nàng không biết vì sao lại càng khiến dục hỏa trong lòng hần sục sôi.

Một canh giờ trôi qua, cuối cùng Trần Duyên cũng buông bỏ kháng cự, tinh hoa nóng hổi mạnh mẽ tuôn trào. Lam Linh đã quá quen thuộc nên đã có phòng bị từ trước, nàng miệng ngọc đợi sẵn hứng hết thầy Trần Duyên tinh hoa.

Bạch dịch thậm chí còn vương vãi lên tóc, lên cự nhũ mỹ phụ nhu thủ bắt lấy, cho thứ nhon nhót dính dính kia ngấn đầu lên cao từ từ đưa vào miệng thậm chí còn chút luyến tiếc mút ngón tay.

- Ta như vậy ắt hẳn làm ngươi hài lòng đi.

Thanh âm băng hàn khiến tim người như thất lại, nhưng Trần Duyên lại không như vậy, hần biết đây chính là bản chất thật của nàng, nóng lạnh không biểu hiện ra bên ngoài, cao hứng ôm mỹ phụ. Trần Duyên và nàng cuốn vào giấc mộng

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Thiên tài tề tụ

Ma Kiếm Sơn ngọn chủ sơn uy quyền nhất nhất trong hàng trăm sơn phong của Ma Kiếm Tông. Tông chủ Thiên Đạo Táng Chân Nhân chính là tại nơi đây kiến tạo động phủ tu luyện, thông thường dù là Thập Đại Trưởng Lão cũng khó có thể tự do ra vào.

Số đệ tử có thể tại đây tu luyện trong 1000 năm qua vẫn chưa tới trăm người. Để có thể trở thành đệ tử tại Ma Kiếm Sơn không chỉ thiên phú siêu tuyệt, kẻ đó phải có thực lực khiêu chiến vượt cấp.

Trần Duyên ba ngày trước cũng đã xuất quan, cổng lớn trước sơn phong chỉ có thể tiếp nhận những tên Trúc Cơ tu sĩ do chính tay Thập Đại Trưởng Lão đề cử. Những hạng gà đất chó kiển gần như đều bị ngăn lại xa xa dưới chân núi.

- Ma Kiếm Sơn đây sao? Ngoài điểm chú ý duy nhất là so với những ngọn sơn phong khác to lớn hơn một chút thì cũng không nhìn thấy thứ gì nổi trội a.

Hắn một thân một mình rào bước qua từng bậc thang, môn quy vạn năm qua nghiêm cấm đệ tử không được tại đây tùy ý phi hành, tuy hần là chân truyền đệ tử nhưng cũng không thoát khỏi.

- Ha ha ha đám người ngoại lai các ngươi tầm mắt lúc nào cũng hạn hẹp a, Bách Niên Chi Chiến đệ nhất lần này lại nhằm chán rơi vào tay người của Ma Kiếm Sơn chúng ta đi.

Ma Kiếm Sơn đệ tử thân mang bạch bào, đầu đội kim mạo, mỗi người trong số chúng đều được xem là hạch tâm đệ tử, tài nguyên bồi dưỡng không hề thua kém chân truyền đệ tử.

- Ngươi là ai? Ta nhìn ngươi niên kỉ không cao ắt hẳn là đệ tử tham gia Bách Niên Chi Chiến đi.

- Ta là ai hạn kiến cô như ngươi không có tư cách biết tới, ngươi chỉ có hai con đường một là ngoan ngoãn từ đầu tới thì rút về nơi đó. Hai là bị ta đánh cho tàn phế rồi ném ra khỏi Ma Kiếm Sơn này.

Hần bộ dạng muốn bao nhiêu khí phách liền có bấy nhiêu, ánh mắt khinh thường không buồn nhìn xuống Trần Duyên.

- Những việc ngươi làm ở đây chắc là cao tăng tông môn không biết a?

- Biết thì đã sao? Nơi đây là Ma Kiếm Sơn, bọn người của Cháp Pháp Đội cũng không có lá gan tới đây bắt người. Chỉ cần ngươi không chết chính là tài không bằng kẻ khác, không lẽ sự phụ ngươi dám tới gặp tông chủ đòi lại công đạo sao?

Bọn chúng từ khi tu luyện ánh mắt kẻ nào kẻ nấy đều cực cao, luôn xem những đệ tử ở sơn môn khác là rác rưởi, thậm chí là khinh thường không cùng kẻ khác qua lại. Đó cũng chính là nguyên nhân chính cho việc hần trước nay chưa từng thấy đệ tử Ma Kiếm Sơn lộ mặt.

- Sư phụ ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó, bởi vì lão nhân gia người không có cơ hội ra tay.

- Âm...

Chỉ một quyền đơn thuần, bạch bào đệ tử miệng học máu tươi. Cả người nhẹ nhàng như chiếc lá vô thanh vô tức rơi xuống chân núi dưới ánh nhìn đầy kinh hãi của những tên khác.

- Ta nghĩ rằng bản thân tới sớm a, không ngờ còn nhiều kẻ có tâm tư nhằm chấn, muốn xem náo nhiệt sao?

- Không... không vị sư huynh này chúng ta không có ý xấu, chỉ là Ma Kiếm Sơn người làm việc quá bá đạo, chúng ta cần phải liên hợp để chống lại chúng.

Hơn mười tên đệ tử đạo bào khác nhau, rõ ràng bọn chúng là đệ tử từ các sơn phong khác tạm thời liên hợp.

- Cút khỏi mắt ta.

Trần Duyên tùy ý phẩy mạnh tay áo, áp lực mạnh mẽ đẩy bọn chúng rơi xuống. Hơn mười tên sắc mặt khó coi, dù sao bọn chúng cũng là những kẻ có thực lực không tệ, nhanh như chớp từ trong túi trữ vật pháp kiếm thuần thực đỡ lấy ngăn không cho bản thân nhục nhã rớt xuống chân núi.

- Vì ca, tên này quá xất xược chúng ta hay là...

- Người cầm miệng cho ta, không lẽ ngươi không nhận ra hấn đối với chúng ta không có hứng thú đuổi cùng giết tận sao? Nếu hấn thật sự ra tay thì ngươi có bản lĩnh ngăn cản hấn sao?

Tên đệ tử kia xám mặt không dám mở lời, hấn ý lại nhân số đông đảo vừa muốn hành hạ kẻ kia tẩy đi mối nhục nhưng được sư huynh kịp thời chấn tĩnh, chỉ tuyệt chút nữa là mang họa vào người.

Sân trước rộng lớn đã thu nạp hơn trăm người, đây chính là thiên tài trẻ tuổi của Ma Kiếm Tông, có kẻ mang trên người tông bào, có kẻ lại y phục kì dị, có kẻ trầm lặng đồng thời cũng không thiếu những người giao lưu quảng đại, đối với bọn chúng Bách Niên Chi Chiến này chính là trọng điểm bước ngoặt, chỉ cần được tông môn chú trọng bồi dưỡng ngươi dù không muốn đột phá Kim Đan cũng không dễ a.

- Âm...âm...

- Cẩm Địa xuất hiện a, nếu như Cẩm Địa hiện ra thì những tên thiên chi kiêu tử kia cũng muốn xuất đầu lộ diện.

Trời cao bỗng dưng không biết từ đâu, Hắc Môn to lớn hiện ra trước sự trầm trồ của mọi người.

- Đây là Cẩm Địa a, thanh thế quả nhiên không nhỏ.

- Khả khả khả lão phu tiên đoán không sai, Ma Kiếm Tông các ngươi quả nhiên cũng tồn tại một Tiểu Phương Thế Giới, so với thứ ngươi đang nắm giữ, Tiểu Phương Thế Giới này chỉ có hơn chứ không kém.

Chu lão từ nào hải cũng gật gù tán phục.

Hắc Môn dần hé mở, thanh âm tang thương từ thượng cổ vang lên. 17 bóng người nhanh như chớp lao ra, bọn chúng phi hành trên pháp kiếm quanh thân tỏa ra không nhỏ áp lực khiến những người xung quanh không tự chủ phải nhường đường.

Thiếu niên tiên phong không chút e ngại, hắc lôi bao bọc xung quanh nhục thể không ngừng dẫn co tạo ra những thanh âm chói tai không khác gì tia sét bị lão thiên phóng xuống nhân gian.

- Nhanh lui lại, hấn chính là Hắc Lôi Tử, Lôi Lâm. Ngay cả tông chủ cũng không thể ngó lơ hấn thiên phú kinh người ngoại lệ thu hấn là thân truyền đệ tử. Không ít kẻ vì ghen ghét tiểu tử này một bước lên mây nên ngầm ngầm gây phiền hà, nhưng tất cả đều phải ôm lấy thương tích vào người.

Hắn như thể lôi thần giáng thế, song mục bén nhọn đảo quanh những kẻ bên dưới. Lôi Lâm trầm trù tra xét đã làm không ít kẻ nội tâm bất kham nhưng cổ kị Ma Kiếm Sơn, cổ kị những tên đệ tử lâu năm khác đang cảnh giới xung quanh bọn hấn chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

- Ha ha ha Trần Duyên bốn tọa đã tìm ra người, tên súc sinh ngươi không thể ẩn nấp được nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Lôi Lâm tái xuất

- Ha ha ha Trần Duyên bốn tọa đã tìm ra ngươi rồi, tên súc sinh ngươi không thể ẩn nấp được nữa a.

Thân ảnh Trần Duyên dần lộ ra trước mắt, Lôi Lâm kinh hãi như điện mối nhục trước kia hắn đã trốn vùi bấy lâu trong nội tâm trong phút chốc bộc phát.

- Hắc Lôi Kiếm.

Pháp Bảo trong nội thể cũng được Lôi Lâm không có kị triệu hồi, rõ ràng hắn muốn dùng một chiêu toàn lực diệt sát kẻ tử thù.

- Lôi Long Diệt Thiên Pháp.

Trên pháp bảo một dòng hắc lôi hiện hữu, như thể có sinh mạng hắc lôi uốn người dần thành hình một đầu tiểu long. Long đầu bộc phát thanh thế kinh người, thiếu niên song mục cũng đã đen như mực, có vẻ hắn đã xuất ra một kinh người thủ đoạn.

- Trần Duyên ngươi số mạng đã tận, kẻ đắc tội Lôi Lâm ta đều phải chết.

Chúng đệ tử kinh ngạc bội phần, ai nấy đều không lo nghĩ dùng mọi thủ đoạn phi thường thoát đi. Cả vùng đất rộng lớn chỉ còn lại một bóng người đơn độc, hắc sắc mặt lãnh tỉnh, chấp tay chứng kiến không hề để Lôi Lâm điên cuồng vào mắt.

- Ngươi... được lắm, đừng trách ta ra tay ngoan độc.

- Sát...

Long đầu khí thế bao thiên, chỉ trong khoảng khắc pháp kỹ tương chừng đã diệt sát Trần Duyên thì ba bóng người như chảo chớp ra tay ngăn cản. Long đầu uy lực không nhỏ, nhưng đứng trước ba nhân ảnh liền trở nên giục để không khác biệt.

Khỏi bụi tan đi, ba người không chút thương tổn, nam nhân huy hùng cái thế trên lưng mang theo đại kiếm như muốn nghiền nát thiên hạ. Nữ nhân thì hoa nhường nguyệt thẹn, liễu yếu đào tơ nhưng chỉ cần nghĩ tới các nàng vô sự đón đỡ sát chiêu vừa rồi sợ rằng không có bao nhiêu nam tử dám tiến lại gần.

Trần Duyên góc áo không tổn hại, hắn thậm chí một cái nháy mắt cũng không buồn vận động. Thay vào đó chú ý từ Lôi Lâm đã chuyển lên người ba nhân ảnh kia.

- Chặn được rồi, thật sự có kẻ chống đỡ pháp kỹ kia a.

- Ngươi nhìn xem ba kẻ kia đều là thiên chi kiêu tử giống Lôi Lâm.

- Tiểu Long Nữ, Bạch Long.

- Cự Kiếm Nhân, Như Phong.

- Cùng Hàn Mộc Tiên Tử, Tương Lệ.

Thiên chi kiêu tử tranh đấu luôn khiến kẻ khác mong chờ, bọn hắn thật sự muốn tận mắt chứng kiến người từ trong Cẩm Địa đi ra có bao nhiêu phần bản lĩnh.

Sát chiêu không thể tiêu diệt Trần Duyên càng khiến hắn phần nộ.

- Các ngươi cả gan dám chống lại bốn tọa, đừng trách Lôi Lâm này cho các ngươi đi theo hắn.

Ba người thân định thần nhàn, quay lưng đối diện cũng Trần Duyên, bọn hắn hành động càng khiến cho kẻ khác không thể tin vào mắt mình.

- Bái kiến đại sư huynh.

Ba vị thiên chi kiêu tử chấp tay hành lễ cùng một tên vô danh, đây ắt hẳn là cảnh tượng chấn động nhất trong nhiều năm qua.

- Thì ra là Trần Duyên, không thể trách a.

- Sư huynh, Trần Duyên là ai, hắn có bản lĩnh gì khiến cho ba tên kia đối với hắn hành lễ?

Trần Duyên niên kỷ vốn đã qua bát tuần, nhiều đệ tử tông môn không biết tới hắn cũng không có gì lạ.

- Chỉ chút nữa thôi đệ sẽ rõ, ta đoán chuyện này Trần Duyên sư huynh sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

Tên sư huynh kia hít một hơi thật sâu, hắn tuy chưa từng tận mắt được diện kiến nhưng giai thoại Ma Huyết Tông chân truyền đệ tử bị gọt thành nhân côn thời điểm đó quả thật không tên đệ tử nào chưa nghe qua.

- Các ngươi vẫn còn nhớ tới ta, quả thật khiến một kẻ làm sư huynh này thập phần kinh hãi. Lần xâm nhập Cẩm Địa này Phong Ma Sơn chúng ta không hề hao binh tổn tướng sư phụ khẳng định sẽ có ban thưởng không nhỏ a.

Trần Duyên ha hả cười, Cẩm Địa là nơi vô cùng hung hiểm, một sơn toàn diệt cũng không phải là chuyện hiếm lạ. Chính hắn cũng có chút ngoài ý muốn, ba người đều toàn thân trở ra thậm chí pháp lực đã nội liễm không ít.

- Tử Trường Lão đối với chúng đệ muội đã dày công bồi dưỡng, đây là chuyện bản thân nên làm.

Bạch Long nữ nhân nhan sắc như hoa, nàng ngữ âm so với tiếng sao còn trong trẻo hơn vạn phần.

- Nhưng nhiệm vụ của sư phụ giao phó còn chưa thể hoàn thành, kì Bách Niên Chi Chiến này phải lấy một thứ hạng trong ba kẻ đứng đầu đó mới thực là điều lão nhân gia mong chờ.

Trần Duyên thập phần hài lòng thâm ý nói.

Bên kia Lôi Lâm hòa nộ chưa tan, trông thấy thời cơ lấy mạng tên súc sinh đã khiến hắn phải chịu nhục nhã trước hàng ngàn người cứ thể trôi qua trong khi bản thân bất lực. Hắn thực lực đã mạnh mẽ tăng tiến nhưng ba tên kia cũng đã sống sót đi ra từ Cẩm Địa, bọn chúng ắt hẳn phải mang con cờ giữ mạng, cùng lúc đối với bọn chúng ra tay hắn không chắc giành lấy thắng lợi.

- Vạn sư huynh, tên hắc bào kia chính là tử thù của đệ, chỉ cần sư huynh giúp đệ cầm chân ba kẻ kia đệ liền đem một khóa Thông Chân Đan trả lễ.

Ma Kiếm Sơn từ trong Cẩm Địa toàn mạng trở ra không chỉ có hắn, Vạn Văn Phi đệ tử thân truyền từ nhỏ đã đi theo tông chủ, lần này Cẩm Địa khai mở hắn cũng chiếm lấy một danh ngạch.

Vạn Văn Phi khuôn mặt tuấn nhã, vóc người lại thấp bé, hắn nghe tới Thông Chân Đan song mục vốn khép hờ mạnh mẽ mở lớn. Liếc qua Lâm Lôi muốn chứng thực hắn lời hứa hẹn, lực chú ý cũng dần chuyển lên người Trần Duyên.

- Lôi sư đệ, Thông Chân Đan chân quý thật không sai, nhưng vì huynh e rằng mình không có phúc nhận lấy a.

- Không lẽ sư huynh không muốn Thông Chân Đan?

Đối với tu sĩ khi tu luyện công pháp, tốc độ linh hội hoàn toàn phụ thuộc vào hần ngộ tính. Mặc kệ người hậu trường có vững chắc đường nào nhưng ngộ tính kém cỏi thì cả đời này cũng chỉ là bình hoa di động, thực lực đều do đan dược đắp lên càng khiến chân khí trở nên phù phiếm.

Thông Chân Đan ẩn chứa kinh người diệu dụng, đó chính là trong ba ngày khiến ngộ tính của kẻ phục dụng chóng mặt gia tăng, công dụng phát huy tới mức nào từ trước tới nay đều không hề được ghi chép cụ thể. Nhưng công dụng nghịch thiên kia là không thể chối cãi, Lôi Lâm gặp được kì ngộ trong Cẩm Địa thu được ba viên, hắn phục dụng một viên này lại có thể cam tâm lấy ra báu vật này làm điều kiện trao đổi.

- Đan dược chân quý bậc này ai lại không có tâm hảo cầu, chỉ là thứ tốt cũng phải có mạng để hưởng, ba tên kia có thể bình an đứng đây thực lực đã không dưới ta. Đệ ắt hẳn là người rõ hơn ai hết Cẩm Địa hung hiểm dường nào, ta đã không ít lần tính mạng gặp nguy cấp. Vì huynh không có lòng tin có thể một mình đối chọi với ba tên kia.

Hắn ngoài mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ nhưng trong bụng lại phì cười khinh thường.

- Hừ người ngay cả đan dược làm tin cũng không buồn lấy ra lại muốn ta không tiếc tính mạng làm kẻ mở đường. Vạn Văn Phi ta không tin người lại lấy Thông Chân Đan ra làm vật trao đổi.

Lôi Lâm không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể nuốt con tức giận vào bên trong.

- Trần Duyên người mạng chó ta sẽ từ từ hái xuống, tới lúc đó ta sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Ném tới cay nghiệt ánh mắt Lôi Lâm mạnh mẽ bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Viễn vong điều kiện

Biểu hiện của hắn từ lâu đã thu vào toàn bộ trong mắt Trần Duyên, hắn đối với Lôi Lâm kẻ vô ơn vô nghĩa này đã sớm không thuận mắt.

- Khả khả khả quả nhiên Ma Kiếm Sơn này đối với đệ tử bao che không nhỏ a.

Lôi Lâm động tĩnh vô cùng gây chú ý nhưng 5 tên đệ tử thủ vệ gần đó một chút cũng không có ý định ra tay, thậm chí lực tập trung còn đổ dồn về phía Trần Duyên. Rõ ràng bọn chúng muốn nhân cơ hội Trần Duyên đáp trả liền ra tay chấn áp hắn.

- 4 tên Trúc Cơ trung kì, tên râu quai nón kia lại là Trúc Cơ hậu kì tu sĩ hàng thật giá thật. Những kẻ này mà ra tay cũng là phiền phức không nhỏ.

Trần Duyên nhận thấy không khí xung quanh không phải là thời cơ thuận lợi để ra tay, hắn cũng không có tông chủ chống lưng. Tại chỗ này hạ sát Lôi Lâm chính là trần trụi bất kính, chỉ cần bị hạ cái danh tàn sát đồng môn sợ rằng sư phụ cũng khó lòng che chở.

- Các người trong Cẩm Địa có nhìn thấy Hà Diệu sư muội không?

- Hà Diệu sư tỉ lúc nãy có cùng chúng tỉ muội trở ra Cẩm Địa nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng theo chân vị tiền bối nào đó rời đi.

Bạch Long ngẫm nghĩ nói ra.

- Hời... ắt hẳn là Thất Trường Lão a.

Thờ dài chán chường, Trần Duyên đối với tiểu cô nương năm xưa nhớ mong da diết. Cứ ngỡ rằng lần này tới đây chính là cơ hội để nâng cùnh hân hân huyền sau nhiều năm bị chia tách không ngờ Thất Trường Lão đối với Hà Diệu sau khi đột phá Trúc Cơ quân sự nâng còn kín kẽ hơn trước.

- Không được gặp lại vị sư tỉ kia sư huynh có lẽ rất thất vọng đi.

Trần Duyên lạnh gáy quay lại nhìn thấy Tường Niệm sắc mặt có chút không đúng.

- Ha ha ha ta cùng Hà Diệu sư muội vốn là hải nhi cùng trưởng thành tại Ma Kiếm Tông. Đã mấy mươi năm không gặp lại quả thật cũng muốn cùng muội ấy hàn huyên tâm sự a.

- À, có vẻ thông cáo đã ban ra chúng ta không thể để những sư huynh đệ khác chiếm ưu thế.

Trùng hợp thay tuần son đệ tử đã dán thông cáo gần đó làm cho hàng trăm Ma Kiếm Tông đệ tử một phen xôn xao. Đối với cảnh cây cứu mạng thập phần đúng lúc này Trần Duyên làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, hắn mừng ra mặt nhanh chân hô hào mọi người làm cho Tường Niệm sao nhần.

- Vị sư đệ này có thể nhường đường cho ta không?

- Cái gì mà nhường đường, người tới thì lên trước.

Quan cảnh vô cùng hỗn loạn, tờ thông cáo quá nhỏ mà kẻ nào cũng nôn nóng muốn biết trên đó lưu lại những gì làm gây ra không ít vụ cự cãi.

- Tình hình này chúng ta khó mà chen chân vào trong rồi, Như Phong sư huynh đành phải làm phiền sư huynh ra tay.

Bạch Long tỉnh quái liếc qua Như Phong ẩn ý nở nụ cười.

Thân người cao lớn tiến lên, hữu thủ nắm chặt lấy chuôi cự kiếm.

- Keeng...

Cự kiếm được kéo ra khỏi vỏ chỉ khoản một đốt tay tạo ra một tiếng thanh minh sắc bén.

- Kiếm khí.

Trần Duyên đối với kiếm tu cũng có một chút môn đạo, từng tia kiếm khí tuy không hướng vào hắn nhưng đối với đặc thù thủ đoạn này Tứ Trường Lão từng một lần thi triển. Chỉ là so với Như Phong chênh lệch một trời một vực.

Những kẻ quanh đó cũng vì áp lực Như Phong thi triển đều nghi kỵ tránh xa tạo thành lối đi để đoàn bốn người bọn họ dễ dàng vượt qua.

- Từ bên trong Ma Kiếm Lâm nội vi, thu hoạch 10 trái tim cấp 2 yêu thú. Kẻ nào mang về trái tim một đầu yêu thú Giáp đẳng son phong chính thức đăng đàn đệ nhất.

Thông cáo không thể nào ngắn gọn hơn, tin tức nhanh chóng được truyền ra ngoài khiến cho không ít kẻ phải lắc đầu ngán ngẫm. Bọn chúng tu luyện chưa tới trăm năm, có thể đột phá Trúc Cơ đã là vạn hạnh gần như chín thành vẫn còn kẹt tại Trúc Cơ tầng 1 chưa thể đột phá. Những tên nội môn đệ tử này có thể chính diện cùng yêu thú song đấu đã không dễ dàng này tông môn còn muốn mỗi kẻ phải lấy mạng 10 đầu yêu thú. Không biết những lão giả kia thật sự muốn ấy mạng ai đây.

- 10 đầu cấp 2 yêu thú, quả nhiên là thử thách không nhỏ. Không biết 3 vị có hứng thú cùng chúng ta liên hợp, vì huynh thập phần tin tưởng Ma Kiếm Sơn sẽ không khiến các sư đệ, sư muội Phong Ma Sơn thất vọng.

Vạn Văn Phi lịch luyện không đơn giản, nhận ra Phong Ma Sơn thực lực ở đây chiếm ưu thế hơn cả, hắn nhanh chân tới trước đưa ra gợi ý liên minh. Ba người sắc mặt nổi lên một vòng hứng thú, 10 đầu cấp 2 yêu thú chính là không nhỏ vấn đề. Ngay cả với ba người họ có thể đơn phương độc đấu với cấp 2 yêu thú mà không thụ thương là điều không dễ.

Nhất là Ma Kiếm Lâm hiện nay thú triều vẫn còn diễn ra mạnh mẽ, chỉ cần một bước sai lầm chính là rơi vào hoàn cảnh bản thân bị vây công cảm chắc cái chết. Còn về phần Giáp đẳng yêu thú bọn chúng không người nào dám nhắc tới, nếu thật sự không may đụng phải đó chính là chết không có chỗ chôn.

- Nhưng chúng ta lại không muốn mang thêm gánh nặng.

Hắn cố ý ném ánh nhìn hướng về Trần Duyên phía sau, trong mắt Vạn Vân Phi tên kia chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Nếu không có ba người Tường Lệ ra tay kịp thời thì đã bị Lôi Lâm diệt sát. Hắn không tin ba người bọn họ lại vì Trần Duyên bỏ qua cơ hội thuận lợi này.

- Khả khả khả chỉ cần tên kia bị cô lập thì trong Ma Kiếm Lâm ai cũng có thể không hay không biết mất mạng a.

Hắn một phần vì muốn Lôi Lâm nợ một ân huệ đồng thời cũng không muốn đối với những thiên chi kiều tử kia trở mặt.

- Không hứng thú.

Trần Duyên nữa ánh mắt cũng không nhìn đến hắn quay lưng rồi đi, theo sau đó là Tường Lệ, nàng chán ghét ra mặt bám theo sau Trần Duyên. Bạch Long cùng Như Phong hai người ngơ ngác nhìn nhau có chút chần chừ nhưng cũng bám theo hai người họ để lại Vạn Vân Phi sắc mặt cực kì khó coi.

- Được, được lắm các ngươi đừng trách ta ra tay độc ác.

Xung quanh không ít người nghe thấy câu chuyện vừa rồi, ai nấy cũng đều cảm thán hắn thủ đoạn cao cường. Nào ngờ Phong Ma Sơn đệ tử chỉ ném lại ba chữ “không hứng thú” không chừa cho hắn chút liên mặt mũi bỏ đi làm không ít kẻ cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Kim Xích Hồ

Mặc cho người Ma Kiếm Sơn như muốn ăn tươi nuốt sống bốn người bọn họ, Trần Duyên trong đầu tâm tư không ngừng lưu chuyển.

- 10 đầu cấp 2 yêu thú, sợ rằng chỉ có Ma Kiếm Sơn đệ tử tham gia thí luyện đồng đúc mới có thể trong 3 tuần trăng mạng về đủ số.

Phong Ma Sơn tính cả hắn Tứ Trưởng Lão chỉ đề cử bốn người, không như những sơn môn khác một vài Luyện Khí kì đệ tử có đặc thù thực lực cũng được đặc cách tiến cử.

- Đại sư huynh, chúng ta cùng Ma Kiếm Sơn đã thật sự trở mặt thành thù, nếu đơn độc xông vào muội e rằng bọn chúng sẽ hạ độc thủ. Hay là chúng ta cùng các sơn môn khác...

- Bọn chúng còn sợ hãi Ma Kiếm Sơn hơn chúng ta, dù sư muội có hết lời dụ ngọt e rằng chuyện này cũng khó thành.

Quả nhiên lời hắn nói không sai, những kẻ khác lúc này chính là ôm tâm tư bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau lưng. Cẩm Địa đi ra những sơn môn khác nếu không phải toàn diệt thì cũng chỉ được một tên may mắn sống sót không như Phong Ma Sơn cùng Ma Kiếm Sơn nhân tài đồng đúc. Chỉ cần bọn chúng đầu đá lẫn nhau lưỡng bại câu thương thì không còn chuyện gì có thể thuận lợi hơn.

- Không lẽ sư muội lo ngại chúng ta không bằng những kẻ khác sao?

Trần Duyên hướng Bạch Long thần bí nở nụ cười, không đợi nàng nhiều lời, hắn đã đáp pháp kiếm hướng Ma Kiếm Lâm mà đi.

- Tường Niệm sư tỉ, chúng ta thật sự phải đi sao?

- Như Phong, đệ thấy chúng ta còn sự lựa chọn nào khác? Hai người các ngươi chưa tận mắt thấy đại sư huynh đáng sợ, ta tin rằng dù chúng ta tiềm tu trong Cẩm Địa mấy mươi năm cũng không đủ trước mặt hắn làm cao giá.

Tường Niệm thần tình bất biến đạm mạc nói ra suy đoán của bản thân. Bạch Long từ chối đưa ra suy đoán, còn Như Phong hắn vẻ mặt ngập tràn khó tin. Hắn đã gặp qua không ít cơ duyên, thực lực so với trước đã khác biệt to lớn không phải một kẻ gạt ra khỏi Cẩm Địa có thể so bì.

- Các vị sư đệ, sư muội ắt hẳn là lần đầu xâm nhập Ma Kiếm Lâm đi?

- Tuy rằng nơi đây ẩn chứa nhiều cạm bẫy nhưng không thể nào so với Cẩm Địa khắp nơi hung hiểm.

Như Phong khịt mũi coi thường, hắn lòng tin bành trướng hữu thủ siết chặt đại kiếm nội tâm thập phần nôn nóng.

- Khả khả khả. Nếu như sư đệ đối với thực lực tin tưởng thì ta cũng không nhiều lời.

Trần Duyên từ hư không triệu hồi ra hàng trăm đầu linh trùng, bọn chúng phân tán khắp bốn phương tám hướng.

- Dù sao chúng ta vẫn còn 3 tuần trắng không cần phải vội vã, yêu thú đầu tiên chỉ là một đầu cấp 2 Đinh đẳng ba người tốt nhất là nhanh chóng diệt sát nó.

Vừa dứt lời, tiếng hú ghê rợn vang lên, đầu yêu thú kia rõ ràng vô cùng phẫn nộ, hàng trăm cổ thụ bị xô ngã, mặt đất như muốn nứt toát ra. Từ xa xa thấp thoáng một đầu lão hồ thân cao ba thước trên người một màu xích hồng vô cùng nổi trội.

- Kim Xích Hồ, trong hàng Đinh đẳng yêu thú cũng tính là bá chủ.

Tường Niệm ngay tức khắc nhận ra hung thần đang lao tới kia không phải là dạng tầm thường, tiểu phiến đã được nung tể ra quả thực đây không chỉ là một trận giao đấu đơn giản.

- Trần Duyên sư huynh, sư huynh không muốn ra tay sao?

Bạch Long pháp kiếm đã được nâng thủ sẵn từ trước, bên kia Như Phong sắc mặt nghiêm nghị đại kiếm trên lưng run rẩy không ngừng rõ ràng hẳn đang tích súc pháp lực hồng phóng ra sát chiêu.

- Ta sẽ không tham dự trận chiến này, sư muội ta muốn chứng kiến thủ đoạn của các người thật sự có đúng như lời đồn đãi.

Bạch Long trông thấy dáng vẻ vô sỉ của hán giặc nghiêng rằng nhưng đây không phải là lúc cùng Trần Duyên tính toán. Đầu linh trùng ban nãy đã dẫn dụ tới yêu thú vô cùng mạnh mẽ, vượt xa so với dự kiến của nàng.

- Gầm...

Kim Xích Hồ đang ung dung thưởng thức con mồi liền bị linh trùng quấy rầy làm nó vô cùng phẫn nộ. Truy đuổi tới đây lại thấy có kẻ đã chò sẵn càn khiến yêu thú trở nên điên cuồng liên thay đổi chủ đích hướng ba người bọn họ lao tới.

- Tiên Đẳng Giáng Lâm.

Tường Niệm thủ đoạn quả thật đã không nhỏ tăng lên, từng cọng dây gai thô to như eo người trưởng thành chui lên từ mặt đất. Chúng như những sinh vật có tính mạng bám chặt lấy tứ chi yêu hồ, càng vùng vẫy những căn dây gai càng quấn chặt từng tia tiên huyết do gai nhọn cắm sâu vào da thịt đã bắn ra.

- Không tệ nha, Niệm nhi rõ ràng có thể tự thân chế ngự một đầu cấp hai yêu thú, nàng tu vi cũng chỉ là Trúc Cơ tầng 1, quả không đơn giản.

Trần Duyên thâm tất lưỡi, đừng nói là yêu thú Đinh đẳng, dù là yêu thú Bính đẳng thì Trúc Cơ tầng 1 tu sĩ có không nhỏ khả năng ôm hận nằm xuống.

- Tiểu tử ngươi không cần mừng thăm vội, lão phu nhớ không sai thì Kim Xích Hồ vẫn còn một chiêu thức bảo mệnh a. Kia rồi, Cuồng Bạo thật sự đã được yêu hồ kia vận dụng.

Chu lão hứng khởi nhìn đầu xích hồ toàn thân càng trở nên trói lại, không chỉ có thể lực lượng trở nên bạo tăng rõ rệt. Tứ chi phình to khiến những căn dây gai vốn trói chặt bên dưới lần lượt bị kéo đứt.

- Như Phong sư đệ, ta đã tới giới hạn còn không nhanh ra tay.

- Tiêu Phong Kiếm Pháp – Sát Tâm Kiếm.

Đại kiếm vốn được hán dùng nguyên khí không chế trôi lơ lửng trên không bỗng nhiên dùng tốc độ khó tin bắn tới yêu hồ nơi hiểm yếu nhất.

Yêu thú cấp 2 vốn đã hình thành linh trí, mấy trăm năm lẫn lộn khiến nó cảm nhận được to lớn hiểm nguy đang lao tới. Liều mạng, mặc những căn dây gai đã cắt vào xương cốt Kim Xích Hồ nghiêng người, trong khoảng khắc đại kiếm trượt khỏi mi tâm cắt đi một bên tai, cứ như vậy lao tới chặt gãy hàng đại thụ phía sau khiến chúng không khác gì đậu phụ.

Tính mạng được kéo về Xích Kim Hồ không những không sợ hãi lại càng trở nên hoang dại, cả người đầy tinh huyết càng thúc dục bản tính khát mồi lên tới đỉnh điểm.

Đại chiêu vừa rồi không những mang tốc độ khó tin nổi mà uy lực cũng kinh người chỉ xuyên chút nữa liền đem một đầu cấp 2 yêu thú miểu sát. Nhưng để thi triển cũng phải trả cái giá không nhỏ, Như Phong trong người chân khí hầu như đã cạn kiệt, binh khí chưa thể thu hồi bất lực nhìn yêu thú xông tới.

- Uy Long Ngâm.

Bạch Long miệng ngọc phát ra thanh âm không chỉ chói tai, ầm ầm trong đó là tác dụng công phá linh hồn. Kim Xích Hồ không kịp đề phòng đành linh hồn, cả người bị đánh xa gần mười dặm kịp thời cứu Như Phong một mạng.

Tận dụng yêu hồ chưa lấy lại tinh táo ba người nhanh chân hội hợp, cả ba tuy pháp lực không còn ở mức đỉnh phong nhưng khi kết hợp cũng đủ sức cùng đầu yêu thú kia triển đấu, sinh sinh chèn ép nó cho tới chết.

Kim Xích Hồ nửa ngày giao đấu nhưng ba cái gai trong mắt kia thập phần ương ngạnh dù nó đã vận dụng không ít thủ đoạn hai bên đều đã trọng thương nhưng tình hình vẫn chưa thể ngã ngũ.

Hai tai tinh nhảy trong khoảng khắc nghe được chuyển động phía sau, yêu hồ đề phòng tránh ra xa, thân ảnh một nhân loại xuất hiện sau tàng lá. Không chần chờ Kim Xích Hồ gầm lớn, ngũ trảo sắc nhọn như muốn xé toạc hắn.

- Khả khả khả, người hành động quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Trần Duyên cố tình gây ra động tĩnh, yêu thú đều có bản tính tránh nặng tìm nhẹ, so với ba người Tường Niệm khó chơi kia thì một kẻ đơn độc như hắn chính là con mồi vô cùng thích hợp. Ba người Tường Niệm bề ngoài vẫn còn trong tình thế giằng co nhưng lại thập phần hung hiểm, bọn họ rõ ràng chưa từng chiến đấu cùng cấp 2 yêu thú. Thực lực bản thân tuy có chút vượt trội nhưng vẫn không thể som kết thúc tính mạng của yêu vật này.

Trông thấy yêu thú bỏ đi ba người thở phào nhẹ nhõm, nhưng theo phương hướng mà Xích Kim Hồ phóng đi sắc mặt ba người đều có chút khó coi.

- Không ổn là đại sư huynh.

Bạch Long hoảng hốt, Kim Xích Hồ trong con mắt khát máu nếu như Trần Duyên bị nó phát hiện thì... ba người nhìn nhau không nói tự thông đều phi người bám theo yêu thú.

Trần Duyên nhẹ nhàng phóng người xuống đất, hai mắt đánh giá đầu yêu thú kia, hắn bề ngoài không có gì là sắp xung trận.

- Tiểu Mập Mập lần này không cần người ra tay, ta muốn kiểm chứng nhục thân sau khi trải qua Khô Mộc Đại Pháp rèn luyện đã trở nên cường đại tới mức nào.

Tinh Thần Trùng hăng hái muốn lập công nhưng lại bị Trần Duyên đổ một gáo nước lạnh trở nên mất hứng đành cuộn người trên vai hắn chứng kiến kịch hay.

- Kim Xích Hồ người xuất hiện rất đúng lúc, mấy mươi năm qua coi như người là vật để Trần Duyên ta khai đao đi.

- Khô Mộc Đại Pháp.

Chân Khí chuyển động, công pháp được Trần Duyên dễ dàng vận chuyển. Nhục thể trở nên khô héo, làn da xiết chặt lại khiến hắn ốm đi một vòng. Nhưng đừng vì vậy mà coi thường những tiểu thảo dưới chân lần lượt bị khí thể phóng ra đổ ngã rạp xuống đất.

Hữu thủ xiết chặt thành quyền tay áo bay phấp phới, Xích Kim Hồ đã ở ngay trước mặt. Trần Duyên bất chợt biến mất ngay trước mắt khiến yêu hồ giật mình, chỉ một khắc sau không biết từ đâu con thống khô ập tới.

Cả đầu lâu như bị đám thủng, những chiếc nanh sắc nhọn dễ dàng nghiền nát nham thạch cũng bị đánh gãy tan tác. Cả người như viên đạn lạc bay ngược trở về.

Ba người nội tâm bất an lao đi bỗng chốc nhận ra một thứ hình thù kì lạ đang tiến đến, nghiêng người tránh né thì hình ảnh Kim Xích Hồ huyết nhục đầy mình hiện lên làm cho cả ba người không thể tin vào trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Ẩn tiềm nguy cơ

Thân ảnh Xích Kim Hồ kì dị bay qua khiến cho cả ba người không tin vào mắt mình.

- Tường Niệm sư tỉ vừa rồi...

Bạch Long môi mọng nấp máy thì sau đó một bóng đen với tốc độ bất khả tư nghị lướt qua, bóng đen nhanh tới mức cả ba người không kịp trở tay. Trần Duyên tốc độ đã so sánh gấp trăm lần trước kia nhanh chóng xuất hiện sau lưng yêu thú tiếp tục bồi thêm một quyền giữa không trung khiến Xích Kim Hồ bật trở lại.

Một quyền, hai quyền, ba quyền... Xích Kim Hồ trước ánh mắt ngỡ ngàng của ba người không ngừng bị đánh bay. Yêu thú đáng thương nhục thể không còn lành lặn trút xuống hơi thở cuối cùng.

- Hắn...hắn thật sự là nhân loại đi?

Như Phong bất khả tư nghị, trông thấy hạ trảng thập phần thâm hiểm của Xích Kim Hồ hắn không thể tin nổi Trần Duyên vừa rồi chính là cương ngành dùng quyền đầu sinh sinh đánh chết một đầu yêu thú.

- Khô Mộc Đại Pháp quả nhiên lợi hại, dù chỉ đạt tới tiểu thành một quyền sợ rằng thông thường tu sĩ cũng khó lòng tiếp nổi a.

Thu lại công pháp, nhục thể phục hồi. Trần Duyên sắc mặt có chút trắng bệch, hần nhanh chóng lấy ra Hối Khí Đan cho vào miệng. Dược lực nhanh chóng thấm nhuần vào trong nội thể, chân khí dần hồi phục.

- Bạch Long đầu yêu thú này thuộc về muội, mau chóng chia tách tài liệu đáng giá cùng trái tim yêu thú, chúng ta đã ở đây quá lâu rồi.

- Ân, sư huynh.

Bạch Long còn chưa thể hoàn hồn bị Trần Duyên gọi tới khiến nàng tâm tư nhảy dựng như con hươu nhỏ. Lấy ra trữ thủ thân thực thu lấy tài liệu đáng giá.

- Tường Niệm sư muội, Như Phong sư đệ một đầu yêu thú mà hao tổn nửa ngày cũng không thể diệt sát làm sao còn có thể nghỉ ngơi trong ba tuần trăng hoàn thành nhiệm vụ.

- Nếu không phải Bạch Long sư muội trợ trận nhiều lần cứu nguy không biết hai người đã tử nạn bao nhiêu lần.

Trần Duyên nửa lời cũng không hề kiên nhẫn. Không chỉ Như Phong, đối với Tường Niệm cũng bị đả kích cực lớn. Như Phong vốn đối với Trần Duyên tâm tư không phục từ lâu, hần từ Cẩm Địa bước ra đối với thực lực bản thân vô cùng nắm chắc. Một tiếng đại sư huynh cũng chỉ là theo lễ phải làm nhưng tận mắt trông thấy yêu hồ không khác gì tiểu miêu bị Trần Duyên đùa bỡn trong tay khiến miệng lưỡi trở nên cay đắng.

- Đại sư huynh, tài liệu đáng giá đều đã được phân giải.

Bạch Long cẩn trọng đưa ra không ít thứ giá trị không nhỏ, một đầu cấp 2 yêu thú cũng phải đáng giá 5000 linh thạch.

Hần gạt đầu hải long, thi thể còn sót lại không thể bị lãng phí. Nhấn trừ vật có không gian lớn gấp trăm lần túi trữ vật thông thường một đầu yêu thú không chiếm bao nhiêu không gian.

Xóa sạch dấu vết, Trần Duyên không muốn nán lại nơi đây quá lâu. Thanh thế trận chiến vừa rồi gây ra không nhỏ rắc rối, hần cảm nhận được không ít kẻ thực lực không tầm thường đều hướng về đây.

- Bọn chúng dễ dàng diệt sát Phệ Huyết Trùng thực lực ắt hẳn đều đã đột phá Trúc Cơ.

Trần Duyên thần thức chỉ có thể dò xét hai dặm gần đó nên hần đã cố tình cài cắm không ít Phệ Huyết Trùng canh phòng tản ra xung quanh. Vừa rồi có hơn mười đầu linh trùng trong nháy mắt bị diệt sát, bọn chúng phương hướng rõ ràng đều nhắm tới nơi này không thể sai lệch.

- Đi thôi, nơi này không thể ở lâu. Chúng ta đã bị kẻ khác dòm ngó đến.

- Không lẽ là bọn người Ma Kiếm Sơn muốn tìm tới trả thù.

Như Phong nguyên khí đã hồi phục tám thành, hần cố ý thả ra thần thức nhưng cũng không thể dò xét ra được gì.

- Bọn người này rất có khả năng muốn truy sát chúng ta, tuy chưa thể biết là của thế lực nào nhưng ta khẳng định mỗi người trong số chúng đều thập phần lợi hại.

Ba người sắc mặt khó coi, thực lực của Trần Duyên đã bày ra trước mắt nhưng chính hần cũng phải thừa nhận bọn người này lợi hại, rõ ràng bốn người đã gặp phải tình huống hung hiểm.

- Chúng ta phải nhanh chóng trở về tông môn cầu xin cứu viện.

- Không, trở về lúc này đã quá muộn, ta lại có chủ ý khác.

Trần Duyên hung ác mỉm cười, Tường Niệm ngay tức khắc hiểu ra hần thật sự đã dự mưu trong đầu kế hoạch xấu xa nào đó.

Quả nhiên nàng tiên đoán không sai, hàng trăm Phệ Huyết Trùng thực lực không cao từ trong tay áo hần tản ra thăm dò. Sau hơn một hô hấp Trần Duyên phóng người theo một phương hướng chạy đi.

- Bọn chúng cố ý phân tán hòng muốn vây bắt ta. Âm mưu này ắt hẳn đã bày ra từ trước, nếu không thì khó thể nào âm thầm hành động thuận lợi tới vậy được.

Nghi ngờ đối với Ma Kiếm Sơn đệ tử đã được dẹp bỏ, hần cùng Vạn Văn Phi chỉ là bèo nước gặp mặt, bọn chúng khó lòng trong ba ngày vừa săn giết yêu thú vừa lập ra âm mưu hao công tổn sức này.

- Sư huynh nghĩ ra là kẻ nào muốn truy sát chúng ta chưa?

- Ta cũng không rõ, nhưng bọn người này ắt hẳn đã nhân lúc Bách Niên Đại Điện ra tay ắt hẳn đã trừ bị từ rất lâu a.

Trần Duyên đối với tình thế lúc này nội tâm không thể an tâm, nếu như có bàn tay của thế lực bên ngoài tham dự thì hàng trăm tên đệ tử thiên tài ngoài kia có khả năng bị tận diệt. Đối với Ma Kiếm Tông tổn thất này không gì có thể so sánh nổi.

Chương 166: Trùng Sào hiển uy

Đoàn 5 người hồi bào cản trọng che khuất đi khuôn mặt, bọn chúng như những bóng ma nhẹ nhàng phi thân qua từng cành cây. Nhóm người phương hướng đều nhắm vị trí Trần Duyên hạ lạc.

- Kì lạ, linh trùng này trước đây ta chưa hề nghe kẻ nào nói qua xuất hiện trong Ma Kiếm Lâm.

Hắn nhất thủ trăm sát một đầu linh trùng, bọn chúng không những sức sống mạnh mẽ lại thập phần điên cuồng. Dù thân thể bị chém làm hai nhưng vẫn có thể tiếp tục truy sát con mồi.

- Ta cũng lần đầu diện kiến chúng, có thể tình báo đã có sơ sót chăng?

- Đừng để ngoại vật lung lay, chúng ta chỉ có một mục tiêu duy nhất, các người nếu thất bại đừng trách ta không niệm tình đồng môn.

Tên cầm đầu trăm giọng đe dọa, hắn đối với nhiệm vụ lần này chính là tiếp nhận không ít mạo hiểm. Xâm nhập Ma Kiếm Lâm vốn đã thập phần nguy hiểm, nếu chẳng may đạp chân vào lãnh địa yêu thú sẽ mang lại không nhỏ phiền phức.

- Không phải chỉ đi giết vài tên tiểu tử miệng còn hôi sữa thôi sao, hấn ý bản thân có sự phụ chống lưng nên miệng lưỡi lúc nào cũng giỡn giọng bề trên.

Tổ đội khẳng định có kẻ không phục, không muốn rước phiền phức vào người cũng chỉ thăm nghiệm rằng cảm hận.

- Đợi đã, phía trước nguyên khí vô cùng hỗn loạn.

Một tên trong số chúng giác quan linh mẫn nhanh chóng phát hiện dị tượng lên tiếng cảnh báo.

- Không lẽ có kẻ phục kích?

- Không, đây là lần đầu ta chứng kiến dị tượng này, khó có thể biết là dữ hay lành.

Hắn ngập ngừng phản bác, nguyên khí toán loạn đôi lúc chực chờ như muốn bùng nổ.

- Vũ Tiên, người lên phía trước dò la tình hình có gì bất ổn phải nhanh chóng quay về bẩm báo.

- Được.

Một tên trong số chúng thân thủ thập phần quái dị, mỗi nơi hắn đi qua chỉ còn lại tàn ảnh, còn người thực đã không thấy đâu.

- Trùng... đây là trùng sào. Không ổn, một thứ lớn như vậy tại sao trong tình báo lại không hề nhắc qua.

Tu sĩ song mục như muốn mở lớn hết cỡ, hấn mấy trăm năm lịch luyện chưa từng trông thấy thứ gì kì dị như cảnh tượng trước mắt. Phía trước lãnh thổ kéo dài hơn ba dặm hoàn toàn bị bao phủ bởi ngàn vạn sinh linh đen tuyền. Chúng không ngừng chuyển động, thanh âm từ đó phát ra càng khiến kẻ tiến lại gần đình tai nhức óc.

- Phía trước khẳng định không thể vượt qua, ta phải trở lại cảnh báo việc này cho các sư huynh.

Lịch luyện sâu dày khiến hấn đối với những thứ bí ẩn thập phần cẩn trọng, hấn không tin tổ đội năm người có thể sống sót vượt qua trùng sào này. Cố chấp đâm đầu vào chỉ mang lại kết cục không toàn thây.

- Đạo hữu có gì vội vã a?

- Nguy rồi!!!

Hắn giật bắn người, thân pháp quý dị nhanh chóng được bày ra những mọi chuyện đã quá muộn. Bóng đen từ phía sau nhân lúc hấn không kịp trở tay liền công tới, một tu sĩ Trúc Cơ Trung kì pháp lực cao cường không ngờ lại dễ dàng bị húc trúng, cả người như viên đạn pháo bay vào giữa vòng vây của ngàn vạn Phệ Huyết Trùng đói khát.

- Một tên.

Trần Duyên lạnh lùng nhìn tên hồi bào tu sĩ hoảng loạn chống trả trong tuyệt vọng. Hắn tuy thực lực có thể dễ dàng diệt sát hàng trăm đầu Phệ Huyết

Trùng nhưng không may lần này lại rơi vào tình cảnh không thể vùng vẫy. Ngàn vạn con kiến nhỏ bé vô hại cũng đủ để giết thịt một con voi to lớn. Phệ Huyết Trùng lại không hề yếu ớt, Trần Duyên nếu chỉ đứng nhìn không quá 3 hô hấp tên tu sĩ ngay cả xương cốt cũng không còn.

- Đại... đại sư huynh. Hắn thật ra là người của thế lực nào?

Như Phong tận mắt chứng kiến tên xấu số kia kết cục không khỏi lạnh người, chỉ nghĩ tới bản thân không may rơi vào trùng sào chính là mùi phần chết thảm.

- Chuyện này phải tra hỏi từ hắn a. Như Phong sư đệ, người cùng nhị vị sư muội tìm nơi ẩn nấp, nếu không phải vạn bất đắc dĩ đừng ra tay với bọn chúng.

- Ân.

Trần Duyên phi thân về hướng trùng sào, mỗi bước chân của hắn Phệ Huyết Trùng tản ra để lại lối đi dẫn vào trong trước cái nhìn kinh ngạc của ba người. Trùng sào bên trong tản mát một trường pháp lực dao động lạ thường, thứ có thể không chế hàng vạn Phệ Huyết Trùng điên cuồng không vỡ tổ xông ra tàn sát tứ phương đó chính là hắn hộ thân pháp bảo Loa Trùng Ốc.

- Ha ha ha quả nhiên không uống phí báu vật Mộc Tâm, nếu không có người ta cũng không thể tin rằng bản thân có thể không chế linh trùng đạt được lô hỏa thuần thanh như thế này.

Loa Trùng Ốc lơ lửng nơi tâm trận, những đầu linh trùng vốn được Trần Duyên thu vào pháp bảo tu luyện. Từ đó chúng đối với khí tức từ tòa tiểu ốc này vô cùng nể sợ, hắn vận dụng Loa Trùng Ốc cùng Thần Không Vạn Trùng sau nhiều lần thất bại cuối cùng cũng thành công thi triển độc chiêu Trùng Sào.

- Hừ, người không nên vội lên mặt a. Nếu không phải lão phu truyền dạy độc môn bí pháp này tiểu tử ngươi chỉ còn một đường cong đuôi đào tẩu.

- Hi hi hi ta biết Chu lão trước đây làm người đều không tệ, làm sao lão nhân gia ngài có thể thấy chết mà không cứu chứ.

Chu lão trông thấy vẻ mặt đắc ý của hắn không nhịn được lớn tiếng chăm chọc, quả nhiên so với lúc hắn cầu xin lão ra tay khác xa một trời một vực.

- Chiêu Trùng Sào này tuy lợi hại nhưng người cũng không phải vô địch thủ, nếu như những kẻ ngoài kia tu vi quá nghịch thiên thì tất cả những gì ngươi tốn công thiết hạ đều trở nên vô dụng.

- Chu lão không sai, vậy chỉ còn một cách là tra hỏi tin tức từ hắn a.

Trần Duyên phát tay, bức tường linh trùng chợt mở làm lộ ra tên tu sĩ dường như đã không còn hình người. Trên thân không nơi nào lành lặn, hắn sức cùng lực kiệt chỉ có thể phát ra những tiếng ư ừ khó khăn.

- Đành phải làm phiền lão nhân gia ngài một lần nữa ra tay a.

Trông thấy thảm trạng của hắn Trần Duyên lắc đầu ảo não, với thương tích kinh khủng trên người nếu không phải hắn tu vi cao thâm sợ rằng cũng khó mà sống nổi. Tên tu sĩ kia rõ ràng cũng khó sống được bao lâu Trần Duyên không thể nào bắt hắn mọi ra được tin tức.

Chu lão hữu thủ đặt lên tên tu sĩ đầu lâu, sư hồn thuật ngay tức khắc khiến hắn vốn chỉ còn lại một hơi tàn cũng không thể giữ lại. Sắc mặt lụn bại, tứ chi cứng ngắc. Thi thể ngay tức khắc bị đưa đi, túi trữ vật đã được Trần Duyên thu lấy.

- Lần này xem như số người vẫn chưa tận, bọn chúng 5 người 3 tên Trúc Cơ Trung kỳ 2 tên còn lại tu vi cũng chỉ là Trúc Cơ Sơ kỳ. Một tên đã chết tại đây, cũng không phải là bất khả thi a.

Hắn xuất kỳ bất ý lợi dụng kẻ địch không đề phòng liền vận dụng tốc độ khó tin của Khô Mộc Đại Pháp thành công đưa tên kia vào chỗ chết, nhưng như vậy cũng không có nghĩa những tên còn lại đồng dạng. Đồng bạn mất tích hắn đã đánh động tới bọn chúng, lực đề phòng ắt hẳn phải dâng cao.

- Tên này là Ma Huyết Tông tu sĩ.

- Được, ta sẽ thiết lập bẫy rập chỉ chờ các người một chân bước vào liền không thể toàn mạng ra ngoài.

Ma Huyết Tông danh tự đã khiến Trần Duyên sát khí trời dậy, bọn chúng cùng Ma Kiếm Tông vạn năm từ địch dù có thiết lập âm mưu này cũng không ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Thiết hạ bước đầu

Sau khi sắp xếp 3 người Tưởng Niệm vào bên trong Trùng Sào, hắn cùng Chu lão một già một trẻ bắt tay thiết hạ quý kẻ. Tiểu Mập Mập cũng được Trần Duyên gọi ra, hắn muốn dùng toàn lực. Kẻ thù đã xác định là danh môn đại phái không thể khinh thường.

- Tiểu tử ngươi muốn một lần nữa thi triển chiêu thức kia a??

- Ta bây giờ không còn như xưa, nhục thể thậm chí đã mạnh mẽ vượt xa Trúc Cơ Hậu kỳ, nguy cơ phản phệ đã không còn đeo bám.

Song thủ uyển chuyển như rồng bay phượng múa, đồ án Thập Diện Mai Phục Trận được thiết hạ. Không sợ hao tổn linh thạch Trần Duyên mở túi trữ vật dốc thẳng xuống tâm trận khiến không biết bao nhiêu kẻ phải thềm thường.

- Tiểu Huyết, Nhất Lục, Nhị Lục đành phải trông chờ vào các ngươi rồi.

Tam trùng mấy mươi năm tù túng rốt cuộc cũng có cơ hội dồn lực một trận huyết chiến khiến chúng hưng phấn vô vàn, đối với Trần Duyên ra sức bày ra khí sát phạt không thể kiềm nén.

Từ trong Tiểu Thế Giới bóng người thiết tha, đáng ngọc dù khoát trên người hắc bào cũng không thể nào lấp đi khí chất mị hoặc của nàng. Phía sau cổ quan tài mạnh mẽ rung động, dường như thứ bên trong đó đang muốn liều mạng thoát ra.

- Linh nhi, tướng công muốn nàng ra tay phụ trợ a.

Lam Linh hàn băng thần sắc, sát khí từ nàng dường như còn nồng đậm hơn trước, mắt phượng liếc ngang nhìn hắn như thể muốn sát nhân.

- Đi thôi, ta cảm nhận được bọn chúng đã ở bên ngoài.

- Nhân Trùng Hợp Thể.

Thần thông Thần Khổng Vạn Trùng được thi triển, Tiểu Mập Mập hào quang như tinh không dần xâm nhập vào hắn mi tâm. Mái tóc vốn đen huyền đã ngay tức khắc trở thành bạc trắng, đây chính là dấu hiệu chứng thực thần thông đã được phát động.

Mỉ phụ bất khả tư nghị nhìn tới Trần Duyên, khí tức của hắn chỉ trong khoảng khắc đã trở nên hoàn toàn khác biệt không thể nhận ra. Đặc biệt là hắc song mục kì dị càng nhìn vào đó nàng nội tâm như bị thứ đó giam hãm khó lòng rời ánh nhìn ra chỗ khác.

- Những kẻ ngoài kia đã tới sao lại không lộ diện?

Thần sắc đậm mạc cất lên thanh âm vô tình, khí chất tan thương phi thường cổ xưa khiến cho bốn người vẫn còn âm thầm ảm núp gần đó chột dạ.

- Bên trong kia có người, hắn...hắn là lão quái vật a.

- Không, lúc này còn quá sớm để lộ diện, có thể hắn chỉ nhận ra có kẻ xâm nhập chứ không hề biết chúng ta đang ẩn nấp.

Kẻ cầm đầu tâm trí sắc sảo nhanh chóng suy nghĩ kế hoạch đối phó.

- Nếu như các ngươi đã ngoan cố thì...Trùng Tiễn.

Thập tiễn từ bên trong Trùng Sào nhắm thẳng vào nơi bọn chúng ẩn nấp mạnh mẽ phóng tới.

- Chạy.

Tu sĩ cầm đầu nhìn ra bản thân đã bị bại lộ, hắn là kẻ đầu tiên hét lớn, cả người phóng lên cao hung hiểm né tránh một chiêu.

- Ah ah ah...

Không may cho bọn chúng, tên tu sĩ sau cùng vì cẩn mật đề phòng đánh lên phía sau đã không kịp trở người. Trùng Tiễn tàn nhẫn xuyên thấu nội tạng, cả người dính chặt lên thân cây.

Tận mắt nhìn thấy đồng bạn chết thảm nhưng không một ai trong số chúng muốn đứng lên trả thù. Pháp Bảo nhanh chóng được tế ra, đáng diệu bọn chúng rõ ràng muốn đào mạng.

- Không ngờ ở trạng thái này pháp lực của ta lại gia tăng bội phần. Dù tên kia phản ứng chậm chạp nhưng cũng là Trúc Cơ tu sĩ a, thông thường Trùng Tiễn khó có thể khiến hắn trọng thương.

Có thu hoạch ngoài ý muốn khiến Trần Duyên kinh ngạc, trước nay tuy hắn đã vô cùng đề cao trạng thái hợp thể này nhưng tới nay hắn ngộ ra chỉ có như vậy vẫn chưa đủ. Không chỉ phóng đại thần thức cùng nguyên khí mạnh mẽ lưu động, ngay cả những công pháp thi triển uy lực đều mạnh mẽ đề tăng.

- Tiền bối tha mạng, chúng tiểu nhân có mắt như mù, vô tình đi qua đây. Cầu ngài hãy nể tình Ma Huyết Tông tha cho tiểu bối một mạng.

- Cầu tiền bối khai ân.

Ba người bọn chúng bị khí tức tang thương từ Chu lão phát tán gây hỗn loạn, mỗi người trong số chúng đối với những kẻ thu thập tin tình báo đã đào mò tróc mã tổ tiên bọn chúng lên vài lần. Địa đồ kia không ngờ lại hướng bọn chúng vào trọng địa của một lão quái tiềm tu.

- Lão phu trước nay cùng Ma Huyết Tông chưa hề qua lại, vậy tại sao lại bán cho bọn chúng mặt mũi chứ??

- Cái này...

Thanh âm khịt mũi coi thường.

- Nếu các ngươi đã có thể tới được đây ắt hẳn là có duyên, ta có một cơ duyên không nhỏ cho các ngươi.

Bọn chúng ngỡ ngàng nhìn nhau, kẻ kia chỉ vừa khắc không hề nương tay một chiêu lấy đi mạng người bây giờ lại bày ra cơ duyên, dù có đánh chết cũng khó ai có thể tin nổi.

- Tiền bối hậu ái khiến tiểu bối phải xấu hổ không dám nhận.

- Bình sinh lão phu trưởng mắt hạng người nguy quân tử, các ngươi chỉ có hai còn đường bước vào bên trong hoặc chết.

Thanh âm không hề tỏ ra nhân nhượng, phía dưới Trùng Sào lộ ra hai huyết động đủ để một người bước vào.

- Hữu môn tu vi Trúc Cơ Sơ kì.

- Tả môn tu vi Trúc Cơ Trung kì xâm nhập.

Ba người nội tâm lưu chuyển, đứng trước tồn tại bí ẩn này bọn chúng không thể mạo hiểm tính mạng càng lại không dám bỏ chạy.

- Được vậy tiểu bối chấp nhận thử thách.

- Nguru đệ...

Cuối cùng cũng có một kẻ can rằng liều mạng xông tới, hẳn trong đầu e sợ bản thân nếu như bỏ trốn e rằng khó giữ mạng. Chỉ có làm theo mệnh lệnh của tồn tại bí ẩn kia hi vọng từ trong nguy cơ tìm một đường sinh lộ.

- Chúng tiểu bối sẽ làm theo lời người, mong tiền bối có thể cho chúng ta một con đường sống.

- Nếu các ngươi đã chấp thuận thử thách thì lão phu cũng không muốn đuổi cùng giết tận. Chỉ cần một người có thể thành công vượt ải, những kẻ còn lại đều có thể cùng hắn rời đi.

Cuối cùng bốn người bất đắc dĩ xâm nhập Trùng Sào, quanh cảnh bị hằng hà sa số nanh thép hướng về phía mình thêm khát không khỏi khiến kẻ khác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Âm mưu lộ diện

Đường mòn đầy rẫy Phệ Huyết Trùng không ngừng dao động, tên tu sĩ Trúc Cơ Sơ kì lạng người bước đi.

- Không ngờ trên cõi đời lại tồn tại một nơi cổ quái như thế này, nếu không tận mắt chứng mục chính ta cũng khó lòng tin nổi.

- Phía trước có ánh sáng, ắt hẳn đó là nơi thử thách diễn ra a.

Bên kia lối ra tiếp đón hẳn không ai xa lạ, Tường Niệm, Như Phong cùng Bạch Long đã được Trần Duyên sắp xếp từ trước. Chứng kiến có người chờ sẵn khiến hắn có đôi chút ngoài ý muốn.

- Không phải là hai tên sao? Tại sao chỉ có một mình ngươi, người còn lại tại sao không xuất hiện?

Bạch Long tinh nghịch hất kiếm đối với tu sĩ hét lớn.

- Ta phải là người tra hỏi a, các ngươi là Ma Kiếm Tông đệ tử không có khả năng xuất hiện ở đây. Không lẽ các ngươi cũng bị vị tiền bối kia giam giữ?

Nhận ra đạo bào Ma Kiếm Tông hắn hơi chột dạ nhưng lại nghĩ bọn chúng cùng cảnh ngộ với mình nên cũng phần nào yên tâm.

- Tiền bối? ý người muốn nói tới đại sư huynh.

- SÁT!

Như Phong cười khẩy, đại kiếm tung hoành làm cho hắn không thể ngờ.

Bên kia mặt thất tình cảnh hai tên kia cũng không mấy khả quan, trước mắt một nữ nhân cả người toát lên âm hàn khí chất, nàng ta khổng chế một đầu sát thi thập phần kì dị. Nhưng điều khiến bọn chúng dè chừng chính là tên nam nhân kì bí kia. Hắn rõ ràng hai chân không chạm đất, mái tóc bạc trắng trôi nổi giữa không trung cùng song mục không phải thuộc về nhân loại.

- Người là kẻ dẫn dụ chúng ta vào đây, khai ra mau người thật sự có âm mưu gì.

Đối phương chân khí tuy có phần bí hiểm nhưng dao động cũng chỉ là Trúc Cơ Trung kì cùng bọn hắn không phân cao thấp, không cần đối với hai người Trần Duyên khách sáo.

- Âm mưu? Điều này không phải Ma Huyết Tông các người rõ hơn ai hết sao. Trái lại ta đối với các người thập phần hứng thú, tên thám thính kia không thể tra ra chút tin tức từ hắn, hi vọng hai người các người không khiến ta thất vọng đi.

Trần Duyên không mẫn mà đáp. Song thủ biến ảo, mặt đất nơi bọn chúng đặt chân chuyển động không ngừng. Phệ Huyết Trùng vốn yên tĩnh nằm đó đã được Trần Duyên kích phát.

- Có dị tượng.

Một đàn Phệ Huyết Trùng ngay phía dưới đột kích, một chiêu xuất kì bất ý nhắm thẳng vào hai người bọn hắn. Một tên nhanh chân chạy thoát, hấn sắc mặt trắng bệch chứng kiến quang cảnh mặt thất được dựng lên từ thứ linh trùng kì dị kia.

- Vô Tình Huyết Kiếm Pháp.

- Lãng sư huynh chúng ta đã bị bao vây, nếu không mở một đường máu thoát ra thì...cẩn thận.

Hắn không may bị Phệ Huyết Trùng bắt chặt, không chút do dự té ra huyết kiếm. Huyết Kiếm này chính là của hắn hộ thân pháp bảo uy lực đã đạt tới mức đáng sợ, một kiếm chém đứt sợi dây được bện từ linh trùng vùng vẫy thoát thân.

- Tu sư đệ bọn chúng tuy chỉ là linh trùng cấp 1 nhưng nếu chúng ta không thể thoát khỏi đây khẳng định cũng bị mài chết.

- Tên bạch phát kia có hành động cổ quái, hắn chính là kẻ điều động những linh trùng này, mau giết hắn.

Bốn phương tám hướng Phệ Huyết Trùng không để bọn chúng một hơi ngơi nghỉ, đôi càng không hề thua kém pháp kiếm cấp 1 Giáp đẳng tuy không thể từ trên người bọn chúng gây ra vết thương chí mạng nhưng liên tục bị dị lực mạnh mẽ công kích sợ rằng chỉ có tu sĩ luyện thể mới có thể chèo chống lâu dài.

- Muốn truy sát ta người quá mơ tưởng rồi.

Trần Duyên khinh thường. Một bức tường linh trùng được dựng che chắn giữa hắn và hai tên tu sĩ kia. Bóng kiếm thể như trẻ tre đâm xuyên thùng tường dày hàng trăm đầu linh trùng nhưng tất cả đều vô ích. Trần Duyên thân ảnh không chút tiếng động, im hơi lặng tiếng biến đi mất.

- Không hay hắn đã thoát được, nơi này chính là lãnh địa của tên súc sinh kia, chúng ta khó lòng truy bắt hắn.

Một kiếm vô ích càng làm bọn chúng tinh thần sa sút không phanh, thần thức toàn diện bày ra hòng tìm kiếm tu tích của Trần Duyên.

- Đã tìm được hắn. Người lần này có chạy đằng trời.

- Nhất Kiếm Toàn Diệt.

Huyết Kiếm khí thể bài sơn đảo hải, huyết tinh tanh nồng càng làm bầu không khí trở nên âm đậm. Phi kiếm mạnh mẽ xuyên qua hơn mười vách tường linh trùng, cắm vào nhân ảnh ẩn nấp phía sau.

- Ha ha ha người đã bị ta làm trọng thương đừng mong có thể tháo chạy.

Tên họ Tu kinh hĩ cực độ, một kiếm vừa rồi hắn vô cùng nắm chắc đã cắm vào kẻ kia yếu huyệt, kẻ thù không chết cũng phải trọng thương. Hắn không để vụt mất cơ hội trời cho này, pháp lực được điều động chấn tan linh trùng quyết đuổi theo truy cùng diệt tận.

- Người vui mừng quá sớm a. Khai.

Nhân ảnh dần hiện ra, nam nhân lãnh khốc cùng gương mặt vô hồn, Huyết Kiếm đã cắm vào ngực nhưng hắn không hề hiển lộ đau đớn. Thậm chí song thủ như gọng kiề khóa chặt còn bắt lấy tên tu sĩ họ Tu phóng người xuyên qua Tiểu Phung Thủ Giới mà Trần Duyên đã khai mở từ trước.

Họ Lãng nghe thấy hắn sư đệ thanh âm cũng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng tên phiên toái kia cũng đã bị triệt hạ.

- Kì quái tại sao bọn chúng không hề dừng lại, không phải...

Hắn nội tâm lại đẩy lên biến động, trong túi trữ vật lấy ra Truy Tùng Phù. Quả nhiên hắn sư đệ đã từ hư không biến mất không một chút dấu vết để lại.

- Người lúc này ắt hẳn vô cùng run sợ đi.

Từ sau vách tường Trần Duyên bước ra từ giữa rừng Phệ Huyết Trùng, tên tu sĩ họ Lăng lúc này mới biết bản thân đã ngập tràn nguy cơ. Huyết Truy pháp bảo cầm trên tay càng siết chặt, hắn rõ ràng đã bị dồn ép tới đường cùng.

- Người đã giữ yêu thuật gì, Tu sư đệ đang ở đâu?

- Ha ha ha người nghĩ ta sẽ nói ra sao? Nếu như người đã quyết tâm muốn biết tới vậy thì ta cũng không phải kẻ hẹp hòi. Hắn đang ở dưới địa ngục chờ người tới đó cùng trò chuyện a.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Đoàn quân nương tử

Tên tu sĩ họ Tu bất giác bị cuốn vào Tiểu Phương Thế Giới, chỉ trong chớp mắt liền phát hiện ta bản thân đã ở một nơi vô cùng xa lạ khiến hắn tâm trí không khỏi bàn hoàng.

- Phong.

Lam Linh bất an, sát thi buông tha khiến hắn tạm thời lấy lại tự do. Nàng khổng chế sát thi quay trở vào quan tài mang theo cả pháp bảo Huyết Kiếm cùng nhau phong ấn bên trong.

- Tiệp nhân trả Huyết Kiếm cho ta.

Hắn cố sức truy tìm mối liên kết với pháp bảo, ấn kí liên hệ trên mi tâm hào quang nhẹ nhàng nhưng có gì đó ngăn chặn khiến Huyết Kiếm không thể triệu hồi trở về.

- Hừ, Phong Thiên Quan của Khôi Lỗi Tông làm sao một tên nhãi nhép như người có thể chống lại.

- Thì ra người là người của Khôi Lỗi Tông, đã vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác. Ta không có pháp bảo thì thi sát của người cũng xem như đã phế, chúng ta ai hơn ai chứ.

Nàng thu quan tài vào trong túi trữ vật, lấy ra truyền tin phù phóng đi.

- Ta không phải là kẻ đón tiếp người.

Nàng vừa dứt lời, trên không trung mười ba bóng người y phục thướt tha, ai nấy đều xinh đẹp như hoa như ngọc. Các nàng nhảy người ra khỏi pháp kiếm, như tiên nữ hạ phàm nhẹ nhàng hạ xuống bao vây lấy hắn.

- Các ti muội bày trận.

Hạ Thảo ngọc thể nhu nhuận, từng chuyển động của nàng toát ra mị lực không thể kiềm nén. Các ti muội khác Kim Liên, Linh Diệu, Linh Diệp... cũng thi triển mê người vũ điệu, tất cả cử động đều không khác nhau dù chỉ một li.

- Tiệp nhân, yêu pháp thấp kém này mà muốn mê hoặc ta.

Các nàng ai nấy nhan sắc đều động nhân nhưng hắn không dám say mê, hắn vô cùng rõ ràng chỉ cần bản thân lạc vào trong đó chờ đợi chính là hậu quả thập phần thảm khốc.

- Tu ca lại đây cùng thiếp a.

- Không dùng qua đó, thiếp ở đây a.

- Hi hi hi...

Vô vân tuyệt luân mỹ nữ không ngừng xuất hiện đùa nghịch, cá nàng vài lựa như muốn trượt khỏi người ngọc, vô vân hương thơm nữ nhân xộc vào mũi khiến nam nhân khó lòng cưỡng được.

Hắn song mục huyết hồng, cổ sức cũng cố bản tâm. Nhưng đứng trước mị lực ghê gớm thứ có thể khiến cao tăng phải rời bỏ ăn chay niệm phật hẳn nội tâm cuối cùng cũng đã thất thủ.

- Mĩ nữ đợi ta, để ta bắt nàng a.

Hắn tâm trí đã hoàn toàn bị trận pháp khống chế, như kẻ điên không ngừng cười lớn chộp bắt lấy hư không, treo trên miệng nụ cười thỏa mãn.

- Thiếp ở bên này, Tu ca mau tới đây.

- Ha ha ha ta sẽ bắt được nàng.

Vị nữ nhân y phục lam lộ ra vai ngọc trắng ngần, ẩn ẩn đôi cựa sơn thập thoảng càng khiến hắn hòa khí xông thiên muốn nhanh chân bắt lấy để hung hăng hành hạ nàng.

Tên tu sĩ chỉ còn cách nàng chưa tới hai bước chân muốn nhào tới ôm choàng lấy nữ tử thì nàng sắc mặt xuân sắc bỗng nhiên biến đổi. Sát phạt khí chất lộ ra tiểu chủy không chút xót thương đâm thẳng vào đan điền khiến hắn từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh dậy.

- Thì ra ta chỉ đang mơ a, là kẻ nào dám bắt trời ta, mau thả ta ra.

Hắn tứ chi bị trời chặt, dù cố sức vận nguyên khí nhưng kì lạ thay hắn không hề nhận thấy chút pháp lực nào trong người. Chợt nghĩ tới giấc mộng vừa rồi hắn điên cuồng nhìn xuống, tiểu chủy vẫn còn ở đó, đan điền của hắn đã bị phế, hắn bây giờ đã không khác gì phạm nhân có kiến.

- Ha ha ha pháp lực của ta, 300 năm tu luyện của ta, tất cả đều không còn. Không còn. Không còn. . .

Đối với tu sĩ đan điền bị hủy so với việc giết hắn đi còn khủng khiếp hơn. Một kẻ nắm giữ cao cường pháp lực chỉ trong phút chốc tất cả đều vụt mất, hắn lúc này chỉ mong bản có thể chết đi, không phải tiếp tục kéo dài nỗi thống khổ này.

- Hạ Thảo tỉ, hắn đã trở thành kẻ điên, gào khóc mãi không thôi.

- Muội không cần phải để tâm, chỉ cần hắn còn sống là được. Dám dùng ánh mắt đó nhìn ta, trên cõi đời này chỉ có chủ nhân mới có thể nhìn ta như vậy. Nếu không phải chàng muốn bắt sống hắn tỉ đã một chiêu giết hắn đi.

Hạ Thảo thần sắc không vui, lập phong ấn đề phòng để lại hai vị tỉ muội canh phòng liền rời đi. Nàng sợ rằng chỉ trông thấy hắn chút nữa sẽ làm bản nàng ánh mắt.

Bên ngoài quang cảnh cũng không khỏi thêm phần ác liệt, tên tu sĩ họ Lăng vận dụng Huyết Truy vô cùng thành thực. Pháp bảo chỉ cần để lại tiểu vết thương trên người kẻ thù, từ đó sinh lực như đề võ ào ạt cuốn ra ngoài khiến cho kẻ thù nhục thể dần trở thành xác khô.

Hàng trăm Phệ Huyết Trùng thấy khô chất thành núi, nhưng điều đó cũng không thể khiến tâm tình của hắn nhẹ nhõm. Đã hơn nửa ngày nhưng một góc áo của Trần Duyên vẫn chưa hề tổn hại trong khi pháp lực trong người hắn đã dần cạn kiệt.

- Tên súc sinh hèn nhát kia, nếu có bản lĩnh thì lộ diện cùng ta giáp mặt một trận sống mái, lẩn trốn như dòi bọ thể kia có đáng mặt anh hùng.

- Ha ha ha Lăng đạo hữu quả nhiên có phong phạm của Ma Huyết Tông cuồng cầu, tài không bằng người liền giở giọng khiêu khích. Hay là ngươi cũng đem vài đầu linh trùng ra cùng ta chiến một trận sống mái a.

Hắn không ngờ lại muốn một tên không trùng tu sĩ lộ diện giáp chiến, nếu như toại nguyện thì những tu sĩ luyện thi hay đầu luyện vào yêu thú vốn đã không còn đất dụng võ. Cứ nghĩ cả đời tư nguyên tu luyện đồ dòn vào bọn hắn lợi hại nhất thủ đoạn nhưng giao chiến thì lại thân chinh ra chiến trường trên đời chỉ có kẻ đầu óc có vấn đề mới có thể nói ra điều ngu ngốc này a.

- Trận khởi.

Thập Diện Mai Phục Trận lộ diện, Tiểu Huyết ngự tại tâm trận kéo theo đó là hàng vạn Phệ Huyết Trùng khí thế mạnh mẽ đột biến. Tên tu sĩ dần trở nên yếu thế, hắn vô văn khó tin chứng kiến những đầu linh trùng đang từng bước dồn ép vào đường cùng.

- Mai Hoa Huyết Vũ.

Trên đỉnh đầu một đám mây sương máu hình thành, hàng vạn giọt mưa máu rơi xuống, linh trùng không may tiếp xúc cả người như bị nung chảy, đây rõ ràng là một công pháp quân công thập phần lợi hại.

- Ha ha ha là người đã ép ta, Lăng Vô Đạo ta khi sinh ra trong người đã toàn huyết độc, chỉ cần kẻ khác sơ sẩy tiếp xúc liền chính là của hắn từ kì.

Lăng Vô Đạo sắc mặt tái mét, điên cuồng cười lớn. Thì ra công pháp này chính là rút huyết dịch từ trong người hắn hình thành huyết vân. Rõ ràng là diệt địch một ngàn tự tổn tám trăm, thảo nào hắn lại chờ tới lúc này mới dám cắn răng thi triển.

- Tên súc sinh người cuối cùng cũng dám lộ diện sao, nhưng tất cả đã quá muộn, huyết vũ đã thi triển không kẻ nào có thể chống đỡ. Đi chết đi.

Huyết vũ đột ngột đổi hướng, như hàng vạn mũi tên tập kết trên người Trần Duyên, Lăng Vô Đạo xuất ra toàn lực khiến cả người khô kiệt, hấn muốn Trần Duyên phải chôn xác tại nơi đây.

- Xèo...xèo...

Mưa như trút nước thân ảnh Trần Duyên dần bị nhấn chìm bên trong Huyết Vũ, không chỗ nào có thể ẩn nấp hấn thập phần tin tưởng kẻ kia đã chết, từ trước tới nay không kẻ nào có thể trực tiếp đứng dưới Huyết Vũ có thể toàn mạng trở ra.

- Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận.

Thêu thảo thanh âm vẫn không bị huyết vũ tiếng mưa áp đảo, Lăng Vô Đạo không tin vào tai mình. Hấn chưa kịp hoảng sợ thì từ trong hỗn loạn hắc bạch thân ảnh đã lao ra.

- Còn kẻ ẩn nấp sao?

Song đao không thể phòng bị, thi triển Mai Hoa Huyết Vân lợi hại chiêu thức đồng thời cũng đã ngốn của hấn hầu hết cả lực chú ý. Hấn gần như đã hao phí toàn bộ pháp lực cùng thần thức chỉ còn cách trơ mắt đứng nhìn.

- Ah...ah...

Trên người một mảng lớn huyết nhục sinh sinh bị chém đứt nổi thống khổ thấu tận tim gan. Lăng Vô Đạo cả người như lá vàng treo trước gió, vô lực rơi xuống. Tiểu Huyết không bỏ qua cơ hội, ra lệnh hàng trăm đầu Phệ Huyết Trùng ngay tức khắc bắt chặt lấy hấn tứ chi. Đôi cẳng sắc bén kề ngay cổ, chỉ cần hấn một chút phản kháng đầu lâu liền chuyển nhà.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Âm mưu quỷ kế

Trận chiến kinh thiên động địa sau nửa ngày cuối cùng cũng đã có hồi kết. Huyết vân dần tan biến, thân ảnh bên trong không phải là Trần Duyên mà là một khối cầu lớn.

- Tách...tách...

Khối cầu rạn nứt, làm lộ ra Trần Duyên ẩn nấp bên trong.

- Chiêu Trùng Noãn khi thi triển quả nhiên gia tăng không nhỏ năng lực chống chịu a, huyết vũ kia dễ dàng ăn mòn pháp kiếm nhưng lại không thể xuyên thủng lớp phòng ngự này.

- Đáng tiếc lại quá hao tổn pháp lực.

Trạng thái hợp thể bị giải trừ, bạch phát trở lại đèn tuyền như trước. Tiểu Mập Mập lăn tròn trên vai Trần Duyên ra sức thở dốc. Tuy không còn trật vật khi cùng Huyết Phong đại chiến nhưng nổi thống khổ khi hai thân xác nhập làm một lại không hề dễ chịu.

Thi triển đồng thời hai trận pháp cùng thử nghiệm bí pháp Trùng Noãn đã rút đi chín thành pháp lực khiến hấn phải lộ nguyên hình. Lăng Vô Đạo tròn mắt như muốn nổ tung, nhận ra tên tiểu tử bọn chúng âm thầm truy sát đột ngột hiện ra trước mắt thậm chí vai trò thợ săn cùng con mồi bị đảo lộn.

- Đừng...đừng giết ta, nếu như ngươi dám ra tay Ma Huyết Tông khẳng định dốc toàn lực truy bắt không chết không thôi.

- Ha ha ha Huyết Nha, Huyết Phong, còn có các ngươi a. Ma Huyết Tông quả nhiên dâng lên cho bốn công tử không thiếu bảo vật. Lần này Ma Huyết Tông người xông vào Bách Niên Chi Chiến diễn ra khu vực không kẻ nào có thể sống sót.

Lăng Vô Đạo đe dọa đối với Trần Duyên không khác gì trò khôi hài, hấn cùng Ma Huyết Tông đã ở thế bất lưỡng lập. Chỉ cần có thể ra tay Trần Duyên quyết không nhân từ với bọn chúng.

- Trước đó ta còn nhiều thứ muốn tường tận, khởi điểm từ ngươi đi.

Lăng Vô Đạo không thể tránh khỏi kết cục bi thảm, mặc cho hấn gào hét bàn tay vô tình kia vẫn chụp xuống đầu lâu. Nổi thống khổ do thần hồn sinh sinh bị nghiền nát khiến hấn chỉ ao ước được chết ngay tức khắc.

Ma Huyết Tông bên trong một động phủ cực lớn, ba lão giả nhập định trên bờ đoàn bao vây lấy ở giữa là một thi thể giao long to lớn không hề thua kém gì một ngọn cự sơn. Huyết khí từ yêu thú kia không ngừng lan tràn ra bên ngoài bị tam lão mở miệng hấp thụ.

- Lăng nhĩ. . .

Một trong tam lão song mục dữ tợn mở lớn, lão không thể che giấu sát khí bùng phát điên cuồng cầm trên tay thủy tinh cầu bề nát, trong miệng rít rào lên những thanh âm khó nghe.

- Huyết Tam, đệ không nên để ngoại vật làm hư chuyện tốt. Chúng ta thần công đang trong lúc chủ chốt, nếu như chẳng may thất bại thì công sức bỏ ra ngàn năm mấy chốc sẽ đổ sông đổ bể.

Một lão bị chấn động gây ra chú ý không khỏi mở miệng đề tỉnh.

- Đại ca, đệ hiểu rõ a. Nhưng mà Lăng nhĩ thủy tinh bốn mạng đã bể, hấn tính mạng rất có thể đã lâm vào nguy kịch, đệ không thể không ngó ngang tới.

Lão trong số nhiều tên đệ tử chỉ có Lăng Vô Đạo mới có thể khiến lão hợp ý, hấn không chỉ thiên phú cao ngất, thực lực mạnh mẽ cùng tâm tính trường thành hơn rất nhiều so với các sư huynh đệ nên khi được giao nhiệm vụ ám sát Ma Kiếm Tông đệ tử lão cũng không mấy lo lắng mặc hấn tung hoành. Nay rồi đi không lâu tin dữ đã kéo đến không khỏi khiến lão nội tâm bất an.

- Hừ, không phải chỉ là một tên đệ tử thôi sao, thứ này Ma Huyết Tông ta xưa nay không hề thiếu. Nhị trưởng lão là người đề xuất ra nhiệm vụ này, lão còn thập phần khẳng định hung hiểm đã bị giải trừ. Đợi khi chúng ta thần công đại thành sẽ ra ngoài kiếm lão hỏi ra cho rõ ngọn ngành.

Lão giả còn lại cũng tiếp lời, lúc này thần công đã không thể dừng lại. Lão không nguyện ý vì một tên Trúc Cơ tu sĩ mà hủy đi ngàn năm đạo hạnh. Đợi khi thực lực đã thành công đột phá đó cũng chính là lúc đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Màn đêm lại lần nữa bao trùm lấy động phủ, chỉ còn tiếng khê hô hấp cùng huyết khí tanh nồng.

Trần Duyên trong lúc thăm dò túi trữ vật, tình cờ tìm ra một tấm phù lục khiến hấn để tâm.

- Thứ người đang cầm chính là tín hiệu hội hợp, chỉ cần bóp nát tấm phù này đệ tử Ma Huyết Tông nội trong trăm dặm đều có thể mò tới.

Chu lão tra xét qua Lăng Vô Đạo kí ức, có vẻ hấn thập phần bài xích thứ này. Lúc tính mạng đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm bủa vây thì mọi chuyện đã quá muộn, không muốn phạm phải sai lầm trước kia để Huyết Phong chạy mất nên Phệ Huyết Trùng đã khóa chặt mọi ngõ ngách khiến hấn huyết dịch cũng khó mà len lỏi ra ngoài.

- Tiểu tử, lẽ nào ngươi có ý định. . .

Nghe tới tấm phù lục này công dụng Trần Duyên trong đầu đã dựng lên một quang cảnh hoang tàn đồ nát.

- Thu.

Trùng Sào biến nhỏ, cảnh tượng hoành tráng dần mất hút chỉ còn lại một tòa tiểu ốc nhỏ nhỏ lơ lửng trên hấn tả thủ. Loa Toàn Ốc thanh sắc dần trở nên âm đạm, chiêu thức này chính là lợi dụng diệu dụng bên trong pháp bảo này khống chế linh trùng.

- Để duy trì Trùng Sào lớn tới mức này cũng không phải dễ a.

Cách đó hai dặm, ba người toàn thân không ít thương thế, trong mắt không giấu được tia buồn chán nhìn xuống thi thể bên dưới.

- Thủ đoạn của Trần Duyên sư huynh đã mất, không lẽ huynh ấy đã. . .

Ba người Tường Niệm chỉ là Trúc Cơ tầng 1 tu sĩ, nhưng tên kia thực lực đã đột phá Trúc Cơ tầng 3 khẳng định là tinh anh trong tinh anh. Nhờ hợp lực vậy công, dù đã xuất ra không ít thủ đoạn rồi cuộc cũng thắng hiểm một chiêu.

- Có kẻ đang tới gần. . . là đại sư huynh

- Đại sư huynh.

- Bạch Long sư muội cũng chặt vật không nhỏ a.

- Đã làm đại sư huynh thất vọng, hấn quá lợi hại chúng sư muội không thể nào bắt sống hấn theo dự định.

Bạch Long lắc đầu ảo não, rốt cuộc năng cũng hiểu thế giới bên ngoài rộng lớn như thế nào. Tùy tiện một tên tu sĩ xuất hiện chỉ là Trúc Cơ sơ kì nhưng cũng đủ diệt sát năng, nếu không phải ba người hợp công sợ rằng năng cũng khó mà sống sót.

- Chúng ta không cần tới hấn nữa, tất cả tin tức ta đều từ miệng tên kia cậy ra đến.

Nàng không tin vào tai mình, Trần Duyên cũng chỉ đột phá Tầng 2 Trúc Cơ, nhưng đối thủ của hấn lại là hai tên Trúc Cơ trung kì. Ba người trước đó còn bàn kế hoạch nhanh chóng tiêu diệt tên kia sau đó xông qua đối chiến vì hấn mà giảm đi gánh nặng.

- Sư muội không nên ảo não như vậy, dù sao muội cũng chỉ vừa từ Cẩm Địa trở ra. Nếu ta đoán không lầm thì muội còn nhiều thủ đoạn cần thời gian tiêu hóa. Chỉ cần vài năm nữa tên kia cũng không làm khó được các ngươi a.

Trần Duyên thu lấy thi thể của hắn, còn túi trữ vật để cho ba người kia phân chia. Hắn dù sao cũng là sư huynh, không thể để các sư muội, sư đệ trắng tay ra về.

Tối đó, Trần Duyên lấy ra địa đồ, hắn đã chú ý tới một nơi mà trước nay ít kẻ nào biết tới. Ngay cả Tưởng Niệm, nàng đã xuống núi lịch luyện không ít lần nhưng cũng hoàn toàn mờ mịt.

- Đây là hang động của một đầu Giáp đẳng cấp 2 yêu thú đang hoài thai. Chúng ta trong 10 ngày nữa sẽ tập kết tại đây.

- Không thể nào.

Lời hắn nói quả nhiên gây ra không nhỏ chấn động, Bạch Long cùng Như Phong thất thanh, sắc mặt khó coi.

- Sư huynh, nếu chúng ta tới gần yêu thú Giáp đẳng dù có 10 cái mạng cũng không đủ a.

- Đương nhiên là ta có cách tới gần nơi đó mà không gây ra động tĩnh, các ngươi cũng không cần phải trực tiếp đi theo. Ta còn có nhiệm vụ khác cho các ngươi đi làm.

Nghe tới đây sắc mặt của Như Phong và Bạch Long dần hoàn hảo, bọn họ không thần bí như Trần Duyên, ít nhất thì thủ đoạn có thể che giấu cảm giác của Giáp đẳng yêu thú bản thân không thể nào làm được.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Mượn tay giết người

Bốn người chia làm hai hướng, Bạch Long cùng Như Phong theo kế hoạch đã định sẵn phát tán tin tức lãnh địa cấp 2 Giáp đẳng yêu thú. Đệ tử sơn phong khác khi nghe được ắt hẳn sẽ không ngần ngại liên hợp.

Hai người thân ảnh dần khuất bóng, nơi đây chỉ còn tuyệt đại mỹ sắc Tưởng Niệm cùng...

- Thê tử, mấy ngày nay nàng có biết tướng công phải kiềm nén như thế nào không?

Đại sư huynh uy nghi, tàn khốc khí chất không để lại dấu vết. Tưởng Niệm người ngọc từ đằng sau đã bị Trần đại sắc lang chiếm lấy. Eo thon được song thủ siết chặt, cổ thon được Trần Duyên tận tình duỗi mặt vào khiến nàng ngượng ngùng.

- Mấy chục năm không gặp lại nàng ngày ngày có nhớ ta không?

- Ân...thiếp nhớ...chàng...

Tưởng Niệm thần tình lạnh băng phút chốc chợt tan chảy, nàng không ngờ rằng lần này gặp lại chính là 60 năm dài đằng đẳng. Ngay khi biết tin bản thân có được danh ngạch bước vào Cẩm Địa nơi hàng vạn đệ tử Ma Kiếm Tông thèm khát, nàng lại vô cùng bất an. Sợ rằng khi bước vào bên trong sẽ mãi mãi không thể gặp lại hắn, nam nhân đầu tiên cũng là duy nhất của nàng.

Trong lúc Tưởng Niệm còn chần chừ không quyết thì hình ảnh hắn oai hùng, mạnh mẽ, ngạo khí động thiên khi hắn từ trên võ đài nhìn xuống hàng ngàn đệ tử kiến cỏ. Trần Duyên bộc phát khí chất ngạo thị thiên hạ càng khiến nàng không thể buông bỏ. Nàng mạnh mẽ bùng phát ước niệm trở thành nữ nhân có tư cách cùng hắn bước qua hết thủy chung gai, đi tới cùng trời cuối đất.

Đó cũng chính là chấp niệm khiến nữ nhân có thể chèo chống tính mạng sống sót tới ngày gặp lại Trần Duyên. Cẩm Địa mở ra, bỏ ngoài tai những lời chúc mừng, không đoái hoài trước ánh nhìn ngưỡng mộ của kẻ khác. Thứ nàng mong muốn lúc này chính là thân ảnh nam nhân mà nàng đã ngày đêm mong nhớ.

Nhiều ngày kiềm nén cuối cùng nàng cũng có thể yên tĩnh bên tình nhân, nữ nữ ngọc thể không hề kháng cự, nàng muốn khoảng khắc này được kéo dài mãi mãi.

- Sắc lang...chàng dám...

Tâm trí đang trôi êm ả theo dòng xúc cảm thì nàng chợt nhận ra tên sắc lang kia tay heo không yên tĩnh.

- Tiểu Kim nhắm hướng Đông đi thôi.

Không đợi nàng kịp phản kháng, Tiểu Kim được triệu hồi. Trần đại sắc lang bế nàng phóng lên.

- Nơi đó thật sự có yêu thú sao?

Tường Niệm còn nghi ngờ Trần Duyên có tình dẫn dụ Bạch Long cùng Như Phong rời khỏi. Nơi hấn muốn tới trên địa đồ vốn vô cùng tiệm cận vực thăm sâu không đáy, yêu thú khó lòng nán lại.

- Đối với ta mười đầu cấp 2 yêu thú vốn đã không còn tính khiêu chiến, thứ tướng công nàng nhắm tới chính là 10 tên tu sĩ Ma Huyết Tông còn lại kia.

- Chàng...chàng muốn mượn đao giết người.

Nàng vốn trời sinh sắc sảo ngay tức khắc nhận ra Trần Duyên thâm sâu hiểm kế.

- Ha ha ha lần này đứng đầu Bách Niên Chi Chiến không phải Phong Ma Sơn ta sao.

- Còn Bạch Long sư muội không lẽ chàng cũng muốn đẩy muội ấy vào chỗ chết.

Đừng quên Trần Duyên đã sai sử Bạch Long cùng Như Phong đi loan tin, hấn cũng không hề nói ra sự thật với hai người họ.

- Khả khả ta đã bí mật trao cho hai người bọn họ lá bài giữ mệnh, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn thì an toàn rồi đi không phải là chuyện khó.

Trần Duyên đối với những kẻ xâm nhập Cẩm Địa đặc biệt hứng thú, nếu như thực lực như ba người Tường Niệm bày ra trước mắt ắt hẳn nơi này không thể nào khiến Ma Kiếm Tông hao phí nhiều thủ đoạn che giấu đến vậy.

Đối với Tường Niệm, nàng chưa muốn tiết lộ Trần Duyên cũng không cưỡng ép, nhưng những tên còn lại thì khác. Lần này chính là nhất tiễn hạ song điều, khiến bọn người Ma Huyết Tông lộ mặt cùng thỏa mãn hấn tâm trí tò mò. Hấn trước tiên lên đường nhằm chọn ra một nơi ẩn nấp thuận lợi, kịch hay còn phía trước.

Giữa sườn núi, đội ngũ trên dưới 10 người toàn thân mệt lã. Dưới chân chúng là thi thể của một đầu yêu thú lớn kinh người.

- Lôi sư đệ, đây đã là đầu yêu thú thứ 7. Nếu chúng ta giữ nguyên tốc độ này thì ta cùng sư đệ sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Vạn sư huynh là không hiểu hay giả vờ vô tri, người đừng quên rằng Phong Ma Sơn người tuy người không nhiều nhưng ba kẻ trong bọn chúng thực lực đều không tầm thường. Nếu chúng lấy ra lá bài tẩy liệu Vạn sư huynh có dám mạnh miệng tuyên bố a.

Vạn Vân Phi mặt mo khó coi, trước mặt chúng sư đệ không ngờ Lôi Lâm không để cho hấn chút mặt mũi nào, thậm chí còn lớn tiếng phản pháo. Tình hình hai bên dần trở nên căng thẳng, lúc này một tên Ma Kiếm Sơn đệ tử bên ngoài vội vàng chạy lại lớn tiếng bẩm báo.

- Vạn sư huynh cấp báo, cấp báo.

- Có gì mau nói.

Có kẻ xen ngang khiến hấn cũng không còn tâm tình cùng tên ngông nghênh kia đối trị, quay qua hướng tên đệ tử bẩm báo hét lớn khiến hấn một phen giật mình.

- Là...là tin tức về một đầu cấp 2 Giáp đẳng yêu thú.

- Cái gì, là tin tức gì mau kể rõ.

Lôi Lâm tâm tình không tốt liền phản chấn, Giáp đẳng yêu thú chính là chìa khóa khiến hấn leo lên vị trí đệ nhất. Thử hỏi trong hàng trăm đệ tử tham gia Bách Niên Chi Chiến lần này kẻ nào dám vỗ ngực xưng tên mạng về trái tim yêu thú Giáp đẳng chứ.

- Là tin tức lưu truyền từ trong chúng đệ tử, có vài vị sư đệ đồng môn tình cờ tận mắt trông thấy một đầu Giáp đẳng yêu thú. Bọn hấn hoảng sợ vội vã bỏ chạy, lúc thoát chết còn kể lại cho những tên khác. Tin tức này đã lan rộng khắp nơi những đệ tử của sơn môn khác đều âm thầm tính toán từ trước.

Vạn Vân Phi lịch luyện sâu dày nhìn xuống địa thế trên địa đồ liền nhận ra có điều bất ổn.

- Đây rất có thể chỉ là lời đồn đãi, nơi đây là vực địa sâu hàng vạn trượng. Không thể có yêu thú nào lại hứng thú với địa hình hiểm trở này.

- Lúc đầu ta cũng có cùng suy nghĩ với Vạn sư huynh nhưng sau nhiều lần rặng hỏi cuối cùng bọn chúng cũng đã tiết lộ tin tức trọng yếu nhất. Đầu yêu thú này chính là Phục Sơn Dương đang hoài thai muốn tìm chỗ ẩn náu.

Hấn tiết lộ trọng yếu nhất kinh người tin tức, những kẻ ở đây song mục mở lớn không che giấu được bản tính tham lam. Hoài thai yêu thú đối với tu sĩ chính là mục tiêu không thể bỏ qua, yêu thú khi hoài thai cũng chính là lúc thực lực đại suy giảm, sức mạnh chỉ còn lại 2, 3 thành so với lúc toàn thịnh. Nhưng điều trọng yếu hơn chính là yêu thú non, chỉ cần lập kế ước nhận chủ tương lai có bên người một đầu cấp 2 Giáp đẳng yêu thú, kẻ nào có thể kháng cự a.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Thiết hạ âm mưu

Quả đúng như Trần Duyệt dự tính từ trước, tin tức yêu thú đã lan rộng với tốc độ khó tin. Dù khó lòng kiểm chứng tin tức là sự thật hay giả dối hàng trăm tình anh đệ tử không hẹn mà gặp đã cùng thẳng tiến tới vực thẳm. Trên đường đi không ít kẻ chạm mặt, nhưng bọn chúng không hề ra tay bởi vì những đệ tử đứng đầu mỗi sơn phong đã ngầm ám chỉ liên hợp. Trước khi bắt đầu trận chiến mà đã ra tay triệt hạ lẫn nhau đó không phải là cao kiến.

- Lương nhi, tại sao những tên kia lại nối đuôi nhau thẳng tiến tới Vạn Hồn Vực a?

- Bẩm sư phụ, nơi đó có một đầu Giáp đẳng cấp 2 yêu thú đang ẩn nấp nên mấy vị sư huynh đệ muốn tới đó nhân lúc yêu thú đang hoài thai mà triệt hạ.

Điều nằm ngoài dự kiến của Trần Duyệt đã tới, lão giả từ bảo tay cầm phát trần lẳng không nhìn xuống suy xét.

- Quái lạ, lão phu chưa hề nghe nói qua Vạn Hồn Vực có sinh linh tồn tại, người có biết tin đồn này phát ra từ đâu không?

- Điều này... đệ tử cũng không thể truy ra nguồn gốc chỉ là một truyền mười, mười truyền trăm...

Tên đệ tử phi pháp kiểm lưỡng lự bầm báo.

- Ah ha ha. Thú vị, vô cùng thú vị, tin tức này lan truyền đúng lại vô cùng trùng hợp.

- Trùng hợp?

- Không phải Bạch Niên Chi Chiến ngoài nhiệm vụ thu thập 10 trái tim yêu thú ra còn có ngoại lệ a, mang về trái tim của một đầu giáp đẳng yêu thú. Đó chính là cửa ải chọn ra tân đệ nhất năm nay.

Không chỉ 17 tên bước ra từ Cẩm Địa thực lực chóng mặt tăng trưởng, trong hàng vạn đệ tử Ma Kiếm Tông vài tên tinh cò tìm thấy thiên địa cơ duyên, nhận được truyền thừa kinh thiên từ lão quái vật đã tạ thế nào đó. Bách Niên Chi Chiến mỗi lần diễn ra ngựa ô xuất hiện không hề hiếm.

- Ý sư phụ là có kẻ tung tin đồn thứ thiệt?

- 9 phần là giả, ta cũng rất hứng thú xem màn kịch hấp dẫn này.

Phát trần vừa vùng lên, lão giả thân ảnh liền biến mất, chỉ còn lại lão đệ tử lắc đầu chậm chạp phi pháp kiểm bám theo.

Vạn Hồn Vực, trên đỉnh một mồm đá trời ra một thân cây được đóng chặt ở đó. Trần Duyệt đã nhanh chân tới đây từ trước, hẳn phải kiểm kê mọi thứ tránh nguy cơ âm mưu bị đổ bể. Từ trong Tiểu Phương Thế Giới, Lam Linh lạnh nhạt bước ra, nâng trên tay kéo lê một nam nhân trên mặt đất.

- Linh nhi, nàng nhẹ tay một chút kẻo hấn chết mất.

Băng lãnh nữ phụ hừ nhẹ, ném tên nam nhân xấu số kia về phía trước khiến Trần Duyệt tâm can đau xót a. Kế hoạch này thành công hay thất bại tất cả đều liên quan trọng yếu tới tính mạng của tên này.

Xác nhận hẳn vẫn còn hơi thở, Trần Duyệt nhanh chóng truyền chân khí vào người khiến hắn thương thế 8 phần bình phục. Kẻ thể thảm kia không ai khác chính là tu sĩ họ Tu bị hắn nhóm thế tử bắt giữ.

Thu sĩ họ Tu bị Trần Duyệt trói gô trên cột gỗ, tuy thương thế đã tạm yên ổn nhưng đan điền đã không còn hẳn lúc này so với kẻ đã chết trông còn thảm hơn vài lần.

Lấy ra lá phù lấy được trên người Lăng Vô Đạo, hữu thủ đặt trên tên kia đầu lâu tả thủ bóp nát lá phù. Quả nhiên kí ức lấy từ Lăng Vô Đạo không sai, thanh âm từ bên trong lá phù thoát ra giọng điệu có phần khẩn cấp.

- Lăng sư huynh, mấy ngày nay tại sao chúng đệ không liên lạc được với huynh không lẽ có điều gì bất trắc.

- Là đệ đây, Tu Lai, Lăng sư huynh đang truy bắt Trần Duyệt, chúng ta đã tới Vạn Hồn Vực nhưng nơi đây quá rộng lớn 5 người không thể nào vây bắt hắn.

Tu Lai không ngờ lại mở miệng thành tiếng, thanh âm trả lời vô cùng mạch lạc càng không giống một kẻ tâm trí hủ bại. Hẳn lúc này so với phạm nhân còn kém hơn không ít, Trần Duyệt thần thức dễ như không không chế hấn lời nói phát ra theo chủ ý.

- Lăng sư huynh đâu, Sát Huyết Phù này trong người Lăng sư huynh tại sao người lại có được nó?

- Đây là mệnh lệnh từ Lăng sư huynh, à Lăng sư huynh còn căn dặn chỉ cần nói ra câu này liền chứng minh đệ không dối trá: “Huyết Lệnh ra nhân thân đều chết”.

Bên kia trầm lặng hồi lâu cuối cùng cũng đáp trả.

- Không sai, chính là ám hiệu của Lăng sư huynh. Nội trong ba ngày chúng ta sẽ...

- Không, 5 ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau tại đỉnh cao nhất của Vạn Hồn Vực, Lăng sư huynh đã tìm thấy một đầu Giáp đẳng yêu thú đang hoài thai nội trong 10 ngày nữa sẽ đậu sinh lúc đó chúng ta một tiền hạ song điều, đồng thời mang về một bút lớn.

Ba ngày là quá ít, lúc đó hai đoàn người kia khó có thể giáp mặt.

- Lòi người nói là thật, được hẹn 5 ngày sau tại Vạn Hồn Vực.

Bên kia giọng nói hưng phấn không thôi, quả nhiên thứ này có sức dị hoặc lớn vô cùng, không chỉ những đệ tử Ma Kiếm Tông còn Ma Huyết Tông tu sĩ cũng thêm khát.

- Ha ha ha. Tốt. Tốt, mọi chuyện đều diễn ra đúng như ta dự định lần này...

- Có mùi nữ nhân, người đã gần gũi với cô nương nào a?

Trần đại công tử ca hưng phấn bỗng nhiên cảm nhận khí tức lạnh lẽo làm cho hần nội tâm xuất hiện tia dự cảm không lành. Quay lại quả nhiên Lam Linh thân sắc bất thiện nhìn tới càng khiến trái tim hần đập mạnh.

- Nàng...nàng đừng quá đa nghi a, chỉ là ta lúc trước cùng đồng hành với mấy vị sư đệ, sư muội đồng môn nên có thể...

- Ta cũng đã nghĩ qua nhưng lần này lại vô cùng rõ rệt.

- Chỉ là thời gian mấy ngày trôi qua nên lưu hương nồng đậm thêm một chút. Kế hoạch đã nhanh chóng tiến triển, nàng cũng quay trở lại Tiểu Phương Thế Giới a, tướng công còn rất nhiều thứ cần phải sắp đặt sẵn.

Lam Linh sát khí ánh mắt không đổi, chậm chậm quay về.

- Nữ nhân khừu giác không phải quá tinh tường đi.

Hần không ngừng nghĩ đi nghĩ lại y phục, quả nhiên vẫn còn Tượng Niệm hương thơm lưu lại trên người. Trần Duyên nhanh chóng dùng chân khí chân bay lưu hương đi nếu không Tượng Niệm nữ nhân lại “tình cờ” nhận ra điều khác lạ lại khiến hần không biết đường nào chống chế.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Đoàn người tề tựu

Trần Duyên rời đi không lâu, trên không trung lão đạo sĩ cũng đã truy tới.

- Gì thế kia, hần không phải là Ma Huyết Tông người sao, đáng tiếc thần hồn đã bị tổn thương không thể tra xét ra điều gì.

- Vạn Hồn Vực quả nhiên không thể có sinh linh tồn tại, ngay cả dã thảo cũng không thể sinh trưởng làm sao xuất hiện một đầu yêu thú chứ.

Lão thần thức tra xét một lượt quả nhiên không ngoài dự đoán.

- Đám đệ tử kia cũng còn mấy ngày đường nữa mới đây. Được, lão phu quyết tâm phải tận mắt chứng kiến màn kịch đặc sắc này.

Lão ngoan đồng ẩn mình cách đó không xa, không ngờ chỉ đơn thuần giám sát Bách Niên Chi Chiến lão đã làm không dưới 10 lần nhưng đây là điều trước đây chưa hề xảy ra.

Cách đó chừng trăm dặm toán người nhân số đã không ít, dẫn đầu không ai xa lạ chính là Ma Kiếm Sơn người. Nhân số mỗi ngày đều tăng lên, rõ ràng Giáp đẳng yêu thú khiến người khác không thể chối từ, đặc biệt là yêu thú non gần như tuyệt tích dù cho có xuất hiện trong hội trường đấu giá cũng là lĩnh vực của Kim Đan tu sĩ bọn họ không dám nhúng tay vào.

- Ha ha ha Bạch sư muội, Như sư đệ, hai người sao lại đồng hành tới đây, còn Tượng Niệm sư muội đâu a.

- Tượng sư tỉ vô ý trọng thương, Trần Duyên sư huynh ở lại chăm sóc nàng, thứ lỗi không thể góp mặt.

Gần tới ngày đã hẹn Như Phong, Bạch Long liền xuất hiện, trừ thành người trong cuộc muốn chung một phần sức lực chém giết đầu yêu thú kia.

- Nếu nàng thương thế trầm trọng tại sao không gặp ta, nói về đan dược Vạn Vân Phi ta không thiếu a. Để tên Trần Duyên kia ở lại càng khiến Tường Niệm sư muội thương thế ngày thêm trầm trọng.

Vạn Vân Phi đối với nữ nhân lạnh lùng, tuyệt sắc như Tường Niệm từ lâu đã đem lòng mơ tưởng. Chỉ là nàng thực lực không tầm thường hẳn chỉ có thể dùng lời dụ ngọt không dám hàm hồ ra tay.

- Vạn sư huynh quá lời, đại sư huynh chúng ta thực lực chỉ sợ...

Nói tới đây đoàn người lại tiếp nhận càng nhiều thêm, trọng yếu nhất là thân ảnh nam nhân dạng người đặc biệt to lớn, cơ bắp trên người cứng rắn như đá tảng, hẳn chỉ đơn thuần bước đi cũng đủ khiến những người xung quanh cảm giác bị áp chế.

- Viên sư đệ, hân hạnh, hân hạnh. Không ngờ chúng ta lại có phúc khí được Viên sư đệ nhớ đến.

Viên Thành Lực thời gian dài trở lại, hẳn cũng là người duy nhất sống sót của Bình Địa Sơn trở ra. Cả người cao hơn hai trước thần sắc dần lộ ra khí tức không phải của nhân loại. Không ngờ nhân hình kì dị kia chỉ qua hai hô hấp đã trở thành thông thường nhân dạng khiến không ít kẻ choáng váng.

- Vạn Vân Phi sư huynh khách sáo rồi, ta chỉ là kẻ qua đường muốn một lần tận mắt trông thấy yêu thú cao đẳng mà thôi.

Hai người khách sáo mấy câu cũng không thể đợi được mà tiếp tục lên đường. Bên kia chiến tuyến hai tiểu đội còn lại của Ma Huyết Tông cũng đã đứng trước Vạn Hồn Vực, bọn chúng không ít lần thả ra tin tức nhưng kì lạ thay tất cả đều bật vô âm tín.

- Lưu Diễn có thật là Lăng sư huynh muốn chúng ta gặp nhau tại đây?

- Không sai, 5 ngày trước Lăng sư huynh đã dùng Huyết Sát Phù triệu tập chúng ta, Tu sư đệ còn nói rõ tại đỉnh cao nhất của Vạn Hồn Vực.

- Không sai...ta có thể làm chứng.

- Không sai.

Bốn kẻ theo hẳn không ngừng đứng ra đảm bảo.

- Vậy thì nơi gặp mặt ở trên kia, chúng ta nhanh đi thôi kéo bỏ lỡ thời cơ.

Mười người chân đạp pháp khí nhắm thẳng mỏm đá cheo leo kia, khi tới nơi tất cả đều không tin vào mắt mình, trước mắt bọn chúng tên Tu sư đệ kia bị treo ngược trên thân gỗ. Cả người không còn khí tức lưu chuyển.

- Tu...Tu sư đệ.

- Cần trọng coi chừng có bẫy rập.

Một tên vốn là bằng hữu chí thân của hắn lao tới mặc cho hắn sư huynh cảnh báo. Có lẽ hắn đã quá lo xa tên kia phi thân lại gần, đem thi thể tên tu sĩ họ Tu kia xuống bình an vô sự.

- Bẩm báo sư huynh gần đây không có ai.

Tên huyết bào sắc mặt âm trầm, hẳn là kẻ đã dẫn dắt đồng bọn tới đây không ngờ chỉ để tận mắt chứng kiến thảm cảnh này.

- Sư huynh, Tu sư đệ chết thật thảm a, ngay cả đan điền cũng bị phế, thậm chí bị treo ngược cho tới chết. Chúng ta phải vì Tu sư đệ báo thù.

- Phải, phải, vì Tu sư đệ báo thù.

Bọn hắn sư huynh đệ thảm trạng khó lòng khiến kẻ khác nguôi giận, bọn hắn không thể nhắm mắt làm ngơ.

- Lật soát mọi ngõ ngách, không để một kẻ nào trốn thoát.

- Tuân lệnh.

Mười bóng người tách ra trải dài 10 dặm gần đó, từng tảng cự thạch đều bị thăm dò qua, không nơi nào bỏ sót. Nhưng tất cả cũng chỉ là muối bỏ bể, bọn chúng không thể truy ra bất cứ dấu vết giao đấu nào, mọi thứ dường như bị một màn sương mờ che khuất.

- Sư huynh không hay rồi, có một toán người đang tới đây, bọn chúng đều ngự pháp khí phi hành, số lượng có thể lên cả trăm tên.

- Người nói cái gì cả trăm tu sĩ Trúc Cơ đang trên đường tới đây?

Hắn sắc mặt tái mét, nếu chỉ có vài người hẳn còn có thể suy đoán bọn chúng vô tình đi qua. Nhưng một toán hàng trăm người thanh thế không nhỏ hẳn không tin đây chỉ là một sự tình cờ.

Chương 174: Hai phe giết chóc

Phía trước bọn người lai giả bất thiện, sau lưng lại là vực thẳm sâu vạn trượng. Bọn hắn đã rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, tiếp nhận nhiệm vụ tới đây giết Ma Kiếm Tông đệ tử, người vẫn chưa thấy đầu nhưng lại khiến bản thân rơi vào vòng vây nguy hiểm.

- Sư huynh, bọn chúng tốc độ đột biến, càng ngày càng nhanh hơn.

- Không còn cách nào khác, chúng ta đã bị bại lộ. Các sư đệ lần này ta e rằng phải tử chiến một trận. Kẻ nào có thể mở một đường máu thoát khỏi đây phải trở về bẩm báo tông môn trả thù cho những huynh đệ đã chết.

Hắn nghiêng răng, cơ may sống sót vốn không đáng kể. Tâm trí sẵn sàng đón nhận cái chết đó mới chính là hi vọng mở ra một con đường máu cuối cùng.

- Vạn sư huynh, trên kia một toán người, bọn chúng y phục không thể đoán ra là người thế lực nào.

- Ta nghĩ 8 thành bọn chúng là kẻ xâm nhập.

Như Phong thuận miệng lên tiếng, khiến không ít người gật gù. Ma Kiếm Lâm lúc này đặc biệt phòng vệ nghiêm minh, một vùng rộng lớn đều cấm tiệt người ngoài. Bọn chúng không dám lộ diện rõ ràng không phải kẻ thiện lương.

- Chúng ta tới đây mục tiêu chủ yếu chính là Giáp đẳng yêu thú, không nên đối với bọn chúng mà gây ra bất kì tổn thất nào.

Vạn Vân Phi không hổ là đệ tử lâu năm theo hầu tông chủ, hẳn thập phần cẩn trọng. Nếu tin đồn không sai những người này ắt hẳn cũng đã nghe ngóng được tin tức nào đó nên mới mò tới đây. Thay vì cùng bọn chúng tranh đấu người sống ta chết thì liên hợp lại cũng là chủ đích không tệ.

Vạn Vân Phi dẫn đầu đoàn người tiến lại cách nơi ma Huyết Tông người trăm bước chân.

- Tại hạ Vạn Vân Phi đệ tử tông chủ Ma Kiếm Tông, chúng ta tới đây không hề có ác ý. Xin hỏi cao danh quý tánh của các vị đạo hữu để tiện bề xưng hô.

- Hắn...hắn không hề có ác ý sao?

- Sư đệ đừng để những lời hoa mỹ kia làm lu mờ tâm trí, rất có thể đây là quỷ kế của bọn chúng.

Hắn không phải là một tên ngốc tử chỉ biết chém giết. Đối với những kẻ nghi binh này khó lòng khiến hắn tin tưởng.

- Bọn hắn chín thành là người của Ma Huyết Tông, đám ma nhân kia trước đây cũng không phải chưa làm qua thủ đoạn lén lút xâm vào Ma Kiếm Lâm ám sát đệ tử đang lịch luyện.

- Ta thấy lời này rất có lí, chúng ta người đồng thế mạnh sao phải nhún nhường, chỉ cần xông lên bắt bọn chúng giao cho Chấp Pháp Đội tra khảo.

- ...

Trong hàng ngũ mấy trăm người đông đúc không biết từ đâu xuất hiện không ít lời bàn tán càng khiến những ánh mắt nhìn về chúng trở nên bất thiện.

- Có biến chuyển, các sư đệ chuẩn bị sống mái cùng bọn chúng.

- Tiến lên giết những tên Ma Huyết Tông kia.

- Hay lắm ta cũng kiềm nén bấy giờ a.

Có kẻ đi đầu ắt có những kẻ bám theo, Vạn Vân Phi mặt mày đen lại, hắn không ngờ chuyển biến lại nhanh như vậy. Đường như mọi thứ đều không tuân theo lẽ thường.

- Tại sao ta lại nảy lên suy nghĩ tất cả những gì xảy ra đều do kẻ đứng sau màn âm thầm chủ đạo.

Vạn Vân Phi không có thời gian để đắn đo suy xét, đội ngũ phía trước thông thường Trúc Cơ tu sĩ đã thụ thương không ít. Lôi Lâm dù chiến ý xung thiên đòn thế tàn độc nhưng hẳn lại bị một kẻ che mặt kiềm chế khó lòng buông tay.

- Người là kẻ nào, bốn tọa trước nay ít khi thấy một kẻ lợi hại như người a.

- Lão xược, hải tử hỉ mũi chưa sạch. Một tiếng xung bốn tọa, hai tiếng hô bốn tọa Hoàng lão gia tử ngươi cả đời chính là không để hạng người như ngươi vào mắt.

Mười người không kẻ nào không là tinh anh đệ tử, ma Huyết Tông vì muốn tăng phần thuận lợi khi chấp hành nhiệm vụ đã cử ra không ít đệ tử vô cùng nổi bật. Một tên có thể chống đỡ dưới những cơn mưa công pháp trút xuống thậm chí còn tung đòn hiểm độc.

- Phong Ma Sơn người đang ở nơi đâu, tại sao lúc đầu sôi lửa bỏng này lại không thấy mặt bọn chúng.

Vạn Vân Phi pháp bảo là một thanh hắc kiếm thập phần kì dị, hẳn không chế thanh pháp bảo này thập phần quen thuộc từng chiêu từng chiêu khiến tên cầm đầu Ma Huyết Tông tu sĩ phải gấn sức chống đỡ.

- Hắc Ma Thao Thiên.

Kẻ thù bỗng nhiên bị bao vây từ phía bởi những vòng tròn kì lạ, hẳn cả đời chưa từng thấy thứ nào tương tự.

- Ngươi đi chết đi, Vạn Lí Phân Kiếm.

Từ những trận pháp kì dị kia pháp bảo hắc kiếm với tốc độ khó tin lao ra nhắm thẳng vào hắc phía sâu đầu lâu đâm tới.

- Hừ, ngươi đừng nghĩ dễ dàng đạt được ý đồ.

Tên ma Huyết Tông cầm đầu tu sĩ quả nhiên không phải là hạng gà đất chó kiển, hẳn nhanh như chớp né qua một chiêu tất sát. Nhưng vừa quay lại hòng bắt lấy Vạn Vân Phi pháp bảo thì hắc kiếm đã lao vào vòng tròn trận pháp khác mất hút.

Phía xa trên một chân đồi, Trần Duyên không khác gì tên phú hộ mới nổi. gói đầu trên đùi ngọc của mỹ nữ, há miệng đợi nàng bàn tay như đóa hoa lấy từng hoa quả cho vào miệng hẳn. Trên mặt không hề che giấu vẻ há hê ngắm nhìn phong cảnh vô cùng hỗn loạn đằng xa.

- Nàng đoán xem bên dưới phe nào sẽ giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Tóm lấy nàng tay ngọc hẳn đưa lên mũi hít thật sâu hương thơm nữ nhân, hứng thú cùng nàng quan chiến.

- Không phải là Ma Kiếm Tông chúng ta đại thắng sẽ có lợi hơn a?

Tướng Niệm khó hiểu rặng hỏi.

- Nếu nàng thưởng cho ta, tướng công mới nói ra cho nàng biết.

Hắn mặt dày chỉ lên mặt mình, Tướng Niệm từ lâu đã quen với bản chất xấu xa của hắn không lạ lẫm. Mỹ nhân ưu nhã hơi thở như lan nhẹ nhàng dùng làn môi mềm điểm trên má khiến hắn cười khoái trá.

- Khả khả bọn chúng bên nào tổn thất đều có lợi, chúng ta chỉ có nhiệm vụ cuối cùng là dọn bãi a.

Hắn vô sỉ trêu đùa mỹ nữ, trong khi hơn trăm tu sĩ dưới kia không ngừng chiến đấu người sống ta chết.

- Hai vị sư đệ, sư muội có lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ an toàn trở ra.

- Ahhh...

Ngay tức khắc đầu hắn như búa bổ, thì ra Tướng Niệm đã nhanh chóng đứng dậy mặc cho Trần Duyên đáng thương tung hứng đầu đập mạnh xuống đá cứng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Ngoài ý muốn, lão quái hiện thân

Trên không trung Như Phong cùng Bạch Long đập pháp khí phi hành, đi theo một đầu Phệ Huyết Trùng dẫn tới Trần Duyên.

- Đại sư huynh.

- Đại sư huynh.

- Hai vị sư đệ, sư muội đã làm rất tốt a.

Trần Duyên hài lòng mỉm cười.

- Ta đã làm theo những gì sư huynh căn dặn trong ba chiếc túi hương kia.

Như Phong trao trả thứ mà Trần Duyên đã bí mật trao cho hắn trước khi lên đường.

- Không có gì bại lộ chứ?

- Đệ đảm bảo...

Như Phong thập phần tin tưởng dự định đồng dạng nói thì sắc mặt tái mét.

- Là kẻ nào?

Trần Duyên nhanh chóng nhận ra Như Phong khác thường, Khô Mộc Đại Pháp chỉ trong chớp mắt được thi triển. Một quyền toàn lực đánh mạnh về phía sau, va chạm kinh hoàng khiến ba người Tường Niệm đứng gần không có phòng bị từ trước bị áp lực đẩy lùi mấy bước.

Khói bụi mù mịt đã tan, Trần Duyên song mục như muốn nứt ra nhìn chân chân vào quyền đầu bị một bàn tay già cỗi dễ dàng khóa chặt khiến hắn không hề rút quyền đầu trở về.

- Xuyên Tâm Chỉ.

Chỉ pháp này vốn là công pháp cấp 2 Giáp đẳng, Trần Duyên tình cờ nhục thể vô cùng cường đại nên mới có thể miễn cưỡng thi triển. Nay hắn đã đột phá Trúc Cơ công pháp này uy lực đã khác xa một trời một vực. Kiểm chỉ mang theo kinh người uy lực bất ngờ nhắm tới lão yết hầu.

- Khả khả tiểu tử ngươi ra tay quả nhiên độc địa.

Xuyên Tâm Chỉ từng dễ dàng gọt bay đầu của Trúc Cơ tu sĩ không ngờ lại không thể xuyên qua lão giả yết hầu. Nhưng chưa dừng lại ở đó, thứ hắn thật sự che giấu lúc này mới có cơ hội vận dụng.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Trùng tiễn trong tay áo mạnh mẽ bồi thêm một đòn tạt sát lại vào lão yết hầu. Hai đại sát chiêu mạnh mẽ cùng đánh vào một nơi cuối cùng cũng khiến hắn quyền đầu được giải thoát.

- Loa Toàn Ốc.

- Loạn Vũ.

Hàng trăm trùng tiễn không ngừng từ bên trong pháp bảo Loa Toàn Ốc đổ xuống như mưa, Trần Duyên nhường như muốn đánh sập một phần ngọn núi. Thời gian đã qua ba hô hấp nhưng hắn không dám ngừng tay, mưa tên vẫn không ngừng trút xuống. Ba người Tường Niệm bên ngoài chứng kiến cũng không dám tin còn có kẻ có thể sống sót sau chiêu này.

Nhục thể Trần Duyên bỗng nhiên bị khóa chặt, tứ chi thậm chí cả chân khí trong người cũng không thể vận chuyển. Không được Trần Duyên không chế Loa Toàn Ốc đồng thời cũng ngưng thả ra Phệ Huyết Trùng trôi lơ lửng trước mặt hắn.

- Hồi, tiểu tử. Ngươi quả nhiên không biết nương tay với người già cả. Cũng may lão phu xương cốt vẫn chưa rệu rã nếu không cũng bị ngươi đánh cho chặt vật rồi.

Đúng như Trần Duyên đã lo sợ, lão giả kia không một chút hề hấn gì. Một quyền đầu vừa rồi dù là Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ thông thường cũng không thể nào dễ dàng hóa giải. Trần Duyên càng liều mạng tung ra sát chiêu, thậm chí Loạn Vũ được hắn phóng theo Huyết Vũ của tên Lăng Vô Đạo uy lực kinh người nhưng lão vẫn không hề tổn thương.

Lão lấy ra một quyền trục trên miệng liên tục lăm nhăm.

- Bọn chúng gọi ngươi là đại sư huynh ắt hẳn ngươi là kẻ dẫn đội của Phong Ma Sơn đệ tử đi.

Trần Duyên đã khóc không ra nước mắt, cả người bị treo lơ lửng dù cho hắn đã cố vùng vẫy nhưng tất cả đều vô dụng.

- Một tồn tại khủng khiếp như lão khó lòng có thể che mắt nổi Ma Kiếm Tông, nhưng tại sao Chu lão lại không hề lên tiếng cảnh báo cho ta chứ?

Hắn ra sức gọi thầm nhưng Chu lão vẫn bặt vô âm tín.

- Tiểu tử ngươi chớ giãy dụa. Được rồi, muốn xuống thì xuống.

Trần Duyên đáng thương cả người bắn đi, khảm sâu vào trong núi đá. Nhục thể so với yêu thú càng đáng sợ, hắn cơ thể lấy lại được quyền không chế, cự thạch bị ném đi hắn từ bên trong chậm chậm bước ra.

- Sao rồi tiểu tử, đã làm nguội cái đầu của ngươi lại rồi a.

- Không biết tiền bối là cao nhân phương nào, tiểu tử trước nay chưa từng cùng tiền bối va chạm qua?

Lão gia hỏa kia có thể thông dong bắt chết hần, không cần nghĩ ngợi nhiều lão thật sự là một lão quái Kim Đan kì thậm chí là còn hơn thế nữa. Lão vừa rồi không hề ẩn giấu sát khí khẳng định không phải tới đây tìm hần gây chuyện nhưng bản thân không thể vì thế mà dám bạo gan bỏ qua lễ tiết.

- Lão phu là ai thì không thể tiết lộ, ngươi chỉ cần biết chúng ta không phải là kẻ địch. Lão phu nhàm chán nên muốn cùng các ngươi quan chiến, điều này không có gì quá đáng chứ?

- Tiểu bối cầu còn không được.

Quả nhiên Trần Duyên tiên đoán không sai, lão ắt hẳn chỉ là hứng thú nhất thời, đối với lão quái vật tu luyện nhàm chán thường muốn làm những điều khác người thường.

- Đại sư huynh.

- Các ngươi không cần quá lo lắng, vị tiền bối này chỉ hứng thú cùng chúng ta quan chiến mà thôi.

Ba người nhận ra tình hình đã dịu xuống, thế giương cung bạt kiếm ban đầu của Trần Duyên đã không còn nữa liền cẩn trọng dò hỏi.

- Tiểu tử ta đối với ba túi hương kia sinh lòng hiếu kì a.

- Mời tiền bối.

Hắn thập phần biết điều hai tay dâng ra ba túi hương đã thu lại từ trước.

Trong túi thứ nhất “không được tiết lộ thân phận”.

Trong túi thứ hai “bí mật tiết lộ Ma Huyết Tông danh tính”.

Trong túi thứ ba “chạy”.

- Ha ha ha chỉ ba câu đơn giản này mà ngươi có thể tạo ra một trường tranh đấu người sống ta chết. Bách Niên Chi Chiến những năm qua, không. Phải là vạn năm qua ngươi xứng đáng được liệt vào hàng ngũ những kẻ mạnh nhất.

Lão đối với hần không thể không tàn thưởng, mấy trăm nhân mạng dưới kia mặc cho ngươi là vô danh tiểu tốt, tinh anh thiên tài hay là thiên chi kiêu tử. Tất cả các ngươi hành động đều đã bị kẻ khác âm thầm khống chế, Trần Duyên thao túng khiến tất cả bọn chúng làm theo mọi thứ hắn sắp đặt từ trước.

- Tiền bối nói quá lời, nếu không nhờ thủ đoạn cải trang cao minh của Bạch sư muội cùng tâm trí gan dạ của Như sư đệ làm sao mọi chuyện có thể thuận lợi diễn ra.

Bạch Long có thủ đoạn biến ảo cao minh tới nỗi nếu nàng không thật sự ra tay dù là người thân cận nhất cũng khó nhận ra nàng cải trang. Lần này nhiệm vụ nàng chính là mất tích trọng yếu nhất để hần lập ra mưu kế này.

Hai người bí mật đột nhập vào hàng ngũ đệ tử thông thường, đánh ngất hai tên rồi cải trang thành bọn hắn chia ra lan truyền tin tức. Ngay khi Vạn Vân Phi muốn tính kế đình chiến thì Như Phong ra mặt thu hút sự chú ý, trở thành tâm điểm của mọi người thì Bạch Long lại giở ra thủ đoạn biến hóa bước vào vòng người sách động bọn chúng chiến ý.

Khi mọi chuyện đã diễn ra đúng theo dự tính, Như Phong cùng Bạch Long theo căn dặn của Trần Duyên mở ra cuối cùng túi hương thì cả hai cũng đều ngăn người không tin vào mắt mình. Chỉ đọc mỗi chữ “chạy” không còn cách nào khác hai người âm thầm thoái lui, giữa lúc vẫn còn mông lung không biết hành động tiếp theo là gì thì đột nhiên bắt gặp Trần Duyên linh trùng hai người tình ý liền bám theo tới đây.

- Tiểu tử còn đầu óc thái yêu thú kia, sao lão phu cũng không dò la được a.

Bạch Long cùng Như Phong cũng nhìn về phía Trần Duyên, động tĩnh chiến đấu đã làm náo động cả Vạn Hồn Vực nhưng yêu thú tung tích vẫn không hề xuất hiện.

Tường Niệm bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, không phải nàng không muốn cùng hai người họ che giấu nhưng Trần Duyên đã ngăn cản không để nàng tiết lộ. Hắn còn hùng hồn giảng giải “muốn lừa được kẻ địch trước phải lừa cả quân ta”

- Ha ha ha hay. Hay.

Hai người sắc mặt vừa khóc vừa cười, thì ra không chỉ những tên dưới kia đã sa vào lưới bẫy của Trần Duyên mà cả hai người họ chỉ chút nữa cũng bị tên đại sư huynh lưu manh này đem đi bán mất. Tới phút cuối cùng Bạch Long còn tin rằng Trần Duyên sẽ xuất hiện một bước đánh ra uy danh cướp đi yêu thú về tay Ma Phong Sơn a.

Chương 176: Kết cục đã được đoán định

Trường chiến đấu đã dần đi vào ngã ngũ, không ngoài dự kiến Ma Kiếm Tông nhân số áp đảo đang dần thắng thế. Mười tên hắc y đã ngã xuống bảy, chỉ còn lại ba tên Trúc Cơ Trung kì thực lực mạnh mẽ nhất.

Ma Kiếm Tông không hổ danh là đại ma môn, trong trận chiến không ngừng xuất hiện những đệ tử nổi trội. Thậm chí một đầu Át đẳng cấp 2 yêu thú cũng đã được tể ra làm chấn kinh toàn trường. Nhưng quân số thiệt hại cũng không ít, hơn mười tên đệ tử không may mất mạng.

Kết cục viên mãn nhưng lại khiến kẻ sau màn thập phần thất vọng, hấn lắc đầu thờ dài. Về mặt mắt đi hứng thú Trần Duyên trực bỏ đi.

- Tiểu gia hỏa này không lẽ thật sự muốn Ma Kiếm Tông thảm bại à?

Lão nhìn thấy Trần Duyên biểu hiện chỉ có thể giờ khóc giờ cười.

- Các ngươi ý đông hiệp yếu, ta dù có chết cũng không để Ma Kiếm Tông các ngươi đắc ý.

Tên tu sĩ cầm đầu nhất thủ đã phé, hấn cùng hai tên đồng bạn lưng dựa vào nhau đối mặt với vòng vây từ thần.

- Ha ha ha tên kia khẳng định sẽ dùng tới sát chiêu a, mấy tên gia hỏa này khiến ta mỏi mắt mong chờ cuối cùng cũng đã có kịch hay để xem.

Ba người Tuồng Niệm sắc mặt trở nên khó coi, chăm chăm nhìn qua Trần Duyên không hiểu hấn thật sự là Ma Kiếm Tông người?

Tên cầm đầu không ngờ làm ra hành động kinh người. Hấn phía sau bất ngờ đâm ra truy thủ giết chết hai tên đồng bạn còn lại.

- Sư... sư huynh...

- Thứ lỗi cho ta, chúng ta khẳng định không thể sống sót trở ra nhưng ta thề với các ngươi, sẽ đem chúng xuống âm phủ cùng chúng ta bầu bạn.

Hấn nở nụ cười điên dại, song thủ bất pháp. Huyết nhục từ hai tên đồng bạn như sinh linh chuyển động từ từ chuyển dời ra khỏi cơ thể tới khi chỉ còn lại hai cụ xác khô.

- Tất cả lùi lại, hấn muốn trước khi chết tung một chiêu tất sát.

Viên Thành Lực lúc này đã biến hóa thành hình dạng chiến đấu, tứ chi thô to, lông mao dày cộm, trên tay đại truy Pháp Bảo đã khiến một tên trong kẻ thù đầu lâu nổ tung chết cực kì thảm.

Thuận theo Viên Thành Lực báo động, hàng trăm đệ tử thi nhau lùi ra cách đó trăm bước, từ xa đề phòng tên kia một chiêu quyết tử.

- Ha ha ha các ngươi không thể nào có thể trốn thoát.

- Lấy mạng ta làm dẫn. Tể!

- Ma Huyết Bộc Địa.

Hấn nhục thể trở nên bành trướng một cách kì dị, chỉ cần nhìn vào cũng đủ biết cái này diễn ra khiến kẻ thi triển phải thống khổ khó có thể tưởng tượng.

- Khả khả khả các ngươi hãy cùng chết với ta.

- Không ổn mau chạy.

Nhục cầu nổ tung, uy lực khiến cho một vùng rộng lớn hơn 1 dặm trở thành bình địa. Trần Duyên quan chiến cách đó rất xa nhưng hấn dễ dàng cảm nhận được áp lực khổng lồ từ chiêu bộc phá kia. So với đầu yêu thú tự bạo nội đan trước kia hấn từng chứng kiến qua, uy lực đã mạnh hơn rất nhiều lần.

- Đại sư huynh, bọn hấn không bị bạo tạc mà chết chứ?

- Rất khó, ta không tin bọn chúng gần trăm năm tu luyện mà không có lấy một lá bài tẩy để phòng thân.

Lần này chiến đấu thập phần thảm khốc, nhân số đã giảm đi 2 thành đây chính là lần Bách Niên Chi Chiến tổn thất nặng nề nhất từ trước tới nay. Không ít kẻ vì giữ lấy tính mạng mà đã tể ra bản thân Pháp Bảo, phù chú, hộ giáp pháp khí. Nhưng nổi bật nhất chính là ba người Lôi Lâm, Vạn Vân Phi cùng Viên Thành Lực.

Viên Thành Lực vô cùng tin tưởng nhục thể mạnh mẽ, trực tiếp đón nhận đòn công kích. Lôi Lâm lại nhanh chóng thi triển phòng hộ công pháp, một đầu lôi long hiện ra quẩn quanh lấy hắn nhục thể, mạnh mẽ chống đỡ. Vạn Văn Phi có phần đặc thù, song thủ không ngừng múa loạn trong hư không. Đồ án với văn tự trước nay chưa từng thấy hiện ra bảo vệ hắn phía sau vô sự. Ba người lông tóc không hề tổn hại, rõ ràng đòn bộc phá vừa rồi không thể khiến bọn chúng trở nên khốn đốn.

- Tiểu bối không muốn làm phiền nhả hứng của tiền bối lâu hơn nữa, chúng tiểu bối cáo từ.

Lão phát tay không tiến, thủ vị nhìn hắn.

- Đại sư huynh chúng ta lần này thật sự đắc tội với đệ tử các sơn phong khác. Sau này chính là đường lớn cũng khó đi.

Bạch Long lo lắng không sai, toán người liên minh sau khi thu hoạch chiến trường đã tổn thất không nhỏ. Điều khiến bọn hắn càng trở nên căm phẫn hơn chính là tung tích Giáp đẳng yêu thú không thấy đâu.

- Vạn sư huynh có phát hiện.

- Là gì, tung tích của yêu thú sao?

Vạn Văn Phi ngay lập tức lao tới.

- Không, sư huynh nhìn xem, tên này không phải là đồng bọn của những kẻ kia sao?

- Không sai, nhưng hắn đã chết nhiều ngày trước. Có thể bọn chúng nội bộ nảy sinh bất đồng chém giết lẫn nhau.

Hắn thận trọng tra xét thi thể.

- Ta không nghĩ là vậy, các người mau nhìn. Tên này vết thương trên người vẫn còn đã gần hồi phục, hắn đã bị phế đi đan điền. nếu ta đoán không sai tên này chính là mối câu dùng để dụ bọn người kia tới.

- Rồi sau đó dụng độ chúng ta... mượn đao giết người.

Lôi Lâm tinh tường nhận xét càng khiến chúng huynh đệ hít một hơi lạnh. Nếu như nghi ngờ kia là đúng thì tất cả bọn hắn đã vô tình trở thành con cờ cho kẻ khác lợi dụng.

- Là kẻ nào, lão tổ tông này nhất định sẽ lột da, róc xương hắn. Dám âm ta tổn thất một đạo cấp 2 Giáp đẳng linh phù quý giá.

- Của người linh phù quý giá không lẽ hộ giáp của ta là thứ vô dụng, ta đã hao tổn gần 10 vạn điểm công hiến mới có thể lấy tới tay không ngờ lại vô dụng trở thành phế phẩm.

- Của ta, còn của ta nữa...

- Sư huynh của ta cũng vì chuyện này mà mất mạng ta phải trả thù cho hắn.

Toàn trường trở nên náo động, lần này bọn hắn bị ám quá nặng nề. Kẻ thù hao tiền tốn của, kẻ thì ngay cả tính mạng cũng không giữ được. Lòng người phần nộ như hỏa thiêu đốt.

- Lần này theo các người suy đoán ai là kẻ có lợi nhất? Sơn phong nào không hề gánh chịu bất kì tổn thất nào.

- Lâm đệ ý người muốn ám chỉ Phong Ma Sơn.

Vạn Văn Phi vô cùng nhịp nhàng phối hợp.

- Chính là bọn súc sinh kia. Trận chiến vừa nổ ra hai tên Bạch Long. Như Phong bỗng nhiên biến mất. Từ trước đó tên Trần Duyên kia cùng Tường Niệm cũng diện có không tới. Lôi Lâm ta thập phần khẳng định Phong Ma Sơn là những kẻ đứng sau chuyện này.

Lôi Lâm nói ra suy đoán khó lòng phản biện, những kẻ thất bại bản thân đứng đó bỗng nhiên tìm được chỗ bầu vú, nơi để trút bớt cơn phần nộ cùng nhục nhã tột cùng này.

- Lôi sư huynh suy đoán rất đúng, ta cũng tin rằng chính là bọn người Phong Ma Sơn chứ không ai khác. Bọn chúng nhân số ít nhất sợ rằng không thể bắt lấy vị trí đầu nên đã không ngại giữ trò bản thiếu này kéo chúng ta cùng xuống nước.

- Giết bọn chúng, mới khiến chúng ta hả giận.

- Phải, giết chúng.

Trong lúc lòng người như sôi trào, tất cả lòng thù hận đều đổ dồn về một phía thì một trong những nhân vật chủ lực nhất lại lặng lẽ dẫn người rời đi.

- Viên sư đệ, không lẽ muốn tự mình trả thù. Như vậy quá mạo hiểm, tuy bọn người Ma Phong Sơn nhân số ít ỏi nhưng ba tên trong số chúng thực lực sư đệ ắt hẳn cũng hiểu rõ phần nào.

- Vạn sư huynh hiểu lầm rồi, chỉ là ta không có hứng thú truy lùng sư huynh đệ Phong Ma Sơn.

Khách khí một câu Viên Thành Lực dẫn theo các sư đệ Bình Địa Sơn rời khỏi làm cho Vạn Vân Phi không thể mở lời thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Đứng giữa vòng vây

Bình Địa Sơn tình anh đệ tử lần này đi ra cũng phải hơn 10 người, Viên Thành Lực thực lực đứng đầu, hẳn được Ngũ Trưởng Lão phong làm dẫn đội không kẻ nào dám phản đối.

- Viên sư huynh, chúng ta tại sao không cùng sư huynh đệ đi tìm Ma Phong Sơn người trả thù? Bình Địa Sơn ta tổn thất cũng không nhỏ.

- Sư đệ có ý trách ta sao?

Viên Thành Lực ngoái lại lại nhìn trầm giọng.

- Đệ... đệ không dám, chỉ là...

- Người lo sợ Ma Kiếm Sơn người sau khi giải quyết Phong Ma Sơn sẽ tìm tới chúng ta?

Ma Kiếm Sơn vạn năm qua tồn tại dưới sự cai trị của tông chủ, từ lâu đã hình thành bá đạo thói quen, bọn chúng vốn có tiếng can quấy. Chỉ cần đệ tử khác bất tuân bọn chúng mệnh lệnh đều có nguy cơ bị trả thù.

- Hừ ta không tin bọn chúng có cơ hội ra tay, sau Bách Niên Chi Chiến lần này Ma Kiếm Tông chính là một lần thay máu, Ma Kiếm Sơn người đã ngông nghênh quá lâu rồi. Đi thôi.

Dẫn theo Bình Địa Sơn sư huynh đệ, Thành Lực quyết không muốn như bọn người kia tiếp tục bị dắt mũi tham gia những cuộc tiêu hao chiến dài hơi kia. Điều tiên quyết lúc này chính là tìm diệt yêu thú, hẳn đã tốn công vô ích một lần, không thể lại một lần nữa bước chân vào vết xe đổ.

- Là Phong Ma Sơn người, bọn chúng ở đây. Người mau chóng báo động để các sư huynh đệ vây công bọn hắn.

Hàng trăm Trúc Cơ tu sĩ phóng thích thần thức quả không đơn giản, cùng lúc đó Trần Duyên cũng không hề cố ý ẩn thân nên chỉ sau vài ngày đã bị bọn chúng phát hiện, pháo sáng bắn lên ngợp trời.

- Đại sư huynh, bọn chúng đã phát hiện ra...

- Cái này sư đệ phải là người rõ hơn ta a.

Hắn cười như không cười nhìn qua Như Phong.

- Không thể nào, đệ đã vô cùng thận trọng không để lại một chút sơ hở nào.

- Ha ha ha nếu đã như vậy thì cũng chỉ là khẩu thuyết vô bằng, chúng ta quyết không nhận tội a.

Trần Duyên vô si đã lên tới cực điểm, thà chết không khai ra chính là hắn chủ ý.

- Các người lúc này còn có thể nhàn nhã như vậy a.

Vạn Vân Phi cùng Lôi Lâm dẫn đầu Ma Kiếm Sơn đệ tử hùng hổ đáp xuống, sát khí âm âm như muốn xé xác bọn hắn.

- Khả khả chư vị huynh đệ Ma Kiếm Sơn cũng nhàn nhã không kém, hạn định chỉ còn phần nửa thời gian không đi săn giết yêu thú mà lại tìm đến chúng ta hàn huyên đây.

- Lôi sư huynh lời nói sao một kẻ thấp hèn như người dám tiếp chứ.

Trong hàng ngũ một tên tu sĩ tâm tư nhanh nhạy, xuất đầu hòng trước Lôi Lâm để lại một cái ấn tượng tốt. Phong Ma Sơn người vạn lần lại không nghĩ vậy, tên tu sĩ kia chưa vội đắc ý Như Phong đại kiếm đã ra khỏi vỏ, sắc bén một đường vào không khí.

Lôi Lâm ngưng trọng, trường kiếm chống đỡ. Ngoài ý muốn kiếm quang nhanh như chảo chớp lại không nhắm vào hấn mà bỏ lấy tên tu sĩ xấu số kia khiến hấn trọng thương, học máu.

- Như Phong người dám...

- Có gì mà không dám, phạm chúng ta đại sư huynh chính là phạm Phong Ma Sơn trên dưới ngàn đệ tử. Hấn không chết là do ta đã nương tay.

Như Phong không hổ danh là kiếm tu, hấn lời nói, hành động đều thập phần sát phạt, như một lưỡi kiếm thẳng tắp một đường chém xuống không mấy may rung động.

- Các người muốn nói tới tên Lôi Lâm kia à, trước đây người trước mắt ta chỉ là con sâu cái kiến tiện tay liền giết, không ngờ giờ đây đã có thể đi tới được bước đường này.

- Thì sao chứ người cảm thấy nuối tiếc vì khi xưa không thể ra tay, trơ mắt nhìn ta được người khác cứu đi. Lúc này trong tâm cam ắt hấn là người thập phần hối hận đi.

Lôi Lâm bị đào bới nỗi nhục nhã năm xưa, hấn chính là thiên tài vạn năm có một. Kẻ có cực lớn khả năng kế thừa tông chủ vị trí mới nhục do Trần Duyên ban tặng chính là vết ô uế cả đời.

- Ha ha ha...tiểu tử người dám ngôn cuồng trước mặt ta.

- Khô Mộc Đại Pháp. Nhất Chi Xuyên Tâm.

Trong nháy mắt, Trần Duyên liền biến mất.

- Không hay! Lôi Thần Bộ.

Lôi Lâm thực lực không thấp, dù ánh mắt không thể theo kịp tốc độ kinh hồn kia nhưng đứng giữa lằn ranh của sự sống và cái chết hấn bản năng mãnh liệt trỗi dậy. Bộ pháp vô thức được kích hoạt, cả người chuyển biến thành lôi điện trong sát na bay ra trăm bước đồng thời cứu lấy hấn một mạng.

Vạn Vân Phi cùng Ma Kiếm Sơn đệ tử lại không thể may mắn được như hấn, chỉ trong một khắc trước đó Trần Duyên còn cách bọn hấn khoảng cách không ngắn lúc này lại hiện diện tại giữa vòng vây không kẻ nào kịp thời nhận ra.

Một chiêu thất bại Trần Duyên tung quyền hướng Vạn Vân Phi vốn lúc này còn kẻ vai sát cánh cùng hấn Lôi sư đệ. Hấn không phải là đèn cạn dầu, khoảng khắc quyền phong áp tới không thể tránh né, song thủ đành che chắn ý đồ muốn ngăn cản cùng Trần Duyên.

- Ầm...Ah...Ah...Ah...

Xương cốt liền bị phế bỏ, Vạn Vân Phi tuy nhanh tay giữ lại một mạng nhưng lại thụ không nhỏ trọng thương, bị quyền kinh hất văng ra ngoài. Không vội truy sát, Trần Duyên nhục thể đã tới rên đến mức cực điểm, hấn không cần phải động thân, uy áp từ nhục thể đã đè ép khiến hơn mười tên tu sĩ bao quanh không thể động đậy. Bọn chúng không phải nhục thể cầm cố mà vì khí thế từ Trần Duyên dường như đã đánh gục bọn hấn ý chí chống trả, chỉ có thể đứng yên như trời trồng.

- “Một đầu thiên thủ sẽ chết lặng khi bị đại xà nhìn chăm chăm”, tình cảnh của các người lúc này cũng không khác gì a.

Gần đó không ít kẻ ôm tâm tư muốn góp vui lúc này khó khăn lắm mới có thể nuốt xuống ngụm nước bọt, sau lưng y phục đã ướt đầm từ lúc nào không hay.

- Sư huynh, chúng ta thật sự sẽ đối đầu với hấn sao?

- Đệ kiến nghị hay là thôi, tin rằng không ai trong chúng ta muốn chọc vào kẻ điên kia.

Những thế lực gần đó không ngừng nhìn nhau gật đầu, tất cả đều vô cùng thuận thực yên tĩnh không dám cử động. Tầm gương của Ma Kiếm Sơn còn đó, không kẻ nào nguyện ý đưa đầu làm vật tế thần. Chỉ cần không chọc vào hấn thì Bách Niên Chi Chiến lần này ắt hấn sẽ lấy được một vị trí không tệ.

Lôi Lâm liều mạng thi triển công pháp khiến nhục thân phải chịu cực nặng phản phệ. Hấn vô cùng chật vật, y phục gần như nát tan, cả người loan lỗ vết máu. Nhưng điều đó không hề đáng kể, hấn lại một lần nữa bị khuất phục trước kẻ thù. Càng thống hận hơn là trận chiến giữa hấn cùng Trần Duyên chưa kịp diễn ra bản thân đã thụ lấy trọng thương.

- Tại sao? Lão thiên lại bất công với ta tới mức này, cho ta thiên tư tuyệt đỉnh, ban xuống cực đại cơ duyên tại sao lão lại cho hấn xuất hiện chứ?

Lôi Lâm kinh mạch đã thụ phải tổn thương nghiêm trọng, hấn lúc này không khác gì phế nhân song mục rướm huyết lệ nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Duyên.

- Hấn đối với ta sát khí đã lên tới đỉnh điểm không thể thay đổi, giữ lại chính là gây họa về sau. Dù đắc tội với tông chủ mối họa này không thể tiếp tục tồn tại.

Trần Duyên trời sinh đối với sát khí thập phần miễn cảm, hấn cả đời chưa từng thấy kẻ nào lại có mối thâm thù sâu nặng như Lôi Lâm. Tên kia đã biến

hắn trở thành kẻ thù không đội trời chung, chỉ có giết đi Trần Duyên. . . không giết đi tất cả những kẻ thân thuộc của Trần Duyên mới có thể khiến hắn giải đi mối hận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Tử Bào đệ tử lộ diện

Chủ ý đã quyết, Trần Duyên trầm trọng sát khí bước tới nơi Lôi Lâm chập vạt nằm đó. Nhiều kẻ chứng kiến không khỏi rùng mình, bọn họ trong đầu đã liên tưởng tới hắn tiếp theo cử động.

- Đại sư huynh sẽ giết Lôi Lâm thật sao? Tuy Bách Niên Chi Chiến không cấm đoán chuyện người sống ta chết nhưng hắn đã được tông chủ thu làm chân truyền đệ tử. Giết Lôi Lâm chính là tuyệt đối cùng tông chủ vạch mặt a.

Bạch Long hoa dung thất sắc, ma môn vốn là nơi lãnh huyết không có quá nhiều quy định tiết chế nhưng cũng không có nghĩa được tùy ý làm bậy. Giết Lôi Lâm liên lụy quá lớn, không khéo Trần Duyên sẽ kéo theo cả Phong Ma Sơn xuống nước.

Những ánh mắt kinh dị tất cả đều tập trung trên người nam nhân từng chứng tâm thường kia, không một kẻ nào ở đây đủ dũng khí dám đứng lên ngăn cản.

- Lôi Lâm, ngươi thiên phú không sai, được tông chủ để mắt con đường tu luyện sau này chính là bằng phẳng đi lên. Đáng tiếc nhà ngươi lại đối với ta sinh ra sát tâm, muốn trách chỉ có thể trách bản thân ngươi thôi.

Trần Duyên dùng khinh thường ánh mắt nhìn xuống Lôi Lâm, một đại thiên tài vạn năm hiếm có không khác gì liếc nhìn cỏ kiến vô hại. Ngón trở từ từ biến đổi, kiếm chỉ "Nhất Chỉ Xuyên Tâm" chỉ thẳng lên trời cao.

- Lẽ ra sau cái ngày định mệnh đó ngươi nên co cụm lại sống đến những ngày cuối đời. (cái ngày Tông Môn Đại Diễn ấy)

- Chết đi.

- Dừng tay.

Kiểm chỉ vừa hạ xuống, nhiều người còn tin rằng Lôi Lâm kết cục chính là bị trăm làm hai cực kì thâm thi trên không trung, ba nhân ảnh phi pháp kiếm bao vây lấy hắn.

- Các ngươi bảo dừng tay ta phải tuân theo sao?

Hắn khinh thường cười lạnh, kiếm chỉ không những không dừng lại mà còn chém xuống nhanh hơn.

- Keeng. . .

Kiểm chỉ còn cách Lôi Lâm chỉ một sát na thì bị một kẻ mang từ bào ngăn cản.

- Ngươi chó ngông cuồng.

- Ý Thủy Biên Chương.

Từ bào nhân dễ dàng đón đỡ Trần Duyên một kiếm, đồng thời một chương mang theo không nhỏ pháp lực, thủy nguyên tố mạnh mẽ dao động tập trung trên hữu thủ đánh lên người Trần Duyên. Trực tiếp hứng chịu một chương, Trần Duyên buộc phải lùi lại hơn mười bước. Nhục thể có hơi chút chấn động nhìn bề ngoài hắn không hề phải chịu đã kích gì nhưng nội thể, từng dòng kinh lực như dao long quấy phá không ngừng phá hư.

- Hừ ngươi quả nhiên là kẻ không biết trời cao đất dày là gì, Ý Thủy Biên Chương chính là cấp 2 Giáp đẳng pháp kỹ chuyên công phá nội thể. Chỉ một khắc nữa thôi ngươi sẽ. . .

Từ bào tu sĩ trông thấy hắn không thêm chống đỡ mặc cho một chương kia đánh lên người liền mở giọng khinh thường. Một khác, hai khác, ba khác đã trôi qua từ bào tu sĩ thần tình càng trở nên ngốc trẻ, Trần Duyên thân người vẫn thẳng tắp như vạn năm đại thụ, không gì có thể lung lay.

- Đây là thứ công pháp ngươi dựa vào, đối với một kẻ tu vi Trúc Cơ Trung kì như ngươi có thực lực đến mức này đã là không tệ.

Hắn sắc mặt trở nên khó coi, đó là những lời hắn nhận được từ một kẻ tu vi thậm chí còn thấp hơn 2 tiểu cảnh giới.

- Quách sư đệ đã đủ rồi, nhiệm vụ chúng ta tới đây không phải là để gây chuyện.

- Vị sư đệ kia, ta thay mặt hấn tạ lỗi với người.

Nam nhân ngũ quang trung khí dễ nhìn, phóng xuống mặt đất hướng Trần Duyên chấp tay.

- Từ bào đệ tử, không ngờ có ngày Trần Duyên ta có thể được tận mục diện kiến.

Bọn chúng có thể xuất hiện tại nơi đây là điều Trần Duyên không thể lường trước được. Phong Ma Chân Nhân từng một lần nói qua những kẻ từ Cẩm Địa bước ra có thực lực vượt trội đều bí ẩn mất tích. Bọn chúng được mời gia nhập trở thành từ bào đệ tử, là nòng cốt lực lượng mạnh mẽ nhất trong Ma Kiếm Tông thậm chí ngay cả Tông Chủ cũng khó lòng tùy ý khống chế. Chỉ biết phía sau bọn chúng là những tồn tại cổ lão đã quy ẩn trước kia âm thầm bảo vệ phía sau tông môn.

- Không ngờ Trần sư đệ đã biết bọn ta tính danh, lần này chỉ là bất đắc dĩ mong sư đệ lượng thứ. Lôi Lâm sư đệ đã được đề cử trở thành một người trong chúng ta người không thể nào giết hấn.

Nam tử thần sắc bất đắc dĩ nhưng khí lực lại thập phần vững chắc, dừng khí này tất cả đều do thực lực phát sinh. Chỉ cần nhìn thấy hấn khí chất Trần Duyên cũng đủ hiểu rằng nam tử này không dễ đối phó.

- Nếu mọi chuyện đã quyết ta đành phải từ bỏ a.

Mọi người đều ngỡ ngàng, Trần Duyên sát khí chỉ trong chớp lát đã hoàn toàn tan biến. Một bộ hung thần ác sát quyết không thể không giết Lôi Lâm ban nãy đã không cánh mà bay, hấn giọng điệu trầm ổn nhẹ nhàng buông tha.

- Ha ha ha Trần sư đệ quả nhiên là kẻ làm việc lớn, sư đệ có thể vì đại cuộc mà bỏ qua phần nợ tức thời chính là phúc...

- Ha ha ha Trần Duyên súc sinh, người lại lần nữa không thể giết Lôi Lâm ta, trời cao quả nhiên ưu ái ta. Người cứ chờ đó, sau khi ta pháp lực địa thành chính là lúc người sống không bằng chết.

- Chết tiệt tên phế vật này...Trần sư đệ, hấn...

Nam tử sắc mặt trở nên ngốc trệ, cái này chính là lật thuyền trong mương a. Trần Duyên có thể an ổn chống chịu hấn sư đệ một chiêu mà không thụ bất kỳ thương thế gì thậm chí còn muốn ra tay đáp trả. Nếu thật sự liều mạng tấn công hấn sợ rằng bản thân cũng khó tránh được trọng thương.

- Sư huynh không tin lời Trần Duyên ta nói ra?

- Không...không ta biết sư đệ là kẻ nhất ngôn cửu đỉnh, nếu mọi chuyện đã êm thấm ngu huynh mạn phép cáo từ.

Trần Duyên không trở mặt khiến hấn thờ phào nhẹ nhõm, hấn đối với Trần Duyên kiên kị không nhỏ nhưng cũng không có nghĩa là kẻ hèn nhát. Nếu không phải nhiệm vụ đưa ra đã nghiêm lệnh rằng bằng mọi giá đưa Lôi Lâm trở lại thì hấn quả thật muốn một đầu trợn ti thí long trời lở đất cùng Trần Duyên.

- Khoan đã.

- Đúng như ta tiên đoán, tên này không dễ đối phó.

Nam tử nghĩ thầm.

- Sư đệ không biết có gì chí giáo, ta trên người có không ít việc công không thể nán lại.

- Ta nói sẽ tha chết cho hấn nhưng cũng không có nghĩa là để hấn dễ dàng rời đi.

Xung quanh người chứng kiến sớm đã đoán ra, không ít kẻ xì xào.

- Quả nhiên tên Trần Duyên kia khó lòng cho qua, chỉ có thể trách tiểu tử Lôi Lâm kia khó khăn lắm mới kéo về một mạng lại không biết yên vị.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Cùng thần bí lão nhân đối chất

Nam tử sắc mặt rất khó coi, hấn đối với Trần Duyên đã phi thường khách sáo nhưng tên này năm lần bảy lượt lần lượt khiến hấn cũng đã dần mất kiên nhẫn.

- Trần Duyên, hấn giờ đây đã là từ bào đệ tử. Người đừng nên quá phận.

- Ha ha ha cuối cùng cũng nói một câu giống con người a. Nếu ngươi đã thắng thần như vậy thì ta đây cũng không vòng vo. Lấy hấn nhất cước Trần Duyên ta khẳng định không ngăn trở các ngươi rời khỏi.

Ba tên tử bào đệ tử tròn xoe mắt nhìn nhau không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Lấy nhất cước chính là đương trường phế đi hấn một chân, Lôi Lâm cả đời sẽ khó lòng có thể trở người.

- Trần Duyên, làm ngươi nên biết chừng cho bản thân đường lui. Nếu ngươi làm quá quyết tuyệt chỉ rước họa cho bản thân.

- Ha ha ha. Đường lui? Chính hấn đã cắt đi đường lui của chính mình.

Mặc cho hấn đe dọa, Trần Duyên không hề chùn bước Khô Mộc Đại Pháp đã được thi triển, tốc độ kinh hoàng bộc phát, quyền kinh bài son đào hải cuốn tới nhằm nghiền nát tên Lôi Lâm đáng thương.

- Ngươi đừng khinh người quá đáng.

Nam tử đã gấp không thể chần chừ, hấn té ra pháp bảo là một thanh tiểu đao mang theo trên đó là từng tia lam khí nhàn nhạt, một đao trầm xuống cắt đứt quyền phong thành trăm mảnh.

- Không thể nào, chỉ đơn thuần chống đỡ một quyền kia mà Hải Lam Đao của ta đã có dấu hiệu tổn hại. Ngoài tử bào đệ tử ngươi, Ma Kiếm Tông bên ngoài đệ tử vẫn còn có kẻ lợi hại như hấn sao?

- Quách sư đệ, hai người các ngươi mau chóng đưa Lôi Lâm tới bên Bạch lão, ta không nắm chắc có thể vừa chiến đấu cùng hấn đồng thời bảo hộ các ngươi bình an.

Tên Quách sư đệ thần tình trầm trọng, tuy hấn cùng tên sư huynh kia đều là Trúc Cơ tầng 4 tu sĩ nhưng thực lực hai bên sớm đã chênh lệch như đêm và ngày. Lần này nhận nhiệm vụ tới đây cứ ngỡ chỉ cần hấn ra tay cũng đủ để trấn áp toàn trường nhẹ nhàng mang Lôi Lâm trở về. Có điều chính cao tăng phía trên cũng khó lòng lường trước được một kẻ như Trần Duyên tồn tại, đẩy bọn họ vào tình thế khó khăn này. Nâng lên Lôi Lâm, hai người đập pháp kiếm bỏ đi bay tới nơi bạch phát lão già đang đứng đường thần.

- Bạch lão, Lôi Lâm sư đệ nhờ ngài bảo hộ hấn một mạng, sau này nhị lão khẳng định sẽ không quên ân tình này.

- Bạch lão...

Lão già chính là người cùng Trần Duyên quan chiến trên Vạn Hồn Vực, lão ánh mắt nhìn đăm đăm tên sống dở chết dở kia thần tình có chút phức tạp khó đoán.

- Chỉ vì một kẻ như ngươi mà muốn lão phu phải ra mặt chống đối tên tiểu tử dưới kia? Không đáng, không đáng.

- Khụ...khụ...tiền bối, ta chính là đệ tử chân truyền của tông chủ, khẳng định sau này ngươi sẽ không bạt đãi tiền bối.

Lôi Lâm lúc này tâm tư muốn chết đi, không ngờ có ngày hấn lại rơi vào bước đường này. Ngay cả một lão quái vật thực lực thông thiên cũng nhận định hấn không bằng tên Trần Duyên.

- Đã rất lâu rồi lão phu không còn dưới sự điều động của tông chủ, ngươi không thể lôi hấn ra chèo kéo ta được a.

- Nhưng...ta...

Rốt cuộc hấn cũng không thể tiếp tục che giấu, lúc này ngoài thứ đó ra hấn không còn thứ gì có thể đánh động tới Bạch lão. Trong miệng lẩm nhẩm, rõ ràng là đang truyền âm nhập mật. Kì lạ thay Bạch lão sắc mặt hồ hững bỗng nhiên đánh lại, song mục mở lớn không thể tin nổi nhìn qua Lôi Lâm.

- Ngươi lại gần đây.

Lão phát tay, Lôi Lâm cả người bị kéo lại gần lão. Nhất thủ già nua bắt chặt lấy Lôi Lâm tả thủ. Lão liếc nhìn hấn rồi lại nhìn xuống Trần Duyên đang đứng mảnh đối trọi ngang tài ngang sức với lão đệ tử rồi bất chợt thở dài.

- Trần Duyên, ngươi đã không còn cơ hội, Lôi Lâm sư đệ đã được Bạch lão che chở, ngươi không thể động được tới hấn.

- Cảm niệm, ngươi mau tránh ra cho ta.

Một cước bổ đôi cả một ngọn núi, một đầu cấp 2 yêu thú vô danh không may di ngang lạc vào trận chiến cũng bị miểu sát khiến cho những kẻ xung quanh lạnh toát cả da đầu. Bọn chúng khó khăn lắm mới có thể vây công lấy một đầu yêu thú nhưng Trần Duyên lại một chiêu miểu sát, mà rõ ràng đó còn chưa phải hấn toàn bộ thực lực, từng đòn từng đòn đều uy mãnh bức người, cách đó mười dặm gần như không có kẻ nào dám bén mảng tới gần.

Cuối cùng tử bào nam tử cũng lộ ra sơ suất, tận dùng cơ hội Trần Duyên quyết định không bận tâm tới hấn. Song cước hữu lực, một nhịp phóng người lên cao hơn mười trượng, chỉ trong chớp mắt đã hiện diện trước mắt Bạch lão.

Ném ra pháp kiếm, song thủ chấp sau lưng, tóc dài toán loạn, cả người thẳng tắp hấn như thể rường cột chống trời, song mục sắc bén như lưỡi kiếm.

Đối diện một lão quái Trần Duyên lại không hề tỏ ra một chút nhún nhường sợ hãi.

Trần Duyên cả người vô tình toát ra khí khái của một bậc đại cường giả, ngay cả Bạch lão cũng khó lòng tìm ra điểm yếu kém nào của hắn, không ngừng trong đầu tán thán.

- Ma Kiếm Tông ta có một kẻ như hắn, vạn năm sau khẳng định cũng khó mà có thể suy vong.
- Tiền bối, có thể giao Lôi Lâm sư đệ cho ta chăng?

Ngoài ý muốn khiến tất cả không dám tin vào mắt mình, Trần Duyên không ngờ trước mặt lão quái kia thẳng thừng nói ra đề nghị, hắn không sợ lão ra tay trấn áp sao.

- Khốn kiếp, sao ngươi dám bắt kính với sư phụ.
- Chờ đã Hạo nhi, ta có chút chuyện muốn cùng hắn nói chuyện.

Hắn vô ý đã Trần Duyên tẩu thoát, chưa kịp chuộc lỗi thì tên không sợ trời không sợ đất kia lại dám ngang nhiên bắt kính. Bị Bạch lão ngăn cản hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thu đao, ánh mắt dè chừng liếc nhìn.

- Lão phu tu luyện đã hơn 3000 năm, du ngoạn không ít nơi, tận mắt chứng kiến hàng vạn thiên tài nhưng bọn chúng cũng khó lòng bì được với ngươi.

Lão càng hâm hưởng Trần Duyên thì Lôi Lâm song mục lại huyết đậm thêm một phần. Hắn chỉ ước gì lão quái kia có thể một chương bắt chết Trần Duyên ngay lúc này.

- Chỉ có điều tiểu tử Lôi Lâm này lại khác biệt, hắn thiên phú buộc lão phu phải ra tay đảm bảo, không thể để nhà ngươi tùy tiện a.
- Lôi Lâm thiên phú, ý tiền bối chính là của hắn Lôi Linh Thể đúng không?

Lời hắn nói ra khiến lão thập phần ngoài ý muốn, còn những kẻ khác lại vô cùng chấn động, ngay lúc đó khắp nơi đã nổi lên những tiếng xôn xao.

- Lôi Linh Thể, thật sự là Lôi Lâm sở hữu Lôi Linh Thể.
- Nào ngờ tông chủ lại vô duyên vô cớ chọn hắn làm chân truyền đệ tử trong khi những sơn phong khác cũng tồn tại không ít thiên tài.

Kẻ kinh ngạc nhất tại nơi đây không ai khác chính là lời thể chủ nhân, Lôi Lâm.

- Ngươi... ngươi biết được ta có Lôi Linh Thể từ khi nào?
- Từ khi nào? Từ khi ngươi đứng lên chiến đài, thể chất Lôi Linh Thể của ngươi đã không thể nào thoát khỏi mắt ta.

Chu lão chính là người đầu tiên thăm dò được hắn kinh người thể chất, Trần Duyên lúc đó cũng kinh nghi, lần đầu hắn biết được ngoài Hạ Thảo ra còn có kẻ khác sở hữu thứ thiên phú kinh người này.

- Thì ra là vậy, ngươi sớm biết được ta là thiên tài trời sinh nên lúc đó mới tìm cách triệt hạ ta từ trong trứng nước. Trần Duyên ời là Trần Duyên cuối cùng ta cũng đã nhìn ra con người thật giấu sau bộ mặt kiêu ngạo kia a.

Như thể đã bắt được thóp của Trần Duyên, Lôi Lâm không ngừng hét lớn như sợ không kẻ nào biết. Hắn không ngừng cười điệu cười khó nghe cuối cùng sự nhục nhã của bản thân đã có thể khiến Trần Duyên ngã ngựa trong phút chốc.

Hàng trăm ánh mắt hướng về phía Trần Duyên, quả nhiên mưu kế của Lôi Lâm vô cùng lợi hại, nếu không có gì ngoài ý muốn sau chuyện này thanh danh của Trần Duyên sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Trong lúc Lôi Lâm vẫn còn đang đắc ý chờ đợi hắn từ thù xấu mặt thì Trần Duyên bất ngờ hé lên khinh thường nụ cười, đôi mắt hắn nhìn xuống Lôi Lâm nhục thể do bị công pháp phản phệ không thể di chuyển không khác gì nhìn con sâu cái kiến bên đường.

- Lôi sư đệ hiểu lầm a, lúc đó sư huynh tiện tay trấn áp ngươi không phải ngươi có Lôi Linh Thể.
- Ngươi đừng cố biện minh, khiến ta càng thấy ngươi rẻ mặt.

Lôi Lâm cáo mượn oai hùm, từ khi hắn biết tính mạng đã được kẻ khác đảm bảo thì lá gan ngày càng lớn, không kiên nhẫn hết. Bạch lão sắc mặt cũng có chút không đúng liếc tới khiến Lôi Lâm cảm thấy không ổn rút cuộc cũng rút đầu lại.

- Lúc đó ta thân là đại đệ tử Ma Kiếm Tông sao lại có thể bị để một con kiến như ngươi bắt kính chứ. Giết ngươi cũng chỉ tổ làm bẩn tay ta, dù sao ngươi sớm muộn cũng là sư huynh đệ đồng môn, một chút dạy dỗ cũng là điều đáng nên làm.

Con kiến trong mắt Trần Duyên trước nay chưa từng một lần thay đổi, dù Lôi Lâm mang trong mình kinh người Lôi Linh Thể nhưng cũng không thể thoát khỏi kết cục chết tại hắn trong tay.

- Người cũng đừng mang cái thứ gọi là thiên tài ra chống đỡ, thử hỏi nơi đây có kẻ nào dám trước mặt Trần Duyên này bày ra hấn thiên phú chứ.

Toàn trường triệt để im lặng, hàng trăm thiên tài tu sĩ, trong đó có không ít kẻ vẫn còn ẩn giấu thực lực hòng một bút gây nên chấn động. Nhưng đứng trước cái bóng quá lớn của Trần Duyên tất cả dự định bày sẵn trong đầu hết thấy đều trở nên vô dụng.

Hàng vạn năm qua không biết bao nhiêu tu sĩ đã đổ không kể xiết xương máu hòng chiếm lấy cái ghế đệ nhất nhưng đây cũng là lần đầu trong lịch sử tồn tại một kẻ dám cả gan đứng trước tất cả thiên tài đệ tử đe dọa bọn hấn. Bạch lão đôi mắt già nua càng trở nên trầm trọng, bởi vì lão đã nhận ra từ sâu trong tâm khảm Trần Duyên đã cùng Tông Chủ năm xưa sinh ra một chút liên hệ, Cường Giả Chi Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Màn kịch khép lại, Kim Đan đánh cuộc

Toàn trường không một kẻ nào phát ra tiếng động, âm thanh của lá cây rào rạt lúc này cũng trở nên vang dội lạ thường. Bên dưới không ít thiên tài sắc mặt tái nhợt, bọn chúng chỉ có thể nhìn lên nam nhân khẳng khái cùng lão quái vật kia đối mặt không hề có vẻ nhún nhường.

Ba tên tử bào đệ tử càng trở nên ngốc trệ, bọn hấn ngây người trong phút chốc. Không ngờ có ngày lại có thể tận mắt trông thấy diễn cảnh không tưởng này, một kẻ trấn áp quần hùng. Dù là bọn hấn kẻ nổi bật nhất năm xưa sợ rằng cũng không đủ dũng khí trước mặt những thiên tài đồng lứa nói lên những lời ngông cuồng kia.

- Lôi sư đệ, người muốn phản bác ý kiến của ta.

Bị Trần Duyên sắc bén ánh mắt liếc nhìn Lôi Lâm cả người run lên bần bật, hấn hàm răng nghiến chặt, trên mặt không ngừng chuyển tím, khóe miệng chảy ra tia máu. Hấn đã bị dồn nén đến chân tường, bản thân bị vô văn sĩ nhục, khinh thường nhưng lại không thể có lấy một chút dũng khí đứng ra cùng Trần Duyên đối trọi.

- Lôi Linh Thế a, tiểu tử người lẽ ra khi chào đời đã được tung hô là ông trời nhi tử, đáng tiếc thay lại không đúng lúc.

Bạch lão tiếc hận nhìn xuống một tên đại thiên tài bị dồn ép thập phần bi phần, hấn biểu hiện chính là nộ hỏa công tâm. Đương trường bị hỏa khí của chính bản thân gây ra thương thế.

- Tiền bối ý đã quyết tiểu bối liền không cưỡng cầu, vừa rồi trong lúc nóng nảy có nói ra điều gì bất kính, mong tiền bối rộng lượng tha tội.

- Người có thể buông bỏ lão phu cũng khó lòng trách phạt, trở về đi thôi. Bách Niên Chi Chiến vẫn còn đang dang dở, các người chỉ còn một tuần trắng để sẵn tìm yêu thú.

Trần Duyên bày ra là một con người cảm lên được liền bỏ xuống được càng khiến lão nội tâm bất nhất, lo nghĩ không biết lão ra tay cứu tên Lôi Lâm kia một mạng có phải là sai lầm hay không a.

Bữa tiệc chóng đến cũng chóng đi, mọi thứ đều đã được an bày chúng đệ tử không còn nguyên nhân để nán lại, phân tán ra khắp nơi. Dù không thể hoàn thành mục đích săn giết mười đầu yêu thú thì cũng không thể trắng tay trở về.

- Sư huynh, chuyện này sợ rằng sẽ để lại hệ lụy không hề nhỏ.

Bạch Long lo ngại cũng không phải là không có lý, Lôi Lâm đã mang danh là tông chủ đệ tử, nay lại có nhóm người thần bí lộ diện đứng ra bao che cho hấn. Những ngày tháng sau này của Trần Duyên tại Ma Kiếm Tông có khả năng nữa bước khó đi.

- Ha ha ha mọi thứ không nghiêm trọng như sư muội tưởng tượng đâu, ta sẽ có cách. Một điều trọng yếu ta muốn nói với các người.

- Nếu không phải vạn bất đắc dĩ đừng ra mặt chống đối với tử bào tu sĩ, đồng thời những kẻ kia sẽ chào mời các người gia nhập bọn chúng, tới lúc đó không cần do dự, trở thành tử bào đệ tử cơ duyên không thể bỏ qua.

Đối với tử bào đệ tử vấn đề Phong Ma Chân Nhân từng nhắc qua, nhưng hấn đối với bọn chúng cũng hoàn toàn mù tịt. Nhưng Trần Duyên lại đối với những tên thiên tài này vô cùng chú tâm, bởi lẽ hấn sư phụ cũng từng là một trong số bọn chúng.

Trên đỉnh đài, ba tuần trăng mau chóng trôi qua. Thập đại trưởng lão một lần nữa đầy đủ góp mặt mong chờ những các nhân kiệt xuất lộ diện. Mỗi khi Bách Niên Chi Chiến diễn ra đều kéo theo đó là cực hạn ganh đua, nhiệt huyết tuổi trẻ không ngừng sôi sục. Hàng vạn Ma Kiếm Tông đệ tử đều đã tới thật sớm tìm cho mình một nơi quan sát thật tốt, muốn bản thân một lần chứng mục nhân chung chỉ long mới được sinh ra.

- Lão bát, người đứng là càng già lại càng không có cốt khí. Tên tôn tử Ngô Thiên của người vừa rồi đi Cẩm Địa chưa bao lâu mà người đã bắt hấn đi. Không lẽ sợ chúng ta đối với một tên tiểu bối như hấn ra tay a.

- Đại Trưởng Lão không cần phải bóc mẽ ta, Ngô nhi thiên phú siêu quần được để mất trở thành tử bào đệ tử. Ta không muốn bỏ lỡ thời cơ quý giá này làm chậm trễ hần tiên đồ.

Bát trưởng lão yên vị trên mộc tọa không mấy quan tâm đại trưởng lão châm chọc. Lão nhanh chóng đem tôn tử trở về vì đã sớm được hần báo lại, trong Cẩm Địa vô tình tìm thấy một thứ có lai lịch không nhỏ. Vật này không tiện để người ngoài dây vào nên đã cố tính viện cớ trước khi những lão quái vật kia điều tra ra manh mối liền đem hần đi.

- Nhị trưởng lão cho rằng kẻ nào sẽ nắm được khôi đầu Bách Niên Chi Chiến a?

Tam trưởng lão trước nay đối với phe phái không quan tâm đến, nhưng lão lại vô cùng có hứng thú những trò may rủi.

- Điều này không dễ nói trước, những tiểu tử kia có kẻ nào không mưu mô xảo trá, tận lực che giấu thực lực.

- Ta lại thấy khôi đầu kì này sợ rằng khó lòng thoát khỏi Ma Kiếm Sơn người.

Lục trưởng lão vốn là kẻ ít khi xuất hiện, hần là kẻ có hành tung bí ẩn nhất trong Thập Đại Trưởng Lão. Thậm chí còn có tin đồn rằng ngoài tông chủ ra không kẻ nào được diện kiến hần mục diện, thậm chí hần là nam nhân hay nữ nhân cũng không kẻ nào dám chứng thực.

- Lục trưởng lão phỏng đoán không sai, ta cũng không ngoại lệ.

Cửu trưởng lão chán chường thờ dãi, lão cũng không muốn thú nhận điều này, nhưng vạn năm qua đã nhiều lần mình chứng, Ma Kiếm Sơn đệ tử đi ra không kẻ nào thực lực tầm thường. Dù là trong hàng tinh anh đệ tử, Ma Kiếm Sơn người luôn chiếm giữ vị trí đứng đầu.

- Tứ trưởng lão, còn đệ.

Phong Ma Chân Nhân từ đầu không biểu hiện nóng lạnh ra ngoài khiến không ai có thể đoán ra hần nội tâm đang suy tính điều gì. Đại trưởng lão bất đắc dĩ, trong một phút cao hứng thuận tiện quay qua nhưng lão lại quên mất tên sư đệ này bản tính.

- Bách Niên Chi Chiến đệ nhất a.

Các vị trưởng lão còn lại đang nhắm mắt dưỡng thần cũng hiềm hoi lực chú ý đều tập trung trên người lão. Tứ trưởng lão thật sự muốn mở ra “kim khẩu”, không thể để vụt mất cơ hội này.

- Kẻ giành lấy thắng lợi cuối cùng không ai ngoài Duyên nhi, lão phu độc nhất một tên thân truyền đệ tử.

Lão ngữ khí chém đinh chặt sắt như thể kết cục đã bày ra trước mắt. Các vị trưởng lão khác song mục mở lớn, bọn họ không dám tin vào tai mình. Bách Niên Chi Chiến nói không ngoa chính là một trưởng chém giết nho nhỏ, không ít lần xuất hiện thiên tài vẫn lạc, chỉ một chút sơ suất sẽ rơi vào hoàn cảnh bất phục.

- Tứ trưởng lão đã thập phần tin tưởng bản thân đệ tử vậy thì tại sao chúng ta không đánh cược. Ở đây lão đệ có một gốc Tứ Hòa Miên Diễm cấp 3 Giáp đẳng linh dược, hay là đem ra cùng Hòa Liệt Kim Kê noãn của sư huynh làm vật đánh cược.

- Hay hay, lão phu cũng không thể đứng ngoài. Vừa hay ta khai lò được 1 viên Ngưng Anh Đan, giá trị ắt hẳn không so với bảo vật hai vị đem ra thua kém đi.

Bát trưởng lão nghe tới Trần Duyên nội tâm liền không mấy vui vẻ, đúng lúc nhân cơ hội này lão muốn một thứ mà Ma Phong Chân Nhân đang nắm giữ trong tay. Hòa Liệt Kim Kê trứng noãn, yêu thú tương truyền là hậu nhân của Phượng Hoàng có cực ít cơ hội đánh thức phượng huyết ngủ yên trong người.

- Bát sư đệ ngươi cái này là đuôi ăn mày a, một gốc Tứ Hòa Miên Diễm giá trị liền thành nhưng khi đem so ra cùng Hòa Liệt Kim Kê vẫn còn chênh lệch không ít. Nếu ngươi có thể lấy ra 10 gốc lão phu vẫn còn có thể suy nghĩ thêm.

Hòa Liệt Kim Kê giá trị cực lớn đặc biệt là khi vào tay của hòa thuộc tính tu sĩ. Không may yêu kê kia không thể đánh thức ngũ sâu phượng huyết thì đây cũng là một đầu Giáp đẳng yêu thú a. Nếu Bát trưởng lão có thể thận trọng bồi dưỡng đó chính là không nhỏ trợ lực, thậm trí lão còn có thể đào mạng trong tay đại tu sĩ Nguyên Anh kì.

Lão mặt mo vốn đã bắt đầu tím tái, lấy ra 10 gốc? Chỉ 1 gốc này cũng đã tiêu tốn 1000 năm bồi dưỡng, sợ rằng khắp vạn dặm quanh đây cũng khó lòng tìm ra một gốc Tứ Hòa Miên Diễm thứ 2.

- Tứ sư huynh đối với Tứ Hòa Miên Diễm thấy chướng mắt thì thứ này ắt hẳn là hạp khẩu vị của ngươi chứ?

Bát trưởng lão dảng vẻ đau xót lấy ra một linh quả mộc linh khí bức người, lão đối với Hòa Liệt Kim Kê cực lớn truy cầu đành liều mình lấy ra thứ báu vật vô giá này.

- Mộc Linh Quả, là Mộc Linh Quả không sai.

Tam trưởng lão lúc này cũng khó lòng giữ được thanh cao cốt cách, Mộc Linh Quả bát trưởng lão đem ra kia chỉ cần nhìn kinh khí dao động mạnh mẽ, quả đầu lớn hơn nắm tay người. Rõ ràng Mộc Linh Quả này được hái từ vạn năm Mộc Linh Thụ, giá trị về một phương diện nào đó còn muốn đánh

đồng với cấp 4 bảo vật.

- Thành giao.

Câu được con cá lớn bắt trường lão nội tâm thư sướng khó tả, tuy phải bỏ ra mỗi câu không nhỏ nhưng lão đối với thiên phú của Lôi Lâm vô cùng tin tưởng, nếu không phải từng tận mắt chứng kiến thanh thể của hắn khi đột phá, chính lão cũng không dám tin đó chỉ là thanh thể do một tên Trúc Cơ tu sĩ làm ra.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Huy hoàng trở về

Ma Kiếm Sơn hàng vạn đệ tử bao vây dưới chân núi, bọn chúng muốn tận mắt chứng kiến nơi cường giả được sinh ra. Kẻ được thượng thiên thừa nhận, kẻ đứng trên vạn người.

Giờ tốt đã đến, đúng theo định ước từ trước hàng trăm bóng người phi hành trên không hướng về Ma Kiếm Tông ngọn chủ sơn.

- Mau nhìn kia, là bọn họ đã trở về.

Vô số đệ tử thập phần hào hứng, bọn họ đã tại đây đón chờ ba ngày ba đêm cốt cũng chỉ chờ đợi thời khắc này. Tất cả đều lui về hai phía nhường đường cho những tinh anh đệ tử này đi qua.

- Người đoán xem lần này kẻ nào sẽ giành lấy khôi đầu.

- Còn phải nghĩ sao, ta thập phần khẳng định Lôi Lâm sư huynh là vô địch thiên hạ.

- Ta lại nghĩ Vạn sư huynh xứng đáng với vị trí kẻ đứng đầu hơn, dù sao Lôi Lâm vẫn còn quá non kém.

Tiếng tranh luận vang lên không dứt, ai ai cũng đều có cho mình một hình tượng để hướng tới, không kẻ nào là không phải thiên tài, không kẻ nào không phải là con cưng của trời đất.

- Đại sư huynh nhìn xem, đoàn người đón tiếp chúng ta không phải quá long trọng đi. Thập Nhất Chấn Sơn Tông đệ tử hầu như đều có mặt, không ngờ Bách Niên Chi Chiến lại có thể khiến nhiều kẻ chú tâm đến vậy.

Bạch Long từ trên cao nhìn xuống, còn vài dặm đường nữa bọn chúng mới có thể tới Ma Kiếm Sơn nhưng đoàn người ngóng chờ phía dưới đã dài tới tận đây quả nhiên không phải tầm thường.

- Là cơ hội tranh tài lớn nhất trăm năm chỉ diễn ra một lần sư muội nghĩ kẻ khác có thể bỏ qua ư. Đồng thời Bách Niên Chi Chiến không khác gì điểm báo trước kẻ nào sẽ nắm giữ trọng trách cao tầng sau này của tông môn, những người kia dù không muốn nhưng cũng không dám lơ.

Như Phong đối với tình huống trước mắt cũng có chút ngoài dự kiến, nhưng khi xem xét lại mọi chuyện đều hợp tình hợp lý. Hắn cùng Bạch Long không tự chủ mà nhìn qua Trần Duyên, nếu không có điều gì bất trắc xảy ra sợ rằng tương lai của hàng vạn sinh mạng tu sĩ tại đây đều phải phụ thuộc vào kẻ làm đại sư huynh này.

Khoảng cách Ma Kiếm Sơn 1 dặm, tất cả đều đáp xuống, tiếp tục bộ hành mà đi. Điều này càng khiến chúng đệ tử ngổ ngàng hơn. . .

- Người nhìn xem, vị tiên bối dẫn đầu kia rất lạ mặt. Hắn là thần thánh phương nào có thể dẫn đầu toàn người kia.

- Khẽ khẽ cái miệng lại, người có biết bất kì vị tiên bối nào trong đây ta và người cũng không thể đắc tội.

Hai tên tiểu hài tử vốn là đệ tử vừa được tuyển chọn lần đầu tận mắt trông thấy Trúc Cơ tu sĩ không tránh khỏi thất thố.

- Khả khả khả bát đệ, đừng trách lão huynh nhiều chuyện nhưng lần này người bảo vật 8 thành mất trắng a.

Bên dưới diễn biến từ lâu đã không thoát khỏi những lão quái vật trên đây giám sát, mặt mo bát trường lão ngày càng khó coi. Lão không ngừng liếc mắt nhìn qua tứ trường lão, lại nuốt tức nhìn xuống Mộc Linh Quả quý báu trong tay.

- Hừ, các người đừng đắc ý, tên tiểu tử thúi kia chỉ nhanh chân hơn kẻ khác một đoạn, chút nữa không chừng. . .

Lão còn định níu kéo lấy một chút hi vọng mong manh thì Bạch lão mang theo một người bất tỉnh nhân sự xuất hiện.

- Bạch đệ, ha ha ha 300 năm rồi chúng ta mới có dịp gặp lại. Lại đây cùng chúng ta chiêm ngưỡng kẻ tiếp diễn biến a.

- Kế tiếp? Bách Niên Chi Chiến lần này quá nhảm chán, lão phu vốn đã không còn hứng thú cùng các ngươi tại đây đoán mò. Tiếp lấy.

Đại trưởng lão hoành trưởng thân người tả toi dừng lại trên tay lão.

- Sư huynh mang hấn trở về cho Tông Chủ, nhiệm vụ của lão phu cũng xem như hoàn thành. Không cần tiễn.

- Tên này đúng là...

Đại trưởng lão bắt đầu đi thờ dài.

- Hấn không phải là Lôi Lâm sao?

Bát trưởng lão tâm trí như rơi xuống vực sâu vạn dặm, tên đệ nhất thiên tài ngàn năm hiếm gặp lúc này không khác gì con cá chết, cả người không chút nào lạnh lặn, y phục thậm chí còn thua xa một lão hành khất bên đường.

- Bát sư đệ, lão phu thấy thì ngươi sớm chịu thua đi thôi. Lúc này nhanh tay đưa ra thứ kia nếu không lại mất mặt trước bọn tiểu bối.

Nhị trưởng lão thậm chí còn chậm đầu vào lửa, lão biết bát trưởng lão không phải là kẻ dễ dàng nhục trí nên càng muốn khuấy mạnh vào ao nước đục này.

- Lão phu không chấp nhận buông thả sớm như vậy, các ngươi đừng quên rằng còn đó hơn 10 tên đệ tử từ Cẩm Địa trở ra. Lão phu không tin bọn chúng có thể chấp tay nhường lại cơ duyên cho kẻ khác.

Lão cố chấp không phải là không có nguyên do, chính nhiệm vụ đề ra bên trong đó đã xuất hiện cực lớn sơ hở. Đó cũng chính là ý định của cao tăng che dấu từ trước. 10 trái tim yêu thủ cấp 2 nhưng không hề thêm vào bất kì điều kiện hạn chế nào. Hầu như mỗi lần Bách Niên Chi Chiến diễn ra đều xuất hiện trường hợp một kẻ vô số đệ tử kính phục trao cho hấn bù đắp trái tim yêu thủ.

Nhân lực đã đông đủ, đại trưởng lão độc nhãn khép hờ làm cho bên dưới đệ tử nội tâm nhảy loạn. Mặc dù có nhiều kẻ từng gặp qua lão trước đây nhưng bọn chúng cũng không thôi hãi hùng.

- Các ngươi đã đi tới được bước này chắc hẳn cũng không cần lão phu phải nhiều lời.

- Bắt đầu đi, lão phu thật sự trông đợi vào các ngươi thu hoạch a.

Mấy trăm cặp mắt đảo mắt nhìn qua không biết kẻ nào sẽ đầu tiên bước lên đem ra thu hoạch. Trong lúc bọn chúng vẫn còn chưa thể quyết định thì nam nhân bên ngoài hắc bào, tinh quang ánh mắt không ngần ngại bước lên đài cao.

- Đệ tử Trần Duyên, Phong Ma Sơn người ra mắt các vị trưởng lão.

Hấn cử chỉ đã đánh động không ít người chú mục quan sát. Đại Trưởng Lão hài lòng mỉm cười, tên tiểu tử này khí chất rõ ràng đã khác biệt rất nhiều so với lần đầu lão gặp mặt.

- Trần Duyên tiểu tử a, không ngờ một kẻ phế tài lại có thể đi đến bước đường này. Nhưng dù hấn có mạnh mẽ cách mấy cũng khó lòng sánh vai với Diệu nhi, dù là Lôi Lâm hay Vạn Phi Vân cũng chỉ có chút miễn cưỡng.

Thất Trưởng Lão lục y không có gì nổi bật, nhưng từng đường nét ôm chặt lấy đường cong nóng bỏng của nàng khiến kẻ khác khó có thể rời mắt. Đầu bóng che khuất gương mặt, đôi mắt phượng ân ân dò xét. Nàng dù đánh giá cao Trần Duyên nhưng cũng không cho rằng hấn có thể so với hai tên đệ tử chân truyền của Tông Chủ lại nổi trội hơn.

Trần Duyên một lần nhìn lướt qua 10 kẻ uy quyền bậc nhất trong Ma Kiếm Tông. Quả nhiên không ngoài dự kiến, tu vi những người này đều thâm sâu khó lường.

Đại trưởng lão độc nhãn uy nghiêm, khí thế của hấn dù đã nội liễm nhưng vẫn khiến Trần Duyên sớn lạnh cả gai ốc.

Nhị trưởng lão bộ dạng một ông lão sắp chết như thể chỉ cần thổi nhẹ liền một chân đặt vào quan tài nhưng không ai dám chọc vào lão, cái chức danh nhị trưởng lão kia không phải trên trời rơi xuống a.

Tam trưởng lão chính là một tên luyện đan sư cấp 3 Giáp đẳng, linh đan lão luyện chế ra nói không ngoa thì chính là thần đan diệu dược, một kẻ sắp đi châu diêm vương khi phục dụng lão đan dược thì dù không muốn cũng bị kéo trở về.

Tứ trưởng lão không còn xa lạ, Trần Duyên sư phụ Phong Ma Chân Nhân. Tin tức về lão trước nay đều ít tới thương cảm, ngay cả Trần Duyên cũng không thể tưởng tượng nổi. Chỉ có một giai thoại xa xưa, trước kia lão chính là một đại ma đầu không ai có thể hàng phục. Ma Kiếm Tông tông chủ phải thân chinh truy bắt mới có thể khiến lão an phận trở thành trưởng lão.

Ngũ trưởng lão Trần Duyên đã có vinh hạnh một lần diện kiến, đứng nhìn trung niên kia bề ngoài nhân hậu, tác phong nho nhã mà làm tưởng. Hấn được mệnh danh là hung thủ hình người a, nhục thể so với Pháp Bảo còn cứng chắc vài phần.

Lục trưởng lão lại là kẻ bí ẩn bậc nhất trong Thập Đại Trưởng Lão, lão đáng vẻ lại không khác gì thương nhân, vàng bạc, châu báu đeo kín cả người. Cả thân hình mấy trăm cân được đặc cách cho một đại tọa vô cùng thoải mái.

Thất trưởng lão Trần Duyên tự động cho qua, nữ nhân này khắp người là độc. Hắn sợ rằng chỉ nhìn nàng lâu một chút liền trúng độc của nàng lúc nào cũng không hay không biết.

Bát trưởng lão trời sinh da dẻ đỏ rực như hỏa, lão nổi danh hung hăng hiếu chiến không kẻ nào không biết. Thậm chí còn nghe được phong phanh Bát Trưởng Lão là một trong những người hiếm hoi dám cùng tông chủ đối kháng, còn kết cục thì... tuy không được tương truyền ra bên ngoài nhưng khẳng định là không tốt đẹp gì.

Cửu trưởng lão là một Luyện Phù Sư, tiếng tăm của lão không mấy vang danh nhưng có thể nắm trong tay một trưởng lão uy quyền ắt cũng không phải là kẻ tầm thường.

Thập trưởng lão là một trong những người niên kỉ ít nhất, trung niên đáng vẻ, ánh nhìn dữ tợn, hắn chỉ được phong làm trưởng lão 200 năm trước, giai thoại không nhiều kẻ biết tới.

Trần Duyên mở túi trữ vật lấy ra 10 phần trái tim yêu thú dâng lên.

- Ha ha ha đầu Giáp đẳng yêu thú kia còn chưa bị đánh thức ắt hẳn đây cũng là thành tích tốt nhất của các ngươi đi. Rất tốt, rất tốt.

Nhị trưởng lão mỉm cười thu lấy.

- Nếu không thể thu thập đầu Giáp đẳng yêu thú kia thì kết quả lần ganh đua này sợ rằng ngươi khó lòng yên ổn chiếm lấy ngôi đầu a.

Bát trưởng lão thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần Trần Duyên không mang về tới trọng yêu vật phẩm kia thì kết cục vẫn còn có thể cứu vãn. Chỉ cần một tên thiên chi kiêu tử nào đó có thể lấy ra 10 phần trái tim yêu thú thì một trận chiến phân định thắng bại sẽ diễn ra. Tới lúc đó lão không tin hắn có khả năng đập trên đầu những thiên tài đệ tử kia.

- Bát trưởng lão chỉ dạy không sai.

Hắn chấp tay thành thật hướng lão mỉm cười, sau đó lại quay người về phía hàng trăm đồng môn thiên tài kia từng câu từng chữ truyền xuống không hề có ý che giấu.

- Ta cũng thật sự hiểu kì, không biết có vị sư đệ nào ở đây có thể cùng Trần Duyên ta bình khởi bình tọa a.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Vở kịch 1 người

Ma Kiếm Sơn nơi tập trung uy quyền của cả một tông môn, một nam tử ngoại hình thập phần thông thường. Hắn từ miệng phát ra những lời mà trước nay khó kẻ nào có được bản lĩnh làm được.

- Ta cũng thật sự hiểu kì, không biết có vị sư đệ nào ở đây có thể cùng Trần Duyên ta bình khởi bình tọa đây.

Hắn lời nói không chỉ trần trụi khiêu khích, kẻ hữu ý lại nghe ra ẩn sâu trong đó mang đến nặng nề thách thức chi ý.

- Quả thật con mẹ nó soái a, đây mới chính là cường nhân thật sự. Không như chúng ta sư huynh cả ngày chỉ biết đứng trước mặt tân đệ tử hô mưa gọi gió.

- Ha ha ha ngươi lấy hắn ra để so sánh với thiên tài đệ tử không khỏi quá khập khiễng đi, hẳn đời này Trúc Cơ hay không cũng là điều khó đoán.

Hàng vạn đệ tử khí thế trở nên sôi sục, bọn hắn thập phần mong chờ liệu có kẻ nào sẽ đứng ra trừng trị Trần Duyên vì dám hung hăng phách lối đây.

- Vạn sư huynh, tên Trần Duyên này quá ngông cuồng, hẳn khẳng định không để chúng ta vào mắt.

- Phải, phải... chúng ta sao nhầm mắt làm ngơ được, danh dự Ma Kiếm Sơn đệ tử vạn năm nay không thể để một kẻ như hắn giẫm đạp.

Ma Kiếm Sơn người trên mặt đã nổi lên huyết sắc, bọn chúng song quyền siết chặt như thể muốn ngay tức khắc xông tới dạy dỗ Trần Duyên.

- Tất cả yên tĩnh cho ta, đây không phải là nơi để các ngươi hò hét.

Vạn Văn Phi không khỏi nóng giận quay người hét lớn vào mặt những kẻ không biết trời cao đất rộng kia. Trên đó 10 vị Kim Đan tu sĩ tọa trấn, đừng nói

những tên tôm tép bọn hần, một môn phái cỡ nhỏ cũng sẽ bị diệt môn chỉ trong tíc tắc.

- Viên Thành Lực bái kiến chư vị trưởng lão.

Sau một hồi yên lặng, Bình Địa Sơn người rút cuộc cũng không thể ngồi yên. Thân là kẻ dẫn đội, Viên Thành Lực không thể nào bày ra bộ mặt hèn nhát làm ô danh Trúc Cơ đệ tử.

- Đệ tử thu thập được 9 phần trái tim yêu thú, mong trưởng lão dò xét.

Không ngừng có những thanh âm nuối tiếc vang lên, ai nấy đều vì Viên Thành Lực một bước xẩy chân mà ca thán.

- Đệ tử Tào Minh kính dâng lên 9 phần trái tim yêu thú.

- Đệ tử Tà Quân không may chỉ có thể thu thập được 9 phần.

- Đệ tử... 9 phần trái tim yêu thú...

- ...

Hoàng cảnh diễn ra không khỏi quá khác thường, không chỉ chúng đệ tử xôn xao mà 10 vị trưởng lão cũng lấy làm lạ kì.

- Những lần trước xuất hiện diễn cảnh thu thập thiếu 1 phần như thế này đều ít tới thương cảm, Bách Niên Chi Chiến năm nay thực lực mỗi sơn nếu không kể Ma Kiếm Sơn đều tương đối đồng đều. Ban đầu lão phu còn nghĩ rằng sẽ có không ít kẻ hoàn thành nhiệm vụ chứ.

Nhị trưởng lão đứng ngồi không yên, lão đệ tử năm nay đều là những viên ngọc quý, cùng với tên đệ tử thiên phú mạnh mẽ dẫn đội thì diệt sát 10 đầu yêu thú cũng không hẳn là nhiệm vụ khó khăn đi.

- Đệ tử Lư Hạ xấu hổ không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nam nhân dáng vóc tiêu sái phong trần, hần đạo bào rách rưới, tóc dài buộc chặt thành đuôi không khỏi bắt mắt dĩ thời dài, nộp lên đủ 9 phần vật phẩm

- Nhị sư huynh, tiểu tử Lư Hạ kia không phải là đệ tử đặc ý của ngươi sao? Với thực lực của hắn cùng mười mấy tên thiên tài đệ tử trong 3 tuần trắng không thể nào thất bại mới đúng.

Ngũ trưởng lão đối với Viên Thành Lực chỉ cách biệt đứng 1 phần cũng không khỏi tiếc hận, nhưng lão cũng không quá thất vọng. Chỉ có thể trách tên đồ đệ này không may. Có điều càng về sau lão càng lộ ra ánh mắt quái dị hướng về Trần Duyên, nội tâm thâm không may.

- 9 thành nguyên do khẳng định không thể nào thoát khỏi tên tiểu tử này liên can đi.

Không chỉ có hần, toàn trường đều đổ dồn ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Duyên. Mọi người dần ngộ ra câu nói nồng đậm mùi thách thức của hần, thật ra đó không phải là lời của một kẻ hừng hực chiến ý mà là trần trụi đe dọa.

- “Liệu các ngươi có dám cùng Trần Duyên này bình khởi bình tọa.”

Đến thời điểm này, đáp án là không thể. Ngoài trừ Ma Kiếm Sơn chưa lộ diện thì bát đại phong sơn đệ tử đều e ngại cuối đầu khiến cho chư vị trưởng lão tâm khảm không khỏi đắng chát.

Cuối cùng Ma Kiếm Sơn người không thể ần nhẫn, Vạn Vân Phi mang trên vai gánh nặng vạn năm huy hoàng của đệ nhất chủ phong cùng khổng lồ niềm hi vọng của hàng trăm sư đệ trong đó không ngoài bát trưởng lão.

- Chỉ cần tên đệ tử này cũng lấy ra 10 phần trái tim thậm chí là nhiều hơn thì lần đánh cược này lão phu cảm chắc chiến thắng trong tay.

Vạn Vân Phi chính là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, lão trên tay bảo vật thiên địa hiếm này có liệu phải cần rằng chuyển giao cho kẻ khác hay thành công cướp về thứ mà lão nằm mộng cũng phải chiếm giữ cho bằng được kia.

- Vạn Vân Phi, tiểu tử ngươi chắc hẳn sẽ không khiến tông chủ xấu mặt đi?

Hắn còn chưa lấy ra chiến lợi phẩm thì bát trưởng lão trên cao, song mục giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác nhìn xuống. Vạn Vân Phi cả người bỗng dưng rét run, hần dường như cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng vạn năm, chỉ một chút sơ sẩy liền ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn.

- Bát sư đệ đừng quá phận.

Đại trưởng lão làm sao có thể ngồi yên, lão pháp lực đánh tan bát trưởng lão sát khí đang chấn áp Vạn Vân Phi. Gánh nặng mất đi cũng khiến hần khó có thể thờ phào, nguy cơ vẫn còn đó một lão quái Kim Đan kì không rõ lí do đối với hần nhìn chằm chằm, dù có là thiên tài tuyệt thế cũng khó lòng bình thần.

- Lão gia hỏa này bỗng nhiên hóa nộ xông thiên tới mức làm ra hành động khó coi này hẳn cũng không phải ghi hận lên ta đó chứ?

- Không phải, một kẻ tâm tép như ta không thể nào khiến lão ghi hận sâu tới vậy nhưng mà lão rõ ràng âm mưu muốn Vạn Vân Phi không được phép thua cuộc. Không cần biết lão mưu tính điều gì Trần Duyên ta một lời đã hứa với sư phụ không thể nào làm người thất vọng.

Trần Duyên trong não hải chợt nghĩ ra một mưu kế, hần song thủ siết chặt, quyết định làm ra mạo hiểm hành động. Vì ngôi đầu này Trần Duyên đã làm lộ ra con không ít con bài tẩy, từ không trùng thủ đoạn, luyện thể cao cường, tới Pháp Bảo cũng không giữ lại, xuất ra chiến đấu. Hần không muốn xuất hiện diễn biến ngoài ý muốn, chiến thắng này phải là mạnh mẽ nghiền ép.

- Chư vị trưởng lão, xá tội cho đệ tử mạo muội có lời muốn nói.

- Được.

Đại trưởng lão phát tay.

- Ma Kiếm Tông vạn năm qua lịch đại tiền bối đều lấy sự nghiệp chấn hưng tông môn làm trọng, vì lẽ đó mà Bách Niên Chi Chiến ra đời hòng muốn trong vô số đệ tử nổi bật phát hiện ra một viên ngọc trân quý nhất.

Nói tới đây tất cả tu sĩ đều gật đầu không sai.

- Nay Thập Nhất Chấn Sơn Tông đệ tử có mặt tại nơi đây ta tất hẳn đều có cùng mục đích, tìm ra kẻ có thực lực cao cường nhất.

- Không sai, Ma Kiếm Tông tu sĩ thực lực bình thiên hạ.

Hàng vạn đệ tử một lời không khác, nơi tu tiên hiểm ác này thực lực chính là tất cả, có thực lực người sẽ nắm giữ tất cả mọi thứ. Những kẻ yếu hèn chỉ có thể ẩn nấp chờ đợi thời khắc cuối thọ nguyên tiêu hết rơi vào diệt vong.

- Tiểu tử người có gì mau nói ra không cần phải úp úp mở mở.

- Đệ tử tin rằng muốn tìm ra kẻ mạnh nhất không gì có thể xác thực hơn là trực tiếp chiến đấu.

Nói tới đây Trần Duyên quay sang Vạn Vân Phi, song mục như găm vào người hắn. Trước ánh nhìn nghi ngờ của nhiều người, Trần Duyên chiến ý thao thiên không thể cản phá, chỉ tay hướng về hắn đồng thanh nói lớn.

- Vạn Vân Phi, ngay tại đây Trần Duyên ta không cần biết người lần này có hay không thu thập đủ trái tim yêu thú. Nếu thật sự là nam tử hán thì ra đây chúng ta cùng nhau tỉ thí, kẻ nào nắm tay lớn hơn mới thật sự xứng đáng chiếm lấy ngôi đầu bảng.

Trần Duyên bước tiếp theo làm ra cử động không tương, hần dám trên chiến đài trước sự hiện diện cao tăng tông môn đứng ra tuyên chiến. Không cần nghĩ hần làm ra hành động này là ngu ngốc hay quá phận nhưng phần trăm lợi này quả thật không khỏi làm cho các sư huynh đệ vỗ tay ủng hộ.

Vạn Vân Phi chiến ý cũng không hề thua kém, hần đã từng ném qua Trần Duyên lợi hại nhưng vốn bản tính ưu việt kẻ khác, Vạn Vân Phi chưa hề tâm phục khẩu phục bởi vì hần chân chính thực lực vẫn chưa hề xuất ra. Không ngờ Trần Duyên lại dám điểm mặt thách thức, điều này càng khiến Vạn Phi nội tâm rạo rức không yên.

- Hỗn xược, tiểu súc sinh kia lá gan của người quá lớn đi. Đừng nghĩ nặn ra một chút thực lực liền mắt cao hơn trời, lão phu ở đây nếu không chấn áp một tên ngông cuồng, tự đại như người thì làm sao có thể phục chúng chứ?

Mất thấy mưu kế 9 phần sắp hoàn thành đột nhiên lại xuất hiện sự việc ngoài ý muốn bát trưởng lão không thể ngồi yên. Lão từ trên đại tọa, hữu thủ pháp lực như che khuất bầu trời lăm le giáng xuống đầu Trần Duyên.

- Gan của hần là lão phu cho a.

Cự thủ lơ lửng trên không chưa kịp có động tĩnh thì một thanh âm già nua quen thuộc được cất lên. Tứ trưởng lão làm sao có thể ngồi yên tận mắt chứng kiến kẻ khác ra tay với lão đồ đệ. Hắc kiếm vung ra, cự thủ mang trên đó khổng lồ pháp lực đã hoàn toàn tan biến, ánh mặt trời lại lần nữa hiện ra.

- Từ sư đệ, bát sư đệ đây không phải là lúc thích hợp, các người không muốn chúng ta bị mất mặt trước bọn tiểu bối đi.

- Hừ, kẻ gây chuyện không phải là ta, tên nghiệt đồ kia dám làm trái ý chí của tông chủ, ngang nhiên trước chôn đồng người ra mặt tạo phản, ta chấn áp hần chính là đúng người đúng tội.

Bát trưởng lão trước nay vốn không phải là kẻ nhân nhượng, lão tuy có kị Phong Ma Chân Nhân thực lực lợi hại nhưng điều đó cũng không có nghĩa là lão sợ chết, cả đời phải nhân nhượng.

- Điều này...

Nhị trưởng lão có chút khó xử, lão quả thật không tiện ra mặt bênh vực cho Trần Duyên. Cái mù tạo phản này quả thật quá lớn, nếu như đổ xuống đầu Trần Duyên, khẳng định hần sẽ sống không bằng chết.

- Người đừng nên đưa tông chủ ra làm cái có, vạn năm nay Bách Niên Chi Chiến do tông chủ lập ra cốt yếu chính là từ trong vô vàn đệ tử chọn ra kẻ có

khả năng nắm giữ trọng trách chấn hưng tông môn. Còn luật lệ vốn trước nay đều do trưởng lão đề ra không liên quan gì tới người.

- Nay lão phu, tứ trưởng lão Ma Kiếm Tông chấp thuận cho hai vị thiên tài đệ tử này so đấu, chỉ có kẻ mạnh nhất mới có thể dẫn đầu tông môn tu sĩ.

Có kẻ đối với tông chủ uy danh tỏ ra khiếp sợ nhưng lão lại không tồn tại trong đó, Phong Ma Chân Nhân pháp lực uy nghi đứng ra bảo chứng.

- Ta không chấp thuận.

- Ta cũng không chấp thuận.

Bát trưởng lão đương nhiên sẽ kịch liệt phản đối, kéo theo đó là thập trưởng lão mỗi hận trăm rớt một tay còn đó không nghỉ ngơi cũng chống lại lão.

- Lão phu chấp thuận cho hai tiểu tử này độ sức a.

Nhị trưởng lão đứng lên mỉm cười đáp.

- Ta phản đối.

Thất trưởng lão giọng nói trong trẻo có chút ngoài ý muốn chống lại.

- Ta chấp thuận.

- Tên tiểu tử này đã từng lên núi của ta tu luyện, thiên tư không tệ. Với lại Thành Vũ ta xưa nay đều tuân theo chủ ý “kẻ mạnh nắm lấy tất cả”. Kẻ có tiềm lực bước chân vào Danh Bá Chi Bảng cũng không nằm ngoài chữ “mạnh”.

Ngũ trưởng lão đạo y khăng khải nói.

- Ta không có quyết a.

- Ta cũng đứng ngoài cuộc chơi này.

- Quá nhàm chán, đối với lão phu không có lợi ích, lão phu không chơi.

Lần lượt tam trưởng lão, cửu trưởng lão cũng lục trưởng lão đều không muốn dây dưa. Tam lão trước nay đối với phe phái vô hình trong tông môn đều tránh xa không hỏi tới, nay cục diện đã cân bằng, kẻ chủ chốt nắm lấy quyền quyết định không ai khác ngoài đại trưởng lão.

- Khả khả khả, Vân Phi.

- Có đệ tử.

Đại trưởng lão đối với cục diện này cũng khó lòng khiến lão đau đầu.

- Ngươi đối với Trần Duyên khiêu chiến muốn rút lui a?

- Vạn Vân Phi là đệ tử Ma Kiếm Tông cũng đồng thời là tông chủ thân truyền đệ tử làm sao có thể khiến người mất mặt. Dù cho có phải tại nơi đây thịt nát xương tan cũng quyết không lùi bước.

Bỏ cuộc chịu thua sao? Đối với hắn điều đó còn khó tiếp nhận hơn cả cái chết.

- Còn người thì sao?

- Bẩm đại trưởng lão, đệ tử lời đã nói ra sao có thể trơ tráo rút lại. Sau trận chiến này không cần biết thắng hay bại, đệ tử cũng quyết tâm đánh một trận để các sư đệ, sư muội biết được thế nào là phong thái Ma Kiếm Tông người.

Trần Duyên càng không muốn rút lui, hấn lúc này đánh không còn gì bản thân danh tiếng, mà đó là mặt mũi của sư phụ, vị thế của Phong Ma Sơn, tầm gương của hàng vạn đệ tử dưới kia.

- Hào, hào, hai kẻ các ngươi đều là người trong cuộc mà đều không có hèn nhát rút lui thì lão già ta sao lại có thể ngăn cản làm giảm nhục khí kiêu hùng. Trận đấu này lão phu chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Nhị sơn tranh phong

Đầu trường tọa lạc nơi sườn núi hiểm trở, xung quanh đều bị rừng cây che phủ. Điều đó lại không thể làm khó được toán người hiểu kì, bọn chúng không ai không phải là tu sĩ. Kế pháp lực cao cường liên tục tiếp phi thân, từ trên cao quan sát toàn cục. Còn những tân đệ tử thực lực nhỏ yếu cũng quyết không bỏ qua, những ngọn cây gần đó đều bị che lấp bởi quân đoàn đệ tử gần vạn người.

- Người đừng mơ tưởng một chiêu đánh lên kia đắc thủ liền không để kẻ khác trong mắt, đệ tử Ma Kiếm Tông nhân tài vô số làm sao tới lượt một kẻ như ngươi làm cản.

Vạn Vân Phi hiện ngang lăm lăm, khí thế dâng cao. Tay nắm chặt lấy pháp bảo trường kiếm chỉ thẳng về phía Trần Duyệt, tay kia không ngừng loạn động đánh ra từng tia sáng lập lòe.

Trần Duyệt ngao ngễ giữa trời đất, những lời giáo điều từ miệng Vạn Vân Phi dường như không thể nào vào được tai hắn. Song thủ hoành trước ngực, hai mắt vô cùng hứng thú quan sát đối thủ cử động, tên kia ra tay không thể nhầm lẫn vào đâu được, hắn chính là đang họa trận pháp.

- Đi chết đi tiểu tử kiêu căng.

- Thuận Lôi Kiếm Pháp.

Trường Kiếm pháp bảo được Vạn Vân Phi bồi dưỡng gần trăm năm uy lực không thể xem thường. Hữu thủ lập pháp ấn, một dòng lôi điện xâm nhập vào trường kiếm hướng Trần Duyệt lập tức mất đi thân ảnh.

- Xệt...

Giác quan nhanh nhạy khiến Trần Duyệt bất ngờ nghiêng đầu qua một bên, lông tóc đã bị một thứ gì đó cắt mất, không những thế trên mặt hắn lại xuất hiện một tia máu điều mà từ khi thành công tu luyện Khô Mộc Đại Pháp chưa có kẻ nào làm được.

- Không tệ, không tệ. Thuận Lôi Kiếm Pháp của tông chủ cũng xem như không bị tên tiểu tử này làm ô uế.

Bát trường lão sáng khoái cười lớn.

- Một chiêu vừa rồi nếu kẻ thi triển là tông chủ dù là chúng ta cũng phải chết dưới một kiếm này.

Đại trưởng lão kinh dị nhớ lại năm xưa viễn cảnh tông chủ ngoài ngàn dặm một chiêu vừa rồi thuận sát Cẩm, Kì, Thư, Họa tứ đại thành danh tu sĩ chính phái. Từ đó mà tuyệt chút nữa đã nổ ra cuộc chiến chính tà tràn ngập huyết tinh.

- Sao hả, một chiêu vừa rồi của ta không tệ chứ?

Chỉ một chiêu mà gần như lấy đi sinh mạng Trần Duyệt, đẩy hắn vào thế không thể không tránh né. Vạn Vân Phi thu lại pháp kiếm, lần này uy lực khẳng định còn mạnh mẽ hơn trước kia nhiều lần.

- Đúng là rất lợi hại, nhưng chiêu kiếm pháp kia ngươi chỉ có cơ may xuất thủ một lần, đừng mơ tưởng Trần Duyệt này có thể lập lại cùng một sai lầm.

Kiếm chiêu vừa rồi tốc độ quả nhiên kinh người nhưng xuất chiêu lại quá lộ liễu, Trần Duyệt thập phần tin tưởng bản thân có thể dễ dàng hóa giải.

- Ha ha ha ta đương nhiên đã nhận ra yếu điểm này từ lâu, nhờ ông trời xáo hợp bên trong Cẩm Địa ta đã tìm ra tốt nhất đáp án. Không những che lấp đi chết người khuyết điểm mà còn khiến kiếm chiêu này uy lực tăng lên gấp trăm lần.

- Không Gian Trận Pháp.

Tà thủ ngưng trệ, 99 pháp trận lớn hơn quyền đầu không ngừng lao tới bao vây lấy Trần Duyệt bên trong không khỏi khiến mọi người hai mắt muốn mở to. Lần đầu trong đời bọn họ biết được trận pháp có thể thi triển kì lạ như vậy.

- Ngươi có thể trong khoảng thời gian không dài lập ra từng này trận pháp tạo nghệ không tồi, nhưng những trận pháp vô tri này làm sao có thể hạ được ta.

- Có thể hay không phải để ngươi ném thử mới biết được. Thuận Lôi Kiếm Pháp.

Pháp bảo trường kiếm chứa đựng uy lực kinh người lao đi, lần này mục tiêu công tới không phải là Trần Duyệt, trường kiếm bất ngờ biến mất vào bên trong pháp trận.

- Lập trận. Vô Hận Sát Cục Thuận Lôi Kiếm Trận.

Hắn song thủ đánh mạnh vào không trung, trong miệng hét lớn. Pháp lực bên trong nội thể không ngừng tiêu hao, tất cả pháp trận đồng loạt được kích hoạt.

- Xệt...xệt...xệt...

Bên trong Không Gian Trận Pháp, trường kiếm lao ra trực xuyên thủng Trần Duyên đầu lâu. Vốn đã có phòng bị từ trước, Trần Duyên không mấy khó khăn tránh đòn. Ngay sau đó hắn liền xoay người muốn bắt lấy thứ pháp bảo nguy hại kia thì trường kiếm lại một lần nữa biến mất vào trong Không Gian Trận Pháp. Cứ như thế trường kiếm vốn chỉ tiến thẳng một đường lại thành ra thoát ần thoát hiện không ngừng để lại vết chém sâu tới tận xương trên cơ thể Trần Duyên.

Thập đại trưởng lão đã không thể nhắm mắt bình thần như trước, trông thấy một tên Trúc Cơ kì tu sĩ có thể khống chế ảo diệu kinh người kiếm trận, từ trước tới nay đều là phượng vũ lân giác. Với thực lực như hắn không chỉ lúc này đây mà xuyên suốt hàng trăm năm trước cũng dễ dàng bắt lấy danh diệu đệ nhất trong tay.

- Tiểu tử này thiên phú tuy không thể bì lại Lôi Lâm nhưng bản thân lại có tạo nghệ trận pháp bất phàm, tương lai đúng là khó đoán trước được.

Nhị trưởng lão cay đắng nói, dù lão đối với Trần Duyên chất chứa không ít hảo cảm nhưng đối diện với thiên tài kiếm trận trước nay những kẻ này thực lực đều vượt xa đồng cấp một đoạn cực lớn.

- Trần Duyên người còn không mau chóng buông giáp đầu hàng, kiếm trận này của ta không hề đứng yên, mỗi pháp trận đều không ngừng dịch chuyển người không thể nào biết được ta pháp bảo sẽ tấn công vào nơi đâu, ở thời điểm nào.

- Là người nói sao? Riêng ta lại không nghĩ như vậy.

Cả người đầy máu, nhục thể chần chịt vết thương lớn có, nhỏ có nhưng trong đôi mắt kia lại không hề động lại một tia hoang mang, hắn vẫn như trước. Đối với sát cục do Vạn Văn Phi tạo ra Trần Duyên hai mắt vẫn chưa hề nheo lấy một lần từng pháp trận đã in sâu vào trong não hải. Cuối cùng một tia sáng lóe lên trong đầu hắn, xoay người lần đầu tiên từ khi sát trận được thiết lập Trần Duyên thành công né được một kiếm.

- Chỉ tính cơ tránh thoát liền đã thật sự cho rằng bản thân lợi hại, sát cục vẫn còn đó. Người càng ngoan cố chỉ càng khiến cái chết của người càng thêm thâm hơn mà thôi.

Vạn Văn Phi chỉ cho đó là do Trần Duyên may mắn, không lấy làm lo lắng.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm. . . số lần Thuận Lôi Kiếm Pháp đánh lên người hắn càng lúc càng ít dần. Hai mắt hắn lúc này đã đóng chặt, thần thức được Trần Duyên toàn lực thi triển càng thuận tiện nắm bắt quỹ tích của pháp kiếm.

- Từ đệ, có lẽ đồ đệ của người đã mò ra huyền cơ, lão phu thật sự tò mò với tu vi của hắn hiện tại có thể sử dụng thủ đoạn nào để tránh thoát khỏi kiếm trận này a.

Đại trưởng lão nhận ra tình thế thay đổi, liếc qua tứ trưởng lão hiếm thấy treo trên mặt nét cười nhẹ. Lão đối với tên đồ đệ chân truyền này thập phần hài lòng, hắn trước nay đúng là không khiến lão phải thất vọng.

- Có thể hắn nhục thể đã dần quen với tốc độ của kiếm trận nên mới dễ dàng tránh né.

Tam trưởng lão cũng đưa ra suy tính.

- Rất khó có thể làm được, hắn tu vi cùng Văn Phi không quá cách biệt. Dù là ta Bình Địa Sơn đệ tử tu luyện nhục thân, với tu vi cỡ này cũng khó lòng làm được.

Ngũ trưởng lão không cho là đúng.

- Cửu đệ, còn người thì sao, dù sao người cũng là lão quái chơi đùa với trận pháp mấy ngàn năm hắn cũng đoán ra không ít chứ.

- Quả thật trong kiếm trận kia có không ít sơ hở, trong đó lại càng có nhược điểm chí mạng. Nhưng để có thể vận dụng yếu điểm này không chỉ đòi hỏi tạo nghệ trận pháp không tệ mà kẻ đó còn phải sở hữu bản lĩnh kinh người.

Cửu trưởng lão là đại sư trận pháp, thứ tiểu trận do Vạn Văn Phi lập nên tưởng chừng thâm sâu khó dò nhưng trong mắt lão lại vô cùng thô sơ. Dù sao đối với một kẻ tu luyện trận pháp mới mấy mươi năm như hắn đã là khó thấy được.

- Bản lĩnh?

- Tới rồi, tiểu tử Vạn Văn Phi kia pháp lực đã không thể cảm cực lâu thêm được nữa.

Kim Đan tu sĩ thần nhãn không thể xem thường, Vạn Văn Phi sắc mặt đã hơi chút khó coi. Đồng thời duy trì hàng trăm tiểu trận cũng công pháp hao tổn cực lớn nguyên khí.

- Thời cơ đã đến. Phệ Huyết Trùng phá mở.

Vạn Văn Phi đã tới cực hạn, luồng nguyên khí không còn mạnh mẽ như ban đầu. Hào quang pháp trận trở nên phập phồng, ngay tức khắc Trần Duyên không bỏ qua cơ hội ngàn vàng.

Tế lên Loa Trùng Ốc, pháp bảo tỏa ra lục quang chói lọi hàng vạn đầu linh trùng như đại hải tranh nhu xông ra không thể nào ngăn cản. Từng Không

Gian Trận Pháp như những con thuyền bé nhỏ bị nhấn chìm giữa đại dương dữ tợn.

- Không thể được, ta kiếm trận thiên hạ vô địch một kẻ như ngươi không thể nào thoát ra được.

Vạn Vân Phi vẻ mặt điên cuồng, lấy trong túi trữ vật một viên đan dược đỏ như máu từng luồng đan khí lại toát lên thành màn sương hắc ám rợn người.

- Cuồng Huyết Đan. Tên tiểu tử này lại nắm giữ thứ nguy hại đó.

Tam trưởng lão nhìn qua liền không thể nhầm lẫn, Cuồng Huyết Đan xuất xứ từ Ma Huyết Tông vốn là đan dược Giáp đẳng đất đỏ. Để có thể luyện chế ra thứ đan dược này cần máu tươi từ 99 đồng nam cùng 99 đồng nữ luyện trong đan đỉnh bảy bảy bốn mươi chín ngày mang tới công dụng bức bách thực lực tăng lên 3 tiểu cảnh giới. Đương nhiên đối với đan dược thương thiên hại lý luôn để lại di chứng không nhỏ, khi dược lực vừa đi qua cũng chính là lúc kẻ phục dụng phải ném trái cực hình máu huyết bị rút cạn, tu vi suy giảm sống không bằng chết.

- Hẳn liễu lĩnh muốn điên rồi, đan dược kích phát tiềm lực chín phần sẽ để lại hậu quả không lường.

Trần Duyệt đối với kì dị đan dược kia tuy không rõ danh tính nhưng Vạn Vân Phi sau khi phục dụng lại tăng liền 3 cảnh giới liền phần nào đoán ra công dụng kinh người này.

- Trầm Lôi Kiếm Pháp.

- Trần Duyệt là người ép ta phải dụng tới thủ đoạn này, mạng của ngươi ta phải lấy cho kì được.

Vạn Vân Phi nhục thể dần teo tóp, máu huyết trong người hắn đang không ngừng thiêu đốt mãnh liệt, hóc mắt lún sâu càng khiến cho vẻ dữ tợn của hắn thêm trầm trọng.

- Ngươi quả nhiên là một nam tử hán, dám liều mình tới bước này. Đã như vậy Trần Duyệt này cũng sẽ xuất ra chân chính thực lực để không bởi xấu một trận chiến thư hùng.

- Thần Khổng Vạn Trùng.

Thần thông được kích phát, trận pháp được Trần Duyệt không ngừng đánh ra như thể hắn đang bay múa giữa trời. Một cảnh tượng thập phần hoành tráng, nam nhân mạnh mẽ vũ động hai tay, bao quanh lấy hắn linh trùng tràn ngập như đại hải số lượng phải dùng đến vạn đề ước tính.

- Từ sư đệ, ngươi sau này sợ rằng cũng không vì lực lượng tu sĩ đẩy ra tiền tuyến mà đau đầu khổ sở nữa.

Lời nhị trưởng lão nửa đùa nửa thật nhưng không kẻ nào có thể phản bác. Đoàn quân linh trùng kia dễ dàng vượt qua hàng vạn đầu, thực lực thấp nhất lại là Ất đẳng cấp 1 linh trùng, xen lẫn trong đó cũng xuất hiện không ít Giáp đẳng. Chỉ cần một mình Trần Duyệt chắn giữ tiền tuyến sợ rằng còn muốn vượt qua một vài sơn môn nhân lực ít ỏi.

- Thì ra đây chính là nguyên do thú triều bên cửa tây nơi tứ sư huynh chắn giữ lại vô cùng trầm lắng, không như chúng ta tổn hao vô số nhân mạng. Sau này đành làm phiên sư huynh để Trần Duyệt sư diệt thường xuyên qua lại cửa Bắc chúng ta dạo chơi a.

Lục trưởng lão thương nhân bộ dáng ngay tức khắc cao giọng chào mời, không ít người cũng cho là đúng. Để một kẻ có thủ đoạn đặc thù như hắn trở nên nhàn rỗi không khỏi quá lãng phí đi.

- Thiên Trùng Tù Lung.

Linh trùng đại hải tướng chừng bát kham bỗng nhiên lại thuận thực cùng hướng Vạn Vân Phi lao tới. Hắn hai tay nắm chặt trường kiếm không ngờ đã bị khóa chặt, một nhà tù đen kín nhanh chóng được hình thành giam lỏng kẻ điên cuồng kia bên trong.

- Từ chi. Phong!

- Ah...ah...khốn kiếp, khốn kiếp. Thả ta ra, Trần Duyệt như còn muốn sống thì nhanh chóng thả ta ra...

Khung cảnh Vạn Vân Phi mới vài hô hấp trước đây là một tên thiên tài khiến bao nhiêu người trọng vọng ngược nhìn lại trở nên điên cuồng bất lực, phải rơi vào hoàn cảnh bị bắt trời vào trong lồng lớn không thua gì súc sinh như khiến mọi người tâm khảm chột cảm giác ớn lạnh.

- Tiểu tử này...dùng linh trùng họa ra pháp trận, tạo nghệ này lão phu cũng là lần đầu được nghe nói đến.

Cửu trưởng lão đứng bật dậy, râu tóc dựng ngược, không khỏi điên cuồng nhìn chằm chằm vào Trần Duyệt như thể hắn là thiên tài địa bảo vạn năm hiếm thấy.

Bát trưởng lão lại không thể kích động được như vậy, lão cả người run lên bần bật, tận mắt trông thấy chiến thắng trong tầm tay lại một lần nữa vụt mất khiến lão như rơi vào hầm băng vạn trượng.

- Ngươi...sao có thể phá được ta kiếm trận...lẽ ra với tu vi của ngươi không thể nào...

Vùng vẫy vô ích Vạn Vân Phi sắc mặt hũ bại đối với Trần Duyệt đặt ra nghi vấn.

- Kiếm trận này không tệ, dù là thiên tài khả năng trong chớp mắt bị diệt sát cũng không chừng. Nhưng ngươi lại không may dùng thứ này lên người ta.
- Trận pháp lợi hại nhưng để một kẻ không ra gì họa nên cũng chỉ là vô nghĩa.
- Không ra gì?

Vạn Vân Phi cảm tức.

- Không sai, mắt xích của kiếm trận này chính là xuất, nhập nhị công. Pháp bảo tiến vào một công liền từ một công nhất định đi ra điều này không thể bảo thay đổi nên người mới khiến chúng không ngừng di chuyển để che giấu đi khuyết điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Kết cục bày ra, Ma Kiếm Tẩy Lễ

Điểm cốt lõi đã được Trần Duyên tường tận hiểu rõ, chỉ trong vài hô hấp vừa tránh thoát trường kiếm không đánh trúng điểm trí mạng vừa thăm dò trận pháp chỉ một phần này bản lĩnh đã không nhiều người có thể làm được.

- Biết thì sao chứ, 99 Không Gian Pháp Trận của ta cũng không phải nói suông, ngươi dù biết điểm này cũng không thể đoán ra vị trí của chúng.
- Tại sao lại không thể, điểm này lại hoàn toàn dựa vào ngươi tạo nghệ trận pháp yếu kém. Họa lên trận pháp không đơn thuần là dựa theo trận đồ mà bố trí, từng đường nét do pháp lực tạo nên cũng hoàn toàn khác biệt. Ta chỉ cần nhìn qua đã nhận ra đâu là một cặp “xuất” “nhập” trận.

Trần Duyên lời giải đã làm không ít người phải trầm trồ thán phục, bọn họ đối với trận pháp đều mù mờ, 99 Không Gian Trận Pháp cái nào cái nấy giống nhau như đúc vậy mà hắn vẫn có thể phân biệt chỉ trong thời gian vô cùng hạn hẹp.

Thập đại trưởng lão giờ đây mới thật sự nhận ra giữa Trần Duyên và Vạn Vân Phi kẻ nào mới thật sự là thiên tài. Một kẻ có thể họa ra 99 trận pháp lập ra kinh người sát trận, còn kẻ kia lại dễ dàng hóa giải nguy cơ nếu thật sự chỉ có vậy thì cũng khó đặt lên bằng cân đồng đếm. Nhưng nhìn vào thực cảnh trước mắt, những người luôn nghĩ rằng Ma Kiếm Sơn chắc chắn thắng lợi đã không thể tiếp tục chứng kiến. Đệ tử thiên tài, có tiềm lực nắm giữ quần hùng bị treo lên một cách khuất nhục.

- Cảm tạ ngươi đã nói ra điều khiến lòng ta trấn trở.
- Đã là sư huynh đệ đồng môn không cần nói lời khách sáo a.

Vạn Vân Phi pháp lực dần nội liễm, hắn bắt chợt mỉm cười như không để tình cảnh này vào mắt.

- Như để cảm tạ, ta sẽ đưa ngươi một đoạn xuống cửu tuyền.

Pháp lực lại một lần nữa mạnh mẽ phun trào, thanh thế có vài phần mạnh hơn trước kia. Vân Phi bày ra vẻ mặt hủ bại cốt chính là câu kéo thời gian, pháp lực trong người được hắn bí mật tập trung điều động trận pháp trước ngực, đây chính là con bài tẩy cuối cùng, đồng quy vô tận chiêu thức.

- Tên khốn kiếp này muốn lời theo Trần Duyên cùng chết.

Ngũ trưởng lão bất chợt nhận ra điều không ổn, Vân Phi cùng Trần Duyên chính là hai bảo vật của tông môn, bọn chúng tương lại không thể hạn định. Nếu chỉ vì tranh chấp mà khiến cả hai đồng quy vô tận thì tổn thất này quá lớn đi.

- Chờ đã, chúng ta không cần nhúng tay vào, Duyên nhi đã có cách ứng phó.

Tứ trưởng lão tình tường đôi mắt đã nhận ra Trần Duyên thủ đoạn. Hắn do một tay lão bồi dưỡng làm sao có thể tin tưởng kẻ thù đơn giản như thế đầu hàng, với lại Trần Duyên chưa hề nuôi dưỡng ý nghĩ sẽ dễ dàng bỏ qua Vạn Vân Phi.

- Ngưng Trùng Tiến. Sát!

Trùng tiến đã được dự trù từ trước, nhanh như cắt Loa Trùng Ốc phóng ra ngũ tiễn lực lượng kinh hồn bạt vía.

- Gư...a...

Nhục thể bị trùng tiễn xuyên thủng, những tiếng kêu la thảm thiết như chết đi sống lại của Vân Phi khiến kẻ khác không khỏi sợ hãi. Những vết thương do trùng tiễn tạo ra có dấu hiệu không ngừng lan rộng, găm nhăm từng mảnh huyết nhục kinh khủng.

- Trận đấu dừng lại tại đây.

Đại trưởng lão nhận thấy kết cục đã định phát tay áo. Thiên Trùng Từ Lũng cũng Ngưng Trùng Tiễn dễ dàng đánh bay làm lộ ra nhân ảnh thập phần chật vật bên trong. Hần thể thâm khó có lời lẽ nào để diễn tả, sợ rằng đại trưởng lão chậm tay một chút nữa thì Vân Phi chỉ còn lại bạch cốt vô hồn.

- Cái này... không khỏi quá tàn nhẫn đi?

Một tên Luyện Khí kì đề tử trông thấy nhân dạng ghê người kia bắt gặp hoảng sợ, tái mặt, song mục không dám tiếp tục trực diện quan sát.

- Người thì biết cái gì, Vân Phi sư thúc hẳn nên cảm tạ ông trời vì vẫn toàn mạng, cái chiêu đồng quy ư tận kia thật sự thành công thì triển chỉ sợ không chỉ có hắn, ngay cả Trần Duyên sư thúc cũng bị hắn kéo theo làm đệm lưng.

Đại trưởng lão tra xét qua Vân Phi thương thế, nhận ra hắn vẫn còn một tia hơi thở lão thờ dài lấy ra một viên đan dược đưa vào miệng hắn. Đây vốn dĩ là đan dược bồi bổ huyết dịch chuyên dành cho đệ tử tu luyện nhục thể vừa may khiến hắn sắc mặt đã có chút khôi sắc.

Một hồi não loạn sau cùng cũng phải có hồi kết, thập đại trưởng lão tư vị phức tạp mà khó coi nhất không ai khác ngoài bát trưởng lão. Lão nóng giận như muốn nghiền nát Vân Phi cùng Trần Duyên ra thành vạn mảnh. Từ cách đó trăm trượng vô số đệ tử đều cảm thấy sát khí lan tràn từ lão.

- Bát sư đệ ngươi mau lấy vật đánh cược kia ra đây, kết cục đã được phán định.

Tứ trưởng lão mặc kệ lão bộc phát bao nhiêu sát khí, đối với bảo vật trên trời rơi xuống kia dù phải ông vào tử địa sợ rằng cũng có vô số kẻ tự nguyện mạo hiểm mạng sống của mình.

- Ta...ta...

- Bát sư đệ, ta biết bảo vật kia chân quý khó bỏ nhưng màn đánh cược này là do ngươi khơi mào đi lên, vật đánh cược cũng chính do ngươi đề xuất. Ta dùng lí hay tình cũng khó mà giúp ngươi a.

Đại trưởng lão cũng chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu, vạn năm Mộc Linh Quả so với Giáp đẳng cấp 3 thiên tài địa bảo thậm chí còn quý trọng hơn vài phần. Tuy Kim Đan tu sĩ không còn công dụng trực tiếp gia tăng tu vi nhưng thứ đáng giá nhất lại là cơ may nhận lấy thần thông trong đó. Trăm năm linh quả có cơ hội 1 thành xác xuất, ngàn năm linh quả ứng với 2 thành, còn vạn năm linh quả của bát trưởng lão chính là 3 thành cơ may. Thứ mà vạn tu sĩ không kẻ nào không ao ước.

- Đa tạ rồi, sư đệ hẹn lần khác chúng ta lại tiếp tục đánh cược a.

Mộc Linh Quả rút cuộc cũng về tay kẻ khác, dù lão vạn phần không muốn nhưng các vị trưởng lão khác cũng có mặt làm chứng khiến lão không thể phủi tay trốn tránh.

- Duyên nhi, mau thu lại linh trùng của ngươi.

- Đồ nhi tuân lệnh.

Trần Duyên hướng sư phụ hành lễ, hữu thủ treo lơ lửng Loa Trùng Ốc pháp bảo, tả hữu áo bào phát nhẹ. Vân trùng không lồ phủ kín ba dặm xung quanh như nước sông lũ lượt đổ về. Nếu như xuất trận như hàng vạn binh tướng xung trận thì khi đến hồi kết cũng để lại không nhỏ chấn động. Bầu trời tối đen rớt cuộc cũng thấy được ánh sáng ban ngày.

- Đây...đây không phải là thực lực che trời lấp biển sao, Trần Duyên sư huynh pháp lực vô hạn sao, hắn có thể khống chế nhiều như vậy linh trùng?

- Ta khẳng định đây là một công pháp khổng trùng thập phần lợi hại, thậm chí là truyền thừa từ một lão quái vật nào đó. Nếu không hẳn làm sao có thể chỉ trong vài nắm từ một tên phế vật mà trở thành cường giả.

Có người nể sợ đồng thời cũng ít kẻ biết rõ Trần Duyên quá khứ mà ganh ghét. Bọn hắn năm xưa thực lực không biết có thể giết Trần Duyên vô số lần mà nay chỉ lại có thể ở dưới chân núi cao đầu ngưỡng vọng. Những những lời nói này dù có đánh chết cũng không dám thoát ra khỏi miệng, xung quanh hàng ngàn người đối với cường giả bắt gặp sinh lòng tôn kính. Nếu một kẻ như bọn hắn dám nói ra những lời khó nghe này kết cục ắt hẳn không tốt đẹp.

- Tứ sư đệ, để bồi dưỡng đàn linh trùng nhân số hàng vạn đầu này khẳng định tiêu tốn không nhỏ tài nguyên, sư đệ cũng vì tiểu tử này mà bỏ ra không ít tâm tư a.

Tam trưởng lão cười khẩy, lão nhận thấy hàng vạn đầu linh trùng kia đã không ít tồn tại Giáp đẳng. Lão không tin với một kẻ vừa đột phá Trúc Cơ như Trần Duyên có thể kiểm ra lượng tài nguyên không lồ để bồi dưỡng chúng.

- Hẳn công lao đối với tông môn còn ít sao? Làm sao tới lượt ta phải hao phí tài nguyên chứ.

Tứ trưởng lão khịt mũi xem thường đồng thời nhắc cho chúng lão nhớ được đồ nhi của lão lợi hại. Trần Duyên cống hiến vốn đã vượt qua khả năng một tên tu sĩ Trúc Cơ thông thường có thể làm ra gấp nhiều lần, chỉ là không tiện nhắc lại.

- Ha ha ha là ta thiếu sót, ta thiếu sót.

Không khí bên trên dần dịu lại, đại trưởng lão nhận ra đã tới thời điểm thích hợp tuyên bố kẻ chiến thắng.

- Bách Niên Chi Chiến trăm năm diễn ra, lần này cũng không ngoại lệ đã dẫn sinh không ít cường giả. Các người chính là tương lai của Ma Kiếm Tông, là những viên gạch đắp lên thành trì vĩnh viễn không thể phá vỡ, bảo hộ hàng vạn đồng môn trước những kẻ mang trong mình ý định xấu xa.

- Quyết bảo hộ Ma Kiếm Tông, thà chết quyết không đầu hàng.

- Quyết bảo hộ Ma Kiếm Tông, thà chết quyết không đầu hàng.

- Quyết bảo hộ Ma Kiếm Tông, thà chết quyết không đầu hàng.

Hàng vạn tu sĩ hô hào nhân khí đã đẩy lên tới tột đỉnh. Phong phạm đại phái ngàn vạn năm vẫn không hề suy giảm mà cứ đời này lại nối tiếp đời khác, kẻ ngã xuống, kẻ hùng trời dậy thay nhau chèo chống tông môn.

- Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, Ma Kiếm Tông thiên tài đệ tử sau trăm năm tu luyện đã dẫn sinh ra không ít cường giả. Nhưng người xưa có câu nói “văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị” Bách Niên Chi Chiến mục đích cuối cùng không gì khác ngoài tìm ra người mạnh nhất, có thực lực nắm giữ quần hùng.

- Thời khắc này kẻ đó đã lộ diện, khôi vương người ngồi vào vị trí đệ nhất đứng trên đỉnh cao thực lực tuyệt đối giữa những đệ tử đồng lứa. Trần Duyên đệ tử Phong Ma Sơn.

Đại trưởng lão pháp lực thâm sâu, thanh âm kia thậm chí còn vượt ra ngoài Ma Kiếm Tông nội địa, lan truyền xa trăm dặm.

Trần Duyên rảo bước trên đài cao, hướng về nơi biểu trưng của đại phái suốt nhiều vạn năm qua, Ma Thạch Kiếm. Cự kiếm do nham thạch hình thành chỉ cần nhìn qua cũng đủ thấy được khí chất cổ lão không thể đo lường. Bao đời nay các bậc tiền bối chưa hề có bất kì truyền ngôn nào để lại cho các tiểu bối về lại lịch của cự kiếm này. Thậm chí không ai biết được Ma Thạch Kiếm đã tồn tại ở nơi đây từ bao giờ.

- Ma Kiếm Tẩy Lễ.

Mỗi trăm năm một lần kẻ nổi bật nhất sẽ được hưởng đặc ân cao quý khó có thể sánh bằng đó chính là được Ma Thạch Kiếm ban cho Kiếm Chủng khiến kẻ nhận được sẽ đạt ngộ tính cực cao với kiếm, trở thành trọng yếu nhất trợ lực của tu sĩ kiếm tu.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Kiếm Chủng từ chối

Cột sáng vạn trượng đâm thẳng tầng mây chiếu xuống nơi Trần Duyên tọa lạc, cái thứ ánh sáng thần thánh ấy bắt giác làm cho những kẻ chứng kiến muốn quỳ xuống hành lễ.

Điều mà hàng vạn tu sĩ nóng lòng chờ đợi cũng đã tới. Tiểu kiếm nho nhỏ tựa nắm tay người từ bên trong cột sáng xuất hiện. Tiểu kiếm như thể sinh linh có trí tuệ, lượn một vòng quanh hắn dần dần xâm nhập vào bên trong Trần Duyên nội thể.

Khoảng khắc mà nhiều người tin rằng mọi thứ đã kết thúc thì chuyện hay cũng đã tới, tiểu kiếm không ngờ bị bắn ngược ra ngoài, hào quang ảm đạm rồi lại biến mất vào hư không.

- Hắn...hắn vậy mà bị kiếm chủng từ chối, ta không nhìn lầm đi?

Thập đại trưởng lão bất khả tư nghị chứng kiến sự việc hàng ngàn năm nay chưa một lần được nghe nói qua. Ma Thạch Kiếm thủ đoạn thông thiên có thể thay đổi thiên phú của nhân loại, từ xa xưa đã nổi danh như bảo vật chấn tông của Ma Kiếm Tông ấy vậy mà lại bất lực trước một tên tiểu tu sĩ Trúc Cơ.

- Lão phu thấy chuyện này cũng không lấy gì kì quái, hắn vốn dĩ chính là một kẻ phế vật không hơn không kém. Chẳng qua là cơ duyên nông hậu có được thủ đoạn khiến trùng, nay trước Ma Thạch Kiếm uy lực thông thiên liền hiển lộ nguyên hình.

Bát trưởng lão một bụng hỏa nộ cuối cùng cũng có cơ hội rột rữa, trông thấy Trần Duyên vẫn còn đứng thừ người không nhúc nhích tưởng rằng hắn đã nhận lấy cực lớn đã kích liên hạ lòng hạ dạ không kiên kị chăm chọc.

- Ha ha ha tên Trần Duyên kia vậy mà cũng bị thạch kiếm từ chối không thể tiếp nhận tẩy lễ. Vậy là hắn chuyển này công không tới đây, dù đạt được vị trí thứ nhất kia cũng chỉ là hư danh.

- Không sai, không sai Bách Niên Chi Chiến đệ nhất nhân đều trở thành bậc cường giả nhưng trọng yếu là bọn họ có được kiếm chủng đề cao thiên phú. Nay hắn kiếm chủng không thể lấy thì so với chúng ta cũng không có gì khác biệt, tương lai có đột phá Kim Đan hay không cũng là chuyện khó nói.

Có không ít kẻ đối với Trần Duyên nhìn không thuận mắt, tưởng chừng phải cắn răng nhìn hấn tiếp nhận kiếm chưởng càng trở nên mạnh mẽ thì ngay tức khắc cơ duyên đó lại ruồng bỏ hấn mà đi khiến bọn chúng một phen vui mừng, tươi cười trên sự đau khổ của kẻ khác.

- Kẻ nào dám chế nhạo ta.

Bọn chúng không hề biết tiết chế, thanh âm đã truyền vào tai Trần Duyên. Hấn trước nay vốn là kẻ không thích phiền phức nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Trần Duyên sợ hãi, mặc cho bọn chúng có thể tùy tiện chằm chọc.

Nhất thủ không nhanh không chậm nâng cao qua đỉnh đầu, song mục chăm chăm nhìn vào vị trí của lời chằm chọc phát ra cũng là nơi đệ tử Ma Kiếm Sơn tọa lạc. Không ít đệ tử cảm thấy khó hiểu trước cử động kì lạ của Trần Duyên nhưng ngũ trưởng lão khéo miệng nhếch lên, lão vội vàng đứng dậy nhìn chăm chăm vào hấn.

- Đối với sư huynh đồng môn buông lời nhạo báng, tội bất kính này không thể dễ dàng cho qua.

Trần Duyên bình thản giọng nói, nhất thủ kia nặng nề giáng xuống.

- Ah...ah...ah...

Hơn 10 Trúc Cơ thiên tài đệ tử khinh thường hấn lúc này sắc mặt hoảng loạn, cả người như bị cự sơn vạn cân áp đỉnh làm cho nhục thể không thể động dẩy dần dần bị sức nặng kia ép nằm rạp xuống mặt đất.

- Âm

Dưới chân hơn mười bóng người nằm la liệt trong một cái hố có hình dạng đại thủ. Xung quanh những đệ tử sơn phong còn lại đều lạnh lẽo sống lưng, những kẻ kia thực lực so với bọn chúng không hề thua kém vậy mà lại không hề có khả năng chống cự, cứ như vậy mà thất thủ triệt để ngất đi.

- Ngũ sư đệ, kia phải chăng là...

- Hóa Thiên Bi Thủ, công pháp có cơ may ngộ ra khi tu sĩ đã luyện Khô Mộc Đại Pháp tiểu thành tới mực viên mãn, chỉ có ngộ tính cực cao người mới có thể luyện thành.

Ngũ trưởng lão từ đầu nhìn qua Trần Duyên cử động hấn đã cảm nhận được thiên địa nguyên khí đầu nhập vào kia nhất thủ khiến hấn đứng ngời không yên. Nên nhớ rằng ngũ trưởng lão khi tu vi đã cực hạn Trúc Cơ mới có thể thành công luyện ra kinh người công pháp này, đồng thời một bước đột phá Kim Đan. Dù sao hấn cũng được mệnh danh là thiên tài hiếm có, nói vậy ắt cũng hiểu độ khó của môn Hóa Thiên Bi Thủ này. Không ngờ có ngày lại nhìn thất một tên tiểu bối tu luyện chưa tới trăm năm đã có thể thi triển làm lão cảm thấy vô cùng khó tin.

- Nếu như hấn có bằng này luyện thể thiên phú thì mất đi kiếm chưởng cũng chẳng có gì hối tiếc. Tên tiểu tử này tương lai bất khả hạn định, phải để hấn gia nhập Tử Bào đệ tử không thể chậm trễ.

- Duyên nhi, lại đây.

- Sư phụ.

Trần Duyên đối với thập đại trưởng lão lần nữa thi lễ.

- Ngươi tiếp nhận kiếm chưởng vào người có cảm giác điều gì khác lạ không?

- Kiếm chưởng? thì ra tiểu cầu phát sáng kia gọi là kiếm chưởng. Đồ nhi đã thận trọng tra xét nội thể, cũng may mắn thứ kiếm chưởng gì đó không để lại bất kì hậu quả nào.

Hấn ngu ngơ đối đáp khiến cho chư vị trưởng lão trên mặt đều ngốc trệ.

- Vô tri tiểu tử ngươi có biết kiếm chưởng kia là gì không hả?

Trông thấy hấn thật sự lắc đầu ra vẻ vô tội đại trưởng lão bất đắc dĩ nói ra chỗ hữu dụng vô cùng của cái thứ mà Trần Duyên lo ngại.

- Vậy thì kiếm chưởng kia không tiếp nhận tiểu bối, vậy thứ đó đã bay đi đâu mất rồi?

- Lão phu tiên đoán không sai thì kiếm chưởng sau khi thoát ra ngoài đã tự động tan biến vào hư không.

Trần Duyên bày ra vẻ mặt hối tiếc cũng không nằm ngoài dự đoán của chúng lão, biết được cơ duyên lớn cả đời người kia ngay trước mắt vụt tan biến chỉ có nội tâm sắt đá mới có thể đứng vững như không.

- Trần Duyên, tiểu tử ngươi...

- Kiếm chưởng kia có thể đề cao kiếm tu thiên phú giá trị ắt cũng hơn ngàn vạn linh thạch đi, thậm chí là trung phẩm linh thạch. Đúng là phí của trời mà.

Lão dự định nói mấy câu khiến hần nhẹ lòng, dù sao tuổi trẻ khí thịnh cũng rất dễ bị đã kích ảnh hưởng tới tu luyện. Nhưng tên không tìm không phải là lại lấy kiếm chưởng, báu vật vô giá của tông môn ra âm mưu sinh lợi khiến lão từ thương xót chuyển thành giận dữ.

- Cút cho lão phu.

- Ta tuyên bố Bách Niên Chi Chiến liền kết thúc, ai từ đâu trở về nơi ấy.

Đại trưởng lão bỗng đứng bật tức phát tay áo ném Trần Duyên đáng thương không khác gì ném đi một viên tiểu thạch khiến hần bay một lần là mấy chục dặm đến khi cả người khảm vào Phong Ma Sơn mới chịu dừng lại. Bách Niên Chi Chiến cũng vì thế mà nhanh chóng kết thúc khiến cho chư vị đệ tử đều khó hiểu nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Giải cứu Viên Thành Lực

Sau khi kết thúc Bách Niên Chi Chiến những tin không vui đồng loạt thi nhau đổ bộ khiến Trần Duyên vô cùng phiền lòng. Chuyện này chưa xong thì sự việc kia lại tới, hần đã mất hoàn toàn liên lạc với Chu lão, bị đẩy ra chiến trường sớm cũng đã 3 tuần trăng mà lão vẫn bất vô âm tín. Ngay cả Tiểu Mập Mập cũng học theo lão biến mình thành một cái kén to nằm im thỉn thít.

- Tiểu Mập Mập vốn là ta bỏ mạng linh trùng, mang trong người uy năng của thần thông Thần Khống Viên Trùng không cần ta phải hao phí công sức lập trận. Khổ nỗi Chu lão tung tích cũng vì đó mà gián đoạn, lão thần bí biến mất sợ rằng chỉ có tên sâu mọt này biết rõ thực hư.

Trần Duyên đã bước vào Trúc Cơ từ lâu, Tiểu Mập Mập lẽ ra cũng phải sớm đột phá trở thành cấp 2 linh trùng mới phải đạo. Không lúc nào đột phá lại nhân thời điểm này cũng không khỏi khiến hần Lực cằn mụn.

- Cấp báo. Cấp báo... hai vị sư huynh ta có chuyện muốn bẩm báo với Trần sư thúc.

Trong lúc hần tâm trí rối như tơ vò, bên ngoài liền vang lên tiếng huyền oán. Đã hơn 1 tuần trăng Trần Duyên nhận được thư tín từ sư phụ, phái hần tới nơi đồn trú phía Bắc chống trả yêu đàn.

- Có chuyện gì mà gây oán loạn ngoài kia?

- Bẩm sư thúc, một vị sư đệ trong đội tuần tra muốn cầu kiến. Trông hần có vẻ rất sốt ruột ắt là có điều hệ trọng.

Thân là tu sĩ Trúc Cơ không thể nào ngay tại trận mạc mà lập động phủ như lão quái Kim Đan, bọn hần được sắp xếp nghỉ ngơi trong những lều trại lớn tương đối không tệ còn có đệ tử canh gác nghiêm ngặt bên ngoài. Trần Duyên đối với cách đối xử này có phần không quen thuộc nhưng cũng không lấy làm Lực cằn hà nên không làm khó bọn họ.

- Bẩm báo sư thúc, Viên sư thúc cùng chúng đệ tử đang tuần tra trăm dặm quanh đây thì gặp chuyện chẳng lành. Tình thế vô cùng hiểm nguy cầu mong Trần sư thúc ra tay tương trợ.

- Viên sư đệ không phải tọa trấn nơi viễn ngoại bảo hộ Luyện Khí đệ tử sao? Tại sao lại xuất hiện ở nội vi mà chỉ mang theo đám người các người.

Ngay khi hần thân chinh tới đây Viên Thành Lực đã từ xa đón tiếp, bề ngoài đại hán thô lỗ nhưng lại là một kẻ trọng tình trọng nghĩa. Việc on trước đây Trần Duyên từng làm cho hần, Viên Thành Lực tới nay vẫn còn khắc ghi là một sư huynh đệ hiếm có.

Nội vi Ma Kiếm Lâm là lãnh thổ của cấp 2 yêu thú, thậm chí hiếm hoi xuất hiện cấp 3 yêu thú hung hãn. Ma Kiếm Tông đệ tử Trúc Cơ kì xâm nhập vào nơi đây cũng không nhiều kẻ dám đơn độc bước vào.

- Bẩm sư thúc, rạng sáng nay có một nhóm sư huynh đệ không biết lượng sức ý vào người đông thể mạnh nên đã phá vỡ quy cấm mạo hiểm xâm nhập. Chẳng may rơi vào tình huống hung hiểm nên đã đốt pháo hiệu cầu cứu, Viên sư thúc lúc này đang tuần tra trông thấy liền dẫn người đuổi theo ứng cứu.

- Cứ tưởng rằng mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa thì cách đây không lâu chúng đệ tử nhận được truyền tin phù cầu cứu của Viên sư thúc. Biết được Trần sư thúc vốn là hảo hữu của Viên sư thúc nơi đệ tử mạo muội tới đây đề... .

Tên đệ tử Luyện Khí kì thập phần khản hoảng. Viên Thành Lực có khả năng lĩnh đội Bình Địa Sơn đệ tử thiên tài thực lực không thể xem thường nhưng cũng phải bó tay rơi vào hiểm cảnh. Hần vốn chỉ là tên đệ tử yếu kém từng một lần được Viên Thành Lực cứu ra khỏi miệng yêu thú nên luôn tìm cách báo đáp.

Tưởng chừng ân tình này cả đời khó trả nổi thì hung tin liền ập tới. Hần cầm truyền tin phù trên tay vội vàng chạy đi tìm cứu viện. Nhưng giữa nơi chiến trường những vị tu sĩ Trúc Cơ khác không dễ gì diện kiến huống chi là tin lời một kẻ vô danh thì liền nhớ ra Viên Thành Lực từng nói có một vị bằng hữu cũng là Trúc Cơ tu sĩ. Biết được tung tích của Trần Duyên hần liền tìm tới, sau nhiều lần bị từ chối đành xa, hần chỉ còn nước liều mạng xông vào đây với

hi vọng vị tiền bối kia sẽ nể tình bằng hữu ra tay trợ giúp.

- Người nhận được truyền tin phù cách đây bao lâu?

- Khoảng gần 3 canh giờ.

- Cũng không tính là quá trễ, người đi cùng với ta.

Trần Duyên không chút do dự, lấy ra pháp kiếm phóng người từ trong lầu lớn trực tiếp phá hồng rồi xông ra ngoài.

Tên tu sĩ kia mới khắc trước hai chân còn giẫm trên mặt đất mà lúc này lại lơ lửng trên không trung không khỏi trái tim nhảy vọt. Hắn bị pháp lực của Trần Duyên bắt lấy cùng nhau xông thẳng vào Ma Kiếm Lâm.

Trông thấy Trần Duyên sắc mặt thập phần nghiêm trọng cùng hần hành động không hề do dự khiến tên đệ tử kia thở phào nhẹ nhõm. Danh tiếng của Trần Huyền Ma nổi lên như cồn, nhất là sau khi hắn bắt lấy khôi vương trong Bách Niên Chi Chiến càng khiến hắn không ôm nhiều hi vọng. Sự thật bày ra trước mắt khiến hắn thập phần mừng rỡ, ít nhất là ân nhân của mình được cứu đồng thời cũng phần nào an ủi dù trong ma môn nhân tính cũng không quá lạnh nhạt như người ta lầm tưởng.

Phi hành trong Ma Kiếm Lâm từ lâu đã là điều cấm kị, một tu sĩ pháp lực đầy mình lại không hề cố tình che giấu mặc sức đẩy tốc độ lên mức cao nhất không khỏi trở thành tâm điểm của sự chú ý. Một đầu Ngư Điều nhanh chóng tiếp cận, một tên tu sĩ mang lại không ít tinh hoa làm nó thực lực nhảy vọt.

- Trần sư thúc, phía trước có yêu thú mau dừng lại kéo chúng ta bị nó nuốt gọn mất.

Tên tu sĩ hoảng hốt kinh dị nhìn yêu thú kia há ra miệng máu.

Điên cuồng hơn Trần Duyên tốc độ không hề giảm bớt, hắn như kẻ mù cứ đâm đầu về phía trước hướng cái mỏ đầy răng sắc nhọn kia như lao đầu vào chỗ chết.

- Súc sinh. Cút!

Trần Duyên gắng giong, một quyền đâm thủng đầu lâu còn lớn hơn cả người hắn. Yêu vật xấu số không ngờ bản thân đã không may đụng phải kẻ kì dị liền đem tính mạng ném đi, thi thể nặng gần vạn cân cứ như thế ngã rạp xuống đất khiến cho một vùng ngang dọc gần trăm bước chân để lại một hố lớn.

- Tiểu tử người tính danh là gì?

- Đệ... từ tên họ là Ngư Phi, là Bình Địa Sơn đệ tử.

Ngư Phi bề ngoài là kẻ biết chừng mực, hắn trở thành đệ tử Bình Địa Sơn chưa tới 5 năm, tu vi cũng không cao nhưng mực tâm tính này lại khiến không ít tiền bối vừa mắt.

- Trước khi Viên sư đệ rời đi còn để lại điều gì cản ngại không?

- Bẩm có. Viên sư thúc trước khi xuất hành còn để lại một câu “nếu ta gặp phải bất trắc gì thì phải báo tin này cho Trần sư huynh, ở đây ngoài lục trưởng lão tọa trấn thì Trần sư huynh chính là kẻ mà các người có khả năng nhờ cậy nhất”.

Ban đầu đối với hung danh của Trần Duyên không kẻ nào dám tin tưởng, không ngờ lời dự báo đó lại trở thành hiện thực. Chúng đệ tử không ngờ nhờ vả khắp nơi nhưng đều bị chặn lại từ cửa xa, thậm chí còn bị xử theo môn quy. Chỉ có Ngư Phi dám liều mạng chạy tới nơi Trần Duyên trú lại để báo tin.

Nói tới đây thì thanh âm vang dội đã cắt ngang cuộc trò chuyện nhỏ này. Ma Kiếm Sơn nội vì ngày thường tĩnh lặng lại bị lật lên như thừa ruộng bị cày dõ. Trần Duyên nhìn xuống nhận ra Viên Thành Lực, hắn lúc này đã ở trong trạng thái chiến đấu, cả người hóa thành đại hắc long thủ siết lấy đại trụ chặt vật dựa vào thân cây.

Viên Thành Lực thương thế đã thập phần trầm trọng, trước ngực một vết cào lộ ra xương trắng hếu vô cùng ghê rợn. Với một tên Trúc Cơ tầng 1 tu sĩ hắn đã liều mạng chống chọi không ngừng, phía trước 4 đầu hung thú song mục sắc lạnh, thân chẳng chịt vẩy sáng bóng, tứ chi cứng như đá cùng vô số móng vuốt sắc nhọn thấm đẫm huyết dịch. Bàn Địa Long yêu thú Đỉnh đẳng chúa tể, một chiêu dù là tu sĩ Trúc Cơ tầng 3 cũng phải chặt vật chống đỡ huống chi Viên Thành Lực. Hắn có thể sống được tới giờ đã là một kì tích.

- Không hay rồi, Viên sư thúc không thể chống chịu bao lâu nữa. Cứ để sự việc tiếp tục diễn ra như thế này Viên sư thúc sẽ chết mất.

Tới bây giờ Viên Thành Lực vẫn còn đau khổ chống đỡ tất cả đều là vì hơn 30 đệ tử Luyện Khí phía sau hắn. Những người này đáng người non nớt, về mặt võ công sợ hãi lần đầu nhìn thấy tồn tại kinh khủng trước mắt. Rõ ràng bọn chúng chính là đệ tử vừa được tuyển vào gần đây, lịch luyện còn quá non kém, ánh mắt cao hơn trời nên mới dám mạo hiểm xông vào.

- Chúng ta dù sao cũng là đệ tử của danh môn không thể nào hèn hạ chống mặt nhìn tiền bối trong tông vì bảo hộ chúng ta mà mất mạng. Các sư huynh đệ nếu thứ chạy trong huyết quản các người không phải nước tiểu thì hãy cùng ta xông lên cứu Viên sư thúc.

- Được, ta cũng ngựa tay ngựa chân lâu rồi, chúng ta lạc vào Ma Kiếm Lâm xa như vậy cứu viện cũng không nhanh như vậy tới đây ứng cứu đâu.

Có kẻ dẫn đầu càng làm cho lòng quân sục sôi, mấy mươi tên đệ tử không màng sống chết trước mắt quả nhiên dám xông lên ý định chiến đấu với cấp 2 yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Kịp thời đuổi tới, thoát chết trong gang tấc

- Khốn kiếp, các ngươi ở yên nơi đó cho ta.

Giữa khoảng khắc tĩnh lặng hiếm hoi, Viên Thành Lực thần tình trở nên dữ tợn. Hắn quay qua nhìn đám ngựa non háu đá thật sự muốn làm thiêu thân lao đầu vào chỗ chết không kiềm được phần nộ hết lớn. Uy áp từ tu sĩ Trúc Cơ kì như bức tường vô hình ngăn cản bước tiến của bọn chúng.

- Sư...sư thúc.

- Các ngươi lắng nghe cho rõ. Đây chính là lần tiến công cuối cùng của ta, nhân lúc bọn chúng vẫn còn đang bận rộn, đám người các ngươi chia ra nhiều hướng mà tẩu thoát.

Hắn thân thể tráng kiện chống đại chùy xuống đất mạnh mẽ gượng người đứng lên. Nhục thể vốn có thể đem ra cùng yêu thú đánh đồng nay lại không ngừng run rẩy, không chỉ đơn thuần ngoại thương không thể nhanh chóng hồi phục mà bên trong nội thể, từng luồng nguyên khí loạn động thay nhau hủy hoại thân thể hắn.

- Chúng đệ tử làm sao có thể hèn nhát bỏ mặc sư thúc ở lại đây làm mồi cho yêu thú được. Nếu không phải đệ tử làm sai môn quy thì sư thúc cũng đâu tới nỗi này.

Không ít kẻ nội tâm thập phần hối hận, không ngờ tin tức một nhánh linh thảo vừa lan truyền đã đánh động vô số kẻ tham niệm trời dẫy trong số đó bọn chúng cũng không ngoại lệ. Tường chừng chỉ hơi xâm nhập sẽ không phải gặp bất kì nguy hiểm vì dù sao lãnh địa yêu thú vô cùng quảng đại, bọn chúng không tin bản thân lại thật sự lại xui xẻo tới mức này.

- Cảm niệm, Ma Kiếm Tông đệ tử sao lại có thể nói ra những lời ủy mị như vậy. Tu tiên chính là từng bước sinh tử, ta nếu không chết lúc này thì cũng khó sau này bảo đảm tính mạng không mất đi. Các ngươi nên tạ ơn trời đất vì vẫn có thể còn sống được tới bây giờ.

- Không cần nhiều lời, bọn chúng tới rồi. Chạy mau!

Viên Thành Lực bản tính hung tàn nhưng cương trực, hắn từ lâu đã xem nhẹ cái chết tựa lông hồng. Nghe thấy những lời phát ra từ tâm khảm bọn chúng trong khoảng khắc cái chết cận kề những lời nói kia chính là thừa thải. Ba đầu Bàn Địa Long đã không thể nhẫn nại thêm được nữa, miếng mồi ngon lành trước miệng không mà lại thỏa mãn tham muốn gặm nhấm huyết nhục khiến chúng càng trở nên hung tàn.

Toán đệ tử hai mắt đỏ ngầu, nắm tay siết chặt tới mức tóe ra máu tươi. Bọn chúng muốn não hải mãi mãi khắc ghi trường sinh tử chiến này, nơi mà một vị sư thúc vì bảo hộ những kẻ non nớt như bọn chúng phải ngã xuống.

Ba đầu Bàn Địa Long còn cách Viên Thành Lực chưa đầy 10 bước chân thì từ trên cao một thanh cự tiễn nhằm vào đầu yêu thú lớn nhất đâm tới. Đầu Bàn Địa Long kia giác quan tinh mẫn, cảm nhận thấy nguy hiểm cận kề mau liền mạng ngã người, trong đường tơ kẻ tóc kéo về một mạng. Bàn Địa Long vội vàng ra phía sau, hai mắt nhìn lên nơi thanh âm đưa tới.

- Viên sư đệ, có ta ở đây đệ không thể một mình làm người hùng được rồi.

- Mau nhìn lên trời, có cứu binh tới ứng cứu chúng ta.

- Là Ngưu sư huynh, hắn thật sự đã cầu cứu được Trúc Cơ sư thúc. Nhưng mà chỉ có một mình vị sư thúc kia liệu có...

Chúng đệ tử trong đầu xuất hiện suy nghĩ bất an, Viên Thành Lực cũng là Trúc Cơ kì tu sĩ nhưng vẫn bị đánh thừa sống thiếu chết. Nay lại chỉ có một vị sư thúc tới đây ứng cứu vậy thì có khác gì dâng mồi tới miệng nêo.

- Đệ thật xấu hổ phải để sư huynh nhìn thấy bản thân trong bộ dạng này a.

Viên Thành Lực thờ phào nhẹ nhõm, hắn cũng không ngờ rằng cứu viện lại có thể nhanh chóng tới đây như vậy. Ném ra truyền tin phù kia cũng chỉ là muốn cứu vớt một chút hi vọng nhỏ nhoi dù chỉ là ít nhất, dù sao để cứu viện tới được đây sợ rằng cũng đã trễ, tới lúc đó hắn cũng đã trở thành mồi ngon trong bụng yêu thú.

- Ha ha ha ta lại thấy Viên sư đệ tính mạng vẫn còn cứng lăm không thể nào dễ dàng mất đi đâu.

Trần Duyên kinh hi đáp xuống, Viên Thành Lực quả không hổ danh là thiên tài thể tu. Người thường chịu từng đó thương thế cũng khó lòng giữ được

tính mạng chứ làm sao vẫn còn sinh long hoạt hổ được như hần, thậm chí vẫn còn đủ khả năng chịu thêm một trận sóng mái cùng ba đầu cấp 2 yêu thú.

Kẻ lạ mặt giữa đường lao ra với ý đồ ngăn trở bọn chúng sẵn mồi thậm chí lại còn quay lưng lại vô tư trò chuyện. Bàn Địa Long đã dẫn sinh linh trí liên cảm thấy bị trảm trọng coi thường, hai chi trước mạnh mẽ giậm xuống để lại trên đất từng hố sâu hơn ba trượng nhằm thị uy với kẻ không biết trời cao đất dày kia.

- Súc sinh mãi mãi vẫn là súc sinh. Dám vô lễ với ta, muốn để các ngươi sống lâu một chút nhưng có phúc lại không biết hưởng.

- Tiểu Huyết giết bọn chúng.

Tiểu Huyết từ trong rừng cây dùng tốc độ không tưởng cắt qua thân trên của một đầu Bàn Địa Long thiếu phòng bị khiến nó phải chịu vết thương cực nặng, huyết dịch như sông đỏ ra biển lớn không có dấu hiệu dừng lại.

- Gào...gào...

Bàn Địa Long thể chất cực mạnh cùng lớp giáp vảy vô cùng chắc chắn, Viên Thành Lực thần lực kinh người dụng pháp bảo cũng chỉ để lại trên đó vết hằn không đáng kể vậy mà bất ngờ dễ dàng bị cắt đứt. Bọn chúng hỏa nộ xung thiên không ngừng gào thét đuổi theo cái bóng đen kì lạ kia.

Một mình Tiểu Huyết với tốc độ cực nhanh đã có thể áp chế ba đầu Đinh đằng yêu thú, Bàn Địa Long yếu điểm chính là thân thể quá nặng nề khó lòng xoay chuyển bị Tiểu Huyết dùng tốc phá lực, vô hình chung cả ba dần bị đưa vào thế bí khó bề trở mình.

- Các ngươi chính là bọn nhế con không sợ hổ dám trái lệnh xông vào đây đi.

Ném cho hần sư đệ một viên đan dược hồi thương, Trần Duyên nhìn tới toán người vẫn còn đang bàn thân chứng kiến diễn cảnh kinh hoàng trước mắt.

- Chúng...đệ tử biết tội cầu xin sư thúc nương tay.

Biết bản thân đã không còn đường lui, hơn 30 người đồng loạt quỳ xuống cầu xin hần có thể nhẹ tay trừng phạt. Ma môn quy định hà khắc dám tự ý xâm phạm cấm địa kéo theo đó khiến cho một vị Trúc Cơ tu sĩ vì bọn hần mà tuyệt mất mạng, tội này nhẹ thì nghiêm hình tra tấn, nặng liền trực tiếp bị diệt sát. So với Trúc Cơ tu sĩ an nguy, tính mạng bọn chúng chỉ là cỏ rác bên đường không đáng nói tới.

- Sư huynh chuyện này rất có thể nguyên nhân không nằm tại những đệ tử này.

- Ta cũng lờ mờ đoán được chuyện này rất có thể còn ẩn chứa một âm mưu phía sau đó.

30 tên tân đệ tử không kẻ nào đạt tới tu vi Luyện Khí viên mãn mà lại có thể ngang dọc trong nội vi Ma Kiếm Lâm, thậm chí còn xâm nhập vào sâu trăm dặm. Đây có lẽ là chuyện mà dù có là kẻ ngu ngốc nhất cũng không dám tin tưởng.

- Đệ nghĩ rằng đáp án đều ở trên người bọn chúng.

Viên Thành Lực chỉ về hướng ba đầu Bàn Địa Long đang điên cuồng đuổi bắt Tiểu Huyết.

- Bọn chúng?

- Nếu đệ nhớ không lầm thì Bàn Địa Long chính là yêu thú được Vạn Yêu Tông tu sĩ vô cùng ưa thích.

Vạn Yêu Tông thế lực còn lại trong Tứ Đại Ma Tông. Tương truyền bọn người này vô cùng tàn nhẫn, tông môn chính là một cánh rừng rộng lớn không hoa lệ. Lấy việc chăn nuôi yêu thú làm trọng, những kẻ có thực lực cường đại thậm chí có trong tay cấp 4 yêu thú trong truyền thuyết.

- Những kẻ này chính tà không phân, lại có hảo cảm cực tốt với yêu thú. Nếu bọn chúng quả thật quay lưng cản chận nhân loại đệ cũng không lấy làm kinh ngạc.

- Muốn tra ra bọn chúng có cấu kết với nhau hay không cũng không phải là chuyện bất khả thi.

Trần Duyên mỉm cười lạnh lẽo, thân ảnh hần biến mất trong nháy mắt.

- Âm

- Khả khả một đầu.

Mấy mươi cặp mắt kinh nghi phát hiện ra một đầu Bàn Địa Long hung hãn gào thét bỗng dừng im bật, cả người to lớn trong phút chốc bị một nhân loại nhỏ bé một chương chân áp nằm rạp xuống đất không thể cựa cựa.

- Hóa...Hóa Thiên Bi Thủ.

Một lần nữa tận mắt trông thấy công pháp mà bản thân muôn vàng ao ước khiến cho Viên Thành Lực không tránh nổi thất thố, dù cho đây không phải lần đầu tận mắt nhìn thấy chiêu thức này nhưng khiến cho hần nội tâm khó lòng yên ổn.

Đừng tưởng Trần Duyên có thể nhẹ nhàng áp chế một đầu Đinh đằng lợi hại nhất yêu thú, Hóa Thiên Bí Thủ uy lực cực cao nhưng lại tồn tại không nhỏ khuyết điểm. Đó chính là hao tổn pháp lực quá mức đáng sợ, đồng thời với tu vi của hắn một ngày gắng gượng lắm cũng khó có thể xuất ra chưởng lực này lần nữa.

- Xuất!

Nhất thủ nặng nề ấn mạnh lên mi tâm Bàn Địa Long lưu lại một vết cháy xém, Trần Duyên nhìn qua rốt cuộc cũng có thể yên tâm phần nào. Vạn Yêu Tông yêu thú đều phải có yêu văn khắc lên giữa trán, đó chính là bằng chứng của khế ước nhận chủ được lập ra giữa tu sĩ cùng hắn muốn kí kết yêu thú.

- Vậy thì tại sao lại...

Mối nguy hại lớn nhất đã bị loại bỏ nhưng vấn đề nan giải vẫn còn ở trước mắt.

- Sư huynh mau nhìn về phía kia.

Viên Thành Lực hốt hoảng chỉ tay về hướng nơi hào quang đang phát ra vô cùng chói mắt. Luồng linh khí trở nên hỗn loạn, hai đầu Bàn Địa Long kia từ sâu thẳm trong huyết mạch cảm nhận được sự hãi quyết mặc kệ đồng bạn vẫn còn đang giãy chết cùng đầu linh trùng quái gở, bọn chúng không hèn mà cùng lao đầu bỏ chạy.

- Đây...đây chính là động thiên, là lối đi dẫn vào bí địa.

Hắn đã phát giác ra một bí mật động trời, có lẽ bên trong nơi huyền bí kia thật sự có ẩn chứa bí mật gì đó đã dẫn dắt cấp thấp tu sĩ, đồng thời tỏa ra khí tức khiến cho yêu thú sợ hãi nhờ đó mà những đệ tử này mới có thể bình an tới được đây chăng?

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Trần Duyên đại triển thần uy, Hai đại thể lực xuất thế

Thứ hào quang kia càng lúc càng lóa mắt, dù đang là ban trưa nhưng cũng không hề bị thái dương che lấp. Cây cối gần đó chẳng mấy chốc cũng bị héo khô.

- Bí địa này đang dẫn gọi tu sĩ tới đây, không lâu nữa nơi này sẽ trở thành nơi ngư long hỗn tạp chúng ta rất khó lòng xoay sở.

Viên Thành Lực có lí do chính đáng để lo lắng, nơi hắn đang đứng tuy nói là Ma Kiếm Lâm nhưng đã ngoài trăm dặm không còn thuộc về lãnh địa Ma Kiếm Tông chiếm giữ. Biết bao đời nay cũng chưa hề có bất kì kẻ nào biết được Ma Kiếm Lâm ngang dọc hùng vĩ ra sao thậm chí đôi lúc vẫn có vô số tu sĩ từ khắp nơi lịch luyện vô ý đi ngang qua. Một bí địa tự dung khai mở tại nơi này có khả năng rất lớn Ma Kiếm Tông khó lòng độc chiếm.

- Sư đệ nói không sai, nếu đã như vậy thì ít nhất ta cũng khiến Ma Kiếm Tông chúng ta phải là kẻ đầu tiên hưởng lợi.

- Sư huynh không lẽ muốn đơn độc xông vào bên trong, như vậy là quá mạo hiểm. Bí địa này có thể thiết lập bẫy rập chết người thậm chí còn có thể khiến tu sĩ Kim Đan đương trường bỏ mạng.

Viên Thành Lực hốt hoảng muốn ngăn chặn hành động điên rồ.

Trần Duyên từ trong túi trữ vật lấy ra mảnh giấy hắc sắc, hắn có chút nhăn mày, luyến tiếc không muốn ra tay.

- Là...Truyền Tín Phù thượng đẳng, phù chú nhanh nhất thiên hạ, dù là chân truyền đệ tử cũng không nhất định có thể nắm giữ. Sư huynh thật sự dám bỏ ra a.

- Không còn sự lựa chọn nào khác, nếu không dụng đến thứ này Ma Kiếm Tông ta khó lòng nắm được thể chủ động.

Truyền Tín Phù thượng đẳng này là do Phong Ma Chân Nhân từ rất lâu trước đây trao cho hắn. Từ lúc đó dù là hiểm nguy cận kề Trần Duyên cũng chưa từng một lần dụng tới, thứ này giá trị liên thành một tên Trúc Cơ tu sĩ như hắn cũng không thể nào mua được.

- Mọi chuyện đã đi đúng hướng, Viên sư đệ dẫn theo những đệ tử này theo ta trực chỉ bí địa.

Ném ra Truyền Tín Phù, không hề là phù chú thượng đẳng, Trần Duyên chỉ vừa truyền pháp lực vào bên trong Truyền Tín Phù đã ngay tức khắc biến mất khiến hắn cũng không thể nào tra ra tung tích.

Nơi ngọn nguồn của thứ hào quang dụ người kia không ngoài dự đoán, một động thiên chỉ vừa đủ hai người chui lọt, bao quanh là ba ngọn đại sơn hùng

vĩ che giấu bí mật động trời này không biết đã bao nhiêu vạn năm.

- Sư huynh, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

- Động thiên này thập phần huyền bí, trong văn tự cổ đều chưa hề nhắc tới. Mù quáng xông vào chính là hạ sách.

Trần Duyên không phải là kẻ dễ dàng bị bảo vật che mờ đi đôi mắt, ngoại vật có thể thập phần đáng giá nhưng trọng yếu là người phải còn mạng để hưởng thụ. Loà Trùng Ốc từ trong nội thể dần hiện lộ ra bên ngoài treo lơ lửng phía trên động thiên.

- Trần sư thúc muốn ra tay rồi, hẳn thật sự có thể làm gì a. Ta từng nghe qua bí địa đều do các bậc đại năng từ xa xưa kiến tạo ra, nếu không cẩn trọng thì dù có là một đại môn phái cũng có khả năng toàn diệt.

- Im miệng, các người đừng nhiều lời, Trần sư huynh ra tay liền có lí của hắn. Từng người trong các người kẻ nào còn nói ra những lời làm ô nhục chiến ý thì đừng trách ta đại chùy nghiền nát hắn.

Bị Viên Thành Lực hùng hổ quát nạt làm cho bọn chúng lo sợ co cụm. Tuy hắn cũng không rõ Trần Duyên sẽ gây ra hậu quả gì nhưng sau khi chứng kiến Trần Duyên thực lực cùng tâm trí, hẳn chỉ còn cách đặt niềm tin vào kẻ đã nhiều lần lập nên không tưởng kì tích này.

- Viên sư đệ, các người cũng nhanh lùi về phía sau. Ta sẽ che giấu hào quang này, ít nhất cũng khiến những kẻ ngoài kia trông thời gian ngắn mắt đi phương hướng.

- Thần Khổng Vạn Trùng, Trùng Sào!

Hàng vạn Phệ Huyết Trùng ô ạt lao ra, từng gốc cây ngọn cỏ dần dần bị chiếm hữu, những tiểu sinh linh vốn chui rúc cũng thi nhau bỏ chạy khiến nơi đây dần chuyển biến thành tử địa. Địa hình bị ba ngọn đại sơn bao quanh tạo thành một lòng chảo rộng lớn 3 dặm đều bị Phệ Huyết Trùng chen chúc nhau lấp đầy. Trần Duyên lại lấy ra một xấp phù chú họa độc mỗi một chữ “Phong” ném về phía Viên Thành Lực vẫn còn đang ngơ ngác không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

- Phong Cẩm Phù này có khả năng phong ấn tất cả khí tức, khiến chúng không thể nào thoát được ra bên ngoài.

- Sư huynh yên tâm, đệ sẽ tận lực bố trí.

Viên Thành Lực nhanh trí hiểu ra Trần Duyên ý đồ, bắt lấy phù chú thôi động pháp kiếm dán lên những nơi trọng yếu nhất.

- Bát Ấn Đồ, sư đệ xem ra cũng có chút tạo nghệ a.

- Để cho sư huynh chê cười, cái này đệ cũng chỉ tình cờ biết được chứ đối với phù chú ta không hề có hứng thú.

- Đệ cùng những đệ tử này mau chóng tìm nơi thích hợp để tiếp đón viện binh, ta trên người lại vương phải rắc rối không nhỏ rồi.

Trần Duyên thở dài phát tay, nhiệm vụ của hắn vẫn chưa thể hoàn thành. Kế hoạch che lấp đi tung tích động thiên lại có một chút ngoại dự liệu. Thứ hào quang kia không chỉ là ánh sáng đơn thuần, nó như có sinh mạng. Khi biết được có thứ gì đó bao phủ lấy thì từng tia sáng ôn nhu bỗng nhiên dao động dữ dội làm cho Trùng Sào gợn sóng không ngừng.

- Tĩnh!

Linh trùng đồ án xuất hiện trên Trần Duyên mi tâm, hữu thủ đặt trên Trùng Sào, tả thủ giữ chặt lấy hữu thủ không rời. Hắn cứ như thế dụng toàn lực không chừa Trùng Sào thay đổi không ngừng nương theo chùm sáng dao động.

Rõ ràng Trần Duyên không muốn mạnh mẽ kháng cự vì hắn biết bản thân thực lực nhỏ bé khó lòng có thể trụ nổi tồn tại đã kiến tạo lên động thiên nên chỉ còn cách lấy nhu chế cương. Như lớp vải bông trời nổi trên mặt hồ, dù vẫn không ngừng lên xuống theo làn sóng nhưng quyết không để một giọt nước vượt qua.

- Sư huynh thủ đoạn đúng thật là nhiều như lá vàng mùa thu, không ngờ lại có thể áp chế động thiên khí tức dụ người kia.

Sắp xếp ổn thỏa nơi ẩn nấp, Viên Thành Lực cũng nhận ra pháp lực trong nội thể cũng dừng lại tạm niệm tham muốn. Điều này chỉ có thể nói lên Trần Duyên thủ đoạn đã thực hiện thành công.

- Bẩm tôn chủ động thiên hào quang kia đã không còn nữa.

- Hừm, khẳng định là có kẻ đã gỡ trừ quý quyết nhằm một mình độc chiếm bảo vật.

Toán người nhân số không ít cùng nhau cười trên một thanh đại kiếm khổng lồ, khí chất bức người. Không kẻ nào lại không tiên phong đạo cốt ở giữa vòng vây hàng trăm yêu thú khát máu mà lại đứng đưng như không. Từng đầu yêu thú phi hành cứ lao mình vào bọn người bạch bào kia để rồi nhục thể cứ vậy mà bị phanh thây làm trăm mảnh, làm ra một trường huyết vũ ôn lạnh lòng người.

- Có thể là thủ đoạn của một lão quái nào đó của Ma Kiếm Tông, dù sao nơi đó cũng rất gần lãnh địa quản hạt của bọn chúng.

- Vậy thì chúng ta không phải là quá mạo hiểm sao? Ma Kiếm Tông người đông thế mạnh khẳng định sẽ đem lại không ít phiền phức.

Một tên tu sĩ mang trên người bội kiếm khi nghe tới Ma Kiếm Tông đại danh của phái nhũ mảy.

- Thiên Kiếm Phái ta tại sao phải sợ hãi bọn chúng chứ? Người nên nhớ rằng chúng ta mới chính là kẻ có thực lực mạnh nhất trong Thất Đại Tông Phái.

Lão giả thâm quát, trong vô thức thả ra kiếm khí vô hình tung hoành bát phương, ngay cả những tầng mây trên cao cũng không thể tránh thoát bị chém tan tác.

- Ha ha ha Vô Kiếm đạo hữu tu vi tăng tiến thật là đáng mừng, đáng mừng.

Một luồng hạo nhiên chính khí mạnh mẽ chấn tan lão giả vô hình kiếm khí. Kê ra tay thực lực khẳng định không thể nào thua kém lão, mang dáng vẻ của một lão nho chuyên gõ đầu trẻ, trung niên vô hại vẻ ngoài không dám cất cổ gà thấy máu, đạp chân trên một nghiêng mực, theo phía sau cũng không ít cao thủ.

- Họa Sơn đạo hữu, lần đó tiễn biệt cũng đã 300 năm. Thời gian như thoi đưa nhưng lại không thể làm cho đạo hữu tu vi tiến triển nhỉ?

- Ha ha ha phải để Vô Kiếm đạo hữu thất vọng rồi.

Họa Sơn Chân Nhân vốn quen thuộc Vô Kiếm Chân Nhân tính cách sở sảng, vốn là kẻ tu nho tâm tính thập phần vững trãi sắc mặt như không. Chính Nhân Phái vốn lấy luyện tâm làm gốc, kẻ nho nhã phải biết giữ đạo tâm vững vàng, ngổ lợ tạp niệm.

Hai phe thế lực tình cờ trên đường gặp gỡ không cần nói ra cũng tự thân mỗi người biết rõ, miếng bánh đằng kia sợ rằng một nhà không thể nào độc chiếm. Hai đại thế lực của Tam Đại Chính Phái đã hợp mặt, kéo theo đó không ít những tiểu phái cùng tán tu gần đó cũng lũ lượt đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Hai phe giao tranh

Ba ngọn đại sơn tạo thành bức bình phong do trời đất dưỡng dục vô tình che giấu động thiên hàng vạn năm rốt cuộc cũng lộ ra. Hàng trăm thế lực, hàng vạn tu sĩ chia nhau dò xét một vùng rộng lớn làm cho Ma Kiếm Lâm nào động không ngừng.

Ma Kiếm Tông đại thế lực chiếm lợi thế nhất vì động thiên này tồn tại vô cùng gần tông môn lãnh địa. Chiến thuyền to lớn có thể chuyên chở cả ngàn người lao đi vun vút phía trên tầng lá. Trên thân có khắc Ma Thạch Kiếm biểu tượng của Ma Kiếm Tông người.

- Tứ sư huynh, tại sao người lại nằng nặc ép chúng ta theo cùng. Dù là động thiên khai mở thì với quy mô nhỏ yếu kia chỉ cần tùy tiện phái ra một vị trưởng lão chặn giữ toàn trường là được.

Ngũ trưởng lão không thể lý giải hướng về phía Phong Ma Chân Nhân hỏi rõ thực hư. Động thiên khai mở tuy có chút khác thường nhưng hào quang dù cường đại cũng không thể tồn tại lâu. Theo lịch luyện của hần chín phần là tiểu động thiên dành cho đệ tử Luyện Khí kì thâm nhập. Vậy mà chỉ trong một canh giờ Phong Ma Chân Nhân đã triệu tập hai vị trưởng lão cùng hàng trăm đệ tử Trúc Cơ không nói rõ nguyên do đã tự mình không chế chiến thuyền lao đi.

- Nguyên nhân sâu xa bên trong đó không hề đơn giản như sư đệ đã tưởng tượng, động thiên kia sợ là...

Tứ trưởng lão vừa định nói ra thật hư thì thứ ánh sáng say động lòng người kia lại một lần nữa bộc phát. Hào quang có tác dụng kích phát tạp niệm của nhân loại, không ít Trúc Cơ tu sĩ cũng khó lòng chống đỡ. Mãi đến khi ba vị trưởng lão phóng ra thần thức ngăn cản bọn họ mới có thể khôi phục lại thần trí.

- Ánh sáng mê hoặc cả Trúc Cơ tu sĩ, vậy thứ chúng ta hướng tới lại là một trung đẳng động thiên. Trúc Cơ đệ tử có thể xâm nhập truy tìm cơ duyên.

Thất trưởng lão vô tình bị kéo vào khiến nằng nội tâm buồn bực, sau khi nhận ra cấp độ thật sự của động thiên kia cũng không khỏi thất thố. Sơ đẳng động thiên thích hợp để Luyện Khí kì đệ tử khám phá, nơi đây chính phần là hiếm thấy linh dược cùng một ít nhỏ bé truyền thừa vốn không thể đánh động được tới nằng. Còn Trung đẳng động thiên đã hoàn toàn thay đổi về chất, không những ẩn chứa bảo vật trân quý, truyền thừa của những thế lực mạnh mẽ mà còn ẩn chứa vô số điều bí ẩn. Thậm chí dù là một kẻ thực lực không mấy nổi bật, nếu như mang trên người vận may cực lớn rất có khả năng kẻ đó sẽ nhận được ân tâng của đại tu sĩ, chủ nhân của động thiên đó không chừng.

- Không ổn! Duyên nhi có gặp phải chuyện bất trắc sao?

- Tứ sư huynh, động thiên ở phía trước mắt rất gần chúng ta rồi, tại sao huynh lại đột ngột đổi hướng chứ?

Phong Ma Chân Nhân biến sắc, toàn lực không chế chiến thuyền chệch về bên trái trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Nhưng tất cả cũng không cần

phải chờ lâu, chiến thuyền dần đáp xuống. Phong Ma Chân Nhân dẫn đầu đoàn người lướt đi trong rừng rậm. Sau gần 1 canh giờ lão lấy ra Truyền Tin Phù phóng đi.

- Truyền Tin Phù? Chúng ta có sắp đặt người ở đây từ trước?

- Thành Lực bá kiến sư phụ cùng nhị vị trưởng lão.

Ngũ trưởng lão thập phần ngoài ý muốn, tên đệ tử vốn chỉ được giao nhiệm vụ lân la vòng ngoài Ma Kiếm Lâm lại có thể hiện diện nơi đây. Nhưng lại càng kì lạ hơn là tứ trưởng lão đã biết trước được chuyện này chủ động cùng hắn liên hệ.

- Trần Duyên đang ở nơi nào?

- Điều này...mời sư phụ cùng các vị sư thúc qua đây.

Thành Lực bắt đầu đi trước dẫn đường tới một lối đi hẹp bị bao quanh bởi hai vách núi dựng đứng xuyên thủng tầng mây. Một trường áp chế khổng lồ một con chim nhỏ bay qua liền không hay biết bị nghiền thành thịt nát.

- Trần sư huynh sợ rằng còn ở bên trong chưa thể thoát ra ngoài.

Viên Thành Lực e ngại trông thấy kết cục thảm thương, Trần Duyên vốn đã áp chế thứ ánh sáng kì dị kia ba ngày ba đêm nhằm câu kéo thời gian nhưng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Tầng sáng phá bỏ trời buộc, một trường pháp lực được hình thành bao bọc lấy lồng chảo bên trong ngăn cản bất kì kẻ nào xâm nhập.

Được Thành Lực thuật lại diễn biến ngũ trưởng lão cùng thất trưởng lão sắc mặt cũng không dễ chịu gì.

- Tiểu tử này là gan không khỏi quá lớn đi, dám một mình áp chế khí tức của một động thiên. Hẳn là hắn hành động đã khiến tồn tại bá chủ trong đó nổi giận nên mới gây ra có sự này.

- Lúc này chúng ta càng không thể chần chừ thêm được nữa. Tứ sư huynh tên đệ tử kia của huynh tuy vẫn còn ở bên trong nhưng chưa thể xác định hẳn gặp phải chuyện bất trắc. Chúng ta nên hợp lực mở ra một lối vào cho các đệ tử này.

Phong Ma Chân Nhân kiềm nén ý định một kiếm phá nát nơi đây cứu ra lão đệ tử nhưng sợ rằng sẽ “ném chuột bể bình” gây ra có sự ngoài ý muốn khiến cho Trần Duyên thật sự tử nạn. Ba người tu vi đều là Kim Đan kì cao thủ hợp sức tạo ra một đại thủ pháp lực lưu động dữ dội. Đại thủ kia ngũ chỉ cắm vào trường áp chế mạnh xé ra một mảng lớn tạo thành thông đạo dẫn vào bên trong.

- Tất cả các người lần lượt đi vào bên trong. Nhớ kĩ động thiên có thể ẩn chứa nhiều điều huyền bí đồng thời cũng là tử địa của không ít thiên tài, lấy tính mạng làm trọng.

- Tuân mệnh.

- Sư phụ. Đệ tử cũng muốn cùng vào với các sư huynh đệ, Trần sư huynh đối với đệ tử có ân cứu mạng, đệ tử không thể thấy chết mà không cứu.

Viên Thành Lực đứng ra xin thỉnh chiến, ngũ trưởng lão đã quá rõ con người của tên đệ tử này, biết không thể khiến hắn thay đổi ý định nên cũng chỉ còn cách gật đầu tán thành.

- Khốn kiếp là kẻ nào nhanh hiện nguyên hình.

Toán đệ tử vẫn chưa vào hết thì cấm chế rung chuyển dữ dội, có vô số kẻ thi triển pháp lực công kích không ngừng nghỉ khiến cho không ít đệ tử vì cấm chế bị xúc động mà bỏ mạng. Phong Ma Chân Nhân nổi trận lôi đình, lão không tin đám người này lại ngu ngốc đến mức mạo hiểm hủy đi bảo vật bên trong. Rõ ràng bọn chúng có ý đồ muốn diệt sát số đệ tử này, chỉ cần cấm chế bị quấy động hơn trăm tên Trúc Cơ đệ tử khẳng định sẽ không toàn mạng.

- Phong Ma đạo hữu thứ lỗi cho, lão phu quả thật vô ý không biết quý tông đã sớm tới đây.

Họa Sơn Chân Nhân dáng điệu một bậc chính nhân quân tử xuất hiện dẫn theo đó là Chính Nhân Phái người hướng Phong Ma Chân Nhân theo lễ tiết chấp tay tạ tội.

- Ha ha ha Phong lão ma, nếu như ta nói là có ý thì sao? Hơn trăm tên Trúc Cơ kì tu sĩ, còn có không ít kẻ là Trúc Cơ hậu kì. Một bút này dù có là tông môn đại phái cũng là tổn thương tới gân cốt đi.

Vô Kiếm Chân Nhân không phải là kẻ an phận, đối với lão chính ma đã là thế bất lưỡng lập. Không cần phải cho Ma Kiếm Tông mặt mũi, đối với ma môn người giết một kẻ chính là bớt đi một mối phiền phức.

Ba vị trưởng lão sắc mặt càng trở nên âm trầm, ma kiếm được Phong Ma Chân Nhân tuốt ra khỏi vỏ, điều mà hơn trăm năm qua hiếm kẻ nào có cơ hội được diện kiến. Cùng Thất trưởng lão Hà Tiên Cô, ngũ trưởng lão Bá Quyền Chân Nhân ba vị Kim Đan kì tu sĩ bấy giờ bên người đã không còn vương bận, kẻ có thể xâm nhập cũng đã xâm nhập, người không thể cũng đều bị cấm chế diệt sát thủ này đã kết xuống.

- Thiên Kiếm Phái, Chính Nhân Phái các người sát nhân xong lại nôn ra mấy lời nói khó nghe kia nghĩ là có thể giữ bỏ tất cả tội trạng. Hà mỗ lâu nay vốn

tu thân đường tránh chuyện sát nhân, các người sẽ nhanh thôi, ném thử tư vị sống không bằng chết.

- Vạn Độc Lưu Hương.

Hà Tiên Cô thật sự đã động nộ, nàng trên tay tiểu đỉnh kì lạ cùng pháp lực thôi động không ngừng. Một màn sương ảm chứa ngọt ngào hương vị hòa cùng cơn gió bão phù khiến cho nội vi 3 dặm gần đó đại thụ dần trở nên héo rũ, sinh vật cũng từ từ khuy xuống trên thân lỗ loét vô vàn vết thương mừng mù không khỏi khiến kẻ trông thấy phải nôn mửa.

- Mọi người nhanh chóng vận pháp lực thủ hộ nội thể, độc của nữ nhân kia ngàn vạn lần không thể coi thường được.

Vô Kiếm Chân Nhân chấn định hết lớn. Không chỉ Thiên Kiếm Phái người, thôi thúc pháp lực bao bọc nhục thể ngăn chặn tất cả mọi thứ có ý định xâm nhập.

- Hừ, các người dám khinh thường Hà Mỗ độc được, dù có là chư vị Kim Đan cũng đừng mong đơn giản tránh khỏi nỗi đau thể xác.

Bọn người kia hành động không hề khiến nàng lo âu, trên khóe môi nhếch lên một tia khinh thường.

- Không xong rồi, pháp lực của chúng ta không thể nào ngăn độc hương xâm nhập.

- Khốn kiếp, khốn kiếp. Á đàn bà kia đúng là rắn độc. Á thật sự muốn độc sát chúng ta.

- Không. Ta không muốn ngã xuống tại đây, nhân sinh rộng mở vẫn còn ở phía trước. Ahhhh. . .

Bọn chúng có vô số kẻ nổi loạn, nhận ra bản thân không thể chống lại thứ chất độc vô hình kia càng làm cho nỗi tuyệt vọng bị đẩy lên đến cùng cực. Hàng ngàn bóng người cứ như vậy rơi rụng, tới khi chạm đất chỉ để lại những bãi nhầy bốc mùi khó ngửi.

Thiên Kiếm Phái một tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ một tên đã phế, độc tố xâm nhập từ từng đầu ngón tay chạy dài có xu hướng lan rộng ra khắp nhục thể. Chỉ một lúc nữa thôi độc tố công tâm hấn phải nổi bước theo bọn chúng xuống địa ngục không phải nghi ngờ.

- Xoẹt. . .

Hắn ánh mắt vô tình không vì đó mà hoảng loạn, bội kiếm mang bên mình bay ra khỏi vỏ sau khi lượn một vòng trên không đã lao thẳng xuống. Một đường kiếm chém đứt phăng một cánh tay không hề do dự.

Một tên Trúc Cơ kì tu sĩ hành động làm cho không ít người chú ý tới, bọn chúng đối với hắn động tác đều thập phần bất ngờ. Trước uy lực của độc công thi hi sinh một cánh tay giữ lại mạng sống chính là biện pháp hữu hiệu nhất lúc này nhưng có mấy kẻ dám như hắn, thờ ơ tay phế đi bản thân.

- Hắn là Vân Tình Kiếm một trong Vân – Vũ – Phong Tam Tuyệt Kì Tài của Thiên Kiếm Phái.

Vân – Vũ – Phong uy danh không có kẻ nào là không biết tới, ba người bọn họ mang trong mình thiên phú dị bẩm. Một ngày tu luyện còn vượt qua kẻ khác trăm ngày bỏ công, hao phí 400 năm đã đột phá Trúc Cơ hậu kì nhất kiếm trong tay ngay cả những tu sĩ Trúc Cơ Hậu kì lâu năm cũng khó có người trụ được dưới hấn một kiếm.

- Vân Tình Kiếm tay kia của người. . .

Vô Kiếm Chân Nhân sắc mặt trầm trọng, Vân Tình Kiếm là nhân vật thập phần trọng yếu trong việc xưng bá thiên hạ của Thiên Kiếm Phái sau này. Vì để cho hắn có thể an toàn trưởng thành môn phái đã không tiếc sai phái một Kim Đan tu sĩ bám theo bảo hộ. Nào ngờ chỉ một khắc sơ sẩy mà đã ra nông nổi này, so với Ma Kiếm Tông 10 tên Trúc Cơ đệ tử kia mất mạng thì tổn thất này của môn phái vẫn nặng nề hơn rất nhiều.

- Vô Kiếm trưởng lão, Vân Tình không sao, chỉ là một cánh tay vẫn chưa thể nào đánh gục được ta.

Hắn ý chỉ còn chưa bị lay chuyển, thanh danh Tam Tuyệt Kì Tài không phải vô công có được. Kẻ chào đời mang trên người thiên phú lại không vì vậy mà trể mẫn tu luyện, ăn chơi trác táng. Tâm tính của hắn do phải qua vô số lần trải nghiệm sinh tử lần ranh từ từ bồi đắp vững vàng như bờ đê trước cơn lũ không thể phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 190: Tam đại chính phái hội hợp

Hai phe thế lực tình thế vốn đã căng như dây đàn, không ít tiểu môn phái dẫn người tới đây muốn từ trong hỗn loạn chiếm lấy tiên cơ cũng đã bỏ mạng, ôm theo giấc mộng xuống dưới hoàng tuyền. Các đại môn phái mà nổi bật nhất là hai đại chính phái Thiên Kiếm Phái cùng Chính Nhân Phái ngoài ý muốn chỉ dẫn theo phần đông là Luyện Khí kì đệ tử tất cả đều đã từ nạn.

Bọn chúng đối với Ma Kiếm Tông thù hận đã kết xuống, nhưng vẫn còn đang dè chừng bấy rap của kẻ thù nên không vội ra tay.

- Các vị hay là để lão phu nói vài lời.

Một cỗ sinh khí bành trướng xâm nhập từng lá cây ngọn cỏ, hơi độc do Hà Tiên Cô phát tán có thể xâm thực nội thể, kiếm chân hai đại tu sĩ vậy mà bị đẩy lùi. Nếu như nói độc công kia là từ thần có thể vô hình cướp đi mạng người thì luồng sinh lực này lại không thua gì thần dược chữa lành mọi thương thế, những kẻ sắp chết như bám lấy một sợi dây hi vọng kéo được mạng sống trở về.

- Hồi Xuân Thần Công, công pháp độc môn của Dược Sơn Phái.

Khác với Tứ Đại Ma Tông tình nghĩa vốn chẳng được bao nhiêu thì Tam Đại Chính Phái vạn năm qua luôn giữ chặt mối giao hảo. Tuy mỗi thế lực vẫn ngầm tranh đấu nhưng nếu đem ra so sánh với Tứ Đại Ma Tông thắng bại lẫn nhau vẫn tốt đẹp hơn vạn phần.

- Mộc Quý lão nhân, một kẻ thọ nguyên đã gần cạn kiệt như người đáng lí ra phải nên sớm an bày chính sự cho bản thân a.

- Phong Ma đạo hữu lời ấy không đúng, lão phu tuy đã cổ lão nhưng dương thọ vẫn còn không ít.

Nhánh trúc xanh tươi rào rạt phi hành trên không trung mang trên đó một toán người hương khí nồng đậm. Kẻ dẫn đầu lại là một lão giả, da dẻ nhăn nhúm, tứ chi run rẩy. Bọn người này đều khoác trên người đạo bào có thêu một chiếc đỉnh cực lớn nơi ngực áo chúng tỏ rằng đều xuất thân từ cùng một thế lực.

- Lão phu đã già, xương cốt cũng không thể lành lặn như hồi trai tráng không tiện cùng các vị đồng đạo động chân động tay. Hay là chúng ta hóa bình khí thành phù vân, cùng nhau ngồi xuống thư thả a.

- Nếu như Mộc Quý đạo hữu đã có ý đó thì Hòa Sơn ta cũng không thể thất lễ. Dù sao mục đích của chư vị đồng đạo ở đây không phải là làm to chuyện, ta nghĩ thương thảo làm sao để có thể êm đẹp cử người xâm nhập động thiên.

Hòa Sơn Chân Nhân một thân hào nhiên chính khí, từng lời nói đều mang theo cảm giác thập toàn thập mỹ. Hắn xoa nhẹ trừ vật giới chỉ, một bộ bàn ghế không tề hiện lên, trung niên đỉnh đạt phong người ra khỏi nghiêng mực chọn lấy một chỗ cho riêng mình.

- Mời.

Mộc Quý lão nhân vừa ý mỉm cười tự chọn cho mình một cái ghế ngồi xuống.

- Tứ sư huynh, chúng ta ngàn vạn lần không thể nhượng bộ bọn người này. Tuy rằng Tam Đại Chính Phái đều đã tề tụ nhưng nhân lực cũng không chiếm được ưu thế gì. Đề tin là thất sư muội và đệ có thể cầm chân tên Hòa Sơn ngụy quân tử cùng lão Mộc Quý sắp bước một chân vào quan tài kia.

- Đệ không được vì phần nộ mà che mờ đi lí trí, chúng ta làm liều chỉ khiến bọn chúng chó cùng giết nhau mà thôi.

Phong Ma Chân Nhân sắc mặt bình thản, lão quả thực cũng rất muốn tại nơi đây làm một lần đánh cược thật lớn khiến Tam Đại Chính Phái thương gân động cốt nhưng tình cảnh lúc này thập phần vi diệu, chỉ một chút cử chỉ ngoài ý muốn Ma Kiếm Tông có thể bị lật thuyền trong mương.

- Ha ha ha ba vị Ma Kiếm Tông đạo hữu hảo ý làm cho lão phu thập phần kinh hãi. Vô Kiếm đạo hữu, tại sao cũng không cùng chúng ta ngồi xuống bàn bạc chứ?

Ma Kiếm Tông trưởng lão có thể chấp nhận nhượng bộ thật ngoài ý muốn, lão còn tưởng rằng chuyện này sẽ khó mà thành công.

- Được. Lão phu cũng không phải là hạn người hẹp hòi.

Tạm thời gác qua thù hận, chuyện trước mắt vẫn vô cùng hệ trọng. Thương thế trên người Vân Tĩnh Kiếm cũng không làm ảnh hưởng đến hấn căn cơ, chỉ cần đưa một đệ tử thiên tài như hắn vào bên trong động thiên thì dù thương thế có trầm trọng hơn nữa cũng xứng đáng để trả giá.

- Các vị đồng đạo không quảng vạn dặm xa xôi tới nơi đây ắt cũng không chỉ vì tranh đấu lẫn nhau. Động thiên đã khai mở, trước mắt lão phu kiến nghị rằng chúng ta cũng đồng tâm hiệp lực đưa những tiểu bối kia xâm nhập vào bên trong tìm kiếm cơ duyên của bọn chúng.

- Hừ, các người kẻ tụng người hứng xem chúng ta như phù vân không đáng để vào trong mắt? Giết Ma Kiếm Tông ta đệ tử rồi lại có thể bình thân bàn tính chuyện chia phần.

Hòa Sơn Chân Nhân mặt không đổi sắc, trước lời châm chọc của Hà Tiên Cô, hắn vẫn lặng thinh như không, chờ đợi biểu hiện từ hai vị Kim Đan trưởng lão của đại phái giao hảo.

- Người còn không biết xấu hổ dám lớn tiếng, vừa rồi cái thứ thần công hại người kia không phải đã thăm sát mấy trăm mạng người rồi hay sao? Đệ tử thiên tài của Thiên Kiếm Phái không lẽ đã bỏ mạng oan uổng.

Vô Kiếm Chân Nhân bản tính nóng như hỏa là kẻ trước mắt lên tiếng phản pháo, động thiên xuất hiện tại nơi vô chủ đó chính là cơ duyên của không một ai vậy mà Ma Kiếm Tông dám không để tu sĩ thiên hạ cùng nhau xâu xé miếng bánh này.

- Không sai, bọn chúng vì các người hành động ngu xuẩn mà phải bỏ mạng.

Kẻ im hơi lặng tiếng hồi lâu, Phong Ma Chân Nhân rút cuộc cũng mở lời. Lão tuy không lớn giọng hò hét như Vô Kiếm Chân Nhân nhưng bản thân cũng là kiếm tu, từng lời nói không có một chút nào tỏ ý khoan nhượng.

- Người... người...

Họa Sơn Chân Nhân tức giận nói không thành lời, hấn cổ che đẩy bằng bức màn nho sĩ cũng khó lòng như kẻ khác phát hỏa.

Lời Phong Ma Chân Nhân nói không sai, Thiên Kiếm Phái cùng Chính Nhân Phái hợp lực công kích cấm chế khiến Ma Kiếm Tông người chết hơn 10 vị Trúc Cơ tu sĩ, cái giá này quá lớn. Ngay cả một kẻ lịch luyện chưa tới trăm năm như Trần Duyên cũng rõ ràng xúc phạm cấm chế chính là điều tối kỵ có sao những lão quái vật ngàn năm như bọn hắn lại có thể mắc sai lầm sơ đẳng này.

Khi vừa trông thấy nhân số Ma Kiếm Tông mang tới hai kẻ kia nhận ra điều bất ổn, một động thiên nho nhỏ tưởng chừng chỉ phù hợp cho đối tượng Luyện Khí kì đệ tử nên môn phái chỉ phái ra vài tên Trúc Cơ kì đi theo bảo hộ. Hai nhà hợp lại cũng không đáng là bao so với quân số lên tới cả trăm người kia, mà trong đó là có không ít hậu kì hảo thủ. Cả hai đã cùng nhau thương lượng đi tới thống nhất công kích cấm chế, phát động công kích khiến cho cấm chế bị lay động diệt sát những kẻ dưới kia.

Mộc Quỷ lão nhân trầm mặc một hồi, lão sống trên dương gian không biết bao nhiêu tuế nguyệt chỉ cần nghe qua cũng thập phần rõ ràng trắng đen phải trái. Song mục giả nua từ từ nhìn qua hai kẻ kia không khỏi bất đắc dĩ, thế lực đứng đầu nhân danh chính phái nhưng lại làm ra hành động hèn hạ lén lút này nếu như tin tức bị đồn ra ngoài danh tiếng của Dược Sơn Phái cũng bị bọn chúng làm cho tổn hại. Cách khả thi nhất là sát nhân diệt tích, người chết mãi mãi sẽ không làm lộ bí mật. Có điều diệt sát 3 tên tu sĩ đồng cấp là điều không thể, nhất là phía sau còn có hàng trăm hậu bối rất có thể sẽ bồi táng theo.

- Lão phu hiểu rõ nỗi đau mất đi đệ tử là điều khó lòng chấp nhận, nhưng chính sự còn ở phía trước không thể đau buồn trước mắt làm ra sai sót. Hay là mỗi bên đều lùi một bước biến chiến tranh thành cam lộ, mỗi phương đều đạt thành mục đích.

- Mộc Quỷ lão nhân, bọn người kia dùng độc sát ám hại người của ta, không ít thiên tài đã ngã xuống còn muốn Thiên Kiếm Phái chấp nhận nhượng bộ, phi lý. Vô Kiếm ta nhất quyết không chấp nhận.

Hai phe tranh đấu duyên cớ đều bắt nguồn từ lợi ích, Thiên Kiếm Phái cùng Chính Nhân Phái bày ra công kích cũng chỉ vì áp đảo nhân số quá nhiều làm ảnh hưởng tới lợi ích mà bọn chúng đạt được. Ma Kiếm Tông cũng vì thế mà chần chừ trước cửa, ba tên Kim Đan chính là chốt chặn vững vàng nhất dù là những tiểu môn phái khác có dốc toàn lực cũng không dám tùy tiện xông vào.

Lời Mộc Quỷ lão nhân nói ra khác nào muốn bọn họ trả ra một cái giá đắt để Ma Kiếm Tông nhượng lui không tiếp tục liều sống cố chết thông đạo chán giữ thông đạo. Cuối cùng hai đại chính phái mới là kẻ chịu thiệt thòi nhất tại nơi đây, không những mất người mà còn hao phí của cải.

- Họa nỗ cũng khó lòng đồng tình, dù sao chúng ta cũng là Tam Đại Chính Phái làm sao có thể đối với Ma Tông bọn người kia nhục nhã thương lượng.

Linh Dược Sơn vừa hiện diện đối với tràng cảnh rối ren này cũng vô cùng không muốn bị cuốn vào. Nhưng hai kẻ gây họa kia lại không thua kém gì con đũa hút máu, bọn chúng thả sống cố chết cũng nhất quyết không nhả ra trần tàng đồng thời vịn vào cái danh hữu hảo muốn kéo lão vào vũng nước đục này.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 191: Đàm phán hoàn thành

Hai phe giằng co không ai chịu kém suốt 3 ngày 3 đêm, động thiên khai mở vốn không phải là chuyện một sớm một chiều, thân là đại thế lực nên cũng không quá nôn nóng dù gì những thiên tài địa bảo kia cũng không mọc chân chạy mất. Nhưng tình hình bên ngoài lại khó có thể yên lành, những tiểu môn tiểu phái lại thập phần bất an. Bọn chúng thực lực không mấy nổi bật nên khi cơ duyên hiện ra đó chính là cơ hội duy nhất để những tán tu hay tu sĩ thực lực yếu kém đòi hỏi. Một khắc trôi qua chính là để cho cơ hội trôi qua một phần, từ đó không ít những lời bàn tán nổi lên. Mà đa phần những câu oán hận đều hướng vào Tam Đại Chính Phái.

Bên ngoài hai tên đệ tử hốt hải chạy vào, bọn chúng vội vàng chấp tay thi lễ sau đó cùng phân biệt Vô Kiếm Chân Nhân cùng Họa Sơn Chân Nhân to nhỏ bẩm báo.

- Cái gì, đám dân đen ngoài kia dám nổi loạn.

Vô Kiếm Chân Nhân giận dữ làm cho tên đệ tử hoảng sợ lùi lại. Bên kia Họa Sơn Chân Nhân sắc mặt cũng xấu đi vài phần. Đa phần những tu sĩ ngoài kia đều dưới lá cờ chính phái tiến tới đây. Bây giờ lại làm le có kẻ muốn trở mặt, những tiếng la ó cùng lời đồn không hay dùng tốc độ khó tin phát tán khắp nơi.

- “người chết vì tiền, chim chết vì mồi” hai vị đã chặn đứng con đường phát tài của kẻ khác khiến bọn chúng phải làm liều. Một cơ duyên có khi cũng đủ biến một kẻ tầm thường thay da đổi thịt trở thành cường giả. Đối diện với những kẻ dám ngăn đường thì dù kẻ đó có là lão thiên ta nghĩ cũng sẽ xuất hiện không ít người liều mạng đi.

Bá Quyền Chân Nhân ngũ trường lão cười khẩy, Ma Kiếm Tông đệ tử đã xâm nhập vào từ lâu, hẳn vô cùng thư sướng không như Tam Đại Chính Phái như đang ngồi trên đồng lửa. Chính phái tác phong là thuận theo lòng người, chỉ có như vậy bọn chúng mới có thể lôi kéo thêm nhiều thế lực. Nay trước sức ép của hàng ngàn người, ngũ trường lão hứng thú nhìn xem hành động tiếp theo của bọn chúng là gì.

Họa Sơn Chân Nhân rơi vào tình huống nan giải, Vô Kiếm Chân Nhân vốn là kẻ không thể tin tưởng. Lão ta không những tính tình tàn độc lại trước nay thanh danh không mấy tốt đẹp. Quý tộc lão nhân chỉ nhắm mắt dưỡng thần, sự việc này từ lúc đầu đã không không đáng gì tới Dược Sơn Phái, chỉ có những kẻ đầu bị vô nước nên mới tự đeo gông vào mình. Bất đắc dĩ hẳn chỉ có thể đứng lên hướng về toàn trường vô số ánh nhìn căm rắng tuyên bố.

- Chính Nhân Phái vì muốn nêu cao lá cờ chính nghĩa, vì hàng vạn tu sĩ, hàng trăm môn phái sẽ lùi một bước. Chịu lấy ra 1 thành vật phẩm sau khi đệ tử ta từ bên trong động thiên trở ra xem như bồi tội cho quý tông.

- Chính Nhân Phái vạn tuế, Họa Sơn Chân Nhân tấm lòng sâu dày tựa biển cả tạo đức cho bá tánh.

Không ngừng những lời ca ngợi vang lên, bọn họ đã phải kiềm nén đến cùng cực. Thông tin này rất có thể mở ra còn đường để bọn họ dễ dàng tiếp cận mảnh kì địa kia.

- Vô Kiếm đạo hữu, Chính Nhân Phái đã đưa ra thiện ý. Không lẽ Thiên Kiếm Phái các vị cũng không muốn vì thiên hạ tu sĩ chịu bỏ ra một chút thịt đau a.

Hà Tiên Cô thanh âm không hề ngượng ngùng khiến cho toàn trường đều nghe thấy. Mọi ánh mắt đều hướng về lão có phần bất thiện.

- Đại thế đã mất.

Mộc Quỷ lão nhân lắc đầu thất vọng.

- Dược, Thiên Kiếm Phái ta cũng vì chính đạo mà lùi một bước. Thành quả do đệ tử Thiên Kiếm Phái mang ra từ động thiên sẽ cho các ngươi một thành.

Vô Kiếm Chân Nhân không thể bước lui chỉ còn một cách thỏa thuận. Nhưng Thiên Kiếm Phái người nhận ra có điều bất ổn, không như khi Chính Nhân Phái quyết định nhượng bộ khí thế. Những kẻ dưới kia không hề reo hò mà bọn chúng chỉ thờ phào xem như nãy giờ không có điều gì xảy ra.

- Các...các ngươi...

- Đó chính là chỗ lợi hại của kẻ nắm bắt được thời cơ, về mặt này đạo hữu vẫn còn kém xa.

Tứ trường lão ném ra một câu, song mục đảo nhẹ xuống những tu sĩ kia.

- Lúc này đây mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, lão phu cùng hai vị sư đệ cũng muốn bỏ ra một chút công sức, mở ra thông đạo để các vị có thể sớm tìm thấy cơ duyên của chính mình.

Một trường âm thanh gào hét vang dội cả núi rừng, thậm chí còn mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần khi Họa Sơn Chân Nhân đứng ra tuyên bố. Không cần phải đợi lâu thông đạo do tam đại tu sĩ Kim Đan mở ra lớn gấp nhiều lần những ba tiêu thông đạo kia. Hàng hà chiếc bóng đã không thể nhẫn nại thêm được nữa phi người lao qua.

Tam Đại Chính Phái sắc mặt không thể khá khẩm, kẻ bước vào trước sẽ có lợi thế lớn nhất tìm kiếm bảo vật. Tưởng rằng sau khi đệ tử của bọn họ hoàn toàn xâm nhập lúc đó mới mở ra cái khác thông đạo cho đoàn người kia tiến vào. Không ngờ Ma Kiếm Tông lại cao tay ản cho đồng đạo tu sĩ cùng lúc xâm nhập, kì này thu hoạch khẳng định sẽ ít đi rất nhiều nhưng không kẻ nào có thể đứng ra ngăn cản.

Không như Tam Đại Chính Phái chỉ hao tổn vài hô hấp tất cả đệ tử đã xâm nhập vào bên trong, hàng ngàn tu sĩ nối đuôi nhau cũng phải tiêu tốn gần hai canh giờ.

- Ha ha ha nếu như mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa sao chúng ta lại không cùng nhau đàm đạo, lão phu tin rằng những tiểu tử trong kia ít thì 10 ngày nhiều thì cả tuần trăng đi.

Hai phương cũng hiểu rõ thời khắc này không thuận tiện để giao đấu nhưng cũng không có nghĩa đơn thuần xóa bỏ thù hận. Ma Kiếm Tông ba người khoát tay từ chối, neo đậu chiến thuyền gần đó đồng thời túc trực bên cấm chế.

- Tứ sư huynh, chúng ta tại sao lại dễ dàng chấp nhận điều kiện của bọn chúng. Một thành bảo vật tuy không ít nhưng nếu ra thêm điều kiện đệ khẳng định bọn hắn cũng sẽ chấp thuận.

- Ta không thể mạo hiểm, đệ tử nồng cốt đều đang ở bên trong động thiên. Chỉ cần bọn chúng một lần dễ xung động cấm chế hậu quả này 3 người chúng ta khó lòng gánh vác.

Đối với nghi vấn của Bá Quyền Chân Nhân, lão cũng chỉ có thể thở dài nuối tiếc. Phong Ma Chân Nhân “ném chuột sợ vỡ bình” nếu như dồn ép vào chân tường thì Dược Sơn Phái vốn đứng ngoài cuộc bất đắc dĩ cũng sẽ tham gia, thậm chí Ma Kiếm Tông sẽ trở thành công địch của thiên hạ.

Lão lấy ra một quả cầu thủy tinh, bên trong có ẩn chứa một ngọn lửa nhỏ trôi lơ lửng, tuy đốm lửa có chút yếu ớt nhưng cũng tiến triển hơn rất nhiều làm cho lão cũng thở phào nhẹ nhõm.

...

Trở lại ba ngày trước, bên cạnh động thiên lối dẫn vào bí cảnh. Trần Duyên vẫn đang tọa thiền sắc mặt thập phần khó coi. Hắc hữu thủ bị dày xéo gần như biến dạng, vô số Phệ Huyết Trùng khó lòng trụ nổi bị lực lượng kì lạ kia đánh văng ra ngoài.

Đã 3 ngày 3 đêm Trần Duyên trấn thủ tại nơi đây, tình hình càng lúc càng mất kiểm soát. Càng tồi tệ hơn khi Tiểu Mập Mập lúc này lại đang khóa mình trong kén tơ dù hắc xúc động như thế nào cũng không thể lay tỉnh.

- XIII...

Lại một lỗ hổng được mở ra, ngay tức khắc một tấm chắn linh trùng ngàn ngạt lao tới lấp vào lỗ thủng che đậy đi thứ ánh sáng huyền ảo đang dùng mọi cách để tẩu thoát.

- Truyền Tin Phù thượng đẳng chỉ cần nửa canh giờ liền có thể vượt qua trăm dặm, là bảo vật có một không hai trong thiên hạ. Sự phụ khẳng định đã sắp tới được đây, thứ ánh sáng này có thể mê hoặc cả ta rất có thể là một trung cấp động thiên hàng thật giá thật. Bí mật này chỉ có thể cho người của chúng ta được biết, nếu như thật sự truyền ra ngoài khẳng định sẽ dấy lên một hồi mưa máu đi.

- Không sai, truyền thừa của lão phu sao có thể tầm thường chứ.

Cổ lão giọng nói như đánh thẳng vào não hải của Trần Duyên khiến cho hắn hoàn toàn mất đi ý niệm. Trong tích tắc Trùng Sào tan vỡ, hắn bị thứ ánh sáng mê người kia thôn phệ. Từng lá Phong Ấn Phù bị thiêu rụi trong tích tắc khiến cho trận thế Bát Ấn Đồ mất đi hiệu lực vốn có. Một lần nữa ánh sáng không thể bị kiềm giữ, phát xạ khắp nơi thu hút vô số tu sĩ.

Trần Duyên như bị rơi vào một chiều không gian khác lạ, hắn bất tỉnh rơi vô định như một viên đá nhỏ giữa không trung.

- Rầm!!!

Cả người lao thẳng xuống đất, nỗi thống khổ do xương cốt bị đứt gãy khiến cho Trần Duyên hồi tỉnh. Toàn thân vô lực, một tia nguyên khí cũng không còn, nói đúng hơn là hắn không thể điều động pháp lực. Đan điền trở nên trống rỗng nhưng càng điên rồ hơn là Trần Duyên không thể thu nạp nguyên khí xung quanh để trị thương.

- Gào...!!!!

- Khốn kiếp! Đúng là họa vô đơn chí nhà.

Trong người gần như không còn cái xương nào hoàn thiện, Trần Duyên song mục như muốn nứt ra tận lực khống chế cái cơ thể không còn muốn tuân lệnh nữa.

- Cừ động, cầu xin người cừ động đi.

Hắn gằm hét trong bất lực, chứng kiến một bóng đen đã thú lao tới. Mang hình dạng của một con báo nhưng hai chiếc nanh lại phát triển lạ kì mọc dài ra cả bên ngoài. Đầu yêu thú kia nhìn về phía Trần Duyên không rời mắt, đó chính là cái nhìn của kẻ đi săn khi nhìn về phía con mồi.

- Còn muốn dò xét xem ta còn sống hay đã chết?

Trần Duyên khó tin khi nhận ra đầu yêu thú kì lạ kia đã một tiểu thạch về phía này. Hắn trong người nội thương lẫn ngoại thương đều có đủ khó lòng lay động tứ chi nên cũng khó nhận ra là còn sống hay đã chết. Yêu thú kia linh trí đã lớn mạnh không ngờ tới.

Dường như đã xem xét kĩ lưỡng con mồi kì lạ trước mắt. Mùi tanh tươi của huyết dịch làm cho đầu yêu thú vốn đói kém lâu ngày khó có thể nhẫn nại thêm nữa. Từng bước lân la lại gần chắc hẳn đã có một yến tiệc dễ dàng.

- Cừ động đi...cừ động...được rồi!

Chỉ còn khoảng cách không quá ba bước chân Trần Duyên nội tâm thâm gào hét. Cuối cùng trời cao cũng phụ lòng người tã thủ cơ bản đã lấy lại khống chế. Đó cũng là lúc yêu vật kia tiến lại gần, sau nhiều lần đánh hơi trên cơ thể hắn, đầu yêu thú mừng rỡ miệng máu mở rộng. Đôi răng nanh sắc bén không thua gì lợi khí chức muốn cắm chặt vào cổ hắn.

- Súc sinh mau chết đi.

Tã thủ khép lại như mũi giáo, chiêu thức quen thuộc mà bấy lâu nay Trần Duyên không có dịp dùng tới. Cộng hưởng với nhục thể đã được tôi luyện gian khổ, “thủ giáo” bất chợt không ngờ tới đâm ngập vào trong miệng máu khiến cho đầu yêu thú kia thống khổ rên lên, gãy dựa một hồi rồi cuối cùng cũng gục xuống.

- Lúc kẻ đi săn tấn công con mồi cũng chính là thời điểm hắn sơ suất nhất. Súc sinh, dù người linh trí có cao cỡ nào cũng không thể nằm ngoài quy luật

đó.

Gắng sức chèo chống thân thể, Trần Duyên cứ như thể cả người ngập tràn huyết tinh. Hấn hành động tiếp theo khiến kẻ khác phải nôn thốc nôn tháo. Thi thể yêu thú bị xé toạc, một mớ huyết nhục rợn người. Trần Duyên đưa đầu vào bên trong liều mạng cắn xé từng miếng thịt vẫn còn thấm đẫm máu tươi từng ngum, từng ngum nuốt xuống. Hấn thôn phệ huyết nhục tàn bạo không hề thua kém một đầu mãnh thú tới khi cụ thi thể chỉ còn lại xương trắng. Sau khi đã nhồi nhét đầy cái bụng trống rỗng, Trần Duyên cũng kiệt lực ngã xuống.

- Không thể thu nạp nguyên khí, đan điền trống rỗng. Không thể mở ra túi trữ vật, Loa Trùng Ốc không thể gọi ra. Ngay cả Tiểu Phụng Thế Giới cũng bị thứ gì đó khóa chặt. Đây có lẽ là năng lực dị thường tại nơi đây a.

Trần Duyên nằm vật xuống đất kiến nhẫn chờ đợi thương thể trong người hồi phục, hấn nhục xác vốn mạnh mẽ không hợp thói thương nên vết thương trên người cũng mau chóng tiến triển. Chiều tàn Trần Duyên rút cuộc cũng đã có thể trở người đứng dậy

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Bí cảnh tìm kiếm cơ duyên

Thế lực xâm nhập bí địa hùng mạnh nhất không thể không nói tới Ma Kiếm Tông. Nhờ nhận được tin tức tình báo của Trần Duyên, thượng tầng tông môn kinh hĩ không khác gì bắt được vàng. Hàng trăm Trúc Cơ đệ tử được phái đi trong đó có ba vị Trúc Cơ hậu kì dẫn đội, một thế lực đáng gờm nếu không muốn nói tới là không có đối thủ.

Nhưng lúc này đây bầu không khí lại có một chút khác lạ, sắc mặt mỗi người đều không có mấy tốt đẹp. Bí địa này không khác gì một cái lồng giam, chấn áp hoàn toàn mọi thủ đoạn của bọn họ khiến những vị tu sĩ pháp lực đầy mình rút xuống trở thành phạm nhân.

- Chúng ta cứ ở tại nơi đây bàn tính cũng không phải là cách, bí địa này dường như vô cùng rộng lớn. Với tốc độ chậm chạp này dù có 10 năm, 20 năm cũng đừng mong thâm dò tường tận.

- Mục sư huynh nói rất đúng, cơ duyên là thứ chỉ thuộc về cá nhân mỗi người có sao chúng ta lại phải tụ tập một chỗ. Không lẽ đợi tới cơ duyên xuất hiện thì lấy cái gì phân phó đây?

Mục Chứng Nhân là tu sĩ lợi hại nhất trong Phong Mã Sơn chỉ chịu xếp sau tứ trưởng lão, lời hấn nói ra khiến nhiều kẻ đều tín phục. Hấn mục đích tới đây cốt là để thu thập thiên tài địa bảo hồng gia tăng cơ hội đột phá Kim Đan. Đối với những gánh nặng khác không muốn mang theo lên người.

Đó cũng chính là ý nghĩ hầu hết của những người ở đây. Cơ duyên hiện ra đó chính là khởi đầu của chém giết, dù là đồng môn huynh đệ nhưng kẻ nào có thể vô tư dâng lên báu vật cho người khác.

- Nhiệm vụ của tứ trưởng lão phát ra ta nghĩ các ngươi cũng không tiện bàn giao đi?

Hàng ngũ trăm người tan đàn xẻ nghé, Mục Chứng Nhân nội tâm thầm nghĩ. Lấy ra trong ngực áo một con hạc giấy ném lên không trung, giả hạc không ngờ lại có thể đập cánh bay lượn dẫn đường cho hấn.

- Nơi này quá rộng lớn, tìm được sư huynh không khác gì mò kim đáy bể a.

Viên Thành Lực nội tâm bất an tùy tiện tìm cho mình một phương hướng.

...

Nhân số đông đảo cuối cùng cũng xông vào bí địa, vô số kẻ nhàn nhã phi thân bỗng dừng như điều đứng gió. Từ độ cao hàng ngàn trượng hoảng sợ rơi xuống, nhục thể dù có mạnh mẽ hơn nữa cũng khó lòng toàn mạng. Thảm cảnh bị ngã chết xuất hiện khắp nơi, những kẻ quyết định bộ hành càng mừng thầm số mệnh không quá trớ trêu.

- Các ngươi nhìn xem Vân Tinh Kiếm cũng đang ở trên cao, hấn kì này đúng là quá thê thảm. Một đại thiên tài lại bị ngã chết, chuyện cười này sợ rằng cũng phải lưu truyền ít lâu.

Ngoài mặt bọn chúng đối với danh môn đại phái hết lòng hạ thấp, cục cung tận tụy. Nhưng có kẻ nào lại không có tham vọng, không ít tán tu đều ngóng trông những đệ tử kia lần lượt quy tiên rồi cướp lấy bọn họ túi trữ vật. Chỉ cần một bút này đã xem như không phí công lặn lội tới đây.

- Hoàn Kiếm Lưu Vân.

Bội kiếm sau lưng lưu động, hấn không hề lung lay tâm thần. Bội kiếm trong tay chém nhiều nhất xuống bên dưới.

- Âm...

- Vân Tinh Kiếm đã chết rồi, túi trữ vật của hắn phải để lão phu cất giữ.

- Hừ, ngươi là cái thứ gì, Vân Kiếm Môn chúng ta là Thiên Kiếm Phái nhiều đời giao hảo. Túi trữ vật này tốt nhất để ta trao trả về cho hắn sư môn.

Không ngoài ý muốn một trường tranh chấp nổ ra, có vô số kẻ đều thêm nhỏ dãi bấu vật của đệ tử đại phái cất giữ. Không ít người dùng lí lẽ vô cùng hợp tình hợp lí, một về chính trực nhưng những người nghe được đều trêu môi không kẻ nào phục kẻ nào.

- Đồ vật của Vân mỗ không cần phiền tới chư vị đạo hữu phí công.

Từ trong hố đất, một người về ngoài đôi chút xộc xệch leo lên. Vân Tinh Kiếm không chỉ pháp lực cao cường ngay cả kiếm pháp của hắn đã đạt tới trình độ đăng thiên tạo cực. Vô số luồng kiếm khí được phóng ra vô tình nâng đỡ khiến hắn không tới nỗi mất mạng, tuy không tránh khỏi thụ thương nhưng so với những kẻ huyết nhục tan nát kia vẫn còn tốt hơn vạn lần.

- Vân đạo hữu không sao đó chính là phúc của chính phái, chúng ta sao phải phiền lòng chứ?

- Phải, phải. Đạo hữu sau này sẽ là lá cờ đầu dẫn dắt chúng ta chống trả bọn ác ôn kia.

Những kẻ ban nãy còn người sống ta chết nhăm vào Vân Tinh Kiếm túi trữ vật ngay tức khắc đã quay sang bỏ đỡ, tốc độ trở mặt này cũng không khỏi quá nhanh đi.

- Ha ha ha những lời tăng bốc của chư vị Vân mỗ xấu hổ không dám nhận, nhưng có sao các ngươi lại bao vây ta trong tay lại còn lăm lăm binh khí.

Nhận ra âm mưu đã bị bại lộ, không ít kẻ liều mạng xông lên. Vân Tinh Kiếm địa vị vô cùng cao, chỉ cần hắn phát ra một lệnh truy nã dù một cánh cũng khó thoát.

- Ngu xuẩn.

Bội kiếm trong khi không kẻ nào phát hiện ra hắn dụng tới thì lại được tra vào vỏ.

- Ngươi... ngươi...

Tên tu sĩ song mục tròn trắng, hoảng sợ ôm lấy yết hầu. Nhiều người còn không nhận ra sự thay đổi, huyết tinh không thể cầm lại như thác đổ xuống. Mười mấy tên vây đánh đều có cùng một kết cục thảm thương.

- Pháp lực không thể điều động, thần thức bị giam lỏng. Bí địa này mục đích không ngoài thử thách ý chí của nhân loại. Những đệ tử tông phái tu vi bởi đan dược đắp thành chính là những kẻ đầu tiên phải chết.

Quan cảnh đập vào mắt hắn, khắp nơi luôn xuất hiện những người thần tình thập phần hoảng sợ. Bởi vì bọn chúng tinh thần chỉ đầu nhập trên tu vi, một chút thủ đoạn thông thường cũng khinh thường nghĩ tới. Nay pháp lực trở nên vô dụng những kẻ này thậm chí còn không bằng phạm nhân, trở thành mồi ngon cho vô số kẻ tâm địa bất chính.

- Vân sư huynh... cứu đệ...

- Hừ, Lưu Nghĩa ngươi còn mặt mũi van xin ta?

Một tên Thiên Kiếm Phái Trúc Cơ tu sĩ tận mắt trông thấy Vân Tinh Kiếm thực lực mong chờ hắn sẽ nể tình đồng môn rộng mở vòng tay bảo hộ. Vân Tinh Kiếm vô tình phát tay đẩy ngã tên sư đệ kia quay người bỏ đi. Rõ ràng dù có địa vị cao ngất trong môn phái nhưng vẫn không ít kẻ chống đối với hắn mà tên sư đệ kia điển hình là một kẻ như vậy.

Mặc cho toán người hỗn loạn như rắn mất đầu, Vân Tinh Kiếm một mình đi sâu vào bên trong. Mục đích hắn tới đây không gì khác hơn ngoài truyền thừa, vị đại năng có thể mở ra bí địa lợi hại đến mức này mới có thể khiến hắn thêm muốn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Thanh Long Cung

Lê thân xác mệt nhọc trên quãng đường dài, đã nhiều ngày nay Trần Duyên không có thứ gì bỏ vào bụng. Cảm giác cồn cào khó chịu này quả thật đã rất lâu rồi hắn chưa từng nếm trải qua.

- Có một hang đá nhỏ, cũng đúng lúc ta cần nơi nghỉ chân.

Bước được mấy bước Trần Duyên nội tâm có cảm giác bất an, lợm lấy một nhánh cây khô ném thẳng vào trong hang đá. Lối đi vào trống trải không ngờ lại xuất hiện một bức tường vô hình hiện ra đánh bật nhánh cây trở lại.

- Chỉ là cảm chế đơn thuần, không có bẫy rập nguy hiểm

Cảm chế chỉ ngăn cảm kẻ ngoài xâm nhập Trần Duyên cũng không lạ lắm gì, với dao động linh khí cỡ này thì cảm chế kia cũng không khó để phá giải. Trần Duyên mỉm cười, hai song quyền liên tục đánh vào bức tường vô hình kia, đối với bậc này cảm chế đơn thuần chỉ cần mạnh mẽ phá giải là được.

- Khai thông.

Một quyền cuối cùng Trần Duyên thăm hết, cảm chế đã bị phá vỡ. Lặng la một hồi khẳng định không có cạm bẫy Trần Duyên mới từ từ tiến vào. Hang đá không lớn, ngang dọc chỉ vài bước chân nhưng điều làm cho Trần Duyên để tâm tới chính là ba chiếc rương được xếp lằng lằng một góc.

- Loại thân cây làm ra ba chiếc rương này cũng là lần đầu ta được thấy.

Mở ra từng gương một, Trần Duyên thập phần kinh hãi vì nỗi lo bấy lâu nay của hắn đã được giải tỏa.

- Ha ha ha vận khí của ta cũng quá tốt đi.

Nắm chặt một thanh trường cung cực kì vừa tay, thân cung như muốn bám cứng vào tay hắn. Trên thân lại điêu khắc họa tiết Thanh Long, mức độ tinh xảo này trước nay hắn chưa từng thấy qua. Cứ ngỡ hai cánh cung thật sự là một đầu Thanh Long trong truyền thuyết đang uốn lượn.

- Quá...quá chân thật đi, ta cứ ngỡ như mình đang tận mắt nhìn thấy yêu thú thần thoại, kẻ có thể làm ra kiệt tác bậc này tu vi khẳng định vô cùng bất phàm

- GÀM!

Thanh Long Cung bỗng nhiên truyền ra thanh âm thần thánh, hình ảnh Thanh Long phi hành thập phần tráng lệ làm cho Trần Duyên ngẩn ngơ miệng há hốc. Song thủ bắt chợt run rẩy, cố sức giữ chặt lấy trường cung trong tay đồng thời giúp bản thân nhanh chóng chấn tĩnh.

- Hồn...hồn thú. Vị đại năng nào lại có bản lĩnh thông thiên dùng yêu thú linh hồn luyện vào pháp khí chứ?

Bình khí vốn là vật chết, tuy nói vạn vật trên thế gian nếu như tồn tại đủ lâu đều sẽ có cơ may sản sinh thần trí. Nhưng đây cũng chỉ là lời đồn thổi không hơn không kém, kẻ nào có thể tồn tại đủ lâu để kiểm chứng điều đó chứ?

Trịnh trọng đeo trường cung bên người, Trần Duyên hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm mở ra chiếc rương thứ hai. Một quyển phổ cũ kĩ nằm lơ lửng, Trần Duyên không dám khinh thường, cẩn thận bắt lấy, phui đi lớp bụi đóng dày trên bề mặt lộ ra 3 chữ Luyện Hồn Yêu.

- Hang động này quả nhiên là bảo tàng của một vị luyện khí đại sư. Cuốn Luyện Hồn Yêu này giá trị sợ rằng còn ở Thanh Long Cung bên trên, nói đúng ra 2 vật này quá trình lịch khó lòng đem ra để đánh đồng.

Vị luyện khí đại sư này khi xưa là một thiên tài vạn năm hiếm thấy, hắn sau khi thủ đoạn luyện khí đã đăng phong tạo cực thiên hạ khó ai sánh nổi liền trong lúc rảnh rỗi tìm ra một lối đi hoàn toàn khác biệt. Dùng yêu thú luyện khí.

Như lấy Thanh Long Cung này hắn sau khi chém giết một đầu Thanh Long liền lấy cốt cùng huyết nhục luyện hóa ra trường cung, rồi lại dùng chính yêu hồn của nó phong ấn ngược lại vào thanh bình khí này. Thứ Trần Duyên cầm trên tay không còn là tầm thường pháp khí mà có thể gọi là một đầu Thanh Long thật sự, dù là cấp 3 pháp khí cũng thua kém một vạn sáu ngàn dặm.

- Nếu người đã lợi hại như vậy thì đây quả là báu vật từ trên trời rơi xuống, có bảo cung này ta tiền hồn khí cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi.

Khó có thể che giấu dự vọng chiếm lấy, Trần Duyên ngay tại đây cắn đầu lưỡi phun ra một phần tinh huyết. Sắc mặt trở nên tái nhợt nhưng hắn lại không lấy đó làm phiền lòng. Hưng phấn nhìn giọt tinh huyết trải dài trên trường cung đến khi giọt tinh huyết cuối cùng đổ đầy vị trí “long nhãn”. “Điểm nhãn cho rồng” long đầu kia tưởng chừng như là vật chết thì lại chậm chậm chuyển động. Long thân uốn lượn trên cánh cung, bảo khí điên cuồng giật mạnh như muốn thoát khỏi tay hắn.

...

- Thanh Long khí tức, tiểu tử kia lặng đi mấy vạn năm lại muốn xuất thế sao?

Tại một nơi dường như không còn thuộc về thế giới này, không gian xung quanh chỉ là vô vàn những luồng hồng hoang nguyên khí loạn lưu chỉ cần người xây chân bước vào đó kết cục chính là vạn kiếp bất phục không thể siêu sinh. Ấy vậy mà tại nơi đó một bóng đen không lồ kéo dài mấy vạn dặm mơ hồ cử động, khí tức cổ lão của tồn tại này sợ rằng trên lục địa này khó lòng có thể tìm được thứ nào vượt qua.

- Có kẻ nào ngoài kia không, bốn tọa muốn gặp mặt các người.

- Bái kiến lão tổ.

Hai kẻ không rõ là nam nhân hay nữ nhân, thanh âm khó khăn phát ra nhân loại tiếng nói bay tới triều bái.

- Hai kẻ các ngươi là ai, Tiểu Ngũ cùng Tiểu Lục đang ở nơi đâu?

- Bẩm lão tổ, Lục Thúc Tổ cùng Ngũ Thúc Tổ vạn năm trước thọ nguyên hao hết đã cười mây phi thiên.

Tình cảnh trầm lắng xuống, nỗi bi ai từ tận sâu trong đáy lòng cứ dào dạt như nước biển dâng trào.

- Một giấc mộng tưởng chừng như chỉ chớp mắt mà thoát cái lại thêm một lần nữa vạn năm.

- Bồn tọa có một điểm báo mộng, thời kì bất ổn đã tới gần kề. Thế gian sẽ sớm thôi, vạn vạn sinh linh rơi vào bể khổ, lục địa bị bao phủ bởi cây khô cùng huyết dịch lan tràn. Không kẻ nào có thể đứng ngoài cuộc, thậm chí chúng ta cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoay số mệnh này.

Giọng nói tan tóe, cảnh tượng đầm huyết vô cùng dù cho lão có là tồn tại vô địch trong thế gian này nhưng cũng phải sồn gai óc.

- Vậy thì...lão tổ, chúng ta phải làm gì để ngăn chặn thảm cảnh đó diễn ra đây?

- Không thể, bồn tọa không thể, ngươi không thể, không kẻ nào trên cõi đời này có khả năng ngăn chặn nguy cơ này.

Tồn tại cổ lão kia dần lui tàn, khí tức triệt để mất tâm chỉ để lại hai kẻ kia hoảng sợ nhìn nhau một hồi cũng vội vàng tan biến.

...

Long ngâm vang dội tàn phá Trần Duyên não hải, dù hắn cố gắng sức bịt chặt tai nhưng thứ thanh âm ghê gợn này tấn công trực tiếp vào thần thức. Kẻ tâm trí tâm thương thực sự sẽ bị biến thành một cái người sống vô tri vô giác.

- Hừ, người phong quang không còn được như xưa. Dưới tay của bồn gia dù có là hổ thì phục xuống, là long cũng phải cuộn mình. Đừng hòng suy diễn viễn vong tẩu thoát.

Sau 3 ngày điên cuồng vật lộn, bị thần lực kinh người của Trần Duyên chế trụ, đầu Thanh Long dần trở nên ngoan hiền. Theo Luyện Hồn Yêu bên trong ghi lại bảo khí đã bị phủ phục, yêu thú bản tính hung tàn mà đầu Thanh Long chỉ có hơn chứ không có kém.

Bình khí tốt chọn chủ, những kẻ không tồn tại ý chí cường giả trong người đừng mong có thể chế phục. Trần Duyên từ lâu đã vô địch cùng cấp, thứ gọi là “ý chí cường giả” tuy mơ hồ nhưng đã dần sinh trong nội thể, từng hành động đến lời nói đều toát ra phong phạm của kẻ bất phàm.

- Một cảm giác tương thông huyết mạch, bảo khí này không chỉ đơn thuần là cho thực lực của ta biến mạnh mà dường như nó còn đang cải tạo thân thể của ta.

Thương thể vẫn còn ứ đọng trong nội thể chỉ sau vài hô hấp đã được một luồng nguyên khí mạnh mẽ chữa lành như thể một dòng suối mát bất ngờ chảy qua một cánh đồng khô hạn để lại sau đó là muôn vàn sự sống tất bật sinh sôi.

Trần Duyên nhục thể được rột rữa, tất cả ám tật chất chứa từ trước tới nay theo dòng nguyên khí mát lành tống khứ ra khỏi cơ thể.

- Là phúc thì không thể là họa, là họa dù có làm gì cũng khó tránh. Thanh Long Cung này quá thần bí thậm chí Luyện Yêu Hồn cũng không ghi lại tường tận. Ngươi chữa lành ta thương thể, nhục thể lại có tia tiền triển khẳng định là phúc chứ không thể nào là họa được.

Lo sợ chỉ khiến con người rơi vào đường cùng mà bỏ qua cơ hội trước mắt rồi lại tiếc nuối cả đời. Trần Duyên từ khi đạp chân vào con đường tu đạo tới nay có bước nào lại không phải lấy tính mạng ra để mạo hiểm. Lấy Hóa Mộc Quyết chết người là pháp quyết chủ tu, tin theo một lão quái xa lạ nhận lấy càng khó tin thần thông, rồi giờ đây có thêm một thần thú kì bí. Hắn tin vào số mệnh vẫn chưa tận, nếu như đã gặp được đều là có duyên thay vì sợ hãi trốn tránh không bằng cứ khẳng khái tiếp nhận chúng.

Tâm trí đã khai thông Trần Duyên không còn do dự được hay mất nữa, hắn khóa chặt trường cung khí tức. Long vốn là cảm kỳ yêu thú khiến người khác vừa tôn thờ vừa sợ hãi. Một đầu long tộc xuất hành ra thế giới bên ngoài chín phần là báo hiệu cho đại sự kiện nào đó. Nếu bọn chúng nhận ra đồng tộc rơi vào tình trạng này, không những hắn mà cả sư phụ cũng sẽ vì điều đó mà bị liên lụy theo.

Hai chiếc rương đầu đều xuất hiện thần vật khiến cho Trần Duyên đối với chiếc rương thứ 3 này có rất lớn hi vọng.

- Khả khả không biết trong này là thiên tài địa bảo gì đây, quyền phổ cùng thần binh đều đã xuất hiện chỉ còn lại thiên tài địa bảo. Ta đi một chuyến này đúng là phát tài lớn a.

Hắn nụ cười trên miệng như muốn giãn ra, ba rương, hai bảo vật. Bí ẩn cuối cùng không cần lo nghĩ mà gần như đã khẳng định sẽ có một bảo vật khác sẽ xuất thế.

- Cái thứ này có công dụng gì?

Hắc lệnh bài cùng hình thù kì lạ làm cho Trần Duyên vui quá hóa buồn. Hắn từng hứng tiếp nhận một thứ kì lạ không rõ nguồn gốc. Dù có trích máu nhận chủ tâm lên bài kia vẫn trở ra nhưng có một điểm mạnh làm cho Trần Duyên phải chịu thua. Độ cứng gần như vô địch, một quyền, trăm quyền... hai tay hắn đều đã đánh đến tê gần đủ là kim thiết cũng phải bị móp méo chỉ là lệnh bài kia vẫn nguyên vẹn một cách diệu kì không có lấy một vết xước.

Một buổi vất vả giằng co Trần Duyên quyết định gơ tay đầu hàng, ném vào trong ngực áo. Thương thế đã lành lặn bay giờ không phải lúc để nhẫn nại thêm được nữa, thanh âm cổ lão kia vẫn còn mơ hồ trong não hải, hần lại có phần hiểu kì với tồn tại kia còn hơn cả chân truyền của lão.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Thanh Long Cung uy lực

Vách núi dựng đứng cao ngàn trượng liên tục nhiều ngày qua vang lên vô số thanh âm đổng tai, những sinh linh sống gần đó không thể chịu được bị làm phiền nên đã lũ lượt kéo đi.

- Âm...âm...

Chấn động không hề suy giảm, Trần Duyên tả thủ giữ chặt Thanh Long Cung, hữu thủ kéo mạnh dây cung.

- Hây...âm...

Ngon núi rung chuyển, cát bụi mù mịt. Nơi hần ngấm vào xuất hiện một lỗ lớn, to tròn bằng đầu người sâu không thấy được điểm tận cùng. Vách núi dựng đứng nhiều ngày nay đã trở thành tấm bia đề Trần Duyên luyện tay, chỉ cần nhìn lên thành quả của hần, chỉ chút những lỗ lớn nhỏ khác nhau biến cả một cự sơn trở thành tổ ong kì quái.

Càng khó hiểu hơn là hần suốt thời gian qua trên người không có giữ lấy một mũi tên, hành động kéo dây cung của hần cũng không ngoại lệ. Không hề trông thấy một mũi tên nào gác lên. Ấy vậy mà mỗi lần hần thả tay lại đục thủng một lỗ lớn khó lòng trối cãi.

Trần Duyên không ngại nghĩ, Thanh Long Cung uy lực quá lớn, với thực lực hiện tại hần không thể phát huy toàn bộ những gì tinh diệu nhất. Tự hào là kẻ có nhục thể mạnh mẽ hiếm ai bì kịp nhưng hiện tại lại vô cùng khó coi. Thanh Long Cung hần dồn toàn lực bú sữa mẹ của mình cũng chỉ kéo ra căng dây cung được 1 thành. Nhưng cũng đừng vì lẽ đó mà coi thường, chỉ nhiều đó thôi uy lực đã mạnh mẽ hơn rất nhiều khi hần phóng ra Trùng Tiên.

Sát Tiên Hồn Khí vốn yên vị trong não hải được Trần Duyên thuần thực vận dụng. Hần hồn khí được Chu Lão cưỡng bức bộc phát bấy lâu nay được vận dụng bộc phát Trùng Tiên nay lại hư hư thực thực xuất hiện. Từng mũi hồn tiên được bắn ra đều mang tốc độ không ngờ tới, xuyên qua hàng trăm chiếc lá đang rơi cắm phập vào đá.

- Để có thể khống chế người đạt được lô hòa thuần thanh cũng không biết phải tốn bao nhiêu năm tháng đây. Hao tổn 5 ngày cuối cùng cũng nắm bắt được da lông coi như cũng tạm thời có thể vận dụng đi.

Hồi tưởng lại mấy ngày trước, chỉ việc điều chỉnh hồn tiên trực chỉ bắn ra Trần Duyên đã vô cùng trật vật. Làm cho dây cung dịch chuyển dù chỉ một li cũng không khác gì hần gánh trên vai vạn cân cự thạch. Sau vô số lần thất bại thảm hại không đêm xuê cuối cùng hần cũng miễn cưỡng thành công.

Tiền hồn cũng không phải là vô tận, mỗi ngày điên cuồng xạ tiễn, hần phải nghỉ ngơi hồi phục 3 canh giờ nếu không não hải sẽ kịch liệt đau đớn. Hồn khí nhỏ bé vừa hình thành không lâu rất có thể vì cưỡng ép thi triển mà bị nghiền nát thành hư không.

- Có ai không? Cứu...cứu...

Tiếng hét thất thanh thu hút sự chú ý của Trần Duyên, hần vốn là kẻ không thích lo chuyện bao đồng nhưng tình thế lúc này lại rất khác biệt.

- Có tiếng kêu cứu! Vậy là đã có tu sĩ xâm nhập vào bí địa.

Không để lỡ cơ hội biết thêm tình hình bên ngoài, Trần Duyên phóng người hướng theo tiếng cầu cứu phát ra.

- Ha ha ha tiểu nương bì, người đã không còn con đường trốn chạy nào khác, tốt nhất là nên đầu hàng đi. Bồn đại gia đảm bảo sẽ không làm phượng hại tới nàng, giao ra túi trữ vật cùng báu vật nàng vừa lấy được trong tiểu hang động kia chúng ta sẽ đường ai nấy đi.

- Ngủ giấc, sau lại đường ai nấy đi? Người không thấy ả vè ngoài thập phần thuận mắt sao. Tuy đã là tàn hoa bại liễu nhưng cũng lộ ra khí chất không tầm thường, hần là lão bà của một tên tu sĩ cao cường nào đó.

Hai tên tráng hán không ngần ngại đối với nàng thêm khát ra mặt. Mĩ phụ đạo bào che kín người nhưng nhan sắc diễm lệ hiếm thấy, cùng hai ngọn cự sơn căng tràn không thể bị y phục che giấu đã kích thích bọn chúng dâm tính. Tráng hán phượng cương đã 5 ngày bị buồn bực vì pháp lực bị phong tỏa khi hai người bọn hần nhìn thấy nàng bước ra từ hang đá cũng mặc kệ nữ nhân có hay không có sở hữu báu vật. Tìm thấy một cực phẩm đường này ở nơi rừng sâu heo hút chính là phúc trong vạn phúc.

- Súc sinh thô bỉ, miệng chó không mọc được ngà voi. Chu Lệ Ảnh này dù có bị thiên khiển thành tro bụi cũng không để các người đạt được ý nguyện.

Nàng pháp kiếm uồn lượn công tới, vốn dĩ không muốn cùng hai tên nam nhân thô lỗ này cứng đối cứng nên cố tình lẫn trốn để làm chúng biết khó mà

lại. Không ngờ hai kẻ súc sinh này từ đầu đã nhắm tới nhục thể của nàng. Bị dâm mục của bọn chúng chiếu xạ khiến nàng lại càng khó chịu quyết định ra tay giết bọn chúng.

- Hãy đỡ, Hồng Hoa Tuyệt Kiếm.

- Keeng...

- Mĩ nữ, bộ ngày hôm nay nàng chưa ăn cơm sao, kiếm chiêu không có nữa phần sức lực thua xa cả phạm nhân.

- He he he tốt nhất nàng hãy ngoan ngoãn nằm xuống để hai huynh đệ chúng ta ân ái, biết đâu lại cho nàng chỗ tốt a.

Lợi hại nhất kiếm chiêu lại bị hai kẻ gian manh kia tùy tiện gạt bỏ khiến lòng nàng chua xót nhớ ra, pháp lực đã không thể vận dụng, thân là nữ nhân liễu yếu đào tơ làm sao có thể cùng hai kẻ cốt đột chống trả chứ.

Chỉ sau vài chiêu ngay cả kiếm cũng bị tước đi, nàng tâm trí như rơi xuống vạn trượng. Thầm hỏi hận tại sao lại có sống có chết xông vào đây, nàng thực sự đã nghĩ tới cái chết nhưng nhìn hung quang từ bọn chúng nàng không nghĩ hai kẻ kia có thể để nàng toại nguyện thậm chí là luân phiên cường hiếp thi thể của nàng.

- Nữ nhân, chỉ cần nàng nghe lời, thành thành thật thật chăm sóc cho tiểu huynh đệ của ta, khẳng định sau này chỗ tốt không thiếu.

- Nàng cũng như những á tiện nhân trước đây thôi, lúc đầu thì liễu sống liễu chết bảo danh tiết chó má nhưng chỉ một lúc sau lại van nài dưới đống quần của đại gia ta.

Hai kẻ kia rõ ràng đã là hành gia, thủ đoạn vô cùng thuần thực nhân lúc nàng hoảng sợ tột cùng lại bồi thêm không ít lời nói hèn hạ càng làm vậy bản tâm trí khiến nàng không đánh mà tự hàng.

- Vô liêm sĩ, hai tên cầu tử các ngươi sẽ chết không được yên thân.

Mĩ phụ không phải hạng tầm thường, nàng đối với bọn chúng thủ đoạn dường như không hề có tác dụng. Hai tên tráng hán nhục thể to lớn càng giận dữ, bọn chúng thể sẽ hung hăng nhục nhã nàng cho tới chết... không dù nàng có chết cũng khó lòng yên thân.

Về mặt điên cuồng thêm muốn, nước dãi chảy dài. Bọn chúng không thể nhẫn nại thêm được nữa, tiểu huynh đệ bên dưới đã thập phần nóng lòng được an ủi, như thể chỉ cần có được nàng dù lấy đi bọn chúng trăm năm thọ nguyên cũng mù quáng mà đánh đổi.

- Sát!

Nàng kiên cường chống đỡ ngọc thể, ý định cùng bọn chúng liễu chết thì bỗng nhiên một tên khựng lại. Hắn tứ chi bất động ngửa mặt lên trời, hóa đục điên cuồng dường như không còn bộc phát. Đồng bạn phát hiện tên kia có hành động bất thường cũng đề phòng không dám xông lên. Hắn nhiều lần gọi lớn nhưng tên kia vẫn đứng như trời trồng.

- Đây lão Mã, người...

- Rầm!

Không còn cách nào khác hắn lại gần đẩy nhẹ vai nhằm đánh động. Cả người to lớn đột ngột ngã rạp xuống đất không khác gì thân cây bị cưa đổ. Tên kia đã tuyệt khí từ lâu, nơi trái tim có một lỗ thủng lớn.

- Lão Mã... người... người...

- Đừng... đừng mà... ta không muốn chết... ta không muốn chết...

Đồng bạn không chút tiếng động bị diệt sát, ngay cả tiếng hét đau đớn cũng không thể thoát ra càng làm cho hắn sợ hãi. Trên mặt cắt không còn hột máu, hạ bộ không thể khống chế tiểu tiện ngay tại chỗ, song cước không thể bước đi đành bò lê ra đất đầu còn đáng vẻ “hào hùng” ban nãy.

- Đừng... Ah... Ah...

Tên còn lại cũng không thể thoát khỏi số phận, cùng một hiện trạng, ngực trái bỗng nhiên xuất hiện một lỗ thủng to lớn nghiền nát tất cả mọi thứ trong đó.

Tận mắt chứng kiến hai kẻ chỉ vừa lúc này thôi còn muốn xâm phạm mình đã nằm xuống khiến nữ phụ thất thần. Một bóng đen dần hiện ra, hắn chỉ quần bên dưới là da thú, mình trần để lộ ra hình thể tuyệt mỹ. Từng thớ cơ không hề to lớn thô thiển mà lại cứng rắn làm cho nàng say mê ngắm nhìn một hồi lâu.

- Chu Lệ Ảnh ngươi làm sao có thể thất thố như vậy được, dù sao hắn cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi mà ngươi lại không nói một câu cảm tạ mà lại vô sỉ nhìn chăm chăm như thế chứ?

Nàng chợt nhận ra có điều không phải, đôi má xinh xinh phủ một tầng mây hồng. Nét ngượng ngùng của nàng thoáng cũng khiến Trần Duyên có một chút say mê.

- Không biết cô nương trên người có thương thế gì không?

- Đa tạ đạo hữu, ta không...AH!

Nàng muốn khước từ dù sao cũng lần đầu gặp mặt nhưng vết thương dưới chân lại phản bội nàng. Trong lúc bỏ chạy khỏi tay bọn chúng nữ phụ vô tình bị thương tuy không quá nặng nhưng do một ngày không được chữa trị nên càng trở nặng. Ban đầu bản thân lâm vào nguy hiểm nên nàng cũng không chú ý đến nhưng khi mọi chuyện trôi qua nỗi đau lại dồn dập kéo tới.

Nàng không thể đứng vững trực ngã xuống đất. Khoảng khắc đó Trần Duyên chợt nhận ra, hần song thủ bắt chợt đỡ lấy nàng, ôm người ngọc vào lòng. (Main nhà ta hảo hán quá hehehehe).

- Chu cô nương thương thế đã tới mức này thì cũng đừng miễn cưỡng, chúng ta một chút công pháp cũng không thể vận dụng so với thường nhân tình trạng còn tồi tệ hơn.

Hần chân tâm thật ý lời nói làm sao nàng không thể nghe ra, nhưng tình thế ngược ngùng không giảm đi mà càng tăng thêm. Người ngọc mềm mại không xương, nàng được Trần Duyên đỡ lên. Hơi thở nam nhân mãnh liệt cùng tâm lực rắn chắc, trần trụi chạm vào hần da thịt khiến nàng tâm hồn như chú nai nhỏ nhảy nhót không yên.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Đêm mưa lạnh lẽo 18+(nhẹ)

Khe suối gần đó được Trần Duyên đặt biệt để ý tới không những vì dòng nước trong vắt mát lành mà địa thế xung quanh lại cực kì bí ẩn khó lòng nhận ra có người ẩn nấp.

Diễm phụ ngồi trên mặt đá, gót sen khua nhẹ dòng nước. Cảm giác mát lạnh do dòng suối mang lại khiến cho nàng cảm thấy thương thế đã khá hơn rất nhiều.

- Chu phu nhân, ta đã án theo những gì phu nhân miêu tả đem về những thảo dược này. Không ngờ những linh dược thấp kém tưởng chừng bỏ đi lại có tác dụng trị thương đi.

- Nhà ta vốn truyền đời lấy hái dược làm kế sinh nhai nên đối với linh dược có một chút hiểu biết.

Nàng ưu nhã ngọc thủ đón lấy, tuy Chu Lệ Ảnh từng tiết lộ xuất thân là hạ đẳng cùng do cơ duyên xảo hợp tìm được linh tài thần bí mà một bước lên mây đột phá Trúc Cơ nhưng Trần Duyên lại không tin. Nữ nhân tiểu gia không thể nào trong lời nói lại vô tình lộ ra khí chất bá đạo cùng suy tính tỉ mỉ được tới đường này. Mỗi lời nàng nói ra tuy không nhiều nhưng lại không có bất kì sơ hở làm cho hần khó lòng điều tra được nàng tung tích.

- Ah...

Diễm phụ sau nhiều ngày trốn chạy thể chất đã không thể cầm cự, linh dược trên tay còn không đủ sức lực để giữ được nữa lỡ tay rơi xuống. Nàng trước kia trong mắt phẩm nhân chính là thần tiên đi mây về gió, một cái phẩy tay trời long đất lở. Nay một khi không thể thu nạp chân khí, với thể chất của nàng lại chỉ có thể cùng những quý phu nhân chân tay mềm yếu đánh đồng. Chỉ riêng việc có thể tồn tại ở nơi đây hay không đã là điều khó nói trước hướng chi là cùng kẻ khác tranh giành tài nguyên.

- Để ta.

Trần Duyên mỉm cười, lấy linh dược áp nhẹ vào vết thương, nữ cước đặt trên đùi sau đó lại dùng vải băng cầm cố. Gót sen bị Trần Duyên chạm vào làm cho diễm phụ thần tình lo lắng, trừ tướng công chưa có kẻ nào có thể chạm vào. Từng cử chỉ nhẹ nhàng, những cái chạm khẽ trên da thịt, nàng muốn rút lại nữ cước nhưng lại không làm. Từ tận sâu trong thâm tâm Chu Lệ Ảnh không muốn khoảng khắc này mau chóng tàn lụi, nàng nhắm mắt nhắm mũi như thể hân hưởng.

- Rột...rột...

Náo động thanh âm tàn phá khung cảnh nên thơ, diễm phụ e thẹn không biết phải giấu mình vào đâu. Thì ra là cả ngày hôm qua tới giờ nàng vẫn chưa ăn gì nên bụng bắt đầu kháng nghị.

- Ha ha ha Chu đạo hữu, ta và người cùng dùng cơm được chứ.

- Đa...đa tạ Trần...công tử.

Nàng e thẹn gật đầu, cách gọi đổi thành công tử cố gắng lắm mới có thể thoát ra khỏi miệng ngọc. Nàng xoay mặt đi chỗ khác không khỏi trách thầm.

- Tại sao ta lại gọi hán như vậy chứ? Ta cùng tên kia gặp nhau chứ được ba canh giờ. Lệ Ảnh ơi Lệ Ảnh, người là kẻ đã có chồng sao lại có thể nói ra những lời khác với nam nhân nào khác chứ.

- Chu phu nhân nếu đã không chê thì cứ xưng hô ta như vậy a, dù sao Trần mỗ cũng vô cùng ưa thích, so với Trần đạo hữu thì nghe thân mật hơn rất nhiều.

Trần Duyên lòng vui như mở hội, hán không ngờ mọi chuyện lại tiến triển vô cùng nhanh chóng. Đối với vị phu nhân tuyệt sắc này nói hán không có bất kì thêm muốn nào chính là giả dối. Dù biết Chu Lệ Ảnh là nữ nhân đã có chủ nhưng thì sao chứ? Chỉ cần hán ưa thích cùng nàng rõ ràng không ghét bỏ, hán bắt nàng đi thì tên phu quân kia biết nơi đâu mà tính toán nợ nần. Sợ rằng khi hán tìm tới nơi thì mĩ phụ mẹ người này đã tâm không còn vẩn vơ gì nữa.

Hán đưa tay trước mặt nàng, nữ nhân hiểu ý bèn lên ngón tay thon dài chạm vào bàn tay to lớn kia. Lần đầu có chút rụt rè, nàng chạm nhẹ rồi rút lại nhưng sau cùng vẫn thỏa hiệp để hán đỡ nàng đứng lên. Sau nhiều lần tuyệt tề ngã phải chống đỡ vào vai hán, đồ mặt như thiếu nữ lần đầu cùng tình nhân va chạm. Eo thon của nàng bị hán tay lớn quàng qua chống đỡ ngọc thể bước tới gần đồng lứa.

Đón lấy một cây cá nướng từ tay hán, nàng miệng nhỏ khẽ nhai. Hương vị trần đời hiếm thấy lan tỏa trong miệng, khiến nàng không khỏi tự nhủ do bản thân quá đói nên dù ăn gì cũng trở thành sơn hào hải vị. Song mục hàng long mi cong vút nhẹ chóp, điểm phụ ngậy ngốc ngắm nhìn Trần Duyên điên cuồng xé xé cá trên tay không biết chán. Đôi tay chống cằm ngậy ngốc hồi lâu thì mặt trời đã lặn lúc nào không hay.

Trần Duyên lại diu nàng quay về tiểu động mà hán tốn công khai phá. Bên trong tuy hoang sơ, mộc mạc lại không bản thiếu chút nào. Hán ra ngoài rồi lại quay trở về, trong tay còn cầm theo thật nhiều lá, làm cho nàng một chiếc giường nhỏ nghỉ tạm.

- Trần công tử, ta...thật sự đã mang lại rất nhiều phiền phức. Có ta đi cùng chỉ cản trở công tử truy tìm cơ duyên, hay là để ta tự chăm sóc...

- Chu phu nhân sao lại nghĩ như vậy, cái gì là gặp chuyện bất bình ra tay nghĩa hiệp ta đều hiểu. Nay đã gặp phu nhân trong tình cảnh này nhắm mắt làm ngơ khác gì một kẻ không tim không phổi chứ.

Hán hào khí đầy người, trên gương mặt tỏ rõ sự quyết tâm không thể nào lay chuyển. Chu Lệ Ảnh trên mặt đỏ hoe cuối đầu cảm tạ, mĩ phụ lo lắng hán cũng sẽ như trượng phu của nàng trong đầu chỉ nghĩ tới lợi ích. Khi biết được nam nhân kia sẽ vì mình mà ở lại làm cho nàng nội tâm cảm kích khôn cùng.

Đêm đó Chu Lệ Ảnh dù không muốn nhưng bị Trần Duyên bắt ngã lưng trên chiếc giường vừa làm, riêng hán chỉ đắp một tấm chăn được làm từ lá cây ngồi tựa lưng gần đó.

- Tách...tách...RẦM!

Trong màn đêm mưa như trút nước, cái rét buổi tối chỉ có một chút lá khô còn khó có thể chống trả hướng chi là cơn mưa nặng hạt này. Nàng nhục thể nữ nhân lại cực kì suy yếu, bờ vai thon gầy run lên không thể nào yên giấc.

Mĩ mục mở ra, Chu Lệ Ảnh hoảng hốt trông thấy Trần Duyên vẫn một mực ở nơi đó, hán một chút không dịch chuyển mặc cho từng đợt mưa rơi như trút nước. Thì ra hán cố tình ngồi đấy để che mưa chắn gió cho nàng, điểm phụ khỏe mắt cay cay, trái tim bỗng đau như thắt lại. Sau một khắc lưỡng lự nàng cắn chặt môi mọng, cất lên tiếng gọi.

- Trần công tử, Trần công tử...

Chu Lệ Ảnh thanh âm dù là sắt đá cũng phải tan chảy, Trần Duyên mi mắt nhắm nghiền khó lòng cưỡng lại vị phu nhân kia mị nhân.

- Ta cảm thấy trong người đột nhiên rất lạnh, Trần công tử hãy vào đây với ta nha!!!

Hán tâm trí như bị nàng khống chế, trong đôi mắt ngậy đại chỉ còn lại thân ảnh của Chu Lệ Ảnh. Như kẻ khát nước lâu ngày tìm được dòng suối nhỏ, Trần Duyên khát khao mãnh liệt trời dậy bước lại gần nàng.

Điểm phụ nhận ra Trần Duyên nhìn nàng say mê không dứt, nội tâm vốn thấp thòm dần dịu lại. Nàng chủ động nhích dần bộ căng tròn, lộ ra một chỗ trên giường lá ý định đã không thể che giấu.

Chu Lệ Ảnh tay ngọc chủ động cầm tay Trần Duyên diu hán lên ngồi sát bên nàng. Điểm phụ lấy trong ngực áo một chiếc khăn hoa, dịu dàng chấm từng giọt nước còn đọng lại trên người hán. Nàng hô hấp có chút dồn dập, hơi thở như lan khiến cho Trần Duyên cũng bị hương thơm từ người nàng cuốn hút. Nhưng hán vẫn chưa hề chủ động ra tay, mặc cho mĩ phụ ân cần hầu hạ.

Mái tóc đen óng ả, xỏa dài như thác được nàng xỏa xuống. Ban đêm khi nghỉ ngơi đạo bào bức bách lại cản trở nàng yên giấc nên đã được Lệ Ảnh thoáng cởi rộng. Điểm phụ cuối người thật sâu chăm chú từng chút một, ngọc thủ vô cốt vô dục từng li từng tí trên đôi vai cường tráng của Trần Duyên vô tình lộ ra thấp thoáng cánh sen tiều tụy.

Khăn hoa dọc theo khuôn ngực cường tráng chạy dọc theo từng múi cơ, tất cả đều được nàng chú trọng chăm sóc. Tay nhỏ đã tới lưng quần, Chu Lệ Ảnh mi điểm khuôn mặt đỏ bừng. Nàng ngón tay thon dài chạm vào hán dây lưng, đôi mắt như ngân nước ngược lên nhìn Trần Duyên như muốn sự đồng ý của hán.

Đạo bào trễ nải làm lộ ra bờ vai quyến rũ, Trần Duyên khẽ chạm rồi lại dịu dàng di trượt lên chiếc cổ cao cao. Tay hán đi tới đâu, nơi đó liền trở nên đỏ hồng nhiệt lượng cũng tăng không kém. Chu Lệ Ảnh ngọc thể ngượng ngùng, không ngờ chỉ bị Trần Duyên chạm nhẹ đã khiến nàng không thể kiểm soát

bản thân, thư sướng hô hấp có phần mãnh liệt.

- Tùy ý phu nhân.

Nàng như được ân trên ban xuống mệnh lệnh, Chu Lệ Ảnh song thủ gắt gao nắm chặt lấy Trần Duyên dây lưng rồi lại lưỡng lự. Nội tâm của nàng đang dằng co giữa khao khát trống trải cùng mặc cảm tội lỗi. Nàng nữ nhân đã không còn trinh tiết lại giữa chốn rừng sâu nước độc cùng nam nhân xa lạ làm ra chuyện người đời căm phẫn. Trong lúc điểm phụ còn đang mong lung thì ngọc thủ đã bị Trần Duyên tóm chặt, hân cao ngạo nở nụ cười khiến cho nàng ngất ngây.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 196: Đêm mưa lạnh lẽo (2) 18+(Hơi nặng)

Chu Lệ Ảnh sưng sốt muốn rút tay trở về.

- Trần công tử, hay là...dừng lại tại đây thôi. Chúng ta nếu thật sự tiếp tục thì người danh tiếng sẽ bị một nữ nhân không còn trinh trắng như ta bị hủy hoại không còn.

- Phu nhân nàng còn chưa hiểu được lòng ta, Trần Duyên này từ khi gặp nàng đã thật sự đem lòng yêu thương. Ta còn lo rằng nàng sẽ chán ghét ta, không muốn ở bên cạnh ta.

Nàng chực bật khóc, thì ra hắn không xem thường nàng. Tại nơi này đối với nữ nhân hai chữ trinh tiết luôn được xếp hàng đầu. Mĩ phụ dù đã rơi vào lưới tình của hắn nhưng vì xấu hổ nàng không còn trong trắng nữa, mà còn tệ hại hơn khi đã là một nữ nhân đã có trượng phu vẫn muốn cùng hắn làm cái chuyện tày trời kia, hai chữ “trinh tiết” đã bị nàng chôn vùi xuống vực sâu vạn dặm.

- Chàng...chàng không chê ta?

- Phu nhân, làm sao Trần Duyên ta có thể chối từ nữ nhân tuyệt điểm như nàng được.

- Gọi ta là Lệ Ảnh.

- Được. Lệ Ảnh, nữ nhân của ta.

Tay ngọc không còn kháng cự được hắn dần dần xâm nhập vào nơi thần bí nhất của nam nhân. Điểm phụ không còn thần tình bá đạo như trước, nàng trông như một tiểu cô nương ngại ngùng khám phá mọi thứ.

Sắc mặt có chút trầm trọng, tay ngọc khi vừa chạm vào thứ gì đó cứng rắn như thiết còn lại tỏa ra nhiệt lượng không nhỏ. Tuyệt sắc gương mặt như tô điểm thêm một màn phấn hồng, nàng ngại ngùng nhưng được Trần Duyên khuyến khích, điểm phụ làm liều. Nhẹ nhàng vòng lấy tiểu Trần Duyên, nàng tay kia kéo xuống hắn cuối cùng vật phòng bị.

- AH!!!

Chu Lệ Ảnh bật thốt. Nàng song mục khó tin chăm chăm nhìn vào thứ kinh khủng trước mắt. Trần Duyên long còn không khỏi quá lớn đi, nàng hoảng sợ không rời mắt.

- Thứ...thứ đó có thể cự đại như thế này sao?

- Lệ Ảnh ngoan, nơi đó của ta thật sự rất thống khổ a, nàng còn không mau xoa dịu cho nó.

Trần Duyên đắc ý.

- Thứ này rất ấm áp, thiếp rất thích. Chỉ muốn giữ của chàng cự long mãi không buông tay ra thôi.

Trong chớp mắt Lệ Ảnh, lấy lại khí chất vốn có. Nàng sao lại có thể để hắn đắc ý, điểm phụ ném cho hắn một tia mỉa mai. Song thủ vô cớ loạn động, nàng cẩn trọng ôm ấp cùng đủ loại thủ đoạn trên cự long của hắn.

- Học...học...học, nàng quả nhiên là bảo bối chí mạng của nam nhân mà. Chỉ cần có nàng bên cạnh sợ rằng dù là nam tử hán cốt khí rắn rỏi cũng không muốn rời giường đi.

- Đáng ghét, cái gì là nam nhân bảo bối, ta chỉ là bảo bối của một mình chàng thôi.

Nàng vừa kích thích đồng thời cùng hắn nói ra những lời dâm dục khó tin, tất cả chỉ vì muốn nam nhân của nàng có thể tận hưởng. Quả nhiên không để

nàng phí công vô ích, cự long lúc này đã lớn hơn một vòng, tỏa ra khí thể uy nghi như muốn nàng triều bái.

- Nàng kĩ thuật lại điều luyện như vậy, có phải trước đây đã cùng lão công nàng luyện qua rất nhiều không?

- Hừ, hần cùng phế nhân còn không bằng, chỉ được một hai hô hấp đã mềm nhũn làm sao có điểm phúc để thiếp tung hết “tuyệt kĩ” được chứ.

Diễm phụ gối đầu lên chân hần, để cự long đặt trên má mình. Nàng lười thorn liếm láp hần long châu, dùng toàn tâm toàn ý phục thị đế vương của nàng.

- Tao nữ, nàng không được ích kỉ như vậy được, nhìn xem tay của ta cũng đang lạnh buốt đây.

- Thiếp có tội, để tao nữ này ủ ấm chúng cho chàng.

Diễm phụ dâm mĩ nở nụ cười, song thủ to lớn được nàng bắt lấy, sau đó chúng bên trên thiếp thân áo yếm. Nơi trọng yếu bị bao lấy nhưng nàng không hề lo sợ, mị nhân khiêu khích làm cho Trần Duyên hòa dục sôi trào.

- Hừm, chỉ như vậy không thể nào thỏa mãn ta được.

- Ah! Chàng...chàng dùng mạnh tay như vậy nha.

Hần giả dò giằn dữ, nói lòng nàng đạo bào. Thiếp thân áo yếm đã căng cứng vì không còn đủ sức giam cầm hung khí bên trong. Lốp phòng bị kia cuối cùng cũng bị Trần Duyên gạt bỏ, không khiến hần thất vọng, hai đại cự sơn như muốn nhảy tung ra ngoài. Dù y phục vốn rộng rãi nhưng lại phải buông kiềm đầu hàng trước sự vĩ đại của chúng. Tiền vốn của nàng quả thật lợi hại, dù ngực áo đã được Trần Duyên mở ra nhưng “chúng” vẫn có thể đặt trên đó, đôi gò bồng đảo không vì thế trở nên dị dạng mà vẫn giữ được khe ngực hình dáng.

- Tinh nhân của thiếp, chàng đã vừa lòng chưa?

- Tuyệt mĩ, tuyệt mĩ. Nàng nhìn xem, chúng chính là tạo vật đẹp đẽ nhất thế gian. Lớn mà lại căng tròn vô cùng a, tuy chưa chạm vào nhưng ta khẳng định hai đại bạch thỏ này chính là hung khí lợi hại nhất thế gian.

- Đó là do thiếp đã tốn công chăm sóc chúng, mấy mươi năm nay vẫn chưa có kẻ nào có thể hưởng dụng, chỉ làm lợi cho chàng thôi.

Trần Duyên thêm khát đã lên tới cực đỉnh, nước miếng không thể kiểm soát chảy ròng ròng. Hần như một tiểu hài tử thêm khát, điên cuồng lao tới hàm răng bị chôn sâu vào nơi thần tiên. Song thủ mạnh mẽ nhào nấn “chúng” muôn hình vạn trạng. Tiểu đậu hồng hồng đã căng cứng, vểnh lên khiêu chiến với hần.

- Chàng...chàng mau dùng lực thêm nữa, sướng...sướng quá...

Hai tiểu đậu một bên được Trần Duyên dùng miệng bú mút như tiểu hài tử. Còn bên kia thì lại được nhất thủ của hần vờ về một cách điên cuồng.

- Tao nữ nhân, nàng có vẻ vô cùng hưởng thụ a. Có phải trong này khô hạn đã lâu rồi đứng không?

Chu Lệ Ánh không còn cố kị, nàng rên rỉ thanh âm nức kên từng cơn. Diễm phụ đối với Trần Duyên dâm đẳng hành động dù có hoang đường tới mức nào đều nhiệt liệt phản ứng.

Gương mặt tuyệt mĩ cùng miệng nhỏ nhắn kêu gọi đang bị lấp đầy bởi Trần Duyên cự long. Hần hung ác ngồi lên trên bầu ngực căng tròn, song thủ chộp lấy đầu tóc nàng lại gần cự long giằn dữ. Lệ Ánh không vì như vậy mà cảm thấy nhục nhã, diễm phụ thập phần phối hợp miệng nhỏ mở lớn dùng hết sức bình sinh thôn phệ cự vật to lớn kia.

- Ha ha ha tao nữ, nàng đúng là bảo bối không làm ta thất vọng, nuốt sâu vào nữa a. Để suốt cuộc đời này nàng sẽ khắc ghi hương vị mãi mãi không thể quên.

Diễm phụ tao lãng sắc mặt buông bỏ, không cố kị để mặt Trần Duyên tóm lấy tóc nàng chơi đùa nàng miệng thorn. Cự long bá đạo ra vào liên tục, có khi đâm sâu xuống tận cổ họng nàng như thể không có hồi kết.

- Ta bắn a...

Cuối cùng hần cũng đã phóng xuất, mấy tháng nay thanh tâm quả dục rốt cuộc cũng có thể được đền đáp. Tinh dịch nhiều không đếm xuê mạnh mẽ bao phủ lấy miệng nàng. Tới khi nữ phụ không thể nào kịp thời đem thứ nhon nhót kia nuốt xuống thì Trần Duyên lại bắn lên nàng tuyệt mĩ khuôn mặt.

- Cho thiếp nữa đi, hương vị rất hảo a, thật là đặc...được tắm trong tinh hoa của chàng thiếp không phải là đang nằm mơ nha.

Dâm phụ thêm khát biểu hiện khiến bất kì nam nhân nào cũng trở nên điên cuồng. Nàng quy phục quỳ xuống hần dưới chân Trần Duyên, hai tay nâng lên thần tình thêm khát đón nhận hần tinh hoa. Từng dòng tinh dịch đặc sệt được tao lãng nữ nhân xoa khắp người như thể đó là mật thủy, nàng còn hứng lấy một vốc đặc sệt tinh dịch kia, môi mềm khẽ mở, chiếc lưỡi tham lam cuốn lấy chúng thành những sợi kéo dài về mặt thập phần hưởng thụ.

- Công tử, chàng quả nhiên rất lợi hại a, nếu như số tinh hoa vừa rồi bắn vào trong hạ thể của thiếp sợ rằng thiếp cũng không thể giữ nổi về ngoài trung trình đề những kẻ ngoài kia dòm ngó rồi.

- Ta mặc kệ nàng bên ngoài thế nào, dù nàng có là ma đầu giết người không ghê tay nhưng khi trở về lại trở thành tao lăng nữ nhân của Trần Duyệt ta a.

Lệ Ảnh phục dưới chân, giúp Tiểu Trần Duyệt bên dưới cẩn trọng tẩy rửa. Ngoài kia con giông đã tan, thái dương cũng sắp lộ dạng lộ ra một vị phu nhân y phục không chỉnh tề, trên người dính đầy dâm dịch. Nàng còn đang hướng một vị nam tử cúc cung hầu hạ, chỉ cần nghĩ những tên gia nhân trong nhà trông thấy cảnh tượng này cũng khó lòng chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: 18+(rất nặng)

Dưới dòng thác hàng vạn giọt nước rơi lã chã, một bóng người thập phần gọi cảm đứng lấp ló. Trần Duyệt thú vị ngắm nhìn, nàng suối tóc dài, suôn mượt vượt qua kiêu đồn quay lưng về phía hắn. Tuy nơi trọng yếu đã tóc dài che khuất nhưng dáng người của nàng cũng đã khiến cho biết bao nam nhân dù chết cũng phải dậm đầu vào.

Chu Lệ Ảnh nhìn Trần Duyệt đã gấp không chịu được, nàng mừng thầm trong lòng. Đi vào bên trong thác nước khoát lên người đạo bào đã khô, uyển chuyển xuất hiện trước mắt hắn.

Do người ngọc vẫn còn ước nước nên đạo bào như dán chặt vào, ôm lấy từng bộ vị mê người. Chu Lệ Ảnh tuy không quá cao nhưng bù lại nàng kiêu đồn lại vô cùng vểnh cao. Đồng thời ngực lớn lại còn đang căng tràn nhựa sống Trần Duyệt nhiều lần thầm nghĩ có cơ hội hắn liền để một tách trà lên chúng, e rằng hưng khí mê người kia cũng có thể nâng đỡ được. Nàng không như Hạ Thảo mang vẻ đẹp thuần khiết hay Kim Liên dào dạt khát khao dục vọng. Lệ Ảnh khí chất mỹ phụ lại mười phần nồng đậm, từng đường nét trên cơ thể nàng đều khiến nam nhân bên dưới phải kháng nghị.

- Công tử, phải bắt công tử nhận tội tại lúc này. Thiếp thân có tội.

- Gọi ta là tướng công.

- Uhm! Tướng công.

Nàng rụt rè, ngại ngùng nói ra 2 chữ tướng công. Ngay tức khắc Trần Duyệt hướng miệng đẹp của nàng tập kích. Miệng lưỡi giao thoa, làn môi điểm phụ căng đầy mềm mại càng khiến Trần Duyệt mê say. Hắn chiếc lưỡi tham lam, tách ra răng ngọc, xâm nhập vào khoang miệng của nàng mà thỏa thích tàn phá.

Chu Lệ Ảnh mê mải tới mức lả người, nhục thể không còn chút sức lực. Miệng nhỏ linh tuyến không thể khống chế chảy dài. Nếu như Trần Duyệt không giữ chặt lấy ngọc thể thì sợ rằng nàng đã ngã quy xuống.

Trần Duyệt khó khăn tách ra, hai chiếc lưỡi vẫn còn níu kéo từng tia hương vị cuối cùng của nhau tới mức nước bọt kéo dài thành tia. Nàng cùng hắn đều thờ dốt, cả hai dường như đều cảm nhận được thanh âm trái tim loạn nhịp. Diễm phụ thần sắc ngọt ngào, nàng tay ngọc bọ gan chà sát Trần Duyệt đứng quần, hơi thở như lan tiếng lại gần tai hắn thì thầm.

- Đêm qua thiếp vẫn chưa được tận hưởng nha.

Lời nhắc nhở tràn ngập khiêu khích cùng dẫn dụ mùi vị đã đánh động Trần Duyệt hỏa nhiệt. Hắn cười gằn vui sướng bé thóc nàng lên, nhất thúc cuồng nâng nàng phi mĩ kiêu đồn báo hiệu một “trận chiến không khoan nhượng” sắp tới với nàng.

- Ah...

Chu Lệ Ảnh bất ngờ bị Trần Duyệt ném xuống giường cỏ, nàng giận dỗi biểu môi quay mặt đi. Trần đại sắc lang xấu xa tập kích từ phía sau, tay heo trơn trượt trên đạo bào rồi lần lượt tiến vào bên trong chế trụ hai ngọn đại phong bạo mắt.

- Sắc lang, chàng...chàng...đừng vội vàng như vậy, để thiếp thoát y phục ra trước đã.

Diễm phụ ngọc thể cũng vì bị hắn trêu đùa nên vô cùng mất cảm, nàng khó khăn thốt thành lời.

- Ta lại muốn kiên chết nàng trong khi tao lăng phu nhân vận y phục, nàng không thấy đó cũng là một lại tình thú sao?

- Xấu nam nhân, tùy ý chàng.

Những lời hắn thì thầm vào tai càng khiến cho nàng thập phần mong chờ, cả người cũng đã tùy quân (lang quân) xâm lược.

- Nhưng mà đêm qua không phải tướng công đã ra rất nhiều rồi sao, nếu cố tình gượng ép sẽ đối với chàng bất lợi.

- Tao nữ nhân, nàng còn không phải đã sớm thềm khát thứ này, cố sao lại cố tình đưa đẩy chứ.

Hắn cười ha hả, dưới quần đã cộm lên rõ ràng hung thú bên trong đó đã vô cùng đói khát, không hề có biểu hiện gì là sau một đêm hung hăng càn quấy.

- Tướng công xấu, người ta thật tâm đều là nghĩ cho chàng mà.

Chu Lệ Ảnh thăm mừng rỡ, tay ngọc còn gấp hơn cả hắn. Nàng yếu điệu không khác gì một thê tử công dung ngôn hạnh hầu hạ tướng công thoát y phục.

- Bập!

Quần dưới vừa được kéo xuống, nàng chực hoảng hốt vì có một vật gì đó va vào mặt ngọc. Đến khi nàng nhìn lại, thì ra cự long của hắn đã không thể kiềm chế đã ngóc đầu lên thị uy. Tao lãng phu nhân liếc mắt đưa tình, nàng chiếc mũi cao, thon dài thỏa mãn hít vào cự long mùi hương. Nam nhân mạnh mẽ hương vị như muốn đánh đổ Lệ Ảnh, nàng ngậy ngát một hồi rồi phục thị hắn.

- Ha ha ha Lệ Ảnh, nàng có vẻ đã yêu thích mùi vị của thứ này a.

- Không phải tất cả đều do chàng gây ra sao, làm cho thiếp say mê không thể nào dứt ra được. Sau này thiếp phải biết làm sao đây.

Nàng nũng nịu nâng niu vật chí ái trên tay, thêm khát liếm láp như một nữ hài lần đầu được thưởng cho kẹo hồ lô thơm ngọt.

- Sướng...sáng khoái, tao lãng nữ phụ, nàng không cần phải lo chuyện sau này. Chỉ sợ dù nàng muốn trốn chạy cũng không thể thoát khỏi tay Trần Duyên ta.

Trần Duyên thư sướng tới mức không thể kiềm nén, hắn đối với thủ đoạn phục thị của nàng vô cùng mong chờ. Nói không ngoa thì trong số những thê tử của hắn chỉ riêng về mặt này nàng xếp thứ 2 không kẻ nào dám tranh đệ nhất đi.

Diễm phụ sau khi đã làm cự long trở nên ẩm ướt, nàng nghe theo Trần Duyên chỉ đạo song thủ chống lên cự thạch hướng kiều đồn về phía hắn.

Trần Duyên xấu xa thoát xuống nàng quần, tức khắc hiểm địa trọng yếu nhất của nữ nhân đã hiện ra. Dùng một đầu ngón tay quệt một chút chất lỏng đang rỉ ra từ nơi ấy, trước sự chứng kiến của nàng Trần Duyên thật tâm hưởng thức.

- Rất ngọt a, nàng có phải đã ăn rất nhiều mật ong a, nếu không nơi này lại không thể ngon ngọt được như vậy.

- Tướng...tướng công nếu ưa thích tới vậy, thiếp thân thể này tùy ý chàng định đoạt.

Trông thấy Trần Duyên vì nàng mà không tiếc hạ mình uống thứ dâm dịch kia khiến Lệ Ảnh càng đối với hắn yêu thương không dứt. Ở thời đại này trọng nam khinh nữ luôn hiện hữu, mặc cho nữ nhân vì bọn hắn mà đã hạ nhục mình tới mức nào nhưng những tên nam nhân kia chỉ xem nữ nhân không khác gì công cụ thỏa mãn bọn hắn, sau khi sinh con nói dối nhan sắc không còn được như trước liền bỏ bễ không quan tâm tới. Thứ hời nam nhân trên thế gina này được mấy kẻ như hắn chứ.

- Ah...ah...thiếp vẫn chưa quen...chàng đừng...bắt ngờ như vậy ah...

Được sự cổ vũ từ nàng, Trần Duyên không ngần ngại tiến sát vào hắn ưa thích địa phương. Hạ thể của nàng ở gần Trần Duyên hơn bao giờ hết, theo từng nhịp thở của nàng mà nơi đó cũng vận động “khép, mở” theo làm cho Trần Duyên vô cùng thích thú. Hắn tình nghịch thổi một hơi vào khiến nàng giật bản mình, diễm phụ oằn người xuống cố sức giữ lấy thân thể đứng vững cùng nội tâm mong chờ tiếp tục được Trần Duyên chơi đùa.

Hạ thể chất dịch đã nhiều hơn lúc trước, Trần Duyên biết được thời cơ đã tới. Hắn đưa miệng tới hôn vào tiểu đậu, sau đó bắt chọt ngậm chặt lấy toàn bộ tiểu cô nương của nàng ra sức hút lấy hút để.

- Học...học...

Nàng sắc mặt ngậy dại, Lệ Ảnh tâm trí lúc này đã phiêu diêu tới tận chín tầng mây. Nàng không tin rằng Trần Duyên lại dám làm ra hành động khó tin này, không thể thốt nên lời. Song cước thon dài kẹp chặt lấy đầu Trần Duyên càng khiến hắn dùng lực thêm nữa.

- Khà...sáng khoái. Nàng dâm dịch còn thơm ngon hơn cả mỹ tửu gấp vạn lần. Cả đời này nàng khẳng định không thể thoát khỏi tay tướng công được nữa, ta phải hấp nàng đến khô mới thôi.

Trần Duyên sáng khoái tham lam uống từng ngụm d*âm thủy, nơi đó lúng phúng một nhúm tiểu mao cũng bị dâm dịch cùng nước bọt của hắn làm cho toán loạn.

- Đây nữ nữ, ta vẫn còn chưa thao nàng, đừng mong bỏ cuộc sớm a.

Hắn ôm chầm lấy ngọc thể của diễm phụ, bế thốc nàng lên mặt đối mặt với hắn. Cự long hùng dũng vẫn chưa được ăn no dựng cao đầu thêm khát con mồi.

- Thiếp...thiếp không còn sức lực nữa, chàng...chàng...

- Ha ha ha tới lượt tướng công phục thị nàng. Ta bảo đảm sẽ khiến cho nàng dục tiên dục tử.

Thân thể hần cường tráng, nhẹ nhàng nâng nòng lên. Cự long tìm đến trước cửa huyết động, một đầu mẫn thú luôn tìm cách vờn con mồi của mình trước khi xoi tái. Trần Duyên quái ác quyết tâm không ngay lúc đó ban thưởng cho nàng niềm sung sướng, hạ thể của nàng cứ cọ sát trên thân cự long gân guốc làm cho nữ phụ tưởng gần đã khô cạn lại một lần nữa tiết thủy.

- Nữ nhân quả nhiên được làm ra từ nước, không ngờ nàng vẫn còn có thể tiết ra d*nh thủy nhiều tới mức này a.

- Sắc lang...chàng đừng trêu chọc... thiếp nữa.

Diễm phụ hạ thể loạn động càng lúc càng nhanh, nòng tiêu cô nương bên dưới đã ngứa ngáy không chịu nổi. Cảm giác trông rỗng như muốn tra tấn tinh thần khiến nàng như muốn phát điên.

- Nếu nàng quả thật đã không thể chịu được nữa thì hãy cầu xin ta đi.

- Lão công, chàng hãy... hãy để cự long đâm vào, tàn phá âm huyết này của thiếp.

Lệ Ảnh không còn giữ nổi mình, nàng lúc này đã bị dâm tính khống chế. Nữ phụ sở hữu đường cong mê người, nàng chỉ cần đơn thuần đi đứng đã gọi lên nam nhân dục vọng. Vậy mà giờ đây nàng thậm chí còn một tay bóp chặt lấy của mình cự phong căng cứng, nhắm nút hạt đậu đỏ hồng dính phía trên. Tay kia lại tách ra hạ thể, để Trần Duyên có thể nhìn sâu vào bên trong âm huyết khiến hần mở rộng tầm mắt.

- Dâm phụ, ta kiên chết nàng.

Trần Duyên cũng không thể gắng gượng, hần cự long mạnh mẽ đâm sâu vào bên trong đập thẳng vào hoa tâm. Hần cảm giác được nhục còn như được ngâm vào ôn tuyền, vừa ẩm ướt lại càng âm áp khó thể cưỡng lại.

- Cự...cự còn của chàng muốn...ah...làm chết thiếp mà, nhẹ...lực...ah...

Hạ thể của nàng bị cắn cứng, một con thống khổ từ bên dưới lan tỏa ra khắp lục phủ ngũ tạng khiến cho nàng đỏ gục xuống đất, trên môi chỉ có thể lắp bắp những thanh âm không đầy đủ. Nhưng cũng chỉ một lúc sau nữ nhân rốt cuộc cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận Trần Duyên mạnh mẽ xâm nhập. Nàng không còn đau đớn, thống khổ chỉ là không còn khả năng loạn động như trước chỉ có thể mặc cho nam nhân của nàng tùy ý bày xếp.

- Lệ Ảnh, không phải nàng lúc này vẫn còn rất dâm đang cầu xin tướng công đi?

Hần nhục còn mạnh mẽ trườn sấp vào bên trong tiểu điền loa của Lệ Ảnh, song thủ càng không yên vị. Bộ ngực căng tròn kia kiên tục vận động trước mắt khiến Trần Duyên khó lòng để cho qua. Song thủ tóm chặt lấy bọn chúng, Trần Duyên hung ác ép hai đại mẫn thấu lại với nhau tới mức biến dạng. Hai viên tiểu châu hồng hào, chà sát rồi bị hần cùng lúc đưa vào miệng nhắm nút.

- Mạnh nữa lên chàng ơi...kiến chết thiếp đi. Tao phụ này sinh ra là để chàng đùa bỡn.

Song phong được Trần Duyên tận tình chăm sóc, Lệ Ảnh càng trở nên dục tính công tâm tới mức đã tiết thân 3 lần. Trong lúc hành hạ nàng, hần trong miệng lưu lại hương vị ngọt ngào khó tả khiến hần bật chột ngoài ý muốn.

- Là...là sữa! Lệ Ảnh nàng...

Cự phong bỗng chốc cắn trần sữa trắng, từng dòng ngọt ngào sữa mẹ phun ra như đồng thủy phá bờ đê bắn lên khắp người hần.

- Thiếp...đã từng sinh hạ nữ nhi, thiếp...thiếp không có cô ý che giấu chàng đâu chỉ là...chỉ là thiếp không đủ dũng khí nói ra sợ chàng sẽ...ah...

Lệ Ảnh phút chốc sợ hãi, nàng điều nàng lo sợ thật sự đã tới. Hần đã phát hiện ra nàng đã sinh hạ hài nhi cho nam nhân khác. Nữ phụ trong cơn cực khoái đã nguội lạnh trở lại, nàng lo sợ thân sắc biểu thị không thể nào giấu giếm.

Nhưng nàng lại càng bất khả tư nghị, nam nhân kia lại không hề nổi giận dù nàng đã che giấu sự thật động trời này. Trần Duyên dường như mặc kệ lời nàng thú tội, hần vẫn chỉ chú trọng tập kích hùng phong thỏa thích hấp nàng sữa ngọt.

- Ha ha ha đây là lần đầu ta được thưởng thức tư vị này a, dù là nữ vị của thần tiên cũng không thể nào sánh bằng.

Trông thấy hần hân hưởng chúng đến mức quên trời quên đất, nữ phụ như được chết đi sống lại. Nàng càng ép mạnh đầu hần vào nơi nhu mềm của mình, tay tác động để chúng tiết ra càng nhiều nhằm thỏa mãn Trần Duyên thứ yêu thích.

- Ah...ah...thiếp ra...học...học...hào tướng nha...chàng đúng là muốn kiên chết dâm phụ này mà.

Chu Lệ Ảnh đã được Trần Duyên đưa lên đỉnh vu sơn hơn 10 lần, cuối cùng nàng cũng đã khiến Trần Duyên giải phóng hần tinh hoa. Tinh dịch nhiệt lượng như muốn đun nóng nữ phụ hoa tâm. Nàng thư sướng tới mức vô lực, tứ chi buông thả. Ngay khi Trần Duyên rút cự long ra khỏi hạ thể thì nàng âm huyết bắn phụt ra vì không thể chứa nổi hần số lượng lớn tinh hoa. Ngực lớn phập phồng lên xuống, Lệ Ảnh nồng đậm hạnh phúc mỉm cười, khi đối diện với nam nhân trước mắt nữ phụ đã thập phần khẳng định hần giờ đây chính là tướng công duy nhất và suốt kiếp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 198: Khó hiểu kinh hỉ (16+)

Chu Lệ Ảnh sau một ngày hoang đường cùng hân nàng phong vận càng trở nên thu hút ánh nhìn, Trần Duyên cứ yêu thích dính lấy mỹ nhân không làm cách nào có thể tách ra.

- Tướng công, thiếp vốn đã có nữ hài, chàng không vì lẽ đó mà chán ghét thiếp chứ?

Từ khi song phong nàng tiết sữa trở lại, Trần đại sắc lang đối với diễm phụ nàng càng trở nên yêu thích không thôi. Trông hân như tiểu hài từ ngã vào lòng nàng tham lam hấp đi dòng sữa của nàng, Lệ Ảnh thập phần vui sướng nhưng vẫn chưa hết bồn chồn bởi vì Trần Duyên với chưa xác thực rằng hân có thật sự tha thứ cho nàng.

- Nếu ta muốn nàng từ bỏ nữ nhi kia, liệu nàng có nghe theo lời ta không?

- Thiếp...hức...hức...tướng công, chàng thật vô sỉ mà. Sao lại đặt ra điều kiện này với thiếp chứ?

Lệ Ảnh òa khóc thảm thương. Trước kia khi Trần Duyên vẫn chưa hiện diện trước mặt nàng thì nữ nhi chính là nguồn sống duy nhất, là nguyên nhân để nàng có thêm nghị lực tiếp tục ở lại gia tộc kia. Nay hân lại hà khắc ép uống nàng phải từ bỏ của nàng huyết nhục làm sao mỹ phụ có thể nhẫn tâm đây.

- Bảo bối ngoan, tướng công không phải bắt ép nàng chia rẽ cốt nhục. Giờ đây nàng chính là tâm can bảo bối của Trần Duyên này, nếu nàng vạn lần không muốn vứt bỏ nữ nhi thì ta làm sao trách nàng được chứ.

- Điều này là thật?

- Ta dám dùng tính mạng để khẳng định, nếu đó là nàng nữ nhi thì cũng xem là Trần Duyên này nữ nhi. Sao lại có thể cam tâm ghét bỏ đây.

Trần Duyên vỗ về diễm phụ, hân quả thật chỉ muốn trêu chọc nàng. Nàng trước kia quá khư hân vẫn có thể không đếm xỉa tới thì cơ sao lại vì nàng nữ nhi mà lưu lại khuất tất trong lòng chứ.

- Tướng công, đa tạ chàng đã không ghét bỏ, thiếp hạnh phúc quá cứ ngỡ như chàng là bảo vật mà thượng thiên ban xuống cho thiếp vậy.

- Chàng nhìn xem chúng lại chường đau nữa rồi, chàng không muốn thiếp thân phải khó chịu nữa đi?

Diễm phụ sung sướng ôm trầm lấy hân, niềm vui ập tới khiến cho song phong bỗng nhiên phình trướng. Mảng y phục phía trước hai tiểu đậu đã ẩm ướt, Lệ Ảnh thần tình tao lãng, kéo nhẹ ngực áo lộ ra song phong non mềm, mịn màng vẫn còn lưu lại dấu vết cùng hoang cùng hân.

- Ha ha ha ta hấp nàng đến nghiện mất thôi.

Hai thân hình không mảnh vải che thân lại lao vào quần chiến, ngọc thể của Lệ Ảnh hoàn mỹ như ngọc thạch, nàng trời sinh thiên tư nhanh nhạy chỉ sau vài lần xem xét nét mặt đã có thể làm ra nhiều dạng vui đùa khiến cho Trần Duyên yêu thích không thôi, ngày đêm rông rui trên người nàng. Đến khi cả hai muốn tiếp tục hành trình đã là chuyện của 3 ngày sau đó.

- Tướng công, chàng xem chân của thiếp không ngờ đã lành lại rồi.

Lệ Ảnh ngoài ý muốn, gót hồng phẳng lì trơn nhẵn. Một chút dấu vết chứng minh nơi đó đã từng xuất hiện vết thương sâu cũng không thể nhận ra. Diễm phụ niềm vui ngoài ý muốn, nàng còn nghĩ rằng ý nhất cũng phải 10 ngày nữa tháng thương thế mới có thể lành lặn. Nhưng chỉ sau 3 ngày vân vũ cùng Trần Duyên không thể chú trọng chăm sóc mà vẫn có thể lành lặn lại như trước.

- Quả nhiên đã thương thế đã lành, đó chính là tin tốt a.

- Đây là dấu hiệu của thần thông Thiên Hạ Hồng Lô chữa lành, không gian này...không thể giam cầm thần thông.

Ngoài mặt Trần Duyên cũng vì nàng bình an nói lời chúc mừng. Nội tâm lại chấn động không nhỏ, thời gian vừa qua pháp lực đều đã bị phong tỏa khiến tu sĩ biến trở về phạm nhân, trở thành con mồi ngon lành trong miệng yêu thú.

- Không sai, thần thông từ trước tới nay đều là năng lực bí ẩn không ai có thể hiểu thấu. Chủ nhân bí cảnh này cũng không ngoại lệ, hân dù có pháp lực khủng bố tới cỡ này cũng khó lòng đánh động tới thứ mà ngay cả hân cũng mù tịt.

- Tướng công, chàng cũng nghĩ là có thứ gì không đúng sao?

Sắc mặt hân đắm chiêu suy nghĩ không thoát khỏi con mắt của nàng, mỹ phụ nội tâm lo lắng.

- Đương nhiên là không bình thường, đều là do tướng công ra sức “chăm sóc” chúng nên nàng mới mau chóng khỏe lại a.

- Tướng công xấu, tướng công đáng ghét. Thiếp không muốn nói chuyện cùng chàng nữa.

Lệ Ảnh nhớ lại 3 ngày hoang dục điên cuồng, ngượng ngùng quay lưng giận dữ.

Tâm trạng thoáng tốt, cả 2 dừng lại dưới một góc cây nghỉ ngơi. Gối đầu trên mĩ cước của nàng Trần Duyên vắt óc suy nghĩ làm sao tìm ra lợi hại linh trùng để hần có thể thi triển ra thần thông Thần Không Vận Trùng.

- Loạt xoạt...

- Có động tĩnh.

Lệ Ảnh pháp kiếm không rời tay nhanh chóng tuốt ra khỏi vỏ, nàng tuy pháp lực không còn nhưng linh mẫn của một Trúc Cơ tu sĩ không thể xem thường.

Từ trong bụi cây, một đầu yêu thú tương tự đại khuyển. Trên người không hề toát ra sát khí có lẽ yêu thú này chỉ tính cò đi ngang qua. Nhưng lại vô tình khiến Trần Duyên chú mục lại chính là thứ mà đầu yêu thú kia đang giữ trong miệng.

- Dừng để cho nó thoát.

Hai người xông lên, chỉ trong chớp mắt đã khóa mọi đường lui của yêu khuyển. Nhận ra bản thân đã rơi vào thế gọng kềm, yêu thú hung hăng nhả ra vật kia xông vào công kích Lệ Ảnh.

Diễm phụ sau khi thương thế lành lặn từ sau trong nội thể chợt phát hiện một cỗ nội lực thần bí. Không những giúp nàng chống chọi lại với thời tiết thất thường, đồng thời lực lượng cũng gia tăng đáng kể. Hoàn cảnh đỡ ngang vậy mà đã chặn đứng yêu thú công kích, không đợi nó có thể xoay mình, Trần Duyên tiến tới một thủ chém rớt đầu lâu của yêu khuyển đáng thương.

- Chàng vì thứ này mà mạo hiểm chặn đứng đầu yêu thú không rõ tung tích kia sao?

Lệ Ảnh trông thấy Trần Duyên nhẹ nhàng nâng lên vật lạ kia cũng không khỏi hứng thú. Nàng hiểu rõ hần làm người cần trọng không thể nào lại bất cẩn gây sự với những yêu thú bí ẩn ở nơi đây.

- Ha ha ha chính là nó, không thể nào sai được. Lão thiên quả nhiên cũng đứng về phía bốn đại gia ta a.

Hiếm thấy hần cuồng tiêu tới mức này, thứ thương dài Trần Duyên giữ trong tay bất ngờ lại có chút động đậy. Rõ ràng đầu sinh vật kì lạ này đã bị tổn thương không hề nhẹ, thậm chí là tính mạng đang nhanh chóng hao mất.

Trần Duyên đầu thế để chuyện đó xảy ra, hần ngay tức khắc mi tâm xuất hiện linh trùng ẩn kí. Một cỗ lực lượng quen thuộc tiến vào bên trong thân hình nhỏ nhắn kia. Một lúc sau hào quang dần tan đi, Trần Duyên thở dài một hơi nhưng lại không thể che giấu được vẻ kinh hãi như điên trên mặt hần.

- Tướng công, càng nhìn lại chàng mà xem, không khác gì tiểu hài tử. Đầu trùng đất này mà cũng tính là bảo vật sao?

- Bảo vật?? Chưa đủ, lần xâm nhập bí cảnh này đây có thể xem như là thu hoạch lớn nhất của ta.

Đầu trùng đất này chính là mục tiêu Trần Duyên thêm khát bấy lâu nay, Địa Long Khâu hần hữu linh trùng được xếp vào vị trí đệ tam trên Vận Trùng Bảng. Linh trùng này thập phần trân quý, tương truyền từ thời thượng cổ những tông môn lớn mạnh đều tìm mọi thủ đoạn bắt chúng về chôn thả trong vườn linh dược. Nói tới đây diệu dụng của Địa Long Khâu đã quá rõ ràng, không những thế chữ “Long” trong danh tự cũng không phải người xưng tâng bốc. Địa Long Khâu ẩn chứa trong mình một tia Long Huyết tương lai bất khả hạn định.

Lệ Ảnh biểu môi nàng không tin đầu linh trùng mệnh yếu kia lại có thể trân quý như lời Trần Duyên đã nói.

Mấy ngày hôm sau hần đối với tiểu trùng kia thập phần cưng chiều, nước đưa tới tận nơi, thức ăn dâng lên tận miệng. Địa Long Khâu cũng cực kì đối với Trần Duyên ý lại, thương thế vừa lành hần là đã cuốn quýt bên hần, cuốn lấy cổ tay Trần Duyên tạo thành một cái vòng kì quái.

Đối lập với hai chủ tớ kia, Lệ Ảnh lại thập phần không thoải mái. Nàng có cảm giác mấy ngày nay Trần Duyên không còn mặn nồng với mình như trước, thậm chí ban đêm hần vẫn còn thao thức canh chừng cho tiểu trùng kia chứ không muốn cùng nàng hoan hỉ.

Nhiều lần trông thấy diễm phụ sắc mặt không vui khiến Trần Duyên phì cười, thi ra nữ nhân này lại ghen tức với một đầu linh trùng. Quyết không để thế từ thất vọng, đêm đó chờ cho Địa Long Khâu an giấc Trần Duyên lén lút bước lại gần. Lệ Ảnh cô đơn nằm lẻ loi một góc trên giường lớn khiến Trần Duyên xót xa. Hần từ phía sau ôm trầm lấy nhục thể nhu nhuyến vô cốt thâm thi vào tai nàng.

- Thế từ, là tướng công không đúng, ta vạn lần không nên bỏ quên nàng.

- Chàng tâm trí còn nhớ tới Lệ Ảnh đã đủ để thiếp vui mừng rồi.

Nàng nhỏ giọt lệ vui sướng, cả hai thít chặt lấy nhau vẫn vũ tới khi cạn kiệt sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 199: Danh Bá Chi Bảng cường nhân

Một khoảng đất trống, hai người Trần Duyên cùng Lệ Ảnh đều đang chú mục. Đầu Địa Long Khâu về ngoài vô hại có chút rụt rè, thân dài chừng một thước co người lại giấu đi khuôn mặt thấp phần đáng thương.

- Tướng công, chàng thật sự nghĩ đầu tiểu trùng này sẽ làm nên chuyện gì to tát đây.

- Nàng đừng xem thường linh trùng này, bởi vì chúng thật sự vô cùng hiếm gặp, ghi chép về nó lại càng ít đến thương cảm nên không nhiều kẻ biết được sự lợi hại của Địa Long Khâu.

Địa Long Khâu ngoài kia sợ rằng đều đã tuyệt diệt không thể tìm thấy, Trần Duyên không ít lần tiếc rẻ. Nhưng mệnh thiên địa này khẳng định đã bị phong ấn từ thời thượng cổ, nên tiểu tử này mới có cơ may sống sót tới tận bây giờ. Khi cùng đầu ấu trùng này trao đổi thì dường như không còn đầu Địa Long Khâu nào khác, Tiểu Khâu này sợ rằng đã là đầu linh trùng cuối cùng còn sống sót thấp phần đáng thương.

- Tiểu Khâu hãy cho ta thấy hình dạng thật sự của ngươi.

- Rống...

Linh trùng đồ án rực sáng tại mi tâm, trên thân của Tiểu Khâu cũng hiện ra hình dạng tương tự. Đầu tiểu trùng yếu ớt bỗng nhiên co giật mãnh liệt thân thể càng lúc càng phình to. Từ kích thước ban đầu bỗng chốc hóa lớn thành một đầu Địa Long Khâu đứng ngưỡn dài hơn trăm thước, cao 3 trượng. Đồng thời sắc mặt ngầy thơ đã bị thay thế bởi sự giận dữ khôn cùng. Trên miệng máu hàng vạn chiếc răng nhọn hoắt lia chĩa không hề theo thứ tự, chỉ cần nghĩ tới bị thứ kia cắn ngập vào thân thể đó là không thua gì thủ đoạn tra tấn tàn độc nhất.

- Tướng công, tướng công. Đây là Tiểu Khâu thật sao?

- Khả khả, không sai. Đây là hình dạng thật sự của Địa Long Khâu, hung thần một thời làm mưa làm gió từ thời thượng cổ khiến cho vô vàn bậc đại năng ngày đó phải sợ hãi mà tìm cách diệt sát không để lưu lại hậu họa về sau. Mà đây chỉ là một đầu ấu trùng chưa trưởng thành mà thôi.

Hình thể lúc này của Tiểu Khâu không khác gì trong ghi chép của Chu lão để lại, đây rõ ràng là một đầu Địa Long Khâu thuần huyết mạng lực lượng đáng sợ. Tuy chỉ là ấu trùng nhưng Trần Duyên vô hình cảm thụ được áp lực của Tiểu Khâu mang tới, điều mà chỉ những Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ mới có khả năng làm ra.

- Nhưng mà... Tiểu Khâu thần trí đã mất, thiếp sợ rằng nó không thể nhận ra chàng mà quay sang công kích chúng ta.

Lệ Ảnh lo sợ cũng có lý lẽ của nàng, Tiểu Khâu sau khi được Trần Duyên giải phóng sức mạnh thật sự vẫn còn đang điên cuồng quấy phá, không những đất đá vô tri mà không ít những yêu thú nhỏ yếu cũng bị công kích, cả người rơi vào tầng tầng lớp lớp răng nhọn nhục thể bị loạn đâm mà chết.

- Tiểu Khâu, ngươi quấy phá chắc cũng đã thỏa mãn ít nhiều, trở lại đây với ta.

Trần Duyên không hề sợ hãi trước vẻ điên cuồng của Địa Long Khâu bởi vì mối liên kết kỳ diệu giữa bọn hắn vẫn còn đang vô cùng bền chắc. Tiểu Khâu chỉ đang tìm nơi để trút cơn thịnh nộ đã dồn nén bấy lâu mà mục tiêu dễ xâu xé không ngoài những yêu thú đã công kích nó.

- Chi...chi...

Tiểu Khâu hóa nhỏ thân hình phóng lại trên tay Trần Duyên, đối với tiểu trùng này hắn đã trở thành thân nhân duy nhất. Ngầy thơ nét mặt cứ làm nũng hắn không thôi.

- Lệ Ảnh, chúng ta đi thôi.

Được Trần Duyên cưng chiều vuốt ve cảm ngọc, mỹ phụ nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc bước theo hắn.

- Đã qua 10 ngày, những tu sĩ thâm nhập bí cảnh hắn cũng bắt đầu đánh chém lẫn nhau đây.

Cùng đồng môn hội họp là ưu tiên hàng đầu lúc này, từ khi tới đây Trần Duyên luôn có cảm giác từ sâu thẳm trong trái tim sức hút mãnh liệt phát ra từ trung tâm bí cảnh. Chu Lệ Ảnh cũng không ngoài dự kiến, nàng luôn có một cảm giác mãnh liệt như bị lôi kéo theo.

- Sư huynh...sư huynh...ta ở đây.

Viên Thành Lực dáng người như hộ pháp vác sau lưng cự trùy từ phía trước kinh hi như điên hướng Trần Duyên hò hét. Hắn nhiều ngày nay đã tại nơi này kiên nhẫn chờ đợi vì sớm muộn gì cũng đoán được nếu Trần Duyên vẫn còn sống thì cũng sẽ tới nơi đây. Quả nhiên không uổng công bỏ ra, chờ đợi nhiều ngày cuối cùng Trần Duyên cũng đã xuất hiện.

- Viên sư đệ, ta quả thật đã làm đệ phải chịu khổ rồi.

- Không khổ, không khổ. Cái mạng này của ta là do sư huynh kéo về đừng nói chỉ có vài ngày, vài năm cũng là xứng đáng.

Hắn đập mạnh vào lồng ngực âm vang như tiếng trống da, một mặt nghĩa khí ha hả cười. Nghe điều này tưởng chừng như đơn giản nhưng liệu có kẻ nào biết được bảo vật đã ở ngay trước mắt mà vẫn có thể bình tâm mặc cho kẻ khác tranh giành còn bản thân lại đứng ngoài cuộc? Chỉ có như vậy cũng đủ để hiểu Thành Lực làm người vô cùng khảng khái, để tìm một vị bằng hữu như hắn thật sự không thua gì mò kim đáy bể.

- Còn vị đạo hữu này...

- Nàng là song tu đạo lữ của ta, đệ sau này cứ xưng hô Chu tẩu là được.

Chu Lệ Ảnh vẫn còn băn khoăn không biết viện lí nguyên do gì để che mắt tên sư đệ kia thì Trần Duyên vô cùng thành thực, không chút giấu diếm gọi đích danh nàng là song tu đạo lữ của hắn khiến nữ phụ ngượng chín mặt.

- Ah! Thì ra là Chu tẩu, Thành Lực có lẽ.

- Viên sư đệ không cần phải khách khí, nguoi là bằng hữu của tướng công thì cũng chính là ta bằng hữu đừng lúc nào cũng quá khách khí như vậy.

Vốn là một vị phu nhân quyền uy cao ngất, ngay tức khắc Lệ Ảnh bày ra khí chất của một thê tử lễ tiết không làm cho Trần Duyên mất mặt.

- Viên sư đệ, còn các sư huynh đệ đồng môn hẳn đều đã tập trung tại phía trước đi?

- Àm... ăm...

Thanh âm dữ dội lan tới tận đây, bên trong khảng định vô số tu sĩ đã lao vào vòng chém giết tranh giành truyền thừa. Chỉ có 3 người nơi đây là ngoại lệ, Trần Duyên vốn bắt đầu đi bị kéo vào nhưng hắn cũng đã có thu hoạch cực lớn cho riêng mình nên cũng không quá cưỡng cầu. Nữ phụ Lệ Ảnh vốn đã tìm được nam nhân duy nhất của đời mình, hắn ở đâu nàng sẽ ở đó, chỉ cần ở bên đức lang quân thì dù có bạt ngàn châu báu cũng không thể bắt nàng phải rời xa hắn. Còn Viên Thành Lực tính tình trọng nghĩa xông vào đây cốt chỉ là vì muốn trả ơn cứu mạng, đối với truyền thừa không quá truy cầu.

- Trận chiến đã nổ ra, bên trong hẳn còn rất nhiều sư huynh đệ. Sư huynh, chúng ta phải nhanh vào trợ giúp bọn hắn.

- Được, đệ cứ tiến vào bên trong nhưng hãy nhớ kĩ thứ này, nếu thấy mũi tên này được bắn chỉ thiên tất cả phải rút lui về phía ta.

Viên Thành Lực trở mặt ra nhìn trong suốt mũi tên từ hư không hiện ra trước mắt, sát khí lăng lệ khiến hắn nuốt một ngụm nước bọt mạnh mẽ gạt đầu.

- Thượng lộ bình an.

- Đa tạ sư huynh, ta sẽ ghi nhớ.

Nhìn thấy bóng người cao lớn của Thành Lực dần khuất đi, Trần Duyên cùng Lệ Ảnh cũng theo sau bước đầu xâm nhập. Khoảng đất trống đã trở thành chiến trường đầy rẫy xác người chết nằm la liệt. Thật khó tin vào mắt mình, những tu sĩ ngày thường hô phong hoán vũ, mặt không đổi sắc nay lại cầm trên tay binh khí lao vào người sống ta chết không khác gì phạm nhân.

Trong lúc hỗn chiến vô tình đã sinh ra không ít thế lực, từ danh môn đại phái tới bèo nước gặp nhau. Vô số kẻ tình mắt nhận ra không có pháp lực dựa vào thì chỉ có tụ hợp lại bọn họ mới mong có thể sống sót. Những chuyện liên hợp như thế này chính phải lại vô cùng nhuần nhuyễn, bọn chúng dường như đã dự tính từ trước, khi chém giết bắt đầu đã vô cùng ẩn ý phối hợp theo từng nhóm hái xoàng không ít tính mạng của những kẻ xem trời bằng vung.

Người đứng đầu thế lực này không ai khác ngoài kẻ được trọng vọng nhất ở đây cao đồ Thiên Kiếm Phái, Tam Tuyệt Kì Tài, Phong Tình Kiếm. Lực hiệu triệu của một một tên kiếm tu thiên tài quả nhiên không tầm thường, chỉ sau vài hô hấp gần như một nửa số người ở đây đã đầu nhập vào thế lực dưới trướng hắn.

- Mục Chứng Nhân, 10 năm trước nguoi dám kéo người mai phục Thiên Kiếm Phái đệ tử, khiến 4 vị sư huynh của ta phải chết thảm. Bây giờ cũng chính là lúc nguoi phải đền tội.

Chính phái luôn có một mục tiêu duy nhất đó chính là thế lực ma tông, mà Ma Kiếm Tông đương nhiên là phải đứng mũi chịu sào. Nếu như ở Thiên Kiếm Phái, Phong Tình Kiếm nổi danh suốt chúng thì Ma Kiếm Tông, Mục Chứng Nhân luôn được chúng đệ tử ngưỡng vọng. Không chỉ thế lực phi phạm, Mục Chứng Nhân tuy là người Phong Ma Sơn nhưng chưa hề bái vào tứ trưởng lão đệ tử, hắn tự thân tu luyện nay đã 400 năm chỉ còn nữa bước là sẽ đột phá Kim Đan cao thủ.

- Nguoi nhìn xem Phong Tình Kiếm xếp hạng 38 trên Danh Bá Chi Bảng cùng Mục Chứng Nhân hạng 30. Hai người họ muốn quyết chiến.

- Tranh tài cao thấp ở đây sao? Không thể nào tại nơi pháp lực bị cầm cố như thế này dù Phong Tình Kiếm có đánh bại Mục Chứng Nhân cũng không thể xem xét lấy đi vị trí của hắn.

- Tại sao không thể, thắng là thắng, bại là bại chỉ có kẻ cuối cùng còn đứng vững mới chính thực là cường nhân.

Hai đại cao thủ được bài danh trên Danh Bá Chi Bảng đứng trong thế đối mặt, thật trùng hợp là hai người đều là kiếm tu một trận chiến này gần như đã thu hút lực chú ý của tất cả mọi người.

- Ta sẽ cầm chân tiểu tử Phong Tinh Kiếm kia, các người mau xông vào ngọn tháp cao kia giành lấy truyền thừa cùng bảo vật trong đó.

- Được. Các huynh đệ đồng môn tất cả theo sau ta.

Bước chân tới đây chỉ có Mục Chứng Nhân được danh bài mà còn là vị trí không thấp nên lời nói của hắn có sức nặng vô cùng. Hai tên Trúc Cơ Hậu kỳ tu sĩ kia cũng nhận ra tình thế vi diệu, thế lực Ma Kiếm Tông tuy đông đảo nhưng cũng khó có thể đơn độc chống lại quần hùng. Chỉ có thể nhờ vào Mục Chứng Nhân sẽ thu hút sự chú ý của bọn chúng những đệ tử còn lại mới mong có thể thu lấy truyền thừa.

- Ha ha ha hai vị vốn là cao đồ ma tông có sao lại lảng tránh, chúng ta trước nay chưa từng giao thủ hay là lần này sáng khoái một trận chiến không phải là rất tốt sao?

- Lưu Thừa Vũ của Chính Nhân Phái, Long Kiên Nha của Dược Sơn Phái. Hai vị đạo hữu quả nhiên cũng muốn cản trở chúng ta.

Cả hai sắc mặt không có mấy phần tốt đẹp, hai kẻ này chỉ xét riêng về thực lực sợ rằng cũng có thể chen một chân vào Danh Bá Chi Bảng thực lực càng không thể xem thường.

Bên kia Mục Chứng Nhân đã vô cùng bận rộn, hắc hắc kiếm liên tục chống đỡ Vân Tinh Kiếm kiếm chiêu. Tại nơi pháp lực trở nên vô dụng thì kiếm kỹ đã trở thành cứu cánh duy nhất, Vân Tinh Kiếm nổi danh luyện kiếm thiên tài nên sau trăm chiêu thế trận dần lộ rõ.

- Ha ha ha Mục Chứng Nhân ngơoi dựa vào tu luyện trước ta trăm năm pháp lực phồn thịnh đã không còn nữa, so về kiếm chiêu ngơoi chỉ còn cách ôm hận chịu chết mà thôi.

Mục Chứng Nhân từng kiếm bị đẩy lùi hết sức chật vật, thiên phú của Phong Tinh Kiếm khiến ai ai cũng đều hoảng sợ. Đừng nghĩ rằng kẻ bài danh 30 trên Danh Bá Chi Bảng chỉ biết dựa vào pháp lực, một người tu kiếm 400 năm làm sao có thể ngu muội dùng đan dược chống chọi tu vi được chứ. Nhưng những điều đó giờ đây lại càng tôn lên thực lực khó có thể chống lại của Phong Tinh Kiếm, kiếm chiêu của hắn càng lúc càng khó chống chọi.

- Phong Tinh Kiếm, người đừng ngông cuồng. Ngơoi thiên phú mạnh mẽ thì sao? Ta sẽ cho tên kiêu ngạo như ngơoi phải sáng mắt. Nhân-Kiếm hợp nhất Thủy Long Quá Giang.

Hắc Kiếm trên tay bỗng nhiên lưu động từng tia lam khí nhàn nhạt, Mục Chứng Nhân không hổ danh là cao thủ, hắn Hồn Khí từ lâu đã được dưỡng dục ra. Một thanh Hải Kiếm Hồn Khí có thể chế ngự cả biển lớn dần du nhập vào Hắc Kiếm, khiến cho binh khí của hắn càng trở nên bất phàm.

- Là... là Hồn Khí, không phải chỉ có những kẻ bài danh trước 20 mới có thể xuất ra Hồn Khí sao? Nói như vậy có lẽ là...

Toàn trường trở nên hoảng hốt, hai tên cao thủ Lưu Thừa Vũ cùng Long Kiên Nha trông thấy Hồn Khí lam sắc kia không khỏi có chút chần chừ. Hai tu sĩ ngang tài ngang sức nhưng một tên đã tu luyện ra Hồn Khí thì đó sẽ trở thành một trường chém giết một chiều. Nếu như bất cẩn thì không thể chiếm lấy truyền thừa thậm chí còn rơi vào vòng chiến kia.

- Ha ha ha quả nhiên không uống công Phong mỗ xem ngơoi là đối thủ chân chính, đã vậy ta đây cũng không giấu diếm thực lực được nữa. Ra đây đi Phong Bằng Kiếm hồn khí.

Kiếm khí đại bàng bao phủ lấy Phong Tinh Kiếm bên trong, bức tường gió tuy kín kẽ mà lại yếu ớt kia không ngờ lại ngạnh kháng được Mục Chứng Nhân kiếm chiêu làm cho bao nhiêu kẻ phải trở mắt ra nhìn.

- Không... không thể nào! Ngơoi tu luyện bất quá 200 năm làm sao có thể dễ dàng ngộ ra thứ thâm ảo như Hồn Khí được chứ.

- Tại sao lại không thể, thiên tài như ta cùng người thường như các người bất đồng. Hồn Khí của Phong Tinh Kiếm ta chính là thiên hạ vô địch.

Mục Chứng Nhân không thể tin vào mắt mình, hắn tu thành Hồn Khí bất quá vẫn chưa tới trăm năm nhưng vẫn không thể coi thường vậy mà vẫn bị Phong Bằng Kiếm Hồn Khí kia dễ dàng ngăn trở. Vậy thì hắn Hồn Khí đã thức tỉnh từ bao giờ?

Suy nghĩ trong đầu càng làm Mục Chứng Nhân kinh hãi, từng bước loạng choạng cuối cùng lại không thể tránh khỏi bị Phong Tinh Kiếm đánh bại.

- Mục Chứng Nhân, bài danh của ngơoi giờ đây chuyển sang ta. Ngơoi hãy an tâm mà chết đi, từ vong dưới kiếm của ta cũng coi như ngơoi không bị bôi nhọ.

- Không... Mục sư huynh... hai tên súc sinh kia các ngơoi mau tránh ra.

Hại vị đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ không thể đứng yên chứng kiến đồng môn huynh đệ bị kẻ thù giết hại. Liều mạng vùng kiếm hồng mở ra đường máu cứu lấy Mục Chứng Nhân.

- Hừ, chúng ta với các ngơoi chính-ma bắt lưỡng lập có sao phải nhường đường? Mất đi một đệ tử bài danh trên Danh Bá Chi Bảng cũng xem như là một đòn đau a.

Chính phái ngơoi hà hê cười lớn, mặc cho những đệ tử Ma Kiếm Tông kêu gào nhưng cách biệt quá lớn về số lượng, cùng thực lực không thể phát huy

việc kịp thời chạy tới nơi cũng là bất khả thi.

- Ma nhân, đi chết đi

- Coong...

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Ma Kiếm Tông rút chạy, toàn trường kinh hoàng

Bội kiếm chỉ trong một tích tắc nữa thôi sẽ lấy đi Mục Chứng Nhân tính mạng, ai ai cũng nghĩ kết cục tới đây đã là hạ màn thì từ bỗng dưng kiếm trên tay Phong Tình Kiếm phát ra thanh âm đinh tai buột ốc, đồng thời hấn sắc mặt hoàng hốt lùi lại, song thủ nắm chặt lấy bội kiếm để bình khí không bị vuột khỏi tay.

- Cái gì? Mục Chứng Nhân vẫn còn sống, kẻ nào đã ra tay cứu hắn.

Tin tức truyền ra với tốc độ vũ bão, mới mấy khắc trước tính mạng của hắn gần như đã được đoán định thì mọi chuyện bất ngờ bị chặn đứng.

- Chiếuuuu...

- Khí tức sát phạt mãnh liệt như thế này, là Trần sư huynh không sai.

Sát Tiễn Hồn Khí mạnh mẽ tỏa ra khí tức nhằm báo hiệu cho Viên Thành Lực.

- Ma Kiếm Tông đệ tử nhanh chóng rút lui, tất cả nhắm thẳng về hướng Tây bỏ chạy.

Viên Thành Lực gồng sức hét lớn, hấn nhanh như chớp lao tới đỡ dậy Mục Chứng Nhân vẫn đang chật vật nằm đó.

- Viên sư đệ tại sao đệ lại...

- Mục sư huynh, mũi tên vừa rồi là tín hiệu của Trần Duyên sư huynh.

Mục Chứng Nhân mày kiếm khẽ động, song mục mở to. Lấy trong tay áo hạc giấy ném ra.

- Quả nhiên là hướng Tây, là Trần sư đệ tới cứu chúng ta.

- Ma Kiếm Tông đệ tử nghe lệnh, hướng Tây thẳng tiến. kẻ nào dám cản trở giết không tha.

Uy quyền còn đó, Mục Chứng Nhân thanh âm khiến cho hàng trăm đệ tử một lòng nghe theo đều trực chỉ hướng Tây rút chạy.

- Chặn chúng lại, không được để cho Ma Kiếm Tông súc sinh trốn thoát.

Phong Tình Kiếm hô lớn dẫn đoàn một toán người bước ra chặn lại, một trường máu tanh lại được khởi động. Tưởng rằng đã nắm trong tay không nhỏ lợi thế, từ số lượng đông đảo đến kẻ mạnh nhất bên Ma Kiếm Tông đã trọng thương nhưng trận chiến lại thập phần gay gắt.

Ma Kiếm Tông người càng lúc càng trở nên điên cuồng, đây chính là lúc gương mặt thật của ma tông đệ tử được bày ra toàn bộ. Mặc cho trên người đã đầy kín những vết đâm chém nhưng song thủ lại không buông thả, đao kiếm sắc lẹm cứ thế mà vung cao. Chính phái người dân nhận ra điều bất ổn, không ít kẻ thường ngày nho nhả tu luyện, cầm, kì, thi, họa nay lại thấy một trường máu tanh như thế này khó giữ được bình tĩnh liên tục thoái lui.

- Các ngươi làm sao phải lùi lại, lũ người kia chính là những tên sát nhân giết người như蝼蛄. Để bọn chúng còn sống trên đời sẽ gây ra biết bao chuyện thương thiên hại...PHẬP! (SHOT rùi đó)

Một tên dày dạn chiến trường lớn tiếng quát nạt hòng đốc thúc tinh thần cho những kẻ còn non dại này thì đầu lâu bỗng nhiên bị xuyên thủng. Máu đỏ của huyết dịch cùng trắng hòa lẫn bắn lên cả người những tên tu sĩ gần đó tạo ra một trường rối loạn không nhỏ.

- Phập...phập...phập...

Liên tục là những âm thanh rợn người vang lên, kéo theo đó là không ít tu sĩ tuyệt khí bỏ mạng. Trong hàng ngũ chính phái, đó như là thanh âm của tử thần, một khi vang lên là sẽ có một kẻ tử nạn, ai ai cũng lo sợ liệu kẻ tiếp theo có phải là mình.

- Ta...ta...không đánh nữa, có quý đòi mạng người. Chúng ta ở lại đây chỉ khiến tính mạng lâm nguy.

- Ta nữa.

- Ta nữa, ở lại đây truyền thừa không có khả năng rơi vào tay chúng ta. Chỉ là mất mạng oan uổng mà thôi.

Phong Tinh Kiếm ngưng ngác đứng nhìn đoàn người đang kéo nhau bỏ đi trong thế bất lực, chính hắn cũng không thể biết được nguyên nhân dẫn tới cái chết của vô số người. Đường như tất cả bọn chúng đều đầu lâu nát vụn mà chết.

Số lượng tu sĩ dần thưa thớt những kẻ ở lại cũng không muốn oan uổng làm vật thế mạng cùng nhanh chóng lui lại nhường đường cho đoàn người Ma Kiếm Tông đi qua.

- Viên sư đệ, phía sau chúng còn bao nhiêu sư huynh đệ?

- Còn chưa tới 70 người.

Mục Chứng Nhân lạnh người, truyền thừa không thể lấy về mà trăm người tới đây đã mất gần 3 thành, tổn thất này khó lòng có thể chấp nhận nổi. Có cùng suy nghĩ với hắn, Trần Duyên không buông tha từng vô hình hèn tiến cứ như thế hái đi bọn chúng tính mạng.

- Thiên Kiếm Phái, Chính Nhân Phái, Dược Sơn Phái! Các người dám giết Ma Kiếm Tông đệ tử ta, hãy mau chóng đền mạng đi.

- Đừng mà... hãy tha cho ta...

- Phong sư huynh... mau cứu đệ... đệ không muốn ch... PHẬP.

Tận mắt chứng kiến tên sư đệ sợ hãi quỳ xuống van xin hắn đầu lâu nổ nát tương, ánh mắt cuối cùng chứa đầy tuyệt vọng khiến Phong Tinh Kiếm vốn lạnh tỉnh trở nên hoảng loạn. Để mặc những tên sư đệ kia từng người, từng người ngã xuống hắn liều mạng bỏ chạy vào bên trong tháp cao cả người run rẩy nấp phía sau tường dày.

Không hẹn mà gặp Lưu Thừa Vũ cùng Long Kiên Nha đã ở đó từ trước, cả ba 6 mắt nhìn nhau không khỏi để lộ một tia hoảng sợ. Sau đó đồng lòng quay mặt đi, song thủ nắm chặt mặc cho trên tai vẫn còn nghe thanh âm cầu cứu thảm thiết ngoài kia của đồng môn.

- 3 vị đã xâm nhập vào đây, lão phu tuyên bố thách thức chọn ra kẻ có thể tiếp nhận truyền thừa của ta bắt đầu.

Cổ lão giọng nói vang vọng khắp nơi trong bí cảnh, không ít kẻ kêu gào vì hối tiếc. Nhưng tính mạng là điều trọng yếu nhất, chỉ cần giữ lại mạng sống thì điều gì cũng có thể làm lại.

- Hừm... đi thôi theo ta đón tiếp các vị sư huynh.

Trần Duyên cũng không khỏi hối tiếc, tuy rằng không quá hứng thú nhưng kẻ nào lại vui mừng khi bảo vật ngay trước mắt rơi vào tay kẻ khác đây. Thu hồi Thanh Long Cung, hữu thủ gần như đã không thể loạn động, hàng trăm lần xạ tiễn cũng chính là hàng trăm lần Trần Duyên phát ra toàn lực, hữu thủ gần như đã phê bỏ.

Mĩ phụ thương tiếc hắn dụng sức chỉ có thể tránh mắng vài câu, nàng dự tính đi vòng quanh kiếm về một chút linh dược thì thanh sắc linh khí từ Thanh Long Cung tỏa ra khiến cho vết thương sâu tới tận xương bằng mắt thường cũng nhận ra vết thương đang khép lại khiến Lệ Ảnh kinh nghi.

Toán người Ma Kiếm Tông cứ đi mãi không ngừng cuối cùng dừng lại trước chân đồi, Mục Chứng Nhân thương thế không tầm thường phải được Viên Thành Lực mang trên lưng. Hắn đỡ dẫn đôi mắt thấp thoáng thấy một bóng người, Trần Duyên bước ra. Chỉ mấy mươi năm không gặp lại Mục Chứng Nhân cảm khái thở dài.

- Thì ra ta cũng không còn trẻ nữa rồi.

- Mục sư huynh, người niên kỉ còn chưa qua 500 năm tại sao lại trách bản thân là già chứ?

Trần Duyên từ phía sau tảng đá phi người xuống, đối với đồng môn huynh đệ chấp tay chào đón.

- Trần sư đệ, không ngờ cái ngày người cứu ta lại tới sớm thế này, cũng không biết nên buồn hay nên vui đây.

- Ma Kiếm Tông tuy đã có nhiều huynh đệ ngã xuống nhưng thay vào đó là càng nhiều người có thể sống sót. Đây cũng tính là một chuyện vui đi.

Ai nấy cũng lắc đầu ngán ngẫm, chuyện tới mức này cũng không ai có thể vui nổi, nhất là khi kẻ thù không đội trời chung của bọn hắn Phong Tinh Kiếm lại trở thành 1 trong 3 người có khả năng nhận được truyền thừa nhất.

- Viên sư đệ, hãy mau dẫn theo các huynh đệ của Bình Địa Sơn trở lại thu hoạch chiến lợi phẩm đi.

- Thu hoạch... trở lại nơi đó không phải dễ chết sao?

Bọn họ đều là liều mạng bỏ chạy làm sao có thể biết phía sau có một chuyện kinh thiên động địa gì xảy ra. Nhưng đáp lại Trần Duyên chỉ bí hiểm nở nụ cười, Viên Thành Lực không như những kẻ khác, nhất nhất nghe theo lời Trần Duyên. Những huynh đệ còn lại chỉ có thể liều mạng can trọng quay trở lại xem như là một chuyến thám thính tình hình.

Yên ổn dựa lưng vào gốc cây, Mục Chứng Nhân đối với Trần Duyên đặt ra nghi vấn:

- Đề nghị trong 3 kẻ đó ai là người có khả năng có được truyền thừa này.
- Là Phong Tình Kiếm

Dù cho không phục nhưng Mục Chứng Nhân cũng không thể phản bác lại được.

- Sư đệ không sai, hẳn là kẻ có cơ hội lớn nhất.
- Không! Không phải cơ hội, đệ khẳng định Phong Tình Kiếm là kẻ được chọn.

Trần Duyên khẳng định như chém đinh chặt sắt khiến cho không ít người sắc mặt thoáng không tốt.

- Mục sư huynh còn nhớ rõ đòn đầu tiên ta đánh ra chứ?
- Ta vẫn còn nhớ, sư đệ đã đánh ra đòn đó cứu ta một mạng. Cả đời này Mục Chứng Nhân ta cũng không thể nào quên được.

Mục Chứng Nhân nghiêm giọng.

- Đòn đánh đó không phải chỉ có vậy, mục tiêu đệ nhắm đến không phải là bội kiếm mà chính là Phong Tình Kiếm tính mạng. Đệ muốn tại đương trường giết hẳn.
- Sao lại... có lẽ do là đòn đánh đầu tiên nên...

Trần Duyên lắc đầu.

- Đệ thực lực không ai có thể rõ hơn, đòn đánh kia mười mười là chuẩn xác không thể nào trượt ra ngoài.

Mục Chứng Nhân gật đầu đồng tình, do ở trên lưng Viên Thành Lực hẳn có thời gian để chứng kiến chiến trường. Tất cả thanh âm kì lạ kia nổ ra là chuẩn xác nổ tung đầu lâu không thể khác biệt.

- Vậy thì tại sao? Không lẽ có người giúp hẳn?
- Không sai, đệ đã tận mắt trông thấy đòn đánh bỗng dưng bị bẻ cong một đoàn hướng về hẳn bội kiếm. Người làm được chuyện này còn ai khác ngoài vị tiền bối ẩn nấp trong kia.

Trần Duyên chỉ tay về phía ngọn tháp cao ngất uy nghi, Ma Kiếm Tông người hướng mắt nhìn theo đều toát ra vẻ sợ hãi. Tồn tại có thể sáng lập ra bí cảnh này ắt hẳn có thể đã nắm mọi thứ trong tay thậm chí là dễ dàng giết bọn hắn không tốn chút hơi sức nào.

- Cho nên lúc đó sư đệ báo hiệu chúng ta rút chạy.

Mục Chứng Nhân thờ phào nhẹ nhõm vì lúc đó đã tin vào Viên Thành Lực, nếu lúc đó mà bọn hắn vẫn còn liều người sống ta chết, chọc giận vị đại năng kia thiệt hại sẽ vô cùng thảm khốc.

- Sau khi chờ cho nhóm người Viên sư đệ trở về, đệ kiến nghị chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây. Sau khi truyền thừa mở ra cấm chế cũng đã bị vô hiệu hóa, là cơ hội tốt nhất để chúng ta rời đi.
- Được, mọi sự cứ theo lời sư đệ mà định đoạt.

Viên Thành Lực dẫn theo mười đệ tử quay trở về, người nào người nấy trên lưng đều vát theo sau những tay này to tướng trông vô cùng nặng nề.

- Mục sư huynh, Trần sư huynh... phía sau có vô số xác người chết. Bọn chúng, trên người có vô số bảo vật. Bọn đệ đã mang theo tất cả những gì có thể mà vẫn còn lại rất nhiều. Hay là ta cử thêm vài người đi...
- Không được, chúng ta thu hoạch nhiều đây đã ngoài ý muốn. Nếu như cứ chần chừ khi 3 kẻ kia tiếp nhận được truyền thừa kẻ đầu tiên bắt ra khai đao không ai khác ngoài trừ tất cả mọi người ở đây.

Trần Duyên quyết tuyệt từ chối, thu hoạch đã có, nhiều hơn một chút hay mất đi 1 phần cũng không thể khiến bọn họ phát tài thêm bao nhiêu. Điều quan trọng lúc này chính là rời khỏi bí địa đầy rẫy nguy cơ này. Lỡ không may Phong Tình Kiếm sau khi tiếp nhận truyền thừa cũng sở hữu một vài thủ đoạn nhất định thì bọn hắn sẽ ở trong tình trạng cá nằm trên thớt tùy người chặt chém sao.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Động thiên khai mở

Bên ngoài thời gian một tuần trăng cũng đã trôi qua, tứ đại thế lực vẫn đang từng ngày trông ngóng bọn hắc đệ từ trở lại, mang theo đó là vô vàn vinh quang để danh thế bản môn phát dương quang đại.

- Có... có rồi là toán người đầu tiên bước ra.

Tin tức nhanh như chớp được lan truyền đi khắp nơi, không riêng gì tứ đại thế lực, những tông môn tiếng tăm kém hơn đôi chút cũng không thể bình thản.

Nơi thông đạo được mở ra, có hơn trăm người của những thế lực lẻ tẻ không mấy nhắc đến. Trong đó một đoàn hắc sắc ý phục khiến mọi người trở mắt ngược nhìn đã đi ra.

- Đó không phải là Ma Kiếm Tông tu sĩ sao, không lí nào bọn họ người đông thế mạnh lại phải rời đi sớm như vậy được.

- Có lẽ những báu vật bên trong kia đều đã được bọn chúng khai phá sạch sẽ, những thứ còn lại đều trưởng mắt nên mới trở ra.

Từng túi vải to tướng vác sau lưng khiến không ít suy đoán được tung ra, Tam Đại Chính Phái đặc biệt là ba vị trưởng lão tâm tư không thể yên ổn. Với vàng gọi một tên tu sĩ tiểu tốt có tham gia vào trường chiến đẫm máu cuối cùng đến. Hắc lần đầu đối diện với không chỉ 1 mà đến 3 vị Kim Đan lão quái nội tâm thấp phần lo sợ.

- Vị tiểu hữu kia không cần phải sợ hãi, lão phu hứa sẽ không làm hại ngươi thậm chí là còn khen thưởng hậu hĩnh. Mau nói cho chúng ta biết trận chiến cuối cùng tình hình ra sao, rốt cuộc kẻ nào nhận được truyền thừa.

Tên tu sĩ bình tâm trở lại, khẩn cấp bấm báo, trong lời nói vẫn còn thoáng nét run sợ.

- Đa tạ chư vị tiên bối. 10 ngày trước trận chiến cuối cùng tại trung tâm bí địa đã diễn ra có rất nhiều tu sĩ đã ngã xuống. Nhưng chính phái chúng ta thấy chết không sờn đánh đuổi Ma Kiếm Tông người phải cúp đuôi bỏ chạy. Sau cùng 3 vị đạo hữu có thực lực mạnh nhất của Tam Đại Chính Phái mỗi vị chia nhau một danh ngạch bước vào khu thí luyện nhận thử thách truyền thừa.

Một tin tức không thể nào tốt đẹp hơn, vô số tu sĩ dưới sự bảo hộ của Tam Đại Chính Phái thi nhau hò reo vang dội. Không ít những lời chúc mừng như sóng vỗ trà ngập vô tới.

- Tiểu bối lời nói hoàn toàn là sự thật có thiên địa chứng giám.

Lời thề thiên đạo hắc cũng dám lập ra, trông thấy tên tu sĩ kia vẫn bình an tốt đẹp ba người nụ cười trên môi càng trở nên nồng đậm. Vô Kiếm trưởng lão cười tới mức mặt mo cũng trở nên hồng hào, lão gỡ trên tay xuống một chiếc nhẫn ném qua cho hắc dưới những con mắt thèm thuồng của hàng ngàn người.

- Thương cho vị tiểu hữu này vì đã mang tới một tin tức đại hỉ a.

- Cảm tạ tiên bối, cảm tạ tiên bối.

Tên tu sĩ kia thấp phần mừng rỡ, nhận lấy nhẫn trữ vật trong mắt trong bất giác lộ ra một tia không đúng nhưng ba vị Kim Đan tu sĩ đều không lí tới. Nhận được một thứ có giá trị liên thành như vậy kẻ nào trong nội tâm cũng có chút bất an.

Sau khi đuổi tên tu sĩ kia đi Vô Kiếm Chân Nhân rũ bỏ mọi phiền não sau đầu, nét mặt kiêu ngạo hướng qua nơi ma Kiếm Tông dựng trại không hề che giấu lớn giọng nói.

- Ha ha ha Ma Kiếm Tông các vị bằng hữu quả nhiên có thủ đoạn dạy dỗ đồ đệ, sau khi thất bại tranh cướp truyền thừa vẫn còn đủ lí trí để càn quét một vòng bí địa lão phu thật sự khâm phục, khâm phục.

Trông thấy ba vị Kim Đan trưởng lão sắc mặt không đổi, không khí bên đó cũng có chút âm trầm nào là túi lớn, túi nhỏ đều bị thu vào nhẫn trữ vật. Hành động kì lạ kia lại khiến không ít người nhỏ giọng châm biếm.

- Không phải chỉ một ít cấp 2 kì hoa dị thảo thôi sao, một Trung đẳng động thiên có thể lấy ra thứ gì tốt chứ mà còn sợ kẻ khác dòm ngó.

Mặc cho những tiếng xì xào, Phong Ma Chân Nhân vẫn dửng dưng, lão chỉ đáp lại đơn thuần một câu sau đó dẫn người rời đi.

- Các vị 1 thành bảo vật lão phu đã không còn hứng thú. Cáo từ.

- Hừ! Đợi khi đệ tử thiên tài của Thiên Kiếm Phái ta bước ra sẽ không thiếu một thành cho lũ quý nghèo các ngươi.

Tam Đại Chính Phái hân hoan phát ra rượu thịt muốn tại nơi đây cạn chén đồng thời trên tức kẻ thua cuộc mà không may mắn nhận ra tên tiểu bối mà bọn hắc tóm được đã sớm cao chạy xa bay.

- Tên kia, mau chóng giao ra nhẫn trữ vật mà ngươi đang giữ. Một kẻ như ngươi không xứng đáng để giữ lấy nó.

- Vậy thì các ngươi đủ bản lĩnh để cướp lấy từ tay ta.

5 tên Trúc Cơ tu sĩ trong đó kẻ cầm đầu đã đột phá tầng 5 bao vây lấy tên tu sĩ trẻ tuổi hùng cướp lấy nhẫn trữ vật từ tay hắn.

- Tên si ngốc kia mau nộp mạng.

- Kẻ phải chết chính là các ngươi.

Hàng vạn những sinh linh đen huyền thoát ra bao vây lấy 5 kẻ đáng thương vào trong, vốn là tán tu nên bộ chúng thực lực vô cùng nhỏ yếu không quá 1 canh giờ chỉ còn sót lại tro trọi 5 cỗ thấy khô.

- Ha ha ha tặng bảo vật mà còn để lại ấn kí, “Vô Lại” Chân Nhân đúng là vô lại a.

Siết chặt nhẫn trữ vật tới khi vỡ nát, một tiểu thạch kích cỡ một ngón tay cái hiện ra đây mới chính là thứ mà Trần Duyên nhắm tới.

- Không Gian Thạch, kiếm được ngươi cũng không dễ dàng.

Sau khi cẩn trọng dò xét qua từng góc ngách trên thân thể, Trần Duyên lúc này mới cảm thấy an tâm phần nào. Thay y phục, mang trên người một lớp nguy trang, hắn cùng Lệ Ảnh cùng tiến bước như một đôi phu thê nồng thắm tán bộ.

- Tứ trưởng lão, ngũ trưởng lão, thất trưởng lão. Đệ tử có tội không thể bào hộ các vị sư đệ chu toàn xin nhận lấy hình phạt.

- Ngươi có tội sau khi trở về sẽ xét xử sau, còn nhiệm vụ ta giao cho ngươi đã hoàn thành chưa?

Trước vẻ mặt nghiêm xét của tứ trưởng lão, Mục Chứng Nhân nào dám tư tàng. Con hạc giấy được lấy ra trao trả lại cho lão.

- Có khí tức của Duyên nhi, hắn ở đâu sao lại không trở về cùng các ngươi.

- Bẩm tứ trưởng lão, đệ tử cũng không rõ. Mấy ngày trước chúng ta vẫn cùng đồng hành rồi đi nhưng không hiểu vì nguyên do gì Trần sư đệ lợi dụng đám đông ồ ạt liên ần giấu khí tức không từ mà biệt.

Tứ trưởng lão thần sắc nhẹ nhõm, rất giống phong cách trước giờ của lão đệ tử. Sau khi nghe những đệ tử còn lại tường trình rõ đại sự kiện xảy ra trong bí cảnh, với tình thế đó mà vẫn còn rất nhiều đệ tử có thể bảo toàn mạng sống đã là kì tích.

- Kẻ làm nổ tung đầu lâu của bọn chúng là Trần Duyên gây ra sao?

- Đệ tử không tận mắt chứng kiến nhưng đã trông thấy Trần sư huynh triệu hồi ra một thanh Tiễn Hồn Khí, chính thứ đó đã báo động đệ tử cho các sư huynh đệ rút lui.

Chỉ một câu nói vô tâm vô phôi của hắn mà gây ra náo động không nhỏ.

- Hồn Khí, ngươi đã từng thấy thứ đó trước kia hay không mà lại dám mạnh miệng khẳng định.

- Đệ tử... đệ tử lần đầu trông thấy cũng không rõ đó là thứ gì nhưng sau khi tận mắt thấy Mục sư huynh triệu ra hồn khí lúc đó đệ tử mới ngộ ra.

Ba vị trưởng lão hít vào một ngụm lương khí thật sâu, nếu quả thật Trần Duyên đã thức tỉnh Hồn Khí thì căn nguyên của những cái chết đáng sợ kia đã tìm ra lời giải đáp.

- Tứ sư huynh, ta kiến nghị nên bắt tên tiểu tử chuyên gây chuyện kia quay trở về tông môn ngay tức khắc. Cứ để hắn tiếp tục rong ruổi khắp nơi như hiện nay chẳng may có điều gì bất trắc thì là một tổn hại không nhỏ đối với Ma Kiếm Tông ta.

Chưa tới trăm năm đã thức tỉnh Hồn Khí, từ xưa tới nay kẻ có thể làm được điều này đều có thể đếm được trên đầu ngón tay ngay cả tông chủ hiện nay của Ma Kiếm Tông vạn năm thiên tài cũng chỉ sau trăm tuổi mới có thể làm được.

- Cứ đệ mặc Duyên nhi xông xáo, mãnh hổ không nên bị kiềm hãm trong lồng. Chỉ có rừng xanh bao la mới là thiên hạ đích thực của hắn.

Nhiều ngày đã trôi qua, số lượng người đi ra đã thập phần thưa thớt nhưng lại không mấy may xuất hiện một tên đệ tử nào thuộc Tam Đại Chính Phái khiến cho ba lão gia tử kia sốt ruột đứng ngồi không yên.

- Lê nào bọn chúng đã thống nhất chờ đợi ba đệ tử kia xông ra bí địa mới cùng đi theo.

- Họa Sơn Chân Nhân, ngươi nghĩ kẻ nào cũng náo loạn như người sao?

Vô Kiếm Chân Nhân đã không còn quan tâm đến mặt mũi, chỉ tay thẳng mặt quát tháo.

- Ngươi dám...

- Hai vị, chúng ta là đại diện mặt mũi của Tam Đại Chính Phái sao lại trở thành trò cười cho đám người ma tông. Để chúng ta không còn mặt mũi trước sau, hay là gọi lại vị tiểu tu sĩ kia hỏi rõ thực hư trắng đen thế nào.

Không còn cách nào khác, Vô Kiếm Chân Nhân song thủ đánh quyết muốn tìm lại tia liên kết cùng ấn kí đã để lại trên nhẫn trữ vật. Qua một hồi, sắc mặt lão tái nhợt, trên trán nổi đầy gân xanh. Sát khí không thể kiềm chế mà phóng xuất ra khắp nơi.

- Ấn kí của ta đã bị hủy.

- Như vậy còn những lời tên kia đã nói với chúng ta không thể nào là giả được, hẳn dám dùng lời thề với thiên đạo. Kẻ nào dám bắt tín sẽ ngay tại đương trường bị vạn lôi giằng xé.

Họa Sơn Chân Nhân không tin là thật hết lớn. Hắn lần này dẫn theo hơn 20 tên Trúc Cơ đệ tử, tất cả đều đã xâm nhập vào bên trong. Nếu như không một kẻ nào sống sót thì tội trạng này dù có môn chủ đứng ra xin tội cũng khó lòng bào chữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Truyền thừa hoàn tất, Ba phe trở mặt

Tại một nơi mà quang cảnh xung quanh không thua kém gì địa ngục, hàng vạn lưỡi kiếm sắc bén như từ vực sâu không đáy đâm ngược lên trời cao. Ba bóng người thờ từng khi ngưng khó khăn, sắc mặt lúc xanh xao khó tả, chỉ riêng vẻ thống khổ là thể hiện ra rõ ràng nhất.

- Gư...a...

Song cước trần trụi giẫm lên mũi kiếm, bàn chân ngay tức khắc bị xuyên thủng. Cứ như thế con thống khổ nào cứ như vậy tiếp diễn, 3 thân ảnh không ai vì bị tàn nhẫn tra tấn mà tỏ vẻ sợ hãi. Từng bước, từng bước một tiến lên để lại phía sau là một con đường kiếm nhọn bị nhuộm đỏ bởi màu máu. Cứ như vậy bọn chúng tiến vào màn đêm sâu thẳm.

Bầu không khí trở nên sôi sục, Tam Đại Chính Phái lòng kiên nhẫn đã cạn dần. Ba vị trưởng lão nơi đó không kẻ nào có can đảm tiến lại, hỏa nộ đang nhe nhóm nếu tình hình không có tiến triển e rằng bọn họ sẽ bắt chấp tất cả phá hủy động thiên cứu ra bốn phái đệ tử.

- Ra rồi, ra rồi là Vân Tình Kiếm, hẳn có thể ngự pháp kiếm hẳn là bí địa đã không còn cấm chế, kẻ lấy được truyền thừa cũng sắp lộ diện.

- Đệ tử bá kiến trưởng lão.

Vân Tình Kiếm tới nơi Thiên Kiếm Phái người đồn trú, sắc mặt không có vẻ gì là kia chiến thắng hướng Vô Kiếm Chân Nhân hành lễ.

- Ngươi đã trở ra là tốt rồi, còn truyền thừa...

- Đệ tử không nhục mệnh, truyền thừa bí địa đã thuộc về Thiên Kiếm Phái chúng ta.

Vô Kiếm Chân Nhân kinh hãi, Vân Tình Kiếm được mệnh danh là tuyệt thế thiên tài nay lại có thêm truyền thừa từ cao nhân không khác gì hỏ mọc thêm cánh. Ngày mà Thiên Kiếm Phái phát dương quang đại đã không còn xa vời nữa.

- Vân Tình Kiếm tiểu hữu, không biết tiểu hữu có bắt gặp mấy tên đệ tử bắt tài của Dược Sơn Phái chúng ta không?

- Cả Chính Nhân Phái ta nữa, tại sao tới lúc này mà bọn chúng vẫn không có kẻ nào đi ra, xin quý phái rộng lòng tiết lộ.

Quỷ Mộc Lão Nhân cùng Họa Sơn Chân Nhân thật sự đã gấp không chờ được. Hai lão mang tới đây không dưới trăm đệ tử, mà lúc này chỉ còn lại bên người vài tên Luyện Khí Kỳ tiểu tu sĩ. Hơn 20 tên Trúc Cơ đệ tử cùng hai kẻ Trúc Cơ Hậu kỳ rất có tiềm năng đột phá Kim Đan sau này đều không có tâm hơi. Nếu thật sự chuyện chẳng lành xảy ra đại họa khủng khiếp sẽ ập xuống đầu hai lão.

- Tình Kiếm, ngươi cũng nên nói ra đi, còn những sư huynh đệ đồng môn của ngươi nữa, tại sao chỉ có một mình ngươi đứng ở đây?

Đứng trước áp lực của 3 đại Kim Đan, Tình Kiếm khó lòng che giấu sự thật cuối cùng đành phải thành thật khai báo. Đúng như hắn đã lo sợ từ trước, không chỉ Kim Đan trưởng lão của hai thế lực kia nổi giận xung thiên ngay cả Vô Kiếm Chân Nhân cũng không dễ chịu.

- Chư vị tiền bối xin hãy kiềm chế nộ hỏa, tiểu bối...

- Ngươi cảm niệm cho ta, mau nói ra còn Thừa Vũ đệ tử của ta cùng ngươi tranh đoạt truyền thừa giờ đây đang ở đâu?

Họa Sơn Chân Nhân không còn dằn vặt về thù sinh đạo mạo, hẳn sát khí tán loạn, nhạo bào phần phật trong gió. Áp lực kinh người từ Kim Đan tu vi không

hề ngần ngại công tới Vân Tình Kiếm.

- Lão cầu, ngươi dám động tới đệ tử bốn phái?

Vô Kiếm Chân Nhân giờ phút này không thể tiếp tục đứng nhìn, lão pháp kiếm chặt đứt trường áp lực kinh người, đem Vân Tình Kiếm che chở sau lưng.

- Vô Kiếm đạo hữu đừng trách lão phu không giữ chữ tín, tội nghiệt này quá nặng, nếu không mang về một chút gì đó bàn giao cho môn phái e rằng không chỉ có lão phu mà ngay cả gia tộc cũng sẽ vì đó mà liên lụy.

Đứng trước nguy cơ sắp sửa ập tới đầu, dù là đồng minh cũng không có mấy người có bản lĩnh gánh chịu. Thiên tài đệ tử toàn diệt đã không còn gì có thể nghĩ ngờ, thứ có thể cứu nguy cho hai lão lúc này không có gì khác ngoài truyền thừa ẩn chứa trong người tên Trúc Cơ tu sĩ kia.

Vô Kiếm Chân cũng không phải ngoại lệ, theo lời kể của Vân Tình Kiếm thì đệ tử Thiên Kiếm Phái đều đã bị một kẻ bí ẩn không rõ tung tích thi triển thủ đoạn phi thường giết sạch. Tuy Ma Kiếm Tông có liên hệ rất lớn nhưng những kẻ kia đã biết được sự thật Tam Đại Chính Phái toàn diệt nên đã nhanh trí rời đi. Lúc này đuổi theo đã là quá muộn, Ma Kiếm Lâm quá rộng lớn muốn truy căn bọn chúng là điều không thể, chỉ còn Vân Tình Kiếm là sợi dây cứu mạng cuối cùng hòng đoái công chuộc tội.

- Tình Kiếm, ngươi mau chạy đi. Để lão phu ngăn cản hai tên cầu tặc này.

- Vô Kiếm trưởng lão bảo trọng.

Vân Tình Kiếm tâm tư thâm sâu hiểu rõ tình hình đang vô cùng bất lợi cho hắn, mối nguy hại không chỉ từ hai Kim Đan tu sĩ kia, hắn tin chắc rằng bên dưới hàng vạn ánh mắt đều tập trung về phía hắn. Khăng định sẽ xuất hiện không ít kẻ lòng tham trời dấy, đứng trước cơ hội trở mình “cá vượt vũ môn” dù có bị thế lực chính phái truy căn cũng sẽ xuất hiện không ít kẻ cuồng vọng bất chấp tất cả.

Nguy cơ trước mắt là không thể tránh, Vô Kiếm Chân Nhân đã bị Họa Sơn Chân Nhân, Quỷ Mộc Lão Nhân cuốn vào vòng chiến khó lòng trở ra. Vân Tình Kiếm mặc cho những cặp mắt tham lam kia đang hướng về mình, hắn liều mạng phi pháp kiếm nhắm thẳng phương hướng nơi Thiên Kiếm Phái tọa trấn mà bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Âm thầm rời đi (18+)

Trong lúc mọi chuyện vẫn còn đang trong tình thế thập phần rối ren thì kẻ thù ác lại vô cùng nhàn nhã. Hắn sau khi rời khỏi rừng rậm tiến vào một tiểu thành của phạm nhân, Trần Duyên lúc này đang đứng trước một cửa tiệm chăm chú muốn tìm một cỗ xe ngựa dù sao hành trình vẫn còn rất dài cứ bộ hành không phải là ý hay.

- Tướng công, chúng ta không phải cứ phi hành sẽ mau chóng hơn sao?

- Thê tử ngọc, phía trước nơi nàng muốn tới đã thuộc về lãnh địa của chính phái. Tướng công không muốn đang yên đang lành phải chịu tai bay vạ gió lọt vào tầm ngắm của bọn người kia.

Hắn ngất yêu chiếc mũi xinh xinh của nàng, thu cỗ xe ngựa to lớn vào trong túi trữ vật. Lão bản hai tay xoa vào nhau cười xòa, đây cũng khôn phải lần đầu lão chứng kiến tu sĩ thi triển pháp lực nên cũng không hề có phản ứng.

- Nhị vị tiên sư không biết hai vị muốn đi tới nơi nào?

- Lão bản, ngươi muốn biết hành tung của chúng ta?

Lão bản sắc mặt không tốt vội vàng lắc đầu lia lịa.

- Không... không... tiểu nhân không có cố ý, chỉ là... là tiểu nhân lớn lên ở đây. Vùng này trăm dặm bên trong tiểu nhân đều thuộc nằm lòng có thể dâng lên cao kiến cho nhị vị.

- Không cần ngươi phải lăm lờ, cầm lấy ngân lượng rồi rút đi.

Ném cho hắn một ít ngân lượng, Trần Duyên cùng Lê Ảnh rời khỏi cửa tiệm.

- Ngươi vô dụng, chỉ tra xét một chút tin tức đều không làm được thì cần giữ ngươi lại làm gì.

- Đại nhân xin ngài hãy tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân...

Trần Duyên vừa rời đi không lâu một nhóm người khoác hắc y xuất hiện trong cửa hàng. Lão bản đầu lâu đầy máu tươi nằm bất động, tuyệt khí bỏ mình.

- Nhị ca hai tên kia mặc trên người đều là bình phẩm trang phục hẳn chỉ là hạng tatan tu không hơn không kém. Đề nghị rằng chúng ta không cần ngần ngại cứ việc ra tay, còn nữ nhân kiều diễm kia thì...khà khà khà.

- Người đứng là tên quý hạo sắc, sự tình không thể lưu lại dấu vết. Tốt nhất là chờ đợi ca mang người tới đây, lúc đó mới trước sau không để lộ sơ hở.

Trở về nhà trọ, sau khi hỏi mua một đầu nhất cấp yêu thú Giáp đẳng Bôn Lôi Mã làm ngựa kéo Trần Duyên mới tạm hài lòng.

- Tướng công chàng không tìm mã phu, không lẽ muốn tự mình ra tay nha?

- Mã phu vấn đề này sẽ do tỉ muội của nàng đảm trách.

- Tỉ muội?

Lệ Ảnh trong đầu vẫn còn chưa thể hiểu kịp thì Trần Duyên đã bắt lấy nàng, chỉ trong phút chốc nàng đã thấy mình xuất hiện tại một nơi cực kì khác biệt.

- Tướng công, nơi này là nơi nào? Còn phòng trọ của chúng ta...

- Ảnh nhi đây là hậu hoa viên của ta, sau này nếu nàng ưa thích liền có thể cùng ta sinh sống tại đây cả đời.

Trên không trung, có hơn mười bóng người bay tới. Các nàng không ai không mỉa mai, yêu kiều sắc mặt kinh hĩ oanh oanh yến yến bay tới bao vây lấy hắc cùng nàng.

- Các người là ai?

- Tướng công, chàng còn chưa kể với tỉ muội về bọn thiếp sao?

Tao lẳng chết người dâm phụ Kim Liên chứng kiến Chu Lệ Ảnh xuất ra pháp kiếm thủ thế đề phòng làm nàng bật cười như tiếng chuông ngân.

Lệ Ảnh không khỏi tròn xoe đôi mắt, giữa thanh thiên bạch nhật mà lại xuất hiện nữ nhân ăn mặc phong phanh tới mức này. Nàng ta ngoài trừ chiếc váy hồng ben dưới thì nửa thân trên chỉ dùng áo yếm tạm bợ che khuất lấm cho xuân nhan xạ tiếu ra bên ngoài.

- Ảnh nhi đừng làm loạn, các nàng kia cũng như nàng đều là thê tử của ta.

- Chàng...

Diễm phụ chấn động đến mức cứng đờ người, tới khi nàng chợt hiểu ra thì pháp kiếm cũng bị Trần Duyên tước đoạt.

- Ảnh tỉ, theo muội về thôi. Thời gian vừa qua tỉ đã độc chiếm tướng công quá lâu rồi, đêm nay tỉ muội chúng ta sẽ vô cùng náo nhiệt a.

- Các người thả ta ra, Trần Duyên chàng đã có 5 thê 7 thiếp mà vẫn còn câu dẫn nữ nhân khác. Thiếp hận chàng.

Lệ Ảnh òa khóc tức tưởi, nàng bị hai nữ nhân của hắn giữ chặt. Diễm phụ liền muốn vùng thoát nhưng nàng lại vô lực, dù có cố gắng vùng vẫy cách mấy cũng không thể nào thoát ra, người ngọc cứ dán vào nhau. Lần đầu cùng nữ nhân thân mật nữ phụ tâm trí vô cùng hỗn loạn.

- Hi hi hi Ảnh tỉ, tỉ không thể thoát được đâu, tỉ muội chúng ta đều đã đột phá Trúc Cơ, tuy cảnh giới không bằng nhưng cũng đủ rồi a.

Song sinh tỉ muội Lệ Lệ, Liễu Liễu mang vẻ đẹp ngây thơ, tinh thuần. Hai nàng trước sau đã khóa chặt mọi cự động của Lệ Ảnh.

- Trúc Cơ?

Lệ Ảnh lúc này mới có thể tỉnh táo nhận ra, nơi đây 3 người đó chính là 3 tu sĩ Trúc Cơ. Đây cũng tính như là một thế lực không nhỏ đủ để quản hạt một vùng đất, mà người nào cũng đều nhan sắc vô cùng nổi bật so với nàng đều là một chín một mười. Nhất là nữ nhân bạo lộ kia lại ẩn ẩn tia hương vị làm nàng như bị mê hoặc.

- Ảnh nhi, tình cảm ta dành cho nàng là hoàn toàn là sự thật. Tướng công biết ta có bản tính hoa tâm nhưng tình yêu ta dành cho nữ nhân của mình không hề giả dối.

Trần Duyên thâm tình ôm trầm lấy Lệ Ảnh, cảm nhận thấy ngọc thể mềm mại của nàng run rẩy không ngừng. Hắn biết ngay lúc đầu rất khó có thể để nàng tiếp nhận, cùng nữ nhân khác chia sẻ tướng công dù là ai cũng sẽ như nàng mà thôi.

Diễm phụ không còn ra sức chống cự, nàng chỉ áp mặt vào ngực hắn khúc khích nhỏ từng giọt lệ.

- Tướng công theo chúng thiếp trở về gia viên đi, tới lúc đó Ảnh tỉ sẽ thấu hiểu cho chàng.

Kim Liên nhẹ nhàng nỉ non vào tay hắn, tao phụ còn khê thoai ngọt vào cổ hắn, nàng ý muốn đã rõ như ban ngày.

- Vậy thì chúng muội sẽ trở về trước chuẩn bị mọi thứ đón tiếp tướng công.

Lệ Lệ, Liễu Liễu tình nghịch phóng người bay đi.

Gia viên được các nàng bỏ công sức không nhỏ, khắp nơi đâu đâu cũng thấy linh dược mọc lên như dã thảo. Lệ Ảnh vốn xuất thân linh dược gia tộc nên nơi đây đối với nàng dù là tiên cảnh cũng khó lòng sánh bằng. Mĩ mục chớp mở không ngừng, nàng tham lam như muốn thu lấy tất cả bọn chúng.

- Thế từ nàng yêu thích nơi này chứ? Tướng công vốn lấy bồi dưỡng linh dược làm niềm vui thú, còn nàng lại đại gia hái dược. Nàng xem có phải ông trời cũng muốn tác hợp cho đôi ta không.

Lời nói như thế mà Trần Duyên cũng mặt dày nói ra làm cho Lệ Ảnh dù bức tức tới đâu cũng không thể kiềm nén mà cười phốc lên.

Đi qua tiểu kiều bất trên một cái ao nhỏ tỏa đầy hương sắc, Trần Duyên bắt chợt ngửi được một mùi hương thấp phần thân quen. Hắn chủ đích muốn quay sang hỏi rõ Kim Liên thì nàng chỉ yêu kiều đặt ngón tay lên đôi môi mềm mọng khẽ gật đầu.

Trần Duyên cũng mỉm cười an tâm, hất dắt tay Lệ Ảnh cứ thế bước qua tiến vào chính viện.

- Cung nghênh tướng công trở về.

10 vị nữ nhân như hoa như ngọc, các nàng khoác trên người y phục được may bằng Lư Tinh Ty đệ nhất nữ lụa thượng hạng càng khiến cho vẻ mĩ diệu được tôn lên gấp trăm lần. Các nàng như những giọt sương tinh khiết còn đọng lên sau bình minh nhẹ nhàng uyển chuyển nhún người hành lễ.

Trần Duyên nội tâm hào hứng ngồi xuống chủ tọa, dắt theo Lệ Ảnh còn chút ngần ngại đặt nàng ngồi lên đùi mình. Hắn khoái trá nhìn xuống ánh mắt bốc lộ từng tia ám áp đầy thương yêu bởi lẽ các nàng chính là bảo bối tâm can của hắn.

- Clap...clap...yến tiệc mau bày ra.

Kim Liên tay ngọc vỗ nhẹ. Hàng trăm món mĩ thực được đưa lên hương thơm tỏa ngát chính điện. Các vị thế tử oanh oanh yến yến nhẹ nhàng gấp từng món ăn cho vào miệng hắn. Được nữ nhân vây quanh có nam nhân nào lại bài trừ cảm giác hân hưởng này. Trần Duyên ngoan ngoãn tiếp gợn từng đĩa mĩ thực do thế tử đưa tới, tâm trí như trôi nổi tận mây xanh.

Lệ Ảnh tuy ngồi trong lòng hắn nhưng nội tâm lại vạn phần không yên, nữ phụ nhận thấy bản thân như là kẻ xa lạ ở đây, ngậm ngùi cuối đầu không dám nhìn quanh.

- Ảnh ti, ti cũng kính rượu tướng công đi.

- Là ta...?

Nàng có chút chần chừ tuy hầu hạ Trần Duyên nàng cũng đã làm không ít lần nhưng giờ đây tình thế có chút không đúng, nhiều cặp mắt chú mục làm cho nàng khó có thể tự tung tự tác như khi cùng hắn thân mật tình chàng ý thiếp. Lệ Ảnh tiếp lấy chung rượu hương Trần Duyên đưa tới.

Nhận ra nàng trong lòng vẫn còn chút bức bách mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệu nhìn nhau nở nụ cười hiểu ý. Linh Diệu bước tới chặn lấy tay nàng nhẹ giọng:

- Ti muốn hầu rượu cho tướng công không thể làm qua loa vậy a, để mẫu thân của muội làm trước nha.

- Mẫu thân ti ti, tướng công đã khát khô cả cổ họng rồi a.

Linh Diệu đáng người ngạo nhân, nàng trước ngực song phong như muốn xé nát y phục. Tự rót cho mình một chung mĩ tửu, Linh Diệu đưa mĩ tửu vào miệng ngọc. Nàng từng bước tiến lại gần trước sự kinh nghi của Lệ Ảnh, Linh Diệu giữa bao nhiêu ánh mắt chăm chú, mi công khép hờ, đôi môi mềm mọng dâng lên miệng hắn.

Từng giọt mĩ tửu được nữ phụ Linh Diệu đưa vào miệng hắn. Chỉ một ngụm rượu ấy vậy mà đã vài hô hấp trôi qua Trần Duyên cùng nàng vẫn chưa thể tách rời.

- Rượu ngon, rượu ngon ha ha ha...

Trần Duyên khoan khoái cười lớn, Linh Diệu song phong áp lên người hắn tới mức biến dạng làm cho sắc lang sau khi có một chút hơi men càng sung sướng đến khó tả.

Lệ Ảnh không muốn chịu thua, nàng miệng ngọc cũng ôm chầm lấy hắn. Chiếc lưỡi thô to của Trần Duyên ngay tức khắc liền xâm nhập tàn phá Lệ Ảnh liền lâm vào mê man.

Kim Liên nhận ra tình hình vi diệu, nàng bước tới thay vị ti muội mới này thoát xuống bên dưới y phục. Động đảo đã lộ ra Trần Duyên cũng không khách khí cự long hùng dũng chờ sẵn từ xâm nhập vào bên trong.

- Ah...

Lệ Ảnh hô lên một tiếng khoan khoái, trong lúc bị hơi men làm cho nửa mê nửa tỉnh nàng vô tình tiếp nhận tất cả từ hắn. Hơi thở nặng nhọc cùng tiếng khinh ngâm vang vọng sau mỗi lần nàng nhún nhảy trên người Trần Duyên.

- Tí muội, các người còn chờ gì nữa mau lại gần đây cùng ta hầu hạ chàng.

Chu Lệ Ảnh song mục mờ mịt hướng 11 vị ti muội vẫn còn đang chứng kiến gần đó mời gọi. Trần Duyên vô cùng bất ngờ chợt ngồi dậy muốn nói điều gì đó thì nàng song thủ đã đè xuống ngực hắn. Nàng nhất chỉ thuôn dài chạm khẽ trên miệng Trần Duyên.

- Ngay từ lần đầu nhìn thấy chàng thiếp đã biết chàng là một kẻ háo sắc, thử hỏi trên thế gian này có nam nhân nào hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào những bộ vị trọng yếu của nữ nhân chứ.

Bị nàng bắt bài Trần Duyên không khỏi xấu hổ.

- Nhưng không biết vì nguyên do gì thiếp lại không bài xích, chỉ với riêng chàng thôi. Ngày này thiếp đã nhận ra sớm muộn gì cũng tới, không thể bắt chàng bỏ rơi thể thiếp mà bản thân lại không thể rời xa chàng, thiếp chỉ còn cách chấp nhận thực tại.

- Thiếp chỉ cầu xin chàng một điều sau này đừng có vì nữ nhân khác mà bỏ quên thiếp.

Lệ Ảnh thanh âm bay bổng nói ra những lời chất chứa tận tâm can, trên khóe mắt đã đọng hai hàng lệ, rõ ràng để làm ra chủ ý này nàng đã bỏ ra không nhỏ quyết tâm.

- Ảnh nhi, nàng đừng khóc. Các nàng chính là báu vật lớn nhất của ta, dù là thiên quân vạn mã kéo tới, dù là trời không dung, đất không tha Trần Duyên ta cũng thà chết cũng không phụ các nàng.

- Chúng thiếp đời này kiếp này sẽ không bao giờ rời xa tướng công.

Các nàng song mục ngấn lệ đồng thanh như một. Y phục trên người đều được thoát xuống, thân thể trơn mát như ngọc thạch các nàng lao vào nhằm giải tỏa nỗi cô đơn trống trải chất chứa bao lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Chơi đùa như muốn giết người dâm phụ (18+)

Chính điện đã ngập trong hỏa nhiệt, ngọn lửa tình yêu đang cháy bỏng hơn bao giờ hết bởi da thịt của những người ở đây cứ va chạm vào nhau không ngừng.

- Tướng công...chàng hấp mạnh như vậy sẽ...sẽ...thiếp sẽ lại tiết ra máu.

Trên chủ tọa, Trần Duyên thô hào ôm lấy ngọc thể của Lệ Ảnh miệng tham lam hấp lấy song phong của nàng. Kim Liên lại đứng phía sau, tận tình bóp vai, đôi lúc lại ranh mãnh chiếm lấy môi mềm của Lệ Ảnh. Đêm qua tình cảnh quá hoang đường, không những hầu hạ sắc lang mà các nàng còn phải trình diễn bách hợp hầu hạ hắn.

Ngượng ngùng nhất là mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp. Nàng khi biết hai người họ là mẫu thân cùng nữ nhi không khỏi giật mình hoảng sợ. Mẫu nữ hầu cùng một chồng, điều hoang đường này lần đầu nàng được nghe thấy. Hai nàng mẫu thân thì đáng người bạo mẫn, song phong cự đại bị Trần Duyên tàn nhẫn chơi đùa. Nữ nhi lại uyển chuyển vô cốt từng động tác khi nàng dâm vũ trước mắt như đều kích thích lòng tham muốn tận sâu trong tâm khảm nam nhân.

Đặc sắc nhất là màn biểu diễn bách hợp ngay trên bàn án cách Trần Duyên ngồi không quá sai tay. Tên sắc lang này sung sướng được tí muội song sinh cùng nhau hầu hạ cự long lại còn tham lam muốn Linh Diệu, Linh Diệp chơi trò “song phượng cùng hoan” mua vui cho hắn.

- Nàng ngại ngùng sao? Nhìn xem hai nàng trên kia lại không như nàng tượng tượng đâu.

Linh Diệu cùng Linh Diệp trước nhiều người giao hoan nhưng hai nàng lại không hề bi phần. Mắt phượng chăm chú hưởng thụ từng chuyển động nhẹ nhàng của đối phương, đôi lúc lại hướng về Trần Duyên nịnh nọt như tiểu nữ hài khoe khoang chiến công.

- Âm.

Ba người còn đang mê mẩn trong khoái cảm thì cửa lớn đột ngột mở ra, lực đạo không nhỏ khiến cho Lệ Ảnh chợt giật mình thoát khỏi nộ hôn cuồng dại của Kim Liên.

- Nữ nhân này là ai? Tại sao lại không coi ai ra gì mà xông vào đây.

Lệ Ảnh phòng bị đứng chắn trước mặt tướng công, ánh mắt bất thiện nhìn tới nữ nhân thần bí kia.

- Để ta.

Trần Duyên nhẹ giọng vỗ vai Lệ Ảnh, hẳn không vì sát khí dày đặc bao quanh nữ nhân kia mà ngần ngại. Bước xuống chủ tọa Trần Duyên dù trên người không có lấy một mảnh y phục vẫn thông dong bước tới.

- Lam Linh, nàng đã xuất quan rồi sao, tu vi lại tăng tiến nữa rồi đúng là một chuyện đáng mừng nha.

- Ta muốn một viên Âm Ma Thạch.

Đáp trả lại hưng phấn của hắn, Lam Linh mỉa mai thần sắc không đổi lạnh lùng nói ra của bảo vật mong muốn. Trần Duyên không lấy vì thế mà nổi giận, hẳn phì cười ha ha thào xuống quan tài nàng mang sau lưng, bề phốc như muốn giết người nữ nhân lên trở lại chủ tọa.

- Âm Ma Thạch sao? nếu ta nhớ không lầm đó lại là cấp 3 thiên địa bảo vật nha, không dễ có được. Nhưng tướng công sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng.

- Ảnh nhi đây là Lam Linh là thê tử của ta cũng là tì muội của nàng. Con người của nàng ấy là vậy nhưng ta dám khẳng định Lam Linh sẽ không có địch ý với nàng đâu.

Nghe tới nàng ta cũng là thê tử của Trần Duyên, Lệ Ảnh vô cùng thất kinh. Trên đời có nam nhân lại có dám lượm mang một nữ nhân hiểm ác như thế này thu làm thê tử sao? Chỉ cần dùng mắt nhìn cũng dễ dàng nhận ra số nhân mạng chết trên tay nữ nhân này thật sự không thể đếm xuể.

Trong lúc nàng nội tâm bất an khi mà nữ nhân kia ngồi trên đùi tướng công, sợ rằng có sơ suất gì sẽ làm hại tới chàng, nàng thần thức đều tập trung lên người nữ nhân kia hồng kíp thời ứng cứu. Nhưng có vẻ như nàng đã quá lo lắng, Lam Linh âm trầm không hé một lời nhưng từng lời nói Trần Duyên đưa ra nàng đều không chống cự mà nghe theo.

- Lam Linh, nơi này của nàng đã lớn hơn trước nha, lại vô cùng đàn hồi. Có phải nàng đã nghe lời tướng công hàng ngày bảo dưỡng chúng rất cẩn thận không?

Hắn khoái trá đưa tay luồn vào trong hắc y hân hưởng nàng hai đại bạch thỏ. Trần Duyên tham lam đồng thời hôn hít lên cơ thể của nàng, hắn ám muội chỉ vào miệng mình. Lam Linh hiểu ý cười xuống cùng hắn hôn ngấu ngien.

Lam Linh tuyệt sắc quả không sai, nhưng hoa hồng nào lại không có gai trong khi nàng lại là đóa hồng đen đầy gai nhọn khiến cho nam nhân dù bị say mê bởi nhan sắc của nàng cũng không có kẻ nào dám ra tay. Từ khi được Trần Duyên tận lực bồi dưỡng, sát khí quanh người nàng không những không thuyên giảm mà thậm chí còn nồng đậm hơn xưa rất nhiều.

Nàng đối với điều này cũng không bài xích, đơn giản là bởi vì nam nhân của nàng không vì thế mà ghét bỏ nàng. Hắn mặc kệ nàng có thể gây ra hậu quả gì, chỉ cần nàng muốn là Trần Duyên quyết tâm thực hiện bằng được. Minh chứng là nàng tu vi đã đột phá Trúc Cơ tầng 6 chỉ còn khai mở cánh cửa phía trước thì nàng sẽ bước chân vào “lãnh địa” của cường giả. Nhưng tất cả lại bị ngăn cách mà chìa khóa để khai mở chính là Âm Ma Thạch. Sát thi của nàng đã là Trung kì sát thi, chỉ cần sau khi tiến cấp thì tu vi của nàng cũng từ đó mà đột phá theo.

Tướng chừng như một bảo vật trân quý như thế liệu có nam nhân nào dám bỏ ra linh thạch mang về cho hắn nữ nhân? Trần Duyên lại không cần nghĩ ngợi, cấp 3 bảo vật dù có trân quý như thế nào nếu đem so ra vẫn thua kém nữ nhân của hắn một vạn sáu ngàn dặm.

Tay heo không yên vị, hắn không chỉ chiếm hữu mỗi mộng hữu thủ không ngần ngại quyết tâm xâm lấn vào nơi thần bí nhất. Lam Linh cũng vô cùng phối hợp, ngọc cước gian rộng để Trần Duyên dễ dàng xâm nhập. Nơi tư mật bị Trần Duyên chơi đùa Lam Linh khó lòng trầm lặng như trước, nàng thì thoảng phát ra âm thanh thờ nặng nề, hai tay ôm chặt lấy hắn kiềm nén khoái cảm.

- Ảnh ti lo lắng cho tướng công sao? cũng như muội và tì, Lam Linh tì rất nặng tình với tướng công, tì ấy tuy lạnh lùng khó gần nhưng đối với chàng lại hết mực nghe theo.

Kim Liên hướng Lệ Ảnh trấn an.

- Lam Linh tì vốn đang bế quan nhưng khi nghe được tướng công trở về tì ấy liền thu công, hao tổn cả đêm sức lực mới có thể tới đây sớm như vậy.

Lệ Ảnh chợt hiểu ra, thông thường khi bế quan kết thúc tu sĩ luôn dùng ba ngày ba đêm thu công nhằm để bản tâm không bị tâm ma khuấy phá. Nữ nhân kia tuy về ngoài hung thần ác sát nhưng chỉ vì muốn nhanh chóng nhất gặp lại nam nhân của mình mà nàng dám đánh cược với hiểm nguy.

- Mĩ nhân, đã tới lúc rồi. Nàng ắt hẳn chờ ngày này cũng rất lâu rồi đi.

- Ân!

Lam Linh khẽ gật đầu, nàng tướng mạo sinh ra tuy dung nhan bức người người sát khí đã ăn vào xương tủy. Sắc bén ánh mắt nhìn chăm chăm hắn, nội khó được nàng khai mở. Mĩ phụ đứng trên chủ tọa từ từ ngồi hõm xuống cự long dễ dàng lọt vào huyết động âm áp của nàng.

- Ah...thật là thống khoái nha, tiểu điện loa của nàng làm tướng công ăn muốn phát ngien mất thôi.

Mĩ phụ thư sướng nhưng cũng không thể che lấp đi khí chất vốn có của mình. Trần Duyên không vì đó mà mất hứng, hắn thậm chí còn vô cùng ưa thích hương vị mới lạ này. Thử hỏi trên thế gian này kẻ nào được như hắn, được nữ nhân thần sắc như muốn giết người mà lại cam tâm tình nguyện để người đùa giỡn đây.

Lam Linh như mãnh thú động dục, nàng còn mạnh mẽ điên cuồng hơn những nữ nhân khác. Từng thanh âm vang dội do kiều đồn của nàng đánh mạnh vào đầu Trần Duyên, mỹ phụ kiều đồn cứ hát mạnh lên xuống không biết mệt mỏi. Từ nơi tư mật của hai người dâm dịch đã phóng xuất không ít, mỹ phụ khẳng định đã lên đỉnh vu thiên không sai, nhưng nàng quyết không buông giáp đầu hàng muốn khiến hắn phải phóng xuất thứ tinh hao nóng hổi kia vào tiểu huyết của mình.

Cuối cùng nàng mục đích cũng đã được toại nguyện, cả tiểu huyết chỉ trong chớp mắt trở nên căng phồng. Cảm nhận hoa tâm trở nên nóng rất Lam Linh hàng phục ôm trầm lấy hắn mãi tới khi huyết động của nàng không thể chứa hết được. Nàng thần tình dâm đảng nhuộm miệng cười khinh rẻ, nhanh chóng rút tiểu huyết ra, tay ngọc bắt lấy cự long để thứ hung vật này không thể phóng xuất.

Trần Duyên vô cùng khó chịu, cảm giác giải tỏa bị ngăn cản không có tên nam nhân nào lại vui thích điều này. Nhưng chỉ khác sao Lam Linh không khiến hắn phải thất vọng, cự long gần gũi được mỹ phụ đưa vào miệng ngọc, chỉ chờ có thể hung vật kia bùng phát tất cả. Thứ dịch đặc kia hòa quyền với d* m thủy từ hạ thể của nàng tất cả đều bị chính nàng nuốt trọn.

- Nương tử bảo bối, có phải động huyết của nàng rất khó chịu sao? Còn không nhanh giải thoát đi, để nàng như vậy khiến tướng công thật đau lòng.

Lam Linh miệng ngọc vẫn chưa buông tha cự long hung tợn, nghe theo lời hắn nàng tả thủ luân xuống huyết động của mình, song cước mở rộng hai ngón tay khai mở huyết động mà nàng đã kiềm giữ từ ban nãy. Chất dịch nồng ấm như thác đổ trào ra.

- Ta sẽ ở lại đây một thời gian, trong lúc này nàng đừng vội trở lại bề quan. Tướng công vẫn muốn cùng nàng bên nhau lâu hơn chút nữa, nàng sẽ không chối từ ta à?

Trần Duyên cứng chiều vuốt ve mặt ngọc của nàng. Lam Linh lặng im, nàng dần ôm sát eo hổ của hắn cố tình để cự long kia trời sâu hơn vào tận cổ họng như muốn nói rằng nàng sẽ nghe theo lời của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205

Hôm đó Trần Duyên đi tới tiểu kiều, bước theo sau hắn Kim Liên mỹ phụ chăm chú đứng nhìn.

- Liên nhi.

- Ân tướng công.

Hắn sắc mặt không rõ buồn vui nhìn xuống ao sen thom ngát.

- Hạ Thảo tình hình cũng may nhờ nàng nhanh tay xử trí nếu không ta sẽ ân hận cả đời.

- Tướng công đừng nói như vậy, Hạ Thảo tì chỉ đang bế quan tiềm tu thôi. Chờ ngày tì ấy xuất quan sợ rằng chàng cũng không còn thương thiếp như trước nữa.

Kim Liên không muốn thấy Trần Duyên tự tổn thương chính mình, mỹ phụ ý ôi bắt lấy tay hắn.

- Nàng cả ngày chỉ biết câu dẫn ta, Hạ Thảo là nương tử của ta nàng cũng không ngoại lệ. Chờ khi nàng ấy tỉnh dậy chúng ta rút cuộc cũng có thể đoàn tụ rồi.

- Thiếp sinh ra chính là để câu dẫn chàng nha. Với lại Mộc Linh Quả chàng đưa cho tì ấy chính là cực lớn cơ duyên nha, Huyền Vũ Hồng Liên của thiếp khiến Hạ Thảo tì thanh tịnh tu luyện nên thiếp cảm nhận được một áp lực cực lớn từ tì ấy, thậm chí còn ân ân muốn vượt qua chàng.

Sau khi Bách Niên Chi Chiến qua đi, trong lúc Trần Duyên vẫn còn đang chán nản vì một chuyến đi công cốc thì sư phụ hắn đã sai người mang tới một túi trữ vật. Bên trong chỉ đựng nhất một thứ quả, thông qua truyền âm phủ Trần Duyên biết được báu vật hắn cầm trên tay chính là vạn năm Mộc Linh Quả hắn liền không nghĩ ngợi đưa cho Hạ Thảo phục dụng. Thần thông thì Trần Duyên hắn không thiếu, chỉ cần Hạ Thảo đột phá thì tu vi cũng sẽ nhanh chóng đề tăng.

Sau khi hấp thụ tất cả tinh hoa từ Mộc Linh Quả, Hạ thảo bỗng nhiên rơi vào trạng thái tiềm tu. Trần Duyên lo sốt vó tìm khắp điển tịch cuối cùng hắn cũng đã nhận ra Mộc Linh Quả cùng Mộc Linh Thể có mối liên kết vô cùng huyền diệu. Dù không thể biết được nguyên nhân tại sao nàng lại rơi vào tình trạng này nhưng theo lời các bậc tiền bối ghi chép lại, đây ắt hẳn là đại cơ duyên khó cầu.

- Tướng công! Thì ra chàng cùng Liên muội lên đây, khiến thiếp tìm kiếm hai người khắp nơi.

Chu Lệ Ảnh nữ phụ yêu kiều bước tới, nàng tóc dài suôn mượt xỏa xuống che đi bờ vai gợi cảm. Nơi đây ngoài Trần Duyên đã không còn nam nhân nào khác, nữ phụ cũng không cần quá giữ kè đạo bào tể nữ bởi vì nàng theo lời ti muội biết được tên sắc lang này rất yêu thích tao lãng nữ nhân nha.

- Ha ha ha ta chỉ đột nhiên hứng thú cùng Kim Liên tại đây ngắm nhìn ao sen này thôi.

- Mĩ nữ nàng ngày càng xinh đẹp, thật khiến tướng công muốn ở bên nàng mãi thôi.

Trần Duyên giang rộng vòng tay, Lệ Ảnh thập phần vui mừng nép người vào lòng hắn.

- Chúng ta nán lại cũng đã đủ lâu rồi. Liên nhi ngày mai ta muốn lên đường, nàng hãy gọi Kim Nhu lại đây.

- Ân.

Nghe thấy hấn sắp phải rời khỏi, Kim Liên sắc mặt phon phớt buồn vội vàng quay lưng đi.

- Tướng công, tại sao chàng phải cần muội ấy làm mã phu, thiếp cũng biết đánh xe ngựa mà?

- Nữ nhân ngọc, ta cùng nàng đều là Trúc Cơ tu sĩ ma tông sẽ khiến cho nhiều kẻ chú ý. Kim Nhu lại khác, tuy nàng ấy đã đột phá nhưng tin tức lại chưa hề lộ ra bên ngoài vì lẽ đó sẽ tránh được không ít mạo hiểm.

Hắn đã suy tính rất kĩ càng, lãnh địa của chính phái tuy nguy hiểm nhưng lại thua xa ma tông quân hạt hỗn loạn. Chỉ cần không gây phiền toái, du ngoạn nơi đây cũng xem như không tệ.

Ngày hôm sau, chiếc xe ngựa rong ruổi trên một con đường mòn. Đúng như Trần Duyên suy tính, xuất hành thập phần thuận lợi. Kim Nhu trước khi gia nhập trở thành Hợp Hoang Môn đệ tử, nàng vốn là gian hồ nữ tử. Mang trên người nữ hiệp y phục, bội kiếm trên tay Kim Nhu sắc đẹp càng trở nên xuất thần, không thua gì những nữ sĩ gian hồ hành hiệp trượng nghĩa.

- Khả khả Lệ Ảnh, nàng có tâm phục khẩu phục tướng công mưu kế chưa? Xe ngựa này vô cùng yên tĩnh lại rộng lớn nha, nàng lại có thể ngoạn du ngắm nhìn phong cảnh nơi đây nữa chứ.

Khoang xe ngựa hạn nhất này được Trần Duyên cẩn trọng chọn lựa, bên trong vô cùng thoáng đãng được hắn đem cả giường vào dù có 3 người nằm vẫn không thấy khó chịu.

- Ân. Thiếp biết, thiếp biết. Tướng công của thiếp là giỏi nhất không ai được như chàng đâu.

Chu Lệ Ảnh nửa quỳ nửa ngồi, diễm phụ để tướng công gối đầu trên đùi ngọc. Nàng đối với hấn khoe mẽ không khỏi phì cười nhưng vẫn thật tình khen ngợi hấn.

- Hai người là người phương nào, nếu không tránh đường đừng trách ta ra tay dọn dẹp.

Chưa thể đắc ý được bao lâu xe ngựa không ngờ thật sự lại bị ngăn chở. Trần Duyên mặt mo ửng đỏ, Lệ Ảnh tay áo che miệng cố nén nụ cười.

- Bà cha nó chỉ là hai tên Luyện Khí kì mà lại có gan chặn đường cướp của, thời đại bây giờ thật quá loạn lạc rồi.

Trần Duyên nháy mắt nhận ra hai tên đó tu vi khiến hấn xem chút ngả ngửa, đồng thời xung quanh cũng có không ít người ầm nấp. Vậy là hấn đã tình cờ đi ngang qua một ổ mai phục của bọn người này. Y phục hỗn tạp, chân khí phù phiếm, không có lấy một tên đột phá Trúc Cơ, những kẻ này chỉ là hạn tán tu đã bước tới bước đường cùng phải trở người làm cướp.

- Ah! Vẫn còn 1 tên thực lực nổi trội nha, hấn chắc chắn là kẻ cầm đầu bọn chúng.

- Tướng công, bọn chúng tính sao bây giờ?

Kim Nhu hé màn cửa nàng nhẹ giọng hỏi hấn.

- Chỉ cần đánh ngất những người kia là được, trọng yếu là tên cầm đầu phía sau. Nàng đủ khả năng chống lại hấn chứ?

- Thiếp thực lực đã không như xưa, sẽ khiến chàng phải mở rộng tầm mắt.

Bị hấn xem nhẹ Kim Nhu tình tình háo thắng trời dậy, nàng nhảy khỏi xe ngựa mắt phượng nhìn chăm chăm bọn chúng.

- He he he là một nữ nhân, bên trong cũng còn một nữ nhân khác. Lần này chúng ta không cần phải tranh giành nữa rồi, bắt hai nàng về tha hồ mà hưởng lạc.

- Súc sinh vô sỉ, người không đáng được sống trên cõi đời này.

Kim Nhu tình tình dễ bộc phát, bội kiếm vừa ra khỏi vỏ tên nam nhân vừa nhục mạ nàng tại yết hầu để lại một vết đỏ thẫm.

- Hồi những kẻ này đúng là ngu ngốc, Kim Nhu thật sự nổi khี้ rồi sợ rằng bọn chúng không kẻ nào có thể sống sót.

- Huỳnh đệ cần trọng, nữ nhân này là một cao thủ không thể kinh thường được.

Nàng chưa hề bộc phát pháp lực tu vi Trúc Cơ vẫn chưa hề bại lộ. Những tán tu này ánh mắt quá thấp, bọn chúng vốn đã quen nhìn thấy đồng bạn tử nạn đến cũng không lấy đó mà lo sợ vẫn không chùn bước.

- Nghe con không sợ hổ. Kim Kiếm Trảm Hâu.

Nàng dễ dàng thi triển một môn công pháp cấp 2 Ất đẳng, chỉ trong chớp mắt không chỉ hai kẻ chặn đường kia mà những bóng người nấp sau tán cây đều kinh khủng nhìn nàng hai tay ôm chặt lấy yết hầu mỗi mồm mấp miệng không thể nói nên lời.

- Keeng...

Bội kiếm treo lơ lửng, rõ ràng đã bị kẻ khác chặn lại.

- Thì ra người là kẻ đứng sau bọn chúng.

Kim Nhu bắt quyết, bội kiếm bị chặn đứng quay trở lại. Nàng phóng người bay lên, lưỡi kiếm chém một đường vào không trung đại thụ nơi đó lần lượt đổ rạp xuống. Nơi đó xuất hiện không chỉ một người mà là ba tên nam tử mắt tròn ngược cảm thù nghiêng răng ken két.

- Nữ nhân kia, người dám cả gan giết người Súc Sinh Bang. Lão phu phải giết chết người để an ủi vong linh huynh đệ.

- Đại ca không cần phải ra tay, chỉ cần đệ cũng đủ đối phó nữ nhân này rồi.

Tên nam nhân hề mồm đáng người thấp lẻo tèo, mặt híp, mặt chuột rõ ràng không phải là kẻ quân tử. Hắn phi người lên cao đạo bào rộng thùng thình vô cùng cản trở.

- Mĩ nhân, đêm nay nàng sẽ biết được sự lợi hại của lão Thử ta he he he...

Hắn một tay khẽ ấn pháp, từ trong tay ảo kia có vẻ như vô tình hướng về nàng. Chỉ trong khoảng khắc một tia sáng mắt người khó lòng theo kịp bay vút đi nhắm vào người Kim Nhu.

- Tên hèn hạ, dám chủ ý đánh lên ta.

Đứng trước ba tên Trúc Cơ tu sĩ, Kim Nhu không hề buông lỏng đề phòng. Nàng bội kiếm chém xuống khiến tia sáng kia lộ nguyên hình, một cây châm bạc dài chừng bàn tay người tỏa ra âm khí nặng nề.

- Ắ có chút bổn sự, Nhị Miêu. Nếu như Tam Thử không thể làm gì được ả ta thì đệ cũng hãy tham chiến đi.

Không ngoài dự đoán, Kim Nhu thực lực không thể xem thường. Nàng càng đánh càng hay chỉ sau vài hô hấp đã nghiền ép tên tu sĩ kia khiến hắn phải liên tục chống đỡ, hình châm pháp bảo gần như không có cơ may thi triển đòn thế phản công.

- Phốc...ah...

Bội kiếm của nàng theo một hướng vô cùng hiểm hóc đâm tới, Tam Thử không thể lẩn tránh. Lưỡi kiếm đòi mạng chỉ phút chốc nửa thoi sẽ hái xuống hẳn đầu lâu. Không dễ dàng đầu hàng, Tam Thử liều mạng giờ Âm Ngân Châm lên chống đỡ.

Kết cục cái mạng may mắn còn có thể giữ lại nhưng 3 ngón tay cùng Pháp Bảo của hắn bị nàng bội kiếm gạt sạch.

- Tam Thử để ta giúp người cầm xuống ả tiện nhân này.

Nhị Miêu muốn xông lên kéo đêm dài lắm mộng nhưng tất cả đều đã muộn màng, trong xe ngựa Trần Duyên tỉnh hẳn nại đã bằng không. Dây dưa nửa ngày nếu như không sớm rời đi ắt hẳn sẽ đánh động tới những thế lực đồn trú gần đây. Trần Duyên hừ lạnh triệu hồi ra một đầu tiểu trùng nho nhỏ bí mật ném ra ngoài

Lão đại của Súc Sinh Bang, Đại Cầu tráng hán song thủ thậm chí còn lớn hơn bắp chân người vẫn còn đang vẻ bình chân như vại. Hắn sắc mặt bất biến rõ ràng là không hề có ý định ra tay. Nhưng nào biết rằng từ thần thật sự không nhắm vào hai tên kia mà đã tiếp cận rất gần hắn.

- Hửm? Bóng đen này là...Ahhhh...

Đại Cầu tỉnh thần có chút lo là, ngay tức khắc hắn đã phải trả giá bằng cả tính mạng. Một bóng đen cao lớn che khuất ánh mặt trời, Đại Cầu quay người muốn biết rõ thực hư nhưng tiếp đón hắn chính là miệng lớn chứa chấp hàng vạn răng nhọn. Địa Long Khâu được Trần Duyên giải phóng sức mạnh thật sự mở rộng miệng lớn cuống lấy tên tu sĩ Đại Cầu kia vào trong đồng thời lặn xuống mặt đất để lại một hố sâu to tướng.

- Đại ca...

Hai tên kia đang vây công Kim Nhu cũng nhận ra bọn hắc lão đại lâm nguy không khỏi hoảng hốt kêu la thất thanh. Cơ hội đã tới, nữ không hề có ý định nương tay, Pháp Bảo bội kiếm cắt một đường sắc ngọt. Hai kẻ kia đầu lâu bay lên không trung, trên mặt vẫn còn đọng lại nét sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Sơ chiến Hòa Mộc

Ngon đại sơn hùng vĩ, từng khe suối chảy róc rách, sinh linh thập phần cùng nhân loại hòa hợp. Trần Duyên cầm trên tay nắm cỏ non mỉm cười đưa ra, tiểu hươu không hề sợ hãi bước tới gần thỏa thích nhấm nháp.

- Trên thế gian lại có nơi như thế này sao?

Trần Duyên cuối cùng cũng đã tới nơi, tuy nơi đây đã nằm dưới sự cai trị của không ít thế lực nhưng đây chỉ là những thế lực nhỏ yếu là chư hầu của các đại tông môn. Mà nơi hắc đang đứng lại được Dược Sơn Phái một vị đệ tử chủ quản.

- Để có thể biến Linh Sơn được như ngày hôm nay mẫu thân của thiếp đã bỏ không ít công sức, nơi này chính là thứ mà mẫu thân tự hào nhất.

Chu Lệ Ảnh vén lên rèm xe, nàng không khỏi kinh hi sau mấy chục năm xa cách nàng cuối cùng vẫn có ngày được gặp lại mẫu thân.

Trông thấy thế tử cả ngày đều mỉm cười vui vẻ, Trần Duyên cũng vì thế mà tâm tình cũng thư sướng theo. Một phần bởi vì hắc thật tâm yêu thích nàng, muốn làm mọi cách chỉ để thấy nụ cười của thế tử, mặt khác Trần Duyên vốn là một kẻ không cha không mẹ, hắc cũng thật lòng mong chờ khoảng khắc mẹ con nàng đoàn tụ.

- Có động tĩnh, đây là âm thanh giao chiến.

Bầu không khí yên bình bỗng dung bị phá vỡ, cả một ngọn cự sơn cũng rung lên không ngừng. Đây không chỉ là thông thường giao phong mà là trận chiến giữa 2 cao thủ Trúc Cơ trở lên.

- Không ổn, ngọn Linh Sơn này được mẫu thân tọa chấn mấy trăm năm trước nay không kẻ nào dám can quấy tại sao lúc này lại...

Nàng bất an khuôn mặt hiện rõ, nữ phụ không hề chần chừ nàng phi pháp kiếm hướng về nơi phát ra động tĩnh.

Trần Duyên biết bản thân khó lòng ngăn cản nàng, hắc cùng Kim Nhu nhìn nhau gật đầu, cả hai hiểu ý bám theo đề phòng bất trắc.

Trên không trung hai thân ảnh mạnh mẽ không ngừng lao vào nhau. Một bên là lão giả trên người chằng chịt cây lá quỷ dị vô cùng thậm chí khi Trần Duyên vận dụng công pháp Khô Mộc Đại pháp cũng không coi bằng lão. Từng ngọn dây leo cứ muốn quấn chặt lấy không tha đối thủ.

Phía bên kia chiến tuyến, một nữ nhân tuyệt sắc, nàng dung nhan khiến cho bất kì kẻ nào nhìn ngắm cũng khó lòng rời mắt. Suốt tóc dài suông mượt, rõ ràng nàng cùng Lệ Ảnh giống nhau đến tám phần. Nữ nhân giữa hai tay lơ lửng một đỉnh lô cao quá nửa người không ngừng phun ra nuốt vào hỏa khí, nhờ vào hỏa lô này mà lão giả quái dị kia mới chưa thể làm gì được nàng.

- Hòa Mộc lão súc sinh, Chu mẫu cùng người không thù không oán nếu người vẫn còn khăng khăng không chịu từ bỏ thì đừng trách Chu mẫu ra tay độc ác.

- Chu đạo hữu, chúng ta vốn là sư huynh đệ đồng môn có sao lại buồn lòng ác độc như vậy. Ta chỉ muốn mua lại bảo vật trong tay người, thứ trân quý như thế giữ trong người chỉ mang tới họa sát thân thôi.

Hòa Mộc thọ nguyên không còn nhiều, lão pháp lực không vì đó mà giảm sút. Mộc hệ tu sĩ lợi thế lớn nhất là rừng càng già càng cay, lão pháp lực càng lúc càng sung mãn không hề giống một lão nhân gần đất xa trời chút nào. Trận thế tuy bất phân thắng bại nhưng từng chút một lão lại chiếm lấy phần thắng.

Chu nữ phụ tuy cũng là Trúc Cơ Hậu kỳ cao thủ nhưng pháp lực trong người lại dần cạn kiệt, nàng thua kém lão tới tận mấy trăm năm hóa hầu có thể cảm cự tới lúc này đã không phải dễ dàng làm được.

- Ha ha ha Chu đạo hữu, sớm biết sẽ rơi vào kết cục này thì có sao lại không chủ động giao ra đây. Lão phu sẽ không làm hại người đâu.

- Vô sĩ, ta thà chết cũng không đưa thứ đó cho người.

- Nữ nhân ngu ngốc đã vậy thì đừng trách lão phu tàn nhẫn.

Nàng pháp lực cạn kiệt bị đánh văng xuống đất, nội thương không nhỏ. Tuyệt nữ thần thái vẫn không mất đi, nàng cắn răng thà chết quyết không để cho tên súc sinh kia toại nguyện.

- Thần Thụ Khốn Trụ.

Đại thụ nương theo lão hò hét mà vươn ra vô số căn rễ thô to hướng tới nữ nhân mà công kích.

- Soạt...soạt...

Mỹ phụ song mục nhắm chặt, một hô hấp, hai hô hấp... nàng lấy làm kì lạ tại sao công kích lại còn chưa đánh tới. Nàng mỹ mục khẽ mở, làn mi cong vút chớp động không thôi vì nàng không tin vào mắt mình. Một nam nhân chỉ trong tích tắc xuất hiện, hần như từ trên trời hạ xuống che chắn mọi tổn thương không thể chạm đến nàng người ngọc.

- Tiểu tử kia, người là ai. Khôn hồn thì xéo đi kéo lão phu...

Lão dù có gào thét dọa dẫm cỡ nào cũng không thể khiến Trần Duyên hoảng sợ. Hần gồng mình lao tới, Khô Mộc Đại Pháp toàn lực thôi động. Trần Duyên biết rõ cho dù bản thân có tu luyện nhục thể có thể so sánh với Trúc Cơ Hậu kì nhưng khi gặp phải hàng thật giá thật như lão hần lại kém đi không ít.

- Khốn kiếp, kẻ điên này tại sao lại xuất hiện đúng lúc này chứ?

Mộc Hộc điên tiết thôi động từng căn rễ thô dày muốn bắt lấy Trần Duyên. Nhưng với bộ pháp nhanh nhẹn xuất quỷ nhập thần do nhục thể mang lại Trần Duyên có thể tránh né được từng chuyển động nặng nề kia. Thứ hần nhắm tới không gì khác ngoài chính thân thể của lão.

- Không được...

Trần Duyên Nhất Chỉ Xuyên Tâm công pháp chỉ còn cách lão cực gần, lão nhân liều mạng buông tha vội lùi về. Sắc mặt tái nhợt cắn thù nhìn chăm chăm vào hần.

- Chân khí trong người ta đã quá hao kiệt trên người tiện nhân kia, không thể tiếp tục cùng tên tiểu tử quỷ dị này giằng co. Bên kia lại có hai luồng khí tức đang bay tới, thọ nguyên của ta cũng không còn nhiều, không thể tiếp tục mạo hiểm đành phải tạm thời rút lui thôi.

Mộc Hộc nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hần, về mặt thập phần bất đắc dĩ quay người bỏ chạy.

Trần Duyên không có ý đuổi theo, hần có nỗi lo khác quan trọng hơn là bám theo một kẻ nguy hiểm như lão. Hạ xuống nơi mỹ phụ thương thế bất động nằm đó Trần Duyên nhanh chóng vận pháp lực, Mộc chân khí tụ tập trên song thủ dần chữa lành ngoại thương trên người nàng.

- Vị đạo hữu này, ta...

- Mẫu thân!!!

Nàng trong người đau đớn vô lực nhưng vẫn không quên ân nhân cứu mạng của mình, vừa muốn rướn người hướng hần cảm tạ thì phía xa giọng nói thân thuộc mà nàng đã mong chờ suốt bao lâu nay lại vang vọng bên tai.

- Giọng nói này... là Lệ Ảnh! Nữ nhi! Nữ nhi ta đang ở đâu?

- Mẫu thân! Nữ nhi bất hiếu phải khiến người chịu khổ rồi.

Lệ Ảnh òa khóc như nữ hài tử, nàng hai vai run rẩy muốn ôm trâm lấy mẫu thân nhưng sợ sẽ động tới thương thế trên người nên chỉ còn cách siết chặt lấy bàn tay của mẫu thân nàng.

- Ta biết không nên gián đoạn hai mẫu nữ hai vị trùng phùng nhưng đây không phải là nơi ở lại lâu, thương thế trên người bá mẫu có thể trở nặng thêm nữa.

- Chúng ta mau đi về hướng Bắc, ta có một tiểu viện dùng để tu luyện ở nơi đó.

Lệ Ảnh nâng lên mẫu thân, nàng thần tình thập phần lo lắng không ngờ sau bao nhiêu năm mới có thể gặp lại nhau lại rơi vào tình cảnh này.

Tiểu viện của nàng được đặt trên một hồ nước trong xanh khắp nơi đều trồng được thảo, thì ra Lệ Ảnh đối với linh thảo luôn có sức hút kì lạ cũng là do ảnh hưởng từ nàng.

- Được đồng, người dẫn tiểu thư cùng hai vị đạo hữu đi nghỉ ngơi, ta muốn bế quan một thời gian.

Nàng mỉm cười hòa nhã cáo từ, Lệ Ảnh thật lòng không muốn rời khỏi mẫu thân nhưng vẫn phải lấy thương thế làm trọng. Nếu không kịp thời chữa trị thì thương thế sẽ lưu lại ám tạt trong người nguy cơ khôn lường.

- Tiểu thư, hai vị tiên bối mời theo tiểu nữ.

Được đồng cùng kính hành lễ đi trước dẫn đường.

- Không biết hai vị tiền bối là...

- Nàng là song tu đạo lữ của ta, cho chúng ta 1 phòng là được.

Trần Duyên đối với được đồng thập phần hiểu biết này cũng không khỏi hài lòng mỉm cười trả lời. Chỉ riêng Lệ Ảnh, nàng căn môi không phục nhưng lại không thể làm gì khác hơn. Nếu như mẫu thân biết nàng cùng nam nhân xa lạ chung đụng ở chung 1 phòng khẳng định mẫu thân sẽ không để yên cho nàng.

Sau khi từ biệt thiếu phụ, nhận ra ánh mắt ai oán của nàng Trần Duyên chỉ có thể cười khổ đi theo được đồng tới nơi dành cho khách nhân ở lại.

- Kim Nhu thời gian gần đây ta lại phiền tới nàng rồi.

- Không phiền, thiếp không cho đó là phiền phức chút nào. Thiếp cũng đã thề cả đời này sẽ luôn ở bên hầu hạ tướng công không phải sao? Chỉ là một chút bề bộn sao có thể làm khó được thiếp chứ.

Cửa phòng đóng chặt, Kim Nhu nữ hiệp trước mắt hắt lại trở nên yêu kiều vô cùng, nép vào lòng nam nhân cùng hắt thủ thi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Song đại mỹ phụ tâm tình

Linh Sơn trước kia cũng chỉ là ngọn núi vô danh không ai biết tới. Từ khi một vị luyện đan sư thủ đoạn thần diệu cách đây mấy trăm năm chọn nơi này tiềm tu Linh Sơn mới trở nên náo nhiệt hơn hẳn. Hằng ngày không ít tu sĩ phi hành qua lại, kẻ cầu xin đan dược đột phá tu vi, kẻ tới đây hòng lôi kéo thêm quan hệ sinh khí bưng bưng.

Ấy vậy mà Linh Sơn gần đây lại phong sơn cấm tiết bất kì kẻ nào xâm nhập làm lộ ra rất nhiều tin tức phong phanh thật giả lẫn lộn. Có nhiều kẻ không tin và nhưng cũng không muốn mạo hiểm đắc tội với một vị luyện đan sư cao tay ẩn.

Trong đại điện, một chiếc bàn lớn dùng để tiếp khách. Không hổ là luyện đan sư, nội thương tuy không quá trầm trọng nhưng chỉ cần bế quan hơn tuần trăng mà đã hoàn toàn bình phục, dù là Trần Duyên cũng phải tặc lưỡi không thôi.

- Hai vị đạo hữu, chung rượu này Chu Ngọc Ánh xin tạ ơn cứu mạng.

- Chu tiền bối không cần phải khách khí như vậy, ta cùng Chu cô nương hữu duyên gặp mặt đã xem là bằng hữu tương giao làm sao dám nhận lễ này.

Trần Duyên vội vàng đứng lên trả lễ trong đầu thầm nghĩ:

- Ta cùng nữ nhi của tiền bối chính là tình chàng ý thiếp thập phần mặn nồng a, nếu cùng nàng tương giao khác nào ta lại trở thành tiền bối của Lệ Ảnh chứ?

- Vậy là...

Chu Ngọc Ánh ngoài ý muốn nhìn qua nữ nhi của nàng.

- Người là mẫu thân của Chu cô nương cũng xem như là trưởng bối của ta sau này cứ gọi tiểu bối đích danh là được.

- Được! vậy thì Trần công tử, tuy công tử là bằng hữu của Ảnh nhi nhưng lễ tiết lại không thể thiếu, chung rượu này xem như ta nhận thêm hai tiểu bối đi.

Nàng trông Trần Duyên rất thuận mắt, hắt bằng vào tu vi Trúc Cơ sơ kì mà có thể đẩy lùi được Mộc Hồn lão nhân một vị Trúc Cơ hậu kì tiền thật giả thật ắt hẳn là một thiên tài. Từ hắt nàng có thể nhìn ra con người này tuy cao ngạo tận xương tủy nhưng lại không hề hồ đồ, hành động vô cùng cân trọng.

- Chu cô nương che giấu không khỏi quá sâu đi, tới đây phu thê chúng ta mới nhận ra Chu tiền bối lại là một vị luyện đan sư thực lực phi phàm.

- Hừ. Ta nói trước hay nói sau gì cũng không hề khác biệt nha.

Chu Lệ Ảnh được ở cạnh bên mẫu thân khiến tiểu phụ tâm tình trở lại như ngay xưa nghịch ngợm, láu cá lại có phần đáng yêu.

- Nữ nhi của ta mấy năm rồi đi không ngờ lại không có chút gì thay đổi, vẫn bản tính làm nũng mẫu thân như trước trên đường đi hai người ắt hẳn cũng đau đầu không ít đi?

Ngọc Ánh mỹ phụ tay ngọc được nữ nhi của nàng ôm chặt, trên mặt lại còn đôi chút giận dữ khiến nàng không thể nhịn được phì cười, cưng chiều vuốt

ve đầu nàng. Một bàn 4 người Chuyện trò vui vẻ, Trần Duyên năng lực miệng lưỡi thật phần lợi hại nhiều lần khiến cho ba vị nữ cười lên không ngớt quan cảnh như thế là một gia đình nhỏ thật phần hòa thuận.

- Trần công tử, ngày mai Thiên Hạ Khách Điểm có khai mở một buổi đấu giá, là trăm năm mới diễn ra một lần. Mỗi lần diễn ra báu vật đều ồ ạt kéo về như mưa khiến ai ai cũng điên cuồng. Không biết ngươi có hứng thú không?

- Ha ha ha Chu tiên bối đã mở lời làm sao tiểu bối lại thất kính từ chối chứ, quả thật tiểu bối cũng muốn mở rộng tầm mắt xem Thiên Hạ Khách Điểm trăm năm một lần sự kiện sẽ thanh thế đến dường nào.

Trần Duyên hào sảng nhận lời, cùng nhau nói Chuyện gần cả ngày trời cuối cùng hẳn cùng Kim Nhu cũng đánh cáo từ trở về phòng. Cốt là để lại khoảng không riêng tư cho hai mẹ con nàng, mẫu nữ trùng phùng nhưng chưa một lần có thể thoải mái tâm tình đây cũng là thiếu sót không hề nhỏ.

Được đồng tiền Trần Duyên, Kim Nhu trở về thì trong đại diện chỉ còn lại Ngọc Ánh cùng Lệ Ánh hai vị đại nữ nhân. Lệ Ánh tâm tình vui sướng ôm trầm lấy mẫu thân, Ngọc Ánh cũng cảm động không kém. Mấy mươi năm mới lại có thể trùng phùng khiến nàng dù là một vị luyện đan sư quyền thế đầy người cũng khó có thể kiềm nén cảm xúc vỡ òa ôm lấy nhau bật khóc.

- Mẫu thân! Nữ nhi thật sự rất nhớ người.

- Ta biết chứ, ta cũng vậy. Từ khi Ánh nhi xuất giá tính đến nay cũng đã 80 năm lẻ 3 ngày rồi. Mẫu thân không lúc nào không nhớ tới con a.

Đêm hôm đó trong khuê phòng của Ngọc Ánh, nàng cùng nữ nhi không ngừng tâm sự. Lúc này cả hai người đều chỉ mặc nội y thật phần mỏng manh. Lệ Ánh nhan sắc như hoa như ngọc, song phong cảnh tròn khiến cho nữ phụ phải nằm giữa ra những không vì thế mà mất đi hình dáng tuyệt mỹ ban đầu. Còn Lệ Ánh thì lại mang vẻ đẹp kiều diễm của quả phụ, nàng thân thể không hề thua kém gì nữ nhi mà ẩn ẩn lại còn lộ ra tia khí chất ai oán của một quả phụ. Theo năm tháng dần tăng, nàng tựa hồ như tiên quả càng trở nên chín mọng. Nhất là đôi nhũ phong kia, Lệ Ánh cũng được thừa hưởng từ mẫu thân, to lớn, nặng trĩu khiến cho nam nhân luôn có tham niệm được chạm vào chúng.

Chuyện vui có mà Chuyện buồn phiền lại không ít, khi nàng rặng hỏi nữ nhi tình hình nhà của tên tướng công kia thì chỉ nhận lại nét mặt thờ ơ xen lẫn thất vọng. Biết được có chuyện không hay đã xảy ra Ngọc Ánh cố tình gặng hỏi, sau khi biết được tất cả sự thật nữ phụ sắc mặt giận dữ, tay ngọc xiết chặt muốn tìm bọn người không tìm không phải kia đòi lại lẽ phải cho nữ nhi.

- Ta đã mang đến không ít đan dược đột phá tu vi nhưng tên phế tài kia vẫn không thể đột phá? Dù có là một đầu heo ngón từng ấy đan dược cũng có thể trở thành cấp 2 yêu thú a.

- Hẳn còn muốn trước khi chết lại gã nguoi cho một tên tiểu bối trong gia tộc? Bọn khốn nạn kia dám làm ra chuyện trái luân lý này, rõ ràng bọn chúng lo sợ sau khi hẳn chết sẽ mất đi tu sĩ Trúc Cơ tọa chân nên mới làm ra hành động hèn hạ này hòng trối chân nữ nhi của ta cả đời làm nô cho chúng sao.

Cứ nghĩ tới nữ nhi phải cái giá lấy một tên tiểu bối khiến nàng hóa nộ chực muốn bộc phát, nếu nói như vậy có nghĩa là nữ nhi của nàng sẽ cả đời ở lại trong cái gia tộc kia, qua tay không ít nam nhân. Nên nhớ rằng thọ nguyên của Trúc Cơ tu sĩ có thể đột phá ngàn năm, nếu như những tên tiểu bối kia lần lượt đều hao hết thọ nguyên chết đi thì nữ nhi của nàng sẽ...

- Mẫu thân hãy bớt giận, thương thế của người vẫn chưa khỏi hẳn đừng vì bọn người tiểu nhân kia mà khiến vết thương trở nặng.

- Được rồi được rồi nữ nhi ngoan, còn hai vị Trần công tử cùng tiểu cô nương họ Kim kia. Họ là người như thế nào, làm sao nữ nhi của ta lại gặp gỡ chúng.

Lệ Ánh vội vàng trấn an khiến cho mẫu thân dần bình tâm, những khi nhắc tới cái tên Trần Duyên nữ phụ lại xuất hiện cái nét e thẹn hiếm có. Nàng lúc này nụ cười mới lại rạng rỡ trên khuôn mặt.

- Trần Duyên nha, hẳn cũng tính là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Lúc nữ nhi nguy cấp nhất, chính hắn đã xuất hiện giải cứu còn giúp nữ nhi trị thương...

Nàng tâm tình thoáng chốc trở nên vô cùng vui sướng, cứ thao thao bất tuyệt mà không biết chán.

- Ánh nhi, có phải con đã đem lòng yêu tên Trần Duyên kia?

Ngọc Ánh trong nháy mắt nhận ra nữ nhi của nàng đã tương tự kẻ khác bèn bắt chợt hỏi đến. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, Lệ Ánh mặt đỏ tía tai lắc đầu thà chết không nhận nhưng những biểu hiện kia vô tình đã bán đứng nàng, càng khiến cho Ngọc Ánh ngậm ngùi định.

- Ánh nhi nghe lời ta, ta là mẫu thân của con nên vạn phần không muốn trông thấy nữ nhi của mình đứt ruột sinh ra lại một lần nữa bị nỗi đau gãy xéo tâm can. Hẳn tuy làm người không tệ nhưng điều đó lại không có nghĩa hẳn lại là một tên trượng phu tốt. Theo mẫu thân nhận thấy hẳn có tướng hảo sắc không nhẹ ta e rằng...

- Trần Duyên tuy hoa tâm nhưng hẳn không phải kẻ tệ bạc như người nói đâu.

Lệ Ánh vội vàng thanh minh, nhưng rồi nữ phụ chợt nhận ra bản thân đã thất thố trong lúc vô tình đứng ra cãi lại mẫu thân bèn vực cho hắn. Điều này có khác nào nàng đã thừa nhận có tình cảm với hắn chứ. Lệ Ánh xấu hổ không thể cùng mẫu thân đối mặt, quay người lại vùi đầu vào trong chăn.

Ngoài dự đoán, Ngọc Ánh không hề vì thế mà phần nộ. Nàng biết nữ nhi của mình đã phải nhận nhịn biết bao khổ ải chỉ để chờ cho ngoại tôn (là nữ nhi

của Lệ Ảnh đó, còn nhân vật đó là ai thì... ^_^) của nàng có đủ lông đủ cánh rồng rã mấy mươi năm. Trần Duyên lúc này không khác gì đôi cánh để Lệ Ảnh vùng thoát ra khỏi vực sâu vạn trượng của thống khổ.

Ngọc Ánh sót sa nữ nhi số phận éo le, từ sau lưng ôm ghì lấy Lệ Ảnh thủ thủ.

- Mẫu thân không hề có ý định muốn ngăn cản con cùng Trần Duyên ở bên nhau, chỉ là hấn đã có thể từ. Tuy nam nhân có năm thê bảy thiếp là Chuyện thường tình nhưng kẻ đến sau chỉ rước lấy khổ ải vào thân.

- Hấn sẽ không phụ nữ nhi đâu, với lại Nhu muội cùng Ảnh nhi thập phần hòa hợp. Muội ấy cũng không bài xích chuyện này.

Ngọc Ánh có chút kinh ngạc.

- Trên đời này lại có nữ nhân kì lạ như vậy ư? Kim Nhu cô nương không ngờ tám lòng lại quán đại đến thế.

Tới nước này nàng biết bản thân khó lòng có thể ngăn cản nữ nhi của mình quay đầu, chỉ có thể âm thầm cầu chúc cho thượng thiên sẽ đối đãi đến nữ nhi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Kẻ gây rối đâu đâu cũng có

Sáng hôm sau Trần Duyên bước ra khỏi cửa y phục chỉnh tề, thần tình khoan khoái đi đến đại điện. Nơi đó hai bóng người thướt tha cùng diện thanh bào đã đứng ở đó từ trước. Cả hai đều sắc nước thương trời khó bề ganh đua thua kém đồng thời trên người lại còn toát ra phong vận quyền rũ của nữ nhân thành thực làm cho Trần đại sắc lang miệng lớn không thể nào khép lại.

- Hi hi hi Trần đạo hữu quả nhiên là người giữ chữ tín a, vậy mà ta tưởng chừng đạo hữu không thể tới chứ?

- Không dám, không dám. Có Chu tiên bối cùng Chu cô nương đã mở ra “kim khâu” làm sao ta dám thất hứa đây. Chỉ là khiến hai vị phải chờ lâu là ta có tội rồi.

Trần Duyên ngậy ngậy một hồi bị lời trên chọc của Lệ Ảnh làm cho bưng tỉnh, hấn ngại ngùng vò đầu đáp lễ.

- Được rồi Ảnh nhi! Trần công tử xin đừng vì thế mà lấy làm phiền lòng, chỉ là sáng sớm tiểu nữ của ta đã thức giấc từ rất sớm a, hình như là muốn cùng ai đó gặp mặt đã gấp không chờ được.

- Mẫu thân!!!

Lệ Ảnh đỏ mặt.

- Tại sao chỉ có người tới đây, còn Kim Nhu cô nương đâu, không lẽ trong người không được khỏe.

- Đa tạ Chu tiên bối quan tâm, Nhu nhi quả thật bất tiện trong người nên nàng muốn ở lại nghỉ ngơi có nhờ tiểu bối chuyển lời cáo lỗi.

Trần Duyên bất đắc dĩ lắc đầu, hấn không thể nào nói ra sự thật ra đêm qua Kim Nhu đã bị hấn “làm” cho kiệt sức. Mĩ nhân đáng thương tới gần sáng mới có thể tạm thời thoát thân, nàng mệt lã người liền ngủ thiếp đi.

- Nếu như vậy thì để ta đi qua xem xét, dù sao thì Kim Nhu cô nương là khách quý tại đây không thể để nàng có chuyện không hay a.

- Ha ha ha đa tạ tiên bối quan tâm, Nhu nhi đã không sao rồi có thể là trên đường đi mệt nhọc tích tụ bất chợt bộc phát thôi.

Hấn hiển nhiên không thể để Ngọc Ánh nhìn thấy bộ dạng lúc này của Kim Nhu nên ra sức ngăn cản.

- Mẫu thân, nữ nhi thấy Kim Nhu cô nương khẳng định không có gì đáng lo đâu. Dù sao Trần Duyên đạo hữu cũng là hành gia trong việc “trị thương” mà, hấn có cái nhìn khác xa người thường.

- Thì ra là vậy, không ngờ Trần công tử cũng là kẻ đồng đạo.

Ngọc Ánh gật đầu thấu hiểu, nàng cũng không muốn quá cưỡng ép. Dù sao Trần Duyên là kẻ không phải tầm thường, hấn làm việc hấn là có lí lẽ của mình.

Thiên Hạ Khách Điểm không hổ danh là một đại thế lực trải dài bốn phương tám hướng. Cách Linh Sơn trăm dặm, một tòa tiểu tháp nguy nga tráng lệ như là một mũi thương hùng dũng được dựng lên giữa trời. Quan cảnh nơi đây không còn phải nói, thập phần nao nhiệt. Đâu đâu cũng thấy tu sĩ, bọn

chúng kẻ thì bộ hành người lại cười pháp khí, linh thú... thậm chí nếu người nhân phẩm không tệ sẽ được một lần diện kiến Kim Đan địa tu sĩ phi không tới đây.

- Vị tiên bối này quả nhiên có con mắt nhìn hàng nha, gốc Tỏa Luân Thảo này là linh dược cấp 2 Át đẳng. Công hiệu nhiều như sao trên trời nếu như có thể tìm được vị luyện đan sư cao tay ẩn nào đó có thể luyện thành đan dược cứu mạng chứ không chơi.

Trần Duyên không ngại ngần cầm lên một nhánh linh thảo màu tím huyền bí, vẻ mặt ra chiều ưa thích.

Xung quanh tiểu tháp 10 dặm nhân sinh thập phần rực rỡ, không ít người dựng nhà, hàng quán chuyên nhắm tới những tu sĩ giàu nứt đổ vách từ phương xa tới đây để đốt linh thạch.

- Không tệ, ngàn năm Tỏa Luân Thảo, dược khí vẫn còn rất nồng đậm. Kẻ thu hái tay nghề rất cao cố ý không làm mất đi gốc rễ nên vẫn còn có thể gieo trồng tiếp tục bồi dưỡng. Ra giá đi.

- 3 vạn hạ phẩm linh thạch.

Tên thương buôn kia nhận thấy Trần Duyên thích thú liền hét lên một cái giá không nhỏ, thậm chí còn lớn hơn 5 thành so với giá niêm yết.

- Cái gì, 3 vạn? các người sao không đi cướp luôn đi. Át đẳng linh thảo giá trị đều chỉ dừng ở mức 2 vạn 5, người muốn lừa gạt người sao. Trần Duyên, chúng ta đi, ta không tin chỉ có chỗ này bán Tỏa Luân Thảo.

Lệ Ảnh bức dọc vô cùng, nâng bên linh thảo từ nhỏ lớn lên nên những thứ như thế này đã som nầm trong lòng bàn tay. Bọn người kia rõ ràng đánh vào Trần Duyên biểu hiện mà hét giá, vậy có khác gì cướp của chứ.

- 3 vạn linh thạch? Được đây là linh thạch của người.

- Ha ha ha đạo hữu quả nhiên là có con mắt tinh đời, Tỏa Luân Thảo này phải trao cho đạo hữu mới thật sự là bảo kiếm trao tay anh hùng.

Còn tưởng vụ mua bán này bị nữ nhân kia làm cho phá sản nào ngờ Trần Duyên còn phá sản hơn bỏ ra tận 3 vạn linh thạch. Nên nhớ chỉ cần hấn thêm vào 1 vạn linh thạch nữa thôi cũng đã có thể mua vào một cây Giáp đẳng linh dược rồi.

Chuyến mua bán trao đổi này làm kinh động không ít kẻ đứng gần đó, ai ai cũng dùng đôi mắt tiếc rẻ nhìn hấn.

- Ngay cả trị giá của linh dược còn không thể ước đoán, một kẻ như người đặt chân đến nơi đây cũng chỉ làm bù nhìn thôi.

- Sư huynh, đệ trộm nghĩ hấn chỉ vì muốn trước mặt hai vị nữ nhân không muốn mất mặt nên mới bầm bụng trả cái giá trên trời đó.

“Nông thôn cũng có anh hùng, thành thị cũng có kẻ khùng người điên” tưởng chừng chỉ có những tên tán tu ngày ngày phong ba tính tình thô kệch nên mới làm ra hành động khiến kẻ khác chú ý. Không ngờ hai tên này đạo bào sau lưng thêu kim sa mang hình dạng hóa lô không lồ, rõ ràng là cao đồ của Dược Sơn Phái. Bọn chúng quanh người tỏa ra đan khí nồng nàn như sợ rằng kẻ khác không biết bản thân là luyện đan sư.

- Tuấn Dẫn, Lô Manh đây không phải nơi để hai kẻ Đỉnh đẳng luyện dược sư như hai người có thể xen vào.

- Người dám...

Ngọc Ánh mỉa mai khinh thường điệu bộ không hề che giấu, mà hai chữ “Đỉnh đẳng” lại càng được nữ nhân này đặc biệt lớn giọng.

- Các người đứng lại cho ta.

Giận quá hóa thẹn, hai tên tu sĩ kia kẻ trước người sau vây lấy ba người Trần Duyên.

- Hai vị, nơi đây là quan lộ không phải là nơi các người làm chủ. Mời nhường đường.

Trần Duyên sắc mặt có chút không tốt nhưng lại kiên dè thế lực cai quản nơi đây nên vẫn không muốn ra tay.

- Tên phế vật, câm miệng cho ta.

- Còn ả kia, đừng tưởng người vẫn còn phong quang như trước. Nên nhớ rằng lúc này tu vi của chúng ta cũng không thua kém gì người.

- Tuấn Dẫn... ừm... tuấn dật (bánh bao, đẹp trai). Tên rất có ý nghĩa nha, chỉ có điều tên với người lại...

Mẫu nữ hai người đều không tự kiểm chế mà phụt cười, cái tên này đúng là cùng hấn khác xa một trời một vực. Xung quanh không ít kẻ cũng có tình quay mặt đi nơi khác, chính họ cũng khó lòng nhìn được nhưng lại sợ đắc tội với đại thế lực.

- Khốn kiếp!!! ta sẽ giết...

- Khoan đã! Chúng ta đều là người nho nhã có sao lại hơi chút là động chân động tay. Tuấn... Dẫn đạo hữu lại là người của danh môn chính phái, người hấn sẽ không muốn làm Dược Sơn Phái mất mặt đi.

Tuấn Dẫn vừa muốn xông lên dạy dỗ tên kia một trận thì dừng lại, hần tâm trí lưu động không ngừng.

- Ta dù sao cũng là luyện đan sư vị thế cao quý nếu chỉ vì hần mà náo lớn khẳng định sẽ làm ô uế uy danh, thậm chí rất có thể bị môn phái trách phạt xuống.

Trông thấy hần lộ vẻ chán chừ, Trần Duyên biết âm mưu bước đầu đã thành công hướng về phía Tuấn Dẫn chấp tay đạo.

- Bản đạo đối với quý phái uy danh vốn đã ngưỡng mộ từ lâu, Dược Sơn Phái luyện đan đứng đầu thiên hạ. Biết bao nhiêu vạn năm qua đã nuôi dưỡng ra hàng vạn luyện được sư tạo phúc cho bá tánh không ai không kính nể.

Chỉ trong chớp mắt tình thế đã điệu xuống ngay cả chính Tuấn Dẫn cũng không thể nào ngờ được. Hần nhận ra có gì đó không đúng, bản thân ban đầu muốn chăm sóc thậm chí là ăn thua đủ với ba người họ nhưng bây giờ một lời nói khó nghe cũng không dễ thể thoát ra khỏi miệng.

Không chỉ có hần, Lô Manh phía sau ban đầu vốn chỉ chờ có sư huynh báo hiệu sẽ liền tiến lên trợ công lúc này lại đứng đực ra đó.

- Dược Sơn Phái vạn năm qua công đức vô lượng luôn lấy lý lẽ làm đầu, lấy luyện được nổi danh. Nay chúng ta cũng vì chuyện này xảy ra tranh cãi không đáng có vậy thì cũng lấy nó ra phân xét đúng sai a.

Trước ánh nhìn kinh nghi của nhiều người, Trần Duyên lấy ra một bụi Tỏa Luân Thảo, trước sau rõ ràng chính là bụi linh dược hần thu về ban nãy.

- Chúng ta hãy cùng định giá gốc Tỏa Luân Thảo này để phân thắng bại đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Kẻ tham lam lộ mặt

Toàn trường triệt để câm lặng, tên kia không biết trời cao đất dày là gì. Hần thật sự muốn cùng với hai vị luyện đan sư tí thí linh dược, như vậy có khác gì châu chấu đá xe, tự kê đá vào chân mình.

- Trần công tử, không phải Chu mỗ có ý hạ thấp người nhưng hai kẻ kia nhân cách có đôi chút lệch lạc nhưng cái danh luyện đan sư Đình đẳng không phải tự nhiên mà có. Mỗi kẻ trong số chúng đều đắm chìm trong luyện đan mấy trăm năm dù là trong Dược Sơn Phái cũng đứng trong hàng ngũ tinh anh.

Chu Ngọc Ánh thông dong lắt đầu, nàng cũng cho rằng Trần Duyên hành động quá lỗ mãng. Hần dương thọ chưa tới trăm năm mà đã tu luyện được tới mức này đã là không dễ dàng, nếu như nói Trần Duyên tạo nghệ trên luyện đan cũng cao cường không kém thì chính nàng cũng khó lòng tin tưởng.

Lệ Ảnh bất đắc dĩ không thể bước ra can ngăn, nàng biết rõ tướng công thường ngày là người vô cùng cẩn trọng. Đặc biệt là lời hần nói ra sẽ không thể nào rút lại, dù có cố ngăn cản cũng chỉ phí công.

- Ha ha ha nữ nhân họ Chu kia lời nói không sai, người tốt hơn hết là...

- Các người chỉ có 2 còn đường để chọn lựa, 1 là bước lên tiếp chiến, còn 2...cút đi cho khuất mắt ta.

Trần Duyên không muốn nhân nhượng, rõ ràng Ngọc Ánh nàng đã bắt cho hần một cái thanh để đi xuống nhưng Trần Duyên vẫn cố tình bám lấy không tha. Hần nói lớn giọng khiến mọi người xung quanh ánh mắt toàn bộ đổ dồn về phía hai tên luyện đan sư kia, để xem bọn hần có tiếp nhận.

- Được!!! Người đứng là nghe con không sợ hổ, dám cùng ta phẩm định linh dược??? Hừ.

Gốc Tỏa Luân Thảo từ bên Trần Duyên được hần bắt lấy, song thủ nâng lên linh dược. Kẻ có nghề hay không chỉ cần nhìn hần thủ thế là biết, Tuấn Dẫn tuy làm người không ra gì, bản tính hống hách, cao ngạo nhưng lại không thể phủ nhận hần luyện đan trình độ. Song thủ chính xác bắt lấy phần thân cứng chắc tránh làm tổn hại yếu vị, hần tinh tế khẽ lật ra từng kẻ lá đánh giá từ hướng sắc tới xúc cảm khi chạm vào.

- Đã xong, chỉ là một gốc Tỏa Luân Thảo không thể thông thường hơn. Trả lại cho người.

Trần Duyên tiếp lấy Tỏa Luân Thảo đối với Tuấn Dẫn coi trọng vài phần, rõ ràng chính hần cũng nhận ra kinh nghiệm tiếp xúc với linh dược của tên kia không thể xem thường, ít nhất là vào lúc này Trần Duyên thực lực vẫn còn kém xa.

- Lô Manh đạo hữu tới người.

- Không cần, Tuấn Dẫn sư huynh thủ đoạn lợi hại, chỉ cần hần xem xét là đủ.

Tên Lô Manh kia thắng thừng từ chối, hần không e ngại nói ra những lời đó tên này bản chất rõ ràng là một kẻ thắng thắn.

- Được! vậy thì bản đạo xin phép tự bêu xấu rồi.

Thật ra chính Trần Duyên cũng không tưởng tận bại linh thảo này, trong lúc tình cờ đi ngang thì Thanh Long Cung vốn nằm bất động bên trong túi trữ vật bỗng nhiên rung động mãnh liệt. Thanh Long Cung vô cùng thèm khát gốc Tỏa Luân Thảo nên Trần Duyên mới dám bỏ ra 3 vạn linh thạch lấy về tay.

- Hóa Mộc Quyết.

Pháp quyết chủ tu của hắn được phát động, một luồng chân khí nồng đậm đến mức không ít người có thể nhận ra. Với bản lĩnh đặc thù của Trần Duyên, Tỏa Luân Thảo rễ cây tham lam quấn chặt lấy tay hắn. Thân thảo mềm oằn do bị phơi ra bên ngoài quá lâu trở nên cứng cáp hơn, linh dược như được hồi sinh vươn mình ngập tràn sức sống.

- Thật không ngờ, hắn lại có bản lĩnh phục hồi sinh khí cho linh dược. Điều này có được ắt hẳn là do công pháp đặc thù, thứ này khiến không ít phải phải đổ mồ hôi.

Ngọc Ánh không dám tin nổi Trần Duyên có thể làm được tới bước này, ngay cả trong Dược Sơn Phái công pháp lợi hại nhất cũng chỉ có thể phục sinh cho tâm thường thực vật, trong khi hắn lại có thể giúp một gốc Át đẳng linh dược khôi phục.

Không chỉ có thế, Tỏa Luân Thảo trước ánh nhìn của nhiều người dần rũ đi sắc tím huyền bí làm lộ ra huyết sắc cùng hương vị huyết tinh nồng đậm bên trong.

- Khí tức này...lão phu từng một lần có phúc phận diện kiến qua, bên trong ngàn năm kỉ đầu giá một nhánh linh thảo tình cờ bị nhiễm một tia long huyết. Chính là nó không thể sai được, Long Huyết Thảo trị giá trăm vạn linh thạch.

Một lão giả có tu vi bất quá chỉ là Trúc Cơ trung kì nhưng “rừng càng già càng cay” tại đây tư lịch không mấy ai có thể vượt mặt. Cũng chỉ có lão mới có thể nhìn thoáng qua liền nhận ra gốc linh dược kì dị đó.

Không ngoài dự đoán, tin tức kia lại càng thu hút nhiều kẻ bao vây lấy Trần Duyên. Bọn họ không thể che giấu được vẻ tham lam, tất cả đều nhìn chăm chăm vào bảo vật mà hắn đang sở hữu.

- Không thể như vậy được, ta không tin. Mau đưa gốc linh dược kia đây để ta một lần nữa kiểm chứng.

Tuần Dẫn nghiêng răng kén két, hắn xông tới hữu thủ như muốn bắt chết Trần Duyên giành lấy bảo vật mà hắn lúc này vẫn còn khinh thường ném trả lại.

- Cút ra cho ta.

Trần Duyên không phải là kẻ ngốc, hắn nhanh như chớp thu Tỏa Luân Thảo vào trong túi trữ vật đồng thời đánh ra một quyền hướng về phía kẻ tham lam kia.

- Người...người dám...Lô Manh, kẻ này dám đối với Dược Sơn Phái tỏ ra bất kính, còn nữa thứ công pháp vừa rồi hẳn thi triển ra công pháp của bốn phái Hồi Xuân Thần Công. Chúng ta phải bắt hắn lại giải về hướng lên cao tầng xét xử.

Bị một quyền của Trần Duyên làm cho phải chật vật lui về, Tuần Dẫn thẹn quá hóa giận. Hắn lí trí lúc này càng bị lòng tham che mờ đi tất cả, không những muốn chiếm lấy Huyết Long Thảo mà cả Trần Duyên chủ tu pháp quyết cũng quyết không tha.

Lô Manh song mục xuất hiện tia bất mãn nhưng lại không thể làm trái ý sư huynh, hắn liền có ý xông vào.

- Lô Manh sư đệ, Chu mẫu biết ngươi làm người vốn không tệ có sao lại phải theo hầu một kẻ đại gian như hắn? Quả thật cũng muốn cùng sư đệ độ sức đã lâu lần này xem như thành toàn đi.

Ngọc Ánh thanh bào tha thướt tung bay xuất hiện phía trước ngăn cản Lô Manh tiến vào hóp kích. Mỉ phụ tay ngọc như nhuyễn, nhẹ nâng lên hòa đỉnh, nở nụ cười như hoa như ngọc ý định ngăn trở đã quá rõ ràng.

- Khắc khắc các ngươi thích đâm đá thì cứ việc, bảo vật này tốt hơn hết là hãy để lão phu bảo quản.

Lão già ban nãy nhận ra Tỏa Luân Thảo lai lịch trong lúc nhiều kẻ vẫn còn lờ mờ nghi kỵ chưa muốn toàn diện lật mặt thì lão đã xông lên trước tiên. Áo to rách nát không chỉ giúp lão che đậy khí tức mà còn khiến những bước di chuyển kia nhanh nhẹn lạ thường. Mắt thấy bản thân chỉ còn khoảng cách không quá một gan tay, lão ngỡ rằng bảo vật đã không thể thoát được thì từ đâu thanh âm từ thần truyền vào tai lão.

- Đạo hữu, ngươi đã quá khinh địch rồi.

Trần Duyên xoay người tránh né, đồng thời hữu thủ như thái sơn áp đỉnh bắt lấy đầu lâu của lão. Hắn vận Khô Mộc Đại Pháp, từng tia chân khí chạy dọc cánh tay, toàn lực ấn mạnh đầu lâu của lão già kia xuống đất cứng.

Nơi Trần Duyên đang đứng bỗng nhiên phát ra tiếng động nhức tai. Tới khi những kẻ kia kịp thời nhận ra có gì đó không đúng thì một cái hố lớn đã xuất hiện dưới chân hắn, bên cạnh đó là một cụ hình người chống ngược còn đầu lâu không biết là bị vùi trong đồng đất đá kia hay là đã nát như như tương.

Nhiều kẻ mang ý định sờ nắn quả hồng mềm giờ đây đã càng trở nên thận trọng. Lão già kia tuy tu vi chỉ ở Trúc Cơ tầng 5 nhưng xét về thực lực cũng

tính là kẻ có danh tiếng, không ít thủ đoạn có thể khiến không ít người vì khinh thường tu vi của lão phải bỏ mạng nhưng không ngờ lão lại rơi vào thảm cảnh này.

- Tuấn Dẫn đạo hữu, người vẫn còn giữ ý định bắt ta áp giải về Dược Sơn Phái nữa hay không?

- Ta...ta...chư vị đạo hữu, ai trong số các vị cầm xuồng tên kia ta xem như thiếu hẳn một ân tình.

Tuấn Dẫn lộ ra vẻ sợ hãi run rẩy lùi về sau, không thể nào chấp nhận nhục nhã hẳn hướng hàng trăm tu sĩ vây xung quanh đưa ra mỗi câu hấp dẫn.

Không ngoài dự đoán, ân tình của một vị luyện đan sư sức nặng vô cùng lớn. Tại nơi đây không có ít tu sĩ đã là Trúc Cơ hậu kỳ, ban đầu còn có chút chân chủ tất cả giờ đã trở nên kiên quyết muốn bắt lấy Trần Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Vây công tình cảnh

Toàn trường đều hướng về Trần Duyệt bằng những con mắt bất thiện, đan dược là thứ vô cùng hiếm thấy. Hầu như chỉ có đệ tử tông phái mới có cơ hội được hưởng đặc ân này, chín phần đan dược có thể đến tay tán tu bọn hắn đều đã là phế phẩm. Muốn mời chào 1 vị luyện đan sư không phải là chuyện dễ dàng, nếu như người không có thể lực chống lưng thì đừng hòng được toại nguyện.

- Bọn chúng quả nhiên đều nhắm tới ta, lần này nếu không liều mạng e rằng khó lòng toàn mạng rời khỏi đây.

Trần Duyệt dù thực lực có vượt cấp chiến đấu đi chăng nữa cũng khó lòng địch nổi bằng này tu sĩ, trong những người này không ít kẻ đã đột phá Trúc Cơ hậu kỳ. Một chọi một vốn đã vô cùng miễn cưỡng huống chi lại lâm vào tình thế bị vây công.

Tình thế đã vô cùng không ổn, pháp bảo Loa Trùng Ốc đã được Trần Duyệt tế ra trôi nổi lơ lửng trên lòng bàn tay.

- Chư vị đạo hữu, chúng ta vốn không ân không oán. Bèo nước gặp mặt nơi đây cũng không tiện giao hảo, nhưng bản đạo lại không phải quả hồng mềm. Các vị nếu trong lòng đã có chủ ý giết người đoạt bảo thì đừng trách tại sao lại trở thành oan hồn dưới tay bản đạo.

Tiểu Khâu hình thể thậm chí còn không thua kém gì tiểu tháp nơi đặt phân bộ của Thiên Hạ Khách Điểm. Nhục thể bị bao phủ bởi lớp giáp vẩy đen tuyền, Địa Long Khâu hùng dũng từ sâu trong lòng đất đột ngột tấn công. Miệng máu kinh hoàng nuốt trọn không dưới mười tên tu sĩ khinh địch, bọn hắn ban đầu còn dựa vào nhân số đông đảo nên không để Trần Duyệt vào mắt.

- Ah...ah...cứu ta...

Kẻ xấu số rơi vào Địa Long Khâu miệng máu tình cảnh thập phần bi thương, thanh âm thống khổ thoát ra ngoài không khỏi làm cho bọn người kia sắc mặt tái nhợt.

Tiểu tháp bề ngoài vốn nguy nga tráng lệ, khi vào bên trong quan cảnh càng có thể cùng tiền cảnh sánh đôi. Không hổ danh là thế lực “phủ khả địch quốc”, đơn thuần mỗi ngọn nến thấp sáng nơi đây đều lấy từ sáp của một đầu linh trùng cấp 2 Giáp đẳng. Còn những thứ khác thì...ngay cả một Kim Đan lão quái tích trữ cũng khó lòng để được vào mắt.

- Người đâu, bên ngoài có chuyện gì cơ sao lại náo loạn như vậy?

Phía sau màn trướng, giọng nói thanh vàng như phượng hót truyền ra, bốn bề là tỉ nữ cúc cung canh gác. Mà nổi bật nhất lại là một bà lão tay chống quái trượng được làm từ lam ngọc, trên tóc chỉ gác độc một chiếc trâm bạc, dù ngồi ngay chính điện nhưng dường như không kẻ nào có thể phát hiện ra.

- Bẩm tiểu thư, bên ngoài có một toán tu sĩ không biết vì nguyên do gì mà xảy ra xung đột, đã có không ít kẻ bỏ mạng.

Tỉ nữ cúi đầu cung kính đáp.

- Nếu đã như vậy thì tại sao rung động lại lan đến tận đây, không lẽ xuất hiện lão quái Kim Đan nhúng tay vào?

- Bẩm tiểu thư, không phải Kim Đan lão quái mà tại vì xuất hiện một đầu yêu thú hình thể vô cùng cao lớn.

Sau màn trướng bóng người lười biếng rút cuộc cũng xuất hiện một chút hứng thú.

- Lớn thì còn có thể lớn cỡ nào nữa chứ, không lẽ lại còn có thể so sánh với ngọn tháp này?

- Bẩm, không sai.

Màn trướng mở banh ra, một bóng hình nho nhỏ không giấu được vẻ tò mò lao ra khỏi cửa. Đôi mắt màu xanh lục bảo, to tròn tỏa sáng tựa ngọc trai nhìn chân chân vào chiến trường hỗn loạn ngoài kia.

- Mẫu thân, cầu xin người hãy thả nữ nhi ra. Trần Duyệt. . .Trần Duyệt hần vẫn còn kẹt lại phía sau. Nếu như hần có xảy ra mệnh hệ gì thì nữ nhi. . .oa. . .oa

Lệ Ảnh bị mẫu thân cuốn lấy thoát ra khỏi dòng người điên loạn, trông thấy nữ nhi sống chết không chịu Ngọc Ánh bắt đắ dĩ thờ dài không còn lựa chọn nào khác.

- Ảnh nhi, đừng gào khóc nữa. Người cứ như vậy không sợ Trần Duyệt công tử thất vọng sao? Chính hần đã cố tình ở lại kéo dài thời gian cho chúng ta trốn chạy ra ngoài, với lại đầu yêu thú kia khủng bố đến vậy ắt hẳn Trần Duyệt công tử tính mạng sẽ không bị nguy hiểm.

- Ta trước khi rời đi cũng đã trao cho hần đan dược giữ mạng nữa, sớm muộn gì hần cũng sẽ trở về thôi.

Ngọc Ánh tốc độ càng đẩy lên nhanh hơn nữa, từ lúc này nàng đã lơ mơ nhận ra Trần Duyệt xuất thân không tầm thường. Hần chắc hần vẫn còn ẩn giấu con bài bảo mệnh nào đó, nỗi lo ngại lớn nhất đối với Trần Duyệt không gì khác hơn mẫu nữ hai nàng. Nhận ra Trần Duyệt tiến công vô cùng bức bách Ngọc Ánh nhanh trí để lại vô số trân quý đan dược, đồng thời cuốn lấy Lệ Ảnh khiến Trần Duyệt gánh nặng không còn nữa.

Nàng hành động vô cùng sáng suốt, ở giữa vòng vây hàng trăm tu sĩ trong đó không ít kẻ có tu vi Trúc Cơ, Trần Duyệt đáp trên đầu Tiểu Khâu, tay giữ lấy Thanh Long Cung bề ngẩng nhìn xuống.

- Tên kia, người đã bị bao vây không còn đường chạy thoát. Để tránh nổi thống khổ ta khuyên người tốt nhất là nên buông giáp đầu hàng trước khi quá muộn.

- Vị đạo hữu này muốn bắt ta chắc hẳn vì lời hứa hẹn từ tên Tuấn Dẫn kia đi?

Trần Duyệt tức cười nhìn qua Tuấn Dẫn đang ẩn nấp trong dòng người đông đúc.

- Thì sao chứ, chúng ta vốn là tán tu tài nguyên khan hiếm không như những kẻ như người có môn phái chống lưng. Chỉ cần một viên đan dược cũng đủ để ta đột phá Trúc Cơ hậu kỳ.

- Vậy thì các vị không sợ thế lực phía sau ta truy nã sao?

Thắc mắc của Trần Duyệt không làm bọn người dưới kia e sợ, không ít kẻ ha hả cười lớn.

- Ha ha ha thủ đoạn của người bày ra chín phần là ma tống người, dù có ban bố truy nã thì sao? không lẽ bọn chúng dám tới đây tróc nã, ta đây thân cô thế cô tìm một chỗ tiêu hóa được lực kẻ nào có thể mò tới.

- Lời vị đạo hữu kia nói không sai nha, bản đạo thấy đạo huynh tu vi Trúc Cơ tầng 3 chỉ cần phục dụng đan dược chín thành ất sẽ đột phá. Cung hĩ, cung hĩ.

Trần Duyệt dí dõm cười đùa như thể kẻ bị những người này muốn vây bắt không phải là hần.

- Nhưng. . .ngoài đạo huynh vẫn không ít kẻ có tu vi không kém.Ồ. . .còn vị đạo huynh kia nữa, Trúc Cơ tầng 6 vô cùng lợi hại. Còn 3 vị khác. . .

Từ trên cao Trần Duyệt dễ dàng thu hết quan cảnh hỗn loạn này vào mắt, từng lời hần nói ra tuy pha lẫn giọng vẫn cười đùa nhưng những kẻ bên dưới sắc mặt lại càng tối sầm ánh mắt không còn tập trung nhìn về phía Trần Duyệt mà lại không ngừng đảo qua những kẻ ban nãy bọn hần còn xem là đồng bạn.

Lúc này không ít kẻ đã rời đi, trong đó có 2 tên Trúc Cơ Hậu kỳ nhìn nhau một lúc rồi sau đó cũng đồng loạt ngưng chiến. Hình ảnh này không ngoài sở liệu của Trần Duyệt.

Tuấn Dẫn luyện đan hơn 500 năm nay vẫn cứ mãi dậm chân ở luyện đan sư Đỉnh đẳng không chịu đột phá. Đan dược hần luyện ra đỉnh cấp cũng chỉ là Đỉnh đẳng cấp 2 đan dược gần như vô dụng với Trúc Cơ Hậu kỳ tu sĩ.

2 người kia hiểu được điều đó, ban đầu chỉ muốn lấy đi một viên đan dược tuy không mấy hữu dụng nhưng đem rao bán cũng sẽ thu được một chút linh thạch. Không ngờ chuyện tưởng chừng nhỏ nhặt lại náo ra động tĩnh lớn thế này, dù không thể biết được Địa Long Khâu có bao nhiêu lợi hại nhưng khi tham chiến tất nhiên sẽ cùng đồng cấp chém giết. 2 kẻ bọn chúng không ai muốn làm người lui quân chấp tay dâng lên cho kẻ khác nên đã cùng nhau lùi lại. 1 viên Đỉnh đẳng cấp 2 đan dược không đáng để bọn chúng gây thù chuốc oán nhất là kẻ có thế lực chống lưng.

- Các người. . .dám. . .

Tuấn Dẫn thập phần phần nộ, cảnh Trần Duyệt thê thảm tưởng chừng đã tới ngay trước mắt mà chỉ trong khoảng khắc trở nên xa vời. Không ít cao thủ đồng tình rút lui nhất là sau khi tin đồn tên luyện đan sư ra giá trình độ luyện đan thấp kém. Nên nhớ luyện đan tính rủi ro rất lớn, bọn hần bỏ ra biết bao nhiêu sương máu mới có thể tích góp không nhiều tài liệu. Cứ nghĩ tới việc giao số tài liệu trân quý ấy cho một luyện đan sư Đỉnh đẳng khẳng định một đi không trở lại.

- Ha ha ha Tuấn Dẫn ơi là Tuấn Dẫn, có nên oán cũng là oán người tạo nghệ không đủ thu phục lòng người a.

Trần Duyên rõ ràng giới hạn của hắn, một tên luyện đan sư một tuần trắng có thể luyện ra một lò đó là do thượng thiên đã ban phúc. Không tính tới 10 lần khai lò thì 7 lần thất bại, Ngọc Anh vốn là luyện đan sư có thiên phú cực cao, lại cả đời đều đầu nhập vào luyện đan mới có thể làm ra cái tỉ lệ mê người này. Trần Duyên không tin một kẻ tâm tính lụi bại như Tuấn Dã có thể lợi hại hơn nàng.

Không ngoài dự đoán, Tuấn Dã dù đã không còn mặt mũi nhưng hắn vẫn nghiêng rằng không dám tăng nặng giải thưởng. Đừng tưởng luyện đan sư có thể tùy nghi tiêu pha vung tay là lấy ra linh thạch, hắn đã 3 năm nay không thể luyện ra một lần luyện đan ra trò.

Nếu không thất bại thì cũng bị phé đi quá nửa, hoàn cảnh phải nói là túng quẫn a. Khi nhìn thấy thảo dược trên quí Trần Duyên cầm trên tay cùng thủ đoạn kì diệu kia Tuấn Dã mới không thể cầm lòng cướp lấy cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Bất ngờ tập kích, tam đại ấn phong

Nhân số rồi đi không nhiều nhưng bỏ đi 2 vị Trúc Cơ hậu kì lại không làm bọn người run sợ, thậm chí bọn chúng còn ra chiều vui mừng. Mất đi tồn tại nắm giữ thực lực tuyệt đối thì hươu chết về tay ai cũng khó thể nào biết trước được.

- Chư vị đạo hữu, ta đã hết lời khuyên ngăn nếu như các vị tâm địa không thể thay đổi thì đừng trách ta xuống tay độc ác.

- Lắm điều, người nghĩ chỉ với tu vi Trúc Cơ tầng 2 đó có tư cách... uhm...

Trung niên tu sĩ đang giận dữ hét lớn bỗng nhiên ngã rạp xuống đất, tại vị trí đầu lâu của hắn chỉ còn lại vết máu loang lổ, thậm chí không còn nhiều kẻ có thể nhận ra hắn là ai.

Trần Duyên thần khí trở nên nghiêm nghị, mũi tên vừa rồi như thể đánh động cho những kẻ tham lam dưới kia biết nguyên cớ gì mà bọn chúng có thể được nhận lời hứa hẹn để ra tay với hắn. Một quyền đầy lùi Trúc Cơ Hậu kì, tuy Tuấn Dã là luyện đan sư thực lực thua xa đồng cấp nhưng vẫn là Trúc Cơ Hậu kì tu sĩ không thể sai lệch.

- Tên này mưu ma quỷ quái, các vị đạo hữu, chúng ta cùng xông lên bắt hắn.

- Sát... chỉ cần hắn không chết là được, đừng nương tay nếu không chúng ta sẽ trả giá đắt.

Nhận ra đơn độc chiến đấu không gì khác hơn là hành động xuẩn ngốc, những kẻ nơi đây không ai là người mù. Mấy trăm năm lịch luyện chơi đùa bên cạnh tử thần đã mài dũa tinh thần khiến bọn chúng có thể biết được cùng nhau chính là thủ đoạn tốt nhất để giữ mạng.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Hàng ngàn tiểu động trên Loa Trùng Ốc pháp bảo khai mở, làn hắc vụ đen đặc tựa như hồng thủy tràn ra. Hắc vụ kia dần ngưng kết thành hắc tiễn nằm vùn trên tay Trần Duyên.

- Chào mừng chư vị đã tới trường huyết chiến của Trần Duyên ta.

- Loa Toàn Tiễn.

Tiến pháp do chính tay Trần Duyên ngộ ra bị bỏ phế bao năm nay lại lần nữa được tái hiện. Hắc tiễn sau khi rời khỏi Thanh Long Cung tự thân quay tròn với tốc độ không tưởng tạo thành một lốc xoáy cực lớn cùng những tên tu sĩ bên dưới trực tiếp va chạm.

- Ah... không... chân khí hộ thể của ta...

Ngay tức khắc thanh âm hét gào khiến cho lòng người bắn loạn, mũi tên Trần Duyên vừa bắn ra không ngờ lại mang theo lực đạo khó có thể ngờ được. Chỉ không may khẽ tiếp xúc, chân khí hộ thể liền bị xoắn nát, nhục thể lộ ra bên ngoài rồi cũng bị cuốn theo dòng xoáy tử thần kia.

- Chạy mau, chỗ này không phải là nơi để tu sĩ Luyện Khí kì chúng ta có thể chen chân vào.

Không ít kẻ tu vi thấp kém muốn từ trong đám đông kiếm lời, nhưng lợi ích thì chưa thấy đâu chỉ sau lượt công kích đầu tiên của Trần Duyên hơn ít người trong số bọn chúng đều phải bỏ mạng.

Tán tu tuy có tốc độ tu luyện vô cùng chậm chạp nhưng mỗi kẻ trong số chúng đều có thực lực vượt trên đồng cấp. Không như đệ tử danh môn đầy đủ tài nguyên tu luyện, tán tu nếu muốn tồn tại phải không ngừng tranh đoạt. Kẻ có thể tồn tại đến bây giờ không thể là hạng vô danh.

Hơn 10 hắc tiễn đã bắn ra, tuy đám người kia chết thảm không ít nhưng Trần Duyên cũng khó lòng bình an. Hắn cùng Địa Long Khâu thương thế không

hề dễ chịu, vô số công pháp uy lực mạnh mẽ không ngừng bắn tới khó khăn lắm mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

- Kề ngông cuồng kia, nơi này chính là tử địa của ngươi.

Một kẻ thành công lên qua lớp phòng ngự kín kẽ của Phệ Huyết Trùng. Ngay khi Trần Duyên thất thần trong khoảng khắc, tên tu sĩ kia phóng ra hỏa cầu to lớn bằng đầu ngón út ra lực lượng kinh thiên trực tiếp đánh lên sau lưng Trần Duyên.

- Ga...a...a...học...

Nhục thể mạnh mẽ không có nghĩa hấn đã là có bản lĩnh kim cương bất hoại, hỏa cầu kia không chỉ tỏa ra nhiệt lượng nung chảy kim thiết mà lại thập phần nặng nề. Từ tai người có thể nghe ra những âm thanh do xương cốt bị nghiền nát, cả mảng lưng cũng khó lòng nguyên trạng, mùi vị cháy khét bốc lên nồng nặc.

- Ha ha ha Hỏa Tinh Cầu của ta bắt nguồn từ vô danh khoáng thạch được hỏa diễm nung nấu cả vạn năm. Dù là Át đẳng cấp 2 yêu thú cũng có khả năng 1 chiêu miểu sát, không ngờ ngươi lại có thể mạng nhục xác của nhân loại tiếp lấy. Lưu mỗ thật sự hiếu kì muốn biết ngươi có thể tiếp nhận mấy chiêu a.

Trần Duyên thống khổ cùng cực, hấn vốn là Mộc hệ tu sĩ bị Hỏa hệ khắc chế cực mạnh. Nay lại không chút phòng bị toàn diện đành phải đại chiêu khó lòng cầm cự. Cảm hận nhìn lại trung niên với hỏa cầu còn lơ lửng trên tay, ánh mắt như muốn giết người.

- Ngươi... ẩn giấu tu vi...

- Không sai, ngươi thật sự làm cho Lưu mỗ thật sự hiếu kì.

Trung niên mỉm cười, pháp lực nội thể bộc phát. Hấn với tu vi tầng 3 Trúc Cơ ban đầu bỗng dưng không ngừng lớn mạnh, tầng 4, tầng 5, tầng 6...mãi đến khi tất cả những kẻ ở đây miệng há hốc nhận ra kẻ với tu vi tầm thường này đã biến thành một vị cao thủ Trúc Cơ tầng 8.

- Các ngươi mau nhìn xem, phía trên đó cùng với hấn không biết từ khi nào xuất hiện thêm 1 bóng người.

Thần bí tu sĩ cò bỏ thủ đoạn che giấu khí tức thì ngay lập tức sự hiện diện của hấn đã bị không ít người phát hiện. Bọn chúng sắc mặt đương nhiên không thể nào tốt đẹp, đang yên đang lành một tên Trình Giáo Kim bước ra cản đường. Mà tên này không những thủ đoạn cao thâm qua mặt tất cả những người ở đây, thực lực lại vô cùng lợi hại.

- Đã biết được thực lực của ta, khuyên ngươi 1 câu chấp tay tự giao nộp mình trước khi ta...

- Phi...ta khinh, Trần Duyên này dù có chết cũng không phải nằm xuống dưới tay 1 tên tiểu nhân bỉ ổi nhưng ngươi.

Một cao thủ như hấn khi đối đầu với một tên tu vi còn chưa thể đột phá Trúc Cơ Trung kì mà lại che giấu tu vi, thậm chí còn giỡn ra thủ đoạn lén lút công kích sau lưng. Phải chết dưới tay kẻ như hấn chính là sỉ nhục lớn nhất.

- Hừ, nếu như ngươi đã không chịu mềm mỏng thì đừng trách Lưu mỗ tàn độc.

- Phần Hỏa Thiêu Thiên.

Hỏa cầu cháy rực trở nên cực đại không gì có thể sánh nổi, lơ lửng giữa không trung không khác gì vàng thái dương thứ 2.

- Thanh Long Cung, đệ nhất ấn phong ta không thể giữ lại được nữa rồi.

Thập phần miễn cưỡng, nhưng Trần Duyên không thể nào không đụng đến đại bí mật lớn nhất được ẩn giấu bên trong Thanh Long Cung, Tam Đại Ấn Phong.

Sau nhiều ngày nghiền ngẫm quyển phổ Luyện Hồn Yêu, Trần Duyên rốt cuộc cũng khám phá ra một bí mật. Vị đại năng sau khi luyện chế ra Thanh Long Cung vô tình phát hiện ra hấn không thể nào chế ngự được long hồn.

Dù đã thành công trấn áp nhưng bản thân long tộc lại là con cưng của thượng thiên khó lòng cùng các yêu thú khác đánh đồng. Hấn lại không đành lòng hủy đi kiệt tác lớn nhất đời mình nên đã đặt ra 3 đạo ấn phong, thành công che giấu triệt để khí tức khiến cho long tộc không thể nào tìm ra.

- Đệ nhất ấn phong Khai!

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 212: Cứu tinh thức tỉnh

Thanh Long Cung nằm trên tay Trần Duyên tưởng chừng chỉ là vật chết bỗng nhiên lại toát ra hơi thở đặc thù chỉ có thể xuất hiện trên sinh linh. Long nhãn chớp động, càng kì dị hơn long nhãn lại nhìn chăm chăm vào tên tu sĩ kia làm cho hắn phải dụi mắt mấy lần.

Không chỉ có như vậy, Trần Duyên mới chính là kẻ trực tiếp hứng trọn hậu quả sau khi đệ nhất phong ấn khai mở. Làn da trở nên sần sùi, từng chiếc vảy li ti như bệnh dịch dịch chuyển từ Thanh Long Cung men theo cánh tay của hắn rồi lan rộng ra khắp cơ thể.

- Ấn phong giải khai, long hồn thức tỉnh. Kẻ tâm trí không kiên định sẽ bị long hồn xâm chiếm thể xác trở thành người không ra người, yêu không ra yêu, kết cục chỉ có 2 từ “thảm khốc”...

Từng lời được ghi lại trong Luyện Hồn Yêu được Trần Duyên khắc ghi từng chữ một. Hắn cũng đã nhận ra não hải bị một thế lực ngoại lai âm thầm công phá, nếu như thất thủ thì linh hồn sẽ bị thứ kia thay thế hắn không còn là chính mình được nữa.

Long hồn lao vào não hải của hắn mừng như điên đại, tuy không có thức tỉnh 10 phần tâm trí nhưng từ sâu thẳm trong huyết mạch, long hồn không thể nào buông bỏ ý niệm chiếm dụng nơi này. Trong lúc đầu thanh long nhỏ bé vẫn còn đang mặc sức vùng vẫy thì phía bên kia của não hải yên tĩnh nay lại có chút dị động.

- Long Khí!!! Từ khi nào tiểu tử nguoi lại mang theo thứ hại người này bên mình a?

Giọng nói quen thuộc này không ai xa lạ, Chu lão rót cuộc cũng đã xuất hiện. Lão gia hỏa này như “thần long thấy đầu mà không thấy đuôi” suốt một thời gian dài im hơi lặng tiếng liền không một chút báo trước đã hiện ra.

- Lão đại...lão đại...ngươi đang ở đâu nha, còn thứ này nữa. Tại sao một luồng long tộc tàng hồn lại xuất hiện ở đây?

Trong lúc Trần Duyên khó lòng ngăn chặn bước tiến của long hồn thì 2 thanh âm vô cùng quen tai vang lên tại nơi vốn lẽ lặng im sâu bên trong não hải.

- Chu lão, người mau cứu ta a. Long hồn này muốn cướp lấy nhục thể của ta làm bình chứa để dưỡng dục ra thần tử.

Trần Duyên nhìn thấy Chu lão không khác gì cọng rom cứu mạng, hắn còn tưởng rằng tính mạng của mình đành phải chấm dứt tại đây. Không ngờ lão gia hỏa này trở không xuất hiện mà lại có mặt vô cùng đúng lúc.

- Long tộc là chí cao, bệ ghế trên đỉnh Kim Sơn nếu không phải đại tu sĩ Nguyên Anh kì cũng đừng mong bá kiến. Tiểu tử nguoi thật ra đã làm phải chuyện tày đình gì mà để Long Hồn thôn phệ nhục xác đây.

Chu lão sắc mặt khó coi vô cùng, không ngờ chỉ rồi đi một thời gian mà tên Trần Duyên ưa thích gây rắc rối này lại mang vào thân một cục ta nặng vạn cân. Đừng nói là lão bây giờ chỉ còn lại một luồng tàn hồn, còn nhớ năm xưa chính lão cao cao tại thượng cũng không tình nguyện cùng bọn chúng gây chuyện thị phi.

- Không còn cách nào khác, có nguyên cớ gì cứ để hạ hồi phân giải. Hải tử mau ra tay a, hắn chuyển này dù không bị Long Hồn nuốt mất không khéo cũng phải bỏ mạng tại nơi đây.

Cái kén im hơi lặng tiếng cuối cùng cũng có chút rục rịch, từng màng tơ nứt vỡ rơi xuống để lộ một thân xác thập phần quen mắt. Con sâu mập ấy không hề thay đổi chút nào, tựa như sau một giấc ngủ dài Tinh Thần Trùng vườn nguoi lơ lửng trên không chặn đứng đầu Long hồn cuồng nộ.

- Nơi này ngoài tiểu suất ca Tiểu Mập Mập này thì còn ai có thể xuất hiện nữa a. Hừ đầu yêu long này muốn tranh nhà với lão tử, nguoi tốt nhất là cứ tiếp tục nằm mộng đi.

Quả nhiên Tiểu Mập Mập nhà tơ nằm bất động hơn 1 năm cuối cùng cũng đã đột phá, khoảng thời gian này không khỏi quá lâu đi. Chỉ có điều Trần Duyên không vì chuyện đó mà phiền lòng, bởi vì sự trở lại của đầu Tinh Thần Trùng này Trần Duyên sẽ có thêm một trợ lực vô cùng lợi hại.

- Tiểu Mập Mập nguoi xuất hiện đúng lúc lắm, huynh đệ chúng ta hợp lực giải quyết...

- Tiểu trùng lưu manh muốn chiếm tư gia của lão tử? Đừng hòng.

Âm mưu hợp tác bất thành, Tiểu Mập Mập đôi mắt nhỏ hơn cả hạt đậu trở nên sáng rực, một tấm chắn trong suốt bao phủ lấy Trần Duyên não hải. Long hồn do chưa thể khai mở toàn bộ ấn phong nên dường như chỉ tồn tại trong nó là sự cuồng đại.

- Grào...

Sau thanh âm rít rào phẫn nộ, long hồn như thiêu thân lao vào lửa đấm nguoi vào vô hình tấm chắn. Tiểu Mập Mập cười khẩy càng dùng sức, một nguồn sức mạnh khó có thể chống đỡ đánh mạnh vào khiến long hồn bị đẩy trở lại vào Thanh Long Cung.

Tất cả những diễn biến trên xảy ra chưa đầy một cái chớp mắt, tận dụng thời cơ đó Trần Duyên nhanh chóng lấy lại quyền khống chế Thanh Long Cung. Trường cung quay về hướng tên tu sĩ vẫn còn thất thần, dây cung được kéo mạnh. Toàn bộ pháp lực được Trần Duyên đầu nhập vào lần công kích này.

- Thanh Long, hãy khiến cho kẻ thù gánh chịu cơn cuồng nộ của nguoi.

Long đầu trên Thanh Long Cung mở lớn, từng chiếc long nha như muốn cắm chặt vào hấn. Một mũi tên mang hình dạng Thanh Long phi thẳng từ trong long đầu mang theo long khí cuồng nộ lao đi.

Đứng trước long tộc khí tức, nhân loại xa xưa vốn tôn long là thần, là ma quỷ nên từ sâu trong thâm tâm đã dâng lên nỗi khiếp sợ tột cùng. Hấn ngay người, công pháp đã thi triển trên tay không thể nào phóng ra. Cứ như thế cả người không thể nào cựa cựa, hấn như tên tử tù đứng đó chờ đợi tử thần phán quyết.

- Grào...

Tên tu sĩ kia bị long tiễn thôn phệ, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn. Hóa Tinh Cầu liền trở thành vật vô chủ, tất cả pháp lực tự động tiêu tán trở lại thành hòa cầu rơi rụng lăn đến trước mặt Trần Duyên.

Vậy là một tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ pháp lực thâm hậu cứ như vậy ngã xuống thảm thương đến nỗi thi thể cũng không được vẹn toàn. Nếu như hấn còn có cơ hội quay đầu ắt sẽ học theo 2 tên tu sĩ hậu kì kia mà rút lui. Nhưng là “không bắt được gà mà còn mất nắm thóc” đan được không thể tới tay mà ngay cả tính mệnh cũng phải bồi vào.

- Tình hình không ổn, tên tu sĩ kia không ngờ lại lợi hại tới nhường này. Ta đã lỡ đắc tội với hấn, mà còn là tử thù không thể xoa dịu. Nếu như bọn người này không thể chém giết hấn thì kẻ tiếp theo ngã xuống sẽ là...

Tuấn Dẫn thần sắc càng lúc càng khó coi, hấn không có đủ dũng khí xông lên mà chỉ dám đứng từ đằng xa quan chiến. Chứng kiến từng người, từng người ngã xuống trong vũng máu, bản tính thấp hèn trời dấy. Mặc kệ biết bao nhiêu kẻ vì hấn mà chết đi, ngay cả vị sư đệ trung thành đi theo cũng không ngó ngang đến, Tuấn Dẫn từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm áo choàng khoác lên người. Khí tức bị che giấu không còn nữa, hấn lén lút hòa vào dòng người xem náo nhiệt mà bỏ trốn.

Thực chất Tuấn Dẫn đã quá lo nghĩ, tình trạng của Trần Duyên lúc này muốn truy sát hấn cũng là “có lòng... nhưng lực bất tòng tâm”. Với thực lực hiện nay của Trần Duyên chỉ cần trúng phải một đại sát chiêu từ Trúc Cơ Hậu kì cao thủ đã mất đi một nửa tính mạng. Trong khi bọn người dưới kia còn e dè, thì trên lưng Tiểu Khâu, Trần Duyên đã ngã quỵ xuống. Nếu không phải thần kinh đã được tôi luyện cứng như sắt thép thì hấn đã ngất đi từ lâu.

- Lão đại... người... người đừng có chết nha. Nếu như lão đại có mệnh hệ gì... hức... hức... thì Tiểu Mập Mập cũng sẽ bị lão đại liên lụy theo a.

Tướng đầu lĩnh trùng này sau khi đột phá liền sẽ trưởng thành hơn, ai ngờ những lời than khóc này giờ chỉ vì lo cho cái mạng trùng của mình. Trần Duyên nghiêng răng muốn dạy dỗ Tiểu Mập Mập một trận nhưng chỉ có thể ngược nhìn. Long tiễn kia đã ngốn sạch toàn bộ pháp lực của hấn.

- Tiểu Khâu... chúng ta đi thôi. Đã qua 3 canh giờ, chắc lúc này hai người bọn họ cũng đã chạy thoát.

Trần Duyên thầm may mắn vì đã không đưa Kim Nhu cũng theo, với tính cách của nàng nhất định sẽ sống chết không rời đi. Lúc đó hậu quả hấn cũng thật không dám nghĩ tới.

Địa Long Khâu vậy cũng đã bị những tên kia đập nát, thương thế không phải là nhẹ. Nhận được mệnh lệnh rút lui từ Trần Duyên, Tiểu Khâu mở rộng miệng lớn nhắm ngay vị trí đám đông kia tụ tập.

- Mau tránh ra, đầu yêu thú này lại muốn tấn công chúng ta lần nữa.

Chúng tu sĩ hoảng sợ lui ra xa nhằm né tránh công kích nguy hiểm, đồng thời không biết rằng bọn chúng đã tạo cơ hội thuận lợi để kẻ thù tẩu thoát. Đến khi tất cả nhận ra thì trên mặt đất chỉ còn lưu lại một hố đất cự đại sâu hun hút.

- Làm sao đây, chúng ta... sẽ đuổi theo hấn chứ?

- Phải bám theo, chúng ta đã cùng kẻ lợi hại đó gây thù quá lớn. Hấn chắc chắn đã ghi hận trong lòng, không thể để một kẻ như vậy trốn thoát.

- Không sai, vì 1 lời hứa hẹn mà đã đi tới bước đường này liệu các người dám từ bỏ?

Bọn chúng không kẻ nào là người lương thiện, nhắc tới 3 chữ “luyện đan sư” không ai không thể thêm thòng. Tất cả diễn biến vừa xảy ra ai cũng có thể trông thấy, không có công lao cũng phải có khổ lao, hao tổn bao nhiêu chân khí cùng bảo vật, Trần Duyên thì đã biệt tâm nợ nần này còn có thể đổ lên đầu ai đây.

- Không hay rồi, tên luyện đan sư kia đã bỏ trốn.

- Khốn kiếp, chúng ta không ngăn ngại bảo hộ tính mạng cho hấn vậy mà tên vô liêm sĩ kia lại làm trận bỏ chạy. Không phải hấn vẫn còn một tên sư đệ sao? Giữ lấy hấn, chúng ta tuy là tán tu nhưng cũng không phải là ngựa cho kẻ khác tùy tiện cưỡi.

Lô Manh sắc mặt tái nhợt nhìn vào toán người vây quanh, hấn quả thật cũng không nhận ra sự có mặt của sư huynh nhưng lại càng không thể ngờ Tuấn Dẫn lại một mình tẩu thoát. Bọn chúng ánh mắt bất thiện, tuy không dám tùy tiện ra tay nhưng không kẻ nào nguyện ý dễ dàng cho qua.

Nơi đây không chỉ tán tu, còn có không ít tu sĩ thuộc thế lực khác lên vào. Trong lúc hỗn loạn ai có thể nhận ra kẻ nào có thật sự bỏ công chứ? Chỉ cần nghe tới danh Dực Sơn Phái không ít người là gan lớn cũng muốn lao vào kiếm chút nước canh.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 213: Vị cứu tinh thức tỉnh

Thanh Long Cung nằm trên tay Trần Duyên tưởng chừng chỉ là vật chết bỗng nhiên lại toát ra hơi thở đặc thù chỉ có thể xuất hiện trên sinh linh. Long nhân chớp động, càng kì dị hơn long nhân lại nhìn chăm chăm vào tên tu sĩ kia làm cho hắn phải dụi mắt mấy lần.

Không chỉ có như vậy, Trần Duyên mới chính là kẻ trực tiếp hứng trọn hậu quả sau khi đệ nhất phong ấn khai mở. Làn da trở nên sần sùi, từng chiếc vảy li ti như bệnh dịch dịch chuyển từ Thanh Long Cung men theo cánh tay của hắn rồi lan rộng ra khắp cơ thể.

- Ấn phong giải khai, long hồn thức tỉnh. Kẻ tâm trí không kiên định sẽ bị long hồn xâm chiếm thể xác trở thành người không ra người, yêu không ra yêu, kết cục chỉ có 2 từ “thảm khốc”...

Từng lời được ghi lại trong Luyện Hồn Yêu được Trần Duyên khắc ghi từng chữ một. Hắn cũng đã nhận ra não hải bị một thế lực ngoại lai âm thầm công phá, nếu như thất thủ thì linh hồn sẽ bị thứ kia thay thế hắn không còn là chính mình được nữa.

Long hồn lao vào não hải của hắn mừng như điên đại, tuy không có thức tỉnh 10 phần tâm trí nhưng từ sâu thẳm trong huyết mạch, long hồn không thể nào buông bỏ ý niệm chiếm dụng nơi này. Trong lúc đầu thanh long nhỏ bé vẫn còn đang mặc sức vùng vẫy thì phía bên kia của não hải yên tĩnh nay lại có chút dị động.

- Long Khi!!! Từ khi nào tiểu tử nguoi lại mang theo thứ hại người này bên mình a?

Giọng nói quen thuộc này không ai xa lạ, Chu lão rốt cuộc cũng đã xuất hiện. Lão gia hỏa này như “thần long thấy đầu mà không thấy đuôi” suốt một thời gian dài im hơi lặng tiếng liền không một chút báo trước đã hiện ra.

- Lão đại...lão đại...ngươi đang ở đâu nha, còn thứ này nữa. Tại sao một luồng long tộc tàng hồn lại xuất hiện ở đây?

Trong lúc Trần Duyên khó lòng ngăn chặn bước tiến của long hồn thì 2 thanh âm vô cùng quen tai vang lên tại nơi vốn lẽ lặng im sâu bên trong não hải.

- Chu lão, người mau cứu ta a. Long hồn này muốn cướp lấy nhục thể của ta làm bình chứa để dưỡng dục ra thần trí.

Trần Duyên nhìn thấy Chu lão không khác gì cọng rơm cứu mạng, hắn còn tưởng rằng tính mạng của mình đành phải chấm dứt tại đây. Không ngờ lão gia hỏa này trở không xuất hiện mà lại có mặt vô cùng đúng lúc.

- Long tộc là chí cao, bệ nghể trên đỉnh Kim Sơn nếu không phải đại tu sĩ Nguyên Anh kì cũng đừng mong báỉ kiến. Tiểu tử nguoi thật ra đã làm phải chuyện tày đình gì mà để Long Hồn thôn phệ nhục xác đây.

Chu lão sắc mặt khó coi vô cùng, không ngờ chỉ rời đi một thời gian mà tên Trần Duyên ưa thích gây rắc rối này lại mang vào thân một cục ta nặng vạn cân. Đừng nói là lão bây giờ chỉ còn lại một luồng tàn hồn, còn nhớ năm xưa chính lão cao cao tại thượng cũng không tình nguyện cùng bọn chúng gây chuyện thị phi.

- Không còn cách nào khác, có nguyên cớ gì cứ để hạ hồi phân giải. Hải tử mau ra tay a, hắn chuyển này dù không bị Long Hồn nuốt mất không khéo cũng phải bỏ mạng tại nơi đây.

Cái kén im hơi lặng tiếng cuối cùng cũng có chút rứt rứt, từng mảng tơ nứt vỡ rơi xuống để lộ một thân xác thập phần quen mắt. Con sâu mập ấy không hề thay đổi chút nào, tựa như sau một giấc ngủ dài Tinh Thần Trùng vườn nguoi lơ lửng trên không chặn đứng đầu Long hồn cuồng nộ.

- Nơi này ngoài tiểu suất ca Tiểu Mập Mập này thì còn ai có thể xuất hiện nữa a. Hừ đầu yêu long này muốn tranh nhà với lão tử, nguoi tốt nhất là cứ tiếp tục nằm mộng đi.

Quả nhiên Tiểu Mập Mập nhả tơ nằm bất động hơn 1 năm cuối cùng cũng đã đột phá, khoảng thời gian này không khỏi quá lâu đi. Chỉ có điều Trần Duyên không vì chuyện đó mà phiền lòng, bởi vì sự trở lại của đầu Tinh Thần Trùng này Trần Duyên sẽ có thêm một trợ lực vô cùng lợi hại.

- Tiểu Mập Mập nguoi xuất hiện đúng lúc lắm, huynh đệ chúng ta hợp lực giải quyết...

- Tiểu trùng lưu manh muốn chiếm tư gia của lão tử? Đừng hòng.

Âm mưu hợp tác bất thành, Tiểu Mập Mập đôi mắt nhỏ hơn cả hạt đậu trở nên sáng rực, một tấm chắn trong suốt bao phủ lấy Trần Duyên não hải. Long hồn do chưa thể khai mở toàn bộ ấn phong nên dường như chỉ tồn tại trong nó là sự cuồng đại.

- Grào...

Sau thanh âm rít rào phẫn nộ, long hồn như thiêu thân lao vào lửa đăm nguoi vào vô hình tấm chắn. Tiểu Mập Mập cười khẩy càng dùng sức, một nguồn

sắc mạnh khó có thể chống đỡ đánh mạnh vào khiến long hồn bị đẩy trở lại vào Thanh Long Cung.

Tất cả những diễn biến trên xảy ra chưa đầy một cái chớp mắt, tận dụng thời cơ đó Trần Duyên nhanh chóng lấy lại quyền khống chế Thanh Long Cung. Trường cung quay về hướng tên tu sĩ vẫn còn thất thần, dây cung được kéo mạnh. Toàn bộ pháp lực được Trần Duyên đầu nhập vào lần công kích này.

- Thanh Long, hãy khiến cho kẻ thù gánh chịu cơn cuồng nộ của ngươi.

Long đầu trên Thanh Long Cung mở lớn, từng chiếc long nha như muốn cắm chặt vào hắn. Một mũi tên mang hình dạng Thanh Long phi thẳng từ trong long đầu mang theo long khí cuồng nộ lao đi.

Đứng trước long tộc khí tức, nhân loại xa xưa vốn tôn long là thần, là ma quỷ nên từ sâu trong thâm tâm đã dâng lên nỗi khiếp sợ tột cùng. Hắn ngậy người, công pháp đã thi triển trên tay không thể nào phóng ra. Cứ như thế cả người không thể nào cựa cựa, hắn như tên tử tù đứng đó chờ đợi tử thần phán quyết.

- Grào...

Tên tu sĩ kia bị long tiễn thôn phệ, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn. Hóa Tinh Cầu liền trở thành vật vô chủ, tất cả pháp lực tự động tiêu tán trở lại thành hòa cầu rơi rụng lẫn đến trước mặt Trần Duyên.

Vậy là một tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ pháp lực thâm hậu cứ như vậy ngã xuống thảm thương đến nỗi thi thể cũng không được vẹn toàn. Nếu như hắn còn có cơ hội quay đầu ắt sẽ học theo 2 tên tu sĩ hậu kì kia mà rút lui. Đúng là “không bắt được gà mà còn mất nắm thóc” đan dược không thể tới tay mà ngay cả tính mệnh cũng phải bồi vào.

- Tình hình không ổn, tên tu sĩ kia không ngờ lại lợi hại tới nhường này. Ta đã lỡ đắc tội với hắn, mà còn là tử thù không thể xoa dịu. Nếu như bọn người này không thể chém giết hắn thì kẻ tiếp theo ngã xuống sẽ là...

Tuần Dẫn thần sắc càng lúc càng khó coi, hắn không có đủ dũng khí xông lên mà chỉ dám đứng từ đằng xa quan chiến. Chứng kiến từng người, từng người ngã xuống trong vũng máu, bản tính thấp hèn trời dấy. Mặc kệ biết bao nhiêu kẻ vì hắn mà chết đi, ngay cả vị sư đệ trung thành đi theo cũng không ngó ngang đến, Tuần Dẫn từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm áo choàng khoác lên người. Khí tức bị che đậy không còn nữa, hắn lén lút hòa vào dòng người xem náo nhiệt mà bỏ trốn.

Thực chất Tuần Dẫn đã quá lo nghĩ, tình trạng của Trần Duyên lúc này muốn truy sát hắn cũng là “có lòng...nhưng lực bất tòng tâm”. Với thực lực hiện nay của Trần Duyên chỉ cần trúng phải một đại sát chiêu từ Trúc Cơ Hậu kì cao thủ đã mất đi một nửa tính mạng. Trong khi bọn người dưới kia còn e dè, thì trên lưng Tiểu Khâu, Trần Duyên đã ngã quỵ xuống. Nếu không phải thần kinh đã được tôi luyện cứng như sắt thép thì hắn đã ngất đi từ lâu.

- Lão đại...ngươi...ngươi đừng có chết nha. Nếu như lão đại có mệnh hệ gì...hức...hức...thì Tiểu Mập Mập cũng sẽ bị lão đại liên lụy theo a.

Tướng đầu lĩnh trùng này sau khi đột phá liền sẽ trưởng thành hơn, ai ngờ những lời than khóc này giờ chỉ vì lo cho cái mạng trùng của mình. Trần Duyên nghiêng răng muốn dạy dỗ Tiểu Mập Mập một trận nhưng chỉ có thể ngước nhìn. Long tiễn kia đã ngón sạch toàn bộ pháp lực của hắn.

- Tiểu Khâu...chúng ta đi thôi. Đã qua 3 canh giờ, chắc lúc này hai người bọn họ cũng đã chạy thoát.

Trần Duyên thầm may mắn vì đã không đưa Kim Nhu cùng theo, với tính cách của nàng nhất định sẽ sống chết không rời đi. Lúc đó hậu quả hắn cũng thật không dám nghĩ tới.

Địa Long Khâu vậy cũng đã bị những tên kia đập nát, thương thế không phải là nhẹ. Nhận được mệnh lệnh rút lui từ Trần Duyên, Tiểu Khâu mở rộng miệng lớn nhắm ngay vị trí đám đông kia tụ tập.

- Mau tránh ra, đầu yêu thú này lại muốn tấn công chúng ta lần nữa.

Chúng tu sĩ hoảng sợ lui ra xa nhằm né tránh công kích nguy hiểm, đồng thời không biết rằng bọn chúng đã tạo cơ hội thuận lợi để kẻ thù tẩu thoát. Đến khi tất cả nhận ra thì trên mặt đất chỉ còn lưu lại một hố đất cự đại sâu hun hút.

- Làm sao đây, chúng ta...sẽ đuổi theo hắn chứ?

- Phải bám theo, chúng ta đã cùng kẻ lợi hại đó gây thù quá lớn. Hắn chắc chắn đã ghi hận trong lòng, không thể để một kẻ như vậy trốn thoát.

- Không sai, vì 1 lời hứa hẹn mà đã đi tới bước đường này liệu các ngươi dám từ bỏ?

Bọn chúng không kẻ nào là người lương thiện, nhắc tới 3 chữ “luyện đan sư” không ai không thể thêm thương. Tất cả diễn biến vừa xảy ra ai cũng có thể trông thấy, không có công lao cũng phải có khổ lao, hao tổn bao nhiêu chân khí cùng bảo vật, Trần Duyên thì đã biệt tâm nợ nần này còn có thể đổ lên đầu ai đây.

- Không hay rồi, tên luyện đan sư kia đã bỏ trốn.

- Khốn kiếp, chúng ta không ngần ngại bảo hộ tính mạng cho hắn vậy mà tên vô liêm sĩ kia lại lâm trận bỏ chạy. Không phải hắn vẫn còn một tên sư đệ sao? Giữ lấy hắn, chúng ta tuy là tấn tu những cũng không phải là ngựa cho kẻ khác tùy tiện cưỡi.

Lô Manh sắc mặt tái nhợt nhìn vào toán người vây quanh, hần quả thật cũng không nhận ra sự có mặt của sư huynh nhưng lại càng không thể ngờ Tuấn Dẫn lại một mình tẩu thoát. Bọn chúng ánh mắt bất thiện, tuy không dám tùy tiện ra tay nhưng không kẻ nào nguyện ý dễ dàng cho qua.

Nơi đây không chỉ tán tu, còn có không ít tu sĩ thuộc thế lực khác lẫn vào. Trong lúc hỗn loạn ai có thể nhận ra kẻ nào có thật sự bỏ công chứ? Chỉ cần nghe tới danh Dược Sơn Phái không ít người là gan lớn cũng muốn lao vào kiếm chút nước canh.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Kẻ xấu số

Dưới sự khống chế của Tiểu Mập Mập, 10 dặm dưới lòng đất đã bị Tiểu Khâu biến đổi trở thành mê cung không lối thoát.

- Lão đại sau khi phục dụng đan dược liền tiến vào trạng thái vô ngã, không còn cách nào khác hi vọng chúng ta sẽ cầm cự tới khi lão đại hồi tỉnh.

Tiểu Mập Mập đầu óc không ngừng xoay chuyển, nhìn xuống quân số hàng vạn đầu linh trùng đói khát bước đầu lập ra bầy rập chết người.

- Khi khi khi...

Lão tu sĩ họ Vu sau khi chăm chú nghe ngóng xung quanh đột ngột nhìn chằm chằm vào lối đi nho nhỏ không mấy nổi bật, trên miệng phát ra nụ cười quái dị khiến cho tên tu sĩ đi cùng hần sồn cả gai ốc.

- Vu... đạo huynh, phía trước không lẽ... có điều gì bất ổn?

Đổi mặt với địa đạo mở ra hàng trăm lối đi bọn chúng không còn cách nào khác ngoài trừ trông chờ vào bản lĩnh của lão.

- Tên tiểu tử này nghĩ bản thân mình thông minh nhưng lại không ngờ có ngày bị thông minh hại.

- Ý của đạo huynh là...

- Nơi đây có hàng trăm động khẩu, sâu bên trong đều phát ra âm thanh nhằm đánh lạc hướng chúng ta. Nhưng hần lại quá tin tưởng vào mưu kế của mình mà quên mất rằng nơi hần đang trú ngụ lại yên ắng lạ thường.

Lão tu sĩ họ Vu cười như muốn phát cuồng nhắm vào lối đi đã định sẵn từ trước mà xông vào. Chúng tu sĩ phía sau cũng đã vội không kịp chờ đợi liền tăng tốc bám theo.

- Học... học... chúng ta còn phải đi tới khi nào nữa đây, bốn đại gia theo đuôi hần đã hơn nửa ngày mà một sợi lông cũng không nhìn thấy. Không chừng tên tiểu tử kia đã cao chạy xa bay rồi.

- Người không cần quá lưu tâm, tên tận mắt chứng kiến hần đã dùng một chiêu toàn lực của tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ kia. Với thương thế đó không mất trên trăm năm trị thương, dù là kẻ có tu vi cao thâm hơn nữa cũng khó mà nhanh chóng rời khỏi đây.

Bầu không khí trở nên nóng bỏng hần lên, nỗi lo âu vốn thường trực trong tâm bọn hần đã bị xóa bỏ. Nếu quả thật đúng như lời hần nói thì cơ may tranh cướp được bảo vật của bọn chúng sẽ khả quan hơn không ít a.

- Tại sao chúng ta lại phải đi theo thông đạo mà tên tiểu tử kia để lại, chỉ là một chút bụi đất ta một quyền liền khai thông tới tận hang ổ của hần.

- Không được, nếu người làm như vậy chính là bứt dây động rừng ép hần liều mạng...

Họ Vu sắc mặt không tốt vội vàng hét lên ngăn cản, cái gọi là bứt dây động rừng chỉ là cái cớ mà thôi. Cốt yếu là phải khiến những kẻ ở đây lệ thuộc vào lão càng lâu càng tốt, tới lúc phân chia chiến lợi phẩm sẽ tránh được nhiều ánh mắt dòm ngó.

- Thì ra là vậy...Cuồng Nguu Bộc Phá.

Tên tu sĩ kia gạt đầu thu tay, trong lúc mọi người ở đây tưởng chừng mọi việc đã lắng xuống thì hần đột nhiên cười khẩy. Song thủ bất quyết pháp lực hóa thành một đầu cự ngu ru cao lớn mạnh mẽ phá sập thành hang trước ánh nhìn khó tin của nhiều người.

- Người...

Lão tu sĩ họ Vu phần nộ ngón tay run run chỉ thẳng vào mặt hần, ánh nhìn như muốn giết người.

- Đừng tưởng ta không đoán ra được trong đầu người nghĩ gì, chúng ta nơi đây không kẻ nào chưa từng lăn lộn ngoài gian hồ mấy trăm năm chứ? Những mưu kế lừa trẻ con của người không kéo dài được lâu đâu.

- Đúng như lời vị huynh đài kia, thông đạo đã rộng mở, khí tức của tên tiểu tu sĩ kia cũng đã lộ ra. Vu huynh lần này có lấy được báu vật hay không cũng phải tùy thuộc vào bản lĩnh của từng người rồi.

Thủ đoạn của lão đã trở nên vô dụng, bọn người kia khây tức khắc trở mặt. Lão mang trên thân tuyệt kĩ nhưng đối với thực lực cũng không lấy gì làm nổi bật, bọn chúng có họa liền nên mới hai tay dâng bảo vật cho một kẻ như lão.

- Túy đạo hữu, bọn chúng...

Lão tu sĩ họ Vu bị hỏa nộ công tâm xém chút nữa ói ra ngụm máu nhưng cũng biết lượng sức mình không muốn ngu ngốc rước họa vào thân đành quay sang muốn nói điều gì đó với người mà lão coi là đồng bạn, kẻ đã đứng ra làm chứng cho giao ước ban nãy.

- Hời... Vu đạo huynh đừng trách ta là kẻ trở mặt vô tình, nhưng huynh cũng đã chứng kiến a, thời thế đã thay đổi ngay cả ta cũng không thể làm gì được.

- Cái gì mà “không thể”, các người... các người... được! Muốn ý vào người đồng thể mạnh chen ép lão phu? Các người cứ chờ đó, lão phu cả đời giao du với không ít thế lực, chỉ cần ta hô lên một tiếng thì... ặc...

Lão sắc khí như muốn bốc hỏa lớn giọng hùng hổ hét lớn muốn đơm ra thủ đoạn của mình thị uy nhằm khiến bọn chúng kiên kị mà không rút lại lời giao ước thì trước ngực, một mũi lộ ra. Lão sắc mặt trở thành đen tím khó tin nhìn ngoái lại phía sau, tên tu sĩ họ Túy kia là kẻ lão ít để phòng nhất lại bất ngờ từ phía sau một kiếm đâm vào lão tử huyệt.

- Người... tại sao...?

- Vu huynh, là lỗi tại người không biết thời thế. Những lời hứa hẹn trước kia của chúng ta chỉ lời “khẩu thuyết vô bằng” lấy ai làm chứng đây? Với lại người nghĩ xem với chừng đó thực lực người liệu có thể yên ổn mang bảo vật rời đi. Cho nên đạo huynh tốt nhất là hãy yên nghỉ dưới hoàng tuyền đi.

Hắn trơ trên cười lạnh, mũi kiếm càng cắm sâu hơn đến khi lão tu sĩ họ Vu hoàn toàn tuyệt khí, tứ chi buông lỏng thì thể treo trên lưỡi kiếm. Vứt xác tên sấu sổ qua một bên, nhẹ nhàng phe phẩy pháp kiếm trong tay giữ sạch máu tanh, hắn nhìn chăm chăm vào những người còn lại.

- Túy đạo huynh làm không sai, tên họ Vu kia rõ ràng tâm địa không tốt rõ ràng biết được sắp tìm ra bảo vật nên muốn kéo theo đồng bọn tới đây độc chiếm tất cả.

- Phải phải. Hắn thực lực yếu nhót nhưng đã tâm lại bành chướng cũng may là có Túy đạo huynh ra tay ngăn chặn kịp thời.

- Sau khi rời khỏi đây ta sẽ nói ra “sự thật” cho chư vị đồng đạo khắp nơi biết được kẻ này thậm tệ ra sao.

Nơi đây không kẻ nào ngu ngốc, chúng biết chỉ cần bản thân lộ ra về trái ý ắt hẳn bản thân sẽ lọt vào vây công của những kẻ còn lại. Dù sao người chết cũng đã chết, còn bảo vật vẫn ở phía trước không ai nào rảnh hơi lại lo nghĩ cho một kẻ không thân không thích.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Thanh Long Cung lai lịch

Trông thấy bọn người kia thập phần hiểu chuyện thậm chí còn bày ra một cái cơ hợp tình hợp lý khiến cho tên tu sĩ họ Túy vô cùng vừa lòng. Hắn một chưởng đánh xuống thì thể liền biến thành bột nát “hủy thi diệt tích”.

- Các vị, giờ đây chúng ta đã đứng trên cùng một con thuyền, bản đạo hy vọng trước khi tìm thấy kẻ kia, không ai trong chúng ta bị bảo vật làm mờ mắt làm ra chuyện thương thiên hại lý.

- Chúng ta tuy là tán tu sao lại có thể thể dẫm lên vết xe đổ của bọn người ma tông nhẫn tâm, độc ác được chứ.

Bọn người kia đều hồ hào bày ra một vẻ chính khí hào hùng, đoàn người cứ như thể dẫm đạp lên tro cốt của tên tu sĩ họ Vu “xấu xa” rải rác trên đường nối bước tiến sâu vào bên trong.

Tên tu sĩ vừa ra tay đục trên vách hang động một lỗ lớn khịt mũi khinh thường, hắn đối với chuyện trở mặt này vốn đã quen thuộc như cơm bữa. Quay người muốn trở thành kẻ đầu tiên sớm nắm lấy thứ tốt thì...

- Không thể nào, vách tường bị ta tàn phá khi nãy đã tự động phục hồi.

Phát hiện này gây nên chấn động không nhỏ, ban đầu vẫn còn không ít kẻ không tin tã, đến khi tự mình kiểm chứng thì tất cả sắc mặt không tốt nhìn nhau. Trong đầu bọn chúng ngay lúc đó đều có cùng chung suy nghĩ “trúng kế”.

- Khiến chúng ta không hay không biết gì tự thân bước chân vào trong bẫy rập hần hẩn là cao thủ bày trận.

- Không thể, ta luôn cẩn trọng từng bước chân không hề phát hiện ra dấu tích của trận pháp.

Chuyện này vừa xong thì rắc rối khác lại đến, bọn người trong lúc nháo nhào nào hay biết rằng trong đoàn người có không ít kẻ đã mất tích một cách đầy bí ẩn.

.....

Tận sâu bên trong nơi tăm tối nhất, heo hút tới tận cùng. Bị bao trùm giữa bóng đêm âm tàn lại nhe nhói một vầng hào quang tỏa ra một nguồn sinh khí bành trướng dần dần áp đảo màn đêm hoang tàn. Kẻ ngự giữa thứ lục quang trong trẻo ấy sắc khí hồng hào, hai tay chạm vào thanh trường cung đặt trên đùi chủ tâm cảm nhận nội lực ẩn tàng bên trong thanh thần binh này.

Long hồn sau khi bị Tiểu Mập Mập đã thương liền trở nên nhỏ yếu đến mức thương cảm. Tia tàn hồn trôi nổi khắp nơi như muốn chạy thoát khỏi sự đeo bám bởi thần thức của Trần Duyên. Nhưng đáng tiếc thay Thanh Long Cung lúc này lại trở thành lồng giam bắt đặc dĩ khiến tia tàn hồn dù đã vận hết sức cũng không thể nào tránh khỏi kết cục bị Trần Duyên tóm lấy.

- Tuy chỉ là một phần tàn hồn nho nhỏ nhưng ắt hẳn vẫn còn mang trong mình một phần kí ức của chủ thể. Ta thật sự hiếu kì, nhiều vạn năm trước bộ mặt thật sự của lục địa này ra thế nào a.

Đan được bị ả kia không ngờ lại mang tới công dụng chữa thương thần diệu vô cùng. Trần Duyên cảm nhận được được lực êm ả đang không ngừng xoa dịu những tổn thương trầm trọng kia, thậm chí với tốc độ hồi phục mà mắt người có thể trông thấy này sớm thôi, hẳn có thể cử động nhúc nhể.

Nghĩ là làm tứ chi bắt động nhưng thần thức của hắn lại không hề thương tổn, sau khi tia long tàn hồn thất thủ chịu trôi, Trần Duyên thập phần cẩn trọng xâm nhập thần thức cố sức lục tìm những mảnh kí ức không hoàn chỉnh.

- Nơi này là nơi nào? Tại sao xung quanh ta lại tối đen như mực.

Một mảnh kí ức vẫn còn khá nguyên vẹn được Trần Duyên nhanh chóng thâm nhập. Sâu trong hồi ức, Thanh Long cả người cứng đờ không có lấy một chút chuyển động đã vậy cả người bị giam giữ không chút ánh sáng lọt qua.

Cứ như thế thời gian như trôi đưa, tại nơi không thể thấy tia sáng thái dương Trần Duyên cũng không thể đo đếm được đã bao nhiêu năm trôi qua. Nhưng rồi cái không gian tĩnh lặng ấy cuối cùng cũng bị xóa bỏ.

Lần đầu sau không biết bao nhiêu tuế nguyệt đôi mắt của hắn bị chói nhòa, có thể một phần vì đã quen ở nơi âm u ảm thấp nhưng điều đó lại càng không thể phủ nhận thái dương lúc này đã ở gần hắn hơn bao giờ hết.

- Khí căn? (rễ cây)

Trần Duyên kinh ngạc bật thốt thành lời, thì ra bao nhiêu lâu nay hắn không thể cử động là bởi vì bản thân vốn chỉ là một căn rễ cây bị chôn vùi xuống lòng đất sâu thẳm. Vẫn còn chưa hết kinh ngạc thì xung quanh hắn nguyên khí đất trời bỗng nhiên như cô đặc lại như dịch thủy, lại còn loạn động mạnh mẽ nghiền ép kẻ khác không thể thở nổi.

Trong lúc căn rễ cây nhỏ bé cố sức chống chọi thì trên trời cao một thứ gì đó hình thù to lớn, thứ này vĩ đại đến mức ngay cả hình bóng mặt trời cũng bị che khuất, ngã ập xuống căn rễ cây đáng thương.

- Ahhhhhhhhhhh...

Hắn kinh nghi gào thét thống khổ, song mục mở lớn. Trần Duyên đã trở về thế giới thực tại. Trên trán mồ hôi lấm tấm, trong miệng không ngừng thờ dốt.

- Ta...ta...vậy mà sợ hãi tới mức này sao?

Trần Duyên không tin vào mắt mình, đã rất lâu rồi hắn đã không còn là một tên tiểu tử tàn phế ngày ngày phải sợ hãi trốn tránh những tên sư huynh đệ luôn chực chờ hạ bệ hắn. Từ khi có thể tu luyện, Trần Duyên đối với sinh tử đã không còn là kẻ chỉ biết trốn chạy dù là chuyện lớn bằng trời hắn cũng có thể bình tĩnh suy tính biện pháp.

Vậy mà trong khoảng khắc đó từ sâu trong tâm khảm một nỗi sợ vô hình đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí. Trần Duyên liền có dự cảm không lành, hắn cảm giác được nếu bản thân không tại lúc đó thoát ra sẽ liền có khả năng thần trí sẽ bị giam cầm mãi mãi.

- Một căn rễ cây lại có thể một ngày chuyển mình thành một đầu long tộc, mà còn là Thanh Long mang long huyết thuần túy.

Trần Duyên vượt ve Thanh Long Cung trên miệng treo nụ cười tràn đầy hứng thú. Ngay lúc này nội thể hắn run rẩy kịch liệt, một luồng chân khí mạnh mẽ dồn nén đến mức tận cùng.

- Cũng tới lúc a, tu vi của ta cũng đã được dồn nén quá lâu rồi.

Thật ra với thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô Trần Duyên vốn từ lâu đã có thể đột phá Trúc Cơ tầng 3 thậm chí là một bước trở thành tu sĩ Trúc Cơ trung kì. Nhưng vì lo ngại chân khí, đặc biệt là Hóa Mộc Quyết thần bí kia. Những kẻ tu luyện qua pháp quyết nếu còn sống cũng khó lòng tiến xa tới mức này. Trần Duyên không khác gì kẻ dò đường, mỗi bước đi đều phải thập phần thận trọng. Chỉ cần một chút sơ sẩy hậu quả sẽ thật khôn lường.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Tứ trùng hiểm cảnh

Mê cung đạo thập phần hỗn loạn, toán người lúc này đã gần như phát điên. Bọn chúng không ngừng tàn phá, ra sức khai thông động khẩu hòng tìm ra kẻ lớn mật dám đem bọn chúng ra trêu đùa. Nhưng thật không may, những lỗ lớn vừa được khai thông chỉ ít khắc sau đó lại bị điền đầy, ngay cả dấu chân cũng biến mất không còn.

- Làm... làm sao đây? Chúng ta đã truy đuổi hơn mười ngày rồi, một chút dấu vết cũng không tìm được. Lỡ như thương thế trên người hấn... hồi phục thì...

Một kẻ tương đối nhất gan không khỏi sợ hãi. Nhưng lời hấn nói không phải là không có lí. Thủ đoạn của Trần Duyên không kẻ nào ở đây lại không biết, bọn chúng cả gan đuổi theo tới tận đây cũng bởi vì đã xác nhận Trần Duyên thụ phải thương thế vô cùng trầm trọng, muốn nhân lúc hiểm yếu mà kiểm về một chút lớn.

- Tất cả các người cầm miệng cho ta.

Đã tới bước đường này tên tu sĩ họ Túy không còn khách sáo nữa hấn hướng về phía những kẻ mang ý nghĩ thoái lui hét lớn vào mặt bọn chúng. Trên dọc đường đi hấn không ít lần làm ra hành động mạnh mẽ chứng tỏ thực lực không tầm thường nên lời nói ra có sức nặng rõ rệt.

Tình hình dân diệu bót, tên tu sĩ họ Túy lịch luyện sâu dày nên hấn đối với tình hình này không hề có chút hoang mang, ngược lại kẻ thù đến giờ vẫn còn chưa xuống tay chín phần vết thương kia không thể dễ dàng hồi phục.

Hấn sắc mặt âm trầm, rảo bước qua từng con người đang đứng tại đây, từng người từng một. Rồi bước chân dừng hấn lại, trước vẻ mặt khó hiểu của kẻ đối diện, tên tu sĩ họ Túy đột ngột rút ra pháp kiếm không hề cảnh báo mà chém xuống.

- Không!!!

Kẻ kia hốt hoảng tốt độ không kịp trở tay ngăn cản chỉ có thể hét lớn trong vô lực.

- Túy đạo hữu người thật ra là đang muốn...

Không ít kẻ còn cho rằng hấn vì nghi kị quá nhiều người nên muốn ra tay tàn sát những tên khả nghi. Lời chưa nói hết thì pháp kiếm đã chém xuống nhưng lạ thay kẻ kia không hề tổn hao lông tóc gì, bởi vì lưỡi kiếm đã trượt qua người hấn cảm ngập xuống mặt đất.

- Keeng...

- Rrrrr!!!!

Bọn chúng chợt sững người, từ dưới mặt đất một bóng đen bất đắc dĩ phải thoát ra. Một đầu đường lang còn cao lớn hơn cả nhân loại, sáu chi bám chặt trên trần hang điên cuồng hướng xuống những người ở đây gào thét từng tiếng khó nghe.

- Ngọc Thạch Đường Lang.

Một kẻ trong số chúng chợt nhận ra vẻ ngoài thập phần nổi bật của Ngọc Thạch Đường Lang hưng phấn kêu lên.

- Là... là Ngọc Thạch Đường Lang thật rồi. Mau chóng giữ nó lại, loại linh trùng này trên người không chỗ nào không phải là báu vật. Chỉ cần cặp song đao kia tới tay ta liền có thể luyện ra một thanh chiến đao tung hoành khắp thiên hạ.

Không ai trong số chúng có thể bỏ qua một kho báu biết đi kia, dường như mục đích truy lùng Trần Duyên đã bị ném sau đầu. Cả trăm người ánh mắt thêm khát, không ai bảo ai vô cùng phối hợp dần vây lấy Lục Thạch Đường Lang vào giữa.

Ngọc Thạch Đường Lang trên người đã thụ thương từ vết đâm bất ngờ từ tên tu sĩ họ Tú, từ giọt huyết dịch óng ánh như màu ngọc biếc tí tách rơi xuống khiến cho bọn kia đều đỏ mắt. Trong lúc những kẻ kia rõ ràng còn muốn lấy chén hứng trọn từng giọt huyết dịch thì một bóng đen khác từ phía sau len lút công kích.

- Ah... linh trùng này không đi một mình, vẫn còn sót lại một đầu Lục Thạch Đường Lang khác.

Dù bản thân bị một chém tuyết chút nữa đầu lia khỏi cổ nhưng tên tu sĩ kia vẫn kịp thất thanh cảnh báo.

- Vẫn còn một đầu khác nữa sao?

Bọn chúng bị tin tức chấn động quay người nhìn lại, chỉ chờ khoảng khắc đó đất đá nơi vách hang Nhất Lục bám lấy tự mình chuyển động bao lấy toàn thân linh trùng rồi dần dần chìm xuống.

- Súc sinh muốn tẩu thoát, đừng hòng.

Dù có ra tay kín kẽ đến mức nào cũng khó lòng thoát khỏi tai mắt của những người ở đây. Bọn chúng với bản lĩnh kinh người của kẻ đã tu luyện mấy trăm năm, thoáng chốc nhận ra động tĩnh. Vô số đòn công kích ập tới, Nhất Lục dù có là dị biến linh trùng mạnh mẽ cũng khó lòng có thể ngăn cản.

Thân trùng vôns đã trọng thương nay lại càng nghiêm trọng. Nhất Lục cùng lúc phải hứng chịu vô vàn công kích bị đánh văng xuyên qua không ít vách đá cuối cùng mới chịu dừng lại.

- Grrrrr....

Chứng kiến huynh đệ cùng nhau trưởng thành trong con nguy kịch, Lục Nhị không còn giữ được tâm trí bình tĩnh phát ra tiếng kêu phẫn nộ lao vào chém giết.

Tiểu Huyết bên ngoài chỉ có thể bất đắc dĩ tuân theo Tiểu Mập Mập mệnh lệnh, bắt một sát thần trời sinh như nó có thể nhẫn nại lâu đến vậy đã là kì tích không tưởng. Cứ nghĩ rằng mọi việc đã được thu xếp ổn thỏa thì nào ngờ đâu Nhất Lục nhất thời thất thủ khiến sự tình trở nên rối ren.

Tiểu Huyết huyết tính bộc phát, đôi càng sắc bén không thua kém gì cấp 2 pháp bảo lạnh lùng chém đứt đầu lâu của một kẻ không may tới gần. Mắt xích trọng yếu nhất đã không còn nữa, mê cung bỗng nhiên rung động dữ dội. Toàn người ai nấy đều không che giấu được vẻ hoang mang tột độ phóng xuất pháp bảo phi hành.

- Noidây...chúngta mắcbẫy củahắn rồi!!!!!!!!!!!!!!

Không ít kẻ kêu la thất thanh bởi vì trước mắt chúng không còn là hang động tối tăm sâu hun hút mà đã biến chuyển thành hàng vạn linh trùng vây lấy bọn chúng. Cảm giác bản thân bị lọt thõm vào giữa đại dương linh trùng không kẻ nào lại không sờn tóc gáy, nhất là những đầu linh trùng kia hướng về mình bằng ánh mắt bắt thiện.

Bọn người kia tâm tình không tốt nhưng kẻ đứng sau màn lại không vì đó mà nội tâm thư sướng. Tiểu Mập Mập thần sắc thập phần sâu muợn. Sau khi đột phá cấp 2 linh trùng, Tiểu Mập Mập vô tình đánh thức một loại thần thông vốn đã ngủ yên trong huyết mạch. “Huyền Cảnh Tinh Thần” thần thông bảo mệnh vô cùng lợi hại chỉ xuất hiện với tỉ lệ cực nhỏ trên người của những đầu Tinh Thần Trùng thuần huyết nhất.

Để có thể thi triển thần thông này Tiểu Mập Mập đã bí mật chôn giấu tơ của mình chung quanh ba dặm, lập nên một kết giới vô hình nếu không sử dụng phát bảo đặc thù chuyên phát hiện vật thể bị che giấu thì ít kẻ nào có thể nhận ra. Kết hợp cùng thần thông “Thần Khống Vạn Trùng” cứ ngỡ sẽ dễ dàng cầm chân những kẻ truy sát kia thì...

- Học...học...nếu mọi chuyện đã vỡ lẽ thì đại gia ta cũng không cần giữ kẻ với các ngươi làm gì nữa. Huynh đệ chúng ta lần này phải liều chết một phen a.

Một thân một mình chống giữ huyền trận không lồ như thế với tu vi hiện nay đã là quá sức. Tiểu Mập Mập toàn thân có phần suy nhược, hào quang quanh người trở nên yếu ớt hơn bao giờ hết. Nhưng tiểu trùng thì chết vẫn không hề từ bỏ vì hiểu rằng chỉ cần bản thân ngã xuống nơi đây sẽ như ong vỡ tổ, bọn người truy sát kia sẽ không bỏ qua tình cảnh hỗn loạn tìm tới chỗ Trần Duyên dưỡng thương.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Tiểu Huyết trọng thương

Tinh thể vô cùng hỗn loạn, dù Tiểu Mập Mập đã thi triển thần thông Thần Khống Vạn Trùng trấn áp nhưng so với Trần Duyên tự mình ra tay có khác biệt rất lớn. Hàng vạn đầu linh trùng điên cuồng xâu xé không hề có tính toán đương nhiên là sẽ vô cùng kinh khủng nhưng đó là đối với những kẻ “non gan” còn hàng bậc cao thủ thì lại trở nên vô dụng.

Xen lẫn hàng trăm tu sĩ liều mạng chém giết có không ít kẻ âm thầm liếc nhìn về cùng một hướng, bọn chúng nào hải không ngừng suy diễn. Không hẹn mà gặp những kẻ này đều liều mạng tiến sâu vào bên trong mặc cho Phệ Huyết Trùng cắn xé hộ thân linh khí đang mỏng dần.

- Khả khả khả, quả nhiên không phải tất cả bọn chúng đều là lũ ngu ngốc. Nhưng mặc kệ các ngươi có giờ ra thù đoạn gì thì chân báu trên người kẻ kia sẽ lại nằm trong tay Tủy Bảo Chân ta mà thôi.

Tên tu sĩ họ Túy cũng nhận ra không ít kẻ âm thầm bám theo, rõ ràng bọn chúng cũng có cùng mưu kế như hắn. Ở lại nơi đây chống đỡ sớm muộn gì cũng rơi vào kết cục chân khí bị mài hết, với số lượng linh trùng không thể đong đếm này chỉ có liều mạng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Từng bước, từng bước nhóm người này không hổ là tinh anh trong tinh anh. Hàng vạn Phệ Huyết Trùng liên tục công kích nhưng không thể gây ra cho bọn chúng một vết thương chí mạng nào. Mang trên người không ít thương thế nhưng hơn 10 kẻ này đều không đếm xỉa tới chúng mà vẫn lạnh lùng vừa chống đỡ vừa lao đi.

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, vết thương trên người không ngừng tăng lên thì khoảng cách giữa bọn chúng với tên đầu xỏ càng được rút ngắn lại.

- Kia rồi, là quang cầu phía trước.

Một kẻ mất đi một con mắt hứng chí là lớn. Có lẽ chỉ bị chọc thủng một con mắt vẫn không là gì đối với hắn, mỗi cơ hội đều phải bỏ ra một cái giá để giữ lấy và hắn chấp nhận đánh đổi không chỉ một con mắt mà là vô số vết thương rợn người.

Bọn người kia không kẻ nào lành lặn nhưng vẫn không vì thế mà nản trí buông tha. Tận mắt nhìn thấy cái cục sắp đến càng khiến bọn chúng như được tiếp thêm sức lực tốc độ càng được đẩy nhanh hơn trước.

- Luru Quang Trảm

- Thiên Thủy Đan...

Tiểu Mập Mập chứng kiến không ít công kích cường đại đánh tới, biết bản thân không thể nào gánh chịu nhưng sâu nhỏ vẫn kiên cường đứng đó. Bởi vì tiểu trùng biết rằng nếu bản thân bỏ chạy hay tránh né thì thân thống sẽ bị phá vỡ, lúc đó không chỉ những tên này mà những kẻ còn lại cũng sẽ chạy tới đây, đẩy Trần Duyên vào thế phải chết.

Tương chừng như cái chết đã cận kề thì trong khoảng khắc đó một bóng đen đã xuất hiện chắn trước mặt Tiểu Mập Mập.

- Tiểu Huyết, người làm vậy là tự đi tìm đường chết còn không mau tránh ra.

Nhận ra thân ảnh xuất hiện trước mắt là Tiểu Huyết, Tiểu Mập Mập liền biết được ý định điên cuồng của đầu huyết trùng này không khỏi kinh hãi hết lớn.

- Gr.....

Tiểu Huyết toàn thân trở nên đỏ như máu, đứng trên làn ranh giữa sự sống và cái chết linh trùng không hề chùn bước mà còn bộc phát năng lực kì dị. Tiểu Huyết cả người lớn thêm một vòng, từ miệng phát ra từng chuỗi âm thanh khó nghe. Mặc cho Tiểu Mập Mập hò hét ngăn cản, huyết trùng vẫn liều chết dùng thân thể trực tiếp nghênh kháng.

- Âm...

- Tiểu Huyết!!!

Tiểu Mập Mập không thể kiềm chế bản thân phần nộ hết lớn.

- Khốn kiếp chúng ta đã dốc toàn lực mà vẫn không thể tiêu diệt thứ kì lạ kia. Các vị đạo hữu, chúng ta không thể buông bỏ. Đầu hàng lúc này chính là đồng nghĩa với cái chết.

- Túy đạo huynh lời nói không sai, chuyện đã đến nước này nếu không phải hắn chết thì chúng ta sẽ bị diệt sát tại đây.

Túy Bảo Chân cười khẩy ánh mắt bao quát lấy một lượt, hắn âm thầm cảm trên tay một đạo phù cần mật che giấu cả những tên tướng chừng như cùng hội cùng thuyền kia.

- Các người...các người!!! Được...được... ta dù phải liều cái mạng này cũng kéo các người xuống cứu Tuyền hầu hạ an linh của Tiểu Huyết.

Tiểu Mập Mập lửa hận bộc phát đến đỉnh điểm, nhục thân bé nhỏ dần trở nên bành trướng to hơn đầu người. Chính tiểu trùng cũng không tưởng tượng ra rằng có ngày bản thân phải dụng đến hạ sách này.

- Lão đại, Tiểu Mập Mập không thể ở lại bên cạnh chứng kiến ngày toàn bộ này thiên hạ phủ phục dưới chân chúng ta nữa rồi.

Xoay người, hai mắt ngấn lệ tràn đầy luyến tiếc không rời hướng về bóng đêm xa xăm. Nơi hình bóng của Trần Duyên vẫn còn tọa thiền bất động. Tiểu Mập Mập đầu nhỏ lắc mạnh, nuốt xuống mọi lưu luyến.

- Những tên khốn kiếp kia, muốn bắt được lão đại trước hết hãy bước qua xác của đại gia các người.

Tiểu Mập Mập điên cuồng lao đi, khí thế liều chết đã không thể cản phá. Lí trí lúc này lại không hề hoảng loạn, sâu nhỏ biết rằng chỉ có diệt sát bọn chúng thì lão đại mới có thể thoát khỏi hiểm nguy, dù rằng cái giá phải trả chính là tính mạng của bản thân.

- Các người nhìn xem, quan cầu kia hình như là đang lao về phía chúng ta.

- Không sai, ta còn ần ần cảm nhận được một uy lực khủng khiếp đang dần lớn mạnh bên trong. Ất hẳn đó là sát chiêu cuối cùng của hắc dòng khóa chân chúng ta tại đây.

Hành động của Tiểu Mập Mập đương nhiên không thể che mắt nổi những tên già đời này. Bọn chúng không hề hoảng loạn, vô cùng tự tin vào thực lực bản thân, dù sao cũng là Trúc Cơ Trung kỳ cao thủ đứng trước hiểm nguy bản tâm không loạn.

Riêng Túy Bảo Chân lại ngần ngại không dám xông tới, đứng từ khoảng cách không gần sắc mặt có chút chần chừ nhưng lại thôi. Hắn chỉ lăm lăm vào đạo phù chú trong tay, rõ ràng đã có dụng ý riêng từ trước.

Hai phe đang trong thế đối đầu không ai có thể phân ra tâm trí để lên người một kẻ lẩn trốn ở đằng xa nên hẳn mới có thể tự do phát động vũ khí bí mật này.

- Khốn...khốn kiếp, là tự bạo...

Khoảng khắc cuối cùng khi bọn chúng đã tiến lại rất gần, một tên trong số chúng đã nhận ra thứ uy lực ẩn nấp kia rốt cuộc lại chính là chiêu thức đèn mạng. Nhưng mọi thứ đã quá muộn màng quang cầu phát ra hào quang rực rỡ, thôn phệ cả đoàn người vào bên trong.

- Ha ha ha các người đúng là ngu ngốc mà, nhưng như vậy cũng tốt. Dù sao cũng là bèo nước gặp nhau, để Túy mỗ tiễn đưa các người một đoạn.

- Bích Hòa Đạo Phù.

Túy Bảo Chân biết rõ tự bạo có uy lực khủng bố cỡ nào nhưng những tên kia cũng không phải đèn cạn dầu bảo vật giữ mạng khẳng định không thiếu. Vốn là kẻ 10 phần cẩn trọng nên trong lúc hiểm cảnh hắn không ngần ngại mà “bỏ đá xuống giếng” giết đi bọn chúng tức là sẽ không còn kẻ nào có thể ngăn chân hắn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Còn nước còn tát, Tiểu Huyết nguy cơ

Hỏa phù được Túy Bảo Chân kích hoạt, hắc lạnh lừng không chút chùn tay ném thẳng vào những kẻ tưởng chừng như là cùng hội cùng thuyền. Chỉ trong một khoảng khắc, đạo phù phóng ra một luồng nộ hỏa kinh hoàng thấp sáng cả một vùng. Vì đã dự tính từ trước, hẳn có ý lùi lại phía sau trăm bước chân nhưng hỏa nhiệt vẫn có thể cảm thụ rõ ràng.

- Khả...nhị cấp Ất đẳng đạo phù, hơn 10 vạn linh thạch. Chỉ cần đem những bảo vật của hắn lấy tới tay thì cái giá phải bỏ ra này cũng rất xứng đáng a.

Túy Bảo Chân khoái trí không giấu được vẻ hả hê nhất là khi hắn chứng kiến không ít bóng người kêu gào thảm thiết bên trong ngọn lửa. Bị liệt hỏa thiêu cháy dù là Trúc Cơ trung kỳ cũng không thể nào thoát khỏi nỗi đau thể xác. Bọn chúng điên cuồng chống chọi, thi triển không ít công pháp đặc thù nhưng đứng trước uy lực kinh người của Bích Hòa Đạo Phù sự cố gắng của bọn chúng như “công giả trảng”. Từng người, từng người một gục xuống chết thảm chỉ còn lại tàn dư của tro cốt.

Tưởng chừng như thắng lợi cuối cùng đã đến Túy Bảo Chân vừa định thu tay dập tắt liệt hỏa thì mặt đất rung chuyển dữ dội. Trong lúc hắn vẫn còn đang ngẩn ngơ, một thân ảnh to lớn xuống dài tựa như thần long từ bên trong liệt hỏa trở mình.

- Cái...cái gì??? Bích Hòa Đạo Phù của ta có thể trần trụi thiêu sống một tên Trúc Cơ tu sĩ, làm sao có kẻ lại còn sống sót sau khi ở bên trong đó lâu tới như vậy được chứ???

- Grrr...!!!

Đáp lại hắn chính là tiếng rống điếc tai, thanh âm mạnh mẽ đến mức chấn tan cả liệt hỏa. Không chỉ dừng lại ở đó, vách hang dần xuất hiện vô số vết nứt loang lổ như đàn mềnh xà loạn động. Trần hang sụp xuống, kéo theo đó hàng vạn cân đất đá cũng thi nhau đổ xuống đầu những kẻ vẫn còn đang chật vật giữa vòng vây của Phệ Huyết Trùng.

- Ánh sáng, hang động đã bị đánh sập. Cuối cùng chúng ta đã có thể thoát khỏi nơi địa ngục trần gian này rồi.

Hơn 3 tuần trắng bị che phủ bởi màn đêm cô quạnh, lang thang trong địa đạo không hồi kết, khi vàng thái dương xuất hiện không khác gì lưỡi đao cắt đứt sợi dây trói buộc tâm trí bấy lâu nay. Vô số kẻ liều mạng bỏ qua mối nguy hiểm từ Phệ Huyết Trùng vẫn còn đang chực chờ, liều mạng vận dụng hết thảy sức lực phát động pháp khí phi thân thoát khỏi hiểm địa.

Địa Long Khâu ngoài thân chắn chặt những chiếc vẩy rắn chắc như kim thiết. Dù cho có phải phơi mình trong ngọn lửa hung bạo ấy vậy mà đầu cự khâu

này chỉ bị một vài vết cháy xém nhỏ nhỏ không đáng nhắc đến. Nhưng thay vì hoảng sợ trước hình thể dọa người kia thì bọn người cao số thoát chết lại chú mục nhìn vào bóng người nhỏ nhỏ rào bước qua quan cảnh hoang tàn.

Hắn sắc mặt thản nhiên, hữu thủ cân trọng nâng lên khỏi quan cầu ban nãy sắc mặt không hề che giấu vẻ thản thiết.

- Đầu tiểu trùng ngốc này, đại ca ngươi phước lớn mạng lớn làm sao có thể xảy ra chuyện được. Quan trọng là ngươi, ta đã từng lập lời thề thiên đạo sẽ mang ngươi trở về nhà, cùng ngươi tìm ra kẻ thù diệt tộc. Nếu như ngươi có mệnh hệ nào thì lão thiên trên cao không phải sẽ tìm ta tính sổ sao.

Trần Duyên yêu chiều xoa đầu nhỏ, Tiểu Mập Mập vào lúc đứng giữa làn ranh của sự sống thì hắn vừa hay thương thế cũng kịp thời hồi phục. Không dám có một chút chần chừ, hắn điên cuồng kích hoạt thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” trong nháy mắt dập tắt luồng nguyên khí đang chạy loạn bên trong người của Tiểu Mập Mập, sinh sinh cắt đứt hành động tự bạo điên cuồng kia.

Tiểu Mập Mập như vừa từ cõi chết trở về, trông thấy Trần Duyên tỉnh tỉnh tiểu hài tử bỗng dưng bộc phát. Tiểu trùng khóc rống lao vào lòng hắn, không ngừng hướng Trần Duyên tố cáo làm mất đi phong phạm của một đại tướng quân mà suốt 3 tuần trắng qua tổn công gầy dựng.

- Lão đại... còn Tiểu Huyết, hắn vì che chắn cho ta mà...

Nhẹ nhàng hất tay, hàng vạn cân bùn đất bị hất tung để lộ ra thân hình Tiểu Huyết lực chi không còn toàn vẹn, thân xác vô cùng thê thảm chỉ còn lại những tiếng gầm gừ khe khẽ.

Trần Duyên hai tay run run đón lấy Tiểu Huyết chỉ còn giữ lại một nửa tính mạng, hắn cảm nhận được từng tia sức sống tựa như dòng suối đang dần khô cạn. Lực chi gãy nát, ngay cả đôi cẳng mà ngày thường Tiểu Huyết vô cùng tự hào có thể chém nát pháp khí, phanh thây kẻ thù cũng đã bị tàn phá cho không còn hình dáng oai vệ trước kia được nữa.

Hắn lúc này hóa nộ như muốn chực bùng phát, nhưng trông thấy thảm cảnh của Tiểu Huyết những ý định trả thù dường như lắng đọng xuống. Mỗi một thời khắc trôi qua Tiểu Huyết lại tiến gần hơn với cái chết, Trần Duyên vạn lần không muốn vì nóng giận nhất thời mà phải hối hận không người.

- Chu Lão, liệu tiền bối có thể...

- Hời... ngươi còn không phải tỏ tường hơn lão phu? Liên kết mà Thần Khổng Vạn Trùng đã tạo ra giữa ngươi và tiểu trùng này hẳn là đang vô cùng mỏng manh đi. Cảm giác này lão phu khi xưa cũng đã không ít lần tự mình kiểm chứng, đứng nhìn linh trùng cùng bản thân suốt bao nhiêu năm dài đằng đẳng sát cánh phải tử trận... dù vạn lần không nỡ nhưng đó chính là quy luật tồn tại của vạn vật sinh linh khó lòng đổi khác.

Chu Lão hư ảnh phiêu miểu tiến lại gần, lão lắc đầu tiếc nuối. Linh trùng cũng như nhân loại, dù bọn chúng trời sinh tính mạng ương ngạnh nhưng âu cũng không thể thoát khỏi quy luật vốn được thiên địa tạo ra. Lão quay qua muốn dùng vài lời chân tình nhằm thuyết giảm sự đau khổ trong lòng hắn thì...

- Thần Khổng Vạn Trùng, Duy Ta Vô Ngã!!!

Song thủ siết chặt lấy nhau, mặc cho Chu Lão cố tình khuyên bảo Trần Duyên quyết tâm không thể bó tay đầu hàng. Chỉ cần Tiểu Huyết vẫn giữ lại một hơi thở, tức là vẫn còn cơ hội.

Linh trùng đồ án lần nữa hiện lên, một màu xanh yêu dị khác thường. Quang cầu bao bọc lấy Tinh Thần Trùng dưới ánh mắt kinh nghi của nhiều người cứ như thế mà dần dần xâm nhập vào thiếu niên kia mi tâm.

- Hắn...hắn muốn làm gì??? Cả đời ta chưa từng chứng kiến thứ yêu dị như thế này.

Tủy Bào Chân song cước mềm nhũn, hắn là kẻ đứng gần Trần Duyên nhất nên đương nhiên đã thu hết tất cả diễn biến vào trong mắt. Hắn run rẩy cả người, dù ngồi bết xuống đất nhưng cũng liều mạng lê la thân mình lùi lại ý đồ muốn tránh khỏi kẻ yêu dị kia càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219: Thần khổng vạn trùng. cuồng dã!

Mặc cho những kẻ hiếu kì ngoài kia ngây ngốc, Trần Duyên tóc dài tuôn xõa. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy, từ sâu bên trong kẻ tóc hào quang óng ánh dần nhuộm cả mái đầu đen nhánh trở thành bạc trắng hiệu quanh. Nam nhân lười biếng mở ra song mục, kì dị con người liên tục chớp động, chỉ cần một cái thoáng lướt qua dường như tất cả bí mật đều đã bị phơi bày ra ánh sáng.

Không còn thời gian để lí tới bọn chúng, Trần Duyên tâm sức đều dồn về phía cụ thân thể không còn toàn vẹn của Tiểu Huyết. Bằng đôi mắt của mình, Trần Duyên nhận ra từng tia sinh khí đang dần bị rút cạn khiến hắn không thể nào chần chừ được nữa.

- Loa Trùng Ốc...giải phóng!!!

Từ bên trong Trần Duyên pháp bảo, hắc hà Phệ Huyết Trùng trước nay được hắc bí mật bồi dưỡng đều đồng loạt hiện thân, quân số càng không cần phải đo đếm.

- Tiểu tử ngươi thật ra là có ý gì, cho dù có gọi ra hàng ngàn hay hàng vạn lần đàn linh trùng này cũng không thể khiến Tiểu Huyết hóa nguy thành an được.

Chu lão còn tưởng rằng vì quá đau buồn trước cái chết của Tiểu Huyết mà Trần Duyên có ý định làm bùa, lão không đành lòng đứng nhìn mà ra sức trấn an.

- “Hóa nguy thành an”??? Không!!! Khoảng khắc này dù là tiên đan diệu dược cũng đừng mong có thể trở mình.

- Nếu như ngươi đã biết như vậy thì tại sao lại còn...

Trần Duyên tuy thất phần thương xót, Tiểu Huyết đã theo hắc chinh chiến gần trăm năm nay. Vì hắc mà lập không biết bao nhiêu công trạng thậm chí còn không ít lần trọng thương tuyệt bỏ mạng nhằm giúp hắc có đủ thời gian thoát thân. Vì lẽ đó Trần Duyên nếu chỉ còn một chút nhỏ nhoi cơ hội hắc cũng quyết không chấp nhận buông tha.

Song thủ của hắc như rồng bay phượng múa đánh ra vô vàn thủ pháp quái dị, dù đứng cách xa mười bước người thường đều có thể nghe thấy thanh âm phần phật từ đạo bào quét qua không khí.

- Ngươi rút cuộc cũng đành lòng rồi sao!!!

Chu lão hai mắt càng trở nên mở lớn, bởi vì lão giờ đây cũng nhận ra ý đồ mà Trần Duyên đang nung nấu trong đầu.

Song thủ cuối cùng cũng dừng lại, sự đột ngột này đương nhiên là cũng kéo theo nhiều người. Bọn chúng đứng yên bất động, ngay cả hô hấp cũng đình trệ. Nội tâm thấp thỏm là điều không thể tránh nhưng nỗi hiếu kì đang nhe nhúm khó lòng có thể dập tắt.

Thanh thế do Tiểu Khâu gây ra quả thật vô cùng rùng động, một vùng hơn 10 dặm sinh linh gần như toàn diệt hoàn toàn kéo theo đó là ngày càng nhiều kẻ hiếu kì ồ ạt kéo đến. Quân số dễ dàng tới hơn ngàn người, thậm chí có rất nhiều tan tu tiêu tu sĩ Luyện Khí kì cũng không muốn bỏ lỡ.

- Vị đạo hữu kia, tại hạ danh tự Văn Nhiên không biết cao danh quý tánh của đạo hữu là gì?

Một vị tu sĩ dáng người nho nhã, đạp chân trên thiết phiến hướng những kẻ đã có mặt từ trước khách sáo vài lời hòng biết được diễn biến toàn cục. Nhưng đáp lại hắc chỉ là một sự lặng im khó hiểu, tất cả những người ở đây không hẹn mà gặp đều trầm mặt nhìn chăm chăm vào bên dưới.

Văn Nhiên không hề giận dữ, thay vào đó là lòng hiếu kì của hắc càng trở nên bành trướng. Theo hướng nhìn của những kẻ kia trông xuống.

- Là kẻ kia sao? Có thể khiến nhiều người e dè đến vậy ắt hẳn phải là người có lai lịch bất phàm.

Hắc một tay vuốt cằm không giấu nổi vẻ hứng thú.

Không để cho bọn chúng chờ đợi lâu, thủ ấn đã được hắc thu hồi. Nguyên khí trong người tựa như hỏa diễm sôi sục, linh trùng ẩn kín vốn là mối ràng buộc lớn nhất của bầy linh trùng với Trần Duyên liền biến chuyển. Lục quang huyền bí trong nháy mắt đã chuyển biến thành huyết quang yêu dị.

- Thần Khổng Vạn Trùng, Cuồng Dã!!!

- Ha ha ha đã bao nhiêu năm rồi lão phu mới lại thật sự được chứng kiến thời khắc huy hoàng này. Tiểu tử, ngươi thật sự là một kẻ điên. A... Ha... Ha...

Chu lão sáng khoái cuồng tiếu, đã nhiều ngàn năm buồn chán cuối cùng lão cũng thật sự lại được tận mắt trông thấy bộ mặt điên cuồng của thần thông tướng chừng như bình lặng này.

- Len lỏi tới nơi sâu thẳm nhất, thiêu đốt linh trùng sinh mạng. Dùng tử thần khai phá huyết nhục giới hạn. Cuồng Dã.

Chỉ vài chữ ngâm nga nhưng lại bộc lộ hết tất thảy những gì tinh túy nhất của thứ được cho là bộ mặt điên cuồng của Thần Khổng Vạn Trùng. Nếu thông thường thần thông này có công năng mạnh mẽ nhất chính là kiềm hãm hung tính đồng thời nuôi dưỡng cũng như trị thương cho linh trùng.

Sau khi Cuồng Dã được phát động, linh trùng sinh mạng sẽ bị nghiền ép tới cùng cực. Máu huyết trong người bị thiêu đốt tới khi khô cạn, kết cục chính là cái chết khó tránh khỏi. Nhưng lại có một ngoại lệ mà đó cũng chính là cứu cánh cuối cùng Trần Duyên hướng đến. Đứng giữa ranh giới sống và cái chết, linh trùng sẽ có khả năng bộc phá tiềm lực vô hạn. Tuy tỉ lệ nhỏ bé đến mức không đáng nhắc tới nhưng cũng đủ để hắc liều mạng đánh cược hàng vạn Phệ Huyết Trùng khác.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Trình Giảo Kim xuất hiện

Không ít kẻ nhạy cảm nhận ra bầu không khí toàn trường có chút ít biến động. Bọn hắc đạo mắt xung quanh, hòng muốn tìm ra căn nguyên khiến cho vô vàn sát khí dường như ngưng đọng lại.

- Là lũ linh trùng này... chúng muốn tấn công. Vậy là tên kia có ý định động thủ.

- Các ngươi đã cất công tới tận đây nếu không toàn tâm thiết đãi thì còn gì là Trần Duyên này mặt mũi. Bữa huyết yến này, Trần Duyên ta mời chư vị đạo hữu.

Con ngươi chớp động, Trần Duyên cắn mạnh chớp lưỡi. Tinh huyết vừa rơi ra liền bốc hơi không còn. Đó cũng chính là điều kiện cuối cùng để phát động Cuồng Dã.

- Trần Duyên... danh tánh này ta đã từng nghe qua ở đâu rồi thì phải?!

Hàng trăm tu sĩ căn trọng thù thế, pháp lực trong người thôi động không ngừng sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay ứng phó.

- Bọn chúng đang tới gần, các ngươi hãy mau tập hợp lại, chỉ có đoàn kết chúng ta mới có thể...

Không ít kẻ sau 3 tuần trắng chống chọi mà vẫn có thể toàn mạng thoát khỏi nanh vuốt của Phệ Huyết Trùng nên tỏ ra dầy dạn kinh nghiệm. Nhưng diễn biến đang xảy ra trước mắt lại khác xa một trời một vực.

- Những đầu linh trùng này... bọn chúng đang thôn phệ lẫn nhau?

Đôi môi mấp mấp kinh hãi, chỉ trong chớp mắt hàng ngàn tu sĩ đủ tất cả thể loại “thượng vàng hạ cám” đều ngó người kinh sợ. Bởi vì bọn hắc đạo đã thật sự rơi vào trong luyện ngục, nơi mà từng khoảng khắc trôi qua hàng trăm sinh mạng bị cướp đi.

- Tiểu Huyết, ngươi còn nhớ cảnh tượng này không? Khi ta vẫn chỉ là một tên tu sĩ vô danh tiểu tốt, lần đầu ta tìm thấy ngươi cũng chính là quang cảnh này.

Hóa Mộc Quyết lưu chuyển, lời của Chu lão không sai. Chân khí của hắc thập phần thích hợp để bồi dưỡng linh trùng. Tuy không thể nào kéo lại sự sống cho Tiểu Huyết nhưng thương thế lại dùng tốc độ mà mắt người thấy được đang dần khép lại.

- Gr...

Tiểu Huyết nhục thể rốt cuộc cũng đã có thể gắng gượng phần nào, hai mắt long lên sòng sọc. Không ngoài dự đoán, cự trùng cũng bị tác dụng của Cuồng Dã đánh thức con thêm khát huyết nhục nguyên thủy nhất. Mặc cho tính mạng hao mòn gần như không còn, Tiểu Huyết liều mạng bán người vào bên trong cối xay sinh mạng khủng khiếp.

- Lần này đánh cược thành công hay thất bại, tất cả đều phụ thuộc vào ngươi rồi.

Trần Duyên vì phải tổn hao quá nhiều chân huyết để kích phát Cuồng Dã nên ngay cả hình dạng hợp thể cùng Tiểu Mập Mập cũng không thể duy trì được nữa. Hắc khí khản phá giải thân thông, trở lại nhân dạng như cũ ngã lưng vào thân thể to lớn của Tiểu Khâu bất lực đứng nhìn Tiểu Huyết trên bầu trời bất kể địch ta điên cuồng chém giết.

- Ta...ta...tại sao lại ngu ngốc xông vào vùng nước đục này??? Hắc chính là tên tu sĩ mà Khôi Lỗi Tông đã đăng tin truy nã hơn 60 năm trước.

Văn Nhiên hồi hận đến tận cùng, hắc trên tay tiểu bút vẽ loạn trong hư không. Vô số văn tự được họa ra như có sự sống tự mình tìm đến diệt sát Phệ Huyết Trùng hư ảo vô cùng.

- Thật sự hiếm thấy a, thời gian trôi qua không ít vẫn còn có kẻ nhớ rõ ta danh tự. Uhm là Nho tu sao, lại càng hắc hữu. 7 thành Nho tu trên thế gian đều bắt nguồn từ Chính Nhân Phái, những kẻ còn lại chỉ đều là tạp nham không đáng nhắc đến.

Trần Duyên cũng nhận ra trong đám người trên kia xuất hiện một tên khiến hắc chú ý tới. Không phải vì thực lực của kẻ kia nổi trội, mà bởi vì thủ đoạn của những kẻ “dùi mài kinh sử” kia phi thường độc đáo. Muốn tu luyện theo con đường này không chỉ đòi hỏi kẻ có một lòng chính trực, đồng thời phải tụ hội đủ duyên số cùng thiên tư hơn người.

Tuy có chút hứng thú nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua, bởi vì tình cảnh của tên tu sĩ Văn Nhiên này đã định khó lòng xoay chuyển. Bả vai trong tức khắc bị Phệ Huyết Trùng cắn một ngụm sâu đến tận xương. Thống khổ từ xác thịt khiến cho hắc không thể nào bình tĩnh ứng phó được nữa, liên tục những mảnh huyết nhục trên người bị đứt xuống thập phần tàn nhẫn.

- Ah...tên ma đầu khốn kiếp, chúng ta trước sau không hề có oán thù gì nhưng ngươi lại muốn đẩy ta vào con đường chết. Văn Nhiên này dù có bỏ mạng cũng không để một tên ma đầu như ngươi có thể nhỡn nhơ làm hại thế gian.

- Họa Thư Quyển.

Văn Nhiên tình cảnh lúc này trên người ngập tràn bởi máu, dường như chỉ còn hữu thủ nắm lấy tiểu bút là còn lạnh lặn. Mặc cho lũ linh trùng đói khát

gặm nhấm chính thân thể của mình, hấn phát tay một quyền trực được làm từ chút ít pháp lực còn sót lại. Lấy máu làm mực, ngọn bút như phượng cầm bay múa viết ra từng chữ như chính sinh mạng của hấn.

- Tiểu tử, ngươi còn ngăn người ở đây làm gì? Còn không mau giết hấn.

Trần Duyên trong lúc vẫn còn lo lắng cho Tiểu Huyết, ánh mắt không rời thì bị Chu lão lớn giọng quát tháo. Hấn không dám chần chừ, phát động thần thông Thần Không Vận Trùng lên người Tiểu Khâu.

- Tiểu Khâu giết hấn.

Địa Long Khâu vốn tại nơi đây bảo hộ chủ nhân, nhận được mệnh lệnh. Chỉ trong chớp mắt vuron thân người to lớn cùng vô số răng nhọn phóng đi, vượt qua hàng trăm đầu Phệ Huyết Trùng điên cuồng. Trước ánh mắt kinh hãi của không ít kẻ một ngụm xoi tái Văn Nhiên ngay cả một mẫu xương cũng không còn. Thậm chí không ít Phệ Huyết Trùng đang tranh nhau máu thịt của hấn cũng không thể thoát khỏi tình cảnh bỏ mạng trong miệng máu của Tiểu Khâu.

Ở dưới mặt đất, Trần Duyên lại không vì kết cục đó mà lấy làm hài lòng thậm chí sắc mặt của hấn lại vô cùng khó coi. Bởi vì hấn đã nhìn thấy điệu bộ cuối cùng của kẻ đã chết kia, tên kia đã nhuyển miệng cười.

Không sai, Tiểu Khâu mặc dù tấn công nhanh như chớp chớp nhưng với khoảng cách hơn 3 dặm cũng đủ để Văn Nhiên thi triển thủ đoạn chống trả. Vậy mà hấn hoàn toàn không có bất kì cử động gì ngoài việc nhìn tới Trần Duyên nở nụ cười.

- Không thể nào làm lẫn được, ta đã chậm một bước.

Bị một kẻ đã chết chọc cho sinh khí đương nhiên Trần Duyên cũng không cảm thấy thoải mái gì. Hấn chỉ còn cách quay qua lãnh giáo Chu lão, đáp lại lão cũng chỉ có thể thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Ngũ Kiếm Phách Thiên. Dãy dựa tìm đường sống

“Văng mỵ thì chợ vẫn đông” Văn Nhiên bỏ mình không khiến cho tình cảnh của trường huyết chiến xụi giảm khí thế. Những kẻ tạm thời giữ lại được tính mạng không dám do dự, bao nhiêu hậu chiêu vốn là lá bài tẩy đều không ngần ngại phóng xuất. Vô số công pháp cùng vô vãn thủ đoạn được thi triển khiến cho rất nhiều Phệ Huyết Trùng tan tành xác pháo.

- Bọn súc sinh này số lượng dường như vô tận, giết chết một đầu ngay tức khắc hai, ba đầu hiểu sát súc sinh khác lại điền đầy.

Pháp lực trên người dần cạn kiệt, ngay cả đan dược mà thường ngày bọn chúng trân quý như tính mạng cũng không dám chần chừ, cắn răng phục dụng nhưng tình thế vẫn không có quá nhiều biến chuyển. Không ít kẻ bị sự sợ hãi của bản thân mà dần trở nên điên loạn, không tiếc tất cả thân thể của mình lao vào những nơi Phệ Huyết Trùng tập trung đông đảo.

- Ha ha ha lão tử dù có ngã xuống cũng không thể chết oan uổng được, nếu không kéo theo các ngươi đệm lưng làm sao lão tử có thể bình tâm xuống dưới cửu tuyền được chứ.

Tự bạo!!! Tuy không có nhiều kẻ đủ dũng lược để làm ra hành động kinh người này nhưng uy lực mà một vị Trúc Cơ tu sĩ chất chứa cả đời không thể xem thường. Hoàn cảnh sau đó hỗn loạn vô cùng “căn phòng” linh trùng vốn bị khép kín như thành đồng vách sắt đã bị xuyên thủng làm cho chân dung của kẻ chủ mưu lọt vào tầm mắt của những tên mà lửa giận trong lòng đang sục sôi.

- Không ngờ trong số những tên tán tu tạp nham kia lại có thể xuất hiện một kẻ kiêu hùng.

Trần Duyên lúc này mới hiểu ra hành động tự sát của tên râu ria xồm xoàm lúc nãy không chỉ đơn thuần là ngọn đèn cổ gắng pháp ra tia sáng yếu ớt cuối cùng giữa màn đêm tĩnh mịch. Hấn đánh cược cả mạng sống của mình chính là để bản thân Trần Duyên bị phơi bày trước vô vãn ánh mắt thù hận của hàng trăm tu sĩ bị vây hãm.

- Khốn kiếp!!! Ngươi lòng lang dạ sói, ngay cả súc sinh cũng không bằng. Ty mỗi nay thay trời hành đạo, một kiếm này trăm sát ngươi xem như không phụ lão bằng hữu dưới suối vàng.

Trung niên tu sĩ vốn là bằng hữu vào sinh ra tử với kẻ vì nghĩa quên mình vừa ngã xuống kia. Hai người bọn hấn cùng nhau chống đỡ công kích đánh tới thì phía sau, hấn lại lập lờ nghe thấy tiếng hét quyết tuyệt của huynh đệ.

Nếu như ánh mắt có thể sát nhân thì Trần Duyên sợ rằng dù có trăm cái mạng cũng không đủ dùng. Trung niên tu sĩ hai mắt giăng đầy tơ máu, hàm răng nghiến lại kêu ken két.

- Tứ Kiếm Khốn Trụ.

Hắn vốn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, tán tu không có gì quá nổi bật. Nhưng trong tình cờ cơ duyên chợt tìm đến, chỉ vài 3 câu hào sảng lại được một vị ẩn danh cao thủ truyền cho một phần khẩu quyết, tuy so với thủ đoạn của vị tiền bối kia chỉ là muối bỏ biển nhưng sau mấy trăm năm vui đầu tu luyện hắn cuối cùng cũng luyện thành một chút da lông, Ngũ Kiếm Phách Thiên.

- Hừ. Chiêu thức này có một chút môn đạo nhưng uy lực thì lại quá kém cỏi, đây là thứ nguoi mong chờ có thể lấy mạng ta sao?

- Tiểu tử, nguoi đừng có ngông cuồng, núi này cao còn có núi khác cao hơn. Nơi này chính là mồ chôn của nguoi.

Bị Trần Duyên xem thường, tên tu sĩ càng thêm thống hận. Tứ kiếm không hề dừng lại, khẳng khái tưởng chừng như thân thể cùng binh khí va chạm thì tứ kiếm lại bất ngờ đổi hướng, trước về mặt ngoài ý muốn của Trần Duyên thì dưới mặt đất nơi hắn đang đứng đã bị một trường kiếm khí dày đặt bao vây mà cội nguồn lại là những thanh kiếm vừa rồi đã găm vào bốn góc tạo thành một bức tường thành có khả năng đoạt mạng bất cứ kẻ nào dám chạm vào.

- Ha ha ha... vì sự ngu xuẩn của nguoi nên ta mới có thể hoàn mỹ pháp kỹ mạnh nhất này. Khóc thét đi, thống hận đi, bởi vì chỉ có như vậy mới khiến ta cõi lòng thỏa mãn tâm niệm trả thù.

- Ngũ Kiếm Phách Thiên.

Tên tu sĩ về mặt điên cuồng khi chứng kiến Trần Duyên không còn đường có thể thoát ra. Hắn nhanh tay rút ra thanh bảo kiếm cuối cùng luôn mang bên người, sau tiếng thét chói tai cả người lẫn kiếm đều lao xuống mang theo khí thế bài sơn đảo hải, một lòng muốn diệt sát kẻ tử thù bên dưới.

- Đây là nguoi mạnh nhất thủ đoạn, nhưng đối với ta thứ này chỉ là trò mua vui không hơn không kém.

Trần Duyên sau một khoảng khắc ngăn người liền lắc đầu xem thường, quả nhiên không để thủ đoạn của gã kia vào mắt. Linh trùng đồ án chói lọi nơi mi tâm, mặt đất nơi mà hắn đang đứng bất chợt run lên dữ dội. Tiểu Khâu lại một lần nữa từ sâu trong lòng đất mạnh mẽ phá vỡ tường thành kết giới từ dưới đất. Trần Duyên đạp chân lên đầu đen bóng của Tiểu Khâu chỉ trong nháy mắt khoảng cách của hắn tiếp cận tên tu sĩ kia.

- Khốn kiếp... pháp kỹ của ta...

- Ha ha ha ngũ kiếm chỉ còn lại nhất kiếm, pháp kỹ này của nguoi xem như 1 thành uy lực cũng khó lòng phát huy. Ta thật sự muốn xem nhà nguoi làm sao có thể tiếp nổi 1 quyền này.

Không hợp thói thường, tên tu sĩ kia hai mắt trực mở lớn. Hắn thật không tin vào những gì mình trông thấy, tên ngu ngốc kia rõ ràng đã lật ngược thế cờ nắm giữ thế thượng phong trong tay nhưng cố sao lại làm ra hành động tự sát lao đầu vào trước mũi kiếm.

Trần Duyên đương nhiên không phải là kẻ đầu óc nông cạn, Khô Mộc Đại Pháp khiến quyền đầu mang tới áp lực không thua kém 1 ngọn cự sơn nặng đến hàng vạn cân. Hắn đối với nhục thể đã tu luyện Khô Mộc Đại Pháp đến tiểu thành thập phần tin tưởng, một quyền này dù có thiên binh vạn mã cũng bị ép phải nằm sấp xuống.

- Ah...ah... keeng...

- Pháp kiếm của ta, hân...không phải là nhân loại...

Sự thật đã quá rõ ràng, ông trời không thuận lòng người. Kẻ đại gian đại ác kia hoàn toàn bình an vô sự. Hàng trăm tu sĩ mang trên mình lá cờ chính nghĩa đôi mắt như vô hồn. 1 quyền kia cứng rắn chấn gãy pháp kiếm không khác gì vô tình, lãnh khốc đánh vỡ tia hi vọng cuối cùng của bọn chúng.

Tên tu sĩ đáng thương bị chấn vỡ pháp kiếm bốn mạng tình hình thảm liệt không muốn nhìn. Quyền kinh mạnh mẽ đánh văng hắn trở vào không gian chết chóc, tứ chi điên cuồng vũ động nhưng chỉ sau một hô hấp mọi thứ đã yên tĩnh hơn. Kẻ xấu số kia đã bị đại dương linh trùng nhấn chìm, hành động kiên cường bất chấp cả mạng sống vừa rồi cũng chỉ như là một gợn sóng nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Bước đầu giác tỉnh

Kẻ cần chết thì đều đã chết, gần ngàn tu sĩ sinh mạng đều đã bị Phệ Huyết Trùng lãnh khốc hái xuống.

- Vậy là huyết yển đã tới thời khắc trọng yếu nhất, Tiểu Huyết nguoi vạn lần đừng để ta thất vọng.

Trần Duyên song thủ siết chặt, hai mắt chăm chăm quan sát hình bóng nho nhỏ một thân một mình liều mạng giành giật từng tia sinh mệnh. Tiểu Huyết thân phận thật quá chói mắt, ngày thường với uy quyền tuyệt đối của Trần Duyên trao cho phong quang vô hạn không một đầu Phệ Huyết Trùng nào

dám trái ý.

Nay “hồ lạc đồng bằng bị chó khinh” tuy thương thế đã có phần diệu xương nhưng Tiểu Huyết lại trở thành tâm điểm của vô số đợt công kích. Bọn chúng hùng hổ khát máu như thể muốn gặm nhấm từng mảng huyết nhục.

- Lão phu cả đời cũng chưa từng tận mắt chứng kiến quang cảnh lạ lùng này. Bọn chúng về ngoài tuy giống linh trùng như từ tính khí tới tập tính lại vô cùng tương thích với cô độc.

- Cô độc?

Trần Duyên đã trên một lần nghe Chu lão nhắc qua điều này, nên nhớ pháp bảo bốn mạng Loa Trùng Ốc của hắn xuất thân từ Tuyệt Độc Môn một tiểu phái luyện cô.

- Cũng không thể trách tiểu tử nhà ngươi, tu sĩ tu luyện cô độc từ thời xa xưa đã bị săn lùng tiêu diệt, truyền thừa cắt đứt gần như không còn.

- Ngươi cũng đừng mong chờ lão phu có thể tiết lộ điều gì, tin tức về cô độc đều trở thành cấm kỵ. May ra các đại tông phái vẫn còn cô thư truyền lại một chút gì đó.

Chu lão thanh âm vừa dứt thì Huyết Yên trên cao kết cục đã sắp lộ diện, Tiểu Huyết nhục thân đã tàn tạ đến mức không còn nhận ra. Quân số thao thiên lên đến hàng trăm vạn lúc này vẫn còn trụ lại không quá nửa, với tốc độ hao binh tổn tướng điên cuồng này dù có là cự đại thế lực cũng khó lòng tiếp thu nổi.

Đội quân Phệ Huyết Trùng từ từ lui ra để lộ khoảng trống rộng chừng 3 dặm, tại trung tâm nơi ấy hiện diện hai chấm nhỏ đang giao chiến. Trần Duyên nội tâm vô cùng nôn nóng, tự mình cùng Tiểu Khâu và Tiểu Mập Mập tiến lại gần.

Nơi ấy Tiểu Huyết thập phần chật vật, đối thủ lại là một đầu Phệ Huyết Trùng hình thể to lớn không kém. Rõ ràng đầu linh trùng này sau khi trải qua huyết tẩy đã tự mình vươn lên có được thực lực không thua kém gì Tiểu Huyết dốc toàn lực. Khí chất bá chủ tỏa ra bên ngoài kia, ý định đã quá rõ ràng đầu linh trùng này muốn phế truất Tiểu Huyết trở thành độc lĩnh duy nhất.

Sau một hồi ác chiến, kết cục không ngoài dự đoán. Đầu linh trùng to lớn kia quả nhiên chiếm ưu thế tuyệt đối, từng đòn đánh đều thập phần sắc bén cùng hiểm hóc. Lực chi trên người Tiểu Huyết từ từ bị kéo xuống, đôi cánh sau lưng bị cắn xé không thành hình.

- Chẳng lẽ kết cục này không thể thay đổi được sao?

Chu lão nhìn tới thảm cảnh của Tiểu Huyết cũng không có chút không đàn lòng thờ dài.

- Tiểu Huyết, còn muốn lười biếng tới khi nào. Còn không nhanh đứng lên cho ta, kẻ thù đang hả hê nhìn xuống sự yếu của ngươi kia.

Trần Duyên phần nộ rống lớn.

- Tiểu tử, lão phu thấu hiểu nỗi lòng ngươi nhưng mà trên đời này có nhiều thứ không thể cưỡng cầu.

Chu lão lời nói tràn đầy chua xót, nhìn hần phần uất như vậy không khỏi khiến lão như nhìn thấy chính bản thân lão trước đây. Trong mắt những kẻ ngoại đạo linh trùng không khác gì những tấm khiên thịt bị chính chủ nhân đem ra làm vật thế mạng. Cũng bởi vì thế mà khổng trùng tu sĩ luôn trở thành cái đinh trong mắt của nhiều người, vô cùng ít kẻ tuyển chọn con đường tu luyện này. Vừa hao tiền tốn của bạc nhất, vừa mang tiếng xấu muôn đời.

Nhưng không phải ai cũng thấu hiểu được, đối với những người luyện trùng cả đời như lão thì linh trùng đôi lúc còn đáng trân quý hơn bất cứ điều gì trên đời. Nếu tu sĩ biết cách bồi dưỡng, bọn chúng mãi mãi sẽ không bao giờ phản bội ngươi. Thậm chí bốn mạng linh trùng cũng được cho là sinh mạng thứ hai, so với pháp bảo bốn mạng chỉ có hơn chứ không có kém.

Phệ Huyết Trùng dừng mảnh từng bước lại gần, huyết khí còn chưa thể tiêu tan bởi vì con mồi vẫn chưa chết. Đầu linh trùng to lớn rõ ràng không thể một gặm ăn tươi nuốt sống Tiểu Huyết thì sẽ không điều gì có thể ngăn cản nó lại được. Đôi càng mạnh mẽ hất văng từng tảng cự thạch hàng trăm cân nặng nhằng như phe phẩy chiếc lá làm lộ ra thân xác đáng thương chỉ còn thoi thóp mệnh nhục.

- Tiểu Huyết, tên khốn nạn nhà ngươi tại sao còn chưa chịu đứng dậy cho tiểu gia. Không lẽ ngươi muốn tiểu gia ta xuống đó đánh vào cái mông lớn của nhà ngươi à.

Tiểu Mập Mập toàn thân đã gấp không chịu được, nếu không phải bị Trần Duyên trấn trụ thì con sâu mập này cũng dám liều mạng lao xuống đó lăm chửi.

Như thể nhận ra giọng nói của Trần Duyên cùng Tiểu Mập Mập, thân xác nhỏ bé lại có chút cử động mặc dù không quá nổi bật nhưng Trần Duyên có thể trông thấy Tiểu Huyết nội thể dường như từ tận sâu trong huyết mạch xuất hiện một luồng khí tức vừa kì lạ vừa quen thuộc.

- Khí tức này, sản sinh từ huyết mạch. Ta không thể nhầm lẫn được, thật sự là huyết mạch của Tiểu Huyết đang có dấu hiệu thức tỉnh.

Tia vui sướng hiếm hoi xuất hiện trên gương mặt, từng giây từng khắc trôi qua cuối cùng điều mà hắn mong mỏi đang dần trở thành hiện thực.

- Không lẽ...

Chu lão cũng há hốc mồm kinh ngạc.

- Gừ...gừ...

Đầu Phệ Huyết Trùng to lớn dường như cũng nhận ra sự áp chế vô hình, nhưng với bản tính hung tàn linh trùng không vì đó mà lùi bước. Hình thể rắn chắc như kim thiếc liều mạng xông tới, đôi càng sắc bén vươn ra ý đồ muốn trước khi Tiểu Huyết hoàn thành Huyết Mạch giác tỉnh một chiêu giết xuống.

- Đã tới lúc rồi, Tiểu Mập Mập ra tay thôi.

Không đợi Trần Duyên kịp nhắc nhở, bóng dáng con sâu nhỏ trên vai đã biến đi lúc nào không hay quả nhiên là đã gặp không đợi được nữa.

Đừng làm tướng Tiểu Mập Mập cả ngày ý lại vào lão đại, lười biếng ngáp ngán ngáp dài mà quên mất rằng con trùng mập này được Thượng Cổ tu sĩ kính cẩn đặt cho danh xưng Vương Giả Trùng.

- Con kiến nhỏ kia, ngươi không nên gấp gáp như vậy a. Thời khắc vị huynh đệ này của ta từ trong cửa chết trời dậy mà để xảy ra việc gì ngoài ý muốn quả thật không tốt lắm đâu.

Phệ Huyết Trùng cả người cứng đờ lơ lửng trên không trung, các chi loạn động cào loạn trong không khí nhưng tất cả đều không có tác dụng. Tiểu Mập Mập hiện ra với hình ảnh quang cầu chói lọi, chi khê như rồng lông mây khiến cho đầu linh trùng hung tàn như cá nằm trên thớt mặc cho kẻ khác chặt chém.

Tiểu Mập mập cũng không thêm ra chiêu để ý đến, bởi vì mọi tâm tư đều đặt dồn lên cái huyết kén tanh tươi nằm bất động đằng kia. Trên thế gian này thiên địa thai nghén ra vô vàn những tạo vật kì quái, từ hoàn nĩ vô khuyết như đoá hoa nở rộ tẩm mình trong sương sớm đến cương thi thối rữa khiến cho bất kì ai lần đầu gặp phải cũng nôn thốc nôn tháo.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Quân vương tỉnh giấc

Không gian xung quanh xộc lên mùi hương tanh tươi, huyết cầu bọc lấy Tiểu Huyết đã có dấu hiệu loạn động. Trần Duyên chính là kẻ hưng phấn hơn ai hết, dù khoảng cách tới đó hơn trăm bước chân nhưng sợi dây liên kết bởi thần thông Thần Không Vạn Trùng hần đã tường tận những gì diễn ra bên trong đó.

- Đã tới lúc quân vương hồi sinh, chỉ cần nghĩ tới cũng đủ khiến nội tâm ta hưng phấn không thôi.

Cơ thể Trần Duyên run lên bần bật, không chỉ có hắn mà ngay cả Tiểu Khâu hay Tiểu Mập Mập cũng có thể cảm nhận thấy một luồng uy áp cực lớn phát ra từ viên huyết cầu kia.

- Thật khó tin, đầu linh trùng này sự thật có nguồn gốc khủng bố tới nhường nào mà chỉ giác tỉnh huyết mạch lại có thể lợi hại tới mức này.

Chu lão ngoài ý muốn nâng nâng chóp râu trầm tư. Lão đương nhiên chưa để một chút lực lượng nhỏ bé này vào mắt, thứ lão buộc phải mở ra kim khẩu ngợi khen chính là tiềm lực mà Tiểu Huyết vừa đánh thức. Rõ ràng chỉ là một đầu linh trùng Đỉnh đẳng nhị cấp nhưng lại khiến lão cảm nhận được một chút khí tức cổ xưa thần bí điều mà hiếm đầu yêu thú nào sở hữu.

- Tách...tách...tách...

Mọi thứ như đứng yên bất động, hô hấp ngưng trệ đôi chút. Tất cả lực chú ý đều dồn vào huyết kén, từng giọt huyết như hạt sương rơi xuống nhuộm đỏ mặt đá, dần dần thân thể bao bọc bên trong bị lộ ra bên ngoài.

- Thay đổi như vậy không phải là quá nhiều đi?

Trần Duyên ngờ ngác ngăm nhìn đầu linh trùng nhỏ bé bên dưới. Linh trùng hay yêu thú thường có một điểm chung bất di bất dịch, hình thể đóng vai trò trọng yếu để phân cấp địa vị trong bầy đàn.

Yêu thú đầu linh kích thước không cần phải nói là lớn hơn rất nhiều so với phần còn lại, không chỉ lợi thế về lực lượng mà còn làm ra uy thế chấn nhiếp kẻ dưới. Linh trùng cũng không ngoại lệ, trước kia Tiểu Huyết hình thể cứ như vậy là phỏng đoán. Trong khi những đầu Phệ Huyết Trùng khác chỉ to hơn nắm tay người thường thì Tiểu Huyết đã lớn tới mức có thể che lấp đầu người.

Đó chỉ là phỏng đoán của hắn, vô số Phệ huyết Trùng sống sót vẫn còn đó. Nhìn vào dáng vẻ run sợ của bọn chúng khi Tiểu Huyết xuất hiện cũng đủ biết rằng không thể lấy thường thức thông thường để đánh giá sự lợi hại của Tiểu Huyết.

Linh trùng to lớn hơn đầu người mà giờ đây chỉ đặt vừa lòng bàn tay, hình thể không lớn hơn Tiểu Mập Mập bao nhiêu. Màu sắc toàn thân pha trộn giữa cát đen cùng huyết tinh đã hoàn toàn biến đổi trở thành một màu huyết tinh thuần túy. Vô số gai nhọn lởm chởm khắp người đều đã không cánh mà bay, rõ ràng vẻ ngoài khát máu đã suy giảm, ít nhất cũng không khiến nữ nhân phải khóc thét khi vừa trông thấy.

- Ha ha ha Tiểu Huyết, người thật sự vừa lột xác hay sao. Hình dáng bên ngoài cũng có chút biến chuyển a, mặc dù chưa soái như bản thiếu gia nhưng cũng tính là dễ nhìn hơn chút ít.

- Còn tên gia hỏa này nữa nha, người cũng nhanh đã mông hấn nở hoa a. Bản thiếu gia cũng không phải người hầu suốt ngày trông giữ “tiểu bào bảo”.

Tiểu Mập Mập bản tính muốn ăn đòn trời đây, do hiểu kĩ thực lực thật sự của Tiểu Huyết vừa giác tỉnh huyết mạch, bàn tay vô hình một bả ném đầu Phệ Huyết Trùng to lớn kia đi còn mục tiêu thì không cần nói ra.

- Hừ tên tiểu tử lưu manh này.

Trần Duyên nhận ra lực đạo ném tới sợ rằng chỉ đòn thuận bị trúng đòn cũng đủ làm cho Luyện Khí kì tu sĩ tan xương nát thịt. Rõ ràng Tiểu Mập Mập không hề có dụng ý tốt, mà lại còn từ phía sau ném tới muốn làm Tiểu Huyết một phen mất mặt.

- Gre...gre...

Không còn âm thanh thềm khát khi xung trận, đầu Phệ Huyết Trùng dù đang lao đi nhưng lại không khỏi hoảng sợ đến tột cùng. Song sí sau lưng gian rộng ý đồ muốn tránh xa khỏi sinh linh nhỏ bé hình như vẫn còn đang say ngủ. Nhưng tất cả nỗ lực đều vô dụng, khoảng cách thực lực vô cùng khác biệt dù có cố gắng bao nhiêu cũng không thể nào trốn thoát.

Phệ Huyết Trùng vô giáp có thể chống đỡ không ít pháp kiếm, cộng với Tiểu Mập Mập uy lực không thể coi thường. Cái bóng in trên mặt đất càng lúc càng lớn, đất đá do bị kinh lực tác động đều bị thổi bạt ra xa. Tiểu trùng lúc này vẫn còn nằm bất động không hề có ý định phản công hay né tránh.

Viên đạn thịt càng lúc càng đến gần, Tiểu Mập Mập trông thấy cũng không giấu nổi hưng phấn nghĩ thầm.

- Một chiêu này chết thì không chết nhưng khẳng định cũng sẽ bị lột mất một lớp da. Đến lúc đó tiểu tử người làm sao còn mặt mũi tranh giành vị trí độc tôn của bản thiếu gia đây.

Tiểu Huyết dường như đoán được tên âm hiểm kia muốn âm mình, thân hình huyết đỏ rướng người uể oải. Trần trụ liếc mắt khinh thường một chân nhẹ nhàng đưa lên đón đỡ.

Hành động này đương nhiên đều bị Tiểu Mập Mập thu vào tầm mắt, con sâu nhỏ trước nay vốn rất dễ kích tướng bí mật bàn tay vô hình đâm vào hư không một quyền.

- Ha ha ha nếu người đã lợi hại như vậy thì có giỏi chống đỡ chiêu này a.

Một quyền vô hình đánh thẳng vào Phệ Huyết Trùng, lực đạo lớn tới mức lớp vỏ giáp giữa ngực lõm vào. Chỉ cần Tiểu Mập Mập mạnh tay hơn một chút sợ rằng đầu cự trùng này chết mà không ai hay biết.

Viên đạn thịt lực đạo càng mạnh hơn bội phần đủ để trọng thương một vị Trúc Cơ kì tu sĩ nhỏ yếu. Dù nhận ra điều đó Tiểu Huyết vẫn thập phần bình tĩnh không để vào mắt một chân nhẹ nhàng như hư không chặn đứng đầu Phệ Huyết Trùng có thể xuyên thủng cự sơn.

- Chặn lại được, thật sự có thể chặn lại được...

Chu lão lẩm bẩm, thực lực của Tiểu Mập Mập lão là người hiểu rõ nhất. Mang trong mình huyết thống Thượng Cổ linh trùng Tinh Thần Trùng cao quý, chỉ cần đột phá thực lực so với linh trùng hay yêu thú cùng cấp đều mạnh hơn vô số lần. Nói không ngoa một đầu một đuôi là Trúc Cơ Hậu kì tu sĩ cũng đừng mong dễ dàng đánh bại được con trùng mập này.

- Đúng vậy, ta cũng thật không ngờ. Tiểu Mập Mập tuy không dồn toàn lực nhưng cũng đâu thể dễ dàng như vậy phá giải được chứ.

Trần Duyên gật đầu đồng tình.

Phệ Huyết Trùng to lớn ngoan ngoãn phủ phục dưới chân Tiểu Huyết, toàn thân sợ hãi đầu không dám ngẩng lên cứ như là một gia thần chịu tội trước đáng quân vương quyền uy không thể xâm phạm.

Tiểu Huyết song sí chợt động, cả người bé nhỏ bay vút lên trời cao cứ như là mũi tên xuyên thủng tầng tầng lớp lớp những đám mây. Rồi cũng bất chợt dừng lại, đôi mắt nhìn về hướng Tiểu Mập Mập không nói không rằng chớp mắt vừa trôi Tiểu Huyết đã xuất hiện phía sau Tiểu Mập Mập.

- Thân pháp không tệ, nhưng muốn cắt qua Tinh Thần Khải Giáp của bản thiếu gia thì...nhà người vẫn còn kém một chút hỏa hầu.

Tiểu Mập Mập phì cười, trên quang cầu có thể chống đỡ một tên Trúc Cơ Trùng kì tu sĩ tự bạo vậy mà xuất hiện một vết cắt nho nhỏ. Không chỉ có như vậy, mười bước chung quanh bọn chúng đất đá đều ngã rạp. Một chiêu này chỉ có hai từ có thể diễn tả, nhanh và độc. Không hay không biết vô tình hái xuống vô số sinh mạng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 224: Chấn áp nhị trùng

Tình hình giữa hai đầu linh trùng thập phần căng thẳng, một kẻ bá đạo còn một bên thì lại hiểu sát. Mặt đất rung lên bần bật, đất đá trôi nổi trên không trung rõ ràng trong bọn chúng không kẻ nào muốn mình là người nhượng bộ.

- Tới lúc ta ra mặt rồi, hai tên gia hỏa này không lúc này có thể khiến ta ngừng lo lắng a.

Trần Duyên đỡ khóc đỡ cười, vừa đánh xong “giặc ngoại xâm” giờ lại phải an ổn nội loạn tình thế này khiến gia chủ như hấn không thể không khoanh tay đứng nhìn. Đứng trên đầu Tiểu Khâu, cự trùng tuy hình thể to lớn nhưng tốc độ lại không kém chỉ thoát một cái đã xuất hiện trước tầm mắt bọn chúng.

- Dừng lại, nếu như ngươi tiếp tục tiến tới không may lại cuốn vào trường áp lực của bọn chúng.

Thầm ra lệnh cho Tiểu Khâu dừng lại.

- Phốc.

Khô Mộc Đại Pháp toàn lực thi triển, trên đầu Tiểu Khâu vẫn còn bóng người đứng đó nhưng ghé góm thay đó chỉ là hư ảnh của Trần Duyên. Bởi vì lúc này chân ảnh đã đứng giữa cuộc giằng co của hai linh trùng. Hữu thủ bắt lấy Tiểu Mập Mập, tả hữu giữ chặt Tiểu Huyết hai tay nắm thành quyền đập thẳng xuống nền đất khiến cho ngọn cự sơn nơi mà bọn hấn đang đứng chính thức xóa sổ.

- Hai kẻ các ngươi bây giờ ắt hấn đã bình tĩnh lại a.

Mạnh mẽ nghiền áp, đây chính thực là mạnh mẽ nghiền áp. Hai đầu linh trùng thực lực mạnh mẽ vậy mà không có lấy một cơ hội tẩu thoát trần trụi bị Trần Duyên một chiêu bắt sống.

- Còn muốn phản kháng? Hóa Mộc Quyết.

Chân khí tinh thuần bao bọc lấy Trần Duyên khiến cho Khô Mộc Đại Pháp uy lực lên nhực thể càng tăng thêm siết cho Tiểu Huyết ý đồ phản kháng phải đau đớn khốc liệt.

- Lão...lão đại...chúng đệ chi là...là muốn ti thi thôi không có ý làm kinh động tới lão đại đâu a.

Tiểu Mập Mập hoảng sợ nhanh chóng hướng Trần Duyên bẩm báo còn không quên đánh mắt qua kẻ đang chịu trận bên kia. Hai kẻ bọn hấn khi nãy vẫn còn muốn đánh một trận nhưng bây giờ lại trở thành đồng bệnh tương liên nha.

Tiểu Huyết cũng không phải là kẻ ngốc, trong một khoảng khắc liền nhận ra nam nhân này chính là chủ nhân của nó. Dù có khai mở huyết mạch, thực lực đại tăng nhưng vẫn trước sau như một không thể thoát khỏi bàn tay của hấn. Tiểu trùng rất thức thời đầu nhỏ gật đầu lia lịa lại còn đánh mắt thân thiết qua Tiểu Mập Mập.

Trần Duyên phì cười, Tiểu Mập Mập bản tính yêu tinh thành tính khó lòng xoay chuyển nhưng tên Tiểu Huyết này sau khi trưởng thành linh trí lại cao đến như vậy biết thức thời nhẫn nhịn. So với Phệ Huyết Trùng chỉ biết chém giết đúng là chuyện hiếm thấy.

- Nếu hai ngươi muốn ti thí sau này vẫn còn có rất nhiều cơ hội, nơi đây đã quá hỗn loạn rồi nếu không rời đi nhanh không biết sẽ có bao nhiêu thế lực sẽ mò tới đây.

- Tuân lệnh lão đại.

Trông thấy hấn giận dữ như vậy tưởng rằng lần này sẽ chịu một chút hình phạt nhưng theo cách nói này chính là tha bổng rồi. Tiểu Mập Mập mừng như mở hội tức khắc nhận lệnh, thu lại quang cầu đập xuống trên vai hấn.

Tiểu Huyết lại không may mắn như vậy, sau một hồi phản kháng bị Trần Duyên trừng phạt tiểu trùng đáng thương lê thân xác mệt rã từ bàn tay men theo cánh tay treo lên vai kia. Tiểu Trùng thư sướng điều chỉnh ổ nhỏ của mình rồi nằm phục xuống nghỉ ngơi.

- Cái gì??? Tiểu Huyết tại sao ngươi lại ở đây, không phải ngươi thường ngày đều ở trong ổ chó của ngươi sao.

Trông thấy Tiểu Huyết mặt dày mày dạn nghỉ ngơi ở vai bên kia của lão đại lại còn ra chiều thư sướng Tiểu Mập Mập không nhịn được muốn ra tay cho tên cướp này một trên nhớ đời.

- Thôi được rồi, Tiểu Mập Mập đừng gây chuyện nữa. Tiểu Huyết không muốn quay về Loa Trùng Ốc hấn là có nguyên do. Cứ để Tiểu Huyết ở đây một thời gian sẽ không làm phiền gì tới ngươi đâu.

- Nhưng...

Đây không phải là vấn đề làm phiền hay không làm phiền, chơi đùa trên vai lão đại là đặc quyền của hắc lĩnh trùng bản mệnh như nó. Hai người tuy hai mà một tình cảm gắn bó, nay tên gia hỏa mặt dày này lại muốn xông vào giành lấy một chén canh điều này không thể chấp nhận được.

Mặc cho con sâu mập kia phản kháng trong vô vọng, Tiểu Huyết vẫn bám trụ nơi đó Trần Duyên không lấy làm buồn phiền mà lại vô cùng hài lòng. Tiểu Huyết sau khi giác tỉnh Huyết Mạch linh trí rõ ràng đã phát triển hơn trước bội phần. Không còn chỉ biết người chém ta giết như trước, sau này hắn sẽ lại có thêm một cánh tay rất đặc lực.

- Túy đạo hữu, không biết đạo hữu muốn đi đâu? Hay là để bản đạo mạn phép tiễn người một đoạn a.

Kẻ chủ mưu khiến Nhất Lục thụ trọng thương, Trần Duyên đương nhiên cất cử không ít lĩnh trùng giám sát quyết không để cho hắn có cơ hội bỏ chạy. Nỗi lo lớn nhất đã được gỡ bỏ, giờ đây mới có thể toàn tâm toàn ý đòi lại món nợ bị truy sát. Chỉ có điều tất cả lòng căm hận của Trần Duyên chỉ còn hằn phải một mình gánh chịu bởi xung quanh không còn kẻ nào có thể sống sót.

- Đừng... đừng giết ta... cầu xin người chỉ cần người tha cho ta một con đường sống thì dù làm trâu làm ngựa ta cũng cam lòng.

- Có một tu sĩ Trúc Cơ Trung kì nguyện làm trâu làm ngựa... ý định này cũng không tệ.

Con đường sống rộng mở trước mắt Túy Bảo Chân mừng thầm vội vàng xưng tiểu nô hướng Trần Duyên liên tục vái lạy.

- Chỉ cần ta còn sống... chỉ cần ta còn sống, mối nhục này Túy Bảo Chân ta sẽ có ngày trả lại cho người cả gốc lẫn ngọn.

Túy Bảo Chân lăn lộn trong giới tán tu nhiều năm cũng tính là một kẻ có máu mặt, thường ngày chúng tu sĩ gặp nhau đều một câu “Túy đạo huynh”, “Túy đại ca”... cung cung kính kính. Kẻ một thời phong quan vô hạn, hùng chí bát phương nay lại phải đập đầu hướng kẻ thù xưng nô, nỗi nhục nhã này dù có chết đi hắn cũng không bao giờ quên được.

- Tiếc thay bảo bối của ta lại không cho là đúng.

Túy Bảo Chân mồ hôi trên trán chảy đầm đìa, không kịp suy nghĩ pháp lực được đẩy lên đỉnh phong dùng hết sức bình sinh bắn người lên cao trăm trượng. Hắn siết chặt lấy pháp kiếm hoảng sợ khi phát hiện ra rằng hai đầu Ngọc Thạch Đường Lang luôn bám theo hắn như giò đực trong xương.

- Khốn kiếp... Trần Duyên người dám...

- Kẻ nào vái lạy dưới chân ta liền tha chết cho hắn? Nếu quả thực như vậy thì Trần Duyên này chỉ sợ hồn phi phách tán lâu rồi.

Trần Duyên cười khẩy, hắn chưa bao giờ có ý định sẽ tha chết cho kẻ từng truy sát mình. Túy Bảo Chân có thể còn sống đến bây giờ nguyên nhân chỉ có một, để Nhất Lục cùng Nhị Lục tự tay diệt sát hắn.

- Kẻ đáng chết đều đã chết, nơi đây không thể nào dung chứa ta được nữa. Nếu như không nhanh rời đi e rằng không sớm thì muộn những tồn tại kinh khủng kia nhìn không được hiện thân truy sát ta.

Nhất Lục cùng Nhị Lục sau một canh giờ liền trở lại còn mang theo thủ cấp của kẻ thù. Trần Duyên đã không còn lí do để lưu luyến nán lại, hắn thật sự không dám tiếp tục dạo chơi trên lãnh địa Chính Phái nữa. Tin tức ma đầu đại sát tứ phương sợ rằng đã lan truyền đi khắp nơi, còn danh tính của hắn khẳng định không thể giấu diếm. Đến lúc đó không chỉ là tu sĩ Trúc Cơ kì, sợ rằng những lão quái Kim Đan cũng không màn mặt mũi tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Truy nã Trần Duyên

Nằm ẩn sâu giữa bạt ngàn núi non trùng điệp, một tòa tiểu viện lẳng lặng yên bình bám trụ. Khắp nơi chim muôn hót lên từng khúc rộn ràng hòa với thanh âm của những tiểu hài tử ngâm thơ thật sự có người cho rằng nơi đây là tiên cảnh cũng không sai.

Đình viện nho nhỏ hơn 10 tiểu hài tử đầu ba giá, trên tay cầm thi thư miệng vừa ngâm xướng vừa học theo lão sư ngoẻo nguẩy cái đầu trông thật phần đáng yêu.

Được những hài tử này kính trọng gọi 1 tiếng lão sư nhưng tên thầy đồ này bề ngoài lại thập phần tuần mĩ. Dung nhan như chi vừa 20, tay cầm thanh trúc đôi mắt hiền từ hài lòng nhìn xuống đám hài tử.

Không gian êm đềm trong nháy mắt bị phá vỡ, từ trên hư không một quyển thi thư màu hoàng kim mạnh mẽ quét qua khiến cho giấy mực trong đình bay loạn cả lên. Thầy đồ không lấy làm lạ lắm, nhất thủ gươm ra dễ dàng bắt lấy. Thi thư hoàng kim cùng chữ viết bằng máu thập phần lẫm liệt.

- Bình Bình.

- Lão sư.

Hài tử lớn nhất đứng dậy hướng lão sư cung kính chấp tay.

- Con hãy đưa các sư đệ trở về, hôm nay chúng ta chỉ học tới đây thôi.

- Đệ tử tuân mệnh.

Đội khi những hài tử kia rời đi, thư sinh đầu ngón tay vẽ loạn mấy vòng quyền thi thư liền khai mở.

- Trần Duyên...Trần Duyên...Trần Duyên...

Trên nét mặt thư sinh vốn an tĩnh, thư thái ngàn năm không gì có thể thay đổi. Ấy vậy mà từng dòng huyết tự lơ lửng kia, nam nhân nghiêng răng nói ra danh tự kẻ thù ác đến 3 lần. Đình viện rung chuyển dữ dội, vô số tiểu sinh linh xung quanh mười dặm đều run rẩy trong sợ hãi.

.....

Là một kẻ chuyên gây náo động, Trần Duyên nhạy cảm đoán được mình đã gây ra đại họa. Dù cho có 10 lá gan đi chăng nữa hắn cũng không dám nán lại dù chỉ một khắc. Đối với bản lĩnh tẩu thoát đã luyện tới mức lô hòa thuần thanh Trần Duyên nhẹ nhàng lách người qua khỏi địa bàn của các thế lực có tu sĩ đồn trú.

Phương hướng không nhắm Linh Sơn mà đi, bởi vì trước đó không lâu hắn đã nhận được Truyền Tin Phù của thế tử Kim Nhu. Trong đó có nhắc đến 3 nàng đã bí mật rời khỏi Linh Sơn hướng Ma Tông lánh địa, địa điểm đương nhiên đã được nhắc tới.

- Kế hoạch rời đi này quả thật nhìn xa trông rộng, tên Tuấn Dẫn tiểu nhân kia sau khi biết được hung tin ta chạy thoát thì đích ngắm tiếp theo của hắn không đâu khác ngoài Linh Sơn.

Qua sự việc vừa rồi Trần Duyên chín phần cũng nhận ra bộ mặt thật của bọn chúng. Chính Phái hay Ma Tông không quan trọng, chỉ cần đứng trước lợi ích khổng lồ dù các người ngày thường có dùng bao nhiêu tiếng thorn bôi đắp lên người thì sớm muộn cũng có lúc không còn che giấu được nữa.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Trần Duyên dù có khéo léo ẩn nấp tới đâu cũng không thể dùng sức một người chống lại vô số thế lực muốn có được hắn. Chỉ chưa tới 3 ngày xuất ra mật lệnh, không ít chính phái cùng những kẻ thực lực cao cường đã sớm ra tay lùng bắt, khí thế có chút... vượt xa khi nhìn tới kẻ thù ác chỉ vốn vẹn Trúc Cơ tầng 3 như hắn.

- Phía bên kia có kẻ khả nghi, có thể hắn chính là ma đầu trong lệnh truy nã. Người đầu mau bắt lấy.

Một toán người tình cờ phát hiện Trần Duyên, tên cầm đầu nội tâm kinh hãi hết lớn cho đám lâu la truy bắt.

- Ha ha ha...một khóa Thông Chân Đan đổi lấy một tên Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ, món hời này do Tiên Nhãn Phái chúng ta bắt lấy mới phải đạo.

Tiên Nhãn Phái đơn thuần là một tiểu phái nhỏ nhỏ trong vô vàn thế lực, hắn là kẻ đứng đầu và cũng là người có tu vi mạnh nhất Trúc Cơ tầng 5. Một khóa Thông Chân Đan có thể trong khoảng thời gian nhất định nâng cao thiên tư giúp kẻ phục dục dễ dàng lĩnh hội pháp kỹ có nằm mơ Tiên Nhãn Phái bọn hắn cũng không thể với tới.

- Thông Chân Đan!!! Không ngờ ta lại có giá tới nhường này.

Tên trung niên tu sĩ tiếng cười dần mất hút, hắn cả người nóng ran dần quay đầu lại. Kẻ lạ mặt kia không hay biết từ lúc nào đã trỗi trệ ngồi trên cự thạch, ngón tay nhịp nhịp trên đầu gối dùng ánh mắt bất thiện nhìn qua.

- Không...không thể nào. Hơn trăm đệ tử của ta, còn có hai vị sư đệ tu vi không hề thua kém tại sao lại để hắn dễ dàng trốn thoát. Tên này ắt hẳn còn che giấu thủ đoạn tẩu thoát. Không sai, hắn là vì thủ đoạn này nên phần thưởng để bắt được hắn mới có thể cao như vậy.

Nội tâm hoảng sợ bị đè nén, hắn tự mình nghĩ ra một nguyên do vô cùng hợp lý để đánh giá thấp thực lực chân thực của thiếu niên kia.

- Liều sư đệ, Tâm sư đệ mau dẫn các đệ tử quay lại. Hắn ta đang...ặc...

Nhất thủ từ trong vô hình hiện ra bắt chặt lấy cổ họng, khiến kẻ ngu si kia nữa lời cũng không thể thoát ra khỏi miệng. Hắn pháp lực điên cuồng vận động nhưng bị lực siết của cánh tay cứng rắn tựa thép nguội dễ dàng bóp nát yết hầu. Mọi dây dợ chỉ như hạt cát chìm dưới biển sâu vạn trượng không thể đẩy lên một chút động tĩnh.

- Nói cho ta biết thế lực phát lệnh truy nã có phải là Dược Sơn Phái.

Cả người bị Trần Duyên nhất thủ nâng lên lơ lửng trên mặt đất, trên tu sĩ thân thể không khác gì lá vàng rơi rụng đưa trước gió.

- Ta...ta khai ra người...sẽ tha cho ta một mạng?

- Hừ! Kẻ như ngươi không có tư cách cùng Trần Duyên này thương lượng. Ngươi chỉ có hai còn đường, một là trả lời tất cả nghi vấn của ta, nếu không kết cục sẽ như những con kiến bị ta sinh sinh bóp chết.

Trần Duyên nghiêng răng từng chữ sắc mặt lạnh lùng, lực đạo càng lúc càng mạnh hơn khiến tên tu sĩ kia hoảng loạn không còn cách nào khác đành ngoan ngoãn khai ra không dám nữa câu giấu diếm.

- Khả khả khả Dược Sơn Phái quả không hổ danh là cự đại thế lực, Trần Duyên này có tài đức gì mà có thể đánh động tới một vị Kim Đan kì tu sĩ a.

Tên trung niên sắc mặt tái xanh, hấn nội tâm phập phồng lo sợ khi thấy Trần Duyên biết được quy mô truy bắt kinh thiên động địa nhưng lại không tỏ ra khiếp sợ.

- Hấn... hấn điên rồi, bị một vị đại tu sĩ Kim Đan đuổi giết... không ổn nếu như hấn bị dồn tới đường cùng tính mạng của ta cũng sẽ...

- Đa tạ hung tin hữu ích của vị đạo hữu này.

Trần Duyên tả thủ lơ lửng pháp bảo Loa Trùng Ốc.

- Ngươi... ngươi muốn làm gì? Tất cả những gì ta biết được đều đã nói ra không giấu diếm. Ngươi không thể giết ta.

Hấn bất an nhìn qua hành động của Trần Duyên, tứ chi liễu mạng gãy dựa.

- Ta chưa từng nói là sẽ tha mạng cho ngươi, ngay cả trong suy nghĩ cũng chưa từng.

Ném kẻ truy sát vào trong “luyện ngục”, tiếng hét thảm thương của hấn không thể đánh động tới tâm can của Trần Duyên.

- Có tâm hại người thì cũng phải có tâm phòng người, đạo lí này ta nhớ rất kĩ a.

Thu lại Loa Trùng Ốc, Trần Duyên ánh mắt sắc bén nhắm về một hướng. Đó không phải là Ma Tông lãnh địa hay là Ma Kiếm Tông bởi vì hấn thừa sức biết được bọn người kia từ lâu đã cắt cử nhân thủ mai phục. Nếu như thật sự mù quáng quay về chờ đón hấn chính là thiên la địa võng không thể vùng thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Bước đi ngoài dự kiến

Hắc Vân Thành, đại thành tối trọng yếu được cả hai thế lực đối địch chấp nhận điều kiện không chiếm giữ. Bởi vì ngôi thành này nằm trên lằn ranh phân định địa phận của Chính Phái và Ma Tông. Nơi đây ngư long hỗn tạp, không chỉ có tông phái đệ tử mà ngày đêm đều có vô số tán tu đổ về.

- Lưu huynh, chúng ta ở đây này.

- Ha ha ha Phương huynh nhiều năm không gặp, huynh sắc khí dường như tốt hơn trước rất nhiều.

Từ quán bát kê khi nào luôn chặt kín người, không cần biết người là Luyện Khí kì tu sĩ bộ hành hay là Trúc Cơ tu sĩ phi hành mà tới. Chỉ cần có linh thạch người chính là khách quan ở đây.

- Các vị huynh đệ thật là có nhã hứng, còn mời ta mỹ tửu này không uống không được.

- Huynh đệ trêu đùa, lần này chúng ta tới đây không chỉ là thăm hỏi người bằng hữu mà còn muốn nhờ cậy địa đầu xà như huynh.

- Nhờ ta?

Hấn lấy làm kì quái, Hắc Vân Thành này cao thủ như mây bọn họ trước kia gặp mặt cũng chỉ như bèo nước gặp nhau không thể khách khí như vậy.

- Kia, chúng ta không có ý xấu. Chỉ là ta muốn huynh chỉ điểm một ít nơi trọng yếu dễ dàng quan sát cục địa mà thôi.

- Nếu chỉ là như vậy thì các vị huynh đài đã tìm đúng người, Lưu Vãn ta sinh ra lớn lên ở đây, mấy trăm năm lần lộn từng ngọn cây bụi cỏ ta đều nắm trong lòng bàn tay. Chỉ là...

Thấy hấn chần chừ, mọi người đều hiểu. Lấy ra một túi trữ vật đặt trên bàn.

- Đây chỉ xem là tiền trà nước, nếu như công việc lần này hoàn thành thuận lợi ta khẳng định sẽ trả Hạo huynh gấp đôi.

Cầm lên túi trữ vật, phóng thần thức vào trong tên tu sĩ kia không khỏi thất kinh. Chỉ đơn thuần là dẫn đường nhưng số lộ phí này gấp 10 lần thường lệ khiến cho hán nội tâm càng bất an.

- Linh thạch thì Luru mỡ quả thật rất yêu thích, nhưng Luru mỡ lại càng yêu tính mạng của mình hơn. Chuyện hôm nay coi như ta chưa biết gì. Cáo từ.

Ngươi thấy điều bất thường Luru Vẫn chỉ ném lại một câu đã đứng lên từ biệt.

- Chậm đã, Luru huynh không muốn cùng ta bàn bạc thêm một chút nữa sao?

- Thử lỗi, ta vẫn còn việc trọng yếu nên không thể... Trúc Cơ viên mãn!!

Luru Vẫn nội tâm như rơi vào vạn năm băng vực, một tên Trúc Cơ viên mãn uy thế vô hình tiếp cận Kim Đan tu sĩ. Hán hao phí mấy trăm năm khổ tu nhưng chỉ có thể dừng lại tại Trúc Cơ sơ kỳ. Kẻ này chỉ cần khẻ ra tay liền trong một khắc lấy đi tính mạng của hán.

- Được...được...chúng ta từ từ bàn bạc, Luru mỡ vừa hay trong người không còn nhiều linh thạch, chuyển làm ăn này ta nhận.

- Hào hảo... vậy thì chúng ta sớm lên đường kéo mặt trời lặn mất. Còn điều này đừng trách ta không nói trước, chuyện hôm nay Luru huynh tuyệt đối không được nói ra nếu không...

- Ta...biết, ta không phải là kẻ ngu ngốc các vị không cần quá lo nghĩ a.

Một đoàn hơn 10 người đội đầu bông che kín khuôn mặt bước ra.

- Ngươi có nhìn thấy không, bọn họ là người của Chính Phái không thể sai được.

- Đúng! Người của Chính phái dường như mấy ngày gần đây đều đổ về Hắc Vân Thành nhiều không kể xiết. Chúng ta phải nhanh chóng báo cáo để tông môn kịp thời ứng phó.

Tại một nơi trọng yếu như Hắc Vân Thành, không ít thế lực đều đặt phân bộ nhằm thu thập thông tin. Chỉ cần một chiếc lá rơi cũng khó lòng thoát khỏi tai mắt của bọn chúng huống chi sự việc lần này đã không còn gói gọn trong “một tên ma tu Trúc Cơ kì gây náo loạn” nữa.

.....

Thiên Hạ Khách Điểm, đại thế lực duy nhất bất phân chính tà. Khắp nơi chỉ cần có nhân loại thì nơi đó có Thiên Hạ Khách Điểm sinh ý. Vân Ngọc Tháp nơi đặt phân bộ của Thiên Hạ Khách Điểm khắp mười dặm quanh đó vô số tiểu thương thi nhau chào đón thập phần nhộn nhịp.

- Ngươi có hay tin gì chưa, lão Ngũ đã mất tích rồi. Hán lấy buôn bán da yêu thú nổi danh, đã mấy ngày rồi không có hiện diện.

- Không sai, lão Tiêu bên ta cũng không thấy đâu. Hán nổi tiếng tham tài, trước nay không có chuyện đóng cửa. Không lẽ đã tìm được sinh ý lớn hơn a.

Có người nhận ra không ít gian hàng chủ nhân đều trống rỗng.

- Các ngươi không biết gì sao? Không chỉ lão Ngũ, lão Tiêu mà còn không ít người đều đã truy sát theo một tên ma đầu. Tới nay 1 chút tin tức cũng không có ta tin rằng bọn chúng lành ít dữ nhiều rồi.

- Ma đầu? Không lẽ là tên ma đầu giết người như ngóe, ăn thịt người sống mà Dược Sơn Phái truy nã.

- Ngoài hán ra còn có kẻ nào cả gan dám gây ra động tĩnh lớn tới vậy.

Kẻ nào cũng hít một hơi lạnh, một tên ma đầu có thể khiến đại phái như Dược Sơn Phái truy nã ắt hẳn việc hán làm ra đã khiến quần hùng phẫn nộ a.

- Lệnh truy nã được phát ắt hẳn nhân diện cũng được Dược Sơn Phái họa ra, ta thật sự nóng lòng muốn thấy tên ma đầu đó có thật sự là ma quỷ ăn thịt người trong lời đồn hay không?

- Cái gì, ngươi chưa từng thấy mặt hán, cáo thị truy nã không phải dán ở khắp nơi rồi sao?

Kẻ kia ngượng ngùng, hán chỉ mới đặt chân tới đây chưa bao lâu bản cáo thị ở nơi nào e rằng cũng chưa từng nhìn qua.

- Thôi được, vừa hay ta tiện tay cầm lấy một bản. Cho ngươi nhìn qua để phòng đi đường có đụng phải liền bắt lại kiểm món hồi lớn.

- Ha ha ha ha...

Không ít kẻ đều không nhịn được cười lớn.

- Ngươi nhìn a.

Hiếu kì nhận lấy bản cáo thị, kẻ kia sắc mặt trắng bệch người ngoài có thể nhìn thấy bàn tay của hán run lấy bầy.

- Người không cần phải khiếp sợ tới mức này chứ? Ta thấy hấn nhân diện cũng không tệ, không tới mức đáng sợ như lời đồn đãi a.

- Ta...ta...đã...

Hấn kinh hãi tột độ, lời không thể thoát ra khỏi miệng.

- Cái gì mà ta...ta..., người có còn là nam nhân nữa hay không. Ngay cả nói cũng không dám nói, khí phách thường ngày của người ném đi đâu rồi.

- TA ĐÃ TRÔNG THẤY HẤN.

Vận hết sức lực hét lên thật lớn.

- Người thật sự nhìn thấy hấn, hấn ở đâu? Có phải đã trốn qua Ma Tông lãnh địa rồi hay không?

Không ít người nháo nhào chen lấn tới mức cả hô hấp cũng khó khăn.

- Hấn...hấn...ở ngay tại nơi này, cách đây nửa canh giờ ta đã chạm mặt hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Vẫn Ngọc Tháp

Tin tức chấn động khiến cho vô số tu sĩ náo loạn, người cản trọng không muốn bị cuốn vào vũng nước đục liền tùy thời rời đi. Còn kẻ gan lớn tỏ ra hưng phấn không thôi, bọn chúng dù biết Trần Duyên thực lực kì dị lại càng muốn đâm đầu vào, tỏa ra khắp bốn phương tám hướng lùng sục mọi góc ngách ngay cả một con kiến cũng không tha.

Phân bộ Thiên Hạ Khách Điểm tựa như mật ngọt thu hút vô số sinh vật thèm khát, nơi đây không khác gì thánh địa, những kẻ phạm phụ tục tử chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa mỗi mắt nhìn tới. Bởi vì nơi đây ngày thường người qua lại chỉ có cao đồ tông phái hay các vị tu sĩ nổi danh được Thiên Hạ Khách Điểm thừa nhận mới có tư cách tiến vào.

- Kia không phải là Trịnh tổng quản sao? Tại sao hấn lại hấp tấp như vậy, ngay cả đón tiếp một vài vị công tử có đại thể lực chống lưng ta cũng chưa từng nhìn thấy hấn nôn nóng tới mức này nha.

- Sao lại không nôn nóng cho được, người có biết kẻ được Trịnh tổng quản đích thân ra tới tận cửa đón tiếp là ai không?

- Ra tận cửa?

Thân là tổng quản phân bộ Thiên Hạ Khách Điểm cùng tu vi Trúc Cơ hậu kì, Trịnh tổng quản dù xuất hiện bên trong Ma Kiếm Tông cũng phải được thông báo lên cao tầng từ đó tùy thời dùng lễ tiếp đãi. Đã mấy trăm năm nay nếu đối phương không phải là Kim Đan kì lão quái đản đều phải tự mình đi vào đại sảnh sẽ có một tên hầu cận dẫn đường.

- Không lẽ...là một vị tiền bối Kim Đan muốn làm một bút sinh ý lớn.

- Không phải, không phải. Lần này kẻ tới đây ta e rằng còn muốn mang theo phiền phức.

Đồng bạn càng mập mờ càng khiến hấn nội tâm ngứa ran.

- Tới a, tới a!

Bàn tử nặng hơn 300 cân vội vàng đập tung cửa lớn, diện trên người chất lựa thượng hạng cũng không ít phục sức thu hút ánh nhìn. Đó chính là Trịnh tổng quản, kẻ được xem như là cánh tay phải đắc lực rất được Tháp Chủ trọng dụng.

- Trịnh mỗ bá kiến Trần đạo hữu.

Trước sân lớn, một nam nhân chấp tay sau lưng bao quanh hấn không ít hơn 10 hộ vệ giáp phục che kín người. Bọn chúng một thân thực lực đều cực kì cường đại, kẻ có tu vi thấp nhất cũng là Trúc Cơ trung kì nhưng ai ai đều ngăn ngại chia mũi giáo vào Trần Duyên, một tên Trúc Cơ 3 tầng yếu nhược.

- Không lẽ đây là cách thức tiếp đãi khách nhân của Thiên Hạ Khách Điểm, Trần Duyên hôm nay được mở rộng tầm mắt a.

Trần Duyên hữu ý quét ngang một vòng, ánh mắt sắc lạnh của hấn nhìn tới liền khiến đối phương càng thất chặt phòng bị.

- Nào có, nào có.

Trịnh tổng quản phất tay ra hiệu, mũi giáo liền rút ra nhưng bọn chúng vẫn không dám buông bỏ đề phòng.

- Được Trần đạo hữu quá quan thật sự là vinh hạnh của tại hạ, làm sao dám bắt kính đây.
- Vậy thì chúng ta vào trong nói chuyện, đứng ngoài đây ta quả thật cũng có chút tê chân đi.
- Chuyện này...

Bản tử ngập ngừng, danh tiếng của Trần Duyệt quá thịnh ngay cả một kẻ tu luyện ẩn mình trong Vãn Ngọc Tháp như hắn cũng nghe thấy phong phanh. Để một tên ma đầu giết người như ngoéo xâm nhập, hắn e rằng không chỉ phân bộ Thiên Hạ Khách Điểm bị điều tiếng, mà còn mắc phải trường hợp dẫn sói vào nhà. Tối lúc đó dù có trăm cái mạng Trịnh tổng quản cũng không đủ bù vào.

Trịnh tổng quản không thể tìm ra nguyên có hợp tình hợp lý để tống khứ Trần Duyệt, sau khi dung mạo bị lộ, Thiên Hạ Khách Điểm chỉ cần chưa tới một tuần trăng đã điều tra ra lai lịch của kẻ thù ác. Trần Duyệt, đệ tử thân truyền duy nhất của Phong Ma Chân Nhân tứ trưởng lão của Ma Kiếm Tông lưng lầy.

- Cứ cho hắn vào.
- Tháp... Tháp Chủ.

Trong lúc tình hình rối ren, một giọng nói bí ẩn truyền vào tai hắn.

- Thát lễ, mời Trần đạo hữu.

Trần Duyệt ngoài ý muốn, cứ nghĩ rằng bản thân mạo hiểm liên công cốc không ngờ tên Trịnh tổng quản này lật mặt còn nhanh hơn thay áo. Trước đó còn mặt mũi khó coi như muốn tiến khách ngoài đầu ngõ, thoát một cái đã tươi cười hồ hởi như gặp lại tri kỷ.

- Mặc kệ bọn chúng có âm mưu gì, Thiên Hạ Khách Điểm chính là cứu cánh duy nhất. Tin tức ta có mặt tại đây hẳn là đã tới tại Dược Sơn Phái chỉ cần bước ra cửa nữa bước khẳng định sẽ có chuyện chẳng lành.

Trịnh tổng quản đột ngột đổi ý làm cho Trần Duyệt nổi tâm đề phòng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Hắn mỉm cười đáp lễ, nhẹ nhàng cất bước.

- Không hổ là thế lực “phủ đích khả quốc”, tại hạ bước vào nơi đây cứ ngỡ rằng đặt chân lên tiên giới.

Lời nói của Trần Duyệt thật sự không phải cố ý tâng bốc, Vãn Ngọc Tháp trên tường là một màu lam ngọc, ngay cả mặt đất dưới chân cũng được khám lên bằng lam ngọc. Hẳn trước giờ không tin được một nơi như thế này có thể tồn tại.

- Ha ha ha không giấu diếm gì Trần đạo hữu, Vãn Ngọc Tháp này đích thị là một khối Lam Ngọc được các vị tiền bối tinh cò phát hiện được.
- Cái gì??? Người nói tòa Vãn Ngọc Tháp này được đẽo khắc ra từ chỉ một khối Lam Ngọc duy nhất.

Tòa Vãn Ngọc Tháp cao hơn trăm trượng, khuôn viên mỗi tầng dễ dàng dung nạp hàng trăm người. Một công trình đồ sộ như thế này muốn dựng lên cũng phải hao phí vô số tài lực, đằng này lại dùng một khối Lam Ngọc khổng lồ làm tài liệu.

- Phá của, quá phá của mà...

Hắn chỉ còn dám tắc lưỡi nghĩ thầm.

- Trần đạo hữu đã cất công tới đây không biết là có nhã hứng với loại thiên tài bảo vật nào, họ Trịnh ta sẽ dốc toàn lực để đạo hữu hài lòng.
- Thiên tài địa bảo ta không dám mơ tưởng, chỉ là thời gian gần đây ta bốn ba nhiều nơi nhận thấy thân thể có đôi chút hư nhược nên muốn lấy một động phủ của quý điểm để chuyên tâm khôi phục thương thể tránh là ảnh hưởng tới căn cơ sau này.

Yêu cầu của Trần Duyệt không ngoài dự đoán của Trịnh tổng quản.

- Giết ngàn ấy nhân mạng mà chỉ có một chút hư nhược sao? Ta lại thấy người sinh long hoạt hổ, không có điểm nào giống người mang thương tích trên mình đi.

Nghĩ thầm, Trịnh tổng quản thuần thực nở nụ cười ngập tràn thành ý. Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một ấn thư nho nhỏ gắn trên đó không ít lệnh bài màu sắc khác biệt.

- Hiện nay Vãn Ngọc Tháp tồn tại hơn trăm động phủ đủ để Trần đạo hữu mặc nhiên lựa chọn.
- Vậy thì những động phủ này giống như ý đức a?

Hơn trăm lệnh bài đều có khác biệt rõ rệt làm hắn nghi hoặc.

- Đương nhiên là không! Bản tháp động phủ được phân thành 3 cấp bậc: đầu tiên là Bạch Phủ lượng linh khí đậm đặc 2 thành so với bên ngoài.
- Hoàng Phủ có lượng linh khí đậm đặc hơn 5 thành.
- Cấp bậc cuối cùng chính là Tử Phủ linh khí có thể lên tới 10 thành rất được các vị Kim Đan tiền bối ưa thích.

Trịnh tổng quản lấy ra 3 lệnh bài làm dẫn chứng, bề ngoài đều được khắc họa hình dáng của Văn Ngọc Tháp nhưng màu sắc khác nhau liền giá trị cũng vượt xa một khoảng lớn.

- Uhm quý điểm phân chia như vậy Trần Duyên cũng không nhiều lời, lấy cho ta một lệnh bài Tử Phủ. Còn thời hạn thì... 10 năm đi, không dễ dàng gì tới được đây. Ta thật sự muốn nhân cơ hội này bề quan khổ tu tròng kích quan ải.

- 10...10 năm... Trần đạo hữu đừng trách Trịnh mỗ quản quá nhiều, Tử Phủ vốn là tài sản vô giá. Văn Ngọc Tháp trước đây đã ra nguyên tắc nghiêm ngặt. Tử Phủ chỉ có thể thuê trong vòng ít nhất 1 năm, cái giá phải bỏ ra đã là 10 khóa trung phẩm linh thạch. Còn đằng này...

Hắn chưa kịp dứt lời Trần Duyên liền ném tới một túi trữ vật, Trịnh tổng quản bắt lấy. Sau khi phóng thần thức điều tra không khỏi kinh ngạc, dùng ánh mắt ngăm ngăm y gặt đầu với một tên hầu cận phía sau.

- Ha ha ha là Trịnh mỗ tầm mắt hạn hẹp, không nhận ra Trần đạo hữu lại là một người ra tay rộng rãi khó ai bì kịp.
- Hở thẹn không dám nhận.

Trần Duyên chấp tay đáp lễ.

Linh thạch đã giao đủ, theo sau một tên tiểu tu sĩ Luyện Khí kì bước từng tầng. Càng lên cao linh khí càng trở nên dày đặc, ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ được cao thủ trận pháp tinh diệu khống chế từ trong hỗn độn bắt ra tạo thành 5 dòng khí hà nhẹ nhàng trôi vào những viên lam thạch được đặt tại trung tâm mỗi động phủ.

- Người tên gì?
- Tiểu bối họ Tiêu tên đọc một chữ Tiêu.
- Được, Tiêu Tiêu.

Cái tên này có chút quái lại khiến Trần Duyên vừa đọc vừa buồn cười.

- Tại sao trước động phủ lại có người ở đây tu luyện, bọn chúng không phải ở trong động phủ sẽ được lợi hơn ư?

Trần Duyên lấy làm kì hoặc, không ít hơn trăm người thi nhau ngồi nhập định. Nên nhớ rằng lúc tu luyện đều tuyệt đối cấm kị xuất hiện ngoại nhân, không ít tu sĩ vì đề phòng mà không ngại khó khăn lập động phủ tại những nơi heo hút nhất.

- Những vị đồng đạo này đều không đủ linh thạch để lấy cho bản thân một động phủ vừa ý nên chỉ đành tọa thiền nơi đây giành giật một chút linh khí thoát ra mà thôi. Bọn họ cũng không dám gây náo loạn nên Trịnh tổng quản cũng lười lí đến.

Dù không thể nắm lấy một động phủ nhưng ở nơi đây linh khí cũng cao hơn nửa thành so với ngoại giới. Không ít kẻ vì linh thạch thiếu thốn mà không tiếc mặt mũi nán lại húp chút ít canh thừa. Dù sao nếu suy nghĩ kĩ càng thì nơi đây so với ngoại giới thật sự khá khảm hơn nhiều lần, bỏ qua một ít sinh hoạt cá nhân, bọn chúng đi nơi nào để có thể tìm ra một địa điểm vừa an toàn lại linh khí dồi dào như Văn Ngọc Tháp này chứ.

- Ấu đây cũng là tán tu kết cục.

Trần Duyên cảm thán, hẳn tuy từ nhỏ lớn lên dưới sự che chở của sư phụ nhưng cũng không ít lần chứng kiến vô số tán tu cùng đường mặt lộ phủ phục cầu xin dưới chân Ma Kiếm Tông. Mỗi người đều có riêng cho bản thân một số phận, con đường người đi như thế nào đều do tự mình quyết định. Hắn song mục nhìn lên tầng cao theo bước tên tiểu tu sĩ Tiêu Tiêu dẫn lên phía trên trước ánh mắt hâm mộ của nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Tắt Sắt Chiêu!!! (18)

Tầng cự thạch cao hơn đầu người được không ít bùa chú niêm phong kín như bưng. Tên hầu cận móc ra từ lệnh bài nhẹ nhàng úm lên rãnh nhỏ, chỉ một khắc sau cự thạch liền lặn qua một bên để lộ cửa động sâu hun hút.

- Nơi đây chính là Tử Phủ mà Trịnh tổng quản nhắc tới, động phủ này chỉ được khai mở khi có được Tử Lệnh. Mời tiền bối cẩn trọng.

Hắn không dám nhiều lời, trình trọng dâng lên lệnh bài.

- Tiêu Tiêu a, người làm không tệ. Số linh thạch này coi như là ban thưởng cho người.
- Đa tạ tiền bối.

Mừng rỡ nhận lấy túi trữ vật, không nói số linh thạch bên trong. Chỉ riêng túi trữ vật này đã có giá trị không tầm thường.

- Tiểu nhân xin phép lui xuống, bất cứ khi nào tiền bối cần chân chạy tiểu nhân dù có tan xương nát thịt cũng không dám chối từ.
- Hừ, tan xương nát thịt thì ta không có hứng thú. Người ắt hẳn đã ở đây cũng khá lâu đi.

Trần Duyên lấy ra một tờ giấy ghi trên đó không ít tài liệu.

- Ta cần những tài liệu này, nếu người có bất kì thông tin gì về chúng ta sẽ trọng thưởng.
- Tiểu nhân đã rõ, ngay bây giờ tiểu nhân sẽ huy động huynh đệ trong thời gian ngắn nhất hồi đáp tiền bối.

Có lời hứa hẹn của Trần Duyên, hắn nội tâm kinh hãi. Dù sao một vị có trong tay vô số linh thạch sẽ không đi làm chuyện mất mặt, nhanh chóng bái tạ, quay người chạy như bay tựa như sợ rằng sẽ có kẻ nào giành lấy phần thưởng của hắn.

Trần Duyên bước vào trong động phủ, không ít quang thạch được tí mỉ nam vào trong tường khiến nơi đây không còn quá u tối. Nhưng đó không phải điều khiến hắn chú tâm, trọng điểm chính là luồng linh khí nồng nặc tới khác thường.

- So với động phủ của sư phụ, nơi đây chỉ hơn chứ không kém. Dù là kẻ có căn cơ phế vật, chỉ cần bước vào đây e rằng cũng khiến vô số thiên tài phải xấu hổ ngược nhìn đi.

Bàn tay vỗ nhẹ vào làn sương mờ ảo, đó chính là thứ linh khí tưởng chừng như vô hình vô dạng. Nơi đây chúng nồng đậm tới mức tự mình biến thành sương trắng, đôi khi chúng ta chỉ cần dựa vào mắt thường có thể cảm nhận được chúng tồn tại ở khắp nơi.

- Linh khí nồng đậm tới mức này một mình ta cũng không thể hấp thụ hết được.

Trần Duyên lấy ra Tiểu Phương Thế Giới luôn được hắn đeo trên cổ, cổng lớn mở ra. Tiếng cười vang lên như chuông bạc, từng bóng hình tha thướt dần lộ diện. 12 vị thể tử tuyệt sắc như thiên tiên, có các nàng nơi đây bỗng chốc hóa thành tiên cảnh.

- Tướng công...
- Phu quân...

Chúng nữ kinh hãi ôm chầm lấy Trần Duyên, các nàng hạnh phúc từ tận sâu đáy lòng. Đã rất lâu rồi mới có thể gặp lại, các nàng không ai muốn lại một lần nữa rời xa hắn.

- Các lão bà ngoan, tướng công sẽ không bỏ rơi các ái thê đâu. Lại đây với ta, không chỉ riêng các nàng. Ta thật sự lúc nào cũng luôn tưởng nhớ tới các nàng a.

Trần Duyên thập phần xúc động, hắn mừng rỡ hôn lấy các nàng để thỏa niềm nhớ nhung.

Từ phía xa, ma phụ Lam Linh trên lưng treo cổ quan tài. Nàng bản tính lãnh cảm đã ăn sâu vào máu thịt không như chúng ta muội mong ước được chạm vào người hắn.

- Lam Linh tí tí, muội biết tí tí cũng rất nhớ tướng công. Chàng trên người mang theo rất nhiều gánh nặng, không dễ cùng tí muội ta hàn huyên. Nếu tí còn không biết bắt lấy cơ hội, muội e rằng tí sẽ hối tiếc đó.

Kim Liên nhận thấy Lam Linh vẫn còn ngần ngại, thả bước tới bên người nàng thở thè mấy câu. Lam Linh vẫn bất động, ma phụ hiểu ý tay ngọc nhẹ nhàng coi bỏ quan tài sau lưng nàng. Cầm lấy bàn tay nõn nà của ma phụ, hai người sóng bước bên nhau tiến tới trước mắt Trần Duyên.

Hai vị câu hồn đoạt phách mỹ nhân, một dâm đảng tới tận xương còn một bên lại lạnh lùng khí sắc chia nhau tả hữu đi tới bên người hắn. Các nàng phong đồn nảy nở áp lên đùi Trần Duyên, y phục có đôi chút trễ nãi, ánh mắt khiêu dẫn, từng cử chỉ dù rằng nhỏ nhất cũng đủ để khiến hỏa dục trong người hắn bộc phát.

- Kim Liên tí tí, Lam Linh tí tí hai tí không được ít ki như vậy a.

Song sinh tí muội Lệ Lệ, Liễu Liễu phòng má. Hai tiểu la lị này thập phần đáng yêu quyết không chịu thua kém. Song nhãn ngập nước như trực rơi lệ khiến Trần Duyên nổi lòng thương tiếc.

- Hai tiểu a đầu này chính là tiểu hồ ly, dám câu dẫn tướng công.

Kim Vân giả đồ bức tức ấn nhẹ vào trán Lệ Lệ.

- Uhm...đâu có, muội cũng muốn được tướng công âu yếm mà.

Liễu Liễu tuy là muội muội nhưng lại ranh mãnh hơn tí ti rất nhiều, nàng trong giọng nói ai cũng nghe ra bản thân bị cực kì ủy khuất nha.

Đánh mất với tí ti, hai tiểu la lị thuần thực bất chước tiểu hồ ly, song thủ chống xuống đất từng bước một bò tới đứng quần hấn, trên miệng còn phát ra tiếng ngao ngao cầu dẫn chết người.

Song thủ nhỏ nhắn cỡi xuống quần dài, trên tiết khó hiện lên hình dạng giần dữ của côn th*t. Liễu Liễu chưa vội “xuống tay”, nàng biết rõ tính khí của tướng công, hai tí muội chậm rãi âu yếm, không quên đánh ánh mắt thèm khát lên cho hấn.

Nhìn thấy hai tiểu la lị song sinh kiều diễm quý dưới chân không ngừng ném về phía hấn từng tia cầu khẩn. Là nam nhân Trần Duyên làm sao có thể tàn nhẫn từ chối chứ (main nhà ta quả nhân từ hic...hic...).

Được Trần Duyên cho phép, Liễu Liễu dùng răng ngà kéo xuống tiết khó làm lộ ra cự long sừng sững.

Lệ Lệ không muốn bị các tí muội phổng tay trên, lưỡi thom mềm mại hoạt động lên xuống, Liễu Liễu cũng không chịu thua kém, tiểu la lị cùng muội muội phối hợp hấp nhả hai long cầu khiến Trần Duyên nhịn không được buột miệng rên rỉ.

- Lệ nhi, Liễu nhi thủ đoạn thời tiểu này của hai nàng thật sự xứng danh đệ nhất thiên hạ a. Tướng công quả thật đã nghiệm a...a...

Được hấn hết lời khen tặng, hai tí muội nàng càng ra sức phục dịch. Cự long của hấn quá kinh hãi, mà hai nàng lại không thể như các vị tí ti thôn phệ hoàn toàn. Quyết không chịu thua, sau bao nhiêu lần bực cuối cùng hai tiểu la lị này lại nghĩ ra “tắt sát chiêu”. Lợi dụng làn da non mềm như đậu phụ, các nàng ôm chầm lấy nhau giữ lấy cự long nóng hổi ở giữa ngực. Đánh mất một cái liên thập phần phối hợp, nhục bông được cả xát với hai thân thể cực phẩm...Trần Duyên thật sự sung sướng như lên mây.

- Cực phẩm...cực phẩm...a...ta...bắn...

Trần Duyên bị tắt sát chiêu của hai nàng bất ngờ phục kích, hấn quả nhiên không thể cầm cự đành thất thủ. Bao nhiêu tinh hoa cất trữ bấy lâu nay tựa như suối nguồn phóng xuất lên mĩ thể của hai tiểu la lị.

- Ừm...ừm...

Không để hấn có cơ hội nghỉ ngơi, bất ngờ Lam Linh mĩ phụ bắt lấy cự long của Trần Duyên, thay thế hai tiểu la lị đã kiệt sức kia điên cuồng thôn phệ côn th*t của hấn. Không hổ danh là kẻ tu luyện thân thông Thiên Hạ Hồng Lô, chỉ qua sau vài lượt khiêu khích tiểu Trần Duyên đã vuron cao ngạo ngễ, khiến cho miệng nàng phồng lên.

- Lười nữ nhân, nàng còn không nhanh học theo Linh nhi.

Bị hấn tay heo xoa nắn phong đồn, Kim Liên hạ thể không tự chủ tiết ra không ít d*m thủy. Nàng cơ thể đã bị hấn chăm sóc tường tận, không một li nào mà Trần Duyên chưa từng chơi đùa qua. Chỉ cần chạm nhẹ vào hấn cũng vô tình khiến dâm tính của nàng bộc lộ toàn diện.

- Oan gia, thấp lắm sao dám...lười biếng đây...Thiếp...có một việc hệ trọng...muốn nói với chàng...ừm...ừm...

Trần Duyên quái ác xâm nhập vào hạ bộ của nàng, tiểu cô nương bị hấn chơi đùa không chút ngần ngại. Cảm nhận ngón tay của tướng công bành trướng, tiểu điền loa của mĩ phụ như thể sinh vật sống không ngừng co bóp từng chút một tham lam hút ngón tay của hấn tiến vào càng lúc càng sâu hơn.

- Ha ha ha dâm phụ, nàng quả nhiên dâm đẳng từ tận xương tủy a.

Kim Liên thần sắc như say như dại, nàng song thủ quàng sau đầu để phong nhũ của mình hoàn toàn lộ ra trước mặt hấn. Đồng thời hạ thể lại hòa nhịp cùng tốc độ ra vào của ngón tay, dâm phụ lúc này hành động không khác gì chính mình đang cười trên dương v*t của Trần Duyên.

Xung quang chúng thê tử cũng không thể kiềm chế hỏa dục được nữa, các nàng thi nhau thoát hết y phục. Trong lúc chờ đợi Trần Duyên ban phát niềm sung sướng, các nàng không ngại ngừng mà tự an ủi cho nhau.

Trong lúc hỏa dục vẫn còn đang thịnh, Trần Duyên bất ngờ bắt lấy một truyền tin phù. Nội dung bên trong ắt hẳn phải là một tin vui, tinh thần hấn phần chấn hơn bao giờ hết. Nhìn qua Lam Linh một mực vẫn giúp hấn thôi tiêu, Trần Duyên bỗng nghĩ ra một diệu kế.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 229: Hồng nhan họa thủy

Hành lang dài như vô tận, không ít người qua kẻ lại ai ai cũng khoắc lên mình những bộ y phục hào nhoáng. Bọn họ cười đùa rôm rả khiến cho người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng nơi đây sẽ có dạ tiệc, còn bọn họ là quan khách.

- Kia người mau nhìn qua kia đi.

- Cái gì mà nhìn, không lẽ lại xuất hiện một kẻ được gia tộc chống lưng muốn nổi tiếng khắp thiên hạ a.

Hắn buồn bực nốc cạn chung rượu trên tay, lười biếng nhìn qua.

- Cái...

- Ha ha ha ta nói không sai đi, lần này đấu giá đại hội quả nhiên xuất hiện cực phẩm. Người mau nhìn hai vị cô nương kia a, vóc dáng ta dám lấy tính mạng quả quyết rằng cực kì mê người. Còn nhan sắc thì chìm sa cá lạng, không biết tên khốn kiếp kia có tài đức gì lại được hai vị mỹ nữ kia đi cùng. Ta trộm nghĩ hắn cũng chỉ là cái đuôi bám theo mà thôi.

Một tên Trúc Cơ tu sĩ bề ngoài có thể được cho là có đôi chút nổi bật, y phục mà vàng kim còn không ngại thêu lên hàng dây kim tuyến như chỉ sợ kẻ khác không chú ý tới mình. Đôi mắt xảo trá hèn mọn dán chặt lên phong đồn của hai vị nữ nhân kia, có lẽ tại đại diện này không kẻ nào dám tùy ý như hắn a.

Nhị vị mỹ nữ mà hắn đặt chú ý không ai khác ngoài Kim Vận cùng Lam Linh, còn tên nam nhân được cho là bám đuôi kia không may cho hắn lại là Trần Duyên.

Bị đôi tặc nhân kia bám lấy trên người, Lam Linh thần sắc biến lạnh. Nàng nhất thủ xuất hiện móng tay đen huyền dày đặc âm khí, một chiêu này tàn độc tới nỗi có thể khiến kẻ lãnh phải sẽ gánh chịu nỗi đau do hàn khí căn quấy não hải, đau đớn tột cùng mà chết đi.

Lam Linh không hề báo trước một chiêu liền xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, một trào tàn độc đâm xuống. Nàng rõ ràng chưa từng xuất hiện qua ý định nương tay, một chiêu này đắc thủ hậu quả liền không ai dám nghĩ tới.

- Vô lễ.

Một thân trúc tường chừng như mỏng manh không thể chống chịu trước gió liền hiện ra, dễ dàng phá giải uy lực của ma trào.

- Hào.

Không ít người buộc miệng thốt lên thán phục.

Biết được lợi thế xuất kì bất ý đã không còn, Lam Linh liền nhanh chóng lùi về sau mấy bước thận trọng quan sát tên khát cái bản thủ kia.

- Một cảnh trúc nho nhỏ lại có thể chịu được Âm Trào của Linh nhi, hắn tu vi không thể dưới Trúc Cơ hậu kì.

Trần Duyên ngáp tràn hứng thú, tên khát cái kia toàn thân hôi thối, bản thủ nhưng mặc dù đã thận trọng che giấu cũng không thể qua được ánh mắt của Trần Duyên.

- Nho tu!!! Một tên ăn mày cũng có thể luyện ra một thân hạo nhiên chính khí, những kẻ đọc sách các ngươi giá trị không khỏi quá rẻ mạt đi.

Lời nói không chút gì cố kỵ, quả nhiên đã động chạm tới không ít người. Trần Duyên có thể cảm nhận được một vài kẻ bất chợt tỏa ra sát khí chầm chầm về phía hắn. Nhưng đáp lại bọn chúng chỉ là một cái cười khẩy, có lẽ do bị Chu lão tiêm nhiễm, lão xưa nay vốn căm ghét bọn người nho tu khiến cho Trần Duyên vô hình cũng xuất hiện tâm ý bài xích.

- Người dám!!! Hãy để Sát Cầu Bồng này của lão phu dạy cho ngươi một bài học.

Tên khát cái phần nộ như phụ mẫu bị giết chết, hắn pháp lực bành trướng hiện nguyên hình là một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kì lợi hại. Cảnh trúc mỏng manh liền lớn tựa như cột trụ ba người ôm không xuể hùng hồn đánh tới.

Áp lực phát ra như thể cự sơn đang rơi xuống, Lam Linh một thân nhu cốt không xương mềm mại như thường tình làm sao có thể chống chịu đây. Chờ khi cự trúc ập tới, một bóng người xuất hiện trước mặt nàng nhẹ nhàng phá giải. Một tay chống đỡ tựa như không, không chỉ có thể, hắn không mất một chút sức lực nào đoạt lấy binh khí trong tay tên khát cái kia, một chương hát văng xuống đất.

- Mỹ nữ, ta không làm nàng hoảng sợ chứ?

Kẻ làm anh hùng cứu mỹ nhân kia tiêu sái quay đầu lại, hắn chính là tên vô sĩ quân là áo lượt dám to gan dám mắt vào nàng. Không ngờ giữa lúc hiểm nguy lại chính hắn ra tay cứu giúp.

- Ta...ta chết mất thôi, tại sao trên đời này lại có thể xuất hiện một người hào hoa tuấn nhã như vậy.

- Tại sao...tại sao chuyện tốt này lại không xuất hiện trên người ta chứ?

- ...

Không ít nữ nhân đều bị hành động của hắn làm cho thất điên bát đảo, không ai dám tin trên đời có nữ nhân nào dám cự tuyệt hắn.

- Người... danh tính là gì?

- Cô nương hỏi ta? Ha ha ha tại hạ họ Ngao tên Thiên Tùng. Hôm nay thật sự...

Không ngoài dự đoán của hắn, nữ tử bằng hàn đã mở kim khâu. Từ trước tới nay chưa từng có nữ nhân nào có thể kháng cự được vẻ hào hoa này của hắn. Lần này cũng không, Thiên Tùng không quên ném ánh mắt kinh miệt về phía Trần Duyên như muốn nói “tên theo đuôi thảm bại kia, mục tiêu bấy lâu nay của ngươi đã bị bản thiếu gia dùng một câu nói đã đoạt mất. Từ vị này thật không dễ chịu a”

- Được rồi, không cần phải nhiều lời.

Ngao Thiên Tùng đắc ý chưa được bao lâu liền bị nàng lời nói làm cho tắt ngúm.

- Ta muốn biết danh tính của người đơn giản chỉ là không muốn... chôn xuống một bia mộ vô danh mà thôi.

Âm trào tàn độc vô tình đánh tới ngực hắn, bị tấn công chớp nhoáng nhưng Ngao Thiên Tùng cũng không phải hạng vô danh. Hắn rút ra một chiếc quạt giấy mỏng manh vừa kịp lúc chặn lấy một trào kia của nàng.

- Nữ nhân này...

Ngao Thiên Tùng bất đắc dĩ phải lui về sau mấy bước, hắn sắc mặt khó coi nhìn xuống pháp bảo trân quý của mình bị nàng xuyên thủng. Dấu vết do âm khí để lại như vôi trong xương, nếu không tìm ra cách nào hóa giải pháp bảo của hắn liền bị phế bỏ.

Thẹn quá hóa giận, Ngao Thiên Tùng ném chiếc quạt xuống đất. Trên tay trôi nổi một quyển kinh thư thập phần tầm thường.

- Tiện nhân, ngươi phải trả giá đắt vì dám làm bản thiếu gia mất mặt.

Hắn hỏa giận bộc phát, không ngờ chỉ mới mấy khắc trước thôi đã liền trở mặt, muốn hạ sát thủ với nàng.

- Ha ha ha Ngao Thiên Tùng đạo hữu thật sự quá nóng giận rồi. Nếu ta nhớ không lầm các ngươi luôn miệng “vĩ hòa duy quý”, quân tử đầy mình có sao lại ra tay với nữ nhân? Mà còn không chỉ một người a.

Trần Duyên còn sợ trời không đủ loạn, hắn lớn tiếng cợt nhả ánh mắt ý cười liếc qua tên khát cái đang thủ thế.

- Tùy Hồng, ngươi không được xen vào. Ngày hôm nay bản thiếu chủ sẽ để tên vô danh tiểu tốt này được “mở rộng tầm mắt”.

- Thiếu chủ người thân phận tôn quý sao có thể để tâm tới những con sâu cái kiến này. Để tiểu nhân giết hắn, mang đầu lâu treo lên thị chúng 3 ngày 3 đêm.

Tên khát cái Tùy Hồng vẻ mặt hung ác, bản thân bị thiếu chủ trách phạt nguyên nhân đều từ trên người bọn Trần Duyên mà ra. Cảnh trúc trên tay ánh quang cũng dần sáng tỏ, hắn thật sự muốn tung ra một chiêu tất sát thì...

- Các vị quan khách, đấu giá hội đã sắp khai mạc. Nếu kẻ nào cả gan dám gây phiền hà khiến cho buổi đấu giá hôm nay không được diễn ra suôn sẻ... Tháp Chủ tâm trạng sẽ không tốt a.

Trịnh tổng quản thân chinh can thiệp, hắn một thân mấy trăm cân nhưng có thể chớp nhoáng đứng ra ngăn chặn. Một thân tu vi Trúc Cơ hậu kỳ kia không phải là thứ được đắp lên bằng đan dược.

- Tháp Chủ!!! Trịnh tổng quản nói Tháp Chủ sẽ theo dõi buổi đấu giá này?

Ngao Thiên Tùng thần sắc kích động, hắn vẻ mặt giận dữ dần chuyển biến trở nên kinh hi lạ thường. Từ trong miệng hắn 2 chữ “Tháp Chủ” thốt lên có thể nghe ra sự hâm mộ tới điên cuồng, sẵn sàng quên đi thù hận giữa Trần Duyên trở thành con chó bám đuôi lẻo đẻo theo sau Trịnh tổng quản.

- Thiếu chủ, người không... hừ! Tiểu tử ngươi hãy chờ đó.

Tùy Hồng thập phần bất đắc dĩ nhưng không được Ngao Thiên Tùng ra lệnh, tại thế lực của Thiên Hạ Khách Điểm dù cho hắn có trăm lá gan cũng không dám xúc động tới thế lực khủng khiếp này.

- Tháp Chủ sao?

Ngay tức khắc bầu không khí nóng như hỏa thiêu liền bị hai chữ này khiến cho nguội lạnh. Kẻ mang danh Tháp Chủ kia là ai? Hắn thật ra là thần thánh phương nào? Lần này ra mặt thật sự chỉ đơn thuần là muốn khống chế nổi loạn hay đang nhắm vào thứ gì đó? Trần Duyên không dám coi nhẹ, tuy phiền phức đi qua nhưng e rằng hắn đã lọt vào tầm mắt của kẻ còn mang lại rắc rối lớn hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 230: Phòng chữ Địa

Đại diện có không ít tu sĩ, bọn hắn tự mình chọn một nơi yên vị. Dù muốn không bị làm phiền cũng thật không phải dễ, Thiên Hạ Khách Điểm mỗi lần tổ chức đấu giá đều quy tụ rất nhiều người, bọn chúng thậm chí còn tranh đấu cốt chỉ vì muốn tranh lấy một ghế tham dự.

- Hừ, gia gia thật chi li, ta dù sao cũng là đại thiếu gia, kẻ thừa kế Ngao gia vậy mà phải hạ mình ngồi chung với bọn phạm phu tục tử này.

- Thiếu gia, nô tài biết lão gia chủ thật sự rất thương yêu người. Chỉ là gia quy còn đó, lão gia chủ mở rộng hầu bao cho thiếu gia cũng không phải là chuyện khó, nhưng mà sẽ có người viện cớ này làm ảnh hưởng tới danh dự của người.

Tùy Hồng tay cầm mộc trúc hầu cận bên người nhỏ giọng khuyên bảo.

- Hừ, mấy lão già đó sớm muộn bản thiếu gia cũng sẽ nắm Ngao gia trong tay. Tới lúc đó thì...hừ.

Ngao Thiên Tùng chỉ còn cách nuốt con giận vào trong, hắn hiện nay cũng ôm mục đích mà tới. Chỉ cần đấu giá thành công món bảo vật này chiếc ghế Ngao gia đệ nhất người thừa kế sẽ càng vững chắc hơn trước.

Khác với kẻ ỷ rỗi ngoài kia, Trần Duyên cùng nhị vị nữ phụ được một tiểu hầu tử dẫn đi vào một lối riêng biệt, tránh xa số đông vẫn còn đang nhốn nháo ngoài kia.

- Các vị tiền bối, phòng chữ Địa này được chính tay Trịnh tổng quản sắp xếp.

- Nếu vậy thì ta không thể làm ngơ được. Không biết...

- Xin tiền bối thứ lỗi, tiểu nhân chỉ có nhiệm vụ dẫn đường. Những thứ khác tiểu nhân đều không biết.

Trần Duyên cũng không đành lòng làm khó tiểu hầu tử này liền phát tay ra hiệu đề hắn cáo lui, trước khi đi cũng không quên ném tới một mai linh thạch.

- Phòng chữ Địa quả thật xa hoa như lời đồn.

- Thiếp từng nghe nói rằng phòng chữ Địa của Thiên Hạ Khách Điểm trước nay chỉ đón chào Kim Đan tu sĩ. Không ngờ chúng ta thật sự được phép bước chân vào đây nha.

Căn phòng có thể dung chứa hơn mười người, bàn ghế được bọc bằng da của cấp 2 yêu thú. Trên bàn tràn ngập kì hoa dị quả, mùi tửu tỏa ra mùi hương thơm ngát khiến lòng người chưa uống mà đã say mềm.

- Ha ha ha còn không phải tướng công của nàng lợi hại, ta thuê mướn Từ Phủ tức là đã có giá trị ngang với một Kim Đan tu sĩ. Một chút đối đãi này cũng chỉ xem như lợi tức mà thôi.

Trần Duyên ra dáng phú hào, trầm trệ ngồi trên ghế lớn. Tại nơi đây phóng tầm mắt ra phía trước đều có thể nhìn thấy cả một hội trường rộng lớn tấp nập người qua lại. Không hổ là khu vực đặc quyền của kẻ có tiền, so với những người chen chúc dưới kia thật sự tốt hơn gấp vạn lần.

- Chẳng xem chàng kia, mang chúng thiếp tới đây cũng không phải để chàng khoe khoang giọng điệu thổ hào đi?

Kim Liên yêu kiều nhún nhẹ ngón tay mảnh khảnh lên trán hắn.

- Ta quả thật có ý này a.

Trần đại sắc lang ranh mãnh nắm lấy tay ngọc, kéo nhục thể mềm mại vào lòng cảm giác này thật phần thư sướng làm cho hắn không tự kiềm được mà hít một hơi thật sâu hương thơm toát ra từ nàng.

Được kiều diễm nữ phụ tự tay lột vỏ, quả ngọt được nàng ôn nhu đưa lên miệng hắn. Kim Liên nội tâm ngọt ngào, nàng thật sự hưởng ứng cái cảm giác chính tay được phục thị hắn.

- Lam Linh, tại sao nàng còn đứng đó. Tướng công cũng muốn được nàng dâng lên thực vật a.

Lam Linh lãnh ngạo nhưng trước nay chưa hề làm trái ý hắn, nàng từng bước lại gần, tự rót cho mình một chung rượu nhấp lấy một chút. Nàng tiến lại gần hắn ưu nhã vén lên mái tóc dài, mi ngọc khép hờ dâng lên cho hắn đôi môi quyến rũ.

- Hảo tửu, hảo tửu ha ha ha...

Hắn sáng khoái không hề kiên kị lớn tiếng cười.

- Tướng công, chàng cười nhỏ thôi. Không nên để người khác biết được.

Kim Liên vội vàng chặn miệng hắn, dù sao ở đây tu sĩ cũng không dưới mấy trăm người mà đa số đều là tu sĩ Trúc Cơ cao thủ, ngay cả con ruồi bay qua e rằng là đục hai là cái cũng không thể thoát khỏi tai mắt bọn chúng.

- Muốn ta im lặng sao? Vậy thì 2 nàng không thể dùng thủ đoạn thông thường được rồi.

- Hừ tướng công.

Nàng vờ tức giận, cùng Lam Linh hai vị nữ phụ cuối người, dùng đôi môi mê người của chính mình áp lên môi của Trần Duyên. Nụ hôn 3 người này thật sự làm cho dục tính càng trở nên cháy bỏng. Hắn song thủ không yên vị, vừa chơi đùa với chiếc lưỡi dính hương của các nàng, bàn tay xấu xa đã tiến vào bên trong tường bảo. Phân biệt Kim Liên cùng Lam Linh cự son của hai nàng đều bị hắn một tay tóm gọn.

- He he he nàng không cần hoảng sợ, phòng chữ Địa của tu sĩ Kim Đan đều được khắc linh trận, thần thức hay bất kì thủ đoạn gì cũng đều phải thúc thủ chịu trời a.

- Thì ra chàng một mực muốn lôi kéo ta cùng Liên muội tới đây đều vì muốn làm ra chuyện hoang đường này.

Lam Linh nhin không được cuối cùng cũng phải nói ra.

- Đương nhiên là không đơn thuần như vậy, nếu tướng công mục đích chỉ như nàng nói thì ta đã dẫn theo Diệu nhi, Diệp nhi. Để 2 nàng chơi trò mẫu nữ huyền ái, vừa được xem đầu giá...a tại sao ta lại không nghĩ tới từ đầu đi.

- Chàng...

Lam Linh thật sự bị hắn là cho nổi khí, nữ phụ lạnh lùng quay người không thèm nhìn mặt hắn.

- Ha ha ha Linh nhi của ta cũng biết tức giận sao? Tướng công chỉ muốn đùa giỡn với hai nàng thôi, thật ra lần này chính sự đều đặt ở dưới kia nha. Ta có bất ngờ lớn muốn tặng cho nhị vị thê tử nha.

- Bất ngờ?

Kim Liên tỏ ra nồng đượm hứng thú, Trần Duyên đối với mỗi nữ nhân đều ra tay vô cùng rộng rãi. Thứ mà hắn phải nói là “bất ngờ” nàng tin chắc rằng thứ này không phải là bảo vật tâm thường.

- Ha ha ha ta thật sự đã hao tổn không ít công sức mới tìm ra chúng, hai nàng thật sự không muốn báo đáp ta ư?

- Tướng công chàng thật xấu xa, lễ vật chưa thấy mà đã muốn khi dễ chúng thiếp.

Kim Liên nữ phụ yêu kiều vút cho hắn một cái mị nhãn, nàng khi biết được xung quanh đã được cấm chế bao phủ thì đã không còn ngại ngùng. Nàng tựa như tiểu miêu đứng trước mặt hắn, sau lưng nàng là hàng ngàn con người, nữ phụ không ngần ngại mà cởi bỏ tường bảo, lộ ra từng tấc da thịt trắng mịn như ngọc thạch.

- Tướng công, thiếp cũng có một tin tức đại kinh hi. Nhưng muốn thiếp nói ra thì chàng phải làm được 2 điều nha.

- Là...là điều gì?

Trần đại sắc lang ngây ngốc trước hành động vô cùng táo bạo của nàng, dù rằng những kẻ dưới kia không thể biết được bên trong có chuyện gì xảy ra nhưng tại nơi đông người mà dám làm ra hành động này, Kim Liên dám đảm thật sự không hợp thói thường đi.

- Điều kiện thứ nhất. Bảo vật chàng vừa nói phải hợp ý thiếp, nếu không thì thiếp sẽ không nói ra đâu.

- Được, được. Ta dám dùng tính mạng đảm bảo a.

Trần Duyên vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc.

- Còn điều kiện thứ 2...là chàng phải thỏa mãn dâm phụ này.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Dâm phụ tâm khảm (18+)

Bên dưới hội trường, bầu không khí náo động đã dần dịu xuống. Ai ai cũng đã nhanh chân chiếm lấy cho bản thân một nơi yên vị. Từng tiếng bước chân lanh lảnh phát ra, phía sau màn một nhóm hơn 10 người y phục long trọng bước đi có quy củ khẳng định đã làm qua những chuyện này không ít lần.

- Thiên Hạ Khách Điểm thật vinh hạnh khi được đón tiếp chư vị bằng hữu gần xa.

Một vị trung niên dáng người đỉnh đặc, ngũ quan cân xứng, sóng lưng thẳng tắp từng lời nói được hòa vào pháp lực âm vang bốn phía.

- Như đã hẹn, kì đấu giá mỗi năm 1 lần chính thức bắt đầu.

- Vật phẩm đầu tiên Tuyết Nguyệt Thảo linh được cấp 2 Giáp đẳng.

Một bông hoa trắng như tuyết nhưng lại tỏa ra hào quang như trăng rằm, tuy được trịnh trọng đặt vào bên trong lồng kính nhưng được lực mạnh mẽ vẫn không thể được kiềm chế hoàn toàn nhờ nhẹ phát ra mùi hương ngây ngất.

- Cái gì? Mới chỉ là vật phẩm đầu tiên nhưng đã là linh dược Giáp đẳng.

- Cái này phải gọi là tài đại khí thô a, không hổ danh Thiên Hạ Khách Điểm. Ta thấy phần linh dược này không ít hơn trăm năm hỏa hầu đi.

Chỉ là vật phẩm đầu tiên nhưng đã khiến cho hội trường dậy sóng, không ít kẻ tròn mắt long lên sòng sọc. Sự thèm khát báu vật ai ai cũng có, nếu không phải danh tiếng của Thiên Hạ Khách Điểm quá vượng e rằng đã có không ít kẻ thật sự dám liều mạng xông lên cướp lấy.

- Tuyết Nguyệt Thảo này chỉ mới được hái xuống không quá 3 ngày, được lực vẫn còn thập phần xung mãn. 300 năm Tuyết Nguyệt Thảo... được định giá 2000 linh thạch.

Trung niên chủ trì sắc mặt bất biến hết lên một cái giá đủ để khiến vô số tu sĩ Trúc Cơ kì phải ngán ngấm.

- Được!!! 2100 linh thạch.

- Ta ra 2300 linh thạch.

- Ta trả 2350 linh thạch...

Có tư cách ngồi tại nơi đây không ít kẻ đều thuộc dạng dư dã linh thạch a. Tiếng định giá vừa dứt liền đã có vô số kẻ không tiếc linh thạch liều mạng đập vào làm cho không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

- Ta trả 5000 linh thạch.

- 5000 linh thạch, còn có ai ra giá cao hơn vị đạo hữu này nữa không?

Xung quanh liền lặng im như tờ, không phải bọn chúng không có khả năng nhưng kịch hay vẫn còn phía sau. Tuyết Nguyệt Thảo tuy có giá trị liên thành nhưng quả thật không đáng để bọn họ phải liều mạng tranh đấu.

- Được, Tuyết Nguyệt Thảo đã tìm được chủ nhân xứng đáng với giá 5000 linh thạch.

- Ha ha ha đa tạ chư vị đã nhường.

Một lão giả thân mặc đàn bào thống khoái cười lớn.

- Thì ra là một vị luyện đan sư, nào ngờ lại dám bỏ ra 5000 linh thạch chỉ vì một cây linh thảo.

Nhiều người trầm nghĩ.

- Chúng ta tới món bảo vật thứ 2...

Mặc cho bọn người dưới kia tranh giành tới mức sắc mặt đều đỏ như gà chọi, bên trong gian phòng chữ Địa, Trần đại sắc lang lại không hề biểu hiện một chút gì để tâm, mà toàn bộ tâm trí hắn đều đặt trên thân thể mềm mại, mê người của Kim Liên dâm phụ.

Phong đồn tròn lẳng lơ ngoe nguẩy trên chân Trần Duyên, nằng ồm trầm lấy hắn. Song thủ thuần thực lướt đi trên từng bộ vị hiểm yếu cuối cùng lại dừng trên cự long hung hãn. Dâm phụ mị nhãn khiêu dẫn, hạ thể uốn lượn trên thân cự long đồng thời phát ra từng thanh âm trầm thấp.

- U...um...

Mãi cho tới khi nơi ấy trở nên lây lộn vô cùng, mĩ phụ mới tự mình mở rộng “cửa động” phong đồn hạ xuống dần nuốt lấy Tiểu Trần Duyên.

- A...cự...long của...tướng công thật...quá lớn...a...

Không ngờ hắn chỉ mới đút vào mà khiến nàng không thể kiềm hãm được sung sướng mà tiết thân. Kim Liên đầu tóc rối bời, thò ra từng hơi nặng nhọc. Nàng khó khăn chống đỡ ngọc thể không dám tiếp tục làm càn a.

- Liên nhi, nàng thật sự quá dâm dăng rồi. Tướng công không thể làm ngơ để mặc nàng tùy ý được.

Trần Duyên chưa hề có ý định sẽ nhẹ tay với dâm phụ này, hẳn biết chỉ có điên cuồng nhấp hồng mới khiến vị nương tử này thật sự thỏa mãn. Trong số các vị nương tử của hắn sự dâm loạn luôn tiềm ẩn bên trong Kim Liên là cường thịnh hơn cả, thậm chí còn nhiều lần khiến nàng sống không bằng chết.

- Thời gian gần đây nàng còn bị dâm khí trong người hành hạ nữa không?

- Uhm...không...hầu như không...còn...a nhưng đôi lại cảm giác...trông rỗng khi không được chàng...ban ơn mưa móc, so với...sự dày vò kia còn thống khổ hơn vạn lần...

Nàng từng lời nói đều không thể kiềm hãm được dục tính điên cuồng. Tay ngọc tham lam sờ nắn gương mặt tướng công, đồng thời chiếc lưỡi đình hương cũng không kém cạnh nếm lấy từng giọt mồ hôi trên người hắn.

Trần Duyên vén lên mái tóc rối loạn để lộ ra gương mặt trần đầy xuân sắc của nàng, hẳn tiếc thương đặt lên trán nàng một nụ hôn thật sâu. Ngoài chính bản thân nàng thì Trần Duyên là người hiểu rõ hơn cả, sợi dây liên kết do Thiên Hạ Hồng Lô đã buộc chặt số mệnh của nàng vào với hắn.

Những cơn thống khổ mà thời gian qua nàng phải chịu đựng Trần Duyên đều biết, chỉ là hắn cũng không còn cách nào khác. Ngoài trừ tìm về vô số kì trân dị bảo khắc chế loại dâm khí kia, Trần Duyên đều không nghĩ ra được cách nào khác.

- Nàng không được giấu ta, những thống khổ kia...

Kim Liên vội vàng đặt ngón tay lên môi hắn. Mĩ phụ thần tình dâm dăng áp lên mặt hắn lên bầu sữa căng tràn của mình.

- Thiếp biết tướng công rất lo lắng nhưng mà thiếp lại không muốn bản thân trong mắt chàng chỉ là một nữ nhân suốt đời quần quai trong đau đớn thiếp chỉ muốn mãi mãi ở bên chàng. Nếu được một lần nữa thiếp cũng sẽ chọn tiếp nhận dâm khí này xâm nhập, bởi vì thứ này tồn tại thiếp mới có cơ hội ở bên chàng.

Trần Duyên mắt lớn nhìn nàng, Kim Liên lần đầu nói ra toàn bộ suy nghĩ chất chứa trong cõi lòng. Hẳn biết nàng yêu hắn nhưng lại không ngờ Kim Liên lại say mê hắn tới mức điên đảo, sẵn sàng chấp nhận thống khổ chỉ để được làm nữ nhân của hắn.

- Liên nhi, ta...

- Chàng muốn đền đáp thiếp thì phải dùng sức a, thiếp thân âm hộ thật sự đã thèm muốn cự côn của chàng không chịu được nữa rồi.

Hắn hùng phong trời dậy, bàn tay ma quỷ áp nàng xuống ghế. Từ phía sau cự long hùng hồn lướt nhẹ trên hương phong rồi cuối cùng lại tới động khẩu. Vận sức bóp chặt lấy hương mộng phi mĩ, Trần Duyên dùng cự long xông thẳng môn quan, trực tiếp đánh tới hoa tâm khiến cho Kim Liên dâm phụ phải hét lên ngất ngất.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Âm Ma Thạch xuất thế

Trong căn phòng lớn, hai khối thân thể mồ hôi nhễ nhại điên cuồng quấn lấy nhau không rời. Từng tiếng thờ dóc của nữ nhân hòa cùng một nhịp với thanh âm hạ thể bị xâm nhập tạo thành một giai điệu dâm dục khiến cho Lam Linh nội tâm loạn động không thôi.

- Kia rồi, lễ vật mà tướng công muốn tặng cho nàng cuối cùng cũng xuất hiện a.

Trần Duyên hứng khởi bế nàng lên, tự mình ngồi xuống ghế lớn. Hẳn vẫn quyết không buông tha cho dâm phụ này, cự côn chưa từng rời khỏi dâm huyết. Trần đại sắc lang cố tình mở rộng song cước thon dài của nàng để lộ nơi mà hắn và nàng vẫn còn đang gắn kết với nhau ra ngoài ánh sáng.

- Nàng xem kia, thanh ngọc châm mà nếu được cài trên tóc nàng sẽ thật sự tuyệt diễm biết bao.

Mĩ phụ thần sắc không thể giữ được bình tĩnh, nàng bị Trần Duyên làm cho bản thân càng trở nên hưng phấn.

- Ha ha ha pháp khí Kim Phụng Châm thật sự đã đẩy lên tận 2 vạn linh thạch rồi. Nếu nàng không nhanh chóng gọi giá, tướng công e rằng bảo vật sẽ lọt tới tay của kẻ khác nha.

Trần Duyên xấu xa đe dọa. Đồng thời hắn ra hiệu cho Lam Linh, nàng hiểu ý nhưng sắc mặt có chút không tốt. Mĩ nhân ánh mắt sắc bén khẽ lườm hắn, nhưng nàng rồi cũng nhận mệnh. Cởi bỏ trường bào, Lam Linh chỉ giữ lại nội thất chậm chậm tiến lại giữa hai chân hắn. Mĩ phụ phủ phục quý xuống có chút ngại ngùng đối diện với cảnh tượng hoang diễm trước mắt.

- Linh...Lam Linh tí...đừng...đừng mà...tí không...được...a...a...

Kim Liên trong tức khắc cao trào lại nổi lên, Lam Linh dùng chiếc lưới mềm mại liếm láp từ gốc cự long của Trần Duyên, kéo dài tới tận hạ thân của Kim Liên mỹ phụ. Nàng thậm chí còn đặc biệt chăm sóc âm vật của dams phụ, khiến cho không chỉ cả Kim Liên mà ngay cả Trần Duyên cũng không nhận được phún xuất toàn bộ tinh hoa.

Hạ thể ngay lập tức bị căng trướng, Kim Liên liều mạng giữ chặt âm khẩu nhưng đều vô dụng. Ngay khi Trần Duyên mạnh mẽ rút cự côn ra khỏi, tựa như nước lũ phá đê, vô số tinh hoa cũng đều từ đó mà thoát ra ngoài.

- Lam Linh, nàng không được học Liên nhi hoang phí nha.

Lời nói của hấn như có năng lực thôi miên, Lam Linh về ngoài băng hàn vậy mà không chút kháng cự. Nàng miệng đẹp ngậm lấy động khẩu của Kim Liên tham lam hấp lấy tinh hoa của hấn hòa trộn cùng đ*nh thủy nhưng nàng lại tận tình hưởng thức như nữ vị không đâu có được.

- Lam Linh ngoan, nàng thấy mùi vị ra sao?

- Hào.

Băng hàn mỹ phụ trước nay vốn kiêu lòi, nàng chăm chú chăm sóc cự long của hấn chỉ ném ra một chữ “hào” rồi lại tỏ vẻ không hứng thú trả lời.

Trần Duyên thập phần hưng phấn, đập xuống Kim Phượng Châm với giá 5 vạn linh thạch khiến cho không ít thế lực phải há hốc. Nhưng khi chúng biết được âm thanh kia phát ra từ phòng chữ Địa liền không kẻ nào dám bàn luận, ngoan ngoãn làm người.

- Tiền bối, bảo vật Kim Phượng Châm mà tiền bối vừa đấu giá được.

Bên ngoài vang lên thanh âm của nữ nhân, Trần Duyên được đối đãi như Kim Đan đại tu sĩ. Đồ vật hấn đấu giá đều được người mang lên tận cửa cung hậu hạ.

- Liên nhi, bảo vật của nàng tới rồi còn không mau ra lấy nha.

Hấn quái ác xoa nhẹ lên phong đồn của nàng.

Kim Liên bị hấn “hành hạ” tới mức cả người thoát lực, mỹ phụ lười biếng khoác lên mình độc mỗi trường bào che kín người, từng bước tập tễnh mở ra cánh cửa.

- Đa tạ tiểu cô nương.

Tiểu nữ nhân nhìn thấy một vị thực phụ bước ra, trên gương mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi. Đầu tóc không gọn gàng, trong lời nói lại toát ra một chút mệt mỏi. Nàng không biết vì nguyên nhân gì mà lập tức đỏ mặt, vội vàng cúi lạy rồi biến mất hút vào trong.

- Ta thật sự dọa người vậy sao?

Kim Liên cười mỉm, nàng cũng lười quan tâm tới. Đóng chặt cửa phòng điểm phụ trên gương mặt vẫn còn ngập tràn xuân sắc, nàng vui sướng bước lại gần nâng bảo vật hướng về phía Trần Duyên.

- Nương tử, nàng lại mau cúi người xuống để tướng công cài lên cho nàng a.

Nhẹ nhàng cài lên châm phượng, trong loài vật phượng được tượng trưng cho sự quyền quý, khi được cài lên tóc của nàng dù chưa hề được tô son điểm phấn nhưng với nhan sắc khuyên thành Kim Liên lại toát lên vẻ quyền rũ hiếm có mà chỉ xuất hiện trên các thực phụ phu nhân quyền cao chức trọng mà thôi.

- Tướng công, thiếp thân có...đẹp không?

Trần Duyên thoáng ngây ngốc.

Hấn cự long lại một lần nữa phản ứng, nếu không phải Kim Liên thân thể còn chưa hồi phục nàng thật sự sẽ bị tên sắc lang này dè ra hành sự nha.

- Chàng đúng là tham lam, không phải vừa cùng thiếp mây mưa sao? Tại sao lại đột ngột nổi hứng nữa rồi.

Kim Liên mừng thầm, nàng hạnh phúc vì biết được bản thân vẫn còn có thể khiêu dẫn tướng công. Mỹ phụ thành thực xoa dịu cự long đang vuron mình, nàng lách mình qua một bên để Lam Linh có được cơ hội để tướng công ban ơn mưa móc. Còn phần mình dams phụ mon trốn từng vị trí nhạy cảm trên người hấn.

- Linh nhi. Không ngờ nàng hạ thân đã không thể nhẫn nại được nữa rồi.

Ngón tay hấn rõ ràng cảm nhận được tiểu cô nương bên dưới không ngừng hoạt động, ngón tay như bị cuốn vào bên trong.

- Uhwm...

Lam Linh khẽ rên một tiếng, toàn bộ hạ thể liền pho bày trước mắt hắn. Ác phụ thần sắc điên đảo chứng sinh, thèm muốn cự vật điên cuồng lấp đầy khoảng trống nơi hạ thể.

Trần Duyên biết được điều đó, hắn ôm chầm lấy thân thể đầy đà nâng nàng đứng dậy. Từng bước tiến tới cửa sổ, tấm kính to lớn trong suốt có thể cho người bên trong nhìn thấy bao quát khung cảnh bên dưới.

Lam Linh nhất thủ chống đỡ trên mặt kính, tay kia không quên kéo xuống nội khổ làm lộ ra toàn bộ tuyệt cảnh của mình.

Trần đại sắc lang làm sao có thể bỏ qua lời mời gọi câu hồn đoạt phách này, hắn bắt lấy eo thon của nàng, trường thương đã lộ ra nanh vuốt, mạnh mẽ đâm thẳng về phía trước.

- A...a...

Ác phụ điên cuồng gào thét, cự nữ va đập mạnh vào mà kính sao mỗi lần Trần Duyên đẩy hông. Nàng nhìn xuống tượng tượng như hàng trăm ánh mắt kia nhìn thấy bản thân như một con thú khát tình, nỗi khát vọng bị phát hiện lớn hơn bao giờ hết từ đó một luồng khoái cảm chưa từng thấy mạnh mẽ sản sinh.

- Ha ha ha Linh nhi a Linh nhi, nàng không phải luôn e ngại khi cùng các tỉ muội dùng hoa chiêu trước mặt ta sao? Tại sao lại tỏ vẻ rất hưởng thụ nha.

Hắn gian ác nhất trường dùng lực đánh mạnh vào phong đồn đàn hồi.

- A...

- Có phải nàng khao khát để bọn chúng nhìn thấy, để tất cả nam nhân trong thiên hạ biết được Lam Linh nữ nhân giết người không ghê tay lại che giấu một bộ mặt đậm đàng tới nhường này.

Trần Duyên bắt lấy khuôn mặt nàng, mỹ phụ muốn tránh né nhưng lại không thể kháng cự, cứ nhìn chằm chằm xuống bên dưới nơi đông người qua lại.

- Phải!!! càng nhiều kẻ chứng kiến thiếp càng hứng tình, tướng công...kiến thiếp mạnh hơn nữa a.

Lam Linh bị hành động hoang đường của hắn đánh tan lực kháng cự, nàng buông bỏ tất cả sĩ diện, hạ thể càng trở nên mở rộng để dễ dàng tiếp đón vật chí ái.

- Sau cùng đây chính là bảo vật áp đáy hòm của lần đầu giá năm nay.

Tên quân sự hô to, không ít quan khách đều hít lấy một hơi lạnh tỉnh. Ngao Thiên Tùng song quyền siết chặt, hắn cắn răng ken kết rõ ràng mục tiêu tới đây lần này không gì ngoài thứ bảo vật kia.

- Tùy Hồng, thứ này ta khẳng định phải có được. Không cần biết phải đắc tội với kẻ nào.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Đặt bên dưới lớp khăn nhưng có không ít hơn 10 vị Trúc Cơ hậu kì vây quanh đủ để cho thấy giá trị kinh thiên của thứ nằm bên trong.

Quân sự trịnh trọng mở ra bảo vật, một khối hắc thạch chỉ cỡ đầu ngón tay nhưng lại phát ra hàn khí thập phần lợi hại. Ngay cả phiến nham thạch được đặt chế có hỏa nhiệt khiến cho phạm nhân biến thành tro tàn chỉ trong tức khắc cũng không thể chống lại hàn khí kinh khủng kia từ từ bị hư hại.

- Thứ này...là Âm Ma Thạch!!!

Một lão giả tư lịch sâu xa không khỏi hoảng sợ hét lớn, hắn sắc mặt tái mét đôi chân run rẩy muốn tự mình đứng lên cũng không thể được.

- Âm Ma Thạch Giáp đẳng cấp 3 khoáng vật, vật này được hình thành khi hàng vạn vạn sinh linh oan khuất tích xúc mà thành. Lần cuối cùng Âm Ma Thạch xuất hiện đã là chuyện của hơn 1000 năm trước.

Lai lịch của thứ này quá kinh người, trong những kẻ ngồi đây không ai dám nổi lòng tham với thứ quái dị kia.

- Ha ha ha bọn chúng đã không lừa ta, Âm Ma Thạch thật sự đã xuất hiện ah ha ha ha...

Ngao Thiên Tùng cuồng hĩ. Nhưng đứng hầu phía sau, Tùy Hồng sắc mặt lại khác hẳn một trời một vực.

- Thiếu gia đây chính là bảo vật mà người nói?

- Không sai, có được Âm Ma Thạch trong tay đừng nói cái gì mà danh vị gia chủ, mà ngay cả 10 tên đứng đầu trong Bách Nhân Chi Bảng cũng không thể thiếu Ngao Thiên Tùng ta.

Tùy Hồng không dám tin vào những gì tai mình nghe được, Ngao gia chính là một trong những cổ lão thế gia danh tiếng không gì có thể cự cãi. Nhưng nếu tin tức tương lai người thừa kế gia tộc tương lai đi theo tà đạo, nỗi ô nhục này dù có cả trăm tính mạng hắn cũng không thể bù vào.

- Thiếu gia không thể...

- Người cầm miệng cho ta, trên thế gia này Chính Phái hay Ma Tông cũng chỉ phục tùng kẻ mạnh. Ngạo Thiên Tùng ta bất chấp mọi thủ đoạn dù phải nhập ma đạo, chỉ cần có lực lượng thì kẻ nào dám ra mặt chống đối.

Hắn một quyền đánh thẳng vào ngực Tùy Hồng, tên khất cái không hề đề phòng lãnh trọn một quyền liền nằm im bất động.

- Âm Ma Thạch được định giá...100 khối linh thạch...trung phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Âm Ma Thạch tới tay (18+)

Mặc cho tên gia nhân sống chết, Ngạo Thiên Tùng song mục thèm khát không ngừng nhìn chăm chăm Âm Ma Thạch dường như có xúc động muốn ngay lập tức xông lên cướp lấy.

- Ta ra giá 200 trung phẩm linh thạch.

Thanh âm vang lên Ngạo Thiên Tùng như chết điếng.

- Còn có kẻ muốn tranh giành bảo vật với ta...Kim Đan tu sĩ.

Phía sau màn đen Trịnh tổng quản cười thầm.

- Lần này coi như là lễ vật ra mắt, Trần đạo hữu, người ắt hẳn cũng vừa lòng a.

- Hừ Kim Đan lão quái thì sao chứ? Ta không tin hắn dám tại thế nội Thiên Hạ Khách Điểm làm loạn. Ta ra giá 500 trung phẩm linh thạch.

Lần này không chỉ Trần Duyên mà ngay cả Trịnh tổng quản đều cảm thấy khó tin.

- Tên kia không phải là người của cổ lão thế gia sao? Âm Ma Thạch này hắn giữ lấy cũng chỉ rút họa vào thân.

Trịnh tổng quản lắc đầu ngao ngán.

Ngạo Thiên Tùng đã chuẩn bị tâm lý sẽ xuất hiện một trận mưa ra giá kinh thiên động địa. Đối phương dù sao cũng là Kim Đan kỳ cao thủ, dù về phương diện mặt mũi hay ái bảo hắn đều không thể để thứ kia vượt khỏi tầm tay.

- Ta tuyên bố Âm Ma Thạch thuộc về vị đạo hữu ra giá 1500 trung phẩm linh thạch.

Toàn trường ngỡ ngàng, Ngạo Thiên Tùng như muốn điên lên. Hắn sát khí âm hàn dùng song mục giăng đầy tia máu chăm chăm nhìn tới Âm Ma Thạch, thứ mà hắn đã cất công gom góp toàn bộ tích trữ đổi thành trung phẩm linh thạch bị kẻ khác chiếm mất.

.....

- Linh nhi, lời hứa với nàng tướng công sẽ không quên nha.

Trần Duyên cũng không kiềm được hưng phấn, Âm Ma Thạch là thứ không dễ dàng tìm được. Mà khóa Âm Ma Thạch bị tên Ngạo Thiên Tùng cầm đi vừa rồi lại không tệ chút nào.

- Hừ tướng công, chẳng lẽ muốn mang bảo vật ra chân áp thiệp.

Lam Linh mái tóc rối bời, nàng chủ động giữ lấy song thủ to lớn của hắn vòng qua eo nhỏ của nàng. Mỉm phụ thần tình quyến rũ liên tục nhún nhảy để cự long có thể dễ dàng co sát thành âm động tạo ra từng tiếng vang dâm dục.

- Âm Ma Thạch là thứ chỉ âm khiến cho người sử dụng tồn đọng âm khí vô cùng vô tận có tác hại rất lớn. Có không ít người vì muốn mạo hiểm mà góp cả mạng của mình vào.

Nàng lời nói không liền mạch, bởi vì lúc này không chỉ Trần Duyên xâm hại hạ thể. Kim Liên cũng muốn góp vui, từ phía sau liên tục dầy vò song phong to lớn của nàng.

- Hi hi hi Linh ti cũng không hề lo lắng nha, có phải ti biết tướng công sẽ giúp ti bài trừ tác hại của thứ hại người kia không?

Bị Kim Liên đoán trúng, Lam Linh thẹn thùng cúi gầm mặt.

- Tướng công a, lễ vật của chàng thiếp đã nhận. Còn lễ vật của chúng thiếp liệu tướng công có muốn nghe hay không đây?

Kim Liên dâm mị sờ soạng cơ ngực lực lưỡng của hắn.

- Thật sao? ta thật sự rất nôn nóng a.

Trần Duyên vô cùng hiểu kì, Kim Liên đã không dưới 3 lần nhắc tới chuyện sẽ mang kinh hĩ cho hắn nhưng nàng vẫn úp mở chưa chịu nói ra.

- Tin tức thiếp muốn nói cho chàng có liên quan tới Hạ Thảo muội muội nha.

Ầm... trong não hải của hắn tựa như phát ra tiếng vang lớn, Trần Duyên đột ngột dừng nhấp hồng. Lam Linh tuy có chút u uất nhưng nàng cũng không vì lễ đó mà không vui, bởi vì nàng biết giống như nàng cùng Lam Linh, Hạ Thảo cũng là nữ nhân rất được Trần Duyên chân trọng.

- Nàng...nàng nói sao, là tin tức từ Hạ Thảo.

- Không sai! Thiếp biết là chàng rất muốn nghe mà, nhưng chàng cũng không thể vì vậy mà khi phụ Linh tí nha.

Nàng cười như không cười nhìn tới Lam Linh vẫn chưa thể đạt tới cao trào.

- Linh nhi, là tướng công không tốt. Ta sẽ đền bù cho nàng.

Trần Duyên nhận ra bản thân thất thố, vội vàng ôm chầm lấy ngọc thể của nàng, cự long càng cứng rắn xâm nhập khiến cho điểm phụ phải há miệng lớn rên rĩ.

- Chàng còn nhớ thiếp từng dùng pháp bảo mà chàng ban cho trợ giúp Hạ Thảo muội muội tình tâm đi?

- Là Huyền Vũ Hồng Liên!!!

Trăm năm Huyền Vũ Hồng Liên vốn là cấp 2 Giáp đẳng linh dược, được Chu lão dùng thủ đoạn đặc thù luyện chế thành pháp bảo. Trần Duyên vì muốn áp chế dâm khí bên trong thể nội của Kim Liên nên đã quyết định tặng nàng pháp bảo quý giá này làm vật hộ mệnh.

- Vậy là thời gian qua nàng vẫn một mực không thu pháp bảo kia trở lại sao?

- Hi hi hi chỉ là tiểu rắc rối không đáng nhắc tới, quan trọng là tiếp đã được Hạ Thảo muội muội thông qua Huyền Vũ Hồng Liên có nhắc tới một thứ, đó chính là Liên Ngẫu.

Trần Duyên chơi đùa hạ thể của ác phụ mỹ lệ nhưng vẫn chú ý tới lời nói của nàng.

- Liên ngẫu, từ xưa tới nay ta chưa từng nghe nói qua có kẻ thu thập Huyền Vũ Hồng Liên mà lấy được liên ngẫu (củ sen) của nó.

Dựng dậy Lam Linh, Trần Duyên thống khoái dùng miệng nhỏ của nàng liếm láp cự long hung dữ. Cuối cùng hắn cũng chịu buông tha, phóng xuất tinh hoa lên gương mặt kiều diễm chết người kia.

- Chắc ta đành phải dò hỏi một phen a.

Hắn nhất thủ vuốt ve Lam Linh ác phụ vừa đạt cao triều đang phủ phục trên chân, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Trịnh tổng quản úp mở

Sau khi cho hai vị mỹ phụ ăn no, Trần Duyên cũng không còn hứng thú nán lại liền âm thầm trở về động phủ. Công việc của hắn lúc này chỉ đơn thuần là nhần nại, với tu vi Trúc Cơ tầng 3 Trần Duyên nhận ra hắn vẫn còn quá nhỏ yếu. So với những tu sĩ tán tu tài nguyên thiếu thốn thì dễ dàng bắt nạt, nhưng trực tiếp đối chiến với những kẻ có dồi giàu tài nguyên cùng thiên phú kinh thiên thật sự nói dễ hơn làm.

Hôm nay sau khi gặp mặt Ngao Thiên Tùng, tuy chưa thể trực tiếp đối mặt nhưng Trần Duyên nhận ra bản thân không hề có cửa chiến thắng. Thậm chí ngay cả tu vi của Ngao Thiên Tùng cũng như bị màn sương mờ che phủ, đối phương khẳng định đã dùng thủ pháp đặc thù ẩn giấu tu vi. Nhưng ít nhất Trần Duyên cũng tự nhận bản thân không thể nhẹ như không tiếp một đòn của tên khất cái Tùy Hồng như hắn.

Mặc khác, hấn nhìn vào trong pháp bảo bản mệnh Loa Trùng Ốc không khỏi có chút thất vọng.

- Hỡi, công sức bản công tử “kinh doanh” gần trăm năm cũng chỉ còn lại bấy nhiêu. Mấy tiểu tử tông, các ngươi có thể nhanh chóng liền chuyện “ấy ấy” mau đi...

Phệ Huyết Trùng quân số còn chưa đủ một thành, tuy lực lượng tinh nhuệ vẫn còn rất đông nhưng chiến thuật biến người mới chính là ưu điểm lợi hại nhất để Trần Duyên thi triển thần thông Thần Không Vạn Trùng phát ra uy lực tuyệt luân vốn có.

Trần Duyên lại càng không thể không chế chúng làm... chuyện đó được, quá mất nhân tính a. Tiểu Huyết cũng kịch liệt phản đối phương thức bạo tàn này nên Trần Duyên chỉ còn cách thuận theo ý trời thôi.

.....

Ma Kiếm Tông, Phong Ma Sơn. Lặng lẽ tĩnh tọa Phong Ma Chân Nhân mí mắt khẽ nhắm lại, lão tà hữu diễn hóa ra một trường kiếm khí nhanh như chớp chặn lấy một quả truyền tin phù.

- Tiểu tử này...chưa quá 3 năm nhưng lại gây ra chuyện náo động tới mức này...

Phong Ma Chân Nhân khí sắc chợt thịnh, lão cũng không vội vàng tiếp ứng mà khẽ vỗ tay. Một bóng đen thân phục bên cửa động liền lao ra ngoài khỏi phục không gian tĩnh mịch vốn có.

.....

Vân Ngọc Tháp từ khi lộ ra tin tức Trần Duyên trốn tránh liền thu hút vô số nhân sĩ ngày đêm phục kích bên ngoài. Bọn chúng một phần vì hiếu kỳ muốn biết được kẻ dám cả gan đụng tới Dược Sơn Phái nhưng phần nhiều cũng bởi vì món phần thưởng to lớn kia.

- Cao huynh, tên ác ma Trần Duyên kia thật sự lẩn trốn trong kia sao?

- Ta không dám khẳng định nhưng 5 thành hấn vẫn còn bên trong.

Hai kẻ cần trọng vạch ra kẻ lá nhìn tới Vân Ngọc Tháp.

- 5 thành? Không phải đám người ngoài kia đều tỏ vẻ rất chắc chắn sao?

- Hừ! Ngày hôm nay chỉ riêng địa điểm mà Trần Duyên lẩn trốn ta đã nghe qua cũng không dưới 3 danh tự, còn nơi hấn đi qua thì có điều tra tới năm sau cũng không thể hết được.

Hấn nội tâm vô cùng nóng giận, tin tức Trần Duyên chưa trở về Ma Tông lãnh địa vừa được tung ra thì đã có vô số kẻ phao tin địa điểm lẩn trốn của hấn. Thật thật giả giả không biết đường đầu mà lẩn, hấn dám khẳng định đã có bàn tay của thế lực nào đó cố tình loan tin hòng đánh lạc hướng của mọi người.

.....

- Trần đạo hữu đừng trách Trịnh mỗ nói thẳng.

- Mời Trịnh tổng quản.

Vân Ngọc Tháp, Trần Duyên kẻ chủ mưu gây rối lại thập phần thư thả. Hấn trầm trệ ngồi trên ghế lớn, cầm lấy một tách trà vô tư hưởng thức.

- Tình hình của đạo hữu bây giờ quả thực phải nói là đứng trên chảo dầu, chỉ một bước sơ sẩy tính mạng sẽ khó bảo toàn a.

Trần Duyên đột ngột dừng lại, hữu ý nhìn qua Trịnh tổng quản ôn tồn vuốt chòm râu nhỏ xíu loe hoe vài cọng của lão.

- Tên này thật ra có ý gì đây?

Đột ngột nhắc tới hoàn cảnh lúc này khiến Trần Duyên bản tính đa nghi trở dậy.

- Không dám làm phiền tới Trịnh tổng quản, ta thân gia tuy không nhiều nhưng những năm qua cũng tích trữ khá khá đủ để bản thân ăn nẫu trong đây chờ khi bão tan, lúc đó hấn nghĩ tới chuyện rời đi.

Trần Duyên về mặt lạnh nhạt trôi chảy đáp.

- Tích trữ...còn không phải thu lấy từ thi thể kẻ khác đi.

Nhận thấy Trần Duyên là cục xương cứng không thể quanh co, Trịnh tổng quản cũng lười chơi trò tiểu xảo với hấn.

- Một mưu kế không tệ, chỉ là Trần đạo hữu đã quên rằng thế lực muốn truy tung ngươi lại là một cự đầu a. Thiên Hạ Khách Điểm thì không sợ nhưng nơi đây dù sao cũng chỉ là một cái phân bộ nhỏ nhoi. Nếu Dược Sơn Phái liều mạng đánh tới đây, Trịnh mỗ e rằng vì cái mạng già này cũng đành phải

đắc tội.

Trần Duyên đầu óc loạn chuyển, tại sao hắn lại không nghĩ tới chuyện này. Vãn Ngọc Tháp mang danh của Thiên Hạ Khách Điểm nhưng không phải là tổng bộ, chỉ cần một vị tu sĩ Kim Đan kì có ý truy sát. Ngọn tháp nhỏ nhoi này cũng không thể bảo toàn tính mạng của hắn.

- Đa tạ Trịnh tổng quản có tâm nhắc nhở, ta sẽ sớm tìm cách rời đi không để liên lụy tới Trịnh tổng quản cùng chư vị đạo hữu tá túc tại đây.

- Trần đạo hữu quả nhiên là một người hiểu lí lẽ, Trịnh mỗ cũng không phải là kẻ hẹp hòi. Thật ra... có một cách để đạo hữu bình an quay về Ma Kiếm Tông.

Thanh âm của lão cực nhỏ nhưng lại là một chấn động vô cùng lớn, Trần Duyên hai mắt mở to có vẻ không dám tin tưởng.

- Trần đạo hữu không cần nhìn ta bằng ánh mắt ngờ vực đó a, Trịnh mỗ quả thật không có năng lực này. Nhưng mà có một vị tiền bối ta quen biết, chỉ cần người đó ra tay ta dám khẳng định Trần đạo hữu sẽ hóa nguy thành an, yên bình vượt qua tai kiếp này.

Trịnh tổng quản treo trên miệng nụ cười đắc thắng, hắn biết rõ Trần Duyên hiện nay đã không còn lối thoát. Sư phụ Phong Ma Chân Nhân dù có bản lĩnh cao cường tới đâu cũng khó lòng một tay che trời. Đặt chân tới Chính Phái lãnh địa bất kì vị cao thủ Ma Tông nào cũng luôn muốn điều thấp. Ân oán hai bên dù có dẫn nước từ đại dương rộng lớn cũng khó lòng rửa sạch, một khi bị kẻ thù phát hiện kết cục phải đón nhận không gì khác ngoài vô tận truy sát.

- Chẳng hay vị tiền bối mà Trịnh tổng quản nhắc tới là ai, ta thật tâm muốn tìm tới bái phỏng a.

- Ha ha ha Trần đại hữu quả là người ngay thẳng, việc này hơi chút khó khăn Trịnh mỗ cần một chút thời gian sắp xếp mời Trần đạo hữu nhẫn nại.

Trần Duyên biểu hiện khiến Trịnh tổng quản tỏ vẻ hài lòng. Hai người khách sáo vài câu rồi hắn cũng đành cáo lui, từ trong miệng của Trịnh tổng quản thật không thể lần mò ra một chút tin tức gì.

- Vị tiền bối kia... 9 phần là người đó không thể sai được.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Vô Hạn Sinh Cơ chân ý

Trở về động phủ, Trần Duyên điên cuồng vùi đầu vào tu luyện (khà khà). Mặc dù Trịnh tổng quản đã ra lời hứa hẹn nhưng đó cũng chỉ là lời nói từ một phía. Điều mà hắn tin tưởng nhất không thứ gì khác ngoài chính bản thân thực lực. Ít nhất trong 10 năm tới thực lực của hắn phải có biến đổi cực lớn, nếu không... một chút cơ hội chuyển mình là điều không hoàn toàn tồn tại.

- Chu lão lại bật vô âm tính, chỉ dựa vào thần thông Thần Không Vận Trùng vẫn chưa đủ. Phải còn cách gì đó... nhưng cách gì...?

Trần Duyên tình cảnh nước sôi lửa bỏng gần như đã không còn đường thoát. Không như Khôi Lỗi Tông âm thầm ra tay, Dược Sơn Phái chỉ đích danh muốn bắt được Trần Duyên hắn thậm chí còn treo ra một cái giá trên trời. Chính Phái không phải là nơi Ma Kiếm Tông có thể tùy ý vurun vùi bạch tuột xâm lấn, để giải nguy cho hắn tồn thất sẽ không thể lường trước được. Ma Kiếm Tông sẽ không ngu ngốc làm ra quyết định này.

Trần Duyên như muốn điên lên, hắn trong lúc nóng giận nhất quyền không tự chủ đánh mạnh xuống đất tạo ra một tiếng nổ kinh hoàng khiến cho không chỉ các vị thể tử hoảng sợ mà ngay cả Vãn Ngọc Tháp cũng phải chấn động.

- Tiếng động này... phát ra từ Tử Phủ, hắn là một vị Kim Đan kì tu sĩ nào đó gây nên a.

Vô số ánh mắt khiếp đảm nhìn tới nhưng bọn chúng cũng không muốn nán lại quá lâu, trở thành cọc gỗ luyện quyền cho một lão quái vật? Đầu kẻ đó hẳn bị vô nước rồi.

- Tướng công, chằng đừng làm thiếp hoảng sợ a. Chằng nhìn đi, chỉ là một chồi non nhỏ bé mà vẫn có thể trong nghịch cảnh giữ được sinh cơ hướng chỉ chúng ta vẫn chưa cùng đường mặc lộ.

Linh Diệu thực phụ lo lắng hắn vì chuyện bị truy sát mà tâm tính không tốt, nữ phụ bước tới dâng lên trà thơm. Nàng vô tình phát hiện một chồi cây vẫn xanh tốt sau một quyền kinh thiên vừa rồi liền nhặt lên cho hắn xem.

- Chồi xanh... sinh cơ... Hóa Mộc Quyết!!!

Tâm trí của hắn bất chợt bừng sáng, Hóa Mộc Quyết khẩu quyết vốn được Trần Duyên khắc sâu trong trí nhớ lại một lần nữa phóng ra trước mắt tạo thành vô số cổ tự từ trước tới nay hắn chưa từng nhìn thấy.

- Tướng công...chàng...

- Linh Diệu, muội tuyệt đối đừng chạm vào tướng công.

Kim Liên nhanh như cắt ngăn cản Linh Diệu đang muốn lay tỉnh hắn.

- Kim Liên tí ti, chàng đột nhiên...thật ra chàng đừng phải chuyện bất trắc gì sao?

- Đây cũng là lần đầu ta chứng kiến, nhưng mà biểu hiện này không chừng lại là tin vui a.

Chúng thê từ đều ngầm hiểu ý vội lui ra phía sau không dám làm phiền hần tinh tâm. Tuy có chút đột ngột nhưng các nàng đều cảm nhận được một dòng thác sinh khí mạnh mẽ từ người hần đang dần bao phủ lấy khắp cả động phủ. Biết được công pháp chủ tu của Trần Duyên, Hóa Mộc Quyết lấy sinh khí làm chủ đạo, các nàng cũng dự đoán được hần có thể đã xuất hiện cảm ngộ mới.

Các nàng tiên đoán không sai, Hóa Mộc Quyết pháp quyết không ngừng diễn luyện ra tầng tầng ý nghĩa sâu xa mà Trần Duyên chưa từng chạm tới. Từ khi đột phá đệ nhị tầng nguyên khí tinh thuần 6 thành, Trần Duyên tâm trí đã có chút phân tâm. Hóa Mộc Quyết cho tới nay vẫn chưa cho thấy công dụng rõ rệt khi tham chiến, một phần nằm ở đặc thù của kẻ dựa vào thần thức khổng trùng như hần, mặc khác Mộc nguyên khí đều đặt nặng tác dụng phụ trợ.

Đa phần kẻ thù đều đã tử nạn trước khi có thể chạm tới hần, dù có thụ phải thương thế thì so với Mộc nguyên khí hồi phục chậm chạp, đan dược lại diệu dụng hơn nhiều lần.

- Hóa Mộc Quyết có cừu tăng, mỗi tam tăng lại xuất hiện một quan môn mà không thể lấy thiên phú hay ngàn năm tu luyện liền có thể bỏ khuyết. Chìa khóa duy nhất để giải khai tầng thức cuối cùng phá tan quan ải, tránh khỏi kết cục “nhân thể hóa mộc” chính là cảm ngộ.

Tầng tầng lớp lớp tin tức mà trước nay hần chưa thể với tới dần hiển lộ trước mắt. Cảm thụ sinh mạng, suối nguồn của sự sống chính là dòng chảy sinh mạng của vạn vật sinh linh tồn tại trên thế gian. Chỉ có kẻ từng kinh qua lần ranh sinh tử mới xuất hiện một tia hi vọng có thể nhìn thấy.

- Thì ra là vậy, quả nhiên sau khi dính phải độc chiêu của kẻ dụng hóa cầu kia. Ta tưởng chừng bản thân đã chạm tới hoàn tuyền...đó chính là cảm nhận của kẻ sắp chết sao?

Cái cảm giác lơ lửng giữa bầu trời và mặt đất, khác với phi hành là hần không còn bị “tù giam” nhục thể cản trở. Hần chính là thiên, là địa...chính là bất kì thứ gì hần có thể chạm vào.

Trần Duyên một thân nhẵn nhụi, nơi hần đã tọa đã trở một thân cây cổ thụ to lớn, bóng lá xum xuê. Hóa Mộc Quyết công pháp chủ tu của hần đang không ngừng phát tán sinh khí làm cho vô số sinh linh, thảo quả đầm trời này lộc.

- Hóa Mộc Quyết đệ tam tăng...Vô Hạn Sinh Cơ.

Lục quang chói mắt còn hơn cả thái dương bao bọc lấy toàn bộ nhục thể, Trần Duyên song thủ chậm chạp nâng lên. Kì lạ thay những chồi non chỉ vừa mới nảy mầm một khắc trước với tốc độ mà mắt người thấy được dần dần cao lớn. Chẳng mấy chốc động phủ khô cằn đã bị phủ một màu xanh của rừng cây, không ít gốc cổ thụ dường như đã ngàn năm tuổi đang vươn mình ngạo nghễ.

- Chân ý cuối cùng ẩn giấu trong Hóa Mộc Quyết đệ tam tăng Vô Hạn Sinh Cơ là đây sao?

Trần Duyên có thể cảm nhận được một nguồn sinh cơ dường như vô tận đang chảy dọc khắp cơ thể. Với nguồn sinh khí dồi dào này e rằng kẻ thù nếu không ra tay tận diệt thành tro bụi thì hần cũng có thể “đoạn chi trọng sinh” trở về thời điểm toàn thịnh không có lấy một chút thương tích nào.

- Hóa ra cái giá phải trả khi áp chế tu vi lại không tệ chút nào.

Nhìn lại tu vi Trúc Cơ kì tầng 3 của mình, với khả năng hấp thụ linh khí của thần thông Thiên Hạ Hồng Lô, Trần Duyên sớm phải đột phá Trúc Cơ tầng 4 mới phải đạo. Nhưng nhìn vào luồng sinh khí vô tận vẫn đang không ngừng chạy dọc khắp cơ thể, Trần Duyên thầm kinh hi bởi vì hần biết được lựa chọn đó là đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 236: Sinh cơ thần ấn

Đạt được Vô Hạn Sinh Cơ chân ý Trần Duyên vẫn chưa vội thỏa mãn, có được dạt dào sinh khí cũng không đồng nghĩa với việc thực lực của hần có thể chống lại cơn sóng dữ này. Nhưng trong đầu của hần chợt lóe lên một ý nghĩ...

Không thể kiên nhẫn được nữa, hữu thủ mở lớn. Một luồng sinh khí nồng đậm hiện lên biến chuyển thành một khối cầu gói gọn trong lòng bàn tay. Đây

chính là giới hạn hiện tại của Trần Duyên, nếu như hắn càng phóng xuất ra nhiều hơn nữa sinh khí thì khả năng khống chế sẽ không còn nữa, sinh khí cầu sẽ đột ngột vỡ tung phát tán đi nơi khác.

Tà thủ ngón tay đưa tới, lấy luồng sinh khí kia làm mục. Trần Duyên hoàn toàn đắm chìm thế giới trận pháp của riêng hắn. Nên nhớ rằng số lượng trận pháp Trần Duyên có thể họa ra đều chỉ đếm được trên đầu ngón tay, một phần vì Chu lão không muốn hắn phân tâm “đa mà không tinh”. Ngoài ra tu luyện trận pháp thật sự là một thứ thách thức lòng kiên nhẫn kinh người. Chỉ một tiểu trận pháp, có khi cả đời người vẫn chưa thể hiểu thấu.

- Quái lạ... tay của ta dường như tự chuyển động không còn theo sự khống chế của bản thân nữa.

Tới khi hắn nhận ra điều bất thường, một đồ án có hình thù kì dị đã ở ngay trước mắt. Khẽ nhắm mắt dưỡng thần, 3 ngày 3 đêm không phải là điều lớn lao với một Trúc Cơ tu sĩ. Nhưng họa ra trận pháp không chỉ hao tổn thần thức kinh người, mà thứ sinh khí để hắn có thể tùy ý họa trận lại là do Hóa Mộc Quyết vận chuyển nguyên khí trong cơ thể mà thành.

- Hao tổn cả thần thức lẫn nguyên khí, loại trận pháp này không thể là thứ có thể tùy tiện họa ra a.

Nguyên khí trong người còn lại không tới 3 thành, chính hắn cũng không ngờ chỉ họa ra một pháp trận lại có thể hao phí kinh người như vậy.

- Nguyên khí của ta tinh thuần 6 thành mà chỉ cần họa ra 1 pháp trận đã gần như sức cùng lực kiệt. Quả thật không dám nghĩ tới nếu là kẻ khác sẽ rơi vào thảm bị vật khô đi.

Ngoài miệng than vãn nhưng sắc mặt của hắn lại tốt hơn bao giờ hết. Một cái phẩy tay gọi ra song Ngọc Thạch Đường Lang, Trần Duyên ánh mắt buồn bã khi nhìn tới song đao bị nhưng tên tham lam kia chặt đứt của Nhất Lục, dù cho hắn đã dùng không ít đan dược trị thương nhưng tình hình lại không hề có một chút tiến triển nào.

- Nhất Lục, lại gần đây với ta.

- Gr...

Được Trần Duyên bồi dưỡng từ khi còn trong ổ, hắn đã như phụ thân sinh thành của bọn chúng. Nhất Lục nhu thuận từng bước lại gần, đầu lớn tỏ vẻ vui mừng khi được hắn xoa nhẹ.

- Nhất Lục, lần này thật sự là thua thiệt cho ngươi a. Nếu không phải vì muốn bảo vệ cho ta, ngươi cũng sẽ không bị rơi vào tình cảnh này.

Ngọc Thạch Đường Lang cơ trí không tệ, nhanh chóng lắc đầu biểu hiện là do chính nó tự nguyện nhận lấy, không hề có ý định trách khừ Trần Duyên.

- Ha ha ha tiểu tử hiểu chuyện.

Trần Duyên hài lòng mỉm cười.

- Sinh Cơ Thần Ấn này, ta vì ngươi mà sáng tạo ra... mà cũng chính là 1 lần đánh cược. Nếu ngươi nguyện ý, ta sẽ khắc trận ấn này lên ngươi. Hấp thụ vô hạn sinh khí biết đâu vết thương này...

Không để hắn dứt lời, Nhất Lục không do dự mạnh mẽ gật đầu. Đối với Ngọc Thạch Đường Lang, chỉ có vô hạn huyết chiến mới khiến đầu linh trùng này cảm thấy thỏa mãn. Mất đi song đao cũng không khác gì hái xuống tính mạng của bọn chúng. Nhất Lục cũng không ngoại lệ, để có cơ hội trở lại bảo hộ Trần Duyên, cùng hắn xông pha sinh tử, đường lang này không ngần ngại mà tiếp nhận tất cả.

- Được. Ngươi hãy cẩn trọng, nếu như có xuất hiện bất trắc ta sẽ lập tức hủy đi ấn chú. Nên nhớ tính mạng mới là điều trọng yếu.

Sinh Cơ Thần Ấn vốn là một pháp trận thu nhỏ nên từ từ tiến vào nội thể của Nhất Lục.

- Gr...

Đường lang sau khi tiếp nhận Sinh Cơ Thần Ấn, làn da ngọc thạch càng trở nên chói mắt. Trần Duyên ngấm cảm nhận được vô số sinh khí bị hấp thụ dàn tập trung tại nơi song đao bị hủy hoại.

- Thành công rồi, ta đã làm được. Nhất Lục a, ngươi sắp trở lại hoàn thiện như trước rồi.

Tuy có phần chậm chạp, nhưng đó chính thực là song đao vốn gắn liền với cơ thể của Nhất Lục bị chém mất lại đang chậm chạp sinh trưởng không thể sai được.

- Gr...

Nhất Lục càng hưng phấn so với hắn gấp bội, đường lang điên cuồng gầm thét, sinh lực lại càng như thác đổ truyền về. Song đao tốc độ dài ra còn nhanh hơn cả bàn tay điều này thật sự khiến Trần Duyên trở mắt.

- Còn... còn có công dụng này nữa sao?

Bị động hồi phục cùng với chủ động thật sự khác nhau một trời một vực. Hành động của Nhất Lục vừa rồi đã chứng minh rằng đầu linh trùng này thật sự

có thể tùy ý không chế Sinh Cơ Thần Ấn diệu dụng.

- Nếu như ta cấp Sinh Cơ Thần Ấn cho toàn bộ Phệ Huyết Trùng không phải sẽ...

Chỉ cần nghĩ tới đây thôi Trần Duyệt đã cảm không được sự thềm thuồng. Một đội quân linh trùng bắt từ... kẻ nào có thể kháng cự trước sự dụ hoặc này a.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Trịnh tổng quản dẫn dụ?

Cự thạch che chắn Tử Phù im lìm hơn 10 năm cuối cùng cũng được khai mở. Trần Duyệt không còn chút gì luyến tiếc một hơi phi hành thẳng xuống đại sảnh, nơi mà Trịnh tổng quản đã ở đó từ trước.

- Trần đạo hữu quả là người đúng hẹn, chúng ta mau đi thôi không nên để vị tiền bối kia chờ đợi quá lâu.

Tình thế có chút gấp gáp, Trịnh tổng quản cũng không nhiều lời. Lão đuổi gia nhân xung quanh ra ngoài, đóng chặt cửa, bộ dáng thập phần thận trọng.

- Trịnh tổng quản, không phải...

Trịnh tổng quản chậm chậm đi tới kệ sách, lão khẽ ấn mạnh một quyển thư tịch không mấy nổi bật. Bên dưới đại sảnh địa đạo dần khai thông, trước sự kinh ngạc của Trần Duyệt.

- Trần đạo hữu, mời.

Lão mỉm cười bí ẩn, không đợi Trần Duyệt kịp mở lời tra hỏi, thân hình mập mạp đã dần biến mất vào trong địa đạo.

- Cái này...

Trần Duyệt không thể không đề phòng, nhưng cuối cùng khó có thể tìm ra phương án khả thi hơn. Hắn cắn răng theo sau nhưng cũng không quên phòng bị.

Hai người cước bộ càng lúc càng nhanh, tới khi một cánh cửa lớn bắn ra kim quang chói mắt thu hút lực chú ý từ Trần Duyệt.

Cửa lớn được chế tác từ một thứ kim thiết mà hắn chưa từng biết tới, trên đó lại còn điêu khắc hai nhân ảnh vô cùng uy nghiêm. Khí tức của bọn chúng khiến cho Trần Duyệt không dám nhìn quá lâu, bởi vì hắn có ảo tưởng rằng bản thân sẽ bị luồng khí tức kinh thiên đó nuốt chửng.

- Phía trước Trịnh nỗ không đủ tư cách bước tiếp, kính chúc Trần đạo hữu gặp dữ hóa lành, biến nguy thành an.

Trịnh tổng quản hít vào một hơi lạnh, sắc mặt của lão cũng không khác gì Trần Duyệt, đối với cánh cửa lớn kia tỏ ra kiên kị thật sâu. Không kịp để Trần Duyệt gặng hỏi, lão một thân bản tử đạp trên một tấm thảm lớn biến thành một đạo tinh quan bắn ngược trở về.

- Trịnh tổng quản, người...

Khí thế như muốn ăn tươi nuốt sống khiến Trần Duyệt cũng nhận ra nguy cơ không nhỏ. Nhanh như chớp hắn cũng phóng người lùi lại, muốn đuổi theo Trịnh tổng quản thoát khỏi mật thất thì...

- Đây là...cấm chế!!!

Bức tường vô hình làm cho ý định của hắn không thể thực hiện, Trần Duyệt sắc mặt khó coi vô cùng. Rốt cuộc hắn cũng đã hiểu bản thân đã bị rơi vào tòng.

- Lần đánh cuộc này...không lẽ ta đã thua.

Giọng nói tràn ngập phẫn nộ, hai mắt hắn đầy tơ máu. Trong đầu không ngừng loạn chuyển nghĩ tới vô vàn kết cục thảm thương nhất tới với mình.

- Không đúng, nếu như Trịnh tổng quản muốn hại ta, hắn sẽ có vô vàn cách thức, không có lý do gì để lão kiên nhẫn chờ đợi suốt 10 năm dài.

Trần Duyệt nhanh chóng tìm cách thoát khỏi đây, hắn không ngừng dò xét. Thậm chí còn đào lên tất cả đất đá xung quanh nhưng cũng chỉ để cay đắng nhận ra rằng không chỉ lối đi phía sau mà ngay cả trên đầu hay dưới chân cũng đã bị cấm chế bao phủ một con ruồi cũng không thể bay lọt.

- Khắp nơi đều dàn trải cấm chế nhưng chỉ riêng chỗ đó lại không hề xuất hiện 1 tia ba động. Hắn dẫn dụ ta tới đây chính là vì thứ này đây sao.

Không còn cách nào khác, cảm chế này quá mạnh một tên tu sĩ Trúc Cơ như hắn dù có ngàn năm liên tục phá hoại cũng đừng mong gây ra thương tổn gì. Từng bước tiến lại đại công, khí thế càng lúc càng lớn như muốn khuất phục bất cứ kẻ nào dám bén mảng lại gần.

- Bà nội nó, không phải chỉ là cảnh cửa hơi lớn một chút thôi sao? Không lẽ Trần gia lại sợ người.

- Khô Mộc Đại Pháp.

Cái khí tức này Trần Duyệt không thể làm lẫn được, cảm giác như tính mạng không còn thuộc về mình nữa. Hai nhân ảnh kia một kẻ khoác bạch bào còn kẻ kia là hắc bào, tuy cả hai đều che kín khuôn mặt nhưng song mục như thể lợi kiếm sắc bén chỉ cần nhìn tới đâu nơi đó người chết chất thành núi, huyết dịch chảy thành sông, không một tiếng kêu thét nào có thể nghe thấy bởi vì... không còn sinh mạng nào tồn tại dưới tay bọn chúng.

- Trên đời này thật sự có kẻ như vậy sao? Thứ sát khí này thậm chí có thể huyền hóa thành ảo cảnh, nếu như hai kẻ này thật sự tồn tại... e rằng không chỉ người của Chính Phái, Ma Tông cũng sẽ khó lòng ngồi yên.

Dứt khoát vùng thoát ra khỏi ảo cảnh, Trần Duyệt sống lưng rét buốt. Chợt nhận ra quang cầu bao phủ xung quanh, Trần Duyệt nhìn qua Tiểu Mập Mập đang run cầm cập trên vai nội tâm không khỏi ảm áp.

- Tiểu tử... đã hoảng sợ tới mức này mà vẫn không muốn bỏ rơi ta.

Trần Duyệt nở nụ cười ảm áp nhẹ xoa đầu Tiểu Mập Mập. Ánh mắt của hắn dần trở nên bén nhọn, từ trong nội thể một luồng sát khí mạnh mẽ bùng phát bước đầu chống lại thứ sát khí từ hai nhân ảnh kia.

- Cùng lão tử độ sát khí... hừ! Các người quá coi thường Trần Duyệt ta đi.

Thân thể được Tiểu Mập Mập phóng ra Tinh Thần Khai Giáp hộ vệ cùng với Khô Mộc Đại Pháp cheo chống trên người hắn đã có hai tầng ngăn trở. Sát khí phóng ra từ nội thể cũng không ngừng khiêu chiến với hai nhân ảnh kia khiến cho Trần Duyệt mới có thể chặt vật từng bước tiến tới gần.

Trong lúc Trần Duyệt tinh thần mười phần đặt trên hai nhân ảnh kia, từ phía sau cánh cửa một bóng người an tọa trên ghế cao song mục nhìn chăm chăm vào biểu hiện của hắn như muốn tra xét.

- Bước tới 5 bước... Nhất Trảm Đoạt Mạng.

Giọng nói vừa trầm đục vừa khó nghe tới cực điểm, Trần Duyệt biến sắc khi nhận ra bức tranh điêu khắc trên cổng lớn đã chuyển hóa thành hai nhân ảnh. Kẻ mang bạch y mỗi tay là một chủy thủ bén nhọn, thân hình hạ thấp gần như tứ chi chạm xuống mặt đất.

- Thật sự có cách thủ thế kì dị này sao?

Trần Duyệt không khỏi nhúc nhích, hắn không thể lường tượng ra kẻ địch sẽ tấn công bằng cách nào.

Thân ảnh mang hắc y dáng vẻ lại vô cùng cao điệu, sống lưng thẳng tắp, dáng đứng hiên ngang đối lập với tên kia một trời một vực. Nâng lên một thanh kiếm không kém phần kì dị, thân kiếm nhí như mũi kim. Nếu không phải thân ảnh để lộ ra chuỗi kiếm thì Trần Duyệt cũng không thể nào đoán ra binh khí của hắn.

Cảm giác tử vong chưa từng hiện hữu đột nhiên lại xuất hiện, hắn trong não hải không ngờ lại thấy được hình ảnh bản thân bị chém thành nhiều mảnh, tứ chi tan tác, chết không được toàn thây.

Phía sau đại môn, kẻ khổng lồ sau màn dần nổi lên hứng thú cực lớn. Song mục tựa như hai viên dạ minh châu tuyệt thế dán chặt lên Trần Duyệt đứng sững lại.

- Trần Duyệt... kẻ được đồn đại là thiên tài nở muộn, ác ma ăn thịt người. Ta quả thật vô cùng hiếu kì muốn biết phương thức quá quan của người a.

Hắn lộ ra răng ngà càng cười càng cảm thấy sáng khoái. Trước Trần Duyệt đã có rất nhiều kẻ tài tuấn, thực lực hơn người tiếp nhận thử thách. Không ít kẻ tự phụ tự cho mình đứng phía trên thiên hạ, liều lĩnh cứng đối cứng kết cục đều bỏ mạng. Thảm trạng thập phần thê thảm.

Đứng trước bức tường sát khí vô hình khiến cho vô số tài tuấn phải e dè dừng bước. Trần Duyệt khẳng khái thu lại sát khí quanh người, ngay cả Tinh Thần Khai Giáp của Tiểu Mập Mập cũng bị thu hồi.

Trước ánh nhìn kinh nghi của kẻ ẩn nấp kia, Trần Duyệt bình thản tản bộ như thể trước mặt hắn chưa hề xuất hiện hai kẻ hung thần ác sát.

- Thì ra ta đã đánh giá quá cao người rồi, cái gì là thiên tài... chỉ là một nhân hình do đan dược bồi đắp thành mà thôi. Lãng phí thời gian của ta.

Không ngoài dự đoán của hắn, Trần Duyệt thân xác bị cắt làm 5 mảnh, thảm trạng không ai dám nhìn. Đầu lâu rơi xuống đất lăn mấy vòng, đôi mắt vẫn không hề có một tia vẫn đục như thể Trần Duyệt vẫn chưa hề biết gì về xác cục mới diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 238: Quá quan thành công

Tận mắt trông thấy đầu lâu của Trần Duyên rơi xuống khiến kẻ thần bí không khỏi mất hứng. Hắn đã từng chứng kiến vô số thiên tài, dù bọn chúng quá quan thành công hay thất bại thì điểm chung đều xuất ra thực lực viễn siêu người thường. Nhưng Trần Duyên, kẻ không chỉ thoát khỏi truy đuổi thậm chí còn phản sát ngược lại, xú danh vang xa lại đưa đầu ra chịu chết.

Thất vọng, hắn tâm trạng không tốt quay lưng chực muốn rời đi.

- Âm...

Âm thanh vang động dồn dập rơi vào tai khiến hắn sững người. Kẻ thần bí song mục chừng lớn quay người nhìn lại, cổng lớn sừng sững tan thành hàng vạn mảnh vụn. Trần Duyên bình thân bước qua, thần thái không khác gì lúc hắn đối mặt với hắc bạch thân ảnh.

- Thú vị...ha ha ha...tốt...tốt...tốt...!!!

Kẻ thần bí xuất ra tiếng cười sáng khoái, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua từ trong miệng hắn mới xuất ra liền 3 chữ “tốt”. Dù là thiếu niên tài tuấn khắp thiên hạ cùng lắm cũng chỉ được nhận một cái gật đầu tán thưởng thiên phú kinh người của bọn hắn đã là không tệ rồi.

- Tiểu bối Trần Duyên bái kiến tiền bối.

Một quyền quá quan, Trần Duyên còn chưa kịp hưng phấn liền bị thanh âm cuồng tiếu làm cho rung động. Kẻ chấp tay phía sau kia khiến Trần Duyên không thể nhìn thấy dung nhan, thậm chí đối phương là nam nhân hay nữ nhân cũng khó lòng đoán định. Điều duy nhất hắn biết được rằng thân ảnh kia quá mạnh, uy áp vô tình lộ ra...nếu nói không ngoa còn đáng sợ hơn cả...sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân Kim Đan viên mãn tu sĩ.

- Kẻ này lẽ nào...Nguyên Anh lão quái.

Trần Duyên khó khăn nuốt xuống ngụm nước bọt, Nguyên Anh kì tu sĩ...hắn biết không đếm hết một bàn tay nhưng cũng chỉ nghe nói qua thậm chí còn chưa từng được một lần diện kiến.

Kẻ thần bí song mục nhìn chằm chằm vào Trần Duyên khiến cho không khí xung quanh hắn dần bị bóp nghẹt, hô hấp cũng trở nên nặng nhọc thân. Lưng áo đã ướt sũng, Trần Duyên vẫn giữ tư thế cuối người không dám ngẩng mặt lên. Hắn biết bản thân không hề có cơ hội vùng thoát, Nguyên Anh tu sĩ qua lời kể của sư phụ nói rằng pháp lực của tu sĩ Nguyên Anh dời non lấp biển cũng không phải là nói quá a. Trần Duyên e ngại đối phương vì một hành động lỗ mãng mà bùng tay dập tắt sinh mạng của mình.

Trầm mặt hồi lâu, kẻ thần bí lạnh lùng ném ra một khóa lệnh bài tới trước mặt Trần Duyên. Còn chưa kịp nhận thức tình hình thì...

- Âm...Âm...

Mặt đất...à không, cả địa đạo rung chuyển dữ dội. Bên trong không gian tối mịt từng đường rạn nứt dần lộ ra vô số tia sáng chiếu xuyên qua.

- Kì hạn 10 năm đã tới, Trần Duyên bốn tọa sẽ vì ngươi cản đường Thần Dương lão quái cùng tên trưởng lão Dược Sơn Phái kia. Nếu lần này ngươi thoát được 1 kiếp, bốn tọa sẽ đích thân tìm tới ngươi đòi lại món nợ ân tình này.

Trần Duyên ngờ ngác liền bị đánh bật. Trịnh tổng quản thương tích đầy mình trên miệng phúng xuất không ít máu, hắn ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía 2 người lộ tia bất đắc dĩ xen lẫn vui mừng.

- Vậy...vậy mà hắn thật sự có thể thông qua? Tên yêu nghiệt này đáng giá để chúng ta liều mạng a.

Trịnh tổng quản chấp tay hướng người thần bí hành lễ, trên mặt tỏ vẻ tôn sùng tuyệt đối. Tựa như kẻ kia muốn hắn chết thì Trịnh tổng quản cũng không một cái nhiều mày bước chân vào luyện ngục.

- Trịnh Tiên, ngươi làm không tệ.

- Tạ ơn Thập Chủ khen ngợi.

Kẻ thần bí gật đầu hài lòng.

- Ngươi có 3 ngày, nếu không thể vượt qua lãnh thổ Chính Phái tiến nhập Ma Tông...chỉ còn cách trách bản thân vô dụng thôi.

Bỏ lại một câu phía sau, người thần bí hư ảnh liền tan biến chỉ để lại tấm kim bài cùng màn sương cũng thần bí không khác gì chủ nhân của nó vậy lấy tâm trí của hắn.

- Trần đạo hữu, thực hư sau này đạo hữu sẽ rõ. Đương nhiên là đạo hữu phải còn sống, đừng để Thập Chủ phải tốn công vô ích a.

Trịnh tổng quản phi người rồi đi.

- Kì hạn 10 năm? Thần Dương lão quái là ai, kẻ truy nã ta không phải chỉ có Dược Sơn Phái thôi sao? Văn Ngọc Thập thật sự đã làm ra chuyện gì...?

Vô số câu hỏi không thể lí giải, 10 năm hẩn 1 lòng tu luyện Hóa Mộc Quyết không ngờ bên ngoài đã xảy ra những biến động cực lớn.

- Văn Ngọc Thập chính là phân nhánh của Thiên Hạ Khách Điểm, thế lực không thua kém Tứ Tông Tam Phái. Dược Sơn Phái thật sự dám liều mạng tới mức này sao.

Trần Duyên không thể chần chừ thêm được nữa, tuy hẩn không rõ diễn biến ngoài kia nhưng với thần thức mạnh mẽ hẩn có thể cảm nhận được phía trên mặt đất đã tụ họp không ít hơn ngàn tu sĩ pháp lực không hề thua kém. Từng luồng khí cử không ngừng lao tới đây không ít trong số đều bị cản lại nhưng tầm phóng thủ dường như càng lúc càng mỏng manh xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

- Tuy ta không rõ các ngươi vì sao phải liều mạng tới bước này, nhưng Trần Duyên ta ân oán phân minh. Văn Ngọc Thập Thập Chủ, Trần Duyên nợ ngươi một mạng.

Cầm lấy kim bài, Trần Duyên hiểu rõ 1 khắc đối với hẩn càng trân quý. Triệu hồi ra bản mệnh pháp bảo Loa Trùng Ốc, thần thông Thần Không Vạn Trùng được thi triển, trên mi tâm của hẩn dấu ấn linh trùng hiện lên.

- Hóa Mộc Quyết, Vô Hận Sinh Cơ.

Đồng thời chủ tu pháp quyết cũng được kích hoạt. Trong tức khắc 10 bước quanh người Trần Duyên sinh cơ bùng bùng, hơi thở của thực vật không ngờ lại xuất hiện tại nơi tâm tối này.

- Tiểu Khâu, thân thể này của ta...giao cho ngươi a.

Địa Long Khâu từ dưới lòng đất đột ngột lao lên, miệng máu mở lớn nuốt lấy chính chủ nhân của nó. Bên trong cơ thể của đầu cổ trùng này từ lâu đã được Trần Duyên xác thực không khác gì địa ngục. Hàng vạn gai nhọn sắc sảo chờ đợi kẻ xấu số không may rơi vào, lần này kẻ đen đuôi ấy lại chính là Trần Duyên.

Nhờ vào Vô Hận Sinh Cơ chân ý mà Trần Duyên vẫn còn giữ lại được tính mạng, nhưng thân thể hẩn lúc này đã xuất hiện vô số lỗ thủng. Nhìn thấy thân thể tàn tạ bị cọc nhọn vô tình cây nát hẩn chỉ còn cách nhẫn nhịn nổi thống khổ này.

- Khí tức của ta đã suy yếu tới cực hạn, nội trong 3 canh giờ nếu còn chưa thể thoát ra không cần đợi đám người kia truy sát, ta cũng khó lòng sống sót.

Thân thể tồi tệ tới mức vượt xa dự kiến, nhưng Trần Duyên cũng không còn lựa chọn nào khác. Tội kiến này được hẩn từ trong vô tình phát hiện được, không một thứ gì bị Tiểu Khâu nuốt vào để lại dù chỉ 1 chút dấu vết. Tuy rằng mạo hiểm cực lớn nhưng chỉ có cách này mới khiến hẩn lọt qua được cảm nhận của Kim Đan kì tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 239: Văn Ngọc Thập vây công

Văn Ngọc Thập yên bình suốt mấy trăm năm chỉ trong tức khắc liền bị đánh vỡ, hàng trăm bóng người đập trên pháp khí phi hành người nào cũng lộ ra sát khí, song mục nhìn chăm chăm vào hắc y thần bí.

Trong đám đông kẻ tham dự xuất hiện hai kẻ khí tức bức người. Một tên đang về trung niên, chiến bào uy vũ. Quanh hẩn hơn trăm bước chân không có bất kì sinh vật nào có thể tồn tại, thậm chí những tu sĩ Trúc Cơ cũng ái ngại không dám ngạnh kháng đều tự động tránh xa.

- Thập Chủ, kì hạn 10 năm đã tới. Ngươi thân phận đặc thù có sao lại cố tình che chở cho tên ma đầu Trần Duyên, không lẽ ngươi muốn Văn Ngọc Thập trở thành công địch của chúng tu sĩ trong thiên hạ.

Thanh âm hào hùng vang lên.

- Thần Dương đạo hữu ngươi không cần chụp lên đầu ta cái nón bất nghĩa. Ngươi đừng quên rằng Văn Ngọc Thập là phân bộ của Thiên Hạ Khách Điểm. Chúng ta mặc ngươi có phải là kiêu hùng hay ác nhân, kẻ bỏ ra linh thạch tại Thiên Hạ Khách Điểm...hẩn ở trong địa phận Thiên Hạ Khách Điểm không kẻ nào có thể đụng tới.

Thập Chủ khí thế trực tiếp đối đầu không chút nhân nhượng.

- Ngươi dám...

Thần Dương lão quái tính tình không khác gì hỏa hệ chủ tu của hắn, một lời không hợp liền muốn ra tay. Khí thể nóng bỏng hung ác dày xéo khiến cây cỏ dưới chân bỗng chốc trở nên hoang phế.

- Thần Dương đạo hữu chớ mạnh động, lời Tháp Chủ nói không sai. Thiết luật của Thiên Hạ Khách Điểm đặt ra xuất vạn năm qua hắn cũng chỉ tuân thủ mà làm.

Giọng nói êm dịu như muốn hòa tan bầu không khí ngột ngạt do Thần Dương lão quái gây ra.

- Đan Mi đạo hữu còn muốn cùng hắn nói lẽ phải? Quân nhi, đệ tử độc nhất của ta đã chết dưới tay tên súc sinh Trần Duyên. Đừng nói là chỉ một Văn Ngọc Tháp nhỏ, thậm chí là tông môn đại phái Thần mỗ cũng dám liều mạng giết hắn.

Xung quanh đám người rớt cuộc cũng hiểu ra tại sao một tu sĩ nổi danh như hắn lại có hứng thú truy bắt Trần Duyên. Thông Chân Đan tuy trọng yếu nhưng cũng không đáng để hắn mạo hiểm đắc tội với Ma Kiếm Tông nhất là Phong Ma Chân Nhân ác danh còn đó.

- Quả nhiên lời đồn đãi không sai.

- Lời đồn là gì? Lẽ nào người biết tin tức trọng yếu nào sao?

Khắp nơi dần phát ra tiếng nghị luận.

- Đệ tử thân truyền độc nhất của Thần Dương lão quái, Đông Quân thiên tài tán tu kẻ xếp hạng thứ 98 trong Danh Bá Chi Bảng đã bị Trần Duyên giết chết.

Tin tức này không khỏi khiến mọi người cõi lòng oanh động. Thì ra tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ chết dưới Thanh Long Cung thì thể không còn kia lại là một kẻ có tên trên Danh Bá Chi Bảng.

- Lời người nói là thật sao...hắn tu vì vẫn chưa đột phá Trúc Cơ trung kì a...

Hắn sợ hãi lắp bắp.

- Ta cũng không tình nguyện tin tưởng, nhưng chính Thần Dương tiên bối nói ra không thể nào là giả được.

Tin tức lan truyền ra với tốc độ cực nhanh, vô số tu sĩ từ kinh ngạc dần chuyển qua kiên nghị không thôi. Nếu trước kia Trần Duyên chỉ đơn thuần là một tên ma môn đệ tử không ít kẻ dù mạo hiểm cũng dám diệt sát nhưng tình cảnh này lại không đơn giản. Đối với bất kì thế lực nào, một kẻ được nêu danh trên Danh Bá Chi Bảng dù chỉ là kẻ áp chót cũng đủ để thế lực đó bỏ ra thiên đại thủ đoạn dốc sức bảo hộ.

- Tên ngu ngốc này không biết giữ mồm giữ miệng.

Đan Mi trưởng lão lãnh diễm sắc mặt có chút khó coi, nàng ánh mắt bất thiện nhìn qua hắn. Không ngờ ngay tại lúc trọng yếu này tin tức có thể làm đảo lộn tình thế lại phát ra từ chính đồng minh của nàng.

- Khốn kiếp, tiện tì kia thật sự chưa chết thậm chí còn nhớn nhọc trước mắt. Chỉ cần bắt được tiểu súc sinh Trần Duyên, từ trong não hải rút ra kí ức. Tất cả bảo tàng a cướp được từ động thiên kia đều sẽ bị ta thu vào trong tay.

Đan Mi trưởng lão khế cắn môi, nàng không muốn đem dài lăm mòng. Càng nhanh chóng bắt lấy Trần Duyên cơ hội đoạt lấy bảo tàng càng lớn. Nữ nhân quyết không nhiều lời, thôi động pháp lực không chế kiếm hình pháp bảo. Nàng muốn dốc toàn lực, chỉ cần vượt qua tên Tháp Chủ thần bí kia Trần Duyên dù có mọc cánh cũng khó mà chạy thoát.

- Ha ha ha Đan Mi trưởng lão quả xứng danh nữ trung hào kiệt, Thần mỗ cũng đành thất lễ rồi.

Dược Sơn Phái là đại thế lực duy nhất có cơ hội chống lại Ma Kiếm Tông hòa nộ, Thần Dương lão quái ngoài miệng hùng phong vô hạn nhưng có thể tu luyện tới bước này lão không phải là kẻ đầu óc đơn giản. Sau khi khẳng định Đan Mi trưởng lão không có ý định rút lui, Thần Dương lão quái mới thật sự ra tay.

- Phải giết được Trần Duyên trước khi hắn rơi vào tay Dược Sơn Phái, Thái Dương Thần Thạch không thể bị lộ ra ngoài. Kẻ tên Trần Duyên kia tu luyện chưa tới trăm năm khẳng định sẽ không thể biết được pháp bảo của Quân Nhi ẩn chứa diệu cơ.

Đan Mi trưởng lão cùng Thần Dương lão quái trong lòng đều ẩn tàng thủ đoạn, hai người bọn họ không ai tin tưởng ai nhưng người ta thường nói “kẻ thù của kẻ thù là bạn” giữa đường xuất hiện Văn Ngọc Tháp xuất hiện. Một tu sĩ cùng cấp phải chính diện đối mặt nguy cơ quá lớn, tạm thời hợp tác tính ra có thể phá giải bước ngoặt trước mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 240: Bắt đầu truy sát

Ba vị đại tu sĩ Kim Đan đã lao vào vòng chiến, dư uy dù đứng cách đó ngàn bước chân cũng không phải một kẻ có tu vi Trúc Cơ có thể chống đỡ.

- Làm... làm sao đây? Ta thật sự không muốn xen vào trận chiến kia a.

- Đầu người bị vô nước sao? còn không nhanh tẩn ra truy tìm Trần Duyên, hai vị tiền bối chính là đang cầm chân Thập Chủ để chúng ta tiện bề truy sát hắn.

Một tên cơ linh nhanh chóng đánh động mọi người, ngay tức khắc hàng trăm nhân ảnh tẩn mát ra tứ phía lung sục khắp mọi ngõ ngách đồng thời rời đi càng xa càng tốt, nếu dư uy của trận chiến lan tới không khác gì mang họa vào thân.

- Các người hãy lung xét kĩ lưỡng, khí tức của tên súc sinh đó đã biến mất. Hắn 9 phần mạng trên người pháp bảo có công dụng đặc thù, lung sục từng gốc cây ngọn cỏ 1 con kiến cũng không bỏ qua.

Dược Sơn Phái thế lực xuất hiện không ít hảo hữu, bọn hắn có kinh nghiệm phong phú trong việc truy tung. Ra tay thuận thực khiến cho kẻ ngoài nhìn vào càng nề phục.

- Bọn người này hẳn là một đám người được Dược Sơn Phái đặc biệt bồi dưỡng để mục đích ắt hẳn là để dùng vào những việc này đi.

- Có khí tức của linh trùng, là 1 đầu cự trùng hình thể phi thường to lớn.

Không nhanh không chậm kẻ đứng đầu phi hành tiến lại gần, hắn song mục to lớn quái dị. Cầm lên nắm đất cát phe phẩy, sắc mặt ngưng đọng 1 hồi.

- Khai Nhãn.

Song mục to lớn chớp động, lóe ra một trường bạch quang đâm thẳng xuống nền đất.

- Bên dưới có rất nhiều hang động, hẳn là tác phẩm của đầu cự trùng này.

- Nếu ta nhớ không lầm tên Trần Duyên đó cũng sở hữu 1 đầu cự trùng hung hãn đi. Hắn khẳng định đã lợi dụng thủ đoạn độn địa cao siêu của đầu cự trùng đó để tẩu thoát.

Chính Trần Duyên cũng không ngờ rằng tung tích lại nhanh như vậy bị bại lộ. Hắn vốn đã có phòng bị từ trước, cố tình khống chế Tiểu Khâu đào xuống trăm trượng dưới chân. Đó cũng là giới hạn cuối cùng của Địa Long Khâu, nếu như tiếp tục xuống sâu hơn nữa dù là cỏ trùng cũng có nguy cơ bị nghiền ép thành cám. Nhưng người tính không bằng trời tính, thủ đoạn của Dược Sơn Phái không phải là thứ mà một kẻ như hắn có thể dong dè.

- Bên dưới là 1 mê lộ có vô số lối đi, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra phương hướng thật sự của hắn.

Trăm người lập tức hiểu ý, lần truy bắt này trong Dược Sơn Phái không thể nói là trên dưới đồng lòng. Tự ý làm ra hành động chỉ có thể lực dưới trưởng Đan Mi trưởng lão. Nếu bọn chúng thật sự tóm được Trần Duyên trong tay thì không nói, còn nếu không lừa gạt của Ma Kiếm Tông ập tới dù là Kim Đan trưởng lão cũng không dám rời đi sơn môn nửa bước.

- Ta tìm thấy rồi là hướng Đông Bắc, mặt đất có chấn động rất lớn hẳn là do đầu cự trùng kia gây nên.

- Đông Bắc... đó chính là phương hướng Ma Tông lãnh địa, Trần Duyên muốn tẩu thoát. Mau công kích chặn đường, không thể để hắn được toại nguyện.

Quần số cùng bản lĩnh truy tung kinh người của Dược Sơn Phái chẳng mấy chốc tìm ra tung tích của Trần Duyên.

- Hừ, người nghĩ rằng chui rúc dưới đó sẽ khiến chúng ta bó tay? Mong tưởng.

Một tên thiết hán hùng thể to lớn, hắn thiết quyền tập trung linh khí trời đất. Song mục đỏ như máu, lóe ra nụ cười dữ tợn.

- Khai Sơn Quyền.

Một quyền khiến cho trời đất rung động khiến cho những kẻ đứng gần đó đều kinh hãi.

- Mạnh Hùng Cường, thiên kiêu tán tu. Hắn không phải bị môn chủ Dược Sơn Phái cầm tù trăm năm hay sao?

Mạnh Hùng Cường ánh mắt như mãnh thú săn mồi, một quyền kinh thiên động địa kia trực tiếp nghiền ép vạn vật tồn tại bên dưới lòng đất.

- Gr...Gr...

Hình thể to lớn từ trong lòng đất bị cường ép thoát ra, Tiểu Khâu toàn thân dập nát. Thiết bì rắn rỏi có khả năng chặn đứng pháp bảo vậy mà đứng trước một quyền kia lại như một miếng ngói đáng thương dễ dàng bị tổn hại.

- Là...là...cực trùng của hắc. Năm đó ta đã tận mắt chứng kiến không thể sai được.

Vô số kẻ hưng phấn gào thét như thể Trần Duyên đã nằm trong tay bọn hắc.

- Vô Hận Sinh Cơ.

Thân ảnh bé nhỏ bước ra từ bên trong hình thể tàn tạ, hắc vẽ mặt bi thương, bàn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ lên đầu của cực trùng hơi thở suy yếu cực độ.

- 3 ngày thời gian...trò vui chỉ mới bắt đầu!

Trần Duyên suy nghĩ chợt trở nên điên cuồng, hắc thương xót thu Tiểu Khâu vào bên trong Loa Trùng Ốc. Trước khi biến mất vào trong rừng cây, cái nhìn thù hận tới từ tận xương tủy quét qua một lượt khiến cho những kẻ vô tình tiếp xúc đều bất chợt cảm giác lạnh lẽo.

- Tất cả xông lên cho ta, hắc đã kết xuống mối thù này khẳng định không chết không thôi. Con đường duy nhất lúc này chính là giết...diệt sát Trần Duyên trước khi hắc cùng tu sĩ Ma Kiếm Tổng hội họp.

Mạnh Hùng Cường không hổ là thiên kiêu, không ít kẻ nuôi dưỡng ý nghĩ rút lui đều bị hắc lời nói khiến cho tỉnh ngộ. Bọn chúng giờ đây đều đã bước chung một chiếc thuyền, kẻ nào xuất hiện thái ý kết cục sẽ không mấy tốt đẹp. Hắc dẫn đầu đoàn người xâm nhập vào bên trong rừng rậm.

Đại lục thật sự quá rộng lớn, thực vật cùng yêu thú số lượng đã chiếm 9 thành 9, bọn chúng quân số lên tới hàng ngàn con người nhưng khi tiến vào trong tựa như những hạt cát tồn tại mỏng lung giữa sa mạc rộng lớn.

- Các ngươi cẩn trọng, tại đây ẩn chứa rất nhiều hiểm họa có khả năng mất mạng như chơi.

Bọn chúng không ngừng cảnh báo lẫn nhau cũng như tự nhắc nhở chính mình. Giữa chốn rừng thiên nước độc tính mạng lúc nào cũng được đặc trong tình thế cận kề nguy hiểm, chỉ cần một bước xảy chân kết cục chính là vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Liệt sát

Trần Duyên tựa như một đầu linh hầu thân pháp uyển chuyển phi thân trên cành cây. Hắc từng bước di chuyển không hề phát ra tiếng động, ngay cả lưu hương cũng không để lại.

- Tiểu Khâu, ta sẽ không để phí hoài công sức của ngươi đâu. Hắc Lâm rừng rậm này sẽ là nơi chôn cất của bọn chúng.

Đã bao nhiêu năm mới trở lại, Hắc Lâm rừng rậm trong trí óc của hắc so với khi vẫn còn là một tên Luyện Khí kì tiểu tử vẫn không thay đổi. Mảnh rừng âm u, dù thái dương đã lên tới đỉnh điểm nhưng tuyệt nhiên không tia nắng nào có khả năng xâm nhập.

- Hóa Mộc Quyết.

Bước chân đột ngột dừng hắc lại, Trần Duyên thần sắc nghiêm nghị thôi động chủ tu pháp quyết. Chân khí trong nội thể tụ tập vào lòng bàn tay, đặt tay lên thân cây đen nhánh Trần Duyên tinh tế cảm nhận sự thay đổi dù chỉ là nhỏ nhất.

- Có hai người đang chạy tới đây, theo tốc độ này chỉ độ ba hơi thở nữa bọn hắc sẽ tìm tới ta.

Lượng thông tin tuy ít ỏi nhưng tựa như giọt nước chân quý giữa sa mạc khô cằn. Tại nơi mà cạm bẫy nhiều như sao trên trời, hung thú đông đảo không thể đếm hết. Thần thức vốn là chiêu bài lợi hại của tu sĩ lại tỏ ra phản tác dụng tiềm ẩn nguy cơ làm bại lộ hành tung của chính mình.

- Lão đại, đệ ngựa tay ngựa chân lắm rồi.

Tiểu Mập Mập bước ra từ trong não hải an vị trên vai Trần Duyên, tiểu trùng biết được sắp lại lao vào một vòng khổ chiến không hề tỏ ra nao núng. Trái lại khí thế lại tràn ngập chờ mong, chỉ muốn kẻ thù nhanh hơn nữa tìm tới hắc.

- Sẽ sớm thôi, chúng ta phải khiến bọn chúng hối hận. Tiểu Khâu thương thế phải trả lại gấp trăm, gấp vạn lần.

Trần Duyên cười gằn.

Quân số đông đảo ngược lại trở thành bất lợi vô cùng to lớn, không chỉ khiến cho tính cơ động giảm sút, thanh thế của số đông gây ra cản trở càng lớn. Dựa theo lịch luyện từ trước không ít kẻ quyết định tách ra riêng lẻ hay tạo thành từng nhóm nhỏ. Vừa thuận tiện truy sát Trần Duyên cũng như đề phòng kẻ khác nâng tay trên giành lấy con mồi. Nhưng không may, hành động này lại càng hợp ý Trần Duyên, một người một trùng ẩn tàng trên ngọn cây gần đó dùng ánh mắt sắc lạnh thăm dò bọn hắc.

- Hừ huynh, huynh nghĩ tên ma đầu Trần Duyên kia liệu sẽ đi đâu a?

- Hừ, đương nhiên hắn sẽ nhanh chân tìm tới một nơi xó xỉnh nào đó trở thành con chuột nhắt trốn chui trốn nhủi rồi. Không lẽ hắn ngu si tới mức xuất đầu lộ diện để chúng ta dễ dàng tóm được hay sao.

- Phải, phải, phải. Tên ma đầu Trần Duyên đó tốt nhất là phải lẫn trốn kĩ kĩ một chút. Nếu không thì lần truy bắt này thật sự quá nhàm chán rồi.

Ba tên Trúc Cơ tu sĩ một kẻ Trúc Cơ tầng ba, còn hai kẻ kia cũng là Trúc Cơ tầng hai. Đội ngũ này phân ra nhằm truy bắt một tên cũng chỉ Trúc Cơ tầng ba thì hoàn toàn hợp lí.

Bọn chúng biết tới thanh danh của Trần Duyên hoàn toàn qua lời đồn đại, tu sĩ kẻ nào mà không có ngạo khí trong người. Bọn chúng không tin tà, đối với thực lực của mình vô cùng tin tưởng sẽ dễ dàng bắt hạ được hắn nên mới cố tình lẫn tránh đội ngũ xuất hiện cao thủ nhằm không phải chia bớt một chén canh.

Ba người nhất thời cao hứng cuồng tiếu tựa như truy sát Trần Duyên đơn giản như trở bàn tay. Càng cao hứng bước chân lại càng vững vàng, bỗng nhiên tên cầm đầu đứng sững người lại. Hắn biến sắc khi nhận ra tiếng bước chân... của bốn người.

Nhanh chóng nhìn lại, hai tên đồng bạn nằm la liệt dưới đất. Trên gương mặt của chúng vẫn giữ nguyên tiêu dung chỉ là lúc này đã mất đi toàn bộ sinh khí trở thành hai cụ thi thể lạnh ngắt.

- A...a...

Hắn hoảng sợ tột độ, đôi mắt kinh hoàng khó khăn dời lực chú ý từ xác hai kẻ kia qua thân ảnh hắc bào. Tên tu sĩ họ Hừ ngay lập tức muốn hét toáng lên, miệng vừa mở lớn, âm thanh chực muốn thét lên thì trời đất quay vòng. Cảnh tượng cuối cùng hắn tưởng chừng cả đời này không thể thấy được... thân thể của hắn. Khối thân thể không đầu vẫn còn đứng sừng sững tại nơi đó rồi tất cả rơi vào trong màn đêm tĩnh mịch.

Thu lấy ba cụ thi thể vào bên trong Loa Trùng Ốc, đàn Phệ Huyết Trùng đói khát của hắn rất cần huyết nhục ngập tràn linh khí mà tu sĩ chính là mỹ thực tuyệt đối của chúng.

Ra tay nhanh như chớp, không phản kháng, không âm thanh, không dấu vết. Trần Duyên dần đánh thức bản năng sát thủ tiềm tàng bị hắn che giấu bấy lâu.

- Từ khi tu luyện thần thông Thần Không Vạn Trùng có chút thành tựu ta đã quên mất những thứ này a... thật hoài niệm.

Thu liễm sát ý, Trần Duyên du nhập vào trong bóng tối. Hắn cùng Hắc Lâm rừng rậm như hòa cùng làm một, hắn chính là cây cỏ mà cây cỏ lại chính là hắn. Lợi dụng Hóa Mộc Quyết khiến cho khí tức cùng thực vật dung hợp với nhau. Trần Duyên như cá gặp nước, hắn trở thành thần chết âm thầm tìm tới những "thợ săn" kia...

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Thiên tài lộ mặt

Mạnh Hùng Cường quyền pháp lừng danh thiên hạ. Hắn bình khí là một đôi Bạch Tì Sáo Thủ có thể chống đỡ Át đẳng cấp 2 pháp khí mà không để lại chút tí vết. Không những vậy, Bạch Tì Sáo Thủ còn giúp hắn gia tăng 1 thành chiến lực từ đó mà không ít tu sĩ đồng cấp cũng không phải là đối thủ.

- Chỉ cần bắt được Trần Duyên thì Dược Sơn Phái không chỉ xóa bỏ tội lỗi trước kia, thậm chí còn hứa hẹn bồi dưỡng để ta có thể đặt chân lên Danh Bá Chi Bảng. Trần Duyên... người chính là kì ngộ của ta a.

Hắn sát phạt chỉ khí không tự chủ lan tỏa khắp nơi, những tên khác đều không muốn phiền phức tùy thời tránh xa hắn.

- Kì lạ, tại sao đã nửa ngày trôi qua mà bọn chúng lại bất vô âm tính.

Một tên đệ tử chuyên thu thập tình báo tâm thần bất an.

- Người nói sao, không phải ta đã ra lệnh cứ cách 1 canh giờ các người phải báo cáo tình hình sao?

- Mạnh...Mạnh huynh...ta thật sự không...có lẽ bọn hắn trên đường gặp trở ngại nên...

Gương mặt đáng sợ cùng khí tức áp đảo khiến cho tên đệ tử nghi ngại không dám trực tiếp đối diện chỉ có thể lắp bắp mấy câu.

- Gặp trở ngại? Gặp trở ngại? Gặp trở ngại? các người đều là đầu đất hết sao? Hai mươi ba tiểu đội mà tin tức gửi về chỉ có mười lăm, không lẽ những

tiểu đội khác quân số trên trăm người đều thật sự chỉ “gặp trở ngại”.

Mạnh Hùng Cường phần nộ tới cực điểm, nửa ngày tức là đã sáu canh giờ trôi qua tin tức được đưa về ít ỏi tới đáng thương. Nhìn qua tên đệ tử vẫn còn run rẩy sợ hãi, hắn thật sự nổi tâm muốn một quyền giết chết tên phế vật.

- Khốn kiếp!!!

Nhất quyền đánh nát cả cự thạch.

- Tất cả các người nhanh chóng phân tán, ta muốn nội trong 1 canh giờ sự tình diễn ra trong Hắc Lâm rừng rậm phải được thu thập đầy đủ. Nếu không đừng trách Mạnh Hùng Cường này vô tình.

Bọn chúng như được ân xá vội vàng tản ra, hung danh của Sát Quyền của hắn thật sự quá thịnh. Nếu không Dược Sơn Phái cũng chẳng hao phí công sức giam lỏng hắn trừ hại cho thiên hạ. Nếu không phải vì e ngại Dược Sơn Phái hùng mạnh, tên đệ tử kia chín phần huyết nhục sẽ nát như tương.

Trần Duyên lãnh sát vô tình, hắn song thủ nhuộm đầy máu, y phục trên người khó lòng toàn vẹn. Dưới chân hắn xác người nằm la liệt, đội ngũ này lên tới mười người trong đó kẻ dẫn đội là một vị tán tu Trúc Cơ trung kỳ danh tiếng không tệ.

- Người... người không phải là con người. Ác ma rồi người sẽ phải trả giá, dù ta có làm ma cũng sẽ nguyện rửa người... ah... ah...

Tên dẫn đội ngoài ý muốn vẫn còn giữ lại một tia hơi thở, hắn lê thân thể tàn tạ lại gần. Vươn tay siết lấy chân Trần Duyên oán hận nguyện rửa.

- Hừ. Đây là ân oán giữa ta và Dược Sơn Phái, một kẻ không thân cũng chẳng thích như người có sao lại phải nhúng tay vào vũng nước độc này. “Chìm chết vì môi” người cũng chỉ như bao tên khác bị cái lợi làm mờ mắt mà thôi.

Trần Duyên khinh thường một cước dẫm chết hắn như dẫm lên rác rưởi, bọn người này cũng hắn không thù không oán nhưng vẫn ra tay truy sát đúng là chết mười lần cũng chưa hết tội.

- Trần Duyên!!! Hắn ở bên kia, các người nhanh bắt lấy hắn.

Động tĩnh lần này quá lớn khiến cho không ít kẻ nghe thấy phong phanh đều đuổi tới.

- Ha ha ha Trần Duyên, người chính là kim bài để Mạnh Hùng Cường này một bước lên mây. Dù người có ba đầu sáu tay cũng đừng mong tẩu thoát.

Mạnh Hùng Cường cười gằn.

- Sát quyền Mạnh Hùng Cường, tu vi Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong. Một quyền khai sơn lập địa, miểu sát Át đẳng yêu thú. Không ngờ Trần Duyên này lại có mị lực không tệ.

Trần Duyên sắc mặt nghiêm túc đánh giá kẻ thù. Không ít tu sĩ danh tiếng quá thịnh mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng những truyền thuyết về bọn họ Trần Duyên thật sự đã được nghe không ít.

- Ha ha ha Mạnh mẽ danh tiếng làm sao có thể sánh đôi cùng các hạ, Trần Huyết Ma, ma tu giết người không để lại thi cốt. Hung danh của các hạ khiến cho ta phải kinh hãi a.

Mạnh Hùng Cường có chút ngoài ý muốn khi nhận ra tu vi của Trần Duyên, với ác danh vang vọng, hắn còn định ninh rằng tu vi của Trần Duyên ít nhất phải ngang ngửa với hắn mới phải.

- Mạnh huynh, người không cần dong dài. Đối với hạng tà tu này cách duy nhất là phế đi hắn, bắt trói mang về Dược Sơn Phái treo lên cột cao dùng Bách Luyện Roi hảo hảo tra tấn làm gương cho muôn đời.

Tên đệ tử Dược Sơn Phái hung ác nhìn tới Trần Duyên, trong đầu không ngừng mơ tới diễn cảnh chính mình áp giải hắn trở về sơn môn được chu vi trường lão thưởng thức biết đâu đây chính là cơ hội lớn nhất để hắn trở thành nội môn đệ tử.

- Muốn áp giải ta? Chỉ với các người? Hừ.

- Muốn gọi ra linh trùng? Vọng tưởng.

Mạnh Hùng Cường từ lâu đã tích súc chân khí, chỉ cần Trần Duyên vọng động hắn liền phi người lao tới.

- Trọng Nhạc Trần Sơn Quyền.

Thiết quyền tựa như cự sơn hàng vạn cân lao vào Trần Duyên, quyền đầu cùng nhục thể nhân loại va chạm. Dù Trần Duyên có tu luyện Khô Mộc Đại Pháp tới tiểu thành cũng không phải trở nên vô địch thiên hạ. Cả người tựa như điều đứt dây bị bắn xa cả trăm bước chân, đống ngã không ít hắc thụ mới miễn cưỡng nặng nề ngã xuống.

- Mạnh huynh, cao tăng đã nói rõ muốn hắn sống lơ như...

- Ta tự biết chừng mực.

Mạnh Hùng Cường khinh thường cười lạnh. Trần Duyên trong mắt hấn rớt cuộc cũng không khác gì bọn phé tài khác không chịu nổi một quyền.

- Các ngươi còn chờ gì nữa, nếu không nhanh tay để hấn chết ta cũng sẽ giết luôn bọn ngươi.

Toán người bị một quyền vừa rồi của hấn làm cho kinh tâm động phách, tự nghĩ nếu như bản thân đứng trước một quyền kia cũng không có năng lực chống trả.

- Không ngờ Huyết Ma nổi danh thiên hạ lại bị Mạnh Hùng Cường một quyền phé đi.

- Không lẽ hấn đã đủ tư cách bước lên Danh Bá Chi Bảng.

Vội vàng tiến tới muốn trước kia Trần Duyên trút xuống hơi thở cuối cùng để kịp thời cứu hấn một mạng. Nhìn qua quang cảnh đồ nát không ai lại không lạnh sống lưng.

- Vô Hận Sinh Cơ.

Thanh âm trầm thấp vang lên không khác gì tiếng chua gọi hồn lạnh lẽo bên tai bọn hấn.

- Ah...ah...

Tiếng hét thất thanh kèm theo kinh hoàng cực độ.

- Bên đó thật ra đã xảy ra chuyện gì? Không phải yêu thú đánh hơi thấy mùi máu nên kéo tới đó chứ?

Mạnh Hùng Cường trở ngại muốn tiến lại ứng cứu thì bước chân đột nhiên dừng hẳn, hấn nét mặt sa sầm với thần thức của Trúc Cơ tu sĩ hấn nhanh chóng nhận ra khí tức quen thuộc, kẻ vừa mới chỉ còn một tia hơi thở từ trong rừng cây bước ra sinh khí đầy tràn.

- Không...không thể nào, trúng một quyền của Mạnh huynh hấn lại có thể thông dong như vậy được.

Bọn chúng trợn mắt há mồm nhìn xuống ngực áo đã nhuộm đầy bởi máu, nhưng làn da lộ ra lại không xuất hiện tí vết tưa như chưa hề hứng chịu tổn thương gì.

- Không tệ, thực lực của kẻ tiếp cận thiên tài trên Danh Bá Chi Bảng quả nhiên không tầm thường. Một chiêu này của ngươi có khả năng miểu sát tu sĩ đồng cấp.

Tiện tay xé xuống y phục rách nát, bắn ra một mồi lửa thiêu cháy thành tro tàn. Trần Duyên hữu thủ lơ lửng pháp bảo Loa Trùng Ốc, trên mặt nụ cười như có như không. Mỗi bước đi của hấn là kéo theo đó vô vàn thanh âm điếc tai nhức óc.

- Trùng Tiễn.

Trên đầu hấn, hắc vân dần ngưng đọng thành hàng trăm mũi hắc tiễn khí thể phô thiên cái địa.

- Hừ, phô trương thanh thế. Chúng huynh đệ đừng để hấn giờ trò che mắt, mấy cái mũi tên kia đều là phé vật không nên hình. Mơ mộng diệt sát được chúng ta.

- Lời hấn nói là thật sao?

Nơi đây bọn chúng đa phần là đệ tử Dược Sơn Phái chưa từng thường thức tài nghệ của Trần Duyên nên cũng bán tín bán nghi.

- Xạ!!!

Hàng trăm mũi tên đồng loạt bắn ra uy lực khiến kẻ khác da đầu tê dại. Không ít kẻ hoảng sợ muốn thoái lui nhưng lại không thể thoát khỏi tốc độ kinh thiên của Trùng Tiễn.

- Không...ta không muốn chết.

Tên đệ tử vừa kích động sư huynh đệ lại là kẻ đầu tiên buông bỏ kháng cự, hấn song cước mềm nhũn ngồi phịch xuống mặt đất. Hai mắt trào ra lệ nóng bắt lực nhìn tới tử thần vậy gọi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Thiên tài vẫn lạc

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc Mạnh Hùng Cường không hề hoảng loạn, hấn pháp lực tập trung tại quyền đầu tiên cuồng tung quyền hướng về phía vô số Trùng Tiễn đang lao tới. Trùng Tiễn được Trần Duyên thi triển có khả năng diệt sát Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ vậy mà không thể gây ra sóng gió gì, trước áp lực quyền pháp của hắn liền bị ép thành tro bụi.

- Các ngươi lui ra sau áp trận, để ta tự tay chân áp tên tà tu này.

Mạnh Hùng Cường không phải là kẻ ngốc, chỉ một thoáng giao phong cũng đủ khiến hắn coi trọng Trần Duyên vài phần.

- Tiểu Mập Mập đánh thôi.

Tinh Thần Trùng hưng phấn không thôi, thần thức không ngừng mạnh mẽ tàn sát khổng chế Phệ Huyết Trùng cùng Trần Duyên tiến công. Quyền đâm, cước đá Mạnh Hùng Cường trong mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Quyền kinh từ Trần Duyên phát ra không hề thua kém hắn, đồng thời đàn linh trùng theo phía sau phối hợp theo từng đòn công kích của hắn vô cùng hoàn mỹ.

- Khốn kiếp, tên này không lẽ có ba đầu sau tay. Bản thân không ngừng xuất thủ nhưng vẫn có khả năng phân tâm khổng chế linh trùng.

Phệ Huyết Trùng dưới công kích của hắn yếu ớt tới đáng thương nhưng chính hắn cũng không ngoại lệ. Lực lượng khổng lồ không có nghĩa là nhục thể cũng trở nên lợi hại. Phệ Huyết Trùng phạm ăn vô địch thiên hạ, xương cốt cứng như sắt thép cũng bị chúng thôn phệ toàn bộ không để lại chút manh giáp.

- Ngươi đi chết đi.

Nhất chỉ để lại trên gương mặt dữ tợn của hắn vết sẹo dài, Trần Duyên từng chiêu đều nhắm vào vị trí hiểm yếu. Vừa rồi nhất chỉ kia rõ ràng nhắm vào con mắt làm cho hắn trong tích tắc vội tránh lui thoát được một đòn âm hiểm.

- Khả khả còn lão tử ở đây ngươi đừng mong chạy thoát.

Tiểu Mập Mập thủ sẵn từ trước, Mạnh Hùng Cường vừa lui về một bước trên đầu hàng hàng trăm linh trùng đón đường lao xuống chôn vùi thân xác nhân loại vào trong.

- Thất bại!!! Hừ, tên này trốn nhanh không thua gì con chó đi.

Mạnh Hùng Cường khi thể không còn hùng bá như ban đầu, hắn kiên kỵ Trần Duyên vạn phần. Trên thân thể đã xuất hiện vô số vết thương lớn nhỏ, chín phần đều do thứ linh trùng quái đản của Trần Duyên ban cho.

- Ngươi là người của Vạn Thú Tông, chỉ có tu sĩ của Vạn Thú Tông mới có thể vừa khổng chế yêu thú vừa có pháp môn luyện thể cao siêu tới mức này.

- Ha ha ha Mạnh huynh, ngươi tin tức không khỏi có chút sai lệch đi? Ta thân phận sớm đã rõ như ban ngày, còn Vạn Thú Tông...ta chưa từng gặp qua chúng. Nếu có cơ hội ta cũng muốn lĩnh giáo bản lĩnh khổng thú cao minh nhất thiên hạ của Vạn Thú Tông a.

Nhất quyền đầu tiên Trần Duyên có ý để Mạnh Hùng Cường đắc thủ, mục đích không gì khác hơn là để kiểm chứng thực lực chân chính của thiên tài ngoài Ma Kiếm Tông. Sau một hồi giao đấu Trần Duyên đã xác nhận, ngoài công kích cường đại ra tên Mạnh Hùng Cường này không khác gì một đầu trâu điên chỉ biết vận dụng thân lực trời sinh của mình.

- Ngươi...ngươi phải chết.

Bị kẻ thù chằm chọc, Mạnh Hùng Cường then quá hóa giận. Hắn phần nộ tới cực điểm, chỉ có nghiền nát Trần Duyên thành cặn bã với có thể triệt tiêu cơ giận này.

- Ta đã mất hứng thú với ngươi rồi.

- Tiểu Huyết.

Mạnh Hùng Cường lí trí đã bị phần nộ làm cho lu mờ, trong mắt hắn bây giờ chỉ có Trần Duyên.

- Xoẹt...

Một bóng đen vô tình lướt qua, kéo theo tràn ngập hương vị huyết tinh. Mạnh Hùng Cường ngã phịch xuống đất, chân trái chỉ còn lại phần nữa.

- Chân...chân ta...ah...

Thiết hấn thống khổ ôm lấy vết thương rợn người quần quai trong đau đớn.

- Giết!!!

Được lệnh của Trần Duyên, Tiểu Huyết lĩnh tinh lướt qua cổ họng. Đầu lâu Mạnh Hùng Cường lia khỏi xác, trên gương mặt không giấu nổi vẻ kinh hãi.

- Không để lại người sống.

Mệnh lệnh tàn nhẫn được ban ra, Trần Duyên quay người rời đi mặc cho bên tai của hắn vang lên từng tiếng van xin tuyệt vọng. Trăm mạng người chết giữa Hắc Lâm rừng rậm, con số này so với ức vạn vạn nhân khẩu tựa như hạt muối bỏ biển không thể gây ra động tĩnh gì quá lớn.

Vẫn Ngọc Tháp ba vị Kim Đan tu sĩ vẫn còn trông thể giằng co chưa thể nhanh chóng ngã ngũ. Bỗng nhiên sắc mặt Đan Mi trưởng lão ngày càng sa sầm, năng cường ép bản thân lui về phía sau lấy ra một sấp đạo phù nhưng ngay lập tức đạo phù chỉ còn lại tro tàn.

- Đan Mi đạo hữu, có chuyện gì không ổn chăng?

Thần Dương lão quái nhận ra bất thường liền miễn cưỡng truyền âm.

- Ta đã quá xem thường tên súc sinh kia rồi, tất cả đệ tử Dược Sơn Phái đều bỏ mạng.

- Cái gì? Không phải trong đội ngũ lần này ngươi còn mang theo một tên thiên kiều Hùng Mạnh Cường đó sao?

Nàng lác đầu khiến cho Thần Dương lão quái thần sắc tối sầm xuống.

- Ta có mưu kế này, chỉ là Thần Dương đạo hữu phải trước mặt ta lập lời thề thiên đạo mới được.

- Là gì mời Đan Mi đạo hữu dừng ngại.

Thần Dương lão quái trịnh trọng đáp.

- Ta sẽ dùng con át chủ bài cuối cùng cầm chân Tháp Chủ, còn đạo hữu đuổi theo bắt sống Trần Duyên. Nhớ là phải bắt sống, không được làm tổn hại tới tính mạng của hắn.

- Nhưng mà...

- Sau khi ta đạt thành mục đích, hắn tùy đạo hữu xử trí.

- Được! Thành giao.

Thần Dương lão quái trích ra một giọt máu hướng lên trời thề độc, đợi khi sấm chớp vừa tan hết Đan Mi trưởng lão liền triệt để an tâm. Nàng miễn cưỡng lấy ra một viên đan dược to nhỏ chỉ bằng đốt tay, hương khí có phần khó ngửi.

- Huyền Pháp Đan. Đan Mi trưởng lão đừng trách bản đạo nhiều lời. Phục dụng một khóa Huyền Pháp Đan có thể khiến tu vi tạm thời tăng lên một tiểu đẳng cấp nhưng hậu quả thì... không dễ chịu chút nào.

Tháp Chủ nhận ra bảo vật trong tay Đan Mi trưởng lão liền biết được nàng muốn liều mạng, đột phá tới Kim Đan kì không kẻ nào lại không trân quý mạng sống. Nên giữa hai tu sĩ đồng cấp giao thủ nếu không có mối hận người sống ta chết thường rất hiếm khi xuất hiện Kim Đan tu sĩ ngã xuống.

- Ha ha ha. Không hổ là trưởng lão Dược Sơn Phái, Thần Dương ta báai phục. Vậy thì lão phu an tâm rồi đi bắt sống tên tiểu ma đầu kia rồi.

- Thần Dương lão quái, ngươi quá coi thường bản đạo đi.

Tháp Chủ thực lực đều ở phía trên hai người kia một bậc, nhướng lông mày, Tháp Chủ tung người chặn đường Thần Dương lão quái.

- Tháp Chủ, ngươi đừng quên còn có Đan Mi ta ở đây.

Nàng nhét khóa Huyền Pháp Đan vào miệng, chân khí trong cơ thể bộc phát gấp đôi. Tu vi Kim Đan sơ kì trong tích tắc đột phá trở thành Kim Đan trung kì tu sĩ, thực lực ngang ngửa với Tháp Chủ.

- Ha ha ha. Tháp Chủ, lão phu đi trước đây.

Đan Mi trưởng lão một chương thành công ngăn chặn Tháp Chủ đánh tới, Thần Dương lão quái bật cười dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo Trần Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 244: Kim Đan lợi hại

Thần Dương lão quái sau khi thoát khỏi Tháp Chủ phong tỏa không chần chừ. Thân thể của lão bị bao phủ bởi hỏa diễm, tốc độ phi hành tăng nhanh tới mức chóng mặt.

- Khả khả khả, tiểu súc sinh nguoi lần này có mọc thêm đôi cánh cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi tay lão phu.

Nghĩ tới diễn cảnh Trần Duyên bị hành hạ thừa sống thiếu chết, dùng lão chân hỏa thiêu sống hán trăm năm. Cuối cùng trước nỗi thống khổ cùng cực từ từ dập tắt đi sinh mệnh yếu ớt của hán khiến lão nội tâm cảm thấy thư sướng. Nhưng có lẽ vì vọng tưởng đó mà Thần Dương lão quái lại không nhận ra có một bóng đen vẫn bám theo lão từ phía xa xa.

Cả trăm dặm đối với Trần Duyên nhanh nhất cũng phải hao tốn cả ngày đi đường, còn Kim Đan tu sĩ... cùng lắm chỉ đủ thưởng thức một chén trà. Thần Dương lão quái ỷ vào pháp lực cao thâm không cần kiên nhẫn trực tiếp phi hành phía trên Hắc Lâm rừng rậm. Đường nhiên hành động điên rồ của lão thu hút vô số yêu thú thèm thuồng hương vị nhân loại.

- Tiểu yêu, tiểu quái không biết lượng sức mình.

Nhìn chằm chằm vào đàn yêu thú hóa thành tro bụi Thần Dương lão quái cười lạnh. Dù sao nơi lão đang đứng cũng chỉ là ngoại vi Hắc Lâm rừng rậm, không thể nào có sự hiện diện của cấp 3 yêu thú được.

Lão ánh mắt dần sắc lạnh, ngón trỏ chỉ xuống một cồn cát cao.

- Hòa Dương Chi.

Ngay tức khắc một vùng đất ngang dọc gần một dặm hóa thành bình địa hoang tàn. Mùi gỗ, mùi thi thể bị thiêu cháy khét bốc lên cao.

Bên dưới đồng hoang tàn, giữa một tầng tro đắp cao như núi một thân thể tàn tạ tới mức không dám nhìn chặt vật bỏ lê từng bước. Hán khát vọng sống mãnh liệt tới cùng cực, bàn tay chỉ còn sót lại hai ngón cổ sức kéo lê thân thể không còn toàn vẹn.

- Kim...Đan...tu...sĩ!!!

Nội tâm hán gào thét không ngừng, hán lúc này mới nhận ra bản thân vẫn còn yếu ớt tới mức nào. Trước đây không ít lần miểu sát tu sĩ đồng cấp thậm chí là khiêu chiến vượt cấp đều dễ dàng đánh bại đối thủ. Dù muốn dù không trong nội tâm cũng từ lâu tự nhận bản thân là cường giả. Nhưng hôm nay hán lần đầu tiên trong đời được tự thân nếm trải thực lực của cường giả thật sự.

Thần Dương lão quái cao cao tại thượng, song mục khinh thường nhìn xuống hán như thể một con côn trùng liều mạng chạy trốn trong vô vọng. Từ Trúc Cơ tới Kim Đan là một lạch trời không thể vượt qua. Đan điền trước và sau khi cô động ra Kim Đan là sự thay đổi cực lớn về chất. Không chỉ pháp lực tăng trưởng nghiêng trời lệch đất mà từ trong thể ngộ đối với tu luyện cũng sâu dày hơn không biết bao nhiêu lần.

- Khốn kiếp, 3 ngày...vẫn chưa tới...Tháp Chủ...ngay cả nguoi...cũng không ngăn cản...được sao...

- Ta...ta...khởi động đi...Vô Hận Sinh Cơ lần cuối cùng của ta.

Vô Hận Sinh Cơ chân ý lợi hại là điều không thể bàn cãi, với thực lực hiện giờ của hán, tiêu tốn gần mười năm trời cũng chỉ tự mình khắc lên thân thể bốn lượt Sinh Cơ Thần Ấn trong tích tắc khôi phục vết thương chí mạng. Một bên khuôn mặt, tả thủ, từng ngón tay, song cước đang dần khôi phục.

- Hoang đường hán không thể...là kẻ nào...

Thần Dương lão quái song mục như muốn nứt ra, tốc độ trị thương kia nếu không phải phục dụng tiên dược làm sao có thể thần kì như vậy.

Bóng đen ẩn nấp cuối cùng cũng đuổi kịp, nhất trao đánh tới khiến Thần Dương lão quái hoảng hốt hét lên vội vàng giơ tay ra chống đỡ.

- Yêu thú...cấp 3 yêu thú.

Yêu khí xông lên nồng nặc, bóng đen hiện thân là một đầu linh miêu khổng lồ. Toàn thân phủ bởi lớp lông mao tựa như làn suối trong vắt nhưng hai chiếc đuôi to lớn ve vẩy như sợi roi mới là điểm đặt chùng được nhiều người chú ý.

- Song Vĩ Yêu Miêu.

Lão tức khắc nhận ra lai lịch của đầu yêu thú này, không dám lơ lửng. Thần Dương lão quái triệu hồi ra pháp bảo là một chiếc khiên được điêu khắc hoa văn hỏa diễm che chắn trước ngực.

- Thủy Miêu.

Trần Duyên ngay tức khắc nhận ra đầu yêu miêu kia đối với hán vốn không hề xa lạ. Song Vĩ Yêu Miêu yêu thú gác cổng của sư phụ.

- Tên nhân loại to gan, đệ tử của Phong Ma chủ nhân mà nguoi cũng dám truy sát.

- Thì sao chứ? Ta tung hoành khắp đại lục chưa hề e sợ bất kì ai huống chi một tên trưởng lão Ma Kiếm Tông. Hán nếu có bản lĩnh có sao không tự mình tìm tới ta mà phải sai sử một đầu súc sinh như nguoi đi cứu đệ tử của hán.

Nghe tới Phong Ma Chân Nhân, Thần Dương lão quái bắt chợt rung mình. Không muốn mất đi uy phong lão đàn ông cứng miệng, dù sao nơi đây cũng không phải lãnh địa Ma Kiếm Tông hấn, chỉ cần đặt chân nữa bước vào khu vực cai trị của Chính Phái chờ đợi Phong Ma Chân Nhân chính là vô hạn truy sát.

- Người dám nhục mạ chủ nhân, cái mạng của người lão miêu ta phải hái xuống.

- Có bản lĩnh thì xông tới, người thực lực còn muốn giết ta... vọng tưởng.

Thần Dương lão quái dù sao cũng là lão quái vật tu luyện hơn nghìn năm, yêu thú cấp 3 từng chạm trán sợ rằng không thể đong đếm hết được. Không chút hoảng loạn, khiên pháp bảo hoành trước ngực bảo hộ nơi trọng yếu nhất, song thủ bắt quyết thì triển ra công pháp hỏa thuộc tính uy lực phi thường.

Một người một yêu lao vào vòng khổ chiến, yêu thú trời sinh vốn không thể giao hoạt bằng nhân loại nhưng thay vào đó lại được thượng thiên ưu ái ban tặng thần lực kinh người. Song Vĩ Yêu Miêu đi theo Phong Ma Chân Nhân nhiều năm thu thập vô số chỗ tốt nên thực lực so với cùng loại cũng vô cùng nổi trội.

- Trần Duyên, người mau chạy trốn đi. Lão Miêu phải dạy cho tên nhện loại khốn kiếp này một bài học.

Song Vĩ Yêu Miêu nhìn thấy Trần Duyên thương thế đã hồi phục quá nửa, đủ để thi triển công pháp chạy trốn mở miệng nhắc nhở.

Trần Duyên mất diết tại ngo, hấn không buồn bỏ đi. Đôi mắt sau hoắm không giấu được sát khí nặng nề.

- Khả khả tiểu súc sinh người chỉ cần không nhân cơ hội bỏ chạy lão phu đã yên tâm rồi. Còn muốn đánh lên ta, đúng là không biết tự lượng sức.

Thần Dương lão quái nhận ra Trần Duyên sát khí dày đặc không khỏi thầm cười trong lòng.

- Mặc kệ người có là tu sĩ Kim Đan hay heo chó ngoài đường, kẻ dám vũ nhục sư phụ... phải chết!!!

Phong Ma Chân Nhân công dưỡng dục còn lớn hơn trời biển, Trần Duyên từ nhỏ đã không biết mặt phụ mẫu. Một tay sư phụ mang hấn về, nuôi lớn hấn, cung cấp tư nguyên để hấn tu luyện. Trong mắt Trần Duyên, sư phụ Phong Ma Chân Nhân ân nghĩa dưỡng nhục còn nặng hơn cả công sinh thành.

- Trần Duyên tiểu tử, người đừng làm bậy.

Song Vĩ Yêu Miêu hoảng hốt nhưng trước hỏa diễm nóng bỏng của Thần Dương lão quái đại yêu không thể phân tâm quá nhiều.

Trần Duyên lấy từ trong nhẫn trữ vật một cây cung trạm khắc tinh xảo, khí tức cổ xưa ngay tức khắc khiến hai tồn tại mạnh mẽ phải chú ý tới. Nhất thủ lay nhẹ, dây cung rung lên phát ra âm thanh trầm thấp như tiếng long tộc rầm rú.

Tả thủ giữ chặt thân cung, hữu thủ toàn lực kéo dây cung đi được nửa lộ trình. Đây chính là thành quả hấn phải vật vả mới có được, cùng với tu vi Trúc Cơ tầng 3, Khô Mộc Đại Pháp hậu thuẫn Trần Duyên rút cuộc cũng có thể làm được điều mà trước kia hấn chỉ có thể mơ mộng đến.

- Sát Tiễn Hồn Khí.

Tại trung tâm não hải mũi tên vốn được pháp lực của hấn ngày đêm bồi dưỡng lay động dữ dội. “Nuôi quân ba năm dụng một giờ” trên dây cung trống rỗng hiện lên một mũi tiễn kì dị. Không biết nguyên nhân có phải do Thanh Long Cung cộng hưởng hay không mà trên thân tiễn lại xuất hiện một đầu thanh long uốn lượn ôm trọn lấy thân tiễn. Mũi tiễn được thay thế bằng long đầu nhẹ nhàng múa vuốt khí thế bức người.

- Ha ha ha Từ nay danh tự của người... Long Tiễn.

- Tiểu Mập Mập, lần này phải nhờ tới đệ rồi.

- Lão đại an tâm, có ta ở đây tiểu giun để kia không gan làm càn đâu.

Chấn giữ não hải của hấn, Tiểu Mập Mập tựa như thần tượng chấn giữ biên ải.

- Đệ Nhất Ấn Phong... Khai!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Trọng thương kim đan

Để chạm tới người Kim Đan tu sĩ, Trần Duyên không còn cách nào khác ngoài khai mở đệ nhất ấn phong trên Thanh Long Cung. Không ngoài dự đoán,

vừa được nơi lòng, long hồn khao khát tự do mãnh liệt tràn ra bên ngoài trực tiếp xâm nhập vào người Trần Duyên.

- Cây cung kia khẳng định là một tuyệt thế bảo vật.

Ý niệm ngay lập tức xuất hiện trong đầu Thần Dương lão quái, hắn không kiềm hãm được lòng tham. Ra tay càng lúc tàn nhẫn hơn muốn sớm dứt ra khỏi đại yêu cướp lấy báu vật trên tay Trần Duyên.

Long hồn muốn xâm chiếm lấy Trần Duyên, cơ thể bắt đầu xuất hiện long lân cùng nổi thống khổ không dứt.

- Tiểu xà mau quay về cái ổ của ngươi đi.

Tiểu Mập Mập linh hồn mạnh mẽ trực tiếp chấn áp khiến long hồn thất thế dần thoái lui trở lại Thanh Long Cung. Long lân tan biến, Trần Duyên rốt cuộc cũng có thể nắm lấy quyền chủ động. Long Tiễn không cần nghĩ nhiều hướng về phía Thần Dương lão quái vẫn còn đang dây dưa không dứt với Song Vi Yêu Miêu.

- Lão quái vật, đệ tử của ngươi chết dưới chiêu này. Ngày hôm nay ta cũng sẽ tiễn ngươi xuống hoàng tuyền đoàn tụ cùng hắn.

- Súc sinh ngươi dám...

Song Vi Yêu Miêu vốn đã mở ra linh trí từ lâu, miêu trảo tập trung toàn bộ yêu lực nhân cơ hội Thần Dương lão quái sơ suất lợi trảo đánh lên ngực hắn. Tuy có bảo vật hóa khiến hộ mệnh không nguy hiểm tới tính mạng nhưng cũng gặp trọng thương không nhẹ.

Chưa kịp định thần, lão bất ngờ một cảm nhận một tia nguy hiểm đang rình rập phía sau. Hoảng hốt xoay người, Thần Dương lão quái chỉ nhìn thấy Trần Duyên một tên tiểu tu sĩ Trúc Cơ chứ không phải một Kim Đan tu sĩ. Từ người hắn, một đầu long tộc gào thét mang theo uy thế khiếp đảm xông tới.

Không thể trở người, Thần Dương lão quái hét lớn. Toàn lực thúc dục tám khiên pháp bảo che chắn, song mục mở lớn nhìn chăm chăm vào đầu thanh long mở to miệng lớn thôn phệ toàn bộ cơ thể.

- Ah...ah...ah...

Thần Dương lão quái rầm lên một tràng thanh âm đau đớn cùng cực. Bốn mệnh pháp bảo bị mũi tên xuyên thủng trực tiếp phế đi. Tồn thất không dừng lại ở đó, trước ngực hắn mũi tên cắm phập vào nếu không phải hỏa khiên có chút lợi hại thì tính mạng của lão khó mà được bảo toàn.

- Trần...Duyên...ngươi...ngươi...học...

Lão hỏa nộ thăng thiên, muốn liều mạng một trảo chụp chết con kiến dám mạo phạm thánh thần kia. Một luồng ngoại lực thần bí bỗng chốc xuất hiện điên cuồng tàn phá nội thể khiến Thần Dương lão quái phun ra một búng máu lớn.

- Không...không thể...nhẫn nại lâu...hơn được nữa...

Lão nhìn qua Song Vi Yêu Miêu vẫn đang chực chờ gần đó, nghiêng răng nghiêng lợi ánh mắt giết người nhìn tới Trần Duyên. Cuối cùng lão cũng không dám đánh cược tính mạng, ai mà không tham sống, nhất là những kẻ thọ nguyên vẫn còn dài đằng đẵng như lão. Thần Dương lão quái ôm lấy vết thương liều mạng phóng mình lao đi.

- Đứng...đứng...đề lão...chạy...

Hậu quả của việc khai mở ấn phong là toàn thân như bị căng nứt. Thân thể của Trần Duyên tuy cường đại khác thường nhưng vẫn không thể chịu nổi Long Lực xâm nhập. Hắn từng bước lão đạo không thể đứng vững nhưng quyết tâm truy sát Thần Dương lão quái, kẻ cả gan dám vũ nhục sư phụ vẫn không buông bỏ.

Song Vi Yêu Miêu lác người tới bên Trần Duyên, đuôi lớn lạnh lợi tóm lấy hắn đưa lên lưng.

- Tiểu tử ngươi đừng tự mãn, lão quái vật kia bị trọng thương nhưng cũng không có nghĩa là dễ bắt nạt. Nếu lão dám liều mạng ta cũng không dám chắc có thể giết được lão đâu.

Yêu miêu vạn phần kinh ngạc, Trần Duyên có thể làm trọng thương một đại tu sĩ Kim Đan. Tuy một phần cũng bởi có bản yêu lâm trận đồng thời cũng chính do bản thân Thần Dương lão quái khinh thường nhưng làm bị thương một tu sĩ Kim Đan chiến tích này cũng đủ để Trần Duyên danh tự vang danh hậu thế.

- Thủy Miêu, tính tình ngươi trước nay đều không đổi a.

- Tiểu tử ngươi cũng không khác gì ta, bản tính liều mạng bất chấp tất cả này. Nếu không phải chủ nhân ra lệnh cho ta đuổi tới Vãn Ngọc Tháp e rằng ngươi sẽ bị bọn người Dược Sơn Phái biến thành dược nhân, ngày ngày thử dược cho chúng.

Miêu loại bản tính rình rập, cẩn trọng tuy đã sinh ra linh trí nhưng Song Vi Yêu Miêu vẫn như vậy. Do không biết Trần Duyên cùng Tháp Chủ có giao hẹn từ trước nên đại miêu này mới ấn nhẫn một bên Vãn Ngọc Tháp chờ đợi cơ hội ra tay.

- À! Còn điều này ta...

- Có phải việc ngươi tới trễ một bước khiến ta trọng thương không được kể lại với sư phụ?

Trần Duyên từ nhỏ đã cùng Song Vĩ Yêu Miêu chơi đùa nên biết rõ đầu đại yêu này rất kính sợ sư phụ.

- Muốn điều kiện gì ngươi cứ việc nói ra.

Song Vĩ Yêu Miêu chột thờ dài.

- Ha ha ha ta là người gì chứ? Dù sao ngươi cũng đã cứu lão tử một mạng xem như chúng ta hòa nhau.

- Thật chứ?

Đại yêu kinh hi.

Gối đầu trên lưng yêu thú, nhét một viên Liệu Thương Đan vào miệng. Vô Hận Sinh Cơ đã bị hấn thúc dụng toàn bộ, cần phải tiêu tốn một thời gian rất lâu nữa mới có thể ngưng tụ. Hắn chỉ có thể nhẫn nại phục hồi thân thể bị hao tổn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Thoát hiểm trở về

Đan Mi trưởng lão sau khi phục dụng Huyền Pháp Đan pháp lực bạo tăng trong thời gian ngắn khiến nàng có thể chiến đấu ngang tài ngang sức với Tháp Chủ. Giao thủ qua trăm chiêu nhưng hai bên không ai tỏ ra yếu thế, ngoài Vãn Ngọc Tháp vẫn còn lạnh lặn, mười dặm chung quanh đã trở nên hoang tàn.

- Cháuuuu... .

Đan Mi phát ra màu tím bất mắt, thu hút lực chú ý của hai người. Trên gương mặt tuyệt mỹ Đan Mi trưởng lão không thể che giấu nỗi thống hận, nàng nghiêng răng phóng ra đạo phù chủ lửa bức Tháp Chủ không thể không thoái lui.

- Tháp Chủ đạo hữu, trận chiến này Đan Mi cam bái hạ phong. Dược Sơn Phái ta mạo phạm quý điểm sẽ sớm cho người mang cống phẩm tới bồi tội.

Thiên Hạ Khách Điểm không chỉ là một tiểu điểm tầm thường, Dược Sơn Phái nếu không chạm tới điểm mấu chốt nhất quyết không dám cùng thế lực to lớn này chính thức lật mặt. Chuyện này sau khi qua đi, dù thành công hay thất bại, cao tăng Dược Sơn Phái đã chuẩn bị đủ thiên tài địa bảo nhằm xoa dịu.

Tháp Chủ thâm cười lạnh, hẳn biết Dược Sơn Phái dám gây ra hành động này ắt hẳn phải bỏ ra cái giá không nhỏ khiến mấy lão gia hỏa kia động tâm mất nhắm mắt mở để những kẻ này lộng hành. Sau khi xong xuôi, Dược Sơn Phái tuyên truyền bên ra bên ngoài bồi tội, Thiên Hạ Khách Điểm không những không mất đi danh tiếng mà còn thu lại món lợi rất lớn.

- Nhìn sắc mặt ả cũng đủ để đoán định rằng Thần Dương lão quái truy sát thất bại... hoặc Trần Duyên đã bị hấn giết chết khiến âm mưu bắt sống tra khảo người của Dược Sơn Phái bị phá sản.

- Ta cũng đã tận lực, thoát được một kiếp này hay không phải tùy vào phúc duyên của ngươi rồi.

Chờ khi người của Dược Sơn Phái rời đi, Tháp Chủ cũng lại lần nữa trở về Vãn Ngọc Tháp. Một lần đối chiến với hai tu sĩ Kim Đan lại còn cùng kẻ tu vi không thua kém gì mình chiến đấu khiến cho pháp lực bị hao tổn không nhẹ. Nếu chậm trễ khôi phục rất dễ để lại mối họa ngầm sau này.

Trận chiến với Thần Dương lão quái đã trôi qua hơn mười ngày, Trần Duyên không còn cảm giác thư thoát như trước. Hắn đã có thể ngồi dậy vận công tu luyện trên lưng Song Vĩ Yêu Miêu.

- Nay Thủy Miêu, sau khi trở về ngươi không được trước mặt sư phụ bép xép đó biết chưa.

Song Vĩ Yêu Miêu cung kính sư phụ có thừa, đầu đại yêu này vốn không biết giữ mồm giữ miệng. Lỡ không may lại nói ra điều gì không hay e rằng thời gian sau này hắn trải qua sẽ rất thảm. Dù sao Trần Duyên ở đây đã gây ra vô số phiền toái, Phong Ma Chân Nhân nếu như biết được ắt hẳn sẽ rất phẫn nộ.

- Chủ nhân hiện giờ đang bế tử quan, trong thời gian ngắn sẽ không xuất đầu lộ diện. Tiểu tử ngươi an tâm.

- Sư phụ bế tử quan???

- Nho nhỏ cái miệng của ngươi lại, tin tức này trong tông môn là tuyệt mật. Ngay cả một vài trưởng lão cũng không biết được.

Trần Duyên nghiêm túc gật đầu, đối với tu sĩ bế quan không phải là điều gì to tát nhưng bế tử quan lại là chuyện khác. Những kẻ bế tử quan thông thường đều không thoát khỏi hai nguyên nhân: một là thọ nguyên đã cạn, nhằm thân xác không bị kẻ thù hay yêu thú quấy phá. Còn nguyên nhân thứ hai cũng chính là trường hợp của Phong Ma Chân Nhân... đột phá tu vi.

- Năm xưa Chu lão từng nói qua sự phụ nội trong trăm năm sẽ đột phá Nguyên Anh không lẽ...

Nói hán không dễ tâm là giả dối, Nguyên Anh tu sĩ hiếm như Long Lan Phụng Vũ. Ma Kiếm Tông hùng mạnh bề ngễ thiên hạ số tu sĩ Nguyên Anh sợ rằng cũng khó đếm hết trên hai bàn tay. Giống như Luyện Khí kì bước qua Trúc Cơ kì từ phạm nhân chính thức trở thành người tu đạo. Đột phá Kim Đan là một lịch trời, mười người đã hết chín người ngã xuống. Nhưng chỉ cần ngươi vượt qua liền trở thành vua một cõi cùng với thọ nguyên không lồ mà Kim Đan tu sĩ năm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Có cấp ba yêu thú hộ tống Trần Duyên dễ dàng đi xuyên qua Hắc Lâm rừng rậm rộng lớn, thuận lợi tiến nhập Ma Tông lãnh địa mà không cần phải xuất nhập thành. Sau bao phen truy tìm gắt gao, tin tức Dược Sơn Phái thất bại tuy cố ý phong tỏa nhưng giấy làm sao gói được lửa. Dược Sơn Phái trắng tay quay về bị không ít thế lực biết được. Tin tức lan nhanh như vũ bão khiến không ít kẻ môi mắt chờ tin đều có dịp bàn tán xôn xao.

- Ha ha ha cuối cùng lão tử cũng được tự do. Dược Sơn Phái, Đan Mi cùng kẻ nhất định phải chết Thần Dương lão quái. Trần Duyên ta kiếp này thế sẽ báo thù, khiến các ngươi hối hận vì không giết được lão tử.

Xong ra từ rừng rậm, ba tháng lẫn trốn làm cho Trần Duyên trật vật không thôi. Hấn điên cuồng phát tiết, gào hét đến nỗi Song Vĩ Yêu Miêu không khỏi thầm nghĩ đầu óc hấn có phải bị Thần Dương lão quái đánh ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Tiến thoái lưỡng nan

Song Vĩ Yêu Miêu hai chân trước che kín tai mèo, bộ dạng thập phần nhân tính.

- Đây Trần Duyên, ngươi không phải vì thoát chết mà đầu óc muốn điên rồi chứ. Ngươi không nghe ta nói hả?

- Khí tức này...

Đang mải mê suy nghĩ, Trần Duyên thần thức bất chợt nhận ra phụ cận có người. Hấn từ mấy ngày trước đã thoát khỏi lãnh địa của Chính Phái nên đương nhiên không thể là của bọn người truy sát. Khóe miệng từ từ nhếch lên, điệu cười quen thuộc lại xuất hiện.

- Thủy Miêu, ngươi cứ trở về Ma Kiếm Tông trước. Ta sẽ có chút việc trên người sẽ trở về sau.

Không đợi Song Vĩ Yêu Miêu kịp định thần, Trần Duyên liền tâm hơi không còn. Đại miêu mặt mèo ngáy ra vẫn chưa thể hiểu, diễn biến này không phải quá nhanh đi.

Thanh bào nữ nhân trên tay cầm theo bội kiếm, trên đầu nàng đội trượng bông thặng trọng che khuất dung nhan. Chân ngọc tha thướt từng bước uyển chuyển nhẹ nhàng dù mới trải qua cơn mưa nặng hạt, đường đất loang lổ khó đi nhưng trên người lại không hề dính lấy một chút bùn đất bẩn thỉu.

- Kẻ kia ngươi là ai, còn không nhanh bước ra. Ban ngày ban mặt mà lại giở trò lén lút không phải là đạo của kẻ quân tử.

Mĩ nhân tinh tường ánh mắt nhận thấy bóng người nấp sau đại thụ, nàng chất giọng trong trẻo nghiêm trang vài phần hướng kẻ theo sau kia lớn tiếng dọa nạt.

- Ông trời đúng là đảo lộn rồi, không ngờ lại có ngày thế tử chửi bới tướng công là kẻ lén lút a.

Trần Duyên giọng điệu "buồn thảm" ưỡ oải bước ra.

- Trần... sư huynh...

Nữ nhân giọng điệu run run lao người ôm chầm lấy hấn. Đầu bông trên đầu thoát ra hiện lên khuynh thành nhan sắc không phải ai xa lạ, đó chính là Tường Lệ sư muội.

- Huynh vẫn bình an vô sự! Vậy là tốt rồi, tốt lắm rồi.

Tường Lệ tay ngọc vuốt ve khuôn mặt nam nhân trong mộng của nàng. Hấn không nói không rằng liền một lần biệt tích suốt 3 năm. Nàng đã tốn không nhỏ công sức dò hỏi, rốt cuộc chỉ nhận lại những cái lắc đầu bất lực. Tình cờ có lần Tường Lệ từ những sư huynh xâm nhập bí địa trở về lộ ra tin tức hấn

bị ngoại nhân truy sát khiến cho nàng ngày đêm không thể ngừng lo lắng cho hấn.

- Nàng nghĩ ta là ai chứ? Bản lĩnh của tướng công nàng cũng là người rõ nhất a. Nam nhân của nàng làm sao dễ dàng gặp nạn được.

Trần Duyên cảm nhận Tường Lệ từ tận đáy lòng thật sự quan tâm làm hấn thập phần cảm động. Khẽ vuốt mái tóc đen nhánh, lau đi hàng mi đã ngấn lệ, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi căng mọng.

Tường Lệ không hề chống cự, nàng thậm chí còn vòng tay siết chặt lấy hấn eo hỏ. Như sợ rằng nếu nàng chỉ cần thả lỏng đôi chút thì nam nhân này lại một lần nữa bỏ nàng mà đi.

Mấy ngày hôm sau, Trần Duyên cùng nàng bên nhau không rời. Có vẻ thời gian được ở bên cạnh hấn khiến cho nàng đối với Trần Duyên ác cảm ban đầu đều không cánh mà bay. Chính bản thân nàng cũng khó tin, không ngờ có ngày với bản tính kiêu ngạo của mình nàng lại có thể dễ dàng cùng nam nhân tay trong tay tăng bộ giữa thanh thiên bạch nhật.

- Sư huynh, muội đã được người của Từ Bào đệ tử chiêu dụ. Muội theo lời sư huynh đã chấp nhận bước vào nơi đó tu luyện.

- Nàng quyết định không sai, dù nàng có làm điều gì đi chăng nữa ta vẫn sẽ ủng hộ nàng.

Trần Duyên ngọt ngào một tay khoát vai ngọc, mi nhân nội tâm thập phần ấm áp cũng ngả vào lòng hấn.

- Tại sao nàng lại ở đây? Chẳng lẽ là nhận nhiệm vụ tông môn, có tướng công đi theo dù là nhiệm vụ có khó khăn mấy cũng chỉ là chuyện nhỏ nha.

- Không phải, muội lần này ra ngoài là chuyện tư. Người Tường gia đem phong thư tới nói là mẫu thân (^_^) đã trở về nên muội muốn gặp mặt người.

Tường Lệ lần lần cảm giác hạnh phúc bất tận đương nhiên sẽ không giấu diếm hấn nói ra nguyên nhân nàng có mặt tại đây.

- Sư huynh hay là... cùng muội đi tới Tường gia được không?

- Sao? Tới Tường gia, tại sao lại không được, chỉ cần nàng đi đâu ta sẽ liền đi theo đó, cả đời bám chặt lấy nàng không buông tha.

Trần Duyên mở cò trong bụng, hấn không ngờ rằng Tường lệ lại chủ động mời gọi hấn tới nhà đây không phải là cố ý muốn hấn ra mắt phụ mẫu của nàng sao. Đương nhiên Trần Duyên quyết không bỏ qua cơ hội trời cho này, hấn ngay tức khắc hăng hái gật đầu, khoe miệng cười như muốn đung tới mang tai.

- Tường Lệ, nơi đây... thật sự là Tường gia sao?

Hai người chân đạp pháp khí từ trên cao nhìn xuống trang viên rộng hơn 3 dặm vuông, Trần Duyên không thể giữ nổi vẻ ngoài tiêu sái như trước. Hấn sắc mặt xám xịt giọng nói run rẩy, lo sợ nhìn qua mi nhân khó khăn cất tiếng nghi ngờ.

- Không thể sai được, muội ở đây từ nhỏ đương nhiên sẽ không nhìn lầm rồi.

Tường Lệ khó hiểu nhìn tới, không lẽ Trần Duyên đối với Tường gia có gì bài xích.

- A!!! tướng công nhớ ra trên người thật sự có chút chuyện ngoại thân không thể cùng nàng trở về được hay là...

Nói tới đây Trần Duyên bỗng thấy Tường Lệ sắc mặt bất thiện, quả nhiên hấn đã chọc giận vị mi nhân này rồi. Quân tử không chịu thiệt trước mặt, Trần Duyên nhanh chóng đem lời định nói ra nuốt xuống trở lại.

- Lệ nhi, nếu con đã tới thì còn không nhanh vào nhà. Còn vị đạo hữu kia nếu là bằng hữu của Lệ nhi thì Tường gia ta rất vui sướng bồi tiếp.

Từ trong trang viên giọng nói trong trẻo truyền ra, nữ nhân thanh âm êm ả như mật rót vào tai. Trần đại sắc lang cả người chết lặng, nội tâm như rơi vào vực sâu vạn trượng, trên trán không biết tự khi nào mà mồ hôi đã nhiều như mưa đổ.

- Muội liền đi vào trong đây, còn muốn đi hay ở lại thì tùy ở huynh.

Tường Lệ rõ ràng đã sinh khí, dọc đường Trần Duyên trên miệng lúc nào cũng lưu loát không ngừng. Nào là nói “nàng phụ mẫu ngày thường tích đức nhiều vô kể nên mới sinh ra nàng một đại mi nhân”, “Tường gia hấn rất bề thế hấn phải ở lại một thời gian để mở rộng tầm mắt”... nhưng khi tới nơi nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của hấn khiến nàng nội tâm không thoải mái.

- Lão đại, không lẽ ngươi lại gây ra chuyện tình thương thiên hại lý gì nữa rồi. Nếu không sao lại lúng túng như chuột gặp mèo nha.

Hiếm thấy Trần Duyên rơi vào hoàn cảnh thảm hại như vậy Tiểu Mập Mập không bỏ qua cơ hội ném đá xuống giếng. Tiểu Huyết bên kia cũng gật đầu tỏ vẻ đồng lòng khiến Trần Duyên trong lúc đường cùng càng trở nên nóng giận. Một bà ném hai tên không tìm không phổi này vào bên trong Loa Trùng Ốc.

- Sự việc đã đến bước đường này đã không thể trốn tránh được nữa, đau muộn chi bằng sớm một chút. Để đêm dài lắm mộng lại càng khiến mọi chuyện tồi tệ hơn.

Ý đã quyết, Trần Duyên hít mạnh một hơi phóng người bước vào trang viên Tường gia.

Tường gia trang viên trong khu vực trăm dặm chung quanh cũng xem như là một tiểu thế lực. Nhân khẩu không dưới ngàn người, tu sĩ cũng không ít dù chỉ đơn thuần là Luyện Khí 3, 4 tầng nhưng cũng đã rất là hiếm thấy rồi.

Theo bước Tường Lệ, hắn được dẫn tới một đại điện có chút hoành tráng, bên trong không dưới 10 người. Trông thấy 2 người vừa bước vào hai bên đoàn người liền đứng dậy hướng tới vái chào. Đây cũng là điều bình thường, trong tu tiên giới khoảng cách vô cùng xâm nghiêm không ít kẻ bề ngoài trăm tuổi nhưng cả đời tu vi chỉ đều mắc kẹt ở Luyện Khí kì tầng 9 ngay cả viên mãn cũng không dám nghĩ tới. Đứng trước Trần Duyên một tu sĩ Trúc Cơ hành lễ một chút cũng là điều nên làm.

- Phụ thân, mẫu thân tốt a.

Tường Lệ bước chân vào liền oanh oanh yến yến vui mừng chạy tới xà vào lòng mẫu thân đồng thời đánh mắt theo lệ cuối chào phụ thân của nàng. Rõ ràng Tường gia gia chủ cùng nữ nhi trước giờ vẫn không thể hào hợp nhà.

Tường gia đời này gia chủ tên là Tường Li Hồ đều đã hơn trăm tuổi, lão tu vi bị trói chặt tại Luyện Khí kì viên mãn. Khí sắc hơi bại ngồi trên chủ tọa không ngừng ho khan mấy tiếng, bị chính nữ nhi không thèm nhìn mặt cũng không dám mở miệng trách phạt chỉ có thể cười trừ cho qua.

- Đạo hữu ắt hẳn là bằng hữu của con gái ta đi. Không biết cao danh quý tánh của đạo hữu là gì để ta tiện bề thăm hỏi.

Gia chủ phụ nhân an tọa không phân cao thấp cùng tướng công, nàng dáng vẻ lại thập phần trẻ trung như chỉ vừa gần 30. Đôi mi thanh tú nhẹ mở, nhan sắc cùng Tường Lệ giống nhau đến 8 phần hay nói đúng hơn là nữ nhi đã thừa hưởng nhan sắc tuyệt trần từ nàng thậm chí so với Tường Lệ lại tăng thêm mấy phần thanh thực.

Tường phu nhân tươi cười nhưng lại khiến Trần đại sắc lang đứng như trời trồng. Sắc mặt xanh xao, môi mấp máy khó có thể phát thành lời. Tất cả cũng bởi vì Tường phu nhân, mẫu thân của Tường Lệ, người đang ngồi trên mộc tọa kia không ai khác chính là Chu Lệ Ảnh thế tử, nữ nhân đã cùng hắn vô cùng mặn nồng ái ân.

- Đa tạ Tường phu nhân đã rộng lòng tiếp đại, bản đạo danh tự là Trần Duyên cùng Tường sư muội của quý gia tộc là đồng môn sư huynh. Vốn đã nghe danh Tường gia đã lâu nên lần này mới mạo muội ghé qua.

Ngay tức khắc Trần Duyên khôi phục lại chân tĩnh, mặt không đổi sắc tươi cười chấp tay đáp lời.

- Ha ha ha nếu đã là Lệ nhi đồng môn thì lão phu mạn phép xưng hô là Trần công tử như vậy có phải phép?

- Không dám, không dám. Tường gia chủ cứ gọi ta là Trần Duyên được rồi.

- Như vậy sao được. Người đâu còn không mau mời Trần công tử an tọa.

Tường Li Hồ được một vị Trúc Cơ tu sĩ đức cao vọng trọng ăn nói khách sáo như vậy khiến cho những nếp nhăn trên mặt đều dần ra cao hứng vô cùng.

- Lần này đường đột tới đây Trần Duyên thật thất lễ, thứ này xem như là chút ít lễ vật mong các vị bỏ qua cho.

Sau khi đã an tọa, Trần Duyên từ trong túi trữ vật lấy ra một đóa Thiên Cảnh Hoa là linh dược cấp 2, Giáp đẳng trị giá mấy vạn viên linh thạch. Thứ này là tài liệu trọng yếu nhất để luyện ra Trúc Cơ đan, một đóa này cũng đủ để luyện ra mấy lò a.

- Ha ha ha Trần công tử khách sáo rồi. Người đâu, mang bảo vật lui xuống.

Nhìn thấy Thiên Cảnh Hoa, toàn trường như muốn nóng lên. Không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía đóa linh dược này. Trong đó kẻ thêm thường ngất không ai khác ngoài Tường gia chủ, Tường Li Hồ. Lão không cần nói vài câu khách sáo đã vội kêu người mang linh dược giấu đi như sợ hãi rằng Trần Duyên bắt chợt đổi ý.

- Lệ nhi từ nhỏ vốn rất bài xích nam nhân, lần này ngoài ý muốn lại cùng Tường công tử đồng hành tới tận gia viên. Hẳn là Tường công tử cùng nữ nhi của ta có tình cảm rất nồng hậu a.

- Khục...khục...

Trần Duyên vừa kê tách trà thơm lên miệng liền bị nghi vấn của Chu Lệ Ảnh làm cho ho khan không ngừng vội vàng đặt li trà xuống bàn thanh minh.

- Trần Duyên cùng Tường sư muội tình cờ có duyên quen biết, cùng nhau tu luyện trong Ma Kiếm Tông mấy mươi năm luôn xem nàng là tiểu muội muội mà chăm sóc.

- Đúng vậy đó mẫu thân, nhờ Trần sư huynh bỏ không ít tâm tư bồi dưỡng mà nữ nhi mới có được ngày hôm nay.

Tường Lệ vô tình chầm đầu vào lửa khiến cho Lệ Ảnh càng nhìn hắn bằng đôi mắt bất thiện.

- Thật vậy sao? Nữ nhi của ta niên kỉ chưa tới 20 đã đột phá Trúc Cơ sợ rằng Trần công tử cái giá phải bỏ ra sợ rằng hai chữ “không ít” cũng không thể nào bì kịp.

Nàng là ai chứ, thân là Trúc Cơ Trung kì tu sĩ chỉ cần kiểm tra thân thể nữ nhi một lúc đã nhận ra nội tình trong người Tường Lệ thập phần vững chắc dù cho là tu sĩ đã đột phá trăm năm cũng khó mà bì được.

- Cái gì, niên kỉ chưa qua 20...?

Toàn trường ánh mắt đều đổ dồn về phía Tường Lệ, tin tức nàng đột phá Trúc Cơ chỉ vừa được báo về không bao lâu, không ai trong bọn họ dám tưởng tượng được nàng có thể làm ra chuyện động trời này. Lực chú ý sau đó lại chuyển dời trên người Trần Duyên, không ít người nhìn hẩn bằng đôi mắt thèm khát nói đúng hơn chính là biến Trần Duyên trở thành một rương châu báu di động. Tà tâm trên cõi đời này kẻ nào lại không có, bọn chúng thật sự nếu không phải vì khoảng cách thực lực giữa Luyện Khí kì và Trúc Cơ kì quá xa thật sự sẽ liều mạng giết người đoạt bảo.

Tường Lí Hồ không tránh khỏi thất thố, lão hai mắt nóng bỏng hướng Trần Duyên không giấu được vẻ tham lam.

- 20 năm...khốn kiếp chuyện tốt như vậy 5 lần 7 lượt lại tới trên người nghịch tử kia chứ? Còn ả đàn bà Lệ Ảnh kia nữa, nếu như cứ để mọi việc tiếp diễn thì Tường gia này đều phải rơi vào tay ngoại nhân sao?

Lão già phần hận cùng ghen ghét không dứt càng khiến cho khuôn mặt nhăn nhoe của lão trở nên khó coi. Liếc nhìn lão phu nhân cùng tiểu nữ dường như đang nhìn thấy tử thù, song thủ siết chặt dường như hận không thể giết 2 mẹ con nàng.

- Tường gia chủ, không lẽ lễ vật của ta không thể khiến Tường gia vừa lòng sao?

- Ah! Không, không chỉ là lão phu tuổi tác đã cao trong người tồn đọng không ít quái bệnh nên đôi lúc phát tác. Thật là làm cho Trần công tử mất hứng lão phu có tội rồi.

Tường Lí Hồ biết bản thân thất thố, nhất thời không kiềm chế được xúc động mặt già vội vàng phân bua.

- Nếu như Tường gia chủ trong người bất an hay là ta ở đây cũng có không ít đan dược...

- Không, không! Tường gia bao đời nay đều lấy linh dược làm kế sinh nhai. Một chút mao bệnh này không đáng lo, không đáng lo. Trần công tử đường xa tới đây ắt hẳn cũng hao phí không ít sức lực, người đâu mau đưa Trần công tử về phòng nghỉ ngơi qua vài ngày lão phu sẽ bày yến tiệc tẩy trần cho Trần công tử.

Lão cáo già thật sự gấp không chờ được nữa, Thiên Cảnh Hoa, Giáp đẳng linh dược thứ mà cả đời này hắn không dám nghĩ tới thật sự cầm trong tay, Trúc Cơ Đan đã không còn xa vời nữa. Lão tuổi tác nhờ võ số linh dược cùng tài nguyên chèo chống tới nay đã vượt qua 150 tuổi cũng đã là cực hạn. Trong vài năm tới nếu không tu vi đột phá Trúc Cơ đồng nghĩa với việc tử kì của lão đã điểm. Nay thứ dược liệu cuối cùng được dân tới tận cửa khiến lão không thể nhẫn nại cùng Trần Duyên tiếp tục nán lại.

- Đa tạ Tường gia chủ hậu đãi, Trần Duyên đành làm phiền Tường gia một thời gian rồi.

Trần Duyên mỉm cười khách khí đáp lời.

- Trần công tử vốn là cao đồ của Ma Kiếm Tông ắt hẳn tư lịch không thể xem thường. Ta cả đời chỉ quanh quẩn trong Tường gia lịch luyện còn nông cạn không biết Trần công tử có nhã hứng cùng ta đàm đạo?

Tường phu nhân Chu Lệ Ảnh âm thầm quan sát bất chợt mở miệng, nàng cười như không cười thần thái cao quý cùng giọng nói du dương đánh động không ít người.

- Chủ ý này cũng không tệ a, phu nhân tu vi cũng đã kẹt lại ở Trúc Cơ 4 tầng khá lâu rồi. Nếu như cùng Trần công tử đàm luận biết đâu...

Tường Lí Hồ cao hứng phụ họa thì nhận ra Chu lệ Ảnh thần sắc không tốt liền im bất nữa lời không dám hé răng.

- Nữ nhân đệ tiện, ngươi không còn làm mưa làm gió tại Tường gia này lâu đâu. Chỉ cần ta đột phá Trúc Cơ thì về danh hay phận hai mẹ con các ngươi sẽ không thể thoát khỏi gia trang này, cả đời phụng sự cho Tường gia.

Lão già nội tâm thầm hét phần hận tới cực độ nhưng trên mặt lại treo nụ cười gượng ép. Vội vàng cáo từ Trần Duyên, tay chống quai trượng được một tên gia nhân đỡ ra ngoài.

- Trần công tử vẫn chưa đáp lại đề nghị của ta, hay là Trần công tử không nguyện ý?

Bị Chu Lệ Ảnh dồn sát, Trần Duyên ngập ngừng nhưng lại trông thấy ánh mắt mong chờ từ Tường Lệ. Trong gia trang này chỉ có mẫu thân là người duy nhất thật sự yêu thương nàng thật lòng. Biết được mẫu thân đối với thái độ của Trần Duyên không vừa ý khiến nàng nội tâm mầu thuẫn sợ rằng Trần Duyên đã vô tình chọc giận mẫu thân nên không ngừng dùng ánh mắt buồn bã nhìn hắn.

- Nguyên ý, đương nhiên Trần Duyên nguyện ý cùng Tường phu nhân đàm đạo. Chỉ là tu vi của Trần Duyên quá non kém chỉ sợ không thể khiến phu nhân hài lòng.

- Trần công tử quá lời, Ma Kiếm Tông sừng sững tại thế gian từ thời thượng cổ. Tri thức qua bao đời các bậc tiền bối bị công tử hấp thu ta không thể không động tâm. Hay là qua 1 canh giờ mời công tử hạ giá đến thư phòng chúng ta tiện bề đàm đạo.

Không đợi Trần Duyên mở lời, Chu Lệ Ảnh tay ngọc nhẹ phất lên hơn mười lão gia từ cao tầng Tường gia lúc này mới dám thoái lui. Sắc mặt bọn họ không ai cao hứng, khí chất lại bại từng bước lễ thần hình già cỗi bước ra đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Tiểu biệt thắng tân hôn (18+)

Đi theo Tường Lệ, Trần Duyên từng bước thập phần trầm trọng. Khí sắc có đôi phần không tốt nhưng cũng không có biểu hiện để Tường Lệ nghi ngờ.

- Nàng không muốn cùng ta vào trong sao?

Đứng trước thư phòng, Trần Duyên thân là Trúc Cơ tu sĩ kiêm tu nhục thể có thể tay không xé xác yêu thú nhưng dường như chỉ là hai cánh cửa gỗ lại tựa vụn cân cự sơn nàng nề không thể dịch chuyển.

- Mẫu thân đã căn dặn kĩ càng chỉ để một mình sư huynh vào thôi. Huynh cũng không cần lo lắng, mẫu thân tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng đó cũng chỉ là bức tranh vẽ ra để đối phó với kẻ khác. Mọi tin rằng huynh sẽ ứng phó được...nếu không mọi sẽ không thêm nhìn mặt huynh nữa.

Tường Lệ thanh thuần làm sao có thể hiểu được tình cảnh mà Trần đại sắc lang đang mắc phải. Hắn lại càng phần uất vì không dám nói ra sự thật động trời cho nàng nên chỉ đành vuốt mặt chậm chậm đưa tay mở ra cánh cửa dẫn tiến vào thư phòng.

- Trần công tử thân là cao đồ của tông môn đại phái, có bản lĩnh khó lường có sao thần sắc lại có chút không đúng. Tường gia bao đời này thực lực đều đặt ở trên linh dược hay là để ta vì công tử kê đơn thuốc bổ khí?

Trần Duyên giật bắn người, hần như kẻ đạo tặc bị gia chủ phát hiện nội tâm lo lắng nhìn lên án thư.

Chu Lệ Ảnh mái tóc xòa dài, phong phạm của một kẻ nắm trong tay quyền hành vô tình khiến cho nhan sắc vốn mỹ diệu nay lại càng toát lên vẻ cao quý. Nàng trên người khoác trường bào, quanh eo có thắt đai lụa không chỉ tôn lên đường cong ngạo nghễ mà nước da trắng ngọc càng khiến Trần Duyên không thể rời mắt.

- Trần công tử...Trần công tử...

- Ah! Thất lễ.

Hắn ngậy người hồi lâu thì bị giọng nói của nàng làm cho chấn tỉnh không khỏi ngại ngùng.

- Tường nhi, mẫu thân muốn cùng Trần công tử bàn bạc sự vụ hệ trọng. Con đường xa mệt mỏi hãy về phòng nghỉ ngơi đi.

- Nữ nhi cáo lui.

Tường Lệ cúi đầu, trước khi rời đi không quên đánh mắt qua Trần Duyên ý muốn hắn không nên khiến mẫu thân nàng phật ý.

Đợi Tường Lệ rời đi, Trần Duyên phất tay cửa lớn, cửa nhỏ trong thư phòng tất cả đều đóng sầm lại. Dụng thần thức mạnh mẽ của mình, hần kỉ lưỡng tra xét từng góc khuất nhỏ nhất thậm chí là hơn trăm bước chân quanh đó từng cành cây ngọn cỏ hay con kiến bò qua cũng bị hần dễ dàng phát hiện.

- Trần công tử quả là người cẩn thận.

Lệ Ảnh Tay ngọc chống cằm, tay kia vẫn không buông tha thư quyền, mĩ phụ đối với hành động của Trần Duyên cũng làm như không có gì.

- Ảnh nhi là ta có lỗi với nàng, có lỗi với Tường Lệ. Mọi chuyện đã đi tới bước này ta dù nàng muốn chém muốn giết ta cũng không nữa lời oán trách.

Trần Duyên bị thương, giọng nói khàn đục. Hần không đủ dũng khí cùng nàng đối diện, khi biết Tường Lệ là nữ nhi của nàng Trần Duyên nội tâm mâu thuẫn vô cùng. Hần thật sự không biết sẽ phải làm gì khi cả hai nàng phát hiện ra sự thật oan nghiệt này. Lệ Ảnh hay Tường Lệ đều được hần coi là thê tử từ lâu, tình yêu đối với hai nàng không hề giả dối.

- Chém chàng? Giết chàng? Liệu có khiến tổn thương trong lòng ta được chữa lành sao?

Lệ Ảnh cuối cùng không thể giữ được mặt lạnh, nàng chấn nát thư quyền trên tay, từ mí mắt hai hàng lệ lan tràn. Mĩ phụ đau đớn ngã quỵ xuống, từ khi cùng Trần Duyên chia tay cũng đã hơn 3 tuần trăng. Hình ảnh cuối cùng hắn quay lưng đối trọi với vô số kẻ thù để cho nàng cùng mẫu thân tẩu thoát khiến nàng không thể quên.

3 tháng cách xa cũng là khoảng thời gian nàng lo sợ nhất trong cuộc đời. Nàng sợ rằng hắn sẽ không thể trở về được nữa. Không đêm nào nàng không

tự dần vật bản thân, tại sao lúc đó nàng không thể ở lại với hắn. Nếu như không thể sống sót trở ra thì ít nhất nàng cũng có thể được chết cùng hắn, hai người cũng có thể trở thành đôi phu thê dưới hoàng tuyền.

Trần Duyên tiến lại gần, hai tay vòng qua Lê Ảnh eo nhỏ dán sát ngọc thể của nàng vào lồng ngực. Hắn cảm nhận được tình yêu nồng thắm của nàng, bao nhiêu u uất chất chứa trong lòng chợt tuôn trào khiến nàng dù có bản lĩnh cách mấy cũng không khỏi lộ ra một tia yếu mềm.

- Cho thiếp biết, chàng với Lê nhi rốt cuộc quan hệ là gì? Đừng nói với thiếp hai người chỉ đơn thuần là sư huynh, muội đồng môn.

Mĩ phụ nhanh chóng lau khô hàng lệ, nàng tâm trí cũng đã bình tĩnh trở lại hướng Trần Duyên truy xét.

- Quan hệ của ta với Tường Lệ... cũng giống như ta cùng nàng a.

Biết rõ bản thân không thể giấu diếm, Trần Duyên đại sắc lang thành khẩn khai báo. Nhưng hắn không để mỹ phụ hỏa nộ bộc phát, nhanh chóng chiếm lấy đôi môi quyến rũ đồng thời siết chặt lấy cơ thể phi mã của nàng.

- Ừm... ần...

Lê Ảnh bị bất ngờ tập kích quyền phấn không yên đánh lên ngực hắn, song cước giầy dựa nhưng tất cả đều vô dụng. Bên trong miệng nàng chiếc lưỡi quái ác kia không ngừng tăng phá khiến nàng tâm trí dần lụi bại, song mục đại ra, ngọc thể vô lực chống trả trở nên mềm mại chỉ đành mặc cho Trần Duyên tung hoành.

- Thê tử à, cái lưỡi thom tho của nàng đã lâu rồi tướng công không được nếm lại quả là mỹ vị trong thiên hạ.

Hắn biết Lê Ảnh đã buông khí giới đầu hàng nên càng lúc càng bạo gan. Chỉ một chút sờ nắn qua ý phục, bàn tay tham lam không thể thỏa mãn liền tiến hành tấn công xâm lược. Xuyên qua phòng tuyến trường bào Trần Duyên có chút ngoài ý muốn, ngay tức khắc hắn nở nụ cười xấu xa. Mạnh mẽ hất văng mọi thứ trên thư án, hắn đặt mỹ nhân nằm lên trên.

Lê Ảnh mím môi then thừng, mỹ phụ biệt được hành động tiếp theo của hắn là gì nhưng vô phương ngăn cản. Trần Duyên từ trên mặt nàng tham lam ngửi lấy hương vị thực phụ khiến cho bao nam nhân say đắm. Hắn như kẻ nghiện ngập không thể thỏa mãn, từng chút một, chiếc tai nhỏ nhỏ, cái cổ trắng muốt cuối cùng mặt hắn dừng lại trên chiếc đai lụa quấn quanh eo nhỏ của nàng.

- Thê tử à, tướng công muốn a.

Trần đại sắc lang mê đắm không dứt, hắn như thú hoang chực chờ xé xác cừu nhỏ. Miệng cắn chặt đai lụa tàn ác mở bung ra phòng tuyến cuối cùng của nàng.

Thứ ngăn cách Lê Ảnh thoát khỏi con dục vọng của Trần Duyên đã không còn nữa. Trường bào tức khắc mở tung làm lộ ra mỹ thể như ngọc thạch điêu khắc mà thành. Bên dưới trường bào, Lê Ảnh không một miếng vải che thân. Thì ra nàng bên trong không hề có thứ gì che đậy, chỉ cần nghĩ thể thôi cũng đủ khiến Trần Duyên huyết dịch sôi trào.

- Thì ra đây là cách nàng hưng sư vấn tội, ta nguyện cả đời bị nàng trừng phạt nha.

Đã lâu không cùng hắn chung đụng, hạ thân của nàng liền biến thành hải dương ngập nước. Trần Duyên không thể bỏ qua, hắn đầu lưỡi nhẹ nhàng đùa giỡn chúng quanh tiểu động.

- Uhm... sướng... thiếp muốn tiết a...

Tường gia phu nhân cao quý bị Trần Duyên làm cho hiện nguyên hình, nàng không ngần ngại bắt đầu phát ra âm ngữ như muốn cổ vũ Trần Duyên tiếp tục lột nàng.

Thân thể của nàng lúc này đã vô cùng mẫn cảm, nguyên nhân tất cả đều do tên Trần đại sắc lang này. Chỉ đơn thuần cùng hắn gần nửa năm đồng hành nhưng những thứ hoang đường nhất, nàng cả đời cũng khó tưởng tượng ra đều được hắn thuần thực vận dụng.

Trần Duyên trông thấy nàng đã 2 lần tiết thân, hắn cũng không muốn lập tức miễn cưỡng nàng. Thoát ra ý phục, cự long bành trướng nổi lên gân xanh thập phần đáng sợ. Hắn uy vũ bước tới, Lê Ảnh ánh mắt đáng thương vô cùng ủy khuất nhưng điều đó cũng không thể khiến Trần Duyên mềm lòng.

Cự long dữ tợn được đưa tới trước mặt nàng, Trần Duyên không cần phải nói ra. Lê Ảnh tâm tính vốn dĩ dòn nên tận sâu trong tâm khảm ngay khi nhìn thấy vật chí ái không thể kiềm nén được nữa. Nàng tham lam bắt lấy côn th* thuần thực dùng miệng thom bao bọc lấy thanh hung khí này.

- Thì ra nàng vẫn còn nhớ a, quả không uổng phí công sức ta “truyền thụ” thủ đoạn đã lợi hại hơn trước không ít.

Hắn mừng rỡ như điên, hai tay tàn bạo nắm lấy tóc dài, đẩy mạnh eo hổ khiến cho côn th* đi vào mỗi lúc một sâu.

- Ừ... ừ...

Lê Ảnh phối hợp song thủ chống đỡ ngọc thể để hắn có thể dễ dàng hành sự.

Bảo bối ở bên trong nơi mềm mại ẩm ướt, Trần Duyên không khỏi sung sướng rên rỉ. Được hồi lâu hắn từ từ rút cự long ra khỏi mỹ phụ miệng nhỏ, dưới

ánh mắt tiếc rẻ của nàng, Trần Duyên vỗ nhẹ lên kiêu đồn phi mã của nàng.

- Chàng nhanh kiêu chết đâm phụ này đi...thiếp hạ thể ngựa ngáy khó chịu a.

Mĩ phụ kiêu diễm bị Trần Duyên kích thích cực độ, cảm giác ngứa ngứa nơi hạ thể khiến nàng quên mất thân phận Tướng gia phu nhân. Đòi mất ngập nước hạ mình cầu xin Trần Duyên kiêu nàng.

- Ha ha ha Ảnh nhi, khát vọng của nàng dường như mãnh liệt hơn xưa rất nhiều.

Lời hấn nói không sai, tình cảnh lén lút khiến cho khoái cảm trong người nàng trào dâng mạnh mẽ. Bên trong Tướng gia, trước mặt tên tướng công già nua, chỉ cần nghĩ tới sắc mặt của hấn khi trông thấy nàng bị Trần Duyên hành hạ dưới nhục bổng. Chỉ cần nghĩ tới đây thôi cũng đủ khiến tiểu cô nương bên dưới của nàng chảy ra rất nhiều d*nh thủy.

- Hừ, nàng còn tưởng rằng bản thân là Tướng phu nhân có thể tùy ý ra lệnh cho ta sao?

Trần Duyên trong đầu nảy ra ý định xấu xa, bổng từ rấn chắc nhẹ nhàng ma sát bên ngoài đâm huyết tuyệt nhiên không đâm sâu vào.

- Không...thiếp không cần cái hư danh phu nhân Tướng gia, thiếp chỉ muốn cả đời trở thành Ảnh nhi bên cạnh chàng thôi.

Lệ Ảnh cảm xúc dâng trào, nàng không ngại mặt mũi, một tay xoa nắn kiên định của mình từ đó một dòng sữa trắng trượt trào ra. Mĩ phụ tự mình mút lấy dòng sữa thơm, một tay lại luôn xuống hạ thể nhắm ngay cửa động không chút ngại ngần mà mạnh mẽ ra vào.

- Chàng nhìn a, tiểu cô nương của thiếp đều ướt sũng, chỉ chờ đợi chàng mạnh mẽ hành hạ nó đi.

Trần Duyên thích thú ngắm nhìn mỹ cảnh trước mặt, Lệ Ảnh lưng ong cong lên một vòng, đồn bộ phi mã được nàng nâng lên cao, mỹ cước không ngại ngần tách ra phơi bày hoàn toàn khu vực trọng yếu nhất. Nàng không tiếc hết thấy dù rằng những hành động này chỉ cần kẻ nào khác trông thấy cũng đủ khiến nàng ô danh cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Kê cùng noãn.. (18+)

Trần Duyên cười như không cười cuối người xuống, hấn ngậm lấy tiểu đậu mạnh mẽ hút lấy dòng sữa ngọt đang tiết ra như thác đổ.

- Ah...

Bị bất ngờ tập kích Lệ Ảnh miệng nhỏ rên hừ hừ, không biết nguyên cớ gì mà chỉ cần Trần Duyên chạm nhẹ đều khiến cho nàng dục tính nhăm nhe trời dậy. Không dám làm tướng công mất hứng, nàng nín mọi mong cố gắng chống đỡ kiêu đồn không hạ xuống.

- Ảnh nhi ngoan, tướng công sẽ thành toàn ý nguyện của nàng.

Sau khi thỏa thích hấp sữa, Trần đại sắc lang nội tâm thập phần cao hứng. Hấn trường thương đã giương cao mãnh liệt hơn bao giờ hết, từ từ trước ánh mắt mong chờ của nàng từ từ sát nhập tiên động.

- Ừm...đã...đã ngựa a...lúc này dù chàng muốn thiếp chết thì thiếp cũng cam lòng...

- Dâm phụ, nàng đừng mơ tưởng có thể chết dễ dàng, nàng phải sống thật lâu a. Thậm chí là mãi mãi kiêu mị, mãi mãi dâm đẳng để ta thỏa sức hưởng dụng.

Hai tay nhấc bổng kiêu mĩ phu nhân, Trần Duyên nhảy phốc lên thư án. Eo hồ mạnh mẽ chuyển động khiến cho cự long điên cuồng sát nhập. Mỗi lần hấn tiến công là mỗi lần hoa tâm của nàng run lên vì sung sướng. Diễm phụ không hề kiềm nén, dâm mị rên rỉ từng cơn. Cố sức bám chặt lấy Trần Duyên không quên vũ động kiêu đồn phối hợp khiến hấn tâm trí như lơ lửng trên 9 tầng mây.

- Ảnh nhi hôn ta đi, tướng công muốn nhận lấy tất cả tình yêu của nàng dành cho ta.

Diễm phụ đưa ra chiếc lưỡi đình hương, Trần Duyên vui sướng ngậm lấy. Hấn ban đầu chỉ nhẹ nhàng trêu đùa nhưng sau đó chính nàng cũng không kiềm chế được nữa lưỡi thơm chủ động đáp trả.

- Ah...ah...thiếp muốn tiết a...

Qua gần 1 canh giờ Lệ Ảnh không chịu nổi hấn tàn phá, nàng đầu tóc rối loạn đạt tới cao trào. Nhưng ở độ tuổi như lang như hổ nhất là nữ nhân nắm lấy quyền lực trong tay nàng nhu cầu đầy tràn như sông Hoàng Hà. Mĩ phụ không dừng lại hồi sức, nàng nhanh chóng đẩy ngã hấn.

- Tướng công, bây giờ tôi lượt thiếp muốn nhìn thấy chàng sắc mặt khi lên đỉnh a.

Trần Duyên vẫn còn ngó người thì Lê Ảnh đã ngồi lên ngực hắn. Một tay vòng ra sau tóm chặt cự long vẫn còn rất hưng hăng mà hí lộng.

- Nàng muốn đổi khách thành chủ sao, đã vậy thì đừng trách ta ra...um...

Hắn chưa kịp buồn lời đe dọa thì nàng kiều diễm vén một bên mái tóc lộ ra gương mặt vẫn còn tràn ngập xuân sắc. Nhẹ nhàng cúi đầu môi mềm khóa lấy môi hắn. Nàng quả thật đảo khách thành chủ, bá đạo làm cho Trần Duyên không thể nói thành lời.

- Sắc lang...cuối cùng cũng tới lúc thiếp...kiến chàng a.

Nàng hai ngón tay tách ra tiểu động, không chỉ giọng nói có chút thấp thõm mà ngọc thể cũng bất chợt run nhẹ. Diễm phụ từ từ ngồi xuống để hạ thể của nàng có thể dần thích nghi với kích thích kinh khủng của hắn.

- Ah...

Không ngờ Trần Duyên xấu xa làm sao có thể để nữ nhân bắt thóp. Hắn lưu manh cử động eo hồ, nhục bồng không khác gì gây như ý không gì cản nổi nhanh như chớp đánh mạnh vào hoa tâm. Nơi sâu nhất của nàng bị xâm nhập Lê Ảnh không khỏi hét toát lên, nước miếng không thể ngăn cản chảy dài nơi khóe miệng.

- Chàng...chàng lưu manh.

- Không phải nàng muốn kiến ta sao? Tướng công sợ hãi dâm phụ của ta tổn sức nên chỉ muốn phụ trợ nàng mà thôi.

Lê Ảnh đương nhiên không tin lời nói từ miệng tên sắc lang này, nàng không quên ý đồ, mặc cho hắn bước đầu chiếm thế chủ động. Kiều đồn mướt mà không tì vết uyển chuyển lên xuống, đôi lúc lại xoay nhẹ, vô số hoa chiêu được nàng bày ra Trần Duyên cuối cùng cũng tái mặt rên rỉ không ngớt.

- Tướng công, thiếp...thiếp muốn tiết...

- Ta cũng vậy, hai ta cùng bắn a.

Tinh hoa đậm đặc cùng nóng như hỏa lấp đầy hoa động làm cho tiểu phúc của nàng muốn căng phồng lên. Lê Ảnh đã lần thứ 2 cao trào, diễm phụ song mục vô hồn không thể đảo đầu ra sức lực để chống cự nằm gục trên ngực hắn.

- Ảnh nhi, không phải ban đầu nàng còn mạnh miệng muốn kiến ta a. Sao bây giờ lại buông giáp đầu hàng, nếu nàng quả thật không còn sức đánh tiếp thì để tướng công chủ động a.

- Đừng...đừng...cầu xin chàng tha cho thiếp, hay là chàng cùng chúng tì muội chơi đùa nha. Sau khi nghỉ ngơi thiếp lại để chàng tùy ý hí lộng được không?

Lê Ảnh hoa dung thất sắc, miệng nhỏ phun ra nuốt vào cự long nuốt xuống tinh dịch cùng d*m thủy hòa trộn. Cự long càng không thể vì một lần phóng xuất mà phong độ suy giảm, Trần Duyên xấu xa chà xát cơn bồng vào mặt dâm phụ ý đồ muốn tiếp tục kiến nàng.

- Các nàng ấy thì không tới lượt Ảnh nhi quan tâm, lúc này người ta muốn kiến chỉ có nàng mà thôi. Nếu như nàng không dâng lên thứ gì đó làm cho tướng công động lòng thì...khà khà khà...

Hắn nở nụ cười nham hiểm, Lê Ảnh tâm tứ sắc bén nhận ra Trần Duyên muốn đánh chủ ý lên Tướng Lê. Nàng tuy là phu nhân Tướng gia nhưng nàng tự biết lượng sức mình, ngoài tâm thần này thì Tướng gia còn cái gì khiến Trần Duyên nổi lên tham thích đây.

- Chàng thật sự lòng tham không đáy, gà đã ăn nay cả trứng cũng không tha a.

- Cả gà và trứng mùi vị đều rất tốt, tướng công khẩu vị rất lớn dù khó khăn cách mấy ta cũng không buông tay.

Trần Duyên quyết định không thể thay đổi, Lê Ảnh là nữ nhân của hắn đương nhiên không thể rời bỏ. Còn Tướng Lê lại càng không, từ cái nhìn đầu tiên hắn đã thật sự mê đắm khí chất của nàng. Dù Lê Ảnh có cất lực phản đối hắn cũng phải bằng mọi thủ đoạn thu cả hai nàng về tay.

- Vậy sao? Nếu khẩu vị của tướng công tốt như vậy thì sao không ném thử thứ gì thử thách hơn đi.

- Thử thách hơn?

Trần Duyên vẫn chưa hiểu ý nàng.

Mỉ phụ mỉm cười, ném cho hắn kiều diễm ánh nhìn, tay ngọc mân mê vật chí ái làm cho đại sắc lang thật sự có chút kiềm không được vọng động muốn đè nàng ra hưng hăng dạy dỗ.

- Hi hi hi chỉ một chút nhẫn nại chàng còn không chịu được làm sao có thể nói khẩu vị lớn đây.

- Trong hồ lô của nàng giấu điều gì còn không nhanh nói ra, ta nội tâm muốn rạo rọc khó yên đó.

Trần Duyên không hề tỏ ra yếu thế. Hai ngón tay lần mò xuống dâm phụ hạ thể, nhẹ nhàng rút ra đâm vào tiểu động ẩm ướt mềm mại. Lệ Ảnh không khỏi nấc lên từng tiếng cuối cùng cũng không đủ dũng khí trêu đùa hân mà tiết lộ ý nghĩ động trời.

- Uhm...thiếp...thiếp hay Lệ nhi cũng chỉ là cái trứng nhỏ làm sao có thể thỏa mãn chàng đây?

- Nàng muốn...!

Lệ Ảnh kiều mị nở nụ cười, ngón tay chạy dọc trên phần ngực săn chắc của hân. Chú ý này không khỏi quá lớn đi, nàng âm mưu muốn đưa mẫu thân Chu Ngọc Ánh vào tròng.

- Hừ chàng sắc dâm thảo thiên a, chỉ vừa nghe tới đó thôi mà thứ hại người này đã không yên rồi. Nếu như không cắt bỏ đi thì thử hỏi trên thế gian này còn không biết bao nhiêu nữ nhân bị nó làm hại đây.

Nàng kiều mị liếc nhìn, trong lúc vận dụng thủ đoạn thổi tiêu thuần thực không quên dùng răng chạm nhẹ khiến Trần đại sắc lang mồ hôi lạnh sống lưng.

- Nàng cũng đủ tàn ác a, ngay cả mẫu thân mình cũng dám bán. Nếu như Ngọc Ánh tiền bối nghe được hân phải khóc ròng mấy đêm đi.

- Thật sự thiếp cũng không muốn làm ra sự việc bất hiếu này, chỉ là...năm xưa phụ thân không rõ tung tích đột ngột biến mất. Lúc đó thiếp vẫn còn được bế trên tay. Mấy trăm năm qua tận mắt nhìn thấy mẫu thân lẽ bóng nuôi lớn nữ nhi thiếp làm sao có thể không trạnh lòng.

Nàng u sầu ngồi tựa vào lòng hân nhớ lại khoảng thời gian xa xưa trước kia.

- Nhưng cũng không phải nhất định là ta a, chuyện trái với luân lý này làm sao ta có thể...

- Hừ, kẻ nào khác nói ra lời này ta còn có thể tin 7 phần. Còn chàng thì...

Lệ Ảnh ném cho hân ánh mắt khinh bỉ, cái gì mà trái với luân thường đạo lý. Hân rõ ràng trước nay chưa từng suy nghĩ tới chuyện này a. Hai người Linh Diệu cùng Linh Diệp không phải là mẹ con sao? Hai nàng đều bị hân đưa về, ngày ngày cùng một giường lớn hầu hạ hân đi.

- Thiếp cũng không tình nguyện làm ra chuyện này chỉ là...mẫu thân...

- Nàng ta làm sao?

Thấy nàng ngập ngừng đại sắc lang không khỏi nôn nóng.

- Mẫu thân có lẽ cũng có tâm ý với chàng.

- Nàng không lừa ta chứ? Ta cùng Ngọc Ánh tiền bối gặp mặt cũng không quá ba ngày đi, trò chuyện cũng chỉ mấy lời làm sao lại...

- Thiếp ở cùng mẫu thân từ nhỏ, tâm tư của nàng chẳng lẽ lại không hay. Thiếp nhận ra khi ở cùng chàng mẫu thân tâm trạng rất tốt, thậm chí đôi mắt lưu tình không thể sai được.

Nàng quả quyết.

- Nếu như chàng không thể khiến mẫu thân có được hạnh phúc thì đừng mơ tưởng tới Tướng nhi nữa. Còn thân thể thiếp cũng cảm chàng đụng vào.

Trần Duyên bị nàng quyết tâm làm cho câm nín.

- Cái này cái giá phải bỏ không khỏi quá lớn đi...nhưng nếu ta thành công thì...

Trần đại sắc lang nét mặt lo lắng bất chợt dần ra. Hân tay heo nhào nắn khắp mọi nơi trên mĩ thể của Lệ Ảnh.

- Lệ Ảnh vóc người tuyệt mĩ như vậy thì mẫu thân nàng khẳng định cũng là tuyệt tác của trần thế a. Còn có Lệ nhi nữa tuy vẫn còn kém một chút hòa hậu nhưng qua tay ta tận lực “bồi dưỡng” khẳng định sẽ không hề thua kém, lúc đó tổ tôn 3 đời cùng hầu hạ...lão thiên ơi...đời này ta sống không còn gì phải hối tiếc a.

Hân mạnh mẽ hét thâm trong lòng.

Nhận ra Trần Duyên biểu hiện quái đăng Lệ Ảnh đoán được 9 phần hân nghĩ tới chuyện kia. Tấm gương của hai mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp còn đó. Nàng thò tay qua eo hân dùng sức nghiêng mạnh khiến Trần Duyên đau nhói từ trong áo tường thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250: Thái dương thần thạch

Nán lại Tường gia chớp mắt cũng đã năm ngày, những kẻ nơi đây gặp hẳn nếu không phải hạ người xu nịnh muốn đánh một chút quan hệ thì cũng nhìn hẳn bằng đôi mắt bất thiện nhất là con cháu dòng chính của Tường gia. Không ít kẻ đồn đãi hẳn sẽ trở thành cô gia (con rể) khiến cho bọn chúng cảm thấy nguy cơ hơn bao giờ hết.

Tường Lệ không lâu sau đó cũng phải từ biệt, không giống như Trần Duyên có một sư phụ trâu bò. Nàng là tinh anh đệ tử nên càng được tông môn đề tâm bồi dưỡng, lần này xuống núi không thể rời đi quá lâu. Cùng mẫu thân và Trần Duyên tiệc nuôi tiễn biệt, nàng liền trở về Ma Kiếm Tông bắt đầu trở thành một tử bào đệ tử.

.....

- Động phủ này do thiếp dựng lên để mẫu thân, Kim Nhu muội, được đồng muội muội lẫn tránh tai mắt người ngoài. Dù sao thì một tu sĩ lợi hại đột nhiên xuất hiện sẽ làm dậy lên không ít tin đồn.

Lệ Ánh tâm tư cẩn mật, sự có mặt của Ngọc Ánh cùng Kim Nhu ngoài Trần Duyên không kẻ nào biết được sự tồn tại của hai vị tu sĩ Trúc Cơ hàng thật giả thật đang ẩn náu.

- Tướng công!!!

Bóng người yếu đuối từ bên trong động phủ phóng ra ôm chặt lấy Trần Duyên. Kim Nhu y phục kiêu khách không đổi, khí tức Trần Duyên chỉ vừa thoáng qua đã khiến nàng không thể kiềm được cảm xúc, dùng tốc độ nhanh nhất để có thể được ở bên tướng công.

- Thiếp rất nhớ chàng, thiếp còn nghĩ rằng tướng công không cần Nhu nhi nữa a.

- Thê tử ngọc, tướng công làm sao có thể bỏ rơi nương tử xinh đẹp như nàng đây.

Trần Duyên cưng chiều lau đi hàng lệ của nữ nhân, nàng lên chiếc cảm nho nhỏ đồng thời trao cho nàng nụ hôn thật sâu.

- E hèm, có lẽ ta đi ra không đúng lúc a.

Chu Ngọc ánh cũng bước ra, nhưng đập vào mắt nàng lại là hình ảnh đôi phu thê mặn nồng ân ái. Nàng tuy đã sinh ra Lệ Ánh nhưng mấy trăm năm không cùng nam nhân gần gũi bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí nóng khó hiểu chạy dọc cơ thể.

- Ha ha ha tiểu bối thất lễ, đa tạ Ngọc Ánh tiên bối đã che chở cho Nhu nhi. Nếu không có tiên bối, Nhu nhi mà có bề gì thì ta sẽ hối hận cả đời a.

Kim Nhu đỏ mặt thẹn thùng nép sau lưng hẳn.

- Trần công tử quá lời, kẻ cần cảm tạ là ta mới phải đạo. Không phải Trần công tử vì nghĩa quên thân, ở lại phía sau cản đường bọn người kia thì ta cùng nữ nhi làm sao có thể trốn thoát đây.

Ngọc Ánh mỉm cười câu hồn đoạt phách, hành động của Trần Duyên khiến nàng không cách nào sinh ra suy nghĩ bài xích. Dù mang trên người thực lực bất phàm nhưng điều đó cũng không có nghĩa rằng kẻ đó dám ở hi sinh thân mình che chở hai mẹ con nàng.

- Mẫu thân, Trần công tử đã tới không thể bắt người ta đứng bên ngoài nha.

- Hi hi hi là ta thất lễ, mời công tử ghé thăm tệt xá.

- Tiên bối khách sáo rồi.

Bốn người tâm tình vui sướng bước vào động phủ.

Xâm nhập bên trong, Trần Duyên nội thể bộc phát cảm giác thư sướng khó tả. Hóa Mộc Quyết dường như khiến cho nguyên khí trong người trở nên thông suốt. Trần Duyên đương nhiên biết được nguyên nhân đằng sau đó là gì.

- Không hổ là luyện đan đại sư, tiên bối một tay gieo trồng linh dược khiến tiểu bối thẹn thùng xấu hổ a.

- Trần công tử nhận ra chỗ ta có gieo trồng linh dược? Ta đáng lý phải nhận ra điều này sớm hơn mới phải.

Ngọc Ánh cảm thán, Trần Duyên trước kia tại địa phận Thiên Hạ Khách Điểm từng thi triển thủ đoạn làm cho Long Huyết Thảo phải hiện hình. Chỉ là nàng nhận thấy Trần Duyên thần thức chưa từng phóng ra dò xét nhưng hẳn lại có thể phát hiện khiến nàng kinh ngạc.

- Ha ha ha tiểu bối trời sinh không có tài cán gì nhưng lại có một chút bản lĩnh bồi dưỡng linh dược. Từ nhỏ đã cùng linh thảo có mối gắn kết vô hình.

Hắn mặt dày bịa ra một nguyên nhân mờ mịt khiến nàng không thể phân biệt đúng sai a.

Nổi bước theo sau Ngọc Ánh bước vào một căn mật thất, Trần Duyên thập phần bất ngờ. Ánh sáng gay gắt khiến mắt hắn bất ngờ chói lóa, không chỉ vậy hơi ẩm đồng thời cũng thoát ra không khác gì thái dương trên đỉnh đầu.

- Thật khó tin, ta không phải vẫn đang ở dưới lòng đất sao?
- Ha ha ha Trần công tử không biết cũng là chuyện bình thường, nguồn sáng ấy được tói từ thứ kia.

Ngọc Ánh mỉm cười hướng mắt về một tiểu thạch độ chừng một ngón tay trôi nổi trên trần mật thất.

- Cái này...tại sao có chút quen thuộc, không lẽ...
- Thái Dương Thần Thạch, xa xưa xuất hiện lời đồn đãi rằng mặt trời hình thành thời điểm không biết do nguyên cớ gì mà để một phần rất nhỏ rơi xuống nhân gian. Viên Thái Dương Thần Thạch này rất có thể là một phần của truyền thuyết kia.

Nàng không giấu được vẻ tự hào, Thái Dương Thần Thạch vốn là cấp 4 Giáp đẳng bảo vật. Nàng nắm tới tay cũng do một lần có được cơ duyên trời ban, nếu không e rằng đây sẽ là cuộc tranh chấp giữa các Nguyên Anh lão quái a.

Trần Duyên từ trong túi trữ vật lấy ra khối cầu nho nhỏ cỡ vừa nắm tay người, không đâu xa lạ thứ đó chính là pháp bảo hộ thân của tên tán tu ra tay đánh lén chỉ suýt chút nữa lấy đi tính mạng của hắn.

- Trần công tử, người...lấy thứ này từ đâu ra?
- Trên người một kẻ muốn lấy mạng tiểu bối, hắn đương nhiên là đã về với tuổi vàng còn món pháp bảo này trở nên vô chủ nên tiểu bối tiện tay mang theo.

Không có gì phải giấu diếm, Ngọc Ánh dám đem bí mật to lớn này tiết lộ ắt hẳn nàng có lòng tin rất lớn với hắn. Đúng như Trần Duyên dự đoán, khối cầu rõ ràng xuất hiện phản ứng. Một cỗ hấp lực tuy không mạnh, nhưng cũng đủ để kéo lấy tiểu thạch kia hướng về phía này. Trước ánh mắt kì dị của mọi người tiểu thạch dần sát nhập vào khối cầu.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Tầm sư học đạo.. (ta nghĩ vậy)

Hỏa thạch dung nhập vào bên trong quang cầu, nhiệt lượng tỏa ra bỗng chốc tăng lên chói mắt. Trần Duyên vội vàng phóng ra chân khí bao bọc, nếu để thứ này thoải mái lộ hành thì vô số linh dược được Ngọc Ánh dày công bồi dưỡng đều sẽ tan thành tro bụi.

- Đáng tiếc, thuần dương nguyên khí phát ra từ hỏa thạch có công dụng rất lớn với chí cương chí dương linh hỏa. Nhìn tình trạng này ta e rằng không thể tiếp tục trọng dụng a.

Thấy mỹ phụ lắc đầu tiếc rẻ, Trần Duyên phì cười cảm bảo vật hướng về phía nàng.

- Ngọc Ánh tiền bối, Hỏa Cầu này vô dụng đối với tiểu bối hay là để tiền bối giữ lại bên người khẳng định sẽ mang lại diệu dụng khó đoán định được.

Nàng sắc mặt kinh nghi, chỉ một mảnh hỏa thạch cũng đủ khiến tu sĩ Nguyên Anh tranh đấu sức đầu mẻ trán. Còn hỏa cầu kia lại lịch e rằng còn cao hơn một bậc, Trần Duyên là cao đồ của một đại tông môn tầm mắt hắn đã nhận ra giá trị liên thành của nó. Vậy mà hắn không chút ngần ngại trao nó cho nàng khiến mỹ phụ thật không dám tin.

- Điều này...Trần công tử có khả năng biết rõ lai lịch của thứ này đi...
- Ha ha ha Ngọc Ánh tiền bối đừng vội chối từ, thứ này tuy giá trị không nhỏ nhưng tiểu bối nguyên khí lại là mồi thuốc tính là tương khắc chí mạng không thể mang theo bên người.
- Tiền bối một thân hỏa thuộc tính nồng đậm, còn là mẫu thân sinh thành của Lệ Ảnh đạo hữu, tiểu bối không thấy điểm nào không hợp lí a.

Trần Duyên không có một tia đắn đo, đặt bảo vật vào tay nàng.

Da thịt chạm nhau Ngọc Ánh nội tâm ngượng ngùng nhưng không biết vì nguyên cớ gì mà mãi vẫn không rút tay lại. Nàng đứng như trời trồng hồi lâu sau mới thu hồi bảo vật hướng Trần Duyên cảm tạ.

- Trần công tử thứ này quá quý trọng, Ảnh nhi có được một vị bằng hữu như công tử quả thật là tốt số.

- Ngọc Ánh tiên bối quá lời, tiểu bối đơn thuần mượn hoa hiến phật, bảo kiếm phối anh hùng xấu hổ không dám nhận lời khen tặng a.

- Lần này gặp lại ngoại trừ muốn tận mắt xác nhận các vị bình an rồi đi vẫn còn một nguyên nhân trọng yếu khác muốn làm phiền Ngọc Ánh tiên bối.

Trần Duyên khiêm tốn đáp tạ, nhận thấy bầu không khí đã thập phần hòa hợp cuối cùng hẳn cũng nói ra nguyên nhân muốn tới đây. (nguyên nhân là gì thì ta không cần phải nói a ^_^)

- Nếu Trần công tử gặp trở ngại gì xin đừng giấu diếm, ta khẳng định sẽ dốc toàn lực cùng Trần công tử đối phó.

Mĩ phụ sắc mặt nghiêm túc, lời nói hữu lực. Lúc này nàng đã không coi Trần Duyên là ngoại nhân, rắc rối của hắn cũng chính là rắc rối của nàng dù có phải nhảy vào đầu sồi biển lửa nàng quả thật cũng có tâm tư đi liều mạng a.

- Không... không... chỉ là Ngọc Ánh tiên bối hẳn đã chứng kiến đi. Tiểu bối từ nhỏ đã một lòng say mê bồi dưỡng linh thảo, nhưng Ma Kiếm Tông số kẻ có cùng chí hướng lại ít tới thể thăm, còn chưa nhắc tới bọn người kia không đứng chung chiến tuyến nên...

- Thì ra là vậy, nỗi khổ của Trần công tử ta hiểu được. Ma Kiếm Tông tuy là ma tông đứng đầu thiên hạ nhưng tạp học lại quá nhiều “đa chứ không tinh” khó lòng để một người yêu thích linh dược như công tử có cơ hội thỏa chí tò mò.

Nàng tỏ vẻ đồng cảm sâu sắc, thân là một luyện đan sư nàng đối với linh dược cũng có sự say mê khó lòng cưỡng chế. Nay lại nhìn thấy Trần Duyên liên biến hẳn thành tri kỉ không khỏi mũi lòng.

- Không sai, trong người tiểu bối lưu trữ vô số linh dược cùng hạt giống nhưng sau nhiều lần thất bại không rút cuộc cũng không dám tiếp tục đánh cược. Nay gặp Ngọc Ánh tiên bối mới đánh liều mạo muội cầu tiên bối truyền lại cho ta thủ đoạn bồi dưỡng chúng.

Trần Duyên chấp tay nghiêng mình một bộ dạng chú tâm không ai có thể chê trách.

Ngọc Ánh ngoài ý muốn, nàng khẳng định thực lực của Trần Duyên vô cùng cao cường. Dù ném hắn vào trong Ma Kiếm Tông khẳng định cũng sẽ trở thành chân long giữa đàn giun dế. Không ngờ một kẻ như hắn lại cúi mình vì thứ mà hàng vạn tu sĩ đều liếc mắt khinh thường, chê bai là tạp học.

- Trần công tử khẳng định chứ?

- Lòng tiểu bối sáng như mặt trời ban trưa mong tiên bối đáp ứng.

Nhìn thấy Ngọc Ánh còn chút nghi ngại Trần Duyên nội tâm không khỏi gấp gáp.

- Hi hi hi nếu Trần công tử nội tâm đã quyết ta cũng không thể không nể mặt.

Ngọc Ánh nhận ra Trần Duyên lòng thành nên càng nhìn càng thấy hắn thuận mắt. Mỹ phụ còn tự tay vì hắn kiến tạo mật thất ngay chính trong động phủ của mình nào hay biết rằng đã tự tay dẫn lối cho sắc lang vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Bước đầu gần gũi

Một buổi sáng đẹp trời, ánh nắng chan hòa xoa dịu vô số sinh linh khỏi màn đêm xâm thực. Ngọc Ánh dung nhan kiều diễm như muốn thu hút mọi ánh nhìn, nàng vẻ đẹp mê đắm khiến cả những tiểu thú ngày thường hoảng sợ trước nhân loại cũng phải lần mò tiến lại gần.

Nàng hai tay vuốt ve bạch thỏ trong lòng, mũi khẽ hờn nhìn xuống nam nhân tay chân lấm lem bùn đất, trên miệng treo nụ cười mỉa. Thẩm thoát cũng đã 5 năm, nàng mỗi ngày nếu không luyện đan thì cũng cùng hắn trên linh thảo đàm đạo.

- Góc Bách Ngọc Thảo đó không phải cứ để như vậy mà trông xuống a.

- Ánh tì, ta trông Bách Ngọc Thảo cả trăm lần mỗi lần đều không hề có sai sót đi.

Trần Duyên một thân y phục không khác gì một lão nông, trên đầu mang nón rom, tay cầm cuốc hi hục cày bừa không còn chút gì dang vẻ của một tu sĩ Trúc Cơ nắm trong tay quyền sinh sát hàng vạn sinh linh.

Ngọc Ánh nhẹ lắc đầu, nàng đạo bào pháp phối phóng mình tiến lại gần, những ngón tay mảnh khảnh trắng muốt cẩn trọng cầm lên một góc Bách Ngọc Thảo hướng về phía hắn.

- Người thử truyền pháp lực xâm nhập bên trong gốc linh thảo này đi.

Vẫn còn một chút nghi ngờ Trần Duyên tiếp lấy Bạch Ngọc Thảo, Hóa Mộc Quyết nhẹ vận chuyển pháp lực lưu chuyển trong nội thể. Gốc linh thảo tiếp nhận pháp lực của hắn ngay tức khắc xuất hiện biến chuyển rõ rệt, căn rễ cây dần kéo dài ra tuy không quá rõ rệt nhưng với thị lực mạnh mẽ của tu sĩ cũng đủ để nhận ra điểm khác biệt này.

- Bạch Ngọc Thảo gốc thân phải toàn vẹn như ngọc không được xuất hiện một chút vết nứt. Nếu như người mang gốc linh dược này trồng xuống khẳng định sẽ không quá 3 ngày tất cả dược lực đều tiêu biến trở thành phân dược không chút giá trị.

- Đa tạ Ngọc Ánh tí ti, do ta lúc tìm được Bạch Ngọc Thảo đã bắt cần đào lên khiến nó bị tổn hại.

Mĩ phụ hài lòng cùng Trần Duyên trao đổi mấy câu, nàng lại quay về nơi đã tọa, mắt phượng vẫn không dời khỏi hờn ngắm nhìn hắn.

Tuy cách gọi có hơi chút không đúng nhưng Trần Duyên nhất nhất muốn gọi nàng bằng tí ti. Ngọc Ánh ban đầu có hơi chút khó thích nghi dù sao hắn cũng là bằng hữu của Lệ Ảnh nữ nhi của nàng. Nhưng Trần Duyên lại dẻo miệng nào là bắt hắn phải gọi một mỹ nhân như nàng bằng a đi hay thăm thăm thật là làm khó cho hắn. Hay là một tiếng tiền bối hai tiếng tiền bối cũng quá khách sáo đi. Cuối cùng nàng cũng thỏa hiệp để hắn gọi nàng là tí ti. (^_^)

- Trên đời này thật sự khó lòng tìm được một nam nhân như Trần Duyên, suốt mấy năm qua tâm trí đều đặt trên linh dược. Đáng tiếc hắn lại không có thiên phú về mặt luyện đan nếu không thì...

Trên gương mặt tuyệt mỹ nổi lên găng mây đỏ càng khiến nam nhân kinh hồn bạt phách.

- Ngọc Ánh tí ti, ta đã gieo trồng toàn bộ số linh dược của hôm nay rồi a.

Dòng suy nghĩ của nàng bị tiếng gọi đằng xa cắt đứt.

- Ừm, chúng ta quay trở về thôi. Ta còn rất nhiều tri thức muốn truyền lại cho người.

Suốt mấy năm qua ban ngày hắn bồi dưỡng linh dược, đêm đến lại được Ngọc Ánh dốc lòng chỉ dạy (là giảng giải kiến thức thui nha) khiến bản lĩnh ngày tiến ngàn dặm. Còn đâu cái thời chỉ biết vứt hạt giống hay tùy tiện vùi cả gốc linh dược trên quý xuống đất nữa, Trần Duyên bây giờ chính là hành gia thật thụ hiếm có gốc linh dược nào hắn không thể trồng được, tìm ra một gốc linh dược hắn không quen biết còn khó hơn lên trời.

- Hóa Vân Thảo, Thiên Mẫu Tử, Hỏa Viên Tinh... dược lực thập phần mạnh mẽ. Bọn chúng mỗi gốc đều khiến luyện đan sư thèm thuồng...

Ngọc Ánh khoát lên đạo bào của một tên luyện đan sư tiêu chuẩn, nhưng điều đó lại không thể che lấp vẻ mê người toát ra từ nàng. Mỹ nhân trên tay cầm thư quyền, mắt ngọc khẽ chớp. Nàng mỗi bước đi nhẹ nhàng như thiên nga bay lượn, giọng nói thánh thót khiến họa mi phải xấu hổ, từng lời từng ý bao hàm vô số hàm ẩn khiến kẻ khác phải say mê nghe ngóng. Nhưng tên đại sắc lang Trần Duyên ngồi sâu án thư, hai mắt như dán chặt vào ngọc thể của mỹ nhân.

Trần Duyên một tay chống cằm, tay kia nhịp nhịp trên thư án nàng mỗi cử động đều không bỏ sót tinh thoảng lại nở nụ cười thần bí.

- Không lẽ ta giảng giải có điều gì sai sao?

- Không... không ta chỉ là quá chăm chú mà thôi.

Nghe hắn diện cái cơ khó thuyết phục, Ngọc Ánh mắt phượng nhiều lại, từng bước chân nhẹ nhàng đi tới. Nàng song thủ vô cốt đặt xuống bàn, gương mặt kiều diễm tiến lại gần hắn. Hai người dù sao cũng đã ở cùng nhau một khoảng thời gian không nhỏ nên nàng hành xử cũng không có gì ngại ngùng xấu hổ.

Gương mặt kiều diễm đã tiến sát khiến Trần Duyên bỗng biến thành một nam hài mới lớn. Hắn ngại ngùng không dám cùng nàng đối mắt, có lẽ sợ rằng sẽ bại lộ ý đồ xấu xa a.

- Không phải tí ti muốn nhắc người a, Ảnh nhi đối với người hảo cảm rất tốt. Thân là mẫu thân của nàng ta không muốn người dùng ánh mắt này đáng lên hình thể nữ nhân khác.

- Ngay cả với tí ti cũng không được?

Ngọc Ánh thoáng giật mình, nàng có chút chần chừ nhưng cũng cắn răng phun ra một chữ.

- Không!

- Không lẽ tí ti không có hảo cảm với ta ư?

Mỹ nhân ngáp ngừng, có gì đó giằng co không ngớt trong tâm khảm. Trái tim nàng muốn thét thật lớn “hảo cảm ư? Cảm giác của nàng đối với hắn còn vượt trên cả hảo cảm” nhưng ngay tại thời khắc đó lí trí đã ngăn cản nàng nói ra sự thật trong lòng mình.

Ngọc Ánh sắc mặt nhợt nhạt, nàng không nói nữa lời quay lưng rời đi khiến cho Trần đại sắc lang không kịp đuổi theo.

Chương 253: Nữ nhi khuyển giải

Đêm hôm đó, tại trong mật thất. Trần Duyên tâm trạng nặng nề không có tâm trí tu luyện, hắn ngã mình trên giường lớn hai mắt khép hờ. Trong lúc đầu óc vẫn còn mông lung suy nghĩ kẻ sách làm yên lòng mỹ nữ thì một cơn gió lạnh thổi thoảng qua.

Trong chớp mắt một đoàn mềm mại khó tả xiết đã dán chặt vào người hắn, không chút động tĩnh kẻ kia cánh tay nhu nhuyễn luồn qua cổ áo miết nhẹ lòng ngực săn chắc của hắn.

- Xấu nam nhân, một lần tiễn biệt là mấy năm thời gian. Người đứng là không tìm không phôi mà, phí công người ta lúc nào cũng lo lắng.

Giọng nói ngân vang khiến Trần Duyên bao nhiêu phiền não liền bị ném sau đầu, hắn song thủ siết chặt lấy đòn bộ cao ngất của nàng. Bàn tay xấu xa diên cuồng xoa nắn song đồn tròn lẳng khiến nữ nhân khó lòng kiềm được nạt lên từng tiếng.

- Ảnh nhi, tướng công tâm trí không bao giờ bỏ quên nàng a.

- Hức...a...thiếp không tin, nếu chàng vẫn luôn nghĩ tới ta có sao lại không đi tìm thiếp.

Cố gắng kiềm nén thanh âm thất thường. Lệ Ảnh không muốn nàng quá dễ dãi tha tội cho hắn. Trần Duyên có người để tâm tình nên không có gì giữ lại, kẻ với nàng tâm tư lo âu.

- Mẫu thân thật sự nói như vậy sao?

Lệ Ảnh mắt phượng ảm ướt. Mẫu thân lúc hạ sinh nàng đã không có tướng công bên người, mấy trăm năm lẻ bóng Trần Duyên chính là nam tuyền tối thích hợp. Không những hấn bản lĩnh (trên hay dưới giường...) lợi hại, thân phận không tầm thường, mà còn có niềm say mê với linh dược, đối với một luyện đan sư như Ngọc Ánh dù về lý hay tình xuất hiện một nam nhân như hắn thật sự còn khó hơn hái sao trên trời.

Ngọc Ánh là người hiểu rõ hơn ai hết, nàng đối với Trần Duyên từ lâu đã ngầm xuất hiện mộng tưởng khác thường. Hằng đêm nàng đều nằm mơ thấy hắn, cùng hắn phiêu lưu khắp nơi, ngắm nhìn vô số cảnh đẹp làm một đôi tiên đồng ngọc nữ ngao du thiên hạ. Nhưng nàng không thể, nguyên nhân cũng bởi vị nữ nhi của nàng.

- Thiếp đã hiểu a.

- Nàng sao lại đi sớm như vậy? Không ở lại cùng ta đêm nay sao?

Mĩ phụ mỉm cười lắc đầu, nàng thần thần bí bí điểm nhẹ lên trán hắn một nụ hôn rồi biến mất để lại Trần Duyên đáng thương phải tự mình dập tắt hỏa dục bị nàng thiếu hụt.

.....

Ngọc Ánh cũng không khác gì, lò luyện đan vốn ngày ngày tắm trong hỏa nhiệt hôm nay cũng nguội lạnh từ khi nào.

- Mẫu thân, nữ nhi tới thăm người.

Nghe tiếng Lệ Ảnh, nàng vội vàng điều chỉnh thần sắc. Lau đi hốc mắt còn vрон lại giọt lệ, nàng nhanh chân mở cửa mật thất bước ra.

- Ảnh nhi, mẫu thân rất nhớ con a.

Tận mắt nhìn thấy nữ nhi, nàng kinh hĩ quá đỗi, hai mỹ phụ ôm chầm lấy nhau thấm thiết. Song phong kiều kì không ai chịu kém cạnh bị hai nàng đè ép tạo nên cảnh tượng mê người.

Do nhiều nguyên do khiến Lệ Ảnh không thể thường xuyên lui tới nên mỗi lần gặp mặt cả hai người nội tâm vui sướng khôn siết. Diu tay nữ nhi vào tư phòng, Ngọc Ánh ngoài miệng cười nói vui vẻ nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra nhiều tâm sự.

Lệ Ảnh dễ dàng nhận thấy nàng nâng lên tay mẫu thân thủ thi:

- Mẫu thân trong lòng có tâm sự đúng không? Nguyên nhân xuất phát từ Trần đạo hữu!!!

- Sao...sao con biết được?

Ngọc Ánh sững sờ nàng nhận ra bản thân có chút thất thố vội vàng quay mặt đi hồ thẹn không dám nhìn trực diện nữ nhi của mình.

Nhìn thấy mẩu thân biểu hiện khiến cho nội tâm của nàng đau nhói. Lệ Ánh tiến lại gần hơn ôm chầm lấy eo nhỏ cùng mẩu thân ngồi xuống giường.

- Nữ nhi nhận thấy Trần đạo hữu là một nam nhân tốt, người như hấn dù có đốt đèn truy khắp mấy vạn dặm cũng khó tìm ra kẻ nào ưu tú hơn hấn. Chuyện nam nhân năm thê bảy thiếp không có gì làm lạ, nữ nhi khẳng định hấn sẽ không để mẩu thân chịu thiệt thòi đâu.

- Ánh nhi sao có thể nói ra những điều này, ta thân phận xét ra cũng trên hấn một bậc. Mẩu thân còn thấy được con đối với hấn chính là tình trong như đã mặt ngoài còn e dè.

Ngọc Ánh sắc mặt không tốt, khi nghe nữ nhi nói ra tiếng lòng điều đó cũng không khiến nàng tâm trạng giảm bớt nặng nề.

- Ta đã là tàn hoa bại liễu, một thân lưu vong bị kẻ thù dòm ngó. Ngay cả chính bản thân còn không thể bảo hộ, khiến nữ nhi cùng ngoại tôn nguy cơ rơi vào nguy hiểm chết người. Ta từ lâu vốn đã không có tư cách nhắc tới hai từ “hạnh phúc”.

Mĩ phụ ảo não nhắc tới tình cảnh bi đát của nàng. Tu vi suy giảm trầm trọng, kẻ thù không ngừng truy sát. Nguyên nhân nàng sáng khoái đáp ứng yêu cầu của Trần Duyên cũng một phần vì tiên đoán được kết cục của mình, muốn vì nữ nhi cùng ngoại tôn có được một tia cơ hội tránh thoát khỏi tai kiếp. Cùng Trần Duyên đánh lên mối hảo cảm, để hấn trong lúc nguy cấp có thể bảo toàn tính mạng của hai người thân yêu nhất của nàng.

Lệ Ánh cuối cùng cũng hiểu ra nỗi khổ tâm của mẩu thân, nàng từng trách mẩu thân vô duyên vô cớ lại đem nàng gả tới một tiểu gia tộc vô danh tiểu tốt. Bất nàng trở thành thê tử một kẻ bất tài, vô tình vô nghĩa. Thì ra nguyên nhân cũng chỉ vì muốn giữ nàng tránh xa khỏi nguy hiểm.

- Mẩu thân!!! Là nữ nhi bất hiếu không thể hiểu được nỗi khổ của người.

Hai hàng lệ lăn dài trên gương mặt kiều diễm, nàng ngã vào lòng mẩu thân òa khóc nức nở.

Tiếng khóc dần điệu xuống, Lệ Ánh nội tâm càng quyết tuyệt.

- Mẩu thân đã chịu khổ suốt mấy trăm năm, ta không thể để người tiếp tục trầm luân trong vũng bùn do những tên kia gây ra được nữa.

Nghĩ thầm, nàng mỉm cười hạnh phúc ngắm nhìn mẩu thân.

- Trên mặt ta có dính nhọ sao?

Ngọc Ánh lấy làm lạ trước ánh mắt của nữ nhi.

- Không!!! Mẩu thân là tuyệt sắc giai nhân, là đệ nhất mỹ nữ trong lòng nữ nhi.

- A đầu này còn thật biết vỗ mông ngựa đi.

Nàng phì cười nhẹ vỗ đầu Lệ Ánh.

- Ánh nhi không nói quá a, mỹ dung của mẩu thân khẳng định sẽ khiến Trần Duyên say đắm nha.

Ngọc Ánh biến sắc muốn nói điều gì thì Lệ Ánh đã ra tay ngăn cản.

- Ánh nhi biết hấn là nam nhân suất chúng khó có nữ nhân nào cùng tiếp xúc lâu tới vậy mà lại không sinh ra nam nữ ái tình. Ánh nhi quả thật cũng rất yêu Trần Duyên nhưng Ánh nhi sẽ giành lấy hấn bằng bản lĩnh của mình, mẩu thân cũng đừng khiến Ánh nhi thất vọng.

Nàng siết chặt lấy tay ngọc, đôi mắt u buồn nhìn tới mẩu thân.

- “Hạnh phúc” hai từ này không thể nói suông sẽ có, mẩu thân tâm tư cả đời đều đặt trên người Ánh nhi. Giờ khắc này Ánh nhi muốn người hãy giành lấy cơ hội duy nhất trong đời mình. Chỉ có như vậy cả mẩu thân và Ánh nhi sẽ không hối hận.

Mĩ phụ sửng người, nàng không thể nói nên lời. Mắt phượng nhìn chăm chăm về phía bóng lưng nữ nhi đang rời đi, trong nội tâm có chút gì đó lằng lằng khó có thể diễn tả.

- Tình trạng của lúc này so với rơi vào vực sâu vạn trượng cũng không quá khác biệt. Nếu... đã không còn đường lui thì một lần cùng Trần Duyên một đêm truy hoan...

Ngọc Ánh từ tận sâu trong tâm khám phá trào ý nghĩ hoang đường, điều mà từ trước tới nay nàng ngay cả nằm mộng cũng không dám nói ra. Nội tâm dần vật không yên, nàng muốn dùng lí trí đã bại con dục vọng xấu xa trong mình nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Nữ nhân câu dẫn (18+)

Trần Duyên ngồi sau thư án, hần đôi tặc nhãn vẫn như cũ không thể rời đi khỏi Ngọc Ánh nữ nhân chỉ là lần này có chút khác biệt.

- Hôm nay có gì đó kì quái a.

Hắn trong đầu vô văn câu hỏi, từ ban sáng cảm nhận được ánh mắt của Ngọc Ánh nhìn mình có gì đó khác biệt khó mà dùng lời nói diễn tả. Y phục của nàng cũng không giống thường ngày, vẫn là đàn bào thậm chí còn cổ ý dùng trường bào che chắn kĩ lưỡng hơn trước kia không hề có kẻ hở. Nhưng Trần Duyên lại vô hình nhìn thấy những bộ vị mê người lộ rõ mồn một.

Song phong ngạo nghễ lại được đàn bào dễ dàng ôm trọn, khắc họa ra từng đường nét chân thực, còn có hai tiểu đầu hằng lên bên ngoài y phục. Từng bước đi của nàng ưu nhã như tiểu miêu cùng đồn bộ phi mã vô cùng phối hợp khiến y phục vốn vô cùng rộng rãi lại trở nên gọn thò một cách kì lạ.

- Trần Duyên, ngươi có điều gì khó nói sao?

Giọng nói âm vang tự nhiên im bặt, Trần Duyên ảo mộng bị phá vỡ. Hắn nhận ra Ngọc Ánh nữ phụ đang từng bước nhẹ nhàng tiến lại gần. Thay vì nàng cùng hắn đối mặt, nữ phụ lại ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trần Duyên không tin vào mắt mình, Ngọc Ánh thân thể đầy đặn đã ở rất gần hắn.(mở treo miệng mèo rùi) Cánh tay run lên bần bật, cái cảm giác non mềm láng láng khó tả đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí. Cự phong mà Trần Duyên hằng ao ước lại dán chặt lên tay hắn, nữ phụ dường như (hay giả vờ nhỉ???) vẫn chưa nhận ra.

Không chỉ có lực hút vô hình đối với nữ nhân, chính Trần Duyên từ sau khi tu luyện thần thông Thiên Hạ Hồng Lô hần định lực đối với nữ nhân đã suy giảm đi không ít. Ngày thường đã có các vị thể từ giúp hắn kiềm chế dâm tính bộc phát, nhưng mấy năm qua ở bên Ngọc Ánh tâm tư đều đặt trên người nàng khiến Trần Duyên không thể phát tiết.

- Ngươi muốn làm gì?

Hắn giật mình nhận ra thì song thủ đã đặt lên phong nhũ kiên đỉnh của nàng.

Ngọc Ánh sắc mặt đỏ hồng, nàng gạt phăng cánh tay của hắn khiến đàn bào bị rách một mảng lớn. Trần Duyên như trời trồng, miệng hắn như bị đông cứng không cách nào bảo chữa cho hành vi đáng hổ thẹn của mình chỉ có thể chứng kiến nàng chạy thoát thân.

- Ta...ta...

Trần Duyên song mục nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay vẫn còn đang run rẩy. Trong lúc mọi chuyện dần đi vào bế tắc Trần Duyên chợt ngẩn đầu, hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

Đứng trước cửa không ai khác chính là Ngọc Ánh, ngoài tướng tượng của hắn, nữ phụ mỉm cười. Đàn bào không may bị khuyết đi, đai lưng biến mất tự lúc nào khiến cho diễm cảnh đều bị Trần Duyên thu hết vào trong mắt.

Một bên cự phong hoàn toàn lộ ra bên ngoài, tiểu đầu hồng hào kiêu kì dính trên cự phong cùng làn da mượt mà như bạch ngọc, tiểu phúc phẳng lì lấp ló đằng sau đàn bào cũng đủ để khiến vô số nam nhân sẵn sàng trả giá trăm năm thọ nguyên chỉ để một lần được tận mắt chiêm ngưỡng.

Tuy mọi chuyện chỉ thoáng qua, nàng chớp mắt liền đi mất nhưng Trần Duyên tâm trí lại không thể nào quên được. Đêm đó hắn chần chọc khó ngủ, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu.

- Sư phụ, người thấy nước nóng đã được chưa?

- Đồ nhí tốt, ngươi trở về nghỉ ngơi đi. Sư phụ muốn ở lại một mình.

Trần Duyên còn tưởng mình nghe lầm, tuy mật thất của hắn và nàng ở rất gần nhưng nữ phụ đã thiết lập kết giới. Đừng nói giọng nói có thể lọt ra ngoài, ngay cả thần thức mạnh mẽ của hắn cũng không thể xuyên thủng.

- Đây là...giọng của Ngọc Ánh, nàng...nàng...đang tắm a...

Dâm tính không hẹn mà bộc phát vô cùng mãnh liệt, song mục đỏ ngầu. Trần Duyên đục thủng một lỗ nhỏ trên tường. Bên kia mật thất, một chậu nước lớn được đặt ngay vị trí trung tâm. Dục đồng thay nàng ngắt từng cánh hoa đỏ thắm thả vào trong nước sau đó nhận lệnh rời đi.

Ngọc Ánh đặt tay vào trong dòng nước, trước con mắt như mảnh thú săn mồi của Trần Duyên, nàng cời ra đàn bào. Một thân hình tuyệt mỹ thậm chí ngay cả nữ ngọc đẹp đề nhất trần thế cũng phải thẹn không dám bằng. Song cước dài miên man chạm vào dòng nước ấm, nữ phụ thống khoái khẽ rên thành tiếng.

Trần Duyên hô hấp ngày càng nặng nhọc, tiểu huynh đệ bên dưới đã thật sự chạm tới đỉnh điểm.

Nữ phụ đưa thân thể vào trong chậu nước, chiếc khăn lụa mà vạn vạn nam nhân muốn đầu thai chuyển kiếp vào (^_^) đang du dương khắp nơi trên ngọc thể của nàng. Từ đôi gò bồng đảo trắng như tuyết rồi dần dần lướt qua eo thon. Điều mong chờ cuối cùng đã tới, khăn lụa tiến hành xâm nhập nơi mật

địa. Mĩ phụ không hề dừng lại, ngọc thủ vô cốt cố tình niết nhẹ tiểu đậu hồng ngạo nghễ trên song phong còn khăn lụa lại mon trốn hạ thể.

Bị dâm âm của nàng mời gọi Trần Duyên như kẻ quần trí, hần không kịp lí tới hậu quả mở tung mật thất cùng nàng đối mặt.

Ngọc Ánh mĩ mục nhìn tới Trần Duyên, nàng không vì hành động lỗ mãng của Trần Duyên mà tỏ ra chán ghét. Nữ nhân đứng lên, ngọc thể đầy đà lỏa thể trước hai con mắt điên cuồng như lang sói. Từng cánh hoa bám lại trên làn da trơn láng, mái tóc mượt mà vô tình che đi bờ vai thon mềm.

Nàng bước ra khỏi nước, mị nhãn ẩn nấp phía sau vài lọng tóc đen tuyền ý tứ mời gọi không thể chối cãi. Nàng tay ngọc nâng lên hướng về phía Trần Duyên. Hần như kẻ vô hồn bị nàng câu dẫn không tự chủ được bước đi của mình.

Trần Duyên đón lấy bàn tay mềm mại, mĩ phụ ngọc cước điểm nhẹ từng bước đi ra khỏi mặt nước. Ngọc Ánh thân hình hoàn mĩ không thua kém gì Lệ Ánh nữ nhi của nàng. Hai ngọn cự phong sừng sững chỉ cách hần không quá một bàn tay vươn cao ngạo nghễ. Bên dưới nơi thần bí một vùng hắc lâm được bàn tay tạo hóa ân cần chăm sóc vừa vận che phủ thứ kho báu quý giá mà nam nhân nào cũng nguyện dùng cả một đời để truy tìm.

Cô nam quả nữ đã tới trên giường lớn, nàng mỉm cười kiều mị song thủ vô cốt thoát chốc đã thoát toàn bộ y phục trên người Trần Duyên.

- Ngươi... thấy ta có... mĩ không?

- Mĩ... mĩ... mĩ...

Đứng trước mị hoặc của nàng, nam nhân dù kiên định cách mấy cũng phải buông giáp đầu hàng. Đối mặt diễm phụ cầu hoang, Trần Duyên hay tay đỡ lấy đôi vai nhỏ nhắn của nàng. Song mục kiều mị, khí chất vượt xa người thường của Lệ Ánh mười phần đều là do nàng ban tặng. Hần tâm trí như nhân loại yếu đuối sắp bị đắm chìm giữa đại dương rộng lớn, không thể tìm ra bến bờ.

- Ngọc Ánh nàng thật sự nguyện ý chấp nhận một nam nhân như ta a?

- Ta nguyện ý.

Mĩ phụ khê thì thảo, nàng không do dự đáp ứng hần. Ngọc Ánh song thủ to gan bắt chặt lấy cự long đang giận dữ của Trần Duyên, không chỉ đơn thuần là lời nói, nàng muốn dùng hành động chứng minh tấm chân tình của nàng.

- Tiền vốn của ta không tẽ đi?

- Cái gì mà “không tẽ”? Cái thứ hung ác này giữ lại chỉ gây hại cho nữ nhân khắp thiên hạ thôi. Bốn tọa ngày hôm nay sẽ thuận phục hung thú tàn ác này.

Nàng ném cho hần ánh mắt kiều mị, Trần Duyên mờ mờ hồ hồ đắm chìm trên trán chân chân nhìn Ngọc Ánh dần cuối xuống. Miệng nhỏ chậm chậm bao hàm long đầu, nàng cố ý liếc nhìn biểu hiện trên khuôn mặt hần, chiếc lưỡi đình hương nhẹ nhẹ tiếp xúc hai hạt long châu rồi dọc theo long thân, không nơi nào bị nàng bỏ sót.

- Ha ha ha không ngờ một vị luyện đan sư cao cao tại thượng, vô số tu sĩ phải quỳ lạy xin đan dược lại là một ả dâm phụ a.

- Hi hi hi ta chỉ dâm đảng trước một mình chàng thôi, không lẽ chủ nhân không muốn Ngọc Ánh này trở thành con chó cái của người ư.

Vô hình chân khí từ nội thể Trần Duyên như thác nước tràn qua người nàng khiến cho vị nữ nhân một mặt cao quý cũng phải tự mình thốt ra dâm âm khiêu dẫn nam nhân. Cả nàng và hần giờ đây đều đang đắm chìm trong nhục dục, hai cơ thể chân trụi thêm khát lẫn nhau.

- Nàng đã giác ngộ số phận của mình cũng khiến ta bớt đi không ít khổ cực a. Dâm phụ nói đi, nàng muốn tướng công thưởng cho nàng thứ gì?

- Thiếp... thiếp chỉ cần thứ này, tướng công ban cho thiếp đi.

Ngọc Ánh dâm mị song thủ bắt lấy cự long của hần, mĩ phụ không cần giữ lại sự e thẹn của nữ nhân. Tất cả những gì dâm đảng nhất nàng đều muốn một mặt bày ra để hần có thể thỏa thích ngắm nhìn.

- Nam nhân nào lại không muốn nữ nhân trước mặt hần phải thật dâm đảng đây?

Nàng đắc ý.

- Ha ha ha tốt... tốt ta thích nhất chính là dâm phụ, nàng quả nhiên đáp ứng được khẩu vị của tướng công nha.

Trần Duyên cuồng tiếu, hần để mĩ cước của nàng lên vai. Nơi đường mật nhất đã lộ ra ngoài không khí, đối với dâm đảng mĩ nhân này cách tốt nhất chính là mạnh mẽ chinh phục nàng.

Nghĩ là làm, cự long uy mãnh không hề báo trước hùng dũng xâm nhập tiểu động.

- Ah... tra nam... chàng... muốn giết... ta... a... a... a.

Mấy trăm năm bao nhiêu nam nhân ngỡ lời đều bị nàng từ chối từ ngoài ngõ, nơi tư mật vốn đã khép kín lâu nay. Bị Trần Duyên ngay tức khắc mạnh mẽ tàn phá, Ngọc Ánh có chút ăn không tiêu. Mĩ phụ khóc ròng, răng ngà cắn chặt lấy vai gấu của hần tới mức chảy cả máu tươi.

- Không phải khi này nàng còn muốn khắc chế ta sao, tướng công sẽ cho nàng biết sự lợi hại của ta.

Trần Duyên song thủ tóm lấy phong đồn phi mã, hấn đứng thẳng nhắc bổng mã phụ đứng lên.

- Chàng...chàng muốn làm gì?

Nàng chưa thể kịp thích nghi với hình thể to lớn của cự côn thì hấn đột ngột đổi sang tư thế khác. Nàng cảm nhận được âm hộ bị căng cứng, sự trống rỗng đeo bám lấy nàng nay đều bị hấn nịt chặt.

- Nàng sợ hãi sao? Nhưng ta lại thấy Ánh nhi lại vô cùng phối hợp nha.

Hấn xấu xa càng niết mạnh phong đồn mê người, mã phụ trong vô thức eo nhỏ xoay chuyển. Phong đồn liễu mạng nhấp lên từng hồi, dường như nàng sợ rằng cự long không thể càng tiến vào sâu hơn nữa.

Trần Duyên ngay tức khắc đã cho mã phụ hiểu ra rằng bản thân nàng đã lo lắng vô ích. Từng lần đẩy hông là những lần hoa tâm bị công kích dữ dội. Tiếng hét thất thanh của nàng vang vọng khắp động phủ, nàng mặc kệ có kẻ nào nghe được. Ngọc Ánh chỉ biết điên cuồng tận hưởng nhục dục do Trần Duyên ban cho, để hấn tưới tắm nội tâm khô cạn của một mã phụ quá chồng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Song thiếu phụ đồng sàng (18+)

Bên ngoài, ngày nối tiếp ngày, đêm nối tiếp đêm vô số sinh linh vẫn rơi vào cuộc sống thường nhật. Nhưng bên trong động phủ, đã một tuần trăng trôi qua thứ dâm thanh ma mị kia vẫn chưa hề dừng lại.

Chính Trần Duyên cũng không thể ngờ được, dục vọng của Ngọc Ánh cứ như là một cái động không đáy. Mỗi ngày bất kể là ban đêm hay mặt trời đã ló dạng nàng vẫn một mực không rời khỏi hấn lấy nửa bước.

- Dâm phụ nàng thật sự rất muốn ta kiên đi.

- Chỉ cần chàng muốn thiếp bất kể lúc nào cũng khiến chàng khoái lạc nha.

Ngọc Ánh cự nhũ bị Trần Duyên chơi đùa trong tay.

- Súc cảm thật sự rất tốt, mặc dù không thể tiết sữa như nữ nhi của nàng nhưng sự kiên định này chính là vô địch thiên hạ.

Trần Duyên nghĩ thầm. Hấn diu nàng bước tới chiếc ghế treo trên hai sợi dây thừng chắc chắn. Sắc lang nhẹ vỗ mông trần, mã phụ hiểu ý từng bước đi đều khơi dậy dục vọng trong lòng nam nhân.

Hấn ngồi xuống ghế, long đầu đã ngẩng cao như chờ đợi nữ nhân “tiếp chỉ”. Nàng cũng không khiến Trần Duyên thất vọng, song cước giang rộng để tiểu cô nương bên dưới có thể dễ dàng nuốt trọn mệnh căn của hấn.

- Ta đã ném cảm giác này không thể đếm hết, nhưng lần nào cũng khít vô cùng khiến ta càng chơi càng nghiện, càng ném lại càng không thể dứt ra được.

- Nếu chàng đã ưa thích thì hãy dùng sức thêm đi, thiếp cả đời để chàng tùy thích chơi đùa.

Nhận thấy tình yêu mãnh liệt từ hấn, mã phụ càng thêm bỏ công vận động. Chiếc ghế càng đu lên cao thì cao trào của nàng cũng từ đó mà dâng lên không ngớt.

- Uhm...tướng công...ta...không được...

Ngọc Ánh cuối cùng đã chạm tới giới hạn, Thiên Hạ Hồng Lô khiến cho hấn thần thương bất khả chiến bại. Nếu không phải nữ nhân có tu vi vượt xa hấn thì trên cõi đời này e rằng không thể kiếm đâu ra người có thể một mình chống chọi.

- Chỉ...2 canh giờ...không...1 canh giờ...thiếp sẽ...

- Nửa canh giờ ta cũng không thể nhẫn nại được.

Nàng tái mặt, khẩu vị của Trần Duyên thật không thể tin được. Nàng biết rằng tính dục của nam nhân tuy tham lam nhưng so ra lại yếu kém hơn nữ nhân rất nhiều. Biết bao cặp phu thê nương tựa chỉ có thể thờ dài nhìn qua bảo bối của phu quân yếu xiêu không chút sức sống. Nhưng Trần Duyên lại không thể dùng lý lẽ thường tình để đánh đồng.

- Mẫu thân đã không thể tái chiến thì chàng đừng bắt ép người, để ta thay nàng hầu hạ tướng công.

Lệ Ảnh phi pháp kiểm bay tới, nàng ưu nhã đặt bàn tay thon dài như ngó sen choàng qua vai hắn.

- Ảnh nhi...con...

Ngọc Ánh thân thể bị phơi bày trước mắt nữ nhi khiến nàng vạn phần xấu hổ, nhưng nàng con kinh nghi hơn vì Lệ Ảnh lúc này chỉ mặc độc mỗi thiếp thân áo yếm màu xanh, dưới hạ thể được che đầy sơ sài bằng tiểu khố có mặc như không.

- Không phải nữ nhi đã cùng mẫu thân đánh cuộc sao? Bây giờ là lúc nữ nhi dùng thủ đoạn câu dẫn hắn.

Thiếu phụ lười thom treu đùa tai hắn, dọc xuống cổ, cuối cùng hai người trao nhau một nụ hôn nồng thắm. Tất cả cảnh tượng dâm mị kia đều diễn ra trước mắt mẫu thân nàng.

- Tướng công, chàng thấy mẫu thân so với thiếp ai hơn ai nha.

- Ha ha ha nàng là một nữ nhân kiêu kì, một đầu chiến mã khó thuần. Còn nhạc mẫu khí chất cao quý toát ra từ xương cốt, nàng ta như một con chim công mà người khác chỉ dám từ xa ngắm nhìn không thể mạo phạm.

- Chỉ có điều cả hai nàng lại có một điểm chung rất rõ ràng nha.

Lệ Ảnh chăm chú lắng nghe, tới đoạn điểm chung giữa hai người làm cho nàng vô cùng tò mò.

- Hai nàng đều là dâm phụ đói khát bóng bóng của ta.

Trần Duyên cười tà, hắn nhận ra Lệ Ảnh thời gian qua đã ngấm ngấm theo dõi mọi việc. Tận mắt chứng kiến tướng công cùng mẫu thân hành lạc không làm cho nàng ghen ghét phẫn hận, mà dâm tính trong người được nuôi dưỡng càng lúc càng lớn bằng chứng là tại tiểu cô nương bên dưới đã trở thành một mảnh lấy lợi tự lúc nào.

- Uhm...a...

Cự bóng chạm vào tiểu điền loa, một lần nhấp hồng khiến cho nơi sâu nhất mà nam nhân có thể chạm tới đều mạnh mẽ chấn động.

- Thống...thống khoái...thiếp yêu cảm giác này...nữa...ban cho thiếp...nhiều...nhiều hơn nữa...

Tâm trí của nàng bị từng cú đẩy của Trần Duyên như bay bổng trên tiên giới.

- Chuyện...chuyện này...làm sao có thể xảy ra được...?

Ngọc Ánh đôi mắt vô hồn khi nhìn thấy nữ nhi bị chính nam nhân ân ái với mình chơi đùa.

- Mẫu thân, kết quả không phải vẫn chưa ngã ngũ sao? Hắn còn chưa nói sẽ chọn ai trở thành nữ nhân của hắn a, mẫu thân không lẽ muốn bỏ cuộc, chấp tay dâng Trần Duyên cho nữ nhi.

Dù vẫn đang khốn trụ cự long của hắn trong người, Lệ Ảnh liều mạng bước đi. Nàng song thủ nâng lên gương mặt kiêu mị của mẫu thân, rõ ràng dư âm sau cuộc truy hoan cùng hắn vẫn không thể nào tan biến. Lệ Ảnh ngay tức khắc làm ra một chuyện động trời, nàng dứt ra khỏi Trần Duyên, đẩy ngã mẫu thân xuống bàn đá.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của hắn hai nữ nhân điên cuồng chơi đùa miệng lưỡi, Lệ Ảnh dâm đang không gì sánh bằng, song thủ tập kích song phong của mẫu thân. Ngọc Ánh bất ngờ bị đột kích không có thời gian quay người, nàng rút cuộc cũng đã đầu hàng dục vọng mạnh mẽ do nữ nhi mang tới.

- Tướng công, chàng nhìn xem.

Lệ Ảnh mi phụ dùng hai ngón tay mở rộng âm đ*o của mẫu thân cùng của nàng cốt để Trần Duyên có cơ hội được rửa mắt.

- Một nơi thiếp được sinh ra, còn kia là nơi thiếp sinh Tử Lăng Lệ. Chàng muốn thăm thú nơi nào đây.

Lời dụ hoặc dù hắn có là thiên tiên cũng không thể chối từ, Trần Duyên thích thú ngắm nhìn song đại mi phụ ngọc thể không lấy một mảnh vải che thân nằm chồng lên nhau. Hai nàng đây cũng là lần đầu làm ra chuyện hoang đường này nên không khỏi ngượng ngùng, ngọc thể run lên bần bật. Nhưng vì Trần Duyên, vì tướng công duy nhất của hai nàng nên hai vị mi phụ quyết không chịu thua mỗi mắt mong chờ lựa chọn của hắn.

- Mĩ cảnh...mĩ cảnh! Trần Duyên ta từ khi lọt lòng, cả đời chưa từng ngắm nhìn thứ gì tuyệt mĩ như vậy.

Hắn hứng thú nổi lên, hai tiểu động khẩu kia rõ ràng đang không ngừng cọ xát vào nhau, từ đó tuôn ra từng dòng linh tuyến thom ngát.

- Đúng lúc tướng công đang rất khát, không thể bỏ phí được.

- Ah...chàng...đừng thiếu đậu chúng thiếp nữa mà...

Hai vị nữ phụ âm động bị Trần Duyên dùng chiếc lưới xấu xa đùa nghịch, thậm chí không thể kiềm được đã cùng nhau lên đỉnh vu thiên.

- Hai nàng...không! Cả Tường Lệ nữa. Các nàng ba đời tổ tôn đều phải làm nữ nhân của ta, thê tử của Trần Duyên này.

- Thiếp nguyện ý, chờ khi Lệ nhi trở về thiếp sẽ để nữ nhi trở thành nữ nhân của chàng. Chàng nhanh cho thiếp đi.

- Ta...cũng nguyện ý...tiểu tể kiện nhạc mẫu của ngươi đi. 3 người chúng ta sẽ...sẽ đồng sản hầu hạ tướng công.

Ngọc Ánh cùng Lệ Ảnh đều bị Trần Duyên thiếu đậu tới điên cuồng, Thiên Hạ Hồng Lô bị hấn thi triển tới tốt đỉnh. Vô hình chân khí chạy loạn trong cơ thể ba người dần dần chuyển hóa từng tia chân khí.

- Ha ha ha tới lúc đó ta không phải đã gọi Ảnh nhi là nhạc mẫu còn nàng là nhạc tổ mẫu sao.

Trần Duyên cự long khiến Ngọc Ánh, Lệ Ảnh song đại nữ phụ phải buông giáp đầu hàng, thậm chí còn đem tuyệt sắc nữ nhi Tường Lệ trở thành lễ vật dâng lên cho hắn.

- Tốt! Thiên Hạ Hồng Lô đã được ta thi triển, cơ hội đột phá đã tới.

Trần Duyên nghĩ thầm, cự long nhắm ngay giữa hai tiểu động khẩu mà xâm nhập.

- Đột phá...Gur...a...a...cảm giác này...thật sự có thể khiến người chết sống lại a.

Cự long bị kẹp giữ bị hai âm động liên tục trùng kích. Hấn thư sướng như điên, cùng hai nàng hòa vào dòng thanh âm rên rỉ không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Chu Ngọc Ánh quá khứ

Động phủ đã bị ba người loạn thành một đoàn, đầu đầu cũng có dấu vết của những cuộc truy hoan. Trần Duyên hiếm hoi tìm được một nơi tạm thanh tĩnh, hấn cùng hai vị nữ phụ tiến hành nhập định. Dù Ngọc Ánh vẫn chưa hiểu có sự gì nhưng sau khi cùng Trần Duyên hoang lạc, nàng mọi chuyện đều nhất nhất nghe theo lời hắn.

- Tu vi...tu vi của ta...

Ngọc Ánh mĩ mục ngần lệ, nàng không thể tin vào những gì diễn ra. Trúc Cơ tầng 7 là cánh cổng ngăn cách nàng suốt trăm năm nay không hề buông lỏng mà chỉ sau 3 ngày nhập định tất cả đều thông thoáng tựa như nước chảy mây trôi. Nữ phụ không tốn một giọt mồ hôi liền đột phá Trúc Cơ kì tầng 8.

- Ha ha ha nhạc mẫu tí ti đột phá quả là tin đáng mừng.

Trần Duyên cũng bị động tĩnh của nàng đánh động, biết được nữ nhân của mình đột phá hấn cũng vui mừng khôn siết.

- Không phải là đột phá, mẫu thân đang bước đầu khôi phục tu vi nha.

Lệ Ảnh khúc khích cười thầm, nàng lao tới âm thầm lấy mẫu thân.

- Nữ nhi đã lớn bằng này lại còn xử sự như tiểu hài, ngươi không sợ tướng công ngươi cười cho sao?

- Ta không sợ, hấn là tướng công của Ảnh nhi cũng chính là tướng công của mẫu thân nha...phải không mẫu thân tí ti.

Ngọc Ánh thẹn thùng đỏ mặt.

- Phải! Phải! cả hai nàng chính là thê tử, là tâm can bảo bối của Trần Duyên này.

Trần Duyên khoái trá kéo lấy nhị đại nữ phụ vào lòng, nhận thấy hai nàng đều ngoan ngoãn trong vòng tay hấn càng thấy cuộc đời này thật tốt đẹp a.

- Khi này nàng có nói qua nhạc mẫu không phải đột phá mà đang khôi phục tu vi. Tướng công nghe quả thật không hiểu.

Trước nghi vấn của hấn Lệ Ảnh chỉ có thể lắc đầu, bởi vì nàng cũng chưa từng nghe mẫu thân kể lại ngọn ngành.

Ngọc Ánh biết rõ nàng không nên giấu diếm Trần Duyên, cuối cùng nàng cũng kể lại sự thật năm đó.

- Thật ra đây là chuyện của 200 năm về trước...

.....

- Lục trưởng lão phía trước có dấu tích của động thiên xuất hiện, bát trưởng lão có vẻ đã nhận ra từ sớm đang kéo theo không ít đệ tử xâm nhập từ lâu.

- Khốn kiếp, nữ nhân họ Chu này đột phá Kim Đan chưa tới trăm năm nay lại dám hất tay trên cửa lão phu. Người đầu, mau tiến về phía động thiên, bắt bọn chúng nôn ra tất cả thiên tài địa bảo.

Lão già tóc tai bù xù điên cuồng dẫn người đuổi theo.

Phía trước tiểu đoàn hơn mười người, tất cả đều phi thân trên pháp bảo kẻ nào kẻ nấy đều toát ra khí chất không tầm thường. Người dẫn đầu mang trên mình y phục màu đen, phía sau lưng thêu một lò đan rất lớn. Nàng đáp không dễ như trở bàn tay khiến bao kẻ phải mơ ước.

- Lục trưởng lão, phía trước chính là cấm địa. Đệ tử nghĩ rằng đó chính là nơi cất chứa bảo vật.

- Người nói không sai, không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con.

Đột phá Kim Đan khiến pháp lực thay đổi nghiêng trời lệch đất càng khiến nàng thêm tin tưởng vào bản thân. Dẫn đầu đoàn người, hỗn chiến 3 ngày 3 đêm chém giết vô số yêu ma quỷ quái... cuối cùng chỉ còn lại nàng cùng hai tên đệ tử Trúc Cơ viên mãn bước tới động phủ.

- Ha ha ha bảo vật đã ở trước mắt, thứ có thể trùng tu thân thể, nâng cao thiên phú bảo vật này đủ để tu sĩ Nguyên Anh kì đồ mất đi.

Sau bao nhiêu khổ nạn, số lần tuyết ngã xuống không thể đong đếm hết. Nàng rút cuộc đã đặt chân tới nơi đây.

- Trưởng lão cẩn trọng...

Một tên đệ tử thân cận hoảng hốt hét lớn. Nhưng đã quá muộn, một luồng pháp lực mạnh mẽ nhân lúc nàng không phòng bị đánh trực tiếp lên vai khiến nàng thân người bắn mạnh vào vách núi.

- Ha ha ha người đã trung thành với ả ta tới vậy thì lão phu sẽ thành toàn cho người.

Lão đầu khoái trá, một chiêu đắc thủ hấn khẳng định nàng sẽ không thể nào sống sót.

- Lục...lục trưởng lão. Lão gia hỏa này tuy trong môn phái cùng bát trưởng lão nội đấu nhưng không ngờ lão dám trái lệnh sư môn ra tay hạ độc thủ.

- Vì sư huynh, chúng ta mau mở đường máu trở về Dược Sơn Phái tố cáo tội ác tày trời của lão. Đòi lại công bằng cho...

Tên nữ đệ tử căm hận hướng tên sư huynh kia nói ra ý định thì trước ngực nàng lộ ra một đoãn kiếm.

- Người...người...

- Sư muội, đắc tội rồi.

Tên nam nhân kia nở nụ cười hiểm ác.

- Lục trưởng lão, đệ tử đã y theo lời ngài căn dặn, rời Truy Phương Hương dọc trên đoạn đường tới đây.

- Không tệ, không tệ. Kẻ biết thời thế mới là tuấn kiệt, đầu nhập dưới trưởng lão phu vinh hoa phú quý tất cả đều có phần của người.

Lão hài lòng gật đầu.

- Đa tạ trưởng lão, còn...còn...

- ắp a ắp ứng cái gì, có rắm mau thả.

Nam nhân sợ hãi tím mặt, nhưng hấn cắn răng làm liều nói ra.

- Trưởng lão trước kia từng hứa hẹn...sẽ chia cho đệ tử 3 thành...không...chỉ cần 1 thành là được.

- Đúng là lão phu từng hứa a.

Lão mỉm cười.

- Người không còn mạng để thoát ra khỏi đây đâu, giữ lại bảo vật chỉ lãng phí tài nguyên tốt.

Nghĩ thầm, lão chưa vội giết hấn. Bên trong rất có thể vẫn còn bẫy rập chết người, lão lúc này vẫn cần một con cò đi trước dò đường.

- Các người...phải chết.

Từ trong núi đất đá hỗn loạn, giọng nói nữ nhân tràn ngập sát khí. Đồng thời một luồng hỏa diễm mạnh mẽ tới mức nghịch thiên công kích tới nơi bọn hắn.

- Á còn chưa chết.

- Lục trưởng lão...người...a...

Lão già sắc mặt tối sầm, một chiêu này quá nhanh khiến lão không thể phòng bị. Liếc nhìn qua tên tu sĩ vẫn còn bất động nơi đó, bàn tay nhàn nhúm bắt chặt lấy hắn. Lão già vô tình đem tên đệ tử Trúc Cơ kì kia làm lá chắn để lão có cơ hội vùng thoát.

Tên đệ tử xấu số kinh hoàng tột độ, nhưng bị một tên Kim Đan cao thủ như lão bắt lấy dù hắn có mọc thêm mười cánh tay cũng không thể vùng thoát.

- Hừ! trực tiếp lãnh một đòn của lão phu mà chưa chết cũng coi như người cao số. Nhưng lần này lão thiên cũng không thể cứu người được nữa.

Lão thần sắc giận dữ, tiện tay vứt thi thể của tên kia không khác gì rác rưởi.

Ngọc Anh da dẻ đỏ ửng, nàng đôi mắt trắng toát, khoe miệng lưu lại vết máu dài. Rõ ràng lão già kia không hề nương tay, một chiêu toàn lực âm mưu muốn diệt sát nàng tại trận.

- Phiền phức đã tới, à ta thật sự thi triển Phách Toái Đan.

Lão thất phu không khỏi bất đắc dĩ, tu sĩ Kim Đan nếu không phải thọ nguyên hao hết thường rất hiếm khi đột ngột ngã xuống. Mang trong người vô số thủ đoạn giữ mạng, trong đó Kim Đan cất giấu trong nội thể chính là thủ đoạn nguy hiểm nhất chuyên dùng để đánh đổi tính mạng với kẻ thù.

- Bát sư muội, lão phu...

- La lão đầu, người đã dồn bọn tọa tới bước đường này thì đừng bao giờ mang Dược Sơn Phái quan hệ cầu ta thương tình. Tại động thiên này chỉ có ta hoặc người, một người còn sống rồi đi.

Phách Toái Đan là thủ đoạn cuối cùng, nghiền ép những tia chân khí tinh thuần nhất mà cả đời một vị đại tu sĩ Kim Đan dày công tu luyện. Thủ đoạn này nhất thời có thể khiến cho kẻ thi triển thực lực gia tăng gấp mấy lần nhưng đổi lại, Kim Đan biến mất tức là nàng từ nay đã không còn là tu sĩ Kim Đan kì. Nhẹ thì tu vi suy giảm, nếu cơ thể không thể chèo chống, nội thương bộc phát lúc đó tính mạng cũng khó lòng giữ nổi.

Cái giá phải trả không gì có thể so sánh được, kẻ dám nhắm tâm làm tới bước đường này hắn sẽ không ngu ngốc mà tha mạng cho kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 257: Thâu tóm Tượng gia

Ngọc Ánh khí sắc đau buồn khi nhắc lại thảm cảnh năm ấy, không ít đệ tử thân tín nhất được nàng bỏ công sức bồi dưỡng không kể nào toàn mạng. Ngay cả nàng Kim Đan cũng bị phế bỏ, tu vi đánh rớt xuống Trúc Cơ tầng 7 suốt 200 năm không hề tiến triển.

Kết cục tuy nàng thắng hiểm một chiêu giết chết lão trả thù cho chúng đệ tử. Nhưng tình trạng của nàng như “chỉ mành treo chuông” thể trạng suy yếu cực độ. Dù thân trong chính phái “kẻ trong chần mới biết chần có rắn” không ít thế lực không ngừng đầu đá lẫn nhau. Nàng tu vi đã không còn, với tư sắc cùng trân bảo mang theo bên mình trở về Dược Sơn Phái kết cục đang chờ nàng chính là thảm cảnh.

- Ta sau khi thu lấy không ít linh dược, giả trang bản thân đã ngã xuống. Bí mật rời đi tìm đến ngọn Linh Sơn sống mai danh ẩn tích cho tới khi chàng xuất hiện.

Trần Duyên sót thương nữ nhân trong lòng, thì ra nàng đã phải chịu nhiều uất ức như vậy.

- Nhạc mẫu ban đầu không chấp nhận tiểu tử là e sợ rằng ta sẽ bị lôi vào vũng nước đục này đi.

- Không sai, tên Hòa Mộc kia muốn một mình độc hưởng tư tàng của ta nên không báo cáo việc này lên cao tầng. Nhưng sau lần đó Dược Sơn Phái hẳn đã biết tin thiếp còn sống, e rằng chàng sẽ bị ta làm cho liên lụy.

Ngọc Ánh khổ tâm đã sáng tỏ, nàng một lòng cũng vì Trần Duyên nhưng nữ phụ đâu biết rằng hắn trên người cũng mang vô số phiền phức. Dược Sơn Phái sao, Trần đại sắc lang không thêm đề mắt tới, hắn đang đứng trong lãnh địa quảng hạt của Ma Kiếm Tông bọn người chính phái thật sự kéo tới đây quả thật tự mình đi tìm cái chết.

- Cái gì mà đại phái với chả tiểu phái? Bọn chúng dám tới đây tiểu tể sẽ đánh cho không còn manh giáp.

Trần Duyên hừ lạnh hai tay quơ quào, tác phong của một tên thổ hào chính hiệu.

- Những tên ngoại nhân kia đã có tiểu tể ngăn trở, còn nhọc mầu việc trọng yếu lúc này chính là nhanh chóng chữa lành thương thế, khôi phục tu vi. Tới lúc đó đại gia ta có một vị ái thiếp Kim Đan, oai phong một cõi nhà.

Nàng biết khôi phục tu vi trong lời hấn nói là gì, mĩ phụ không khỏi đỏ mặt ngượng ngùng.

Tại một nơi thâm sơn cùng cốc cả đời lẫn trốn không phải là một ý hay, Trần Duyên nhanh trí nghĩ tới Tướng gia của nàng. Một tiểu gia tộc không mấy tiếng tăm nhưng thực lực không tệ, từ đây có thể nghe ngóng không ít tin tức từ các thế lực khác.

Lệ Ảnh tuyệt đối không có vấn đề gì, ngoài Tướng Lệ nữ nhi của nàng ra, những tộc nhân kia trong mắt nàng không khác gì kẻ xa lạ. Bọn chúng có chết đi cũng không thể động lại trong lòng nàng dù chỉ một gợn sóng.

Ý đã quyết, Ngọc Ánh cùng Lệ Ảnh ngọt ngào giúp tướng công thay y phục. Quá trình này đương nhiên không thể tránh khỏi sắc lang thừa thới cơ giới trò xấu, tiếng cười đùa kéo dài mãi không ngớt.

- Ngày hôm nay Tướng gia có đại sự gì a?

- Thiếp không rõ, mọi năm ngày này không có gì trọng đại nhưng tại sao lại không ít người mang lễ vật tới đi.

Đã nửa năm nàng không về lại Tướng gia, nơi đây có thay đổi gì chính nàng cũng không dám chắc.

- Khí tức này là...Tướng lão gia chủ, hần nửa chân đã bước vào quan tài vậy mà có thể gọi ra lời kiếp. Thú vị.

Trần Duyên đầy hứng thú, gốc Thiên Cảnh Hoa hần đưa ra tuy là dược liệu trọng yếu để luyện ra Trúc Cơ Đan nhưng vẫn còn thiếu không ít hơn trăm loại linh dược quý hiếm khác. Chưa nói tới để luyện ra loại đan dược này phải đích thân luyện đan sư cấp 2 Ất đẳng trở lên, nếu không thì chín phần sẽ là phế đan không có bất kì tia hi vọng nào.

Ba người với pháp lực cao cường xâm nhập vào tận sâu nội viện không kẻ nào phát hiện ra.

- Các người là ai, nơi này là cấm địa của Tướng gia cấm tiết ngoại...

Hơn trăm tên tu sĩ, trong đó có hai kẻ tu vi Luyện Khí tầng 9 là nguyên lão đức cao vọng trọng. Nhưng Trần Duyên chỉ khẽ hất tay bọn chúng liền không hay biết gì ngất đi.

- Kẹt...

Mở cửa tiến vào, Tướng Lí Hồ già nua xếp chân an tọa trên bồ đoàn. Hần nhục thể bị vô số lời kiếp trùng kích, nhân loại càng già đi thể chất càng trở nên suy nhược. Đa số người thường có thể sống được tới từng tuổi này đều yên ổn lựa chọn buông bỏ, tận hưởng khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời.

- A...a...

- Hừ!

Trần Duyên tiên đoán không sai, Tướng gia chủ liệu cái mạng già chỉ để đánh đổi lấy một tia cơ hội mong manh. Nhưng phép lạ đã không xảy ra, lão bước đi còn không vững nay lại dám cả gan triệu hồi lời kiếp gây xéo chính mình đây là tự làm tự chịu, thành công liền một bước lên mây trở thành tu sĩ Trúc Cơ kì tận hưởng thọ nguyên dài đằng đặc. Còn nếu như thất bại...chỉ có thể bước vào vòng luân hồi chuyển kiếp mà thôi.

- Là...phu nhân...nàng...cứu...cứu ta.

Hình bóng Lệ Ảnh thoát chốc hiện lên trước mắt lão, Lí Hồ trong cơn thống khổ tột cùng như bắt được cọng rơm cứu mạng. Lão bò dậy liều mạng với tay về phía nàng thều thào cầu xin.

- Người...người...chúng ta...dù sao cũng...có ân nghĩa phu thê hơn trăm năm...người thấy...chết...mà không...cứu. Còn tên Trần Duyên...kia...ta hiểu a...đôi...dâm phu dâm phụ...các người...

Tướng Lí Hồ thấy nàng vẫn bất động không hề có ý định ra tay trong phút chốc liền trở mặt. Đôi mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm vào nàng rồi lại lướt qua Trần Duyên.

- Nếu các...người đã...vô tình đừng trách lão...phu...vô nghĩa. Dâm phu dâm phụ...hãy cùng ta...xuống...hoàng tuyền...

Lão già điên cuồng dùng chút sức lực cuối cùng của mình muốn lao tới Trần Duyên cùng nàng. Âm mưu lợi dụng lời kiếp cùng hần chết chung.

- Mộng tưởng. Định.

Ngọc Ánh tràn đầy sát khí, nàng thi triển pháp lực khôn trụ, giao giữ Li Hồ trong một lồng giam vô hình.

- Li Hồ a Li Hồ, ngươi tính kế không phải quá tàn độc đi? Lôi kiếp là do trời cao phái xuống càng nhiều người chống cự uy lực cũng từ đó mà tăng theo. Những điều này một tên tiểu tu sĩ Luyện Khí tầng 1 cũng biết đừng có nói với ta là một lão già hơn trăm tuổi như ngươi chưa từng nghe qua.

Trần Duyên phì cười, mưu kế thấp hèn này hẳn đã nhận ra ngay từ đầu. Lão cáo già Li Hồ biết mình không qua khỏi, hẳn không nỡ để lại vị thể tử nhan sắc tuyệt trần của mình ở lại dương gian, đồng thời nàng rõ ràng cũng không trung thành với Tường gia nên mới bày ra mưu kế này để lôi theo nàng chết cùng hắn.

- Ngươi...

- Ha ha ha Tường lão gia cứ an tâm mà xuống hoàng tuyền a, Tường gia ta sẽ chăm sóc chu đáo. Thê tử của ngươi Trần Duyên này sẽ dày công tưới tẩm, còn nhi nữ của ngươi nữa a...nàng sẽ là thê tử của ta.

Tường Li Hồ cảm hận tới tột cùng, lão hồ li tận mắt nhìn thấy Trần Duyên một tay xoa nắn song phong của Lệ Ảnh, đồng thời còn liếm lấy khuôn mặt của nàng. Lệ Ảnh thậm chí còn vô cùng cao hứng để mặt Trần Duyên làm bậy càng khiến lão hỏa nộ công tâm thổ ra huyết tương.

- Lôi kiếp còn rất lâu mới kết thúc a, Tường...a không Tường gia lúc Trần Duyên ta làm chủ. Phải gọi ngươi là cố gia chủ mới đúng.

- Lão gia...

Đã mấy chục năm rồi lão mới nghe phu nhân nói ra hai từ này.

- Lão gia ra đi thanh thản, việc của Tường gia thiệp sẽ cùng phu quân tiếp quản thay ngươi.

Tường gia chủ đứng như trời chồng, lão buông bỏ mọi chống cự (chí mạng). Lôi kiếp thay nhau hành hạ thân xác già nua kia tới khi cạn bã cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Tà ác đùa giỡn (18+ không khuyến nghị xem)

Lôi kiếp tan đi, bầu trời tối om xuất hiện từng tia nắng chiếu gọi. Mấy trăm nhân khẩu của Tường gia đều tập trung tại nội viện, bọn chúng thật sự trông mong gia tộc sẽ xuất hiện thêm một vị Trúc Cơ tu sĩ nữa lúc đó vị thể của bọn chúng cũng sẽ được tăng lên trên diện rộng.

- Gia chủ...liệu có bị...

- Ngươi thôi tha, kết quả còn chưa biết đừng nói mấy câu quái gở đó.

Vài người không mấy lạc quan quay mặt đi không dám nhìn lại.

- Nhìn...nhìn kia có bóng người bước ra vậy là...

Hàng trăm người chú mục vào cánh cửa dần hé mở.

- Phu nhân, tại sao phu nhân lại ở đây. Không phải người đã bế quan tu luyện rồi sao?

- Các ngươi im lặng cho ta.

Nàng uy nghiêm trước giờ là không thể xâm phạm, một tiếng hét khiến cho toàn bộ Tường gia không dám hé môi một lời.

- Mời gia chủ.

Nàng cuối người cung kính, điều mà trước nay gia nhân trong nhà chưa từng trông thấy bao giờ.

- Ha ha ha con cháu Tường gia, lão phu không phụ lòng các ngươi. Tường gia chúng ta sẽ bước vào thời kì hoàng kim nhất trong suốt trăm năm qua.

Tường lão gia chủ bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng bước đi nhanh nhẹn, giọng nói hữu lực. Tất cả khung cảnh trên đập vào mắt Tường gia con cháu khiến bọn chúng hô reo vang trời.

Cùng chúng nhân khách khí vài câu, Trần Duyên lời nói tiếp theo không khỏi khiến bọn chúng nhất thời cảm lạnh.

- Từ hôm nay, lão phu sẽ bế quan cùng cố tu vi. Toàn bộ người trên dưới Tướng gia sẽ do phu nhân điều động.

- Gia chủ không được, Tướng phu nhân dù sao cũng chỉ là...

Một lão già vội vàng bước lên ngăn cản lời nói chưa thể nói ra hết liền lặng im đột tử ngã xuống.

- Tại đây lời lão phu là kim khẩu, kẻ trái mệnh lệnh liền giết không tha.

Có một kẻ làm gương tất cả lời muốn nói đều thu trở lại, sắc mặt tái mét cuối đầu khuất phục.

Nội viện từ nay đã là tư dinh của riêng hắn, ngoài Lệ Ảnh có thể tùy ý ra vào thì tất cả kẻ khác đều giết không tha. Trên chủ tọa, Trần Duyên thư sướng được Ngọc Ánh xoa bóp bả vai, trong tay còn ôm lấy phu nhân của Tướng gia...à không là phu nhân của Trần Duyên hắn a.

- Lúc này nàng rất là oai phong nha, một tiếng hét thôi cũng đủ khiến bọn chúng ngậm miệng lại.

- Sao có thể cùng chàng so sánh đây, lão gia...chàng có muốn ta gọi chàng là lão gia không?

Tướng phu nhân một tay thâu tóm quyền lực, kẻ gặp mặt liền không dám ngăn đầu uy nghiêm vô cùng lại đang nhõng nhẽo trong lòng Trần Duyên. Cảnh tượng này thật quá tuyệt phẩm mà.

- Không tệ, rất thuận tai. Nhạc mẫu tí tí, nàng cũng phải học tập nữ nhi của nàng a.

- Thiếp biết rồi mà...lão gia...

Ngọc Ánh không kém cạnh, đôi môi mềm mại khẽ chạm vào tai hắn, lời nói như câu hồn đoạt phách khiến cho Trần đại sắc lang sững sờ.

- Lão gia, thiếp...có điều này muốn cầu xin lão gia...

- Nàng không cần phải nói, nếu ta đoán không lầm nàng muốn làm ma chay cho hắn.

Trần Duyên cười như không cười nhìn tới khiến nữ phụ có chút bất an.

- Thiếp...thiếp với hắn không có tình nhưng nghĩa vẫn còn đó, tuy lúc còn ở dương thế hắn lòng dạ không tốt nhưng người dù sao cũng đã chết oan nọ cũng nên...

- Nàng đừng lo lắng, ta sẽ không vì chút chuyện này mà để bụng. Ta biết nàng là con người có nhân có nghĩa, lo ma chay cho hắn cũng là chuyện nên làm.

Mỹ phụ mừng rỡ vội vàng tạ ơn hắn. Có điều nàng không nhận thấy nụ cười của Trần Duyên lại có chút không đúng(^_^)

Nhằm tin tức không lộ ra ngoài, Lệ Ảnh chỉ có thể bí mật làm mâm cơm chay trong tiểu viện. Tướng Lí Hồ bị lời kiếp tàn khốc oanh tạc, chết không toàn thây ngay cả tro cốt cũng không thể tồn đọng lại. Nàng chỉ có thể vì hắn khắc ra bài vị nhỏ nhỏ, thấp lên ba nén hương để vong hồn hắn an ổn nơi chín suối.

Cửa lớn hé mở, một nam nhân chậm rãi bước vào. Trước ánh mắt kinh nghi của nàng, Trần Duyên bước tới linh vị, tự mình cắm lên đó ba nén hương.

- Hắn là phụ thân của Tướng Lệ, trên danh nghĩa cũng là nhạc phụ của ta. Thắp lên ba nén hương cũng là chuyện nên làm.

Trần Duyên hành động khiến Lệ Ảnh không kiềm được nước mắt. Nàng xúc động vì bản thân đã tìm được đúng người để nàng có thể nương tựa, một nam nhân không chỉ lợi hại mà còn thấu tình đạt lý.

Khán một lúc, Trần Duyên đến bên Lệ Ảnh. Nàng lúc này khoát trên mình tang phục trắng toát, trên trán đeo khăn tang xung quanh nàng rải không ít giấy tiền. Một tay hắn vỗ lên vai nàng, Trần Duyên thở dài.

- Người cũng đã chết, người còn sống phải sống thật tốt a.

- Uhm thiếp biết...

Lệ Ảnh dần nhận ta có gì đó không đúng (sai sai chỗ nào đó?)bàn tay của hắn cứ đặt lì lên vai nàng không chịu buông ra. Thậm chí hắn còn cố tình xoa nhẹ cùng da thịt của nàng tiếp xúc.

- Lão gia...không được...nơi này trước mặt người đã khuất chúng ta không thể...

- Phu nhân của ta, nàng có biết khi này ta nói gì với hắn không? Ta xin lão gia chủ...được kiên nhẫn ngay tại đây.

Hắn tà ác thì triển thần thông Thiên Hạ Hồng Lô, Lệ Ảnh chống cự đều trở nên vô dụng. Hình ảnh thê tử chịu tang chồng chỉ trong chốc lát không cánh mà bay, mái tóc búi cao gọn gàng bị Trần Duyên buôn xỏa. Mỹ phụ hơi thở dồn dập, Vô Hình Chân Khí được kích hoạt, tang phục trên người dần được nàng nói lỏng.

Trần Duyên biết được hiệu quả của thần thông đã phát tác, hấn không hề e ngại ôm lấy nàng eo thon. Một tay luồn xuống hạ thể chơi đùa mông lớn, còn tay kia xé rách nàng áo tang lộ ra song phong to lớn.

- Hừ! Thật uống phí lão già kia chiếm tiện nghi.

- Lão gia yên tâm, hấn chiếm cũng chỉ là chút tiện nghi đầu thể phá hư như chàng nha.

Lệ Ảnh ngịch ngợm vùng thoát khỏi vòng tay của Trần Duyên, nàng bước đi loạng choạng dựa người lên bàn, tới khi nhận ra thì bài vị của tên nam nhân đáng thương kia đã ở trước mắt nàng.

- Phá hư? Ý nàng phá hư là như vậy a.

Trần Duyên quyết không chịu thua, hấn xông tới bắt chặt lấy thân hình đầy đà của nàng, một tay xoa nắn tiểu điền loa bên dưới khiến nàng hơi thở trở nên dồn dập.

- Nàng nhìn xem, đã trở thành mẫu thân mà vẫn còn tiểu ra a.

- Không...học...không phải...là do chàng hại thiếp sao?

Mĩ phụ ngượng ngùng, nàng nhục thể vô cùng nhạy cảm. Trần Duyên chỉ vừa chạm vào không bao lâu đã khiến nàng khoái nhạc lên tận mây xanh.

Lệ Ảnh hạ thể đã trở thành một mảnh lầy lội, Trần Duyên liền xách thương lên ngựa. Mĩ phụ tay chống lên bàn, ngọc cước nâng lên đồn bộ phi mũ trắng muốt không ngừng ve vẩy khiêu dẫn hấn.

Trần Duyên trường thương nhắm ngay âm động hồng hào, hấn nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi từ từ xâm nhập vào bên trong.

- Ah...ah...

Nàng khuôn mặt kiều diễm gục xuống bàn, ngọc cước run rẩy tất cả định lực lúc này bị nàng dồn nén để không ở phía trước bài vị làm ra vẻ mặt dâm dăng của mình.

- Nàng không cần nhìn a, là nam nhân điều hấn mong muốn khi chết đi là nữ nhân có thể được sống hạnh phúc.

- Chàng...chàng nói thật?

Trần Duyên cười tà, bàn tay xấu xa xoa nắn phong đồn đẹp đẽ của nàng.

- Ta sẽ không nói dối nàng đâu. Phu nhân của ta còn không mau nói cho trượng phu trước kia của nàng được rõ để hấn yên lòng nơi chín suối a.

- Lão gia...a...a...thiếp không...vì cái chết của...ngươi mà đau buồn...đâu. Trái lại tướng...công ngày nào cũng cùng ta ân...uhm...ái.

Bộ mặt dâm dăng đều được nàng bày ra không chút sai sót.

- Trường...thương của hấn...rất lớn...rất...thô mỗi lần xâm...nhập đều...đánh tới nơi...mà ngươi cả đời...cũng không thể chạm tới...được.

- Ah...ah...mạnh...kiến thiếp...mạnh hơn nữa đi...để hấn có thể...thấy thiếp vui sướng a...

Hai đầu nãi không ngừng tiết sữa, Trần Duyên còn cố ý bế phồng nàng lên. Nơi tư mật nhất của nàng cùng hấn đang không ngừng trùng kích hoàn toàn lộ ra phía trước linh vị.

- Ha ha ha nàng mau nhìn a, d*m thủy của hai ta thật sự rất nhiều nha.

Mĩ phụ đã đạt cao trào, nàng hai mắt mơ màng nhìn xuống linh vị thắm đẫm tinh hoa của Trần Duyên cùng d*m thủy của nàng. Lạ thay có sự này không khiến nội tâm của nàng cảm thấy tội lỗi, giờ đây trong tâm trí nữ phụ chỉ còn một hình bóng Trần Duyên, chỉ còn vô số lần cùng hấn doanh dâm vô độ. Dù cho bản thân đã kiệt sức nhưng dâm phụ lại mong chờ kế tiếp được cùng hấn hoang ái.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 259: Rời đi Tưởng gia

Đứng giữa đại điện pháp bảo Loa Trùng Ốc vốn chỉ vốn vẹn vừa lòng bàn tay đã được Trần Duyên biến lớn, so với hấn còn cao hơn mấy cái đầu. Trần

Duyên trên tay cầm một cái đùi hươu thật lớn vẫn còn huyết tinh nóng hổi, hứng thú ném vào bên trong một thạch động bất kì trong vô số thạch động trên Loa Trung Ốc.

Bên trong thạch động, không đếm xuể sinh linh tham lam giành giật huyết nhục. Từng khối thịt to lớn được hấn không ngừng ném vào, đây chính là công sức của hấn cùng Tiểu Mập Mập càn quét một vòng phương viên 10 dặm quanh đây. Từng đầu, từng đầu yêu thú đều không cánh mà bay làm cho không ít kẻ trốn mất há mồm kinh ngạc.

- Hừ. 10 năm bồi dưỡng mà quân số lại chỉ khôi phục 2 thành, không ngờ tốc độ tiến triển lại quá chậm sự với dự liệu của ta.

Trần Duyên thờ dài, Cuồng Dã đứng là lợi bất cập hại. Số sinh mạng hiển tế nhiều không kể xiết, Phệ Huyết Trùng càng trưởng thành sinh nở lại càng chậm chạp khiến một tên không trùng tu sĩ như hấn không khỏi đau đầu.

- Chẳng vẫn chưa tìm được phương thức khắc phục sao?

Ngọc Ánh mỉm phụ trên tay cầm một chiếc bình nhỏ, từng bước ưu nhã câu hồn đoạt phách.

- Có lẽ số linh được được Ảnh nhi mang về đã không còn tác dụng, linh trùng của ta nữa bước vẫn chưa hề có dấu hiệu khởi sắc.

Hấn thất vọng ngồi xuống, đón lấy nữ phụ để nàng ngồi trên đùi nói ra tâm sự của mình.

- Ta vừa bảo chế An Hồn Hương có thể diệt trừ tâm ma, trợ giúp rất lớn khi tu luyện. Chẳng ngại thử đi

Nàng đối với linh trùng hiểu biết đều không có, mỗi ngày nhìn thấy Trần Duyên ngược xuôi trong khi bản thân bất lực không thể cùng hấn chia sẻ gánh nặng nên nàng mới tự tay bào chế ra loại kì hương này nhằm trợ giúp ái lang đây lui muộn phiền.

- Nhạc mẫu tí tí, nàng đối với ta thật tốt.

Trần Duyên mỉm cười nhận lấy, An Hồn Hương hấn đã từng nghe qua. Giá trị có thể đánh đồng với một vài Giáp đẳng linh dược được rất nhiều tu sĩ săn đón. Nàng có thể làm ra được kì hương này đã nói lên rằng thực lực luyện đan của nàng đã tiến rất gần cấp 3 Luyện Đan Sư, chỉ cần đột phá Kim Đan mọi thứ sẽ dễ dàng như nước chảy mây trôi không gì khác được.

- An Hồn Hương...An Hồn Hương...không sai. Nhạc mẫu tí tí, nàng quả không hổ là đại sư luyện đan, ta thật sự yêu nàng tới chết mất.

Nhìn chăm chăm lọ đan dược trong tay Trần Duyên kinh hãi, hấn cuống tiểu ôm chặt lấy điểm phụ trong lòng hân hoan khôn cùng.

- An Hồn Hương có tác dụng an hồn dưỡng khí. Nếu ta tìm ra được thứ dược liệu có công dụng trái ngược với An Hồn Hương vậy không phải mỗi lo ngại trong lòng ta cũng được dỡ xuống sao.

Trần Duyên cùng nàng tình chàng ý thiếp, Ngọc Ánh mỉm phụ đối với hấn hết mực chung thủy. Sau khi biết tên sắc lang này còn giấu diếm một hậu cung hơn 10 nữ tử, nàng không khác gì Lệ Ảnh ban đầu có chút kháng cự. Nhưng sau khi bị Trần Duyên mạnh mẽ “đàn áp” nàng cũng đã thực tâm chấp nhận sự thật.

- Ta cùng nữ nhi hầu hạ chàng thì còn điều gì mà ta không dám a.

Mĩ phụ hung hăng liếc nhìn, nàng tốt cuộc cũng chấp nhận cùng vô số nữ nhân khác hầu một chồng. Dù sao nàng cũng hiểu rõ một mình nàng không thể thỏa mãn tên dâm côn vô địch này.

- Mẫu thân! Người dám ở sau lưng nữ nhi câu dẫn hấn.

Lệ Ảnh nhìn thấy mẫu thân hạnh phúc ngồi trong lòng hấn, nữ phụ giả vờ ăn dấm chua xông tới bắt lấy tay mẫu thân nũng nịu.

- Nữ nhi ngoan, mẫu thân làm sao có thể một mình câu dẫn lão gia đây. Nếu muốn câu dẫn thì cũng phải hai mẹ con ta cùng lên mới có thể tiếp được hấn chứ.

Ngọc Ánh yêu chiều trước mắt hấn không ngần ngại đặt lên môi nữ nhi một nụ hôn thật ngọt ngào.

- Nhạc mẫu tí tí thật lớn mật, dám ở giữa thanh thiên bạch nhật làm ra chuyện bách hợp này nha.

- Còn không phải do chàng dày công bồi dưỡng. Chàng nhớ lại đi, hai vị muội muội đó bị chàng làm hại thảm ra sao.

Nàng nhắc tới không ai khác ngoài Linh Diệu, Linh Diệp hai mẹ con. Màn trình diễn bách hợp của hai nàng ấy thật sự khiến Ngọc Ánh đã ném thử vô số lần hoang đường cũng phải đỏ mặt.

- Lão gia đừng trêu...đùa thiếp...nữa...uhm...thiếp tới đây là...có tin tức trọng...yếu muốn nói cho lão...gia hay...

Phong đồn bị một vật nóng hổi, to lớn đột kích Lệ Ảnh hơi thở dồn dập nhưng vẫn cố giữ lấy tia thanh tỉnh cuối cùng.

- Là...là...Ma Kiếm Tông sự tình.

- Ma Kiếm Tông có sự kiện trọng đại ư?

Trần Duyên cũng không khỏi hiếu kì, hần ngày ngày bồi dưỡng linh trùng những cũng không quên dặn dò nàng để tâm tới tình hình của Ma Kiếm Tông.

- Không chỉ riêng Ma Kiếm Tông, đại sự kiện này quy tụ hầu hết các thế lực ma tông, ngay cả Tứ Đại Ma Tông cũng không ngoại lệ.

Thoát khỏi ma trảo của hần, Lệ Ảnh nói ra tin tức trọng đại này.

- Tất cả thế lực quy tụ, không lẽ bọn người kia muốn tổng tiến công chính phái.

Trần Duyên sắc mặt kinh nghi, nếu như chuyện này diễn ra sinh linh đồ thán. Không kẻ nào có thể thoát khỏi vòng xoay vận mệnh này.

- Thiếp nghĩ không phải như lão gia nói đâu, tuy Tường gia chỉ là một tiểu thế lực khó có thể biết được ngọn ngành. Nhưng những thế lực khác lại không hề gia tăng lực lượng mà chỉ cử tinh anh tham dự.

Nàng đôi mắt chớp động.

- Lời nàng nói rất có lí, ta có lẽ phải trở về tông môn thôi.

- Thật trùng hợp, Ma Kiếm Tông có thể đang cất giữ thứ ta đang cần tìm.

Tường gia tài nguyên thật sự nhỏ bé đáng thương, đa số linh dược mà tộc nhân thu được đều phế tới không nhìn nổi. Chỉ có Ma Kiếm Tông địa vị xâm nhiễm Trần Duyên mới có thể tiếp cận được với số lượng phong phú tài liệu thượng đẳng.

An bày tất cả mọi việc, nhưng điều khiến Trần Duyên ngoài ý muốn là Ngọc Ánh đệ tử, tiểu dược đồng năm xưa cũng đã đột phá Trúc Cơ.

- Nhạc mẫu tỉ tỉ muốn mang dược đồng này theo bên mình?

- Ân. Mấy năm qua Quyên nhi đã hầu hạ ta rất chu đáo, nàng cũng thật tâm muốn đi theo nên ta cũng không từ chối.

Liếc qua dược đồng, lớn lên nhưng mạo không có gì nổi bật. Nhưng thê tử đã mở lời, Trần Duyên cũng không tiện từ chối. Tiểu Phuong Thế Giới phượng viên rất rộng lớn, dung chứa thêm một người cũng không ngại nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Không Đề

Trên Phong Ma Sơn danh phận của Trần Duyên chỉ thấp hơn sư phụ hần, đưa ra lệnh bài thân phận. Không ngoài ý muốn hai tên tiểu đệ tử Luyện Khí kì run rẩy cuối đầu thập phần kính sợ.

- Tiểu tể, không ngờ uy vọng của chàng lại lớn tới vậy. Ta cùng Ảnh nhi vốn là người ngoài nhưng có thể một đường đi thẳng tới đây không ai ra mặt ngăn cản.

Ngọc Ánh mỉm cười chớp động, nàng mang một tấm lụa mỏng giấu đi nhan sắc khuynh thành không khỏi kinh ngạc. Chỉ riêng những tiểu gia tộc bài xích ngoại nhân một thì các thế lực lớn lại gấp trăm, gấp ngàn lần. Không thể chứng tỏ thân phận, bước chân vào lãnh địa chính là nửa bước khó đi hướng chi nàng cùng Lệ Ảnh có thể tùy ý qua lại tại nơi hạch tâm Ma Kiếm Tông này.

- Ha ha ha nhạc mẫu tỉ tỉ chớ coi thường, từ lúc chúng ta tiến vào trăm dặm Ma Kiếm Tông đã cho người theo sát. Chi là Phong Ma Sơn này là nhà của ta, các sơn phong khác nếu không xảy ra tai hại động trời thì bọn chúng cũng lười xen vào.

Trần Duyên hướng nhị nữ ôn tồn giảng giải.

- Các người còn không nhanh tránh ra, Trần Duyên hần đã về lại sơn phong, tin tức tình báo của ta không thể sai được.

- Ngô sư thúc, Trần sư thúc đường xa trở về e rằng không thể...

Trần đại sắc lang tận tình gia chủ thập phần hào hứng cùng hai vị thê tử tuyệt mỹ từng bước thả bộ ngắm nhìn phong cảnh nên thơ mà hần hết sức tâm đắc. Bỗng nhiên từ phía sơn môn tiếng nào động càng lúc càng lớn. Trần Duyên có chút mất hứng, nắm tay hai nàng muốn đi qua nơi khác nhằm tránh bị người bên ngoài làm đánh mất tâm tình.

Người không tìm phiền phức nhưng phiền phức lại vô tình tìm tới hần. Một vệt sáng chói mắt lao nhanh như mũi tên tiến đến chỗ Trần Duyên.

- Bạch Long bái kiến đại sư huynh.

Nói không ngoa khi chúng đệ tử đặt danh xưng cho nàng là Tiểu Long Nữ, 15 năm trôi qua nhan sắc của nàng ngày một thăng hạng. Mang trên người bạch y từ đầu tới chân, tuy không lộ da thịt ra bên ngoài nhưng chỉ riêng ánh mắt làm lòng người mê muội, nụ cười kiều mị cũng đủ khiến nam nhân phủ phục dưới chân cầu xin để được làm hộ hoa xứ giả.

- Nhiều năm không gặp, tu vi của Bạch sư muội đã tịnh tiến rất nhiều. E rằng cũng sắp vượt qua kẻ làm sư huynh này rồi.

Nàng tay áo thướt tha nhẹ nhàng se se lọng tóc mím một nụ cười khuyếch thành. Nàng những năm qua sau khi tiêu hóa hoàn toàn kì ngộ có được trong Cẩm Địa, thực lực phi mã tăng lên. Bạch Long trước kia trật vật trước cấp hai Đỉnh đẳng yêu thú nhưng hiện nay chỉ tùy tiện phát tay cũng đủ để diệt sát chúng mười lần.

Nhưng đứng trước Trần Duyên, Bạch Long không có nổi nữa thành thù thắng. Tuy ngoài miệng ngợi khen, nàng lại nhìn ra từ sâu trong mắt hấn chưa từng xem trọng thực lực của nàng. Trước kia cũng vậy, bây giờ lại càng không.

- Sư muội không dám, biết được tin đại sư huynh xuất hành trở về ta năm xưa nhận được ơn tài bồi cũng nên ra mặt bái kiến. Còn Như Phong sư huynh cùng Tường Lệ sư tỉ đều đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ không thể kịp thời thỉnh an xin đại sư huynh xá tội.

- Tường Lệ lẽ nào...

Lệ Ảnh nhiều năm không gặp nữ nhi vừa nghe Bạch Long nhắc tới liền không kiềm được muốn tiến lên dò hỏi. Cũng may Trần Duyên nhanh trí đứng ra ngăn cản, nếu không thân phận trưởng lão Dược Sơn Phái của Ngọc Ảnh rất có thể bị tra ra.

- Vị cô nương này là...

Bạch Long mỉm cười chấp tay.

- Hai vị cô nương này là bằng hữu mà ta quen được trên đường, cùng trò chuyện tâm ý rất hợp nên muốn ngõ ý mời họ tới động phủ của ta bàn luận.

Trần Duyên tâm không loạn tùy ý bịa ra cái cớ nữa thật nữa giả.

- Bạch Long sư muội, nếu ta đoán không sai sư muội hẳn là đã trở thành Tử Bào đệ tử. Đã cất công tới đây không chỉ đơn thuần để chào hỏi ta đi!!!

- Đại sư huynh anh minh, ta tới đây có thứ mà Tử Trường Lão muốn trao tận tay cho huynh.

Trần Duyên sắc mặt nghiêm lại.

- Sư phụ? Người không phải là đã bế quan rồi hay sao. Không lẽ có điều gì bất trắc?

- Đại sư huynh quá lo, chỉ là năm xưa trước khi phong ấn động phủ Tử Trường Lão đưa cho ta ngọc giản này cùng lời dặn dò phải chính tay giao lại cho đại sư huynh.

Bạch Long tay ngọc pháp lực thu phóng tự nhiên, ngọc giản trôi lơ lửng đáp xuống lòng bàn tay của hấn. Cất ngọc giản vào túi trữ vật, lúc này không tiện để Trần Duyên cận kề tra xét.

- Ngoài kia có náo động lớn như vậy người tới chủ đích là nhắm vào ta đi?

- Không sai, hấn là một tên Tử Bào đệ tử danh tự là Ngô Hồng Hải.

Trần Duyên nhướng mày.

- Ngô...hấn là người của Ngô gia?

- Ngô Hồng Hải chỉ là con cháu chi gia, không thuộc Ngô gia đại tộc. Hấn từ lâu đã nhắm tới sư huynh muốn tỏ rõ thành ý với Bát Trường Lão.

Ngô gia là gia tộc thâm căn cố đế, cắm rễ tại Ma Kiếm Tông trên cả vạn năm. Trong dòng lịch sử hào hùng của mình, có một vị mang huyết thống Ngô gia trở thành tông chủ Ma Kiếm Tông. Thời gian tàn nhẫn không chừa một ai, Ngô gia huy hoàng năm xưa nay đã không còn.

Kẻ lợi hại nhất của Ngô gia lúc này chỉ còn Bát Trường Lão Ngô Hành tu vi nghe đồn đã đột phá Kim Đan trung kì đỉnh phong. Nhưng phong mang vẫn còn đó, một vài vị tiên tổ nghe nói vẫn còn chưa chịu tạ thế, dùng mọi thủ đoạn kéo dài hơi tàn thủ hộ Ngô gia.

- Thực lực...xem như là trung đẳng đi. Đáng tiếc là hấn vì muốn cưỡng ép đột phá mà tổn hao hết tiềm lực. Đó là nguyên nhân chính khiến Bát Trường Lão đã lâu không thêm lí tới hấn.

Bạch Long trầm tư.

- Ngô gia tài tuần ta chỉ hứng thú với Ngô Thiên mà thôi, mặc kệ hấn.

Trần Duyên phúi tay, mỉm cười cùng hai vị thê tử tiếp tục hưởng ngoạn mặc cho Ngô Hồng Hải ngoài sơn môn la lối.

- Đại sư huynh không lí tới người nhưng không có nghĩa rằng Bạch Long này cũng đồng dạng. Hôm nay ta phải để những sơn phong kia biết được sơn môn Phong Ma Sơn ta không phải là nơi tùy tiện để người muốn đến là đến muốn đi là đi.

Bạch Long phất tay áo, ưu nhã phóng người lên phi kiếm. Nàng sát khí nhẹ nhàng thoát ra hướng thẳng tới kẻ không biết trời cao đất dày kia.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Kẻ Thương, Người Nhớ

Tin tức Trần Duyên hồi tông nhanh chóng tán đi rất nhanh. Có kẻ hâm mộ bàn tán, cũng có không ít người toàn thân bộc phát chiến ý điên cuồng. Còn nhớ tại Bách Niên Chi Chiến mấy trăm thiên tài họp mặt tưởng rằng sẽ có một trận long tranh hổ đấu ngang tài ngang sức. Nhưng Trần Duyên dừng mạnh bước ra không khác gì chân long giãy xéo đám thiên tài khiến cho chúng không thể ngóc đầu dậy.

- Vạn sư huynh, tình báo đã xác thực. Tin tức Trần Duyên hồi tông đã có rất nhiều người tận mắt chứng kiến mười thành là sự thật.

Một tên tu sĩ vận tử bào phi nhanh vào trong đình viện. Hắn thực lực đã đột phá Trúc Cơ nhưng chỉ dám đứng ngoài trăm bước chân vận pháp lực hết lớn.

Kẻ kia y phục đồng dạng, chỉ khác là hấn thần tình trầm lặng như mặt hồ. Trên trời hàng trăm thanh phi kiếm pháp bảo bay lượn uyển chuyển như chim yến liên tục phát sát khí. Kiếm vũ lao xuống, cấm pháp xuống mặt đất từng nhát đâm cũng đủ khiến cho tên đệ tử báo tin vừa rồi gặp phải vết thương chí mạng.

- Ngoài hấn ra thế gian này còn kẻ nào có thâm thù với Trần Duyên điên cuồng như vậy.

Phi kiếm cắm sâu dưới mặt đất bỗng nhiên tựa như làm khối âm đạm tiêu biến trong hư không. Vạn Vân Phi lúc này đã là Tử Y người, hấn thần sắc lạnh nhạt thu hồi pháp lực.

Hấn ánh mắt thâm thúy nhìn về phương hướng một mảnh sơn cốc quanh năm bị bao phủ bởi cuồng lôi. Tại đây thời khắc đều bị thiên lôi oanh tạc, tu sĩ Trúc Cơ nếu như không tu luyện lôi đình công pháp ắt cũng khó lòng cầm cự hết một chung trà. Chân khí hộ thể đứng trước uy lực bậc nhất của thiên địa chỉ như tờ giấy mỏng manh dễ dàng bị thiêu đốt.

- Lôi Lâm, người thật sự khiến lão phu phải kinh ngạc bội phần. Vạn năm qua đã không ít thiên tài tìm tới đây để ma luyện bản thân, nhưng bọn chúng lần đầu đặt chân tới Lôi Long Cốc này đều không thể cầm cự quá 3 hơi thở.

- Còn người một lần tiến vào là ở lì suốt 10 năm. . .

Nam nhân dáng người uy dũng, song mục sắc bén tựa như đã nhìn thấu đại đạo thế gian. Hấn ngồi thiền định giữa không trung để cho cơ thể bị hàng vạn tia sét oanh kích. Còn đáng kinh ngạc hơn là nam nhân này có thể tùy nghi trường không lôi đình, cứ cách một hơi thở lại phân ra một tia hướng xuống thiếu niên tọa thiền trên tảng cự thạch.

- Thiên lôi nhập thể. . .ha ha ha tới đây đi tia lôi lực cuối cùng. . .

Hấn ngẩng mặt lên trời cuồng tiếu, song thủ mạnh mẽ tung quyền lên trời cao như muốn cùng lão thiên đối trọi.

- Âm. . .

Một con sâu con kiến nhỏ bé dám làm ra hành động phạm thượng làm sao có thể dung thứ. Lôi lực từ trên trời cao đánh xuống làm cho cự thạch dưới chân hấn nổ tan tành. Quanh đó trăm bước chân chỉ còn thiếu niên có đủ sức kháng cự, dùng nhục thể nhân loại kháng cự lôi lực. . . chỉ cần nghĩ tới đây thôi cũng đủ khiến kẻ khác da đầu tê rần.

- Thiên Lôi Phá Thể. . .10 năm, suốt 10 năm trời chịu đựng thống khổ, tê dại, thiêu đốt cuối cùng ta cũng luyện thành Thiên Lôi Phá Thể.

10 năm đối với tu sĩ cũng chỉ như là một giấc ngủ ban trưa, nhưng 10 năm phải sống giữa làn ranh của cái chết. 10 năm sống trong giây vò khổ ải không phải là điều mà ai cũng dám nếm trải.

- Không tệ, vạn năm qua người là kẻ thứ 2 sau đại sư huynh của người luyện thành môn thần công này, thời gian bỏ ra còn ít hơn cả hấn.

Trung niên cũng không kiêu lời tán thưởng, hấn thỏa mãn gật đầu nhìn tới tên đồ đệ này. Không chỉ thiên phú siêu quần mà tâm tính lại kiên định khó ai bì kịp. Chỉ cần cho hấn thời gian, trung niên dám khẳng định đại lục này không lâu nữa sẽ xuất hiện một tên cường giả mới.

- Tạ ơn sư phụ tài bồi.

Thiếu niên chân đạp pháp kiếm, hướng sư phụ bái thật sâu.

- À. Ta mang tới đây một tin tức hẳn là sẽ khiến ngươi nổi lên hứng thú.

Nam nhân từ hư không vẽ lên một đầu linh trùng.

- Trần Duyên... hẳn đã quay lại.

Thiếu niên song mục lẳng lẹ, hai quyền siết chặt phát ra âm thanh tựa như sấm rền.

- Tên tiểu tử này không ngờ lại có thể sống sót trở về dưới sự truy kích bởi hai tên Kim Đan kì. Xảo diệu thay Lôi Lâm tu luyện đã tới bình cảnh khó lòng trong một sớm một chiều tiến triển. Xem như hẳn là đá mài dao để đệ tử của ta sớm ngày dẹp bỏ tâm ma một lòng hướng về đại đạo.

Nam nhân vô cảm không nữa lời khuyên giải mặc Lôi Lâm đắm mình trong hận thù. Trần Duyên trước sau là tấm bình tường ngăn cách không thể phá vỡ trong tâm trí Lôi Lâm. Muốn đột phá bình diện này thủ đoạn duy nhất là phải tự tay Lôi Lâm nghiền nát tấm bình tường đó.

- Sư phụ, đệ tử muốn...

- Nếu như ngươi cầu ta để cho ngươi quyết đấu với tiểu tử Trần Duyên kia thì không cần nói nữa.

Nam nhân ngay tức khắc chặt đứt khăn cầu của Lôi Lâm.

- Sư phụ...

- Danh phận của ngươi cùng hẳn không đồng dạng, nếu như mạo muội tiến tới e rằng chỉ rước nhục vào người thôi.

Lôi Lâm không phục nói.

- Sao lại không thể, đồ nhi 3 năm trước đã đấu thắng Vạn Văn Phi. Hẳn cũng đã thua chức vị đại sư huynh vào tay đồ nhi.

- Ngươi là đại sư huynh không sai nhưng những kẻ khác chính là bằng mặt mà không bằng lòng.

Chức vị đại sư huynh không thể nói muốn đổi là thay đổi, đời này Lôi Lâm thực lực đứng đầu Ma Kiếm Sơn nhưng vẫn còn không ít đệ tử Trúc Cơ thực lực đứng đầu không để hẳn vào mắt. Hành vi đánh cuộc này khiến cho nhiều người phẫn nộ, bọn đệ tử sau này vì kiên nhẫn Lôi Lâm lợi hại nên mới mở miệng gọi hẳn một tiếng đại sư huynh còn những đệ tử lão luyện khác thì dừng hòng.

- Phong Ma Lão Quái bề quan, Phong Ma Sơn kẻ nào còn có thể áp chế hẳn được nữa. Đệ tử có thực lực mạnh nhất hiện nay còn tại vị lại là Mục Chứng Nhân kẻ trầm trệ trên thứ hạng 38 Danh Bá Chi Bảng.

- Năm xưa Mục Chứng Nhân từng chịu ân của tiểu tử Trần Duyên, là ân cứu mạng. Có hẳn bảo chứng, tại Phong Ma Sơn kẻ nào dám trái ý Trần Duyên đây.

Nam nhân chú ý tới biểu hiện của Lôi Lâm rồi lại nói tiếp.

- Máy ngày trước, Ngô Hồng Hải tìm tới muốn cùng Trần Duyên quyết đấu nào ngờ liền bị ngăn cách ngoài cửa. Tiểu Long Nữ Bạch Long xuất đầu lộ diện phán xét hẳn không xứng để Trần Duyên động thân...

- Kết cục là cả hai lao vào vòng chiến. Sau cùng bất phân thắng bại không ai đạt thành mục đích.

Lôi Lâm sắc mặt không tốt, nhất là khi nghe tới Bạch Long có thể chiến đấu ngang tay với Ngô Hồng Hải. Ngô Hồng Hải mặc dù thiên phú hao tổn nhưng thực lực lại không tầm thường, trong hàng đệ tử Trúc Cơ sơ kì cũng xem như là đỉnh phong. Mặc dù chưa chính thức so tài qua nhưng Lôi Lâm cũng khó lòng nhẹ nhàng qua ải.

- Trận chiến giữa ngươi và hẳn là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng hiện tại ngươi vẫn còn sự vụ trước mắt. Từ giờ khắc này ta không muốn xuất hiện bất kì sai sót nào... ngươi rõ chưa.

- Cẩn tuân sư phụ pháp chỉ.

Dù cho vạn lần không nguyện ý nhưng Lôi Lâm đứng trước nam nhân thần bí kia nữa lời không dám phản kháng. Hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi, song mục ẩn chứa lời lực điên cuồng. Siết chặt song quyền, Lôi Lâm cúi người nhận mệnh.

Nam nhân phát tay liền biến mất để lại Lôi Lâm độc thân một mình tiềm tu tại Lôi Long Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 262: Cao Hàn Thi Thề

Trần Duyên mặc kệ kẻ khác ngoài kia dò hỏi, hẳn sau khi phong kín cửa động liền phi thẳng vào trong Tiểu Phương Thế Giới ngày đêm cùng các vị thể tử hoang...à không phải là ngày đêm tu luyện mới phải.

Các nàng sau khi biết tin Ngọc Ánh là Luyện Đan Sư liền không khỏi trầm trồ ca thán.

- Nếu ta tiết lộ nhạc mẫu ti ti thực ra là một đại tu sĩ Kết Đan Kỳ không biết được các nàng còn oanh động ra sao a.

Trần đại sắc lang khoái trá hai tay mỗi bên mang theo song sinh tử muội tuyệt sắc la li trên tay.

- Tướng công chàng thật lợi hại nha, có thể câu dẫn về đây một ti ti Luyện Đan Sư kiều diễm như vậy. Công phu bỏ ra e rằng rất lớn nha.

- Ha ha ha đúng là phải bỏ ra không ít công sức.

Hắn cười đắc chí, hai nàng da thịt mềm mại, cánh tay nhu nhuyễn trượt vào y phục mặc sức xoa nắn làm cho đại sắc lang thư sướng rên lên thành tiếng.

Sắc lang khoái trá mang theo nhị nữ bước vào gian phòng lớn, hẳn vì Ngọc Ánh mà không tiếc công phu dựng lên một đan phòng thật lớn. Hóa diễm luyện đan là Hỏa Tinh Thạch báu vật trên Hỏa Diễm Sơn của Bát Trường Lão được Trần Duyên tìm mua từ các đệ tử trong tông thập phần trân quý.

- Nhạc mẫu ti ti, ta tới tìm ti đây.

Ngọc Ánh thần sắc như thường rời mắt khỏi Loa Trùng Ốc đi tới bên người hắn. Nàng đã lưu lại đây một thời gian vốn đã nhìn quen những việc hoang đường này.

- Nhạc mẫu ti ti, chuyện ta cầu ti đã có tiến triển rồi?

Lệ Lệ, Liễu Liễu thập phần hiểu chuyện, hai tiểu la li thoát ra khỏi vòng tay ma quái của hắn nhường Ngọc Ánh nữ phụ tiến vào. Còn riêng phần mình thì phân biệt tả hữu dâng nước cùng phục thị hắn.

- Chuyện đó của ngươi không phải là không có cách. Chỉ là mỗi sinh linh tâm tính khác nhau nên đan dược phục dụng lại bất đồng. Số Phệ huyết Trùng này ta chưa từng thấy trong đan thư nên cũng khó lòng luyện ra đan dược cho chúng.

Không lâu trước đây Trần Duyên vì muốn gia tăng thực lực liền tìm tới Ngọc Ánh muốn nàng luyện ra thứ có thể khiến Phệ Huyết Trùng hăng hái trở lại. Những đầu linh trùng này càng phát triển Trần Duyên bỗng nhận ra chúng không còn thiết huyết như xưa.

Nguyên nhân bởi vì linh trí của bọn chúng đã mở ra một phần, không bị bản năng chi phối. Nếu như chuyện này tiếp tục kéo dài e rằng không lâu nữa Trần Duyên sẽ mất đi một quân bài chủ lực.

- Chàng phải tìm ra thứ linh dược khiến bọn chúng trở nên điên cuồng khó kiểm soát. Chỉ có thứ đó mới có khả năng đánh thức bản tính hoang dại đang ngủ say của chúng.

Mĩ phụ ngã đầu lên vai Trần Duyên nàng vừa suy tư ngón tay ngọc vẽ vẽ trên ngực hắn câu dẫn vô cùng.

- Thứ linh dược khiến Phệ Huyết Trùng điên cuồng thèm khát?

Trần Duyên ánh mắt đắm chiêu.

- Ha ha ha nhạc mẫu ti ti, có phải ta tìm ra linh dược kia ti liền có cách?

- Khẳng định.

Ngọc Ánh đối với tài nghệ luyện đan của nàng thập phần tin tưởng khẳng định.

- Đi thôi.

Bỏ lại một câu, Trần Duyên ôm Ngọc Ánh trực tiếp rời đi Tiểu Phương Thế Giới.

- Mục đích lần này muốn thành phải nhờ tới hắn a.

Ném đi truyền tin phù nhưng nửa ngày trôi qua tựa như ném tiểu thạch xuống đại dương rộng lớn đều không có lấy một chút tin tức nào.

- Người đó thật sự trọng yếu vậy sao?

- Hắn là người hầu của ta, lần này phải tìm mua một số thứ không tiện hành động ta muốn hắn thay ta ra mặt giải quyết.

Trần Duyên ném ra liên tiếp 3 lượt truyền tin phù nhưng đều bạc vô âm tính.

- Có lẽ đã xảy ra chuyện chẳng lành, Cao Hàn này vốn đã hướng ta lập ra lời thề thiên đạo hắn, có 10 lá gan cũng không dám phản bội.

Thiên địa phản nộ ngay cả cơ hội siêu sinh cũng không còn.

- Hắn...hắn...

Ngọc Ánh biến sắc. Nàng cùng Trần Duyên bám theo ấn kí đặt trên người Cao Hàn truy dấu tới đây, nhưng trước mặt hai người chỉ còn lại một cỗ thi thể đang thối rữa.

- Hắn là Cao Hàn không thể sai được.

Trần Duyên ánh mắt âm trầm, nhìn vào y phục chấp sự cùng khí tức còn sót lại, cái xác này chính là Cao Hàn.

- Hắn làm người khôn khéo, tâm tư cẩn mật vì nguyên do đó ta mới đặc biệt chú trọng. Hắn phải có âm mưu tàn độc phía sau mới khiến bọn chúng ra tay hạ sát Cao Hàn tàn nhẫn bậc này.

Quét qua thi thể, túi trữ vật đã biến mất. Hồn phi phách tán không thể tra ra được tin tức hữu ích nào. Trần Duyên phát tay áo, thi thể tàn tạ tro bụi trong phút chốc. Xóa sạch dấu vết, Trần Duyên hữu ý phóng ra đầu Phệ Huyết Trùng lên ngọn cây gần đó rồi mới an tâm rời đi.

- Có chút bất tiện, nhưng vì tương lai gia tăng thực lực một chút mạo hiểm bỏ ra vẫn xứng đáng.

Bước ra từ Hoán Bảo Các, Trần Duyên phóng ra ngoài hơn mười dặm. Giữ tốc độ phi hành không đổi, Trần Duyên một đường tiến sâu vào trong Ma Kiếm Lâm. Phía sau cũng xuất hiện hai bóng đen âm thầm bám theo không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 263: Chim Chết Vì Mồi

Không ngoài dự kiến, Cương Lực Phù được bán ra đã đánh động lòng tham của những kẻ to gan lớn mật. Bọn chúng e sợ Ma Kiếm Tông hình luật tàn khốc nên cố tình chờ Trần Duyên một đường phi hành thoát khỏi tai mắt của Chấp Pháp Đội mới dám hành động.

- Bảo Luân người nói hắn dùng số điểm công hiến trên trời đổi lấy Cương Lực Phù có thật là đúng như vậy không?

- Mất ta không thể nhìn lầm được, Cương Lực Phù là chìa khóa để mở ra Cương Lực Thạch tài liệu kiến tạo động phủ của tu sĩ Kim Đan. Ta cũng có giao tình không tệ với lão Tạng nhưng nghĩ lại vẫn là nói tin tức này cho người là tốt nhất.

Tu sĩ mặt trắng có chút nghi ngại.

- Hừ, có cho vàng người cũng không ngu ngốc như vậy. Hắn tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, người nghĩ sau khi giết được tên kia thì hắn sẽ bỏ qua cho người đi.

Tu vi của cả hai đều là Trúc Cơ tầng 5 khó lòng trong thời gian ngắn giết chết Trần Duyên nhưng điều đó lại không tệ. Ít nhất là sau khi tra hỏi ra tin tức động phủ bí mật thì hai kẻ bọn chúng sẽ nghi kị trở mặt tương tàn.

- Nhị vị sư huynh, chúng ta dù sao cũng là đồng môn. Nếu các vị tự động buông tha ta sẽ xem như không có gì, chúng ta chưa từng gặp mặt.

Trần Duyên tốc độ thả chậm thanh âm bị bóp méo.

- Ha ha ha. Đồng môn chó má, người ngu ngốc để lộ ra tài vật chỉ có thể trách người vô năng mà thôi. Với tu vi của người bị bọn ta bắt được chỉ là vấn đề thời gian. Thay vì tốn công cầu khẩn thì buông bỏ chống cự khai ra động phủ ở nơi đâu, nể tình đồng môn ta sẽ để người ra đi nhẹ nhàng tránh được thống khổ bởi sưu hồn đoạt phách.

Tên tu sĩ mặt trắng cười lạnh, đối phương đầu tiên mở miệng cầu hắn chứng tỏ thực lực không cao. Hắn lại càng không thể buông tha mà còn đẩy nhanh tốc độ muốn nhanh nhất giết Trần Duyên tránh để đem dài lăm mòng.

- Đồng môn tương tàn a, là hai vị dồn ép ta tới bước đường này.

Trần Duyên thờ dài, hần tình nguyện diệt sát cả trăm người quả thật không muốn tông môn mất đi hai tên Trúc Cơ tu sĩ. Nhưng tình thế đã không để hần có sự lựa chọn, phi kiếm đang lướt trên không trung bỗng nhiên dừng lại. Hai tên tu sĩ bám theo không khỏi đề phòng, lấy ra pháp khí phòng thân. Một tên vì muốn không để Trần Duyên tẩu thoát cố tình vòng qua phía sau chặn đường lui của hần.

- Các người không cần đề phòng ta tới vậy, bởi vì sự ngu ngốc của mình các người sẽ chỉ còn lại một cái xác không hồn mà thôi.

Hần hai tay chấp sau lưng, song mục khẽ nhắm toàn thân dường như không có động tĩnh nào là sẽ ra tay. Hai tên tu sĩ lấy làm kì quái, bọn chúng đánh mắt cho nhau không lập tức ra tay vì sợ có cạm bẫy.

- Còn chưa động thủ.

Trần Duyên hờ hững nói.

Bên dưới Ma Kiếm Lâm hai nữ nhân một đứng trên cổ quan tài khí tức âm hàn tới cực điểm, một lại ưu nhã ngồi trên lò luyện đan cao hơn đầu người. Hai nàng khí tức khác nhau một trời một vực, Lam Linh âm trầm từ người nàng lúc nào cũng lộ ra nhàn nhạt sát khí. Trái ngược, Ngọc Ánh toàn thân khí tức lại nóng bỏng kinh người, khoát lên đan bào thần thái cao cao tại thượng.

- Tu vi Trúc Cơ hậu kì... hần có tính toán từ trước, Chạy.

- Các người có chạy lên trời cũng không thoát.

Ngọc Ánh mỉm cười kiêu diễm, lò đan trên tay của nàng từ khi dung nhập Thái Dương Thần Thạch uy lực tiến triển gấp mấy lần trước đây. Hòa diễm được nâng tinh diệu không chế tựa như có sinh mạng, tên tu sĩ kia có phóng ra không ít bảo vật hộ thể nhưng cũng chỉ là tờ giấy mỏng tang yếu ớt trước hỏa diễm kinh hoàng.

- Thái Dương Thần Hỏa chính là hỏa diễm mạnh nhất “chí dương chí cương” thiêu đốt vạn vật. Người tu vi chỉ dừng lại tại Trúc Cơ tầng 5 dù có bản lĩnh bằng trời cũng không thoát được kết cục thảm khốc.

- Đạo hữu tha mạng, ta...ta sẽ giao tất cả gia sản cho người...chỉ cần...

Lần này tới lượt hần khẩn khoản cầu xin. Trong nội tâm sự tuyệt vọng cùng hối hận cùng cực bị đẩy lên tới đỉnh điểm.

- Tại sao? Tại sao ta phải chết ở đây. Lí ra lúc đó ta phải nghe...nghe theo lời hần buông tha...ta...

Hỏa diễm vô tình dường như phán xét nội tâm thâm lương của hần, tên tu sĩ tuyệt vọng vô lực nhìn chằm chằm Thái Dương Thần Hỏa đang nuốt trọn lấy thân thể nhỏ nhoi của hần. Ngọc Ánh sau khi thận trọng xác nhận hần đã chết liền quay trở lại bên Trần Duyên. Dù sao tên này là đệ tử của Ma Kiếm Tông, nếu để lộ phong thanh Trần Duyên có khả năng sẽ bị liên lụy. Mặc dù chính hần cũng không buồn để tâm tới.

Lam Linh tuy chưa thể đột phá Trúc Cơ hậu kì nhưng thực lực của nàng lại không hề kém cạnh. Được Trần Duyên toàn lực tài bồi, thi nhân trong cổ quan tài cương lực có thể cùng Giáp đẳng cấp 3 yêu thú lấy cứng chọi cứng mà không lo bị hư hại.

- Tên khốn kiếp người dám cùng Khôi Lỗi Tông cấu kết hãm hại đồng môn. Ta muốn đem chuyện này nói lên đại trưởng lão. Để Hành Pháp Sơn giam người vào luyện ngục...

- Đã là một thi thể đừng nên nhiều lời.

Âm hàn nữ phụ đánh ra pháp quyết, thi sát của nàng bất chấp phi kiếm công kích lao tới. Tứ chi siết chặt lấy hần như gọng kiềm, hóc mắt sâu hoắm nhìn chằm chằm khiến cho hần hết lên kinh hãi. Thi Sát mở ra miệng lớn hôi thối, một ngum cắn ngập răng nanh vào cổ nạn nhân, tàn nhẫn rút ra sinh khí khiến hần từ từ cảm nhận thống khổ sinh mệnh chậm chạp qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 264: Khai mở bí động, thu hoạch kinh người

Nhìn thấy nhị vị nữ lệ thực phụ toàn thân không thương tổn quay về, Trần Duyên nội tâm vui mừng cảm lấy hai nàng tay ngọc.

- Hai nàng đã vất vả rồi.

- Người còn khách sáo với ta a.

Ngọc Ánh ngoài miệng không cần nhưng lại nở nụ cười thỏa mãn. Lam Linh không nói gì, nàng tay ngọc vẫn không bỏ ra để Trần Duyên tùy ý nắm lấy. Ba người hạ xuống Ma Kiếm Lâm, sắp tới sẽ xâm nhập khu vực nội vi không thể tùy ý phi hành.

- Vận số không tệ, nơi đây vẫn chưa bị yêu thú cày xới qua.

Trần Duyên hất văng cự thạch làm lộ ra hang động phía sau, nơi đây chính là nhà của Hồng Diệp Trư. Hấn sợ rằng hang ổ không có chủ nhân sẽ bị yêu thú khác xâm chiếm nên cố tình tìm tới cự thạch khổng lồ lấp đi miệng hang.

Nhớ lại năm đó Tiểu Huyết tưởng chừng như chỉ hướng huyết nhục mới có thể khiến đầu linh trùng tàn bạo này nổi ra hứng thú. Không ngờ nhánh linh thụ ẩn tàng sâu trong thạch động này lại khiến Tiểu Huyết cứ mãi tưởng nhớ không buông.

- Lúc đó ta chỉ là một tiểu tu sĩ Luyện Khí nho nhỏ nên đành cắn răng bỏ qua cơ duyên này...

- Tiểu Huyết.

Tiểu Huyết theo cửa động nho nhỏ trên đỉnh pháp bảo Loa Trùng Ốc bay ra, linh trùng dựa theo lối cũ một đường xông thẳng vào bên trong.

- Đây rồi, đúng là biểu hiện này. Trong kia thật sự tồn tại bảo vật làm cho linh trùng của chàng phấn khích như điên nha.

Ngọc Ánh nóng lòng bước vào, nàng không ngờ rằng Trần Duyên lại có thể nhanh như vậy tìm đến. Ở giữa vô vàn sinh linh tồn tại, không ít thứ có thể hòa hợp chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mà việc tìm ra chúng lại không thể một sớm một chiều, thường là do hàng mấy thế hệ nối tiếp nhau bồi đắp mà thành.

- Chính là nơi này, Tiểu Huyết ủy khuất ngươi rồi. Ngươi tạm thời quay trở vào trong a.

Tiểu Huyết vạn phần không muốn nhưng đầu linh trùng cơ linh đành phải nhận mệnh thu vào trong Loa Trùng Ốc. Trần Duyên là bất đắc dĩ a, chỉ một tia hương khí mà đã khiến cho Tiểu Huyết say mê điên cuồng. Nếu như thật sự tiến lại gần...hắn thật sự không dám chắc bản thân có thể tiếp tục khống chế Tiểu Huyết nữa hay không.

- Ta muốn ra tay, hai nàng cản trở nấp phía sau ta.

Cương Lực Phù gây ra động tĩnh không nhỏ, pháp lực kinh thiên được tu sĩ Kim Đan tích trữ trong đó cùng một lúc bộc phát. Không khiến Trần Duyên thất vọng, bức tường Cương Lực Thạch dần dần xuất hiện vết nứt...

- Âm...

Bức tường kiên cố cuối cùng cũng không thể trụ vững được nữa, dưới một quyền của Trần Duyên tất cả đều đổ sụp xuống thành một đống ngổn ngang. Con khí nóng mang theo mùi khó chịu ủa vào khoang mũi, đây là hệ lụy của mật thất bị phong ấn nhiều năm tạo thành.

- Thi khí.

Lam Linh cực kì miễn cảm, nàng ngay tức khắc tiến đến chắn trước mặt Trần Duyên đồng thời phát động cổ quan tài sau lưng để phòng hung hiểm.

- Linh nhi tốt rồi, chắc là thi khí phát ra từ thi thể của vị chủ nhân động phủ này mà thôi.

Hồi lâu không thấy động tĩnh, dùng thần thức quét qua thật sự không có sự tồn tại của thi sát. Trần Duyên thở phào vỗ vai ngọc của nàng.

Hắn từng bước tiến vào, dùng pháp lực cuốn đi tro bụi ra bên ngoài. Động phủ này vô cùng rộng lớn, cái hang kia chỉ là do yêu thú vô tình đào đến còn cửa động vẫn bị phong ấn ngoài kia. Lấy tay phủi sạch mặt bàn xuất hiện những kí tự kì lạ, Trần Duyên mù mờ nhận ra đây hẳn là một loại trận pháp nào đó.

Bước đi mấy bước có một giá treo ba thanh vũ khí lần lượt là Kiếm, Giáo, Roi thẳng tắp một hàng. Trần Duyên tỏ ra hứng thú bước lên mấy bước tay chạm nhẹ vào chúng. Ba thanh binh khí bị lay động tán loạn ra hào phong chói mắt rồi chúng lần lượt trôi lơ lửng trên không trung.

- Khí tức của ba thanh binh khí này quá thịnh, bị giam giữ ở nơi đây bao nhiêu tuế nguyệt lẽ nào pháp lực ẩn giấu bên trong không hề bị xói mòn đi chút nào.

Thần khí có linh nếu không phải chủ nhân mà dám tự ý xâm phạm sẽ mang lại kết cục thảm khốc. Trần Duyên tuy chưa từng tận mắt thấy qua nhưng trong sử sách đều có nhắc đến. Hấn nín thở lặng im, ba thanh thần khí này rõ ràng là vật vô chủ. Bọn chúng linh tính đầy mình sẽ tự tìm thấy chủ nhân có đủ tài đức.

- Cháu...

Ba thanh thần khí theo ba hướng lẳng không mà đi, bọn chúng quả nhiên không chọn hấn. Nhưng Trần Duyên lại không kịp tiếc rẻ vì hấn nhận ra một trong tam đại thần khí Roi hình đang treo lơ lửng phía trên Lam Linh thực phụ.

- Linh nhi mau bắt lấy thanh thần khí kia, đó là cơ duyên cả đời mà ai cũng phải thêm khát a.

Trần Duyên cuồng hĩ hét lớn.

Lam Linh sắc mặt băng hàn khe cau mày, nàng cũng từng nghe qua thần khí là gì lại không dám tin rằng chúng thật sự xuất hiện. Nhưng lời của tướng công vạn lần mỉa mai cũng không dám nghi ngờ, nàng không chần chừ tay ngọc giơ lên bắt lấy thần khí vào trong tay.

Thần khí không hề phản kháng, hào quang từ từ chuyển dần qua thân thể khiến Lam Linh cảm nhận được một nguồn khí lực kì lạ chạy dọc trong người. Trần Duyên ngơ người, hẳn không ngờ thần khí lại không hề phản kháng tựa như hài tử ngoan ngoãn rơi vào vòng tay của nàng.

- Âm Ty Tiên... thần khí trên quạt thần tiên, dưới trời ma quỷ. Uy lực đánh ra khiến cho thiên địa phải rung sợ, kẻ bị Âm Ty Tiên bắt giữ sẽ bị đánh mất thần trí, ngu ngơ cả đời.

Lam Linh tâm trí hiện lên không ít tin tức, nàng nở một nụ cười hiểm thấy. Nhẹ nhàng nâng Âm Ty Tiên ngang ngực, mỉa mai khẽ đánh xuống... ầm... động phủ bị chệch đôi trước con mắt ngơ ngác của Trần Duyên cùng Ngọc Ánh.

- Thiếp không hề dùng tới một tia pháp lực nào, thanh thể này hoàn toàn gây ra bởi uy lực của Âm Ty Tiên này.

- Thứ này là thần khí không thể sai được, hời... đáng tiếc. Tam đại thần khí chúng ta chỉ giữ lại một, nếu như có thể lưu lại toàn bộ thì...

Trần Duyên sau khi kiểm chứng uy lực thần khí liền không khỏi nuối tiếc.

- Chẳng dừng có không biết đủ, thần khí có linh tự biết chọn chủ nhân. Trong vạn vạn người Lam Linh muội muội có được phúc phận này đã là thiên đại điểm phúc.

Ngọc Ánh phì cười, tay ngọc xoa xoa gương mặt ảo não của hắn.

- Nàng hảo ngôn không sai, nhưng ta cũng không trắng tay a. Ít nhất cây linh dược thần bí kia không có nổi gót theo thần khí bỏ đi. Thật sự hiếu kì, không biết vị chủ nhân của nơi đây thật sự là vị tu sĩ nào mà có bản lĩnh một tay thu tóm tam đại thần khí.

Trần Duyên mừng thầm từng bước lại gần thân linh dược... không. Phải nói là thần mộc mới đúng. Khí tức cổ lão, thân cây cao không quá eo người lại uốn dáng tạo thành hình thế hòa nhập vào thiên địa. Trần Duyên chợt nhớ tới Ma Kiếm Tông không ít người có hứng thú ngày ngày cùng những cây tùng, cây phượng cất tia tảo nhĩ vô cùng.

- Thứ này...

Hắn không kiềm được lòng hiếu kì, ngón tay khẽ đụng.

- Hóa Mộc Quyết của ta... đang tự vận hành, mộc chân khí trong người lại sôi sục như đang thêm khát.

Chân khí trong người dường như đã thoát khỏi sự điều động của Trần Duyên, tựa như một bản năng. Một bản năng đã ngủ yên tận sâu bên trong huyết mạch của nhân loại suốt ngàn vạn năm vô tình bị khí tức cổ lão kia làm cho tỉnh giấc.

- Tướng công...

- Hai nàng dừng lại gần, linh mộc này có điểm vô cùng kì quái.

Trần Duyên đề phòng ngăn cản nhị nữ. Hắn triệu ra bảo mệnh pháp bảo Loa Trùng Ốc, nội tâm kinh hãi.

- Phệ Huyết Trùng tà tính không sai nhưng ngay cả người cũng không kiềm được tham niệm sao?

Hắn làm bầm, hữu thủ bất chí. Ánh kim quang hiện thân, Tiểu Kim vốn từ lâu không thể đột phá khiến cho Trần Duyên khổ tâm rất nhiều. Nay đầu linh trùng này ngoài dự đoán lại điên cuồng cầu xin được giải thoát, Trần Duyên một hồi trầm tư rồi cuộc cũng mạng Tiểu Kim ra ngoài.

- Tuy có mạo hiểm, nhưng biết đâu đây là một hồi cơ duyên.

Đứng bên ngoài song mục nhìn chằm chằm vào từng bước cử động của Tiểu Kim. Đầu linh trùng về mặt thập phần kính sợ chằm chằm di chuyển tới linh mộc nhưng không dám mạo hiểm như Trần Duyên mà dừng lại ở vòng ngoài mười bước chân.

Kim Thiết Nghi thành kính hạ mình, buông bỏ sát khí quanh người đồng thời để mặc cho từng tia cổ lão chi khí dần thâm nhập vào bên trong nội thể. Qua nửa canh giờ, Tiểu Kim toàn thân càng trở nên lấp lánh. Khí tức tăng trưởng một cách chóng mặt, so với mấy mươi năm tận lực thôn phệ huyết nhục của Trần Duyên đưa tới quả thực khó mà lấy ra đánh đồng.

- Tiểu Kim muốn đột phá!!!

- Thần Khổng Vạn Trùng. Thần ẩn hiện!

Trần Duyên mừng như điên, hắn đã chờ đợi giờ phút này từ lâu lắm rồi. Không dám chần chừ Trần Duyên vận thần thông, triển khai Trùng Ẩn bao phủ lấy mặt đất dưới chân hắn cùng Tiểu Kim.

Thần thông Thần Khổng Vạn Trùng năng lực phụ trợ đề cao tỉ lệ đột phá cho linh trùng. Xưa kia khi song đường lang cùng Tiểu Huyết đột phá Trần Duyên đều thi triển, chỉ là cách thức đối lập nhưng công dụng khẳng định không sai.

- Hấp thụ cỗ lão chi khí, đánh thức huyết mạch đang ngủ yên. Tiểu Kim không chỉ đơn thuần đột phá, hiện tượng này...huyết mạch phản tổ. Ha ha ha...

Từ thời thượng cổ, sinh linh còn sơ khai không hề bị lai tạp. Dù chỉ là một con kiến bé nhỏ cũng có bản lĩnh lợi hại khôn cùng. Vạn năm trôi qua, huyết mạch lai tạp. Sự thuần khiết chỉ là thứ xa vời không đáng nhắc tới, vô tình làm cho con cháu đời sau một đời lại kém hơn một đời.

Huyết mạch phản tổ so với đột biến lại càng hiểm hơn cả vạn lần, sinh linh phản tổ tức là trở lại thời kì đỉnh cao nhất mà bậc tổ tiên của chúng từng một thời ngang dọc trên mảnh lục địa này.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Tiểu Kim đột phá

Khí tức kinh người dần lắng đọng, Trần Duyệt thu hồi thần thông. Hắn ngơ ngàng nhìn tới Tiểu Kim, lớp vỏ mang màu sắc của vỏ cây nhẵn nhụi bị ném la liệt một bên. Kim Thiết Nghi hình hài vốn không khác cấp một Đỉnh đẳng linh trùng Hắc Thiết Nghi bao nhiêu, sáu chi có gai nhọn sắc bén, lớp vỏ rắn chắc như kim thiết, lực lượng lại mạnh mẽ vô cùng.

Sau khi trải qua huyết mạch phản tổ, Trần Duyệt đã gần như không còn nhận ra Tiểu Kim ngày trước. Song sí nhỏ xíu sau lưng vốn chỉ hỗ trợ đề cao tốc độ di chuyển đã trở nên to lớn khác thường, đồng thời đó không còn là song sí nữa. Tứ sí (bốn cánh) trong suốt nằm dưới lớp giáp vàng kim lấp lánh.

Kim Thiết Nghi khí huyết sôi trào, kim trùng mạnh mẽ hướng thiên địa thị uy. Hai chân cắm sâu xuống mặt đất, tứ chi kia giờ cao. Ngựa cái đầu có đôi càng sắc nhọn cùng song mục đỏ như huyết. Tiểu Kim hình thể lớn hơn một vòng giờ đây đã không thua kém gì một đầu cự tượng. Tứ sí mạnh mẽ giang rộng, tiếng rít chói tay cùng thanh âm của tứ sí va đập tạo ra luồng cương khí sắc bén oanh tạc khắp nơi.

- Ha ha ha. Hào, hào... từ cấp một linh trùng vừa đột phá mà khí tức đã ăn đứt Giáp đẳng cấp hai linh trùng. Nếu ta cho ngươi càng nhiều không gian phát triển nữa e rằng không lâu sau ngay cả Kim Đan tu sĩ cũng sẽ trở thành mồi ngon cho ngươi a.

Trần Duyệt không hề bị khí tức lăng lệ của Tiểu Kim làm cho e ngại, hắn hùng tâm càng phấn chấn lạ thường. Tiểu Kim là linh trùng của hắn, linh trùng càng mạnh chứng tỏ thực lực của một tu sĩ không trùng của hắn đã tăng trưởng trên diện rộng.

Chờ khi Tiểu Kim giải thoát luồng uất khí đèn nén trong người bấy lâu, đầu linh trùng dần thanh tỉnh trở lại. Song mục đỏ như huyết nhìn chăm chăm vào Trần Duyệt.

- Trần Duyệt chàng can trọng, đầu linh trùng này linh trí rất cao.

Ngọc Ánh không khỏi lo lắng cho hắn. Yêu thú, linh trùng càng mạnh mẽ thì bản tính càng trở nên khó lường. Chúng có ngao khí rất nặng đối với kẻ không chế thực lực quá yếu kém thì lệ phá vỡ khế ước yêu thú, linh trùng cắn ngược không hề hiếm.

Tu sĩ trong thiên hạ không thiếu, với bản lĩnh thiên kì bát quái được tích tụ và truyền lại qua nhiều thế hệ không ít kẻ được năng lực kì dị. Nhưng chỉ có tu sĩ không trùng hay yêu thú lại vô cùng đặc thù, trước thiếu này lại càng thiếu hơn.

Không chỉ đòi hỏi pháp quyết tu luyện ngặt nghèo, tài nguyên bồi dưỡng gấp mấy lần người khác cùng thiên phú nổi bật. Điều kiện tu luyện khó khăn là thế hậu quả khi tu vi của ngươi không thể đuổi theo kịp thứ mà ngươi không chế lại càng tàn nhẫn, nên cũng không khó hiểu khi ít kẻ nào dám lựa chọn bước đường đầy hiểm nguy này.

- Tiểu Kim, ngươi thấy Trần Duyệt này còn đủ năng lực làm chủ nhân của ngươi không?

Kim trùng linh mãnh song mục huyết đỏ chăm chăm tra xét hắn, hồi lâu sau Tiểu Kim phủ phục nằm xuống yên tĩnh để Trần Duyệt vuốt ve cái đầu to lớn.

- Ha ha ha lần này ra ngoài không chút nguy hiểm lại có thể thu được cùng lúc hai đại phúc duyên. Ông trời tốt cuộc cũng không bạc đãi Trần Duyệt ta.

Đối với linh thụ công năng vẫn chưa thể tương tợ Trần Duyệt không dám mạo hiểm trực tiếp chạm vào. Hắn ra lệnh cho Tiểu Kim đào sâu xuống dưới lòng đất, cẩn trọng không làm tổn thương tới rễ cây.

- Thân cây cao chưa đầy hai thước nhưng rễ lại cắm dài xuống mấy mươi trượng, thật không thể đem lí lẽ thông thường để đo đếm a.

Ngọc Ánh thân là đại sư linh dược cũng không khỏi hô lên thán phục, mĩ mục nhìn chăm chăm vào linh thụ không khác gì trông thấy bảo vật kinh thiên. Năng tâm trạng còn khấn trương hơn cả Trần Duyệt, nhất là khi hắn quyết định để nàng có toàn quyền tìm hiểu.

Mĩ phụ thần sắc kinh hỉ, nàng nửa bước không rời đi theo hắn chọn lấy một sơn động bên trong Tiểu Phương Thế Giới có hoàn cảnh tương đồng với mật thất này. Nàng tỉ mỉ tay chọn xuống rễ cây dài lê thê quên hết tất cả mọi thứ xung quanh.

- Nhạc mẫu tí ti à, ta đi trước đây...

Trần Duyên gắng hỏi nhưng trông thấy thần sắc chăm chú của nàng, Trần đại sắc lang chỉ có thể cười khổ.

- Thiếp muốn quay về động phủ.

Càng làm Trần đại sắc lang buồn bã hơn, Lam Linh ném lại một câu mỉa mai cũng quay người rời đi. Nàng vừa mới có được thần khí phải hảo hảo tra xét không muốn cùng hắn tiếp tục dây dưa.

- Lão đại à, đệ nói không sai a. Nữ nhân là giống loài khó hiểu, bọn họ có thể mới đó còn trước mặt người tươi cười vui vẻ nhưng chỉ sau một thoáng lại như mây đen kéo tới không thể lường trước được.

Tiểu Mập Mập từ trong não hải hải thoát ra, đáp xuống vai Trần Duyên làm một bộ mặt lão đạo từng trải ai oán nói.

- Đệ cũng chỉ là tiểu tử làm sao lại biết những chuyện này?

- Là gia gia nói a, gia gia trông thấy lão đại mê đắm nữ sắc nên người đã nhiều lần răn dạy đệ.

Con sâu mập về mặt tự hào đạo.

- A. Đệ không nhắc thì ta cũng quên mất, Chu lão tại sao gần đây thoát ẩn thoát hiện. Không lẽ hai người có âm mưu gì muốn giấu diếm ta.

Bị Trần Duyên tra hỏi khiến cho Tiểu Mập Mập ngay tức khắc tỏ vẻ lúng túng. Trần Duyên liền nhận ra nhưng hắn cũng không muốn truy cùng hỏi tận. Tiểu Mập Mập đối với hắn ra sao hắn tự biết, con sâu nhỏ này khẳng định sẽ không làm ra chuyện gì tổn hại tới hắn.

Còn Chu Lão, Trần Duyên thực lực ngày càng mạnh mẽ thì Chu Lão càng ít hiện thân. Lão biết hắn đã không còn là tiểu hài tử yếu ớt khi xưa nữa, ai cũng có nhân duyên của mình. Thiên tài có còn đường đi riêng của thiên tài, nếu lão nhúng tay vào quá nhiều có nguy cơ vô tình khiến Trần Duyên trượt khỏi con đường vốn có của hắn. Về mặt này Chu Lão cùng Phong Ma Chân Nhân lại thập phần hợp ý, bó buộc Trần Duyên chỉ làm hạn chế đi không gian để hắn trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Thi cốt lai lịch

An bài cho hai nàng quay lại Tiểu Phụng Thế Giới, Trần Duyên chậm chậm đi vào góc tối của động phủ. Cất đi dây leo cùng thực vật ngăn đường Trần Duyên trông thấy một bộ hài cốt ngồi trên ngai vàng. Hài cốt hữu thủ chống đầu suy tư, hắc bào bên ngoài dù trải qua không thể đếm xuể năm tháng nhưng lại không nhiễm lấy hạt bụi nào.

Góc nhỏ đơn sơ không hề phù hợp với kẻ sở hữu trong tay thần binh kì bảo, vốn vẹn một cái ngai vàng, không linh thạch, không đan dược... chỉ có một bộ hài cốt cô độc, lạnh lẽo.

- Trần Duyên tiểu tử, người tốt nhất là đừng nên xúc động vì tiền bối đang ngủ say kia.

Thi thể cường giả ẩn chứa rất nhiều bí ẩn, kẻ nào gặp được đều phải tận tình lục soát một phen.

- Chu lão!!!

Trần Duyên kinh ngạc.

- Tiểu tử người tỉnh ra cũng không tệ, có thể đào thoát từ trên tay tu sĩ Kim Đan kì.

Chu lão hiện từ mỉm cười.

- Đó là do ta số kiếp chưa tận mà thôi, không phải Hà Miêu kịp thời cứu viện tính mạng này sợ rằng khó mà được bảo toàn.

- Vận khí chính là một phần của thực lực, thử hỏi trên thế gian này tên cường giả nào lại không có khí vận bên mình. Người gặp tử lộ mà vẫn có thể sống sót trở ra đủ để thấy rằng vận mệnh của người thật sự không tệ đâu.

Lão vuốt vuốt râu, bàn tay phản phát một luồng khói nhẹ. Trần Duyên cả người phiêu phù trong không khí, chỉ trong nháy mắt hắn đã thấy mình rời khỏi động phủ kia cả mười mấy dặm.

- Chu lão, ta không hiểu.

- Người còn nhớ khi xưa lão phu từng kể cho người về lai lịch của mảnh lục địa này?

Trần Duyên làm sao có thể quên, bí mật này tựa như sóng dữ cán quét qua não hải khiến tầm mắt của hắn cũng từ đó mà không còn bị trói buộc mà ngày càng rộng lớn.

- Ta còn nhớ rất rõ, Chu lão không lẽ muốn nói cụ hài cốt kia có liên quan tới giai thoại năm xưa?

- Không sai. Vị tiền bối đó chính là một trong ba vị Phật Tông đệ tử bước ra từ Kim Cang Tự.

Ba vị Phật Tông đệ tử được người đời sau tôn xưng thành Tam Đại Hiền Nhân. Bọn họ pháp lực vô biên, mỗi người đều thông hiểu tất cả tinh hoa thâm hậu nhất của đệ nhất thể lực Kim Cang Tự. Dù là tại thời thượng cổ thiên tài nhiều như lá mùa thu, ai ai cũng khẳng định rằng Tam Đại Hiền Nhân bước ra sẽ khiến hào quang bao quanh kẻ khác đều bị lu mờ.

- Trong sách cổ có tương truyền rằng Kim Cang Tự cất giấu tất cả giáo lý, lĩnh ngộ, công pháp, pháp quyết thậm chí là thần thông trên thế gian. Trong đó có một môn thần thông gọi là Kim Cang Bất Hoại Thân, các công pháp luyện thể bây giờ hầu như đều được diễn hóa ra từ thứ thần thông này.

- Trong ba vị hiền nhân, người có niên kỷ nhỏ nhất Tử Tọa Kim Phật là người duy nhất luyện thành môn thần thông nghịch thiên này. Khi luyện thành đạt điểm để nhận ra nhất là xương cốt, máu huyết trong người biến chuyển thành kim quang lấp lánh. Vạn năm không thể xói mòn.

Chu lão không khỏi kinh sợ nói ra.

- Huyết nhục không thể sói mòn? Không lẽ người tu luyện ra môn thần thông này sẽ có nhục thể bất tử đi?

Trần Duyên cũng khiếp sợ không kém gì lão.

- Không sai. Bên trong bộ hài cốt lúc này...lão phu cảm nhận thấy một tia sinh mạng...

Lão ngáp ngừng như chính bản thân lão cũng không dám tin nổi. Một bộ hài cốt tồn tại từ thời thượng cổ cách đây ngàn vạn năm lại chưa chết. Lão từ trong não hải của Trần Duyên không dám chắn chờ lao ra ngăn cản, xúc động một tồn tại cổ xưa như vậy không phải là chuyện tốt lành gì.

- Tiểu tử, lão phu e rằng người số mệnh đã được định sẵn trở thành một con cá vẫy vùng trong dòng nước vận mệnh này rồi. Người giờ đây có hai lựa chọn, một là yên phận làm người để mặc cho hồi tai kiếp kia ập tới, sinh mạng tại thiên thường nhân chỉ còn cách cam chịu.

- Chu lão biết ta làm người trước sau như một, cam tâm tình nguyện chịu kẻ khác sai không không phải là thói quen của ta.

Trần Duyên biết lão gia hỏa này so với cáo già còn ranh mãnh hơn gấp bội phần. Tuy ngoài miệng để cho hắn lựa chọn hai còn đường nhưng thật ra ý nguyện của lão e rằng không đặt ở ngã rẽ đầu tiên đi.

- Vậy thì tiểu tử người phải tự tay chường không dòng chảy vận mệnh kia a.

- Bằng cách nào?

Vận mệnh là thứ mơ hồ khó có thể đoán định, trong quá khứ không biết bao nhiêu bậc tiền bối pháp lực thông thiên mơ ước tác động tới một phần của dòng chảy vận mệnh nhưng đều vô dụng.

- Người hãy là kẻ mở ra thời đại huy hoàng của nhân loại bằng cách mở ra hai cô trần còn lại.

- Chu lão muốn nhắc tới...

Trần Duyên kinh nghi, cổ trợn mà Chu lão muốn nói tới không gì khác ngoài Thập Bát La Hán Trận phong ấn lỗ hồng không gian liên kết mảnh lục địa này với đại lục to lớn nguồn cội của nhân loại.

- Lão muốn ta tự tay mở ra một trường họa kiếp sao?

- Không sai, tại mảnh lục địa tù túng này tinh hoa thiên địa ngày càng khan hiếm. Quy tắc thiên địa cũng nhỏ yếu không chịu nổi ngay cả cường giả Nguyên Anh cũng phải chịu một ít áp chế nhất định. Chỉ có trở lại đại lục, nhân loại chúng ta mới thoát khỏi gông kiềng xiềnh xích, thoát khỏi nguy cơ nhân loại tự mình đi tới con đường tuyệt diệt.

Từ trong sử sách, nhân loại năm xưa hùng mạnh vô cùng. Kim Đan không khác gì cỏ rác, Nguyên Anh đâu đâu cũng có thể nhìn thấy, thậm chí còn xuất hiện những tồn tại hùng mạnh hơn nữa. Nhưng sau ngàn vạn năm bị áp chế, thực lực của nhân loại dần suy giảm tới cùng cực. Thân là kẻ có thực lực đỉnh tiêm Chu lão quả thật không muốn nhìn tâm trông thấy nhân loại dần dần bị phế bỏ.

Trần Duyên có thể tự mình tìm ra một cổ phong ấn, ngay cả một trong ba vị hiền nhân cũng bị hắn vô tình phát hiện. Trần Duyên vận mệnh khẳng định đã được thượng thiên gắn chặt vào với vận mệnh của cả mảnh lục địa này. Lão tin chắc rằng hắn chính là cơ hội duy nhất trong ngàn vạn năm qua, để nơi đây một lần nữa lấy lại vẻ huy hoàng vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 267: Tao ngộ phàm duyên

Lời nói của Chu lão cứ vang vọng trong đầu hắn. Mở ra trận pháp phong ấn đồng nghĩa với việc hắn là hung thủ gây nên một trường huyết tinh mưa máu. Âm Ma Nhân theo lời kể của Chu lão không phải là thế lực mà nhân loại lúc này có thể chống đỡ.

- Khai mở lỗ hổng không gian để lũ nguoi Âm Ma Nhân tràn qua... liệu đây là cơ hội trở mình hay là một hồi đại nạn của mảnh lục địa này?

Trần Duyệt cứ mãi suy tư tới khi chợt nhận ra thì hắn bỗng giật mình, vì phía trước hắn là một ngôi làng của phàm nhân.

- Lô Tử, Liêu Trang hai người các con phá cái ao này, mùa đông sắp tới rồi. Nếu không nhanh tay tới khi tuyết rơi chúng ta không kịp trở tay đâu.

Lão gia tưởng chừng “thất thập cổ lai hi” để người phàm có thể sống tới chừng này đã là hiếm thấy trên đời. Về mặt già nua, tay chống quai trượng, tuy già nhưng khí lực lại không thiếu hụt chút nào. Lão đứng trên gò đất cao, trong miệng răng còn chiếc đực chiếc cái không ngừng hô hào để đám thanh niên trai tráng làm việc.

- Bái kiến lão trượng, ta muốn hỏi điều này được không?

- Đúng là thanh niên có khác, bước đi thoăn thoắt khiến lão phu phải giật mình a. Chỉ cần liếc mắt một cái lão phu liền nhìn ra nguoi không phải nguoi vùng này, nếu muốn hỏi đường thì cứ việc. Khi còn trẻ lão phu ngao du không ít nơi, có chỗ nào mà lão phu lại không biết chứ.

Lão ngồi xuống ghế tre, tranh thủ hớp ngụm trà lấy sức.

- Điều ta muốn hỏi không phải là hỏi đường.

- Vậy nguoi muốn gì ở lão phu?

Lão nhàn nhả đáp.

- Ta có chút khó hiểu, tại sao mùa đông tới rồi mọi người trong làng không tích trữ lương thực mà lại kéo ra đây để đào cái ao này.

Trần Duyệt nhìn xuống ao nước vốn ban đầu không lớn nhưng đã bị người dân trong làng tháo nước thả đi rất nhiều cá, đồng thời đào cái ao lớn hơn so với ban đầu cũng phải lớn hơn bội phần.

- Có phải nguoi nghĩ rằng lão phu già quẩn trí... ha ha ha lũ thanh niên các nguoi có vài thứ không thể hiểu được.

- Mời lão gia tử chỉ giáo.

Nhìn thấy Trần Duyệt hữu lễ khiến lão càng nhìn càng thuận mắt.

- Cái ao này không biết do ai đào nên, ngay cả được đào khi nào thì chính ta cũng không biết.

Lão phì cười nhớ lại miền kí ức xa xưa khi bản thân vẫn còn là tiểu hài tử. Cũng như bao đứa trẻ khác, hằng thế hệ người tồn tại nơi đây từ lâu đã không nhớ nổi lai lịch của cái ao này.

- Nhưng mà ao nước này lại được đào trên một mảnh đất tốt, mùa xuân cá về rất nhiều giúp cho dân làng này chưa từng phải chịu qua cơn đói.

- Vậy thì hà cớ gì lão gia tử phải phí công cho người đào lên, lỡ chẳng may phá hư long mạch vốn tồn tại bên dưới thì sao?

Từ lời nói của lão cũng đủ hiểu cái ao này chính là từ huyết của cả một bản làng. Đối với người già tính tình cổ hủ lí ra sẽ không làm ra chuyện mạo hiểm này mới phải.

- Nguoi nói không sai, nhờ có cái ao này mà dân làng ta mới có được com no áo ấm như ngày hôm nay. Nguoi thử nhìn về ngôi làng của chúng ta mà xem.

Lão cười cười chỉ về hướng những căn nhà nhỏ mọc san sát nhau, nhà được dựng từ thân cây tuy rằng không thể so sánh với những đại viện tiểu viện bề thế trong thành nhưng tại nơi heo hút này có được một nơi như vậy đã là rất tốt rồi.

- Không tệ.

- Khả khả khả đúng là không tệ hay đúng hơn nguoi phải nói “chỉ là không tệ” a. Qua nhiều năm lam lũ, người dân trong làng ngày càng nhiều cái ao này dần trở nên quá nhỏ bé. Nếu lão phu không cản rằng đào cho ao nước càng rộng hơn, sẵn sàng đánh đổi một mùa đông đói kém thì sau này sớm

muộn người dân trong làng cũng sẽ thiếu cái ăn, nhà nhà li tán.

Trần Duyên giựt mình nhìn lão thật sâu, tính theo niên kê e rằng lão già này thua hẳn cả trăm năm. Nhưng lão thật sự đã nhìn thấu vận mệnh, không chỉ của riêng lão số phận của cả ngôi làng này rồi đây sẽ khác.

- Không ra tay, thứ giữ lại chỉ là một chút bình yên hư ảo. Mọi thứ luôn chuyển động, tựa như con cá bơi trong dòng nước. Thân cá bất động không có nghĩa sẽ được hưởng an lành, dòng nước rồi cũng sẽ đẩy nó trôi đi.

- Niên kê người còn trẻ mà đã hiểu được đạo lý này chứng tỏ là đã trải qua không ít sương gió đúng không?... thiếu niên... thiếu niên...?

Lão già kinh ngạc khi nghe được một câu như hiểu rõ đại đạo xuất ra từ miệng một kẻ có dáng vẻ còn nhỏ hơn tôn tử của lão. Quay đầu nhìn lại, thiếu niên ban nãy vẫn còn phía sau đã không còn nữa, tựa như lão trước giờ luôn tự mình nói chuyện với cỏ cây.

- Không lẽ lão phu thật sự đã già tới mức quần trí rồi hay sao?

- Nội tổ phụ... nội tổ phụ...

Một tên trung niên cường tráng hốt hải hết lớn.

- Lô Tử đừng có gào lớn như vậy, không phải ta đã an bày việc cho người trong làng rồi a. Có biến cố gì sao?

- Không... không... nội tổ phụ hãy nhìn đi. Cái ao... cái ao...

Lão nhìn theo hướng tiếng hét, đôi mắt già không khỏi nheo lại. Ao nước vốn phải hao phí mấy tuần trăng mới có thể hoàn thành vậy mà giờ đây đã trở nên rộng lớn bạt ngàn. Không chỉ vậy, nước trong ao đã bắt đầu dâng lên. Lão đã thấy từng đợt bong bóng của cá đớp mồi ở khắp nơi. Người dân trong làng sắc mặt của người nào người đều thập phần hoang hĩ, đứng trên bờ không ngừng hô hoán nhau.

- Nội tổ phụ, ban nãy tự nhiên đất hai bên bờ tự động sập xuống. từ dưới mặt đất phun lên từng cột nước khổng lồ, kéo theo đó là hàng hà đàn cá lớn không thể đếm được... nội tổ phụ... nội tổ phụ...

- Tiên nhân... đúng là tiên nhân rồi, chỉ có tiên nhân thi triển pháp lực mới có thể...

Lão già hai dòng lệ lưng tròng, đôi bàn tay già nua run run xiết chặt lấy quái trượng. Trong miệng cứ lẩm bẩm không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Thu thập Âm Ma Thạch

Bên trong Tiểu Phương Thế Giới, Trần Duyên sống vai cùng Ngọc Ánh hai người đứng đây nguyên nhân bởi vì La Linh. Hắn thành công bắt tới tay Âm Linh Thạch nhưng tới nay vẫn chưa dụng tới, đối với loại tài liệu âm hàn cực độ này không thể đơn giản hấp thu như linh thạch được.

Thế gian có thiên có địa, có tồn tại quanh mình ắt sẽ xuất hiện hắc ám. Âm Ma Thạch cũng không ngoại lệ, muốn lấy tiến hành hấp thụ Âm Ma Thạch phải tìm được cực dương chi khí đủ mạnh để áp chế tà khí bên trong. Cực dương chi khí thử hỏi thế gian thứ gì có thể vượt qua Thái Dương Thần Thạch đây.

Chu Ngọc Ánh từ nhỏ lớn lên tại Dược Sơn Phái đối với tà vật cực kì bài xích. Nhưng Trần Duyên tự mình tới gặp nàng nài nỉ, đương nhiên không thể thiếu không ít chiêu trò khiến nàng không tự chủ mà nhận lời hắn.

- Sau khi Âm Ma Thạch vỡ thì ma khí sẽ xuất hiện. Nàng dùng cực dương chi khí từ Thái Dương Thạch bao vây lấy chúng.

- Được.

Chờ khi nàng làm ra đầy đủ chuẩn bị, Trần Duyên ra hiệu Lam Linh công kích vào Âm Ma Thạch. Lời đồn đãi không sai, ma thạch vừa rạn nứt thì không gian xung quanh trở nên âm hàn cực độ, từng mảng băng tuyết phủ trắng khắp sơn động.

- Không đúng! Âm Ma Thạch chỉ là tài liệu tam phẩm không thể nào gây ra thanh thế lớn như thế này được.

Ngọc Ánh biến sắc. Cực dương chi khí mà này sắp xếp từ trước đã bị hàn khí cường đại nuốt chửng. Từ trong Âm Ma Thạch xuất hiện ba bóng đen mang theo từng thanh âm ai oán bay ra toát loạn.

- Ta đã lập kết giới xung quanh động phủ không thứ gì có thể thoát ra được. Trước mắt là bắt hết bọn chúng lại, nếu để chúng thoát ra bên ngoài sẽ gây ra hậu họa không ngờ.

Trần Duyên vận khởi Hóa Mộc Quyết phóng lên cao, một trào muốn tóm lấy bóng đen kia.

- Tướng công...

- Ta không sao.

Ngọc Ánh nhất thời lo lắng, hữu thủ của Trần Duyên chỉ vừa chạm phải bóng đen kia trong nháy mắt liền hóa thành màu đen tanh tưởi nguy cơ phải phế bỏ. Nhưng Trần Duyên nào dễ dàng sợ ý như vậy, Sinh Cơ Thần Ấn bộc phát, hắc ám khí tức len lõi ý đồ muốn xâm chiếm toàn bộ cơ thể chậm chậm đẩy lùi.

- Oán niệm cường liệt này... bọn chúng là Oán Tâm!!! Các nàng đừng để Oán Tâm chạm vào người.

- Oán Tâm sao?

Lam Linh tâm động, nàng chủ tu Ma Đạo làm sao chưa nghe qua danh tiếng của Oán Tâm chứ. Nhân loại khi chết linh hồn được siêu thoát, oán khí tựa như vết bùn dơ bẩn bị rửa trôi trở nên thanh sạch chờ ngày đầu thai chuyển kiếp. Nhưng thế gian không gì là tuyệt đối, có những kẻ chấp niệm quá nặng. Sau khi lìa đời linh hồn không thể được rửa trôi cứ thế mà trôi nổi chốn nhân gian. Những oan hồn này chu du khắp nơi hấp thụ vô số âm khí, ngàn năm, vạn năm dần biến chuyển thành Oán Tâm.

- Tướng công, Ánh ti hai người bao vây Oán Tâm lại, ta muốn thu phục chúng.

- Được.

Trần Duyên mặc dù không hiểu nàng muốn dùng thủ đoạn gì nhưng nhận ra nàng lòng quyết tâm liền không hề nghi ngờ ra dấu cho Ngọc Ánh. Hắn kích phát Sinh Cơ Thần Ấn thứ hai, khắp người tràn ngập sinh lực xông vào áp chế gay gắt.

Lam Linh trong tay xuất hiện binh khí dạng roi. Âm Ty Tiên thần khí trói thần bất quỷ, muốn cùng âm hồn đối kháng không gì có thể so sánh với thần khí này.

Oán Tâm điểm lợi hại nhất nằm ở quỷ dị, bọn chúng tốc độ không hề chịu thua tu sĩ cao tăng nhưng bị giam giữ trong trận pháp chỉ còn nước thúc thủ chịu trói. Tiêu tốn hơn nửa ngày cuối cùng Lam Linh đã tóm được bọn chúng, lấy ra ba chiếc bình bằng ngọc lưu ly nàng cẩn trọng đưa bọn chúng vào bên trong đồng thời dán bùa chú phong ấn.

Nâng lên bình lưu ly, hắc vụ điên cuồng muốn phá phong tẩu thoát. Tiếc thay ngọc lưu ly lại là tài liệu đặc thù chuyên giam giữ uế vật. Oán Tâm dù hung tợn hiểm thấy nhưng lực lượng lại nhỏ yếu tới mức thảm hại.

- Ta giữ một phần, còn hai bình này để lại cho chàng và Ánh ti.

- Thiếp không cần, tướng công cứ giữ lấy chúng đi.

Ngọc Ánh bài xích rất nặng ma vật này nên quyết định để lại cho Trần Duyên. Hắn đương nhiên sẽ không chối từ, Oán Tâm quả thật vô cùng hiểm thấy mang ra trường đầu giá sẽ có rất nhiều ma tu liệu chết tranh giành nha.

- Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Linh nhi, nàng đừng để tâm a. Tướng công sẽ tìm cách khác cảm về Âm Ma Thạch cho nàng.

Trần Duyên hiểu rõ Lam Linh đối với Âm Ma Thạch truy cầu mạnh mẽ tới cỡ nào, nhưng người tính không bằng trời tính. Ba đầu Oán Tâm kia xông ra gây rối khiến âm khí toàn loạn hoàn toàn.

- Không, ta không cần nữa.

- Nhưng mà...

Lam Linh lần đầu chủ động tiến lại gần, mũi nhân hiểm thấy nở nụ cười nhẹ, nàng không ngần ngại đặt trên môi Trần Duyên. Hai người không ngại Ngọc Ánh bên cạnh quan sát mà chơi đùa miệng lưỡi với nhau thật lâu. Trần Duyên bị nàng kích thích dục hỏa, nội tâm vọng động muốn tại chỗ làm nàng.

- Chàng lúc nào cũng vọng động a, bây giờ không phải lúc...

Hắc sát nữ phụ không ngờ lại có lúc tự mình trêu chọc, nàng mỉa mai liếc qua Ngọc Ánh rồi nhìn xuống bình lưu ly trong đầu suy diễn một hồi.

- Khắc khắc khắc nhạc mẫu ti ti không phải người ngoài a. Tướng công hạ thể như muốn nổ tung rồi, ta phải hung hăng sửa trị nàng một trận mới mong cự cơn này hạ hỏa.

Trần Duyên càng lớn mật đầu lưỡi âm mưu xâm hại nàng. Lam Linh thân thủ nhanh nhẹn vội vàng ngăn cản.

- Ta còn đại sự không thể làm lỡ được. Quả non hái sớm sẽ không ngọt, đợi khi thần công đại thành ta tự mình tìm tới phòng chàng, lúc đó khối thân thể dâm tục này sẽ tùy chàng xử trí.

Hắc sát nữ phụ bất ngờ lộ ra dã tính dày đặc, Trần Duyên thật sự khó nhìn nhưng nàng ý đã quyết Trần đại sắc lang không thể cưỡng cầu đành phải áp chế hỏa dục.

Lưu luyến rời đi động phủ của nàng, Trần Duyên nhanh chóng hướng “mũi dùi” qua nhạc mẫu ti ti Chu Ngọc Ánh nhưng vị nữ phụ này từ đầu sắc mặt có chút khó nhìn. Không mấy lát nàng tức khắc từ chối để lại Trần Duyên một bộ buồn thảm gương mặt.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Tiến nhập phạm thế

- Các huynh đệ nhanh chân lên, chúng ta phải đem đầu yêu thú này rời khỏi đây, trời đã không còn sớm a.

Hơn mười hán tử hùng hục thi nhau kéo một đầu yêu xà dài hơn mười xích xuyên qua khu rừng. Trần Duyên đương nhiên không để đầu yêu thú cấp 1 Bính đẳng này vào trong mắt, thứ hấp dẫn thú duy nhất chỉ có một điểm.

- Bọn người này đều là phạm nhân a.

Yêu thú dù chỉ là hàng yếu nhược cũng dễ dàng xoi tái trăm mạng phạm nhân như chơi. Hôm nay lại thấy mười tráng hán lại khiến một đầu yêu xà phải ôm hận quả nhiên không phải là cảnh tượng dễ thấy.

- Vị huynh đài này có thể cho ta gia nhập với các vị được không?

Từ hướng ngược lại, một thiếu niên tuổi chừng 20, từ y phục lẫn nét mặt không có gì nổi bật. Hắn tiến lại gần đoàn người mở lời gia nhập.

- Vị tiểu huynh đệ có lòng nhưng chúng ta vốn là phương săn bắn a, nếu như ngươi không có chút tuyệt kỹ kiếm com rất tiếc ta không thể thuận lòng.

Một trung niên có vẻ hiểu cách giao tiếp đứng ra cùng hắn tiếp chuyện.

- Ta có, ta có, từ nhỏ ta đã được gia phụ dạy cho tiền thuật.

Thiếu niên gạt đầu nhanh nhẹn nói, trên tay còn đưa ra tầm thường cung tiễn.

- Vậy thì ngươi thử nhắm vào bạch quả trên kia a.

Trung niên nhìn thấy mộc cung không thể kém hơn chỉ có thể thở dài đưa ra thử thách để hắn biết khó mà lui.

Thiếu niên mỉm cười, tay kéo căng dây cung, mộc tiễn thậm chí chỉ được vuốt nhọn một đầu khiến những lão thợ săn phì cười.

- Tiểu tử này không phải quá bản cùng đi, ngay cả thông thường tiễn cũng không bỏ ra được a.

- Vuốt...

Diễn biến khiến bọn họ phải há hốc miệng, bạch quả cách đó phải gần mười xích, thậm chí còn ở trên tiểu thụ không vững vàng vậy mà mộc tiễn lại dễ dàng xuyên thủng.

- Lão đại...lão đại...đệ tìm thấy...

Trung niên ngoài ý muốn, vội vàng chạy về nơi lão đại hắn cũng hứng thú nhìn tới.

- Tiền thuật miễn cưỡng hợp cách, tiểu tử ngươi có thể gia nhập phường săn chúng ta.

Lão đại thân hình lại không quá cao to, đứng giữa những tráng hán không có gì nổi bật. Hắn bên người cũng mang theo cung tiễn, ánh mắt hài lòng nhìn tới.

- Đa tạ lão đại, ta chắc chắn sẽ không làm các vị huynh đệ thất vọng.

Thiếu niên kinh hãi vội vàng cúi đầu cảm tạ, những người ở đây đều là thợ săn thường ngày làm bạn cùng núi rừng nay thấy kẻ lạ cũng không cố ý tránh xa mà còn quá mức nhiệt tình.

- Tiểu huynh đệ chúng ta còn chưa biết ngươi tên là gì a.

- Tiểu đệ là Phương Trần, gia phụ hay gọi đệ là Tiểu Trần.

Thiếu niên cũng không hề lạnh nhạt đáp trả khiến bầu không khí trở nên gần gũi hơn.

Phường sẵn bản không lại giảm nhịp độ, tất cả cùng cồng trên lưng đại xà tiếp tục lên đường.

- Ngủ tiền đồng tâm!!!

Thiếu niên chần động, hữu mục của đại xà không ngờ lại bị ngũ tiền đồng loạt cắm vào bên trong.

- Không lẽ...

Tâm mục không ngoài ý muốn cũng đồng dạng, có thể một lần bắn ra năm tiền vào một đầu yêu thú đã không phải là điều dễ dàng, lần này là ngũ tiền cùng một tâm mà thậm chí là lần hai khiến cho yêu thú đau đớn gục xuống. Nếu thảm trạng này do vị lão đại kia gây ra thì lời hấn nói lúc này không sai, so với hấn tiền thuật của Phương Trần cũng chỉ là miễn cưỡng hợp cách.

- Ha ha ha có phải đệ cũng rất kinh hoàng a, lần đầu ta tận mắt chứng kiến lão đại ra tay ta còn thật sự tin rằng lão đại là tiên nhân chứ không còn là người phạm mất thịt như chúng ta nữa.

Trông thấy Phương Trần song mục mở to tên trung niên ăn nói dễ nghe cười ha hả.

- Đệ thật sự cũng không thể tin vào mắt mình, đây không thể là thứ mà phạm nhân chúng ta có thể ...

Thiếu niên gật đầu đồng cảm.

- Lão đại chính là đệ nhất cùng thủ của Trường Tiền Thành, à không phải là đệ nhất cùng thủ trên trời đất này. Thiên hạ đồn đại rằng lão đại được tổ tiên truyền lại bí truyền tiền thuật, nhưng đó cũng chỉ là tiếng đồn thất thiệt.

- Chúng ta từng được lão đại truyền dạy một ít công phu nhưng không kẻ nào có thể làm được, thậm chí là nhị tiền đồng tâm cũng là thứ không phải người thường có thể mơ tưởng.

Nói tới đây trung niên không khỏi thở dài thất vọng.

- Nhưng ta xem ra đệ rất có khả năng học được một chút bản lãnh kinh người kia, không phải ta tân bốc đầu. Hơn mười năm nay đệ chính là người duy nhất khiến lão đại có thể thốt ra hai chữ miễn cưỡng a.

Hắn vẽ mặt ước ao nhìn tới, Phương Trần niên kỉ không cao nhưng đã được lão đại nhìn trúng, nói không chừng thành tựu sau này liền có thể trở thành một tuyệt đại cao thủ.

Đêm đó mọi người đều cùng nhau hát hò, uống mĩ tửu, dường như trên đời không còn gì có thể khiến những kẻ này có thể bận lòng. Cầm chung rượu trên tay Phương Trần hơi có chút nhũn mày.

- Khả khả khả đây là lần đầu ngươi được nếm thử mĩ tửu phải không, chỉ có đi theo Mao lão đại chúng ta mới có thể uống được thứ này a.

Phương Trần tươi cười cạn chén mĩ tửu, hấn ngửa mặt khả... thật lớn.

- Có động tĩnh các huynh đệ giữ chặt khí giới trong tay.

Hiện trường trở nên náo động, tráng hấn tay cầm kiếm, đao, cung tên, giáo, mác ánh mắt lấp lờ trong màn đêm.

Mao lão đại kéo căng dây cung, ba mũi tên lao vút đi trong đêm tối dần mất hút.

- Ah...ah...ah...

Tiếng hét thảm không ngừng vang lên.

- Có kẻ phục kích, huynh đệ...giết...

- Xung trận.

- Không để kẻ nào còn sống...

Xác nhận không phải dã thú săn mồi càng khiến bọn người phẫn nộ, dưới sự yểm trợ của hai tay tiền thủ Mao lão đại cùng Phương Trần lần lượt từng tên ngã xuống trong vũng máu.

- Bẩm báo lão đại, có hơn 30 tên đã bị giết trong đó có 2 tên bắt sống. Bọn chúng là người của Liệp Ứng Bang muốn phục kích chúng ta hồng chiếm đoạt thi thể yêu thú này.

Mao Thiên Kì mày kiếm nhíu lại, Liệp Ứng Bang vốn là bang hội lớn nhất trong trăm dặm quanh đây, so với bọn chúng thì phường săn của thôn hấn

không đáng nhắc tới a.

- Không đề tên nào sống sót, chúng ta phải mau chóng trở về tránh đêm dài lắm mộng.

Tình cảnh lúc này đã vượt quá dự liệu, An Nhiên thôn chỉ có mình hấn có đủ thực lực chống trả, so với lực lượng hơn trăm người của bọn chúng trong đó là không ít hảo thủ khăng định lành ít dữ nhiều.

- Cần trọng.

Phương Trần sắc mặt ngưng trọng, mộc cung trong tay không chút chần chừ đưa lên, dây cung kéo căng nhắm thẳng Mao Thiên Kỳ.

Trong lúc mọi người còn khiếp sợ, không ngờ hấn dám công kích Mao lão đại thì mộc tiễn đã phóng ra hướng về phía Mao Thiên Kỳ.

- Ah...ah...

Âm thanh trầm thiết vang lên, kèm theo đó huyết dịch đã nhuộm đỏ Mao lão đại. Nhưng đó không phải là hấn huyết dịch, những thiết hấn ánh mắt hoảng sợ nhìn lại, phía sau Mao Thiên Kỳ một tên hắc y tay vẫn còn lăm lăm trủy thủ, lưỡi dao sắc bén gần như đã cắt đứt hấn yết hầu.

Chứng kiến mộc tiễn dễ dàng bị hủy hoại không ngờ lại cắm thẳng vào đầu lâu kẻ ám sát không những bọn chúng thờ phảo nhẹ nhõm ngay cả Mao Thiên Kỳ cũng khó tin nổi.

- Phương Trần tiểu huynh đệ, đa tạ đã cứu ta một mạng a. Từ giờ ngươi chính là ta đồng sinh cộng tử huynh đệ, chỉ cần Mao Thiên Kỳ này còn sống khi nào tiểu đệ cần trợ giúp, lão Mao này nếu một cái chớp mắt chính là sức sinh không bằng.

Mao Thiên Kỳ quả nhiên là trang nam tử hán, hấn không hề sợ hãi sau khi vừa thoát khỏi tử thần. Trung niên vẻ mặt kiên định tiến tới chộp lấy bả vai thiếu niên giọng nói hùng hồn chứa mười phần thành khẩn.

- Mao đại ca quá lời, được trở thành huynh đệ của huynh cũng chính là của đệ phúc phần. Sau này có tài cùng lấy, có họa liền cùng nhau gánh chịu.

Phương Trần vẻ mặt trầm thiết.

Mỗi người một câu càng khiến tình cảm huynh đệ trong phùng sẵn trở nên khắng khít hơn trước rất nhiều. Mao Thiên Kỳ cũng không còn một bộ mặt hùng hờ như trước, hấn đối với Phương Trần thốt đều tận tình giảng giải rõ ràng đã nhận một người này huynh đệ.

Theo lời Mao Thiên Kỳ, một tay cung thuật của hấn đều là do chính tay phụ thân chân truyền. Còn nguồn gốc của thứ này lại bất vô âm tín, chỉ biết được đã nhiều đời truyền lại nhưng xuất xứ của tiễn thuật này từ đâu lại không thể nào truy xét.

- Phương Trần đệ không lẽ đối với ta tiễn thuật hứng thú sao?

Phương Trần ngưng ngưng, trong giang hồ không kẻ nào lại không muốn giữ lại cho riêng mình trọng yếu nhất bí mật, hấn ngọn nguồn truy rõ tới bước này quả thật là mạo phạm.

- Ha ha ha đệ không cần phải cảm thấy tự ti, nhà ta tiễn thuật cũng không phải bí truyền gì. Chỉ là thứ này quá ảo diệu, dường như chỉ có người nhà chúng ta mới có thể học được một chút da lông. Còn người thường dù phí bao nhiêu công sức ngay cả nhập môn cũng khó có thể đạt tới.

Nhìn thấy Phương Trần có chỗ khó nói Mao Thiên Kỳ bản tính hào sảng cười lớn.

- Nếu như đệ đã quyết tâm thì ta cũng sẽ không keo kiệt giữ lại, dù sao ta cũng đã từng truyền lại cho chúng huynh đệ nhưng đáng tiếc bọn họ đều...

Nói tới đây không chỉ hấn mà những tráng hán khác cũng lắc đầu ngán ngẫm, điều đó cũng đủ để cho kẻ khác thấy thứ cung thuật này độ khó thật không thấp a.

- Mao lão đại, chúng ta có thể không được nhưng đệ tin chắc rằng với tạo nghệ bắn cung kia thì thiên phú của Phương đệ đều trên chúng ta nhiều lần, ắt hấn có thể lĩnh thụ được của lão đại cung thuật.

Mọi người đều nao nao, không ngừng đồng tình khiến thiếu niên bỗng dưng cảm thấy có gì đó nghẹn ngào, thứ cảm xúc đã lâu rồi khó có được.

Phùng sẵn không hề một mối cùng nhau vừa đi đường vừa vui cười rôm rả tới khi hình ảnh thôn làng đã xuất hiện trước mắt. An Nhiên Thôn ba chữ rành rọt được khắc trên bản gỗ được treo ngay đầu thôn. Hơn mười tráng hán đều không hẹn mà cùng nhau thở dài thả lỏng.

- Đã về tới nhà a.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 270: Cư trú An Nhiên Thôn

- A các thúc thúc đã trở về, còn mang theo một đầu cự xà ha ha ha.

- Đầu đầu A... thật sự là cự xà. Mẫu thân mau nhìn phụ thân cùng các thúc thúc quả thật mang về một đầu hung thú a.

Thôn trang vắng lặng trở nên sôi nổi, những hài tử, nữ nhi đồng loạt từ trong nhà chạy ra vui mừng hừng khởi. Bọn chúng liên tục chạy vòng quanh sau đó lại xà vào lòng ngực phụ thân về mặt không che giấu được hạnh phúc.

Các hán tử cũng kinh hãi không xiết, một lần rời đi chính là mấy tuần trăng thậm chí là bỏ mạng trong miệng dã thú. Được trở về nhìn thấy thể tử, hài nhi đó chính là to lớn nhất hạnh phúc của bọn họ.

Ngay cả Mao Thiên Kì cũng không thể nào giữ được lạnh lùng khuôn mặt, hần hiếm thấy hòa nhã nở nụ cười bé trên tay một tiểu hài tử nói nhỏ điều gì đó rồi hướng Phuong Trần bước tới.

- Phuong đệ, đây là ta hài tử a. Thanh nhi còn không nhanh ra mắt Phuong thúc.

- Mao Thiên Thanh ra mắt Phuong... thúc.

Tiểu hài tử sắc mặt có chút e dè, mặt dù đứng bên phụ thân nhưng trông thấy kẻ lạ mặt cũng nom nớp một chút lo sợ.

- Ha ha ha Thanh nhi ngoan, lần đầu gặp mặt Phuong thúc cũng không có gì quý giá trong người hay là người giữ lấy thứ này a.

Phuong Trần trong ngực áo lấy ra một mảnh ngọc nho nhỏ chỉ vừa bằng một đốt tay được buộc bởi một sợi chỉ đỏ bẻ ngoài không thể thông thường hơn.

Tiểu hài tử có chút ngần ngại quay ra nhìn phụ thân, khi trung niên gật đầu xác nhận liền vui vẻ nhận lấy không quên lời đa tạ.

- Phuong đệ nhà ở đâu hay là người từ xa tới đây, trong An Nhiên Thôn chúng ta thứ không thiếu nhất chính là nơi che nắng che mưa. Nếu như đệ không ngại thì cứ việc an ổn ở lại đây, cũng thuận tiện chúng ta ra ngoài săn bắn.

Không thể chối từ Mao Thiên Kì một mảnh chân tình thiếu niên suy nghĩ hồi lâu cũng đã vui lòng ưng thuận.

Phuong Trần được đưa tới hần nơi ở mới, một tiểu gia cạnh bờ hồ cũng được xem là vị trí đắc địa trong An Nhiên thôn này. Bên trong ngoài những thứ cơ bản đồ vật ra cũng không có gì đáng giá.

- Phuong đệ, đây là của đệ nơi ở mới a, cách đây ba dãy chính là nhà của ta nếu có gì rắc rối đệ không cần ngại.

- Ngày mai chúng ta sẽ mang đầu yêu thú này ra phân giải, lần này An Nhiên Thôn chúng ta có thể ba năm không cần lo nghĩ cái ăn cái mặc, đệ nhất định phải có mặt a.

Mao Thiên Kì cười ha hả cũng nhanh chóng rời đi, dù sao hần cũng đã đã ngoại săn bắn hơn hai tháng nay cũng đã gấp không đợi được muốn ngay tức khắc trở về.

Ánh chiều đã đỏ nhòe cả bầu trời, từng cánh chim cũng lũ lượt kéo về tổ. Người người đều kéo nhau quay về khiến một khoảng sân lớn trở nên yên tĩnh.

Đứng bên cửa nhỏ thiếu niên mắt không ngừng nhìn về tiểu hồ, mặt nước phẳng lặng như gương, tâm trạng hần lúc này cũng không khác gì, đã không biết bao lâu rồi tâm hồn thư thả như lúc này.

- Lão phu không ngờ tiểu tử người lại là kẻ nhàm chán như vậy a, làm phạm nhân không lẽ người muốn thủ tu luyện tâm cảnh sao?

Thân ảnh lão giả dần ẩn tàng sau làn khói, Chu lão tay vuốt chòm râu về suy ngẫm. Thiếu niên Phuong Trần kia không ai xa lạ chính là do Trần Duyên dùng Dịch Nhan Thuật cải trang thành.

- Từ khi ta uân dương ra Tiễn Hồn Khí trong lòng liền sinh ra cảm giác bấp bênh, có gì đó cho rằng bản thân cường đại, song song với đó là cảm giác thiếu đi một thứ tối trọng yếu.

Chu lão sắc mặt có chút động dung, Trần Duyên dù thực lực mạnh mẽ nhưng đối với những tu sĩ ngàn năm tu luyện kia so ra vẫn chỉ là một tiểu hài tử chưa ráo máu đầu nhưng dường như hần đã chạm tới rất gần cánh cửa mà rất nhiều tu sĩ ao ước.

- Không lẽ tiểu tử này muốn đón ngộ a.

Tu sĩ muốn gia tăng thực lực thông thường chính là trực tiếp đột phá tu vi một bước lên cao, hay chỉ đón thuận là có thêm đặc thù bản lãnh, không trùng chính là của Trần Duyên lợi hại nhất một bản lãnh. Ngoài ra, còn một thứ càng khiến nhiều tu sĩ phải đỏ mắt ngược nhìn, không thể tìm thấy cùng tranh cướp đó chính là thiên địa cơ duyên đón ngộ.

Một kẻ bình phạm, trong đời chỉ cần một lần đón ngộ đó chính là chìa khóa bằng vàng khiến hần một bước trở thành cường giả. Nhưng cơ duyên này lại

cực kì khó có được, trăm vạn năm qua nhân loại đều không thể tìm ra ngọn nguồn.

- Không...không thể...điều này quá khó có thể thành hiện thực a.

Chu lão lắc đầu thảm than.

- Nếu quả thật là do người hồn khí kêu gọi ắt hẳn bên trong tất có ẩn chứa bí mật. Lão phu suy đoán đây không thể là nguy cơ. Người cứ thuận theo tự nhiên mà làm không nên cưỡng cầu.

Chu lão sắc mặt hồ hững, bỏ lại một câu rồi quay lưng rời đi để lại Trần Duyên ánh mắt ném về phía xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 271: Cuộc sống phàm trần

Bình minh lại về trên An Nhiên Thôn, từ lúc mặt trời chưa mọc người trong làng đã tỉnh dậy kẻ mang tiểu đao, người nấu nước hàng chục nhân khẩu thì nhau đi đi lại lại tiếng cười nói không ngớt.

Phương Trần chân bước ra khỏi cửa đã thu hút không ít ánh nhìn, bị nhiều người chú mục thiếu niên tỏ vẻ lúng túng, đáp lại một tiểu hài từ không ai xa lạ chính là Mao Thiên Thanh vội vàng chạy tới kéo hẳn hữu thủ bước đi.

- Ha ha ha chính người là người đã cứu Mao nhi một mạng gọi cái gì là Phương...Phương...

- Lão gia, ta là Phương Trần a.

Một bộ lão mái tóc đã bạc trắng, tay chống mộc拄杖, bước đi đôi chút run rẩy tưởng chừng như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng dễ dàng bị đem cho đánh ngã.

- Ha ha ha ta không quên a, không quên a. Người cái này niên kỉ không lớn nhưng thực lực lại không tầm thường khiến cho Mao nhi phải khen ngợi không dứt.

- Là Mao đại ca quá lời, tiểu bối chỉ là không thể thấy chết không cứu.

Lão giả da dẻ nhăn nheo nhưng lại không thể che giấu song nhãn tinh tường, thân là trưởng thôn khi nghe Mao Thiên Kì mang về một kẻ không rõ tung tích còn lập chí ở lại nơi đây khiến lão không thể không cảnh giác muốn tự thân cùng hẳn gặp mặt.

- Thiếu niên này không chính cũng không tà, hẳn rõ ràng không đem tâm tư đặt ở nơi đây.

Lão trưởng thôn sắp thượng thọ trăm tuổi tư lịch không thể nào nông cạn, An Nhiên Thôn có thể bình an như hiện tại không thể nào bỏ qua lão công lao. Từng người ở đây đều được lão coi như bản thân hài tử, từng ngày chứng kiến bọn chúng trưởng thành.

Từ tiểu hài vừa mới lọt lòng hay lão giả từ 80 nhưng trước mắt lão cũng chỉ là hài tử không hơn không kém. Chỉ cần khoảng khắc nói chuyện ngắn ngủi lão trưởng thôn cũng đã lòng đoán được hần ý đồ không phải muốn hãm hại thôn này cũng an tâm phần nào.

- Không cần khách khí, nếu người đã muốn nán lại đây lão phu đương nhiên thập phần chào đón. Lại đây Phương...Phương...

- Là Phương Trần thưa lão gia tử.

Phương Trần bất đắc dĩ, dù sao lão giả này vốn dĩ chỉ là phàm nhân không thể nào cũng tu sĩ ngàn năm tuổi thọ đánh đồng.

- Ha ha ha ta đương nhiên là nhớ a. Phương tiểu huynh đệ hay là cùng chúng ta phân giải đầu cự xà này a.

- Đa tạ trưởng thôn.

Phương Trần được cùng mọi người tham gia xả thịt yêu thú tức là lão đã ngầm chấp nhận hẳn ở lại nơi đây. Người trong thôn hiền lành ý nghĩ đều hân hoan chào đón cười đùa xôn xao.

- Thì ra đây chính là phàm giới a, khác xa một trời một vực so với tiên môn.

Trên Ma Kiếm Tông áp lực từ ma môn mang lại không chỉ khiến những kẻ ngoại lai cảm thấy khiếp sợ, thậm chí trong tông đệ tử cũng phải ngày đêm lo nghĩ không ít. Nguy hiểm đồng môn tương tàn hay nguy cơ rơi vào hiểm địa luôn chực chờ.

- Phương đệ người học rất nhanh a, không ngờ chỉ một lần nhìn thấy đã dễ dàng làm được.

Phương Trần bản thân đã không dưới vạn lần phân giải yêu thú, mọi thứ đối với hắn không khác gì nước chảy mây trôi chỉ trong nháy mắt huyết nhục cùng xương cốt đã ngay thẳng tách lìa dưới ánh mắt thần phục của nhiều người.

- Đệ xuất thân là thợ săn, khi còn nhỏ đã được phụ thân truyền dạy ít nhiều nên mọi việc vô cùng thuận lợi a.

Hắn liền lấy vị phụ thân ảo tưởng kia làm bàn chân, mọi người đều gật đầu cho là đúng khiến không khí càng trở nên náo nhiệt.

- Mao đại ca, xà bì này vô cùng bền chắc, thiết tiền không thể nào công phá chúng ta có thể lấy thứ này làm nội giáp vô cùng phù hợp.

Mao Thiên Kì tay cầm đại đao thuần thục tách ra những mảng thịt lớn cọt nghe hắn nói liền dừng tay, lau đi mồ hôi nhễ nhại trên trán.

- Đệ nói không sai, nhưng thứ này quá sức cứng đầu ngay cả tiểu kim khâu cũng không xuyên thủng được...bất quá nếu như đưa tới thành trì có thể tìm ra kẻ làm được chuyện này chỉ là giá cả quá dọa người, chỉ số ngân lượng bỏ ra đã lớn hơn giá trị của mảnh da này.

Trung niên bất đắc dĩ lắc đầu, lời Phương Trần nói ra làm sao hắn có thể chưa nghĩ tới. Nhưng bọn người kia hét giá quả thật quá dọa người sợ rằng chỉ có những gia tộc giàu có kia mới đủ khả năng chèo chống.

- Nhưng đệ cũng không cần phải thất vọng, mặc dù lực bất tòng tâm nhưng thứ này vẫn còn không ít điểm lợi dụng, đệ có thấy những mảng tường ngoài kia không, chúng đã được phủ kín bởi da yêu thú. Không những sức phòng ngự trên diện rộng tăng cao thậm chí còn hù dọa không ít dã thú.

Mao Thiên Kì không che giấu hải lòng chỉ về phía tường rào đã hơn trăm năm này bảo hộ con dân An Nhiên Thôn vượt qua không ít kinh người kiếp nạn.

Mặc dù đối với những tiểu tu sĩ Luyện Khí kì đây chính là hành động phá sản nhưng với phạm nhân tuyệt đối đã là dụng tâm nhất lợi dụng ưu thế phòng ngự. Quả thật da yêu thú không chỉ phòng ngự chắc chắn thậm chí còn giúp người dân tránh khỏi những phiền phức ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.